

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08161527 4

O R P H I C A

C V M N O T I S

H. STEPHANI A. CHR. ESCHENBACHII

I. M. GESNERI TH. TYRWHITTI

R E C E N S V I T

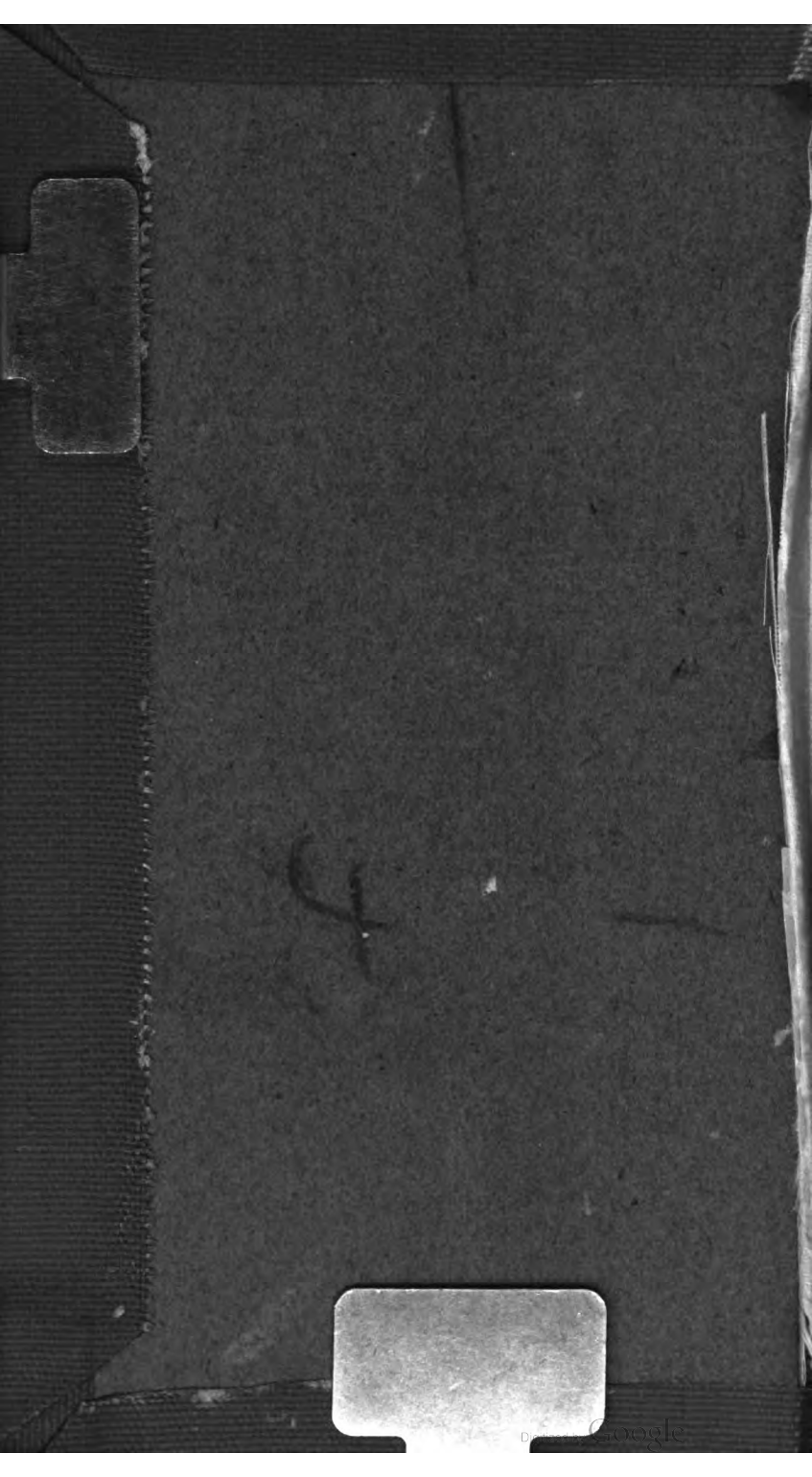
G O D O F R E D V S H E R M A N N V S

L I P S I A E

S V M P T I B V S C A S P A R I F R I T S C H

C I D I D C C C V

13

O R P H I C A

C V M N O T I S

H. STEPHANI A. CHR. ESCHENBACHII

I. M. GESNERI TH. TYRWHITTI

R E C E N S V I T

G O D O F R E D V S H E R M A N N V S

L I P S I A E

S V M P T I B V S C A S P A R I F R I T S C H

C I D I D C C C V

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

ADITHYAN

O R P H I C A

P A R S P R I M A

NEW YORK
PUBLISHED
1887

WY WEN
JUN
WEN

PRAEFATIO EDITORIS.

Si mea sponte eligendus mihi fuisset scriptor, in quo edendo operam meam collocarem, in quemcumque alium facilius, quam in Orpheum incidissem. Sed quum C. Fritschius diuenditis Gesneriani Orphei exemplis noua editione opus esse intelligens, me, ut eam curarem, rogasset: quamuis molestum negotium, ut viro honestissimo satisfacere, detrectare nolui. In hoc scriptore edendo qua ratione versatus sim, paucis indicandum est. Atque etsi intelligebam plurima, quae Gesnerus, timidus senex, et Latini quam Graeci sermonis peritior, attulisset, sine cuiusquam detrimento omitti posse: seruandas tamen et huius et Elschenbachii adnotationes duxi omnes, ne, si quid meo arbitratu deleuisse viderer, desiderium excitaretur superioris editionis. Versiones tantummodo Argonauticorum et Lithicorum, a Gesnero factas, omisi, quae, nisi correctae, inutiles, correctae autem pueris tantum utiles videbantur. Scaligeri versionem hymnorum, quae haud raro, quam ille probauerit

lectionem, indicat, seruandam censui. Argonauticorum versionem adieci, quam fecit Latinis versibus Cribellus, praestantissimo codice usus: quae versio veteris codicis instar est. In Lithicis Thomae Tyrwhitti, doctissimi viri, notas addidi omnes. Ruhnkenius quae ad Orpheum contulit, nunc ipsis eius verbis repeti, nunc tantummodo commemoravi. Praeterea Schneiderus, qui nuper Argonautica edidit, etiam de hac mea editione optime meritus est. Hic vir, in quo par doctrinae humanitas est, quum ultro, quae collegisset, se mihi concessurum significasset, misit exemplum Orphei Gesneriani, cui quum aliorum, tum suas emendationes adscripserat. Hinc, maxime in hymnis, non pauca lectores correcta animaduertent. In Argonauticis quidem non potui, quin aliquoties ab eo dissentirem: in quo opere, quum festinantius versatus esse videatur, factum est, ut nec variis lectionibus ubique fides haberi possit, et in notis quaedam negligeret. Variarum quidem lectionum codicum e Schneideri editione hauriendae mihi fuerunt, praeterquam ubi vel a Gesnero vel ab Ruhnkenio indicatae erant. Codices Augustanos ipse olim diligentissime contuleram. Hi codices ab eadem manu, eaque recentissima scripti, vno volumine continentur, quod est in indice Reiseri p. 69. n. 45. Quo in volumine scripti sunt primo versus priores 137 Argonauticorum; de-

inde post alia quaedam scripta leguntur priores Argonauticorum versus 305. Lectiones horum codicum ex perantiquo et optimae notae libro ductas esse ex eo intelligitur, quod fere cum codice Vossiano conueniunt. Vossianus enim et Moscovienſis, quem Matthaeius Ruhnkenio donauerat, a quo Schneiderus et ego Ruhnkenianum vocauimus, tam etiam Vindobonenſis, optimi sunt et antiquissimi codices. Inferiorem ordinem tenent Parisienſis, Vratislauienſis, Aske-wianus. In eundem censum veniunt veteres editiones, quae cunctae ex editione principe fluxerunt. Editiones has, principem dico, quae Florentiae edita est a. 1500. Aldinam a. 1517. Iuntinam a. 1519. Cratandrinam a. 1523. ipse inspexi, quarum Florentinae principis vsum e bibliotheca Gottingensi Heynius, Iuntinae e Dresdenſi Electoris Saxoniae bibliotheca Dassdorfius, vterque ad adiuvandas litteras paratissimus, mihi concesserunt. Hae edd. litteris P. A. I. C. in variis lectionibus indicantur. Quaedam lectiones harum editionum, sub ipso textu omisſae, vbi plerumque varias lectiones ex iis a Gesnero notatas adscribere satis habebam, in addendis, ne quis eas desideraret, adiectae sunt.

Textum Argonauticorum, Hymnorum, et Lithicorum, ita, vt corrigendus mihi videbatur, refinxi. In Argonauticis quidem, corruptissimo opere, si quid fortasse audacius mutatum videar-

tur, aequi lectores non modo multitudinem vitorum et magnitudinem reputabunt, sed illud etiam recordabuntur, haud paullo difficilius esse, malum, quam bonum scriptorem emendare. In Hymnis multa non monito lectore correxi, sed indicata ubique lectione vulgata. Lithica quum iam essent typis descripta, legi Ioannis Tzetzae exegesi in Homeri Iliadem, quae adhuc inedita exstat in codice Homeri bibliothecae Paulinae. Ibi complures versus Lithicorum, qui in editionibus corrupti legebantur, emendatissime scriptos vidi, ita ut, quae Tyrwhittus aliique coniectura assequuti erant, nunc certissima auctoritate firmare liceat. Hos igitur versus, quos in illo scripto attulit Tzetzes, in addendis huic praefationi subiunctis commemoravi. Aliquanto minorem curam fragmentis adhibui, quorum in obscuritatem me implicare non operae pretium ducebam. Addidi tamen hic illic aliquid, maxime ex illa Tzetzae exegesi in Iliadem, servata codicis scriptura. Facillime enim pleraque a quocumque emendari possunt: idque tacens feci in indice fragmentorum. De fragmentis Ἐγών καὶ ἡμεῶν Orphei qui disputavit, Lenzius, (vide *neues Magazin für Schullehrer von Ruperti und Schlichthorst* II. 2. p. 359. seq.) non vicit, ut carmen istud diuersum esse a Maximi poemate credam. Indicem Gesneri plurimis vocabulis auxi. Alios indices, ut, quae in

commentariis dispersa sunt, facile inueniri possent, addidi.

Pauca adiiciam de quibusdam rebus, quæ ad orthographiam spectant. Litteram *ν* paragogicam in fine versuum, etiam ubi aberat ab libris, adscripsi, quemadmodum olim censui faciendum in libro I. de em. rat. Gr. gramm. p. 22. Quam rationem etiam Wolfio in nouissima Iliadis editione placuisse video. Causa, quare ita scribi debeat, late patet. Nunc quidem satis habeo hæc duo commemorare. Vnum, cuiusmodi alia inueniuntur multa:

κλυθί μεν, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταται.

Non dixit αἰέν. Alterum, versus antistrophicos a tragicis maximam partem longa syllaba terminari, exclusa ancipiti, quæ, si quid video, non nisi certis conditionibus admittitur: quas si dicam erui posse ex Aristot. Problem. XIX. 15. vereor, ne id perpauci intellecturi sint. Sed hæc persequi non est huius loci.

In accentibus siquib. a grammaticorum doctrina discessi, sciens feci: cui rei argumenta alibi dicta sunt. Cur, qui aliis in rebus, ut in originibus verborum quaerendis, grammaticos deferimus, non idem audeamus in accentibus? in quibus quæ ratio grammaticis placet, saepenumero quum aperte falsa est, tum etiam ad

ambiguitatem vitandam incommoda, vt Iliad. XXIII. 663.

αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἶσται ἀμφικύπελλον·
quod Attici sermonis est, quum Homerici sit
αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς.

Contraria ratio est interpunctionis. In qua vellem magis obtemperassem antiquis: quod quantum referat, nuper summus criticus in praefatione ad nouissimam editionem Homeri, vt solet, paucis multa complexus docuit. R. Porsonus, quem non latuerunt veterum de hac re praecepta, si eo animum aduertisset in iis, quae in praefatione ad secundam editionem Hecubae de quinto pede trimetri tragici disputat, multum lucis attulisset rei aliter inextricabili.

Caeterum Orphica tractanti non erat praetereunda illa disputatio, quae est de aetate horum carminum, praesertim quum haec controversia a doctis viris summa cum contentione agitata esset. Ac constitueram de hac re in ipsa praefatione ad hanc Orphicorum editionem differere explicatius: vnde semel et iterum, v. c. ad Lith. 594. lectores ad praefationem ablegavi. Sed textu iam impresso, quum intelligerem, primum volumen, si tantae amplitudinis praefatio accederet, ad nimiam magnitudinem auctum iri, mutato consilio hanc omnem disputationem adieci alteri volumini. Itaque lectores de hac re admonitos volui.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

ARGONAUTICA.

Meminerint lectores de multis Argonauticorum locis secundum ordinem versuum disputari in dissertatione de aetate istius carminis p. 811 — 826.

VI. 1. In var. lectt. adde: Παρνασίδα P.

4. In V. L. dele aut Pr. aut P.

9. Aliud exemplum, in quo *ὀπότεν* indicatio functum est, exstat in Analect. Brunck. T. III. p. 144. X. *ὀπότεν ἔντα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε*. Cod. Vat. *ἔσσοι' ἄν*. Loquitur Helenus de armis Achilli a Minerva datis. Scribe:

τὶ βίγιον ἔσσεται ἄλγος
ἀννομόροις Τρῶεσσι, καὶ Ἑκτορι, καὶ γυναιῇρι,
ἔσσοι', ὅτ' ἔντα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε.

20. Scribe *ἔασι*.

25. Corrige *ὄργιά τ'*.

33. *Ἐδάην* defendi posse putabat Burgessius ad Dawesii Misc. crit. p. 495. Male.

36. In not. p. 20. a. l. 5. a fine scribe *πανδάπρυν*.

58. In not. p. 24. b. l. 21. post *δολερόν* adde: *esch.*

67. Lege *τεκμήνατο*.

81. In V. L. adde: *Μινύεσσι* P.

87. In V. L. adde: *ἀταρπές* P.

92. Erravi de vocabulo *λυτός*, quod hac significatione, quam Hesychius atque alii grammatici memorant, apud Pindarum exstat Olymp. VI. 132. Pyth. IV. 385. Neglexeram enim locum Alexandri Actoli apud Athenaeum VII. p. 296. quem opportune mihi per litteras indicavit Schneiderus:

ἦν ἡελίῳ Φαέδοντι
ἐν μακίρων νήσοισι λιτὴ φύει εἰαρί γαῖα.

H. Stephanus in indice Thesauri λιτὴν γαῖαν in hoc Alexandri versu putat incultam terram significare. At metrum repugnat. Neque enim λιτός, tenuis, prima breui legisse memini, nisi apud Nonnum Dion. XVII. 59. si lectio sana est. Videtur Alexander pariter atque Orpheus λιτὴν γαῖαν ab aliquo antiquiore poeta accepisse, et fortasse ab illo, cuius verba λιτὴ χθών apud Hesychium exstant, apud quem quidem corrupto legitur λιτῆ-χθων. Sed nisi aliquid turbatum est in Hesychio, male is explicationis causa addit: ἀπὸ τῆ προσκυνησθαι καὶ λιτανεύσθαι. Orphei locus, aequè ut Alexandri, longinquam terram intelligi postulat. Quare adducor, ut λιτός obsoletum vocabulum esse putem, deductum ab λίω, remoneo, vnde λίσσιν et λίαν, proprie longe significans, deriuata sunt.

Vf. 115. Lege σεῖνον.

130. In V. L. adde: χαονίκην ὑποφηγόν PAI. χαονίκην ὑπὸ Φηγόν C.

140. In V. L. post Aug. vterque adde: PAIC. ἀντεπόρησε vulgo.

141. In not. p. 39: a. l. penult. lege Teleontis.

181. Vitiosa lectio τρηχαῖην non in τρηχαῖαν, ne ultima syllaba metrum corrumpat, sed aut in τρηχαλέην, aut in τρηχεινήν mutanda est. Suidas: τραχεῖα καὶ τραχεινὴ ὁδὸς ἡ αὐτή, ἡγῶν τραχεῖα. Ita αἰπὺς et αἰπεινός.

206. Lege Ταιναριεύς.

218. In V. L. pro προλιπόντ' δ' ἰήθεα Iunt. scribe: προλιπόντ' ἰδ' ἡθεα PAIC.

221. In V. L. post Aug. a. adde: PAIC.

224. In not. p. 53. a. extr. post a. r. λ. adde: Ita

240. In textu dele comma post ἐχλίζειν. In V. L. adde: ἐφημοσύναισιν οὐ P. ἐφημοσύναι σιν ὃ A1.

245. Dele comma post ἕκασος.

Vf. 263. In nota p. 61. a. l. 25. post Schneiderus adde: Exempla vide ad hymn. LXXVIII. 4. quibus adde Heliad. Theog. 826.

265. In V. L. scribe: Ante Gefn. ἔργα προλιπῆσα.

270. In V. L. adde: Δὲ ἀβεβ PAIC.

280. In V. L. pro cod. ante Steph.] scribe: edd. ante Steph.

296. Lege ἐπερρόθσαν.

314. In not. adde: πλακτοῖς ἐν ταλάροισιν Iliad. XVIII. 568. Odyss. IX. 247.

344. Similiter Paullus Silentiarius Ἐμφ. templi S. Soph. l. 198.

καὶ δὴ νῦν τετέλεστο προηγέντις εὐποδος Ἡζς.

355. Vulgatam lectionem, quae in textu est, ita corrigi velim: οἱ δ' αὐτίχ' ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν. In V. L. pro numero 335 reponere 355.

378. In V. L. scribe editum.

379. In V. L. adde: ἀθρητ PAIC.

420. Adde Nonn. XLIV. 84. εἰς φόνον ἀσαδέος ποόν ἀνέρος οἶνος ἐγαίρει.

464. In V. L. adde: ἐναύλα vulgo.

478. In V. L. adde: ἀμφανδόν P.

494. De lapide perforato, ad quem naues alligabantur, adde Nonnum III. 48.

495. In V. L. lege: Sed ἐνθάδε iam PAIC.

504. Rara est contractio litterarum *σαν* in unam syllabam in genitiuis, ubi praecedens syllaba brevis est. Sed ita tamen *ελισίων* Iliad. XXIII. 112. Idem iam obseruari de genitiuo singularis numeri in lib. I. de em. rat. Gr. gramm. p. 33.

542. In V. L. adde: παρατήτυμα PAI.

550. In V. L. adde: ὑπαχθοντοισι PAIC.

571. In V. L. pro Ald. Crat. lege PAIC.

579. Pro ἔμμεν' lege ἔμμεν.

599. Proba forma est μήρινθα, quam v. 1102. inconsiderate in μέριμθα mutauit. Sic Homerus περιμθα.

Vf. 606. Lege *εὐοίνοις*. In V. L. lege: Vulgo *με-
λίξαντο εὐοινίσοις ἐπὶ λοίβαϊς*.

630. In V. L. post Wrat. adde: Sic etiam
PAIC.

631. In not. p. 121. b. l. 8. lege *νηόν*.

633. In not. p. 122. a. l. 9. adde: *οὐκ ἐστίν*.

661. In V. L. pro 651. lege 661. et post Wrat.
adde: PAIC.

675. In not. p. 127. b. l. 21. adde: *οὐκ ἐστίν*.

677. In V. L. adde: *Καὶ* ante *ὁππότας* ab-
est in PAIC.

681. Lege *δρύμα*.

714. In not. p. 133. a. l. 19. lege *ἐπεκλώσαντο*.
Adde Quint. X. 331. *ὥς γὰρ οἱ ἐπέκλωσαν Διὸς αἶσα*. XI.
140. *ἕνεκα Μοῖρᾶν μακρὸν ἐπ' αὐφοτέροισι βίη τέλος ἐκλώ-
σαντο*. Antip. Sid. ep. 70. *ἐκλώσασθε αἰοιδῶ*. Epigr. 66.
in Hufschkii Analect. crit. p. 299. *τοὶ ἐπεκλώσαντο*.

728. In V. L. post Ruhnk. adde: PAIC.

729. Lege *ἐπενισσόμεθ'*.

731. In V. L. lege *καχᾶσθαι*.

734. Vide p. 793.

745. In not. p. 140. a. l. 23. lege *Μόσσυνας*.

751. Quintus V. 77.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὑδρηλοὶ τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες.

783. In V. L. adde: *Μηδείας* vulgo.

789. Vide p. 755.

796. In V. L. adde: *δὲ ἔκλυζε* PAIC.

864. Nonnus quidem et reliqui huius classis poetae
πάϊς, etiam quum brevis est ultima, dixerunt. Vt certa
exempla afferam, vide Nonn. Dionys. IX. 231. epigr. in-
cert. 673, 8. Itaque etiam in Nonni Dion. IX. 167. X.
134. et alibi, et in poematis, quae inter *σύμμικτα ἤρωϊ-
κά* in Analectis Brunckii sunt n. 22, 4, 32, 3. 6. *πάϊς* bi-
syllabum seruari debet. Sic etiam in lyrico quodam frag-
mento apud Hephaest. p. 47. De Homero, vt ego sen-
tiebam, ita placet etiam Wolfio in praefatione ad nouis-
simam editionem p. 71. Tametsi dubitare coepi, an in

Iliade certe *παῖς* semper duabus breuibus syllabis dicere-
tur. Nam non solum quidam sunt loci, in quibus *παῖς*
contractum in vnam syllabam aliquid de elegantia nume-
rorum detrahit, vt IX. 57. XI. 389. XIII. 54.

*ἦ μὴν καὶ νέος ἔσσι, ἐμὸς δὲ καὶ καὶ παῖς εἷς,
ἐκ ἀλέγω, ὥς μὲ γυνῇ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων,
Ἐκτῶρ, ὃς Διὸς εὐχεται ἑρισθενέος παῖς εἶναι.*

sed in tanta locorum multitudine, in quibus hoc nomen
occurrit, nullus est, qui *παῖς* in arsi; nullus, qui in fine
versus habeat; paene etiam dicam nullus, in quo, si to-
tum vocabulum in thesi est, non sequatur vocalis. Ex
quo genere vnum proferam exemplum, VIII. 271.

αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν,

ne quis huic loco plus, quam par est, tribuat. Nam et-
iam si licebat *παῖς* vna syllaba pronunciare, non dixisset
poeta ὥς *παῖς*. Necessario contractum *παῖς* in Iliade bis
tantum inuenitur, VII. 44. XXI. 216.

*τῶν δ' Ἑλένος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο
θυμῷ,*

εἰ τοι Τρῶες ἔδωκε Κρόνε παῖς πάντας ὀλέσσει.

Quibus addi forsitan potest XIV. 546.

*ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνε παῖς ἣν παρά-
κοιτιν.*

Aliter in Odyssæa, in qua non modo in thesi contractum
legitur *παῖς* XVIII. 174. XIX. 86. sed etiam in arsi IV.
817. VII. 300. XVIII. 215. XIX. 530. et vocatiuus XI.
552. Quid ergo? Tantumne tribuimus his locis, qui in
Iliade contractum habent *παῖς*, vt id aequè Homericum
ac *παῖς* esse credamus, an, quemadmodum εὖς duabus
breuibus syllabis legitur Iliad. XIII. 246. 691. XXIII.
528. 860. 888. ita *Κρόνε παῖς ἀγκυλομήτεω*, et quæ sunt
huic exemplo similia, tamquam magis HomERICA, proba-
bimus? Equidem in hanc partem inclino, vt *παῖς* vtraque
correpta praeferendum putem. Paucorum enim locó-
rum, qui a contraria parte siant, non potest magna au-

ctoritas esse in tanta perturbatione Homericorum carminum. Et oratio, si de constantia et aequabilitate in usu verborum apud Homerum quaeritur, ea triplex est: vna cuiusque poetae, cuius carmina Homericis operibus intexta sunt; secunda poetarum illorum omnium, vel maioris certe partis eorum; tertia grammaticorum. Sic forsitan grammaticis debetur, quod nusquam in Homero εἶπω reperitur: qua forma quum recentiores epici interdum utantur, videndum est, vtrum eam, ut alia quaedam, e grammaticorum doctrina, an ex antiquioribus poetis hauserint: ut fortasse hic versis,

ὄφρ' εἶπω, τὰ μὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖται,

non indigeat fabuloso auctore. In hoc igitur genere quum mirificas turbas tum dialceustae tum grammatici excitauerint, artem criticam in quibusdam rebus etiam ultra Alexandrinos progredi posse arbitror, non ut continuo textum mutare audeat, sed ut certe, quae non sint Homerica, demonstret. Quid enim? Quantumvis mutatum et a pristina specie diversum acceperimus Homerum, pleraque tamen integra et genuina sint necesse est: quia aliter neque omnino Homerum haberemus, neque ingentem illam discrepantiam, quae non modo in dictione, quo nomine plura quam usum quorundam verborum comprehendimus, sed in rebus ipsis, in conformatione poeseos, in toto colore carminum, alicubi etiam in ipso consilio poetarum est, notare possemus. Quae si vera sunt, non luderet fortasse criticus, qui male diuulsas partes nectere, et, soluta, quae nunc est, rhapsodiarum compage, pristinam carminum formam indicare conaretur. Nam ut in antiquis statuis, qui in hoc genere versati sunt, facile dignoscunt, si vel ab alio artifice aliquid adiectum, vel amissum membrum alii statuae impositum est, ita quidni in Homero, si eum accurata lectione cognitum habeas, nec mutationes, ἀσχηματισμοί, ἀπερίεργα grammaticorum, aut opportune monita apud schollastas et Eustathium fastidiosius contemnas, aliquando etiam, sed rarius, digamma Aeolicum, quo nimirum solo non

expugnabitur Ilium, spectes; quidni igitur iis quidem in locis, qui non sunt nimis mutationibus perturbati,

inuenias etiam disiecti membra poetae?

Sed abesse debet a tali quaestione pariter inanis hariolatio, atque indecora dubitandi ambiguitas. Sic quaedam, quae nunc inepta, frigida, dissona sunt, apta, grauias, concinna videbuntur. Quantum lucis magnae parti Iliadis afferri poterat, si vel de hoc versu,

βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλός κατὰ μῆρόν οἱ τῶ,

quae operae pretium erant, disputarentur. Quod exemplum praetuli aliis, quia quae diligentes Homeri lectores sponte vident, eximie confirmantur quum consensu grammaticorum in obseruatiuncula quadam ad XVI. 25. tum praecipue quadam memorabili adnotatione scholiastae Veneti ad eum locum, bis terue ad alios etiam Eustathii.

Vf. 868. In not. p. 161. b. l. 18. post Prolegom., ad Hom. adde: p. 247.

901. Pro *ταῖσι* lege *τῶσιν*.

902. Pro *καρὶ* lege *τέρει*.

914. Lege *ἔν*, et sic etiam v. 917.

922. Pro *ἐπὶ* lege *ἐπὶ*.

923. In V. L. lege: *ἰδὲ* vulgo pro *καί*.

941. Vide p. 793. In V. L. adde: *ὡς κένιν* vulgo:

959. Lege *ἀδύτοις*.

964. Lege *ἐπιτα*.

966. In V. L. pro *Φιτρεῖσιν* lege *Φιτροῖσιν*.

972. *Αἰσσεσται* defendi posse censebat Burgessius ad Dawes. Misc. crit. p. 495.

984. In not. p. 183. b. l. a fine 6. dele numerum 317.

1005. In V. L. post Ruhnck. adde PAIO.

1009. In V. L. post Paris. adde PAIC.

b

κxviii ADDENDA AD ARGONAVTICA.

Vf. 1029. In V. L. lege: ἀλλά ε P. et inde a Stephano.

1031. Lege πορείην pro πορείαν, quae vulgata est.

1050. In V. L. adde: μήσαντο vulgo.

1054. In V. L. lege ἀπλώτοις et ἀπλώτοις.

1060. Lege Τιτήν. In V. L. adde: ἔποτε P. ἔποτε AI.

1079. Lege Φέρουσιν.

1084. In V. L. post Ruhnck. adde: PAI.

1102. Vide supra ad v. 599.

1115. In V. L. adde: μυνός PAI.

1130. In V. L. adde: ἐπισκιάσσα μεσημβριὸν P. ἐπισκιάσσα μεσημβριὸν AIC.

1135. n V. L. adde: δαίναισι PAIC.

1139. Lege σχερὸν. In notis p. 208. b. l. 3. lege σχερὸν.

1142. In V. L. adde: ἡρήρησαι PAIC.

1143. Lege εἶν. In V. L. adde: εὐ δὲ PAIC.

1146. Lege οἷ σίσι.

1158. Lege εἶκ.

1160. In V. L. adde: πονεῖατο PAIC.

1165. Numerus in margine 1065. debet esse 1165.

1179. In V. L. adde: ἦ μιν PAI.

1191. In V. L. pro AI. lege PAI.

1193. In V. L. post Ruhnck. adde: PAIC.

1199. Vide p. 793.

1213. Acaeam insulam Circes memorat etiam scriptor de viribus herbarum v. 188.

1218. Lectionem a nobis repositam habuisse videtur Cribellus.

1222. In nota ad h. v. pro 1222 lege 1222.

ADDENDA AD HYMNOS. xix

Vf. 1248. In V. L. ante Crat. adde: ΠΑΙ.

1250. In not. p. 227. a. l. 7. 8. lege Prominento-
rium.

1256. In V. L. lege: Αἰλύβηον ΠΑΙC. Wrat.

1258. Vide p. 793.

1262. In V. L. lege: αὐτόθι κατέσχευ edd.
ant.

1264. In V. L. lege ἀλλάληπτο.

1270. Lege οῦ.

1276. In V. L. lege: ἀκκῆ Ašk. ΠΑΙC.

1299. Lege Ἰκκιν.

1303. Falsum est, quod in nota ad h. v. dixi, κρα-
ταιν, imperare, cum genitio tantum dici. Is tragico-
tum usus est. Dativus iungit noster v. 477. 722. Ἰδμοσί-
νῃσι noster etiam v. 1239. ἰδμοσύνη Nicander Ther. 346.
ἰδρσίῃσι Quintus XIII. 38. Nescio tamen an melius scri-
batur, τοῖσιν δ' ἄρ' ἐπιφροσύνησι. Certe ἐφροσύνησιν et
ἐπιφροσύνησιν permutata inveniuntur apud Apollon. Rhod.
IV. 1115.

1332. Lege γυναιξίν.

1352. Adde πείσματα λυσάμενοι apud Leon. Ta-
rent. 89. coll. 88.

1558. In V. L. dele verba: ὅσσα τ' vulgo.

HYMNI.

Εὐχὴ v. 32. In V. L. adde: τε abest vulgo.

III. 3. In V. L. adde: πρηνή P.

7. In V. L. adde: ὑμνοδότρια P. Ibidem νυ-
χουγῆς P.

VIII. 6. In V. L. adde: ῥοιζωτήρ P.

8. In V. L. adde: μάστιγι λιγυρῇ etiam P.

IX. 2. In V. L. adde: νυκτιδρόμος vulgo.

9. In V. L. dele P. post Ašk. et repone P. ante

Alp.

X. 22. Quum notam scriberem ad hunc versum, non memineram Procli, qui ῥύμα a ῥύω fluo deductum, prima breui posuit in hymn. I. 4.

ὕψθεν ἀρμονίης ῥύμα πλῆσιον ἐξοχτεύων.

Omissum hoc vocabulum est in lexicis, pariter ac νεόρρυτος, a ῥύω, τραῖο, deriuatum, et proinde penultimam longam habens. Vtitur eo vocabulo Aeschylus in Agamemnone v. 1362. quem locum male intelligunt interpretes.

28. In V. L. adde: τὰδε μένη τεύχεις PAI.

XI. 12. In V. L. lege: κεράτος PAI.

XII. 16. In V. L. adde: ἐπίπεμπε etiam P.

XIV. 11. In V. L. adde: φιλόδρομε vulgo.

XV. 4. In V. L. lege: ὑψηλές vulgo.

XVII. 7. In V. L. adde: ἔλαμες P.

9. In V. L. post Af. adde P.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον substantiuum, si locus vitio caret, est in Philippi epigr. 20.

15. In V. L. post Af. adde P.

XIX. 22. In V. L. pro: αἱ Vulgo omissus lege: αἱ 22. vulgo omissus.

XXV. 4. In V. L. adde: τὰ τε ὄντα vulgo.

6. In V. L. post V off. adde P.

XXVI. 11. In V. L. adde: σὺν ὀλβίοισιν vulgo.

XXIX. 16. In V. L. post Af. adde P.

XXX. 5. In V. L. post Af. adde P.

XXXI. 2. In V. L. post Af. adde P.

XXXV. 3. In V. L. adde: λαμῶσα P.

XXXVIII. 14. In V. L. ante Ald. adde P.

XLI. 1. In V. L. adde: Ἀνταία vulgo.

6. In V. L. adde: λαμῶσα P.

XLV. 5. Pro θυρσαχθής aliquando in mentem veniebat legere θυρσαυχής. Sed cum MSS. Regii et alii apud

Gefnerum *θυρσευχής* habeant, sic potius corrigam: *θυρσευχής, βαρύμηνι, τετιμένη πᾶσι θεοῖσι*. Hymn. 51. vs. 11. *Παιᾶν χρυσευχής*. *ΑΥΗΝΚ.* - Parum quadrat *χρυσευχής*. Aptius vsus esset Ruhnkenius nomine *θυρσέλογχον*, quod illustravit Casaubonus ad Strabonem p. 37. Athenaeus V. p. 200. D. de Baccho: *εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ θυρσέλογχον χρυσᾶν*. Diodorus Siculus IV. 4. de eodem: *κατὰ δὲ τὰς στρατείας γυναικῶν πλήθος περιάγεσθαι, καθ' ὅπλισμένων λόγχαις τεθυρσωμέναις*. Dionysius Periegetes 1155. *ἐς δὲ σίδηρον θύρσοι μαιμώνοντο*.

XLVI. 2. In V. L. post Thr. adde PA.

3. In V. L. adde: *νυμφῶν* vulgo.

L. 9. In V. L. adde: *ἀθανάτων ἐπιφάσεων* vulgo.

LI. 7. In V. L. adde: *πολύανθοι* vulgo.

LIII. 5. In V. L. ante Ald. adde P.

LV. 23. In V. L. adde: *ἄρματι* vulgo.

LVII. 8. In V. L. pro 7 lege 8. et dele P. atque adde: *ὕπνοδάτιρα* P. vt fortasse idem sit in Ask.

LXI. 12. In V. L. ante Ald. adde P.

LXIV. 8. In V. L. post Paris. α. adde PA.

LXV. 9. Lege *ποθέων*.

LXIX. 6. In V. L. lege: *ἐπαυάζεσαι* vulgo.

9. In V. L. post Af. adde: *τῶς* P.

LXXIII. 4. In V. L. adde: *εἰς ἐλθῇ* PA.

LXXVI. 10. In V. L. ante Καλλιόπη adde: 10. et ibidem post vulgo adde: et P.

LXXVIII. 3. In V. L. adde: *θεῶ Τίτᾱκος ἀγαυῆ μεγάλῳ* Paris. α. P. A.

LXXX. 4. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXII. 6. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXIV. 6. In V. L. adde: *αἰδῖς* PA. vulgo.

LXXXV. 6. In nota p. 350. b. l. 6. pro legitur scribe: legerit.

LXXXVI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.

15. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXVII. a. In nota p. 352. a. l. 7. lege *ὅσον*.

LITHICA.

VI. 7 — 12. affert Tzetzes exegesi. in Iliad. MS. fol. 7. b. in quibus v. 7. *ἀγαλλομένους*, quae Tyrwhitti emendatio est; v. 9. *ἤξεν*, v. 11. vbi recte animaduersum vulgatae lectionis vitium male correxi, verissime *ταναήν ὑπὲρ αἰθέρα* exhibet.

13. 14. Idem Tzetzes affert fol. 9. b. in quibus *χαίροντας* scriptum, quod ex Ruhnkenii emendatione recepimus.

17. In V. L. pro 16. lege 17.

48 — 53. Affert idem fol. 22. b. in quibus v. 48. habet *ροῖζόν τε τῆσαι χαμαί*, et v. 49. *ἰόν*, et v. 50. *Φῶτα χόλῳ πίπτοντα σελήνης*, et v. 52. *τεθνηότες, ἦκεν ἔρμυν ἔξ αἶδος προμολῶσα ποτιχρίμπτηται ἐκάσῳ*: ex quibus lectionibus certe *ποτιχρίμπτηται* genuinum puto.

57. Tzetzes ibidem affert fol. 9. b. in quo versu habet, vt Tyrwhittus emendauit, *ὅς τ' ἐφίκηται*: et addit: *τατέσιν, ἐν καταλήψει γένηται, ὃν Ἑρμῆς αἰείδαξεν*.

63. Tzetzes ibidem affert fol. 16. b.

68 — 74. Tzetzes ibidem affert fol. 6. b. in schollis. Scholia enim illi opusculo addidit, pariter vt. Antehomericis. Ibi v. 68. exhibet *ἀγρῶν*, Ruhnkenii coniecturam; v. 70. 71. *πεπονημένον ἡμιθέοισιν ἔργον, ἀργαλέος δὲ καὶ ἀπεχθές*; v. 72. *ᾧ κεν ἐπωσυμῆν λαοὶ τεύξωσι μάγισο. καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν κονίῃ ἐπ' ὄρι κρατὸς ἀμερδαίς λευγαλέῳ θανάτῳ διὸς Φῶς ἔκτετ* Verba *ἃ δειλοὶ* — *ἔργον* etiam fol. 22. a. et verba *ᾧ λειτο δὲ* — *ἔργον* fol. 9. b. eodem modo scripta leguntur. Eodem respicit fol. 26. a. in his: *τὴν δὲ μαγικὴν τὸ πρῶτότατον καὶ πρῶτον μέρος ἢ μέλλον γέ-*

οὐκ ἔσαν τῆς μαντικῆς, Ὀρφεὺς ἀποδύρεται ὡς ἀρτίην μὲν
ἔσαν τεχνῶν ἀκασῶν, ἀπολαυσίαν δὲ κακίαις ἀνδράπων
ἀσώφων καὶ φθονερῶν.

VI. 81. Ornantium epithetorum per copulam iuncto-
rum aliud exemplum habet Leonidas Tarent. 14. Sed in
Eurip. Phoen. 671. miror patienter tulisse criticos langui-
dissimam orationem, ἵνα γε νοτίς ἐπέρχεται γύας Δίρνας
χλοηφόρος καὶ βαθυσκόρος. Qui varias lectiones illo in
loco diligenter considerauerit, assentietur mihi, ut spero,
ita corrigenti:

καλλιπότημος ὕδατος ἵνα γε
νοτίς ἐπέρχεται γύας
Δίρνας χλοηφόρος
γᾶς βαθυσκόρος.

Quare sic, non χλοηφόρος γᾶς βαθυσκόρος scribi debeat,
intelligent, qui sermonis poetici rationem cognitam ha-
bent. In Medea v. 821. 822. ed. Porf. bis in hoc gene-
re laborat lectio, versibus etiam immodulate incedenti-
bus. Satis habeo locum, ut scribi debere mihi videtur,
apponere:

ὃ τὸ παλαιὸν Ἐρεχθίδαν θεῶν
ὄλβιοι παῖδες μακάρων, ἱερᾶς χῶ-
ρας ἀπορδήτας ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν.

Apparet iam, quid sibi velit optima cod. Florent. lectio
ἀπορδήτας. Et magis etiam apparet, si quis consideret
Aeschyli locum in Agam. 1536. quem locum ad istos Eu-
ripidis versus emendauit Porsonus. In duobus primis ver-
sibus vulgata lectio manifesta interpretatio est.

91 — 94. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol.
8. a. nulla cum varietate, nisi quod perperam ὑπάρ pro
ἔπερ scriptum. Caussa, in qua hoc loco vitur Tzetzes,
ostendit Argonautica ei, certe quum haec scriberet, igno-
ta fuisse. Sic enim scribit: ὁ δὲ γὰρ Ὀρφεὺς ὁμόχρονος ἦν

Ἑλένω καὶ Ἑκτορι, καὶ τοῖς καὶ ἡλικίαν αὐτῶν, ὡς ἐν τοῖςδε τοῖς ἔπεσιν αὐτὸς ὑποδείκνυσι· μᾶλλον ἐγὼ — (v. 91—94) εἶτα καὶ τῷτον παρσιζάγει τὸν Θαισάμαντα λέγοντα· ἡμᾶτα — (v. 36a—362) ἐξ ὧν πάντων εὐσύννοτον δαίκεται, ὅτι ἦν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἢ καὶ μικρὸν ὕπερου. Et paullo post de Lino et Pronapide: ἐδὲ γὰρ ἐγένετο τισὶ τέτων ποιήμασι· τῷ δὲ Ὀρφείῳ πολλὰ μὲν ἐλέχθη μοι καὶ ἔτι λεχθήσεται. Et fol. 7. b. αὐτὸς δὲ ὁ Ὀρφεὺς τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τῇ μαγίᾳ ὑπαρῶν, ἢ μόνον αὐτῷ παλαιότερον, ἀλλὰ καὶ τῷ Κρόνῳ υἱῷ Διὸς τῷ μάγε σχεδὸν πρότερον ἀποδείκνυσιν, ἐν τοῖς λιθικοῖς αὐτῷ λέγων συγγραμμασιν· τῷ δ' αὐτῷ — (v. 7—12.)

Vf. 169. Vide p. 800.

204. Lege ἔρξεις.

246. *Αν κεν, animaduersione dignum, apud Homerum legitur Iliad. XIII. 127. et saepius in formula ὅφρ' ἂν μὲν κεν; v. Heyn. ad Iliad. XI. 187.

267. In not. p. 388. l. a fine 7. lege χρήσιμος.

273. In V. L. pro ἐνισσε lege ἐνιδε.

354—356. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol. 7. a. in quibus lectiones, quas recepimus, habet, σιδηρίτην, et ἔμψυχον ὁραίτην. Scholion additum, quod mutilum e lacero codice damus: περὶ τῷ σιδηρίτε τέτε λί..... ὁραίτε Φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς ὡς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρ κῶν συνεσίας ἀγνεύσεις λοστρῶν. ἔτι δὲ καὶ ἄψ καὶ ἀποβρύπωπηγή ἥττοι καθαροῖς σπαργάν περ παιδίον. καὶ ἐπεύχ ἐν ταθαῶ καλλίαν πνία κηρὸς ἢ λυχνίαν, μετ' ε ἐρωτήσας, παρ' α ἀνθρωπίνῃ Φωνῇ λέγοντος νεο παιδαρίας, περὶ ὧν αὐτ πλὴν Φησὶν ὡς ἐάν τις θαλ ῥίψῃ αὐτὸν, μεγάλης ... ἐπιτεύξεσθαι βλάβης ναίως καὶ τληκαρδίας τις αὐτῷ κατακείσεις, λέγοντος ἤδη τῷ λέγειν, προσπελάσας αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἴδοι ἂν ὥσπερ ἀπονεκρῆ μένον: scribe, ἀπονεκρέμενον.

VI. 360—362. Tzetzes ibidem affert fol. 8. a. vbi τρεῖς εἴδη ἐπὶ τὰ βίη, et, quod reposuimus; καὶ μένεν ἀμύαντων, legitur.

392—396. Tzetzes ibidem fol. 7. a. affert sine varietate, nisi quod ἀκαυσιμόμης habet.

462. Leget' ἔμμεχ.

512. Scribendum videtur ἦν τε.

FRAGM. ET DISS.

P. 501. LIII. Habet eadem Photius quoque in Lex. MS. quod, quum ista imprimerentur, non ad manum erat. Varietatem lectionis Photianae adscribam. Ἀπόλλωνά τότε καλεῖν γονεῖς αὐτῶν ἐπίσαντο οἱ τότε οἱ ἄνθρωποι. — Φανόδημος δὲ ἐν α... Φησὶν ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύεσσι καὶ εὐχονται. — Ἀμακλείδην — Πρωτοκρέοντα. — ὁ δὲ ἀξιοπρεπὲς ποιήσας — Φησὶν αὐτὸν εἶναι ἐνὸνματα δὲ αὐτῶν Κόττον, Βριάρεων, Γύγην.

Orphicis carminibus adnumerandos putat Heerenius tredecim versus Hermeti tributos apud Stobaeum Ecl. Phys. I. 6. p. 174. Aliud fragmentum Orphicum e Proclo, omissum in collectione fragmentorum, commemoravit Gesnerus ad hymn. IX. 8.

AD DISSERTATIONEM

DE AETATE SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

P. 688. Quae de differentia numerorum Homeri et Homeridarum dixi, nolim sic accipi, ac si partes eas Homericorum carminum, quae minus cultae atque elaboratae sunt, omnium antiquissimas esse putem. Immo has partes ab iis esse factas, quos Homeridas vocamus, in iisque a quibusdam negligentioribus, certa evincunt indicia. Sanctum illud Homeri nomen, siue id vni debetur, seu plures comprehendit, immune est ab illa incuria. Itaque

non poterunt isto argumento uti, qui Hesiodam ante Homerum fuisse existimant.

P. 696. Parcius, ac debebam, mentionem feci Pauli Silentarii. Itaque adiciam nunc, quae praetermissa fuerunt. Apud hunc caesura trochaica in quarto pede inuenitur in his, part. II. Ἐκφρ. templi S. Sophiae v. 311.

ἐκ δὲ καλεῖσθαι
εὐρυτέρης κατὰ βαιὸν ἐς ὃξὺ κόρυμβον ἀνέρπει.

Scribendum videtur ἄξυκόρυμβον. Similiter v. 459.

εἰς μὲν ὄξυκάρηνα, περιτροχάεσι δὲ κύκλοι
εὐρύτεροι κατὰ βαιόν, ὥς ἐπὶ λοίσθιαν ἔλθης
ἄντυγος.

P. 698. l. penult. pro earum lege eorum.

P. 720. Quum vix in hiatibus numerari dicerem, si longa vocalis vel diphthongus in arsi est ante vocalem, addere debebam, id tamen, si crebro fieret, displicere: veluti,

τέσσαρες ἀθλοφόροι ἴπποι αὐτοῖσιν ὄχασφιν.

Disceptabitur aliquando, ut speramus, quid sit, quod Homericus Nestor Homero horridius loquatur, praesertim eo in carmine, in quo non casu excellit Agamemno.

P. 754. Ut in Io. Gazaeo, sic in Paulli Sil. Ἐκφράσει templi S. Sophiae part. II. 51. ἀπανευμέναι ἦθσι τέχνης legendum. Ibidem v. 351. τὰ pro α scribendum esse quivis intelligit. Et v. 107. in his,

ἥτινα κεύκην,
ἐκ ἐλάτῃν ἐνόησαν ἐπαρκέα αἶκον ἀρέψαι,

Scribi debet ἐπαρκίας.

P. 756. Neglexi quasdam correptiones ante mutan cum liquida apud Homerum, ut Iliad. XI. 571. ὄρμενα πρόσσω. 696. εἴλετο κρινάμενος. XII. 94. τῶν δὲ τρίτων. 95. Πριάμοιο· τρίτος. XIV. 403. τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ.

468. ἄδαι πλῆντ'. XV. 142. ἴδρουσε θρόνον. XVI. 193. τῆς δὲ τρίτης. XVIII. 388. Φωνήσασα πρόσω. XX. 121, δὲ πρῶτος. Aliam correptionem Iliad. XVI. 554.

ὦρσε Μενειτιάδαο Πάτροκλῆος λάσιον κῆρ,

in nouissima editione sussiulit Wolfius, constantiae caussa, de qua re monuit in praefatione p. 57. Sed hae omnes correptiones sunt in syllaba finali. Rarius aliae syllabae hanc veniam habent, vt prima in Ὀτρυνταίδην, Ὀτρυντῆϊ, Ὀτρυνταίδη Iliad. XX. 383. 384. 389. Huiusmodi correptio, quam non debebam praeterire, inuenitur Iliad. VIII. 323.

ἦτοι ὁ μὲν Φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἶόν,

quae correptio etsi leue, aliquod tamen momentum grauioribus caussis addit, quibus demonstrari posse puto, pugnae illius descriptionem neque ab illo poeta factam esse, qui Aiakis et Hectoris certamen cecinerat, neque ab his, qui, magna nimirum urgente necessitate, victores Graecos, trepidantibus Troianis, admirabili prouidentia murum condidisse magis indicarunt, quam narrarunt.

P. 762. Plerumque Nonni sectatores hanc correptionem in fine dactyli habent. Et sic Paulus Sil. in Ἐκφρ. S. Soph. I. 39. 260. II. 28. vbi scribendum puto,

πῇ φέρομαι; τίς μῦθον ἀνὴρ πᾶσι πλαγκτὸς αἰήτης;

154. 161. 236. 239. 296. 365. 379. 388. 399. 461. 524. 572. Sed I. 253. in his, γλαύκῃα, χρυσεόταυκα, scribendum videtur λευκά. Et II. 470. in his, ἄλλα δὲ πρόσ, fortasse δὲ poterit omitti, vt v. 475. seq. Quamquam ante πρὸς correptionem saepe admisit, vt II. 154. 161. 171. 173. 265. Particula δὲ omittenda fortasse etiam corrigendus v. 587. Male etiam affectus est versus 76. in parte I.

μυρία καρφομένων ὅτε χεύματα εἶξεν ἀναύρων.

Scribe εἶξεν. Rarius inuenietur correptio in secunda dactyli syllaba apud hos poetas. Quamquam huius quoque

licentiae exempla aliquot exstant in isto Pauli carmine, ut I. 100. 106. 263. II. 60. 171. 173. 245. ubi pro *εἴς κλαδίσιν* scribendum *εἴς κλαδίσιν*, veluti: vide. quae attuli p. 759. Porro v. 265. 522. Alii loci excusationem habent a vocabulis, quae sine correptione verbum non ingrediuntur, ut I. 154. 198. (II. 500) II. 52. (314) 202. 343. 415. 518. 585.

P. 774. Tertius ille locus Homeri, in quo *κἄν* correptum ante *οἷ* legitur, est Iliad. XXI. 567.

P. 777. De Aeolica littera in Homero non cogitasse grammaticos, cum primis docent commenta de illo *δαί* *οἷ*, relata ab Eustathio p. 514, 3.

P. 778. Non omittendum est, ex Iliad. V. 336. ab Eustathio p. 552, 38. *τόν οἷ* afferri. Qui quum p. 553, 5. *δὲν* in eodem versu scribit, credi potest suo, non Homeri vocabulo usus esse, praesertim quum ibi *οἷ* omiserit. Temerarii tamen esset, hoc solo argumento suspicari, istud *τόν οἷ* e veteri quadam lectione mansisse. Nam etiam alibi Eustathius Homeri verba afferens poeticis formis utitur, quum in Homero communes sint, ut paullo post p. 554, 27.

Ibidem. Quum rarissime librarii addant *οἷ*, (vide p. 789. 791. 807.) paene adducor. ut etiam in Odyss. V. 483. codicis Harleiani scripturam verioris lectionis vestigia continere putem, praesertim quum causa nulla sit, quare aliquis ibi *οἷ* potuerit addere. Locum adscripsi, quemadmodum a poeta profectum suspicor, melius etiam distinctum:

Ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ Φίλησιν
εὐρεῖαν, (Φύλλων δέ οἱ ἦν χύσις ἥλιθα πολλή)
ὅσσην τ' ἡὲ δύνῃ ἡὲ τραῖς ἄνδρας ἐρυσθαι
ῥῆν χειμερίη, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.

Nisi ita interpungitur, quod sequitur *τὴν μὲν ἰδὼν*, ad *χύσιν Φύλλων* referre necesse est; quo omnis narratio perturbatur. Additum reperitur *οἷ* ab Eustathio in Iliad.

V. 310. p. 550, 26. ex prava quadam, ut videtur, grammaticorum lectione. Pertinet ad hanc quaestionem etiam Iliad. XV. 469.

P. 799. Apud Quintum III. 733. οἱ de Achille intelligi, et cum ἄπασσιν construi, docet Iliad. XXIII. 92.

P. 812. ad v. 13. Λοχεύειν metaphorice apud Paul-
lum Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 247. II. 225. et ἐκλοχεύειν
II. 190.

Ibidem ad v. 57. Optatius post praesens apud eum-
dem poetam est I. 176.

P. 814. ad v. 222. Τερσὸς apud Paull. Sil. Ἐκφρ.
S. Soph. II. 363. 397. 446. 581.

P. 816. ad v. 393. Ἡθεσι τέχνησιν Paull. Sil. Ἐκφρ.
S. Soph. II. 51.

Ibidem ad v. 439. Ὑποκλάζειν Paull. Sil. Ἐκφρ. S.
Soph. I. 64. 112. Ut Longus hoc verbo tamquam actiuo
usus est, ita passiva forma et significatio occurrit apud
Paullum Sil. I. 118. II. 318.

Ibidem ad v. 459. Φᾶρος εὐφαπλώσαντες Paullus Sil.
Ἐκφρ. S. Soph. II. 343.

P. 818. Locis e Paulli Ἐκφρ. S. Soph. de correpta
prima in καλὸς allatis adde eiusdem carminis II. 291.

P. 820. ad v. 543. Paullus Silentarius Ἐκφρ. S.
Soph. apud Salmasium Exerc. Plin. p. 851. a. (neque
enim hoc, et quae idem ibidem p. 495. b. affert, in edi-
to textu leguntur)

ἐνθα σοφῶν ἀνάγεσσι θεηγόρα δῆνεα βίβλων.

Male δῆνεα apud Salm. et in notis Cangii p. 590. in By-
zantin. ed. Paris.

Ibidem ad v. 562. Δὲ post secundum vel tertium
vocabulum vitare solet Nonni secta. Habet tamen Paul-
lus Silent. Ἐκφρ. S. Soph. I. 180.

P. 821. ad v. 614. Verba in adnotatione ad v. 614. scripta: in quibusdam nominibus tamen vsitata haec forma est, vt in $\chi\sigma\lambda\sigma\sigma\iota$, deleri velim. Haec aliud agens addidi, vt patebit regulam consideranti, quae in nota sub textu ad v. 614. proposita est. Spectat autem haec regula ad epicos, in iisque ad antiquos. Quatenus hos sequuti sint lyrici, alius disputationis est. Nisi fallor, apud hos facilius duplicatio litterae σ , vbi simplex apud veteres epicos est, quam contra, inuenietur: cuiusmodi est $\epsilon\upsilon\sigma\sigma\iota\upsilon$ apud Pindarum Ol. XIII. 28. $\chi\sigma\lambda\sigma\sigma\iota\upsilon$ male vulgo legebatur etiam Iliad. XVI. 704. Pro $\alpha\lambda\gamma\sigma\sigma\iota\upsilon$ Iliad. X. 486. $\alpha\lambda\gamma\sigma\sigma$, haud scio an rectius, legisse videtur Eustathius, quem vide p. 819, 60. 820, 4.

P. 822. ad v. 722. Antiquos $\epsilon\pi\omega\nu\mu\epsilon\varsigma$, recentiores $\Phi\epsilon\rho\acute{\omega}\nu\upsilon\mu\omicron\varsigma$ dixisse iam Eustathio obseruatum ad Hom. p. 776, 48. 1567, 55.

P. 823. ad v. 824. $\epsilon\kappa\tau\epsilon\theta\epsilon\upsilon$ restituendum Paulo Silent. $\epsilon\kappa\Phi\epsilon$ templi S. Soph. II. 398.

PRAEFATIO

GE. CHRISTO. HAMBERGERI.

Per aliquot annos auidē a viris doctis expectatum opus, in lucem tandem prodit, cuius auctor immortalis, cum mors cita et dira calamum ipsi e manu excuteret, mihi praefandi prouinciam imposuit, et quibus subsidiis instructus ad hoc opus accesserit, explicare iussit. Hoc officio paucis fungi licet. Quod quidem ad auctorem operis, quod Gesneri studio iam cultius editur, attinet, de eo dicere opus non habeo, cum Gesnerus ipse de eo quid sibi videretur, de carminibus, quae nomine eius feruntur, et de vniuerso eorum argumento, in Prolegomenis Orphicis, quae post hanc praefationem leguntur, sententiam suam copiose, et accurate, ut solebat, expoluerit, eandemque etiam paucis in opere ipso dixerit, e. g. Argon. v. 310. Hymn. 1. Lap. 18. item Arg. v. 420. 856. Illud tantummodo monendum censeo, consilium habuisse Gesnerum, ex historiae Orphicae, et disciplinae variis periodis, et rationibus, dilucidius, quam in Prolegomenis egit, declarare, qui factum sit, ut iam multa Orpheī apud veteres mentio esset, carmina tamen ipsa vix ac ne vix quidem veteres scriptis suis intexuerint, et multa praeclara, quo penitus sese in hanc rem penetrauerat, docturus videbatur; sed mors consilium interrupit.

De subsidiis, quibus in ornando, et politius limando Orpheo usus est Gesnerus, haec habeo. Et

ea quidem partim scripta sunt, partim impressa. Inter prioris generis primo loco commemoranda est Collatio codicis Vossiani in Bibliotheca Lugduno-Batava extantis. Haec beneficio Viri harum literarum apud Anglos consultissimi, Ant. Askew, M. D. qui illam a. 1745 instituerat, ad Gesnerum peruenit. De aetate Codicis, ut ad Arg. v. 50. patet, Gesnero nihil constabat. Vitiis scribae inquinatissimus est, apertissimis etiam, quae tamen cum aliis minutiis editor, in Argonauticis hunc in finem laboriose enotare sustinuit, ut iis ipsis intelligeretur, lectiones, quas hic Codex probabiles habet, non a correctore esse, non critico ingenio deberi, sed antiquam scripturam servare. Ex hoc Codice multiplex, et salutaris medicina carminibus Orphicis adhibita est, ut quicumque librum euoluerit, facile deprehendet, tam quoad singulas voces, tam integros versus, qui inde auctori suo diu exulantes restituti sunt, Arg. 51. et 1276. Idem Codex habet in margine lectiones quasdam adscriptas, quae, notante Gesnero, plerumque lectionem Eschenbachianam exhibent, non tamen semper, easque dedit Gesnerus v. g. Arg. 396, 455, 476 etc. Quotiescumque igitur in varietate Marginis mentio occurrit, de eo intelligi debet: ipse vero Codex sigla *Voss.* indicatur. Caeterum hic codex carmen de lapidibus non habet. Idem carmen deest in altero codice scripto, quem doctissimus Anglus, cuius nomen supra posuimus, e Graecia secum in Angliam deportavit, et vnus e trecentis variis codicibus est, quibus bibliothecam suam instruxit. Huius itidem lectiones cum Gesnero, ut erat eius valde studiosus, communicavit. In epistola, qua ipsi eas offert, aetatem satis magnam, sed non definitam, tribuit suo codici possessor, et nunquam collatum esse commemorat. Varietates tamen eius minus quam Vossianae ad emendandum textum profuerunt. Sigla *Ask.* hunc codicem designat. Quem *Chiuseanum* codicem vocat Gesnerus, exemplum est Aldinae editionis, quod

ante aliquot annos ex auctione librorum Chiuaeana, apud Batauos habita, in bibliothecam nostram academicam immigrauit. In eius margine, ab ignota manu, adscriptae erant lectiones variae, quae modo cum Askeano codice, v. g. Arg. 24. 133 modo cum Vossiano, Arg. 56 conspirant. Probabilem lectionem propriam in contextum recepit Gesnerus, Arg. 226, aliam dignam vt recipiatur, in annotatione ad v. 193 laudat. Alia scripta subsidia non habuit Gesnerus. In procurandis quidem codicum Parisiensium Mss. lectionibus operam suam obtulerat Gesnero Vir apud Argentinenses Clarissimus Elias Stoeberus, et rogauit etiam ille, describi sibi quinquaginta aut decem versus de codice, qui N. 2678. et alterd, qui N. 2764. in Catalogo Mss. regio habet, sed in schedis, quae in manus meas venerunt, nullum vestigium, neque indicium deprehendi, perlatum esse eorum aliquid ad Gesnerum. Nec studuit Gesnerus valde multa habere, ne res longa fieret, et hanc ob causam ne oblatis quidem per Ruhnkenium V. Cl. cuius ingenium et doctrinam quanti ipse fecerit, non vnus locus in his Orphicis declarat, vti voluit, potius suo solius remigio rem gerere, forte etiam quod metuebat, ne sibi simile iterum accideret, quod in Scripturibus rei rusticae factum est. Ruhnkenio tamen V. Cl. debentur Fragmenta inedita, et Collatio carminum Orphicorum cum Codd. Regiis Paris. 2763, 2764 et 2765. quae in manibus Viri incomparabilis Ernelti erant, cuius suasu et consilio editioni Gesnerianae adiectae sunt.

Ad editiones veniendum est. De primis quidem quid generatim statuendum sit, tum Henricus Stephanus ad Arg. 420. et Gesnerus ad v. 791. docet. Huic ad manus fuit e bibliotheca academica editio omnium prima, quam sigla P. in varietate lectionis designat, et forma quadrata, non vero, vt quidam tradunt, literis quadratis, excusa est. In fine legitur: *Anno ab incarnatione MCCCCC. die XIX Se-*

ptembris. Impressum Florentiae impensa Philippi Iuntae bibliopolae. Si quos errores in hoc opere lector inuenies, qui properantes oculos nostros subterfugerint, eos pro iudicio tuo emendabis. vix fieri potest, ut non tales interueniant. Quis curauerit hanc editionem, quae Argonautica et Hymnos habet, non constat; liber ipse omni praefatione destituitur, vnde forte aliquid liceret discere, quod huc faceret. Caeterum hanc primam editionem esse, et frustra iactatam a viris doctis editionem a Constantino Lascari curatam, probatum dedit b. Gesnerus in schedula, quae partem suae praefationis constituere debebat. En eam:

„Interim facere non possum, quin mentionem faciam illius opinionis, qua primum a Constantino Lascari edita esse Orphei certe Argonautica, cum viris doctis suspicatus sum. In Bibliothecae Taurinensis Catalogo p. 375 inter MSSos Graecos nr. CCl.XI. f. 109 habetur titulus, *Κωνσταντίνου τῆ Λασκάριως προλογόμενα τῆ σοφῆ Ὀρφείως*, additurque ea edita esse in prima parte marmorum Taurinensium. Et habetur sane P. I. n. X. explicando marmori, Orphea a Bacchis discriptum repraesentanti, a p. 93—104 Constantini Lascaris libellus hoc titulo ex MS. editus, sed ita ipse leuis et Graeculae vanitatis plenus, ita porro negligenter et vitiose descriptus, vti talem quidem e Lascaris officina prodisse, nullo modo sit probabile, neque dignus mihi visus sit, qui in hoc Syntagmate locum habeat, e quo alioquin etiam exclusi, quidquid non ad carmina, quae habemus, pertinet. Caeterum qui locus proprie cum quaestione nostra de primo editore coniunctus est, clausulam ipsius libelli huc ponere placuit, corrupte quidem et ipsam, sed vnde tamen illud, de quo hic agitur, confici videtur posse, si quis praesertim emendationes nostras recipiendas putaret. Sic ergo p. 104 *Τὰ δὲ τῆ Ὀρφείως*, (de Argonauticis in primis sermonem esse apparet) *διὰ τὴν πολυτείαν, καὶ τὴν δυσυχίαν γένεας* (intelligit, cre-

do; calamitates Graeciae a barbaris) τοσῶτον ἡφάνισται, ὥστε μέλις εὐρίσκεται (f. εὐρίσκεσθαι) ὀλίγα τινὰ, καὶ ταῦτα διαφθαρμένα καὶ ἀνέζητα (f. ἀνεξίτητα). Τὰ (f. Ταῦτα) γὰρ ἐν τῷ μέλις (f. τῇ πόλει) τῷ Μεδιολάνῳ εὔρον, ἔγραψά τε, καὶ τοῖς ἄλλοις ποιούσας (f. κοινωνήσας) καὶ διδάξας, εἰδὲ δύναμαι εὔρειν οἷς παρόντα διορθώσαιμι ἐν πολλοῖς ἀμφίβοла ὄντα. Apparet Lascarin hoc egisse; vt ederet Orphei Argonautica, h. e. praelegeret, explicaret, dictaret, et, si fieri posset, typis quoque expressa daret: deinde, inuenisse illum Mediolani exemplum, illud descripsisse, *docuisse* h. e. praelegisse, ita fere vt *docere fabulam* dicitur; qui in Iconam profert; sed cum in multis dubiae esset lectionis, inuenire non potuisse, vnde illud emendaret. Haec sunt, quae dicit, nihil aliud. Vtrum voti postea compos factus mereri vltra de Orpheo potuerit, hinc non discimus. Sed ex his, quae Boernerus de doctis hominibus Graecis etc. diligenter exquisita posuit, constat, Mediolani fuisse Lascarin ab A. 1454—1460, quo tempore inuenisse ibi debet Argonautica: tum Florentiae aliquamdiu, post Neapoli; Messanae autem ab A. 1465: ibi discipulum habuisse Bembum 1492; et paullo post diem suum obiisse A. 1493 vel 1494. Iam Mediolani edita Argonautica vix lugere poterant doctiss. Argelatum, qui tamen nullam eius rei mentionem facit in Bibliotheca Mediolanensi; licet in MSS. Ambrosianae Bibliothecae referat in praemissa historia typographiae literaria p. CLXXVI, D. *In Prolegomena Orphei*, qui sine dubio libellus ipse est, de quo hic egimus. De raritate Codicum Orphei MSS. illud modo, quoniam hic sumus, adiicimus, in MSS. Bibliothecae S. Marci Venetae, qui memorantur omnes esse Saeculi XV. Vtrum existet hodie, et prodesse futuris editoribus possit, non habeo dicere; ille quem in Bibl. Vindobon. Catal. Nessel. P. IV c. CLIII p. 86 laudari video; *Codex membranaceus antiquus et optimaе notae, in quarto, constatque foliis triginta, et ad Io. Sambuci Bibliothecam olim*

pertinuit, quo continentur Orphei Thracis, unius ex Argonautis, Argonautica. Sed haec praeter consilium atque institutum, qui illa solum commemorare praesidia velim, quae mihi praesto fuere.

Florentinam excipit editio, quae Venetiis in aedibus Aldi et Andreae soceri mense Nouembri M. D. XVII. charta octies plicata prodiit. Praemissum est Musaei carmen cum versione latina. Orphica carmina exhibet omnia, et in hoc differt a Florentina, quae carmine de lapidibus destituitur. Presso fere pede sequitur eius lectiones, ut a doctis viris observatum est. Praefationis nihil ibi legitur, nec versionem latinam habet. Post Aldinam editionem eadem opuscula, sed insertis post hymnos Orphei, quatuor Procli, et adiectis in fine sententijs ex variis poetis, et Homeri Batrachomyomachia, prodierunt Florentiae per haeredes Iuntae 1519. 8vo. Ponam de hac editione, quae Gesnerus in fronte libri sui posuit: *Aldi Ro. praefationem etiam paucis immutatis describit Ant. Barchineus. Et videtur ad singulas literas haec ab Aldina expressa esse. Certe quae observavi typographorum peccata, ea sunt communia; nisi quod Argon. 18. proprium habet Iunt. λυγρόν, cum recte Ald. λυγρόν, sed talia possunt esse plura, et tamen verum quod posui. Liber de lapidibus habet quaedam propria.* Conf. quae ad v. 656 leguntur. Hanc editionem sigla I. indicat. Quarta editio, qua usus est Gesnerus, hunc titulum habet: *Orphei poetarum vetustissimi Argonauticōν opus Graecum, cum interpretatione latina incerti auctoris, recens addita, et diligentius, quam hactenus emendata. Apud inclytam Germaniae Basileam anno domini 1523. In fine: Basileae in aedibus Andreae Cratandri mense Iunio a. d. 1523.* Haec editio per Illustrem Schoepflinum ad Gesnerum venit. Quis eam curauerit ignoramus. Ad primam Iuntinam vel Florentinam graeca expressa esse, communia vitia, apertissima etiam, declarant, sunt tamen

quaedam emendata, et obseruauit Gesnerus, eam aliquoties secutam lectionem vulgata meliorem, ex codice, vt putat, potius, quam e coniectura. Versio latina ea est, quam adespoton cum suo Valerio Flacco ediderat Io. Baptista Pius, et dedit etiam cum suo Valerio Pet. Burmannus. Esse eam a Mediolanensium Cribellorum quodam factam, docet is, qui ad editionem Valerii Aldinam Venet. 1523. 8vo vulgatam praefatus est. Hunc Cribellum viri docti eum habent, qui Leodrisii nomen gerit, de quo videri potest Argelatus in Bibliotheca SS. Mediol. h. v. quamquam hic vir doctus in eo fallitur, cum ibi ad auctoritatem editionis prouocat, et scribit: *Leodrisio expresse adscribitur in eadem (Aldina) praefatione a me inspecta*. Certe non accurate inspexerit Argelatus, nisi alium librum habuerit, quam ego. In meo sane exemplo nullum vestigium Leodrisiani nominis video, quin negat auctor, se scire nomen. Ponam ipsa verba: *Adiunximus — Orpheum per Mediolanensium Cribellorum quendam* (nomen non habere potuimus) *latinum factum*. Ante Argelatum de eodem nomine etiam Barthius, Stat. Theb. III, 352. ad auctoritatem Aldi prouocauerat. Variis his editionibus parum adiutus Orpheus, medicinam et salutem adhuc expectabat. Illam ipsi adhibuit de graecis literis omnium optime meritus Henricus Stephanus, qui licet codicum adiumento destitutus, suo tamen ingenio, quo gaudebat felicissimo, et exquisita doctrina, inopiam ita compensauit, vt eiectis priorum editionum vitis, deterfisque scribarum maculis, Orpheo fere integritatem suam redderet, et iure sospitator eius habeatur. Ita purgatum inter suos Poetas graecos principes heroici carminis, a. 1566. sacrum poetam edidit Stephanus, post cuius diligentiam a sequentibus duobus editoribus, Lectio, et iuene Eschenbachio, quorum libros Gesnerus pariter consuluit, eius annotationes suae editioni inseruit, vix quicquam immutatum, vel praeclari aliquid in his

carminibus praestitum est. Ad hanc Henrici editionem suam carminum Orphicorum recensionem instituit b. Gesnerus, ita ut suadentibus vel codicum auctoritatibus, vel aliis rationibus, meliorem lectionem coniecturasque felices vel suas vel aliorum virorum doctorum lectioni vulgatae, si opus videretur, substitueret. Sed quanta modestia, quanta timiditate hic rem gesserit Gesnerus, quam etiam in hoc auctore in partem cautiorem more suo peccare, et vulgatam lectionem retinere maluerit, quam temeritatis criticae inculari, et aliquid ponere, quod non res ipsa posceret, vel de quo non constaret, veteris scriptoris esse, satis apparet. Ipse in interpretatione auctoris officium editoris primarium collocabat, a quo interdum studiose refugere critici ipsi videbantur, ut impuniùs vrerent, secarent, interpolarent. Sed redeamus in viam. In hymnis usus est Gesnerus etiam Lectionibus variantibus ad aliquot hymnos Orphei e codice Augustano, quam cum *ζωροαρεϊων τε και πλατωνινων δογματων συνκεφαλαιωσει τε πληθωνος* edidit Valentin. Hermannus Thryllitius, Viteberg. 1719. 4to. Eas varietates ad unam omnes studiose annotavit editor, et ex illa syluula etiam petita est, quae p. 182. v. 26. sine auctore exhibetur lectio. Inter multas alias cogitationes videtur Gesnerus Siglam omisisse, quod idem accidit Lap. p. 328. v. 96. ubi in varietate *αλλωμανος*, ex Esch. et p. 338. v. 64. *λαβεθρα συν* ex Ald. et Iunt. editione est. In carmine de lapidibus praesidii aliquid exspectabat Gesnerus noster a paraphrasi et scholiis Hannardi Gamerii, sed vana spe lactatum esse docent, quae de hoc libro in schedulam coniecit, quam hic exhibemus.

„Quam B. Fabricius memorat Hannardi Gamerii Paraphrasin, cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animaduersionibus vulgatam Leodii 1578. 8 non vidi. Sed communicatum est mecum de Bibliotheca Regia Hannouerana exemplum antiquioris editionis, cuius notitiam breuem dabo: Titulus ita

habet, *Orpheus antiquissimus et optimus poëta, Philosophus Trismegistus, de Lapidibus, nunc demum Latio iure donatus*, M. Hannardo Gamerio *Poëta laureato interprete*. (Scholae Tungrensis Rectorem se vocat.) *Accesserunt eiusdem Hannardi scholia, quae et rei medicae studiosis vtilia iucundaque futura sunt, et quae quibusdam locis obscurioribus plurimum lucis adferent*. (Neutrum ego praestiterim. Citantur loca veterum et recentiorum quaedam, vbi eadem nomina lapidum leguntur: quid lucis expectari hic possit, mox specimine vel vno declarabitur.) *Accessit praeterea argumentum in Orphei libellum* (Demetrii Moschi) Renato Perdrierio *interprete*. *Leodii ex officina Gualteri Morberii* 1576. 4. Iam de praefatione vnam alteramque notitiam ponam: „Comperi Argonautica felicissime latinitate donata, in quibus singuli versus latini singulis graecis aptissime responderent. Inueni quoque dicta Argonautica et Hymnos, cum opusculo de lapidibus ad verbum in Latinum versa Renato Perdrierio Parrhisiensi interprete, sed nequaquam pari felicitate cum ea, quam de Dei gratia et beneficio in Argonauticis, carmine Heroico pulcherrimo redditis, quidam *Castellio* (*Cribellum* voluit haud dubie, vacillante memoria) praestitit. Huius enim in vertendo dexteritatem suspicio, illius vero solum conatum, beneuolentiam, diligentiamque collaudo.“ Haec eadem fere sunt, quae laudari in nostro Gamerio bona fide videntur posse. Equidem cupide cum inspicerem libellum, aliquamdiu desideratum, mox animaduerti, non esse quod poeniteret, non esse, quod deriuari in hoc Syntagma lectorum, quos mihi opto, interesset. Vnum specimen ponam, locum, in quo aliquid lucis inuenire optabam. Euoluat mihi aliquis de Lapp. Pro. v. 67—74 in quo quam laborem, in notis indicavi. Hunc bonus Gamerius ita transtulit:

*At sanos homines infani saepe fatigant,
Et cogunt patrios miseros ex urbibus ire,
Mercurioque Deo passim conuicia dicunt:
Quod cum semideis olim versatus, iniquum
Humano generi subito se praestitit hostem,
Difficilemque magum vulgato nomine fecit,
Quem penes et cultus et diuum oracula manerent.
Ipse quidem fortis, multo certamine victor
Caedibus exultans claram Ioue praefide lucem,
Et velut accenso maiorem lumine reddit.
Sed genus hoc hominum etc.*

Equidem hic, et in pluribus, quae inspexi locis, plane quid sibi vir voluerit, non intelligebam, relinquendumque statuebam opusculum his, qui de tota illa lapidum philosophia quidquid vsquam esset, non nolent cognoscere."

Haec sunt, quae dicenda habuimus. Tu quisquis posthac opera Gesneri vteris, viri de literis graecis et latinis optime meriti nomini et gloriae faue.

I. M. GESNERI

PROLEGOMENA ÓRPHICA

IN SOC. SCIENTT. GOTTING. PRAELECTA

A. D. IX. IVN. 1759.

Cum de nauigationibus veterum extra columnas Herculis disputarem, non potui non de Argonautarum fabula, et quid in ea esset historicum, paullo quaestare diligentius. In ea autem re ne tolerabilis quidem futura erat disputatio, si non adhiberem illud aureolum carmen, quod Argonauticôn Orphei nomine circumfertur. Cum vero sic longo post intervallo ad scripta redirem, quae iuuenis cursim legeram, ne expers essem tanti nominis, tantae, quantam prae se fert, antiquitatis: videbar mihi plura, ac facilius aliquanto, quam olim intelligere, eaque ipsa re ad accuratius cognoscendum inuitari. Quid quaeritis AA. Sensi me paullatim ita, forte vetere quadam Orphei arte, demulceri Orphicarum rerum consideratione, ut statuerim otii quantum contingeret, vno alteroue

anno illis impendere. Sed placuit eius diligentiae primitias quasdam vestro AA. submittere iudicio, ut eo vel confirmatus, vel ab ingrato labore reuocatus, in consilio deinde certo consistam. Ante omnia vero suis quibusdam finibus circumscriptimus operam nostram, ne nimis multa complexi, eo facilius destinatis excidamus. Difficile sane est pauca de Orpheo et in Orpheo dicere, de quo viro, quo plura passim videmus commemorari, eo pauciora forte sciuntur; nisi scire sit, sexcentas narrationes legisse, male inter se, vel cum aliis veri vbiuis terrarum fusi particulis cohaerentes, quae falsae non temere possint esse omnes, omnes verae esse nequaquam possint.

Accidisse videmus in Orpheo, quod in Belo, Ioue, Hercule, ceteris, quos facinorum magnorum et gentium insignium auctores vanitas illa generi humano propria infinitum quantum multiplicauit, cum ad magna nomina referre origines suas vniuersi cupiant. Sed cum illae genealogiae post aliquot saecula fidem et auctoritatem soleant amittere funditus, contra ea illud studium ad Orpheo referendi sententiarum suarum primordia a plurium saeculorum pene obliuione resuscitatum est, ad illius auctoritatem certamine velut inito prouocantibus hinc Iudaeis atque Christianis, hinc de noua Platonis schola Philosophis, quorum facile princeps est Proclus Lycius. Sed hoc de studio Orphei in suas partes trahendi, deinde aliquid dicetur. Hic arctiori sine circumscripti disputationem de Orpheo. Considerare placet illum cultus omnis humani et religionum auctorem, qua parte relata est in scriptis, quae nomen viri hodieque praeferrunt, illius sapientia: ut si quis de Pythagorae non temporibus, non vita, non miraculis, non dogmatum systemate, sed de aureis carminibus, et si qua alia illius fragmenta superesse dicantur, disputet. Igitur ante omnia, an fuerit aliquis Orpheus, ad quem,

quae exstant hodie, carmina referri possint, quaerendum erit. Ne opus quidem fuerit quaerere, si vaque-
 quaque vere apud Ciceronem (de N. D. I. c. 38),
Orpheum poetam doces Aristoteles nunquam fuisse:
 quo inducti eruditi homines plane nullum vixisse hoc
 nomine hominem arbitrati sunt: Vossius inprimis, qui
 (de Arte Poët. c. 13 p. 78) putat, *Triumuiros istos*
poëtas, Orphea, Musaeum, Linum, non fuisse, sed
esse nomina ab antiqua Phoenicum lingua, quae
vsi Cadmus, et aliquamdiu posteri. Iunxerat tria
 ista nomina etiam Celsus apud Orig. l. I. p. 14. Ἀϊ-
 νον, καὶ Μυσαῖον, καὶ Ὀρφέα, καὶ τὸν Φερεικὸν, καὶ τὸν
 Πέρσην Ζωροάστην, καὶ Πυθαγόραν φάσας περὶ τῶνδε (de
 DIs et religionibus) διαληφέναι, καὶ ἐκ βιβλίου καταδέ-
 σθαι τὰ αὐτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι
 ἡμῶν. Quibus respondet Origenes p. 15. Καὶ τῶν μὲν
 σοφῶν τε ποιητῶν ἔοικε μὴδὲ τὰ βιβλία εἶναι σώζεσθαι, φυ-
 λαχθέντα ἂν, εἰ ὁ ἀντυχεάνων ἤσθαιτο ὡφελείας. Sed
 non negat noster fuisse in hominibus Linum, Mu-
 saeum, Orphea, Pherecyden, Zoroastrem, Pythago-
 ram; an libri illorum supersint, de eo dubitat. Conf.
 omnino L. 7. p. 367 et 368. Caeterum quid tibi vo-
 luerit Aristoteles, ex scriptis viri, quae hodie super-
 sunt, non potest iudicari. Cicero quidem hoc dicit,
 nisi fallor, simulacra, εἰδῶλα, spectra illa Epicureorum
 cogitari non posse, vbi de tali persona sermo sit, de
 qua qui cogitant vel loquuntur, ipsi nihil certi et
 finiti habeant. Si enim non fuit Orpheus, idem Oea-
 gri et Calliopes filius, idem poëta, idem Argonauta-
 rum socius, idem qui suam ab inferis reuocauit Eu-
 rydicen, idem scriptor carminum, quae hoc nomine
 veniunt; e quonam corpore velut derafa atque euo-
 lantia illa εἰδῶλα venient, sine quibus nullam habe-
 mus, si fides Epicuro, rerum, quae extra nos sunt,
 notionem? Non erat opus, pinguem istam Epicuri
 philosophiam subtili argumento refellere. Sed con-
 stabit sua vis argumento, etiam si fuit aliquis Or-

phens, verum non vnus, non talis, in quem ea, quae narrantur, omnia conueniant. *)

Hoc sane videtur admittendum esse, nisi velimus dura et pene ~~penetrata~~ fronte omnem antiquitati fidem derogare, fuisse, quod modo dicebamus, vnum aliquem velut primigenium aut archetypum Orpheum, sapientiae et vanitatis, veri ac fabularum, religionum atque superstitionum inter Graecos auctorem, ad quem deinde cum referrent vulgo inuenta sua et commenta posterius, monstrosa inde, ficticia certe persona exstitit, temporibus, locis, factis ita dissidens, vt vna esse non potuerit, hoc est, talis vt Orpheus esse non potuerit. Et ille quidem, quem modo archetypum et primigenium dicebam, Orpheus, quando, vbi vixerit? quid docuerit? nescio an liquido expediti possit hodie: sed hoc videre mihi videor, post impensam non ignauam operam conquirendis et excutiendis Orphicis omnibus, quae supersunt de Argonautarum illo ficio fabulae et carmina, ea et inter se sic satis conuenire, et quam plurima habere intimioris doctrinae vestigia, quae mereantur obseruari, et vt nobilissima antiquae historiae particula in ea luce collocari, qua possint deinde etiam aliis doctrinae partibus prodesse. Hac ipsa vel opinione vel sententia commotus decreui, quae supersunt Orphica hodie, ea, quantum a me fieri poterit, emendata atque explicata edere. Ante omnia vero, quid de Orpheo ipso et de his reliquiis videatur, proponere placet, si possim forte ea re quasi audientiam facere patri posseos, et aditum ad hominum eruditorum notitiam parare.

*) Inter Cl. Hanouii Disquisitiones sunt etiam analecta quaedam de Orpheo, vbi varia tentat, ad ostendendum, non negatum ab Aristotele, fuisse

se Orpheum. Nihil hic definiri posse puto, cum locus Aristotelis non prolatus sit. Aristotelem non negasse historiam *ὁμολογούμενην*, nouimus.

Hoc igitur primum sit et *ὁμολογούμενον*, fuisse omnino aliquem Orphea, magnum sapientiae laude virum, Troianis temporibus paullo superiorem, et propter longaeuitatem etiam exsidio supersitem. Argonautarum quidem pars fuit: superuixisse tamen cladi Troianae in libro de lapidibus ponitur: quae nec absurda est fictio, cui centum aetatis anni sufficiant. Aequalis fere, certe suppar Onomacrito, ad quem probabiliter, ut videbimus, referunt Argonautica, Pindarus (Pyth. Δ, 313) Argonautis adiunxit Orphea, et *Φορμακτᾶν αἰδᾶν πατέρα* appellat, h. e. auctorem carminum, s. verborum, quae cantantur. Ergo insignis iam tum persona Orpheus, nec potuit primum quasi creatus esse, et in medium productus ab Onomacrito, qui vel aequalis, ut modo dicebam, vel haud multo maior fuisse potest Pindaro. Neque subito auctoritatem tales fabulae, cum primum ut fungi prodire, solent nancisci. Verbo, non laudaturus erat patrem carminum Pindarus, non daturus foras Onomacritus Orphei nomine carmina, nisi celebre iam tum Orphei, ut poetae, nomen inter Graecos fuisset. Porro Orphica et Pythagorica instituta similia Aegyptiis commemorat Herodotus (2, 81.) *ὁμολογέουσι δὲ ταῦτα* (instituta Aegyptia) *τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεσμένοισι καὶ Πυθαγορείοις*, nisi Orphea nobilem personam putaret, non minus quam Pythagoram, non ita dicturus. Nisi ita Athenienses senserunt, quid sibi voluit Euripides, cum passim Orphei mentionem intexit Tragoediis suis, velut de carminis illius praestantia et miraculis Med. 543 et Iphig. in Aulide 1711: vel quod mysteriorum auctor esset (in Rhese 943 *Μυστηρίων τῶν ἀπορρήτων Φάνης ἔδειξεν*) atque Rhesi consobrinus: vel quod victum seueriores et abstinentiam ab animalibus docuerit, cum facit (Hippol. 952) Thesea exprobrare suo Hippolyto filio *ἄψυχον βεράν*, cibum inanimatum, h. e. abstinentiam ab animalibus, et quod Orphea sibi regem fecisset, eoque sanctitatis et absti-

nentiae obtentu nouercam stupro polluere ausus esset. Num videntur probari in scena potuisse talia, nisi tum putassent homines, fuisse virum magnum Orphea, cuius institutorum aemuli sanctitatem affectarent praeter caeteros; ut nemo dubitare hodie potest, fuisse aliquem S. Franciscum, Ordinis Minorum auctorem, licet quae in Libro Conformitatum de illo praedicantur, iis fidem minime habeat. Eadem est ratio, cum Aristophanes (Ran. 1064) ex persona Aeschyli, Ὀρφεὺς μὲν γὰρ, inquit, τελετὰς ἡμῖν κατέδειξε, Φόνων τ' ἀπέχουσαι, quem locum ita reddidisse videtur Horatius (A. P. 391): *Siluestres homines sacer interpretisque Deorum Caedibus et victu foeda deterruit Orpheus*. Nescio an Aristophanes Φόνων, et Horatius foedi victus nomine humanas victimas, ἀνθρωποθυσίας, intellexerint. Euripides quidem βεθυσίας ab Orpheo damnatas voluit, et omnem ἐμψύχων vsum: et sic Ὀρφικοί βίοι capiuntur apud Platonem (de Legib. 6 p. 626. A) ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τεναντίον ἀπεχόμενοι πάντων. Probabile est carnibus animalium abstinuisse Orphicos, certe bouum aratorum, quod sic agriculturae originem, Cereris Eleusinae beneficium, commendare ciuibus suis vellent. Hinc poëtae signum aeneae aetatis, et fugae Altraeae causam fecere βεθυσίαν, de quo dulcis locus est Arati Phaenom. 132 πρῶτοι δὲ βοῶν πάσαντ' ἀροτήραν. Socrates in Apologia sua (Plato. p. 369. A) gaudium se praecipere ait ex colloquiis apud inferos institutendis cum Orpheo, Musaeo, Hesiodo et Homero. Profecto non facilius potest negari Orphea aliquem fuisse, quam Pythagoram aut S. Franciscum. Obseruamus et hoc, scripta monumenta ab Euripide tribui Orpheo. Canit Pheraeorum chorus (Alcest. 968) nihil esse, quod vincere necessitatem possit, ἔδὲ τι Φάρμακον Θρήσσαις ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφείῃ κατέγραψε γῆρας. Scena fabulae est ex ipsa aetate, qua Orpheus senior, iunior Hercules, Alcestis Peliae filia, ponitur: negat

chorus, remedium contra necessitatem Thraciis patriae suae tabulis scribendum dictasse Orphea. Fuerunt ergo, cum ista in scenam ferret Euripides, carmina, quae Orphei esse dicerentur: et potuit forte. Euripides puer senem videre Onomacritum eum, quem carminum Orphicorum scriptorem faciunt fere antiqui Christianae religionis apologetae, et Pisistratarum temporibus assignant. Recte Herod. 7, 6 Qui Xerxem inuitabant ad bellum Graeciae inferendum Pisistratidae, habebant sibi adiunctum Onomacritum, ἑνὲρα Ἀθηναῖον χρησμελόγον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῷ Μυσᾷ. Placandus autem erat Onomacritus: ἐξηλάθη γὰρ ὑπὸ Ἰππάρχου τῷ Πεισιστράτῃ ὁ Ὀνομακρίτος ἐξ Ἀθηναίων, ἐκ' αὐτοφώρῃ αἰλῆς — ἀμποιῶν εἰς τὰ Μυσᾷ χρησμὸν κ. τ. λ. Hac arte sua recitandi tantum bona Xerxi, omittendi contraria, ut apud Regem vteretur Onomacritus, perfecerunt Pisistratidae. Non ita remotus erat Herodotus ab hac aetate, ut falli potuerit, aut voluerit fallere. Non carmina pauca, sed aceruum librorum, βιβλῶν ὁμαδὸν Orphei, Platonis aetate proferebant homines quidam, Orpheotelestae, ex quibus sacra expiatoria peragerent (vid. de Rep. 2 p. 424. D). De aetate Orphei plane non disputat Plat. de LL. 3. pr. f. p. 585. E. χίλια ἂψ ἔγένοντο, ἧ ὅλως τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαιδάλῳ καταφανῇ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεῖ, τὰ δὲ Παλαμῆδει κ. τ. λ.

Alterum, quod vniuersim in hoc velut Orphicorum prooemio post aliquam considerationem non nimis defunctoriam pronunciare mihi posse videor, illud est: Quae hodie exstant sub Orphei nomine opuscula, Argonautica, Hymnos, de Lapidibus, ea idem habere consilium ac propositum videri, commendare scilicet cerimonias et mysteria, facere Orphea Deorum amicum et interpretem, qui ab his edoctus et morborum remedia, et expiatoria omnium prae factorum sacra, et depulsoria periculorum, et

portentosa in rerum omnium desperatione auxilia, vel depromserit in ipso actu, vel vnde petenda essent etiam posteris ostenderit. Posset hoc per singula argumenta eundo facile planum fieri. Sed commodius fiet tum, vbi licebit ad singula nouae quam molior editionis prouocando in rem praesentem lectores deducere. Interea fidem ea in re haberi mihi postulare videor posse, vt et in illo, quod confirmo, nihil dum esse in his libellis a me animaduersum, quod repugnet illis temporibus, quibus fuisse dicitur Thracius ille Orpheus, qui in omnibus tanquam e sua persona loquens introducit; non vrbium, non hominum nomina, non inuentorum, aut cuiuscunque rei denique mentionem, quam recentiorum esse Troianis temporibus, demonstrari queat. Sic μεγάλης σωτηρίας in εὐχῇ 21. esse Castora et Pollucem pulchre ostendit Hemsterh. quem ibi citauit: verba omnia vel HomERICA, vel ea moneta percussa, quam in Homeri et vetustorum oraculorum verbis deprehendimus. Modeste hic agendum esse AA. sentio. Quis enim, ne de me dicam, cuius forte nec sentientis conuellere memoriam senectus incipit, quis integrae homo aetatis ita valet ista reminiscendi facultate, vt nihil illum in his tot minutis rebus queat fallere? quis ita intentum semper animum habere, ita semper vigilacem velut praestare attentionem potest, vti dormitet nunquam vel oculos deiiciat? Hoc quidem possum confirmare, ea me mente legisse Orphica, vt integrum me seruarem, quin vt in lucro ponere vellem, si quid se offerret, in quo deprehendi posset carminum nouitas. Nunc asseueratius possum agere, postquam ita saepe legi, tantamque familiaritatem contraxi cum his libellis. Et dabo auctorem, si quis alius, memoriosum, qui certe de Argonauticis idem affirmet, Dau. Ruhnkenium Ep. Crit. 2 p. 69, 15, „qui Argonautica Orpheo subiecit, siue Onomacritus fuerit, siue alius, scriptor certe meo iudicio est vetustis-

simus. Nam ne vllum quidem recentioris aetatis vestigium, quamuis diligenter animum attendas, per totum poema reperias: contra plura egregia, et quae priscum aeuum sapiant. Dictio fere est Homérica. " etc.

Sed quid? si ipsa oratio et dialectus repugnat antiquo alicui Orpheo? Colligere quis tale quid possit ex Iamblichō (de vita Pythag. c. 34. p. 169 Kust.) qui in Pythagorica Doricae dialecti commendatione plerosque hīstóricos ait tradidisse, καὶ χρῆσθαι τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ Ὀρφείᾳ, πρεσβύτερον ἢ τα τῶν ποιητῶν, Orpheum Thracem, poëtis (nobilibus, Homero, Hesiodo, ceteris) antiquiorem, etiam antiquissima dialecto Dorica vsum esse, cuius in Orphicis nostris vestigium ostendere difficile fuerit. Sed salua res est. Historici isti apud Iamblichum loquuntur de istis, quas Θρήσσας σάνιδας ab Euripida vocari, modo vidimus, de his quae ab ipso Orpheo in literas relata esse dicebantur. Haec porro quae nunc exstant, ab Atheniensi Onomacrito Pissiratarum et Xerxis aetate literis ac libris mandata esse, communis plurium antiquorum sententia est, vt modo indicauimus. Hic Onomacritus potest vel conseruatis sententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutasse, Homēricē et, vt sic loquar, Solonice loqui antiquum Orpheā docuisse: vel pro suo arbitrio quae viderentur, addidisse, demississe, quam illius circa oracula artem refert Herodotus (7, 6). Mihi quidem non sit probabile, simpliciter consingere omnia ausum esse, vel opus habuisse, vel potuisse adeo, Onomacritum. Debet iam magna in opinione fuisse Orpheus, debent iam circumlata tum esse varia eius carmina, ad quorum exemplum plura effingere ingenioso homini non difficile fuerit. Dorica quidem certe dialectus non magis debet valere ad

impugnandam Orphicorum, quae supersunt, antiquitatem, quam Pelasgicae literae, quibus vsum Orphea, est apud Siculum Diodorum (3, 66 p. 236, 67).

Denique illud quoque ad vniuersam de Orphicis disputationem pertinet, et hic velut praestruendum est. Non mirabor ego, si quaerat aliquis, Si antiqua sunt, quae habemus Orphei carmina, si ad Onomacriti certe aetatem assurgunt: qui non frequentior illorum apud antiquos sit mentio? Hic illud cogitemus, primo laudari tamen vnum alterumque versum a Platone (Cratylō p. 265, A), vbi philosophiam Heracliticam et Orphicam inter se comparat, et quidem non ita, vt Ὀρφικοί vel τὰ Ὀρφικά memorentur: sed diserte, λέγει δὲ πρὸς καὶ Ὀρφεὺς, laudari a Diodoro Siculo (1, 11. it. 12) qui certe et Christianis omnibus, et recentioris scholae Platoniciis antiquior est.

De fide nostrorum Apologetarum, Clementis Alexandrini praesertim, hic non disputamus; qui vel primum Iliados versum esse leuiter inflexum ex Orphico carmine (cf. Fragm. XVIII), vel Pythagoram supposuisse versus suos, (Strom. 1. p. 397, 14 vid. Potter.) ex scriptoribus, qui tum exstitisse debent, memorant: quale quid in mentem venire non potuit his, qui non iidem ante Pythagoram et Homerum exstitisse versus Orphei putarent. Sed ratio est in promptu, cur multa quidem debuerit esse Orphei apud posteros mentio: carmina ipsa ab initio homines vix ac ne vix quidem scriptis suis intexuerint. Mystica enim fuerunt pleraque omnia, pars religionum, orgiorum, mysteriorum, sub sancti silentii sacramento commendata mystis, quae diuulgari et referri salua pietate non possent. Itaque de Orpheo, vt inuentore omnium mysterio-

rum et cerimoniarum ac religionum auctore praedigare solent, a verbis, vt religione consecratis, fere abstinent (Herod. 2, 81. Paul. Boeot. 30. Celsus ap. Orig. 7 p. 367). Exorta Euangelii lux discussit illas tenebras, cum soluti prauis religionibus nostri nihil dubitarunt *ἐξορκισθαι* (magnum crimen apud antiquos illos, et ipsi Alcibiadi funestum) et quae agerentur in mysteriis, vulgare: quo in genere Iustinus Martyr et Alexandrinus Clemens primi videntur. Ceterum via semel aperta, nec alieni a nostra persuasione dubitarunt publicare, quae latere diutius non posse viderent, et hoc modo agere, vt quae ad ignominiam, impietatem, turpitudinem traherent Christiani, ea vel ad rerum naturam declarandam, vel ad interiorem aliquam theologiam, seu metaphysicam dicere malis, referenda esse, persuadere hominibus studerent.

Operae autem pretium cum putarem, haec non ita modo vniuersim, post perlustratas cursim Orphicas reliquias, pronunciare, sed singula etiam seorsim considerare fragmenta; non contentus H. Stephani Eschenbachiique collectionibus, diligenter ex omni scriptorum genere, quaecunque reperire potui, Orphica verba collegi (qua in re mirum in modum Indicibus me Fabricianae Bibliothecae insertis adiutum, ingrati esset dissimulare) et meis in schedis, non modo a quibus ea auctoribus, sed quo libro et loco libri ea conseruata sint, annotaui, vt iam in procliui sit reperire, quis scriptor, quibus verbis, quo consilio quemque locum protulerit. Quae res cum laboris non nihil habuerit, hoc vicissim commodi feret, vti appareat, quantum veri ac solidi sit in illa virorum doctorum Cudworthi (System. intell. p. 247) et Mosheimii (ad eum locum n. 37) suspicione, a Iudaeis et Christianis similem hic fraudem admissam eius, de qua circa

Sibyllinos libros versata nemo temere hodie dubitat. Atque hunc fructum laboris non nullius nostri, quem si absolvere liceat, ultimam fore humanarum occupationum mearum non sine causa suspicor, tum demum proferre integrum erit, cum Orphica omnia vno volumine comprehensa ac disposita commode exhibere continget: quo facto, quod nunc nimis impeditum ac spissum est, nullo pene labore, ipso velut oculorum coniectu arbitrari, qui volent, poterunt.

THOMAE TYRWHITTI

PRAEFATIO AD LITHICA.

Orphei nomen, poemati huic praefigi solitum, cur omiserim, patebit ex notatis ad argumentum n. (2).

In caeteris editionem IO. MATTTHIAE GESNERI, quae simul omnes priorum editorum notas continet, repraesentare constitui, sublata tamen praevissima illa carminis in plures sectiones distributione, quam ab auctore profectam nemo credat, et quae ad mentem eius obscurandam magis quam illustrandam saepius est idonea. (1) Porro cum poema hoc post tot editiones, partim ob oeconomiam ipsius prorsus ignoratam, partim ob graues, quibus singulae scateant paginae, librariorum errores, etiamnum (secundum illud Aristotelis) *ἐκδοσιγενὲς καὶ μὴ ἐκδοθέντων* iure censeatur, mihi praecipue laborandum duxi, ut oeconomiam eius, quoties a Gesnero male perspecta est, plane et distincte exponerem, tum vero librariorum errores quibus poteram, siue meis siue aliorum subsidiis, tollere tentarem. Et in hac quidem altera et difficiliore opellae meae parte, quam viam insisterim, accuratius paulo dicendum est.

(1) Inter alia interpretationem Latinam, a Gesnero, ut titulus praefert, *utcumque accuratam et emendatam*, recudendam dedi. Cuius iam poenitet. Sed profecto antequam schedas post typographorum operam corrigendas perlustrarem, non animaduerteram; quam parum interpretatio illa ad auctoris nostri illustrationem profutura esset.

Inter opera Orpheo tributa inedit. Philippi Iun-
tae, a. 1500. hic libellus *de Lapidibus* non compa-
ret. Primum lucem vidit ex aed. Ald. a. 1517. ex
MS. valde deprauato. Recusus est ap. Haered. Iunt.
a. 1519; ab H. Stephano, a. 1566. ab Eschenbachio
a. 1689. Harum omnium editionum varias lectiones
fideliter, credo, enotauit Gesnerus, diligentia magis
laudabili quam euentu prospero, cum pleraeque ea-
rum sint merae typographorum hallucinationes, et
satis constet posteriores editiones vel Aldinam expres-
sisse, vel ab illa sine auctoritate Codd. MSS. disces-
sisse. Variis hūc lectionibus nonnullas etiam docto-
rum virorum coniecturas, hinc inde collectas, non-
nullas, nec infelices, de suo addidit Gesnerus; neque
ipse tamen Codice vlllo MS. vsus. Tandem post mor-
tem ipsius, collatio Codicis Parisiensis, a Ruhnkenio
V. Cl. subministrata, editioni quae Lipsiae prodiit a.
1764. laudabili sane consilio adiecta est; cum Codex
ille, licet non optimae, vt videtur, notae, nouas
quasdam et luculentas praeberit emendationes, tum
etiam plures leuioris momenti, quas Eschenbachius ex
coniectura tantum H. Stephani ediderat, auctoritate
sua confirmauerit.

His igitur subsidiis instructus, primum operam de-
di, vt textum editionis Aldinae ex collatione MS. Pa-
risiensis quantum poteram emendatum listerem, adhi-
bitis etiam nostri locis quae a Tzetze prolata sunt, ex
MS. alio certe et nonnunquam meliore. Quam vni-
eam posui quasi ex Stobaeo emendationem, ver. 75.
Conradi Gesneri ingenio potius tribuendam reor. V.
n. (1) [ad argum. Demetrii Moschi] Sed cum verissi-
ma sit, non magni interest. (2) Exhausto hoc ex Codd.

- (a) Re accuratius paulo inuestigata, non dubito loca omnia
nostri quae in editionibus Stobaei post primam leguntur, a
Conrado Gesnero interpolata fuisse. Simile quid obseruauit
Fabricius Bibl. Gr. VIII. p. 666. de locis *Simpliicit*, *Gregorii*
Theologi, *Pauli Silentiarit*, *Agathiae*, et *Agapeti*. „Nam
ex Photio, qui auctorum, e quibus Stobaeus sua selegit, textit

MSS. auxilio, cum plurima et grauissima adhuc resisterent vitia, ad ea tollenda coniectura sola vtendum erat. Prouinciam autem hanc, lubricam sane at necessariam, ita administrari, vt eas doctorum virorum coniecturas, quae certae videbantur, id est, in quibus neque de vitio nec de remedio dubitare poteram in textum admiserim, priore lectione in notis deposita; caeteras minus certas, in quibus scilicet aut de vitio aut de remedio dubitabatur, in notis memorare satis habuerim; nonnullas plane ineptas, quales etiam primariis disciplinae nostrae hominibus aliquando excidere solent, silentio praeterierim. Meas autem ipsius coniecturas in textum nunquam intui, cum de illarum veritate ab aliis iudicari maluerim; quod quidem futurum erat, etiam si non maluissem.

Restat vt de aetate nostri auctoris paucis agam; nam de ipso quod dicam nihil prorsus habeo. Vnicus autem exstat locus, vt in n. ad ver. 70. innui, ex

nomina, exploratum est, nullum horum a Stobaeo testem citatum esse, verum loca illa ab alia manu, vt Agapeti ab editore Gesnero, accessisse. Equidem *loca illa omnia* (non solum Agapeti) a Gesnero inserta credo; vt et *Hymnos Prodi* duo, p. 389. 390. et ex *Orphicis*, qui vocantur, quinque, ibid. et p. 100. tum etiam plures versus ex barbaro illo scriptore, qui nomen *Phocylidis* mentitus est. Ex vero scilicet Phocylide duo tantum fragmenta, opinor, conseruauit Stobaeus, p. 434. 496. — Utinam exoriatur aliquis, qui genuinum nobis Stobaeum ex Codd. MSS. emendatum donet, aut saltem *Eclogas Physicas et Ethicas*, quae a Cantero ex codice mutilo et mendoso editae sunt. Quantum in his suppleri et emendari possit, ex MSS. Augustano et Leidensi, praeclarum specimen dedit Scriptor Anonymus in Miscell. Obseru. vol. VII. p. 181 — 196. ex quo hic tantum notare iuuat, versum integrum, et ad sensum apprime necessarium, *Hymno Cleantis* restitui posse, post ver. 17. *πλὴν ἐπέα ῥέζουσιν καὶ οὐ περὶ τῶν ἀνθρώπων*. Sic enim pergit MS.

ΑΛΛΑ ΣΤ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΑ ΕΝΙΣΤΑΣΑΙ
ΑΡΤΙΑ ΘΕΙΝΑΙ

καὶ ποιεῖν τὰ ἔκθετα. π. σ. λ.

quo de aetate eius coniecturam aliquam saltem facere possumus. Is est ver. 73. 74.

καί καν ὁ μὲν κανίαισιν ὑπ' ἄσπι κρატὸς ἀπανθῆς
[f. ἀμερθεῖς]

λευγαλέω θανάτῳ διὸς φῶς ἐκτεάνυσται.

Hinc vero, vt mihi quidem videtur, verisimile fit, auctorem nostrum iis temporibus scripsisse, quibus Magia, velut crimen capitale, gladio vindicaretur. Hoc autem nulla lege sancitum inuenio ante imperium CONSTANTII, Tum demum, inualecente Christianismo, A°. scilicet C. 357. Constantii prodiit edictum de *Magis*, etc. *supplicio capitis ferendis*. (3) Sub Magiae autem nomine damnabantur *Aruspicinae*, *Vaticinia*, et artes omnes *Mathematicae* vulgo dictae; tum etiam *Theurgia* illa mystica, quam praecipue excolendam susceperant Philosophi, qui a Plotino vsque sapientiae Platonicae saecibus se ingurgitauerunt. (4)

Posito igitur (non dicam demonstrato) Scriptorem hunc in saeculo, quod legem illam Constantii

(3) V. Cod. Theod. IX. Tit. XVIII. 5. Constantio A. IX. et Iuliano C. Consl. „*Supplicio capitis ferietur, gladio vltore prostratus, quicumque iussis nostris obsequium denegauerit.*“ Deinde recensentur, in quos lex lata est, „*Chaldaei et Magi, et caeteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.*“ Hi omnes vno verbo γόητες tunc temporis Graece vocabantur.

(4) V. Eunapium in *Vit. Philos.* et speciatim in vitis *Maximi et Chrysanthii*. Et Maximus quidem, *vir ingenti nomine doctrinarum* (vt a Marcellino vocatur l. XXIX. c. 1.) Iuliani Imp. olim praeceptor et familiaris, vetitam hanc circa res diuinas περιεργίαν morte luit, sub Valente correptus, ob oraculum quoddam sciscitantibus expositum, et *capite truncatus*. Marcell. l. c. Eunap. v. Maximi. Quid igitur? (quoniam coniecturis agendum est) quid si ponamus auctorem nostrum ad hanc ipsam Maximi huius caedem tum recentem respexisse, et proinde sub Valente floruisse? Nihil certe video, quod coniecturae huic multum aduersari possit; non pauca, quae auxiliantur.

insecutum est, vixisse, facillimum erit difficultates nonnullas, quae ex vlla alia hypothefi mihi vix solubiles videntur, explicare. Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud nostrum inuenimus, quorum de nomina quidem ab antiquioribus de hac materia scriptoribus, Theophrasto scilicet, Dioscoride, Plinio, aut Galeno, memorantur. (5) Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen suum operi nusquam inscripserit, sed etiam ab omnibus rebus, quae indicium sui facere possent, prudens, vt videtur, abstinerit; (6)

(5) Has lapidum virtutes, quae vocantur, siue potestates, vniuersas a Theophrasto aut ignoratas aut neglectas fuisse constat. Nonnullae a Dioscoride *περὶ ὕλ, ιατρ.* L. V. et a Galeno *περὶ ἀν. φαρμ.* L. IX. recensentur, praecipue medicae; plurimae omnis generis a Plinio N. H. L. XXXVII. qui etiam quaecunque in hoc libello leguntur non omissurus videtur, si ei alicunde innotuissent.

(6) Turbae illae sub Valente, quae Maximo funestae fuerunt [V. supra n. (4)] copiose satis enarrantur ab Amm. Marcell. L. XXIX. Primorum reorum crimen erat *nomen imperatori post Valentem detestantis praesagitis didicisse*. Procedente quaestione, inquit Zosimus L. IV. p. 743. *πρὸς ὀργὴν ἄμετρον ὁ βασιλεὺς ἀνάτας ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἅπαντας τὰς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβόητους, ἢ ἄλλως λόγοις ἐντετραμμένους*. Interficiabantur igitur, praeter *Maximum*, ὁ ἐκ Φρυγίας ἸΔΑΡΙΟΣ, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἐρμηνεύσας καὶ ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ ἐπὶ τούτῳ καὶ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ὁ Λυδός καὶ ὁ ἐκ Καρίας ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ. ἦσαν δὲ ὅτοι πάντες εἰς ἀκρόν παιδείας ἐληλυθότες, καὶ Φθόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακρινόμενοι. Id. p. 744. Paulo aliter de Hilario Suidas in v. κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ ἐ γνῶριμος κοινῇ δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τῷ μέλλοντος προγενέσεως. ὥστε ἦν μάντις ἀρίστος. Et de Patricio sic, in v. ὅς τῆς ἀπὸ τῶν φαινόμενων ἢ ποταφρευόντων σημείων τεκμαίσεως ἀκριβὴς ἦν ἐξετυχή. Scilicet cum Philosophi Magiae operam darent, non mirum est Magos pro Philosophis habitos. Incendium idem sub Valente Libanium pene corripuit [de vit. sua p. 56.] qui etiam ob Magiae crimen saepe alias periclitatus est. [ibid. p. 57. 17. 34. 35.] Post multorum, vt *pecudum*, *ubique lucidationem* (inquit Marcellinus l. c.) *deinde congesti innumeris codices, et aerei voluminum multi, sub conspectum*

cur denique libelli exemplaria tam pauca; quasi fur-
tim, distributa fuerint, vt non mirandum sit, eum
vel per octo saecula latuisse, vel tandem in Tzetzi
manus sine vlla scriptoris sui memoria deuenisse. (7)

*iudicum concremati sunt, ex domibus erati varis, vt illi-
citi, ad lentendam caesorum inuidiam. Saepius autem ac-
cidit, vt, signatis reorum domibus, immitterentur, qui in-
ter scrutinia supellectilis poenis addicti incantamenta quae-
dam anilia vel ludibriosa subderens amatoria, ad inson-
tium pernitiem concinnata; quibus in iudicio recitatis, vbi
non lex, non religio, non aequitas veritatem a mendacis
dirimebat, indefensi bonis ablatis, nullo contacti delicto,
promiscue iuuenes atque, membris omnibus capti, ad sup-
plicia sellis gestoritis ducebantur. INDE FACTVM
EST PER ORIENTALES PROVINCIAS, VT
OMNES, METV SIMILIVM, EXVRERENT LI-
BRARIA OMNIA: TANTVS VNIVERSOS INVA-
SERAT TERROR.*

- (7) Michael Psellus, qui centum annis ante Tzetzen vixit, et
libellum scripsit de *Lapidibus* qui hodie exstat, nihil habet
quod ex nostro certe deriuatum dicere possimus. Tzetzes
tandem saeculo duodecimo (non *solus*, vt dixi in n. (1) sed)
fortasse *primus* poema hoc sub titulo Orphei citauit; nam
auctorem Epitomes (de qua V. ADDENDA [post praefat.])
ante Tzetzen vixisse non est cur credamus. Scriptorem au-
tem nostrum in Tzetzi manus ἀνύμωμον venisse, et proinde
Orphei nomine ab eo donatum fuisse, idcirco verisimillimum
puto, quia video plures alios tractatus, quorum ne tituli
quidem ab auctoribus vetustioribus memorantur, ab eodem,
velut Orphei, fidenter laudari, tam in Chiliafi, quam in
Commentariis ad Hesiodum et Lycophronem, quos etiam
vnius Ioannis Tzetzi opera fuisse constat. [V. Fabric. Bibl.
Gr. X. 245. seq.] Hic scilicet non solum vetustissimi vatis
librum hunc ΔΙΘΙΚΑ inscriptum, sed etiam ΕΦΗΜΕΡΙ-
ΔΑΣ, et ΔΩΔΕΚΕΤΗΡΙΑΔΑΣ, et ΓΕΩΡΓΙΑΝ ad
inanum habuit; cum aliorum plures versiculos ex variis locis
citauerit, et τὰς ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ quasi τὰς Hesiodi ΗΜΕ-
ΡΑΙΣ in toto opere praeferendas extulerit. *Comment. ad
Hesiod. HM. princip.* Rem vero sic se habuisse suspicor.
Incidit forte Tzetzes in librum omnia haec poemata simul
continentem; in quo libro cum primum locum occuparent
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ v. g. quae, vt pote Musaeo inscriptae, ad
Orphea auctorem pro more referendae viderentur, ipse pro-

Quod vero ad internos scriptionis characteras attinet, difficile dictu quantum lucis et energiae prooemio accedet, si supponamus auctorem id agere, ut mirabiles philosophiae theurgicae potestates extollat, et simul queratur de noua illa religione quae his *deorum donis* mortales interclunderet. (8) Oratio autem,

peranter nimis et incaute caetera etiam in eodem libro poemata Orpheo tribuenda existimauit. Nam, ut infra monui n. (2) [ad argum.] incredibile est quonquam, nisi ex tali errore, poema hoc *περὶ λῶων* Orpheo tribuere potuisse; et poema *ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ*, ex quo, velut Orphei, multos versus protulit Tzetses, satis iam constat non aliud fuisse ab illo, quod vulgatum est a doctissimo Fabricio in *Bibl. Gr. VIII.* sub vero eius titulo, *ΜΑΞΙΜΟΤ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΧΩΝ*. V. Wesseling. *Probab. c. 17.* Quam parum in his rebus Tzetses viderit, nihil attinet dicere; quam pronus vero in errorem fuerit, praesertim de scriptis sub Orphei nomine, ipse clarum documentum dedit in *Prolegom. ad Lycoph.* vbi, postquam Orphea inter Hymnorum scriptores memorauit, subiicit: *γράφει γὰρ ὁ Ὀρφεύς, χωρὶς τῶν ΛΕΤΡΟΛΟΓΙΚΩΝ, καὶ ΕΠΩΔΙΚΩΝ, καὶ ΜΑΓΙΚΩΝ, καὶ τῶν ἐτέρων, καὶ ὕμνος εἰς Δία, καὶ τὴν λοιπὴν, ὡς Ζεὺς πρῶτος γένητο. κ. τ. λ.* Qui talem scriptorum sarraginem, velut Orphei, amplexus fuerit, eum omni iudicandi facultate caruisse manifestum est.

- (8) V. ver. 22—53, in quibus nihil fere inuenias, quod non per scientias magicas et theurgicas fieri posse vulgo credebatur. Cum vero Christianismus iam dominans, auxilio legum scientias has coerceret et tolleretur, non certe incredibile est Poetam, religionis veteris cultorem, querela tali usum fuisse, ver. 67—81.

Οὐδέ τις οἶδε ποῖς ἀπικέμεν ἀθανάτοισι·

ἐκ δ' οὔγε πολλῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασαν ἐσθλῆν

(ὧ δειλοί) σοφίην, Ἑρμῆιον ὑβρίζοντες. κ. τ. λ.

ΘΕΟΙΣ scilicet ΟΠΙΖΕΜΕΝ, vel ΘΕΟΤΣ ΘΕΡΑΠΕΤΕΙΝ, Ethnicorum, secundum ipsos, proprium erat; Christiani ἀθεβεῖς, ἄθεοι, audiebant. Sic Eunapius, *Vit. Maxim.* p. 89. de Iuliano: πάντας μὲν λανθάνων, ὅτι ΘΕΡΑΠΕΤΕΙ ΘΕΟΤΣ· et p. 107. de Festo: ὁ δὲ παρήλαε μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερὸν· καὶ τοὶ γε ὑδέποτε φήσας ΘΕΡΑΠΕΤΕΙΝ ΘΕΟΤΣ, ἀλλ' ὥς ἐπόλασεν ἅπαντας ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ἀνηγκνῆς. Hic autem Festus (ut id obiter moneam) Maximum capite truncari fecit, de quo supra n. (4). ΣΟ-

sicut a Graecismo vetere et sincero in tantum desle-
ctit, ut facile satis credamus eam ab homine Asiano
post tempora Constantii profectam fuisse, ita nitidior
est, et luminibus poeticis magis distincta, quam ut
aetati multo seriori imputari possit. Ex his igitur
omnibus simul perpensis; ex materia, et forma, et
fatis, et consilio, et stylo huius poematis; mihi sal-
tem verisimile videtur, auctorem eius neque ante
Constantium, nec multo post Valentem, vixisse. Iu-
dicet Lector eruditus. (9)

¶ Iam porro hic eadem est cum *Philosophia* illa, super
quam Iulianum sic compellat Mamertinus in *Gratiarum actio-
ne*, c. XXIII. „Tu *PHILOSOPHIAM* paulo ante su-
spectam, ac nedum spoliata honoribus, sed *ACCVSA-
TAM ACREAM*, non modo *IVDICIIIS LIBERA-
STI*, sed *omictam purpura, auro gemmisque redimitam*,
in regali solio collocaſti. *Susplicere iam in caelum licet*,
et securis astra contemplari luminibus, etc.“ Similia ha-
bet Libanius de *Vit. sua*, p. 40. 41, et in *Eptaph. in Iu-
lian.* p. 291. Constantii enim lex, supra memorata, n. (5)
Iuliano imperante irrita iacuit; mox autem sub Valente
acrius intendebatur. V. n. (6).

- (9) Rem non omnino *ἀνγοςδόνουον* me facturum arbitror, si
eidem iudicio hic listam coniecturas nonnullas, quae mihi iu-
ter scribendum subnatæ sunt, de aetate alterius etiam poe-
matis Graeci anonymi, quod falso, ut opinor, MANE-
THONI tributum est.

Libri istius scriptorem *antiquitatem mentitum fuisse* olim
coniecit Lucas Holstenius, *ex stylo et numeris*, ut ipse ait.
Praef. Gronou. ad Manethonem. Hanc autem viri doctissimi
suspicionem non sine irrisu reprobans Gronovius, Manetho-
nem quendam Aegyptium, bona fide usum, Apotelesmatica
haec sua regi Ptolemaeo, et quidem Philadelpho, inscripſisse
statuit. *Ibid.* nec quenquam ex recentioribus me vidisse me-
mini, qui sententiae Gronovianae aduersatus fuerit. Hic igitur
nonnulla in medium proferam, quae me impulerunt ut
crederem, poema hoc, Manethonis nomen falso praeferens,
sub imperio Romano, et quidem ad occasum properante, li-
teris mandatum fuisse.

De *stylo et numeris*, ex quibus solis coniecturam suam
duxisse videtur Holstenius, nihil dicam, nisi quod certissimum
est et hunc et illos a saeculi Ptolemaeorum consuetudine
quam longissime abhorrere. Ea potius breuiter persequar, quae

auctorem *rerum* multo recentiorum notitiam habuisse testantur.

In lib. I. ver. 104.

Ἡέλιος δ' ὑπατον [ῥέζει]. Gronovius reddit: Sol *princeps* [facit]. Noluit scilicet hominem Aegyptium, sub Ptolemaeo Philadelpho, de magistratibus Romanis familiariter loqui. Mihi vero non liquet vocem ὑπατον, substantiue positam, de alio quam *consule* intelligi posse.

Lib. IV. ver. 66. de Venere dicitur.

Φράζει τοι βίωτην βαθυχρήμονα, ΧΕΙΔΙΑΔΑΣ τε ΑΡΧΑΣ. — Reddit Gronovius: *Millenaria imperia*. quae qualia sint prorsus nescio. Proclius erat reddere: *tribunatus militum*. Nam qui Romanis *tribunus militum*, a Graecis Χείδραχος vocabatur. Imperium autem aliud eiusdem nominis, aut militare aut civile, siue apud Graecos siue apud Aegyptios, extitisse nemo, opinor, tradidit. Nisi forte contendat aliquis auctorem respexisse ad illum Persarum et Macedonum Χείδραχον, de quo Diod. Sic. XVIII. 48.

Lib. IV. ver. 609.

Ἐξ ΑΠΕΛΕΤΘΕΡΙΗΣ βασιλῆδος ἡμῖσι δῶλοι. Gronovius vertit — *ex liberta regia semiserui* — quasi scriptum esset ἐξ ἀπελευθέρης. Sed ἀπελευθερίη, opinor, verti debet — *libertinitas*, i. e. status *libertinus*. Notum est libertinos homines, in Romanorum politia, tenuisse statum inter ingenuitatem et servitutem medium, ita ut etiam principum liberti ἡμῖσι δῶλοι vocari possent. An talis hominum ordo in vlla alia politia existerit, mihi nondum exploratum est.

Lib. II. ver. 263.

Ἄλλοι δ' αὐτε πέλοντα ΑΠΑΓΓΕΛΕΕΣ βασιλῶν, πῖνι τ' ἄμφι δίκαισι θεμιστοπόλων ὑπ' ἀνάκτων ἰσχυσιν, κείνο σφετέρῃ νόῳ ἰδύνοντες.

Ex hac descriptione satis patet meros principum *nuntios*, vel *cursores*, non intelligi. Mihi igitur suspicio est, auctorem loqui de iis hominibus, qui, sub imperatoribus Romanis, Latine *Agentes in rebus*, Graece Ἀγγελιαφόροι vocabantur. V. Valesii notam ad Am. Marcellin. L. XV. c. 3. Firmicus certe, qui sub Constantino scripsit, cum *Procuratoribus* et *Rationalibus* coniungit eos quibus *nuntiandi potestas conceditur*. Mathes. L. III. c. 4.

Lib. IV. ver. 561.

Ἐσα ΜΙΣΕΑΛΗΝ γενέσθην, τιμὴν τε θεοῖσιν ὅχι νέμων. κ. τ. λ.

Manifestum est sectam aliquam hic designari; aut Iudaeam, aut, ut ego quidem existimo, Christianam. Quibus aliis simul contigerit, ut exprobarentur quasi *Hellenas odissens* et

Deos contemnerent, nusquam video. Ex his autem alterum vulgatissimum fuisse Christianorum opprobrium dixi supra n. (8); de altero nunc obseruandum est, nomen *Hellenis*, postquam inualuit Christianismus, non tam saepe gentem alicuius hominis quam religionem eius designare. Omnes a Christianismo alieni Ἕλληνες vocabantur. Luculentum exemplum est ap. Theophylact. Hist. V. 14. p. 232. Ed. Venet. vbi Chosroes, rex Persarum, de vxore Sira et seipso sic loquitur: *ἰνενδὴ ἡ Σίρα Χριστιανὴ ἔστιν, καὶ γὰρ ἙΛΛΗΝ*. Christianos igitur iis temporibus *μισέλληνας*, i. e. *ethnicorum*, seu *gentilium*, *afores*, proprie appellatos fuisse nemo dubitet. Sed neque in reliqua descriptione aliquid inueniatur, quod non iisdem ab inimicis suis saepius obiectatum est. Quod si quis tamen haec omnia a vero Manethone de Iudaeis Alexandrinis dicta intelligere malit, non omnino repugnem, modo ille ostendat caetera etiam, quae superius notavi, ab eodem proficisci potuisse.

Atque haec hactenus de toto illo poemate quod Manethonis dicitur. Quibus adiciam, me vehementer suspicari libros duos, primum et quintum, qui soli Manethonis personam praeferunt, ab alia et recentiore manu esse quam reliqui quatuor sunt. Hanc autem mihi suspensionem imprimis mouit scriptionis genus, si quid video, omnino diuersum. In quatuor enim illis libris, II, III, IV, et VI, oratio, pro aetate scriptoris, satis pura est; aliquando etiam nitida; versificatio proba, contra receptas prosodiae leges raro peccans, ita vt ipsa illa peccata librario vel interpolatori potius quam auctori imputanda videantur; ordo rerum, vt in partibus operis mutili, lucidus, et ab ipso auctore plerumque explicatus. In duobus contra libris, I, et V, oratio plerumque pinguis et scabra est, non raro barbara; peccata in metrum frequentia, et enormia; ordo plane nullus. Quin etiam in libris I, et V, singulari sane licentia, inter versus heroicos elegiaci crebro inferuntur; in reliquis quatuor libris ne vnus quidem occurrit versus elegiacus. Istorum porro librorum vtrique praefigitur putida ad regem Ptolemaeum, ex persona Aegyptii cuiusdam, allocutio; in caeteris nulla vsquam Ptolemaei mentio, nihil quod auctorem Aegyptium fuisse suadeat. Plura denique Apotelesmata, quae in hac operis parte, suo loco, secundum certam seriem, posita sunt, in libro I, extra ordinem leguntur, iisdem pene versibus expressa. Confer lib. I. ver. 308—338. cum lib. IV. ver. 50. 51. 395—413. 481—490. et agnosces opinor, haec omnia ab eodem auctore in eodem opere poni non potuisse; agnosces etiam, nisi fallor, libri I auctorem plagii crimine manifesto conuinci.

P O S T S C R I P T V M.

Cum praefationem hanc Typographo iam traditurus essem, in manus meas tandem venit exemplar Orphei Gesneriani, quod mihi legauerat vir amicissimus, et omnibus qui has literas colunt desideratissimus, SAMUEL MUSGRAVE. In eius exemplaris marginibus reperi (omnino praeter spem meam) complures τῷ παραρτήσιν ad hoc poema coniecturas; de quibus ne plura dicam obstat inprimis, quod cum meis tam crebro consentiunt. Ex notula etiam ad ver. 292. didici (quod profecto me fugerat) KOENIVM, V. Cl. nonnulla nostri loca tractauisse in commentario eruditissimo ad *Gregorium de Dialectis*. Hic igitur utriusque, tam KOENII quam MUSGRAVII, coniecturas simul subiiciam; mihi ipsi serio gratulaturus, si quantum de inuentionis gloriola amisisse videar, tantum roboris et firmitatis suspicionibus meis ex conspirante talium virorum iudicio accessisse existimetur. *)

A D D E N D A

[In ed. Tyrwhitti p. 98]

Superiores notae iam scriptae, et maximam partem typis expressae erant, antequam Epitomen huius opusculi manuscriptam in Bibliotheca Bodleiana delitere comperi. In Catalogo sic describitur, inter plures tractatus qui in Cod. *Barocc.* 131. continentur; „Anonymi *Collectanea* quaedam medica a fol. 492. ad 498 b. Ἀ/θροῦς κρύσταλλος ὁ πᾶσι γινώριμος.“ Codicem autem ipsum inspicienti clare sese obtulit titulus hic, Ὁρφέως λήθνην —

*) Musgraviū et Koenii coniecturae suis locis in notis nunc commemoratae sunt. μ. μ. μ.

cum tertia quadam voce, quam, literis ex madore chartae euanidis, legere nequiui. Neque vero, si titulus defuisset, Collectanea haec e nostro auctore praecipue deriuata (cum additamentis quibusdam ex Dioscoride, fortasse, aliisque) vlli dubium esse potuit. Ex hac igitur epitoma nonnulla proferre pergam, quae locis nostri obscuris et corruptis, aut lucem allatura sunt aut medellam; *) praemonito tantum Lectori, scriptorem hunc, quem Christianum fuisse constat, *Prooemium* totum neglexisse; *Episodia* etiam *Mythologica*, et alia quaedam mere *Theurgica*, prorsus omisisse, siue ob religionem, siue quod ea solum, quae ad medicinam spectabant, excerpere constituerat.

*) Haec quoque nunc in ipsis notis reposita sunt. нѣм.

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ

Α Ρ Γ Ο Ν Α Τ Τ Ι Κ Α

A

ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

Ωναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
ὃς λάχες ἡλιβάτε κορυφῆς Παρηνσιίδα πέτρην,
σὴν ἀρετὴν ὕμνω· σὺ δέ μοι κλέος ἐδλὸν ὀπάσσαις·

In cod. Ruhnk. inscriptio nulla est, neque in Aug. 1. Sed in cod. Ruhnk. in fine est: τέλος τῶν ἀργοναυτικῶν ὀρφέως τοῦ ποιητῆ. In Aug. 2. ὀρφέως ποιητῆ βίβλος ἀργοναυτικῶν. In Wratisl. Ὀρφέως Ἀργοναυτικά. V. 1. Ἀναξ Ask. 2. παρηνσιίδα Ask. Wratisl. παρηνσιίδα vulgo.

3. Κλέος ἐδλὸν ὀπάσσαις.] Haec verba ita hactenus interpretati sunt, ac si poeta proprii sui nominis famam extendi ab Apolline petat. Sed praeter hunc, longe alius horum verborum esse potest sensus. Nimirum in hac invocatione duo potissimum ab Apolline petit poeta: Primo, vt sibi vniuersam sequentis historiae seriem vere et ex ordine enarrare liceat, adiuvante et inspirante Deo; quemadmodum Virgilius: *Musa mihi caussas memora* etc. quam partem absoluit his duobus versibus:

Σὴν ἀρετὴν ὕμνω, σὺ δέ μοι
κλέος ἐδλὸν ὀπάσσαις.

Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσι ἑμαῖς
ἑτυμγόρον αὐδῆν.

Deinde, vt eandem historiam dulcibus modulis et sonoro carmine pertractare possit, quam partem itidem duobus sequentibus versibus absoluit:

Ὅφρα πολυπερέεσι βροτοῖς λε-
γύφωνον αἰοιδῆν

Ἥπύσω, μέσης ἐφετμαῖς καὶ
πηκτίδι πυκνῇ.

Τὸ igitur κλέος ὀπάσσαις, optime, mea quidem sententia, exponi hoc sensu posset per διαδεδομένην φήμην διήγησον, ita vt plane respondeat illi adducto Virgiliano: *Musa mihi caussas memora*. Quodsi tamen quis in priori sensu accipere velit haec verba, huic quidem non repugnabo, modo non cum vulgatis interpretibus haec verba a sequentibus seiungat, sed in sequenti versu τὸ δέ pro copulativa, quod saepe ita apud hunc poetam occurrit) habeat: ita vt sensus sit: Tu mihi hanc gloriam largire, vt late dispersis hominibus etc. Τὸ κλέος τῶν μέσων esse, omnibus notum. Quemadmodum etiam *clarus* apud Sallustium accipitur: *Apud socios clari magis*

πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεςσιν ἑμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδὴν,

5 ὄφρα πολυσπερέεσσι βρετοῖς λιγύφωνον αἰοιδὴν
ἠπύσω, Μύσης ἐφετμαῖς, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

4. *πραπίδεςσιν* Fr. P. A. I. ἐτημ. Af. 6. *Μύσαις* cod. Rubak.

quam honesti. Ὀπάξαν Hesychius exponit *χαρίζεσθαι*, Ὀπάσεν, ἐχαρίζετο. Sic Prometheus apud Aeschylum: Πῦρ ἐγὼ σφιν ὤπασα, quod Horatius: *Intulit.*

Audax Iapeti genus

Ignem fraude mala gentibus intulit.

Alibi etiam ὤπασε exponitur ἐτύπωδε, ut apud eundem Aeschylum: ἐπὶ ἐπὶ Θήβ. vers. 498. Non equidem ignoro, inferius τὸ κλέος ἐθλὸν ὀπάξαν occurrere alio sensu, sed ibi τὸ ὀπάξαν refertur ad κλέος, et interpretandum per verbum *sequi*; hic vero refertur ad σὺ. ESCHENB.

6. Ἡπύσω.] Vt hic ἐφετμαῖς correpta media, sic ἐφετμοῖς, v. 67. Ἡ καὶ ὑπ' ἐλατίνοις ἐφετμοῖς ἀλμυρὰ βένδη: sic et alia multa ap. hunc poetam. H. STEPH.

6. Μύσης ἐφετμαῖς.] i. e. *carmina.* ἐφετμαῖς, nonnunquam pro ἀρμοῖ vel ἀρμοζόντως. et ita intelligunt interpretes Callimachus eis Δῆλον:

Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοισ

Τμετέροισ, οἱ σῖο πῖδον πατίουσιν ἐφετμῇ.

Vbi τὸ ἐφετμῇ reddunt etiam *legitimo*. Sed ut dicam quod res est, in hoc Callimachi loco non videtur recte verti *legitime* τὸ ἐφετμῇ, sed σῖο ἐφετμῇ coniungi.

gitur, tuq iussu terram peragrant. Iris nimirum et Mars, ut persequantur Latonam, quemadmodum in Hymno Panis, qui Orpheo tribuitur.

Βαίνει γὰρ τὰδε θεᾶ πολύκρητα
σῖσιν ἐφετμαῖς.

Mediam in ἐφετμαῖς hic auctor corripit, ut et infra in ἐφετμαῖς et alibi saepe, quod tamen Henricus Stephanus iam observavit.

ESCH.

Πηκτίδι πυκνῇ.] τῶν πηκτίδων mentionem facit Aristoteles lib. VIII. c. VI. Politic. Athenaeus lib. IV. et XIV. Scaliger in Historico cap. XLVIII. haec refert; *Erat et πηκτὶς duobus tantum nervis. Pulsabant autem radiolo altera manu, quod pleotrum a percussione appellatur: altera premebant nervos certis intervalis etc.* πυκνῇ, nimis crasse reddunt: *lyram crassam.* πυκνὸς a πυκά est, hoc autem ἀντὶ τῷ ἐπισημόνως παραλαμβάνεται, teste Aeschyli Schol. ad ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις vers. 151. unde εὖ πυκάς, exponit: ἐντέχνως καὶ ἐπισημόνως ἐνταίε τὸ τόξον. Quin ipsum verbum πυκάς ornatus quandam et elegantiae significationem habere videtur in versibus Illis Arcestrati, qui citantur ap. Athenaeum lib. rē.

Νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, Φίλον μέλος αἰδόντα
 θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ ἔποτε πρόσθεν
 ἔφρασ', ὅταν Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος ἀνάκτος

7. αἰδόντι cod. Rubrik. Vind. Aug. vterque. Probat Ruhukentius.
 8. ἔποτε Aug. 1.

Ἄν δὲ τεφάνοιαι κάρα παραδῶ-
 τα πυκάζῃ

Παντοδαποῖς. οἷς ἀνγυλίας πέδον
 ὀλβιον ἀνθοῖ.

Quid sit vñs πυκνός, et ἀνθή πυκ-
 νός, notum est. ESCENB.

6. Πηκτίδα instrumentum ab
 Lydis in Graeciam translatum,
 πολύχορδον καὶ πολυαρμόδιον, teste
 Platone de Rep. 3. p. 288. quor-
 dam a Sapphone inventum tra-
 didisse memorat Schneiderus. Ab
 Orpheo nostro, more recentio-
 rum poetarum, cum cithara per-
 mutatum esse.

7. Λυροεργέ.] Nescio cur hic
 interpretes λυροεργέ maluerint
 exponere per *Lyrae inuentorem*
aut patrem, quam simpliciter
 per *Lyristam*, cum tamen ipsum
 vocabulum graecum et fabula et-
 iam hoc potius requirant. Mer-
 curio enim huius instrumenti in-
 ventio tribuitur, quod ab inuen-
 tore acceptum Apollo, ad sistu-
 lae modulus, lineis, quibus ante
 erat instructum chordis exemptis,
 atque nervicis intentis, adaptasse
 tantum legitur. vid. Scaliger loci
 superius adducto. Et aperte Ho-
 ratius l. I. Od. X. Mercurium
 vocat *curvae lyrae parentem*,
 ESCENB.

7. Recte Eschenbachius, quod
Lyristen hic potius quam *lyrae*

inuentorem intelligit; sic enim
 γεωργός, ἐριουργός, θεουργός, κρηυ-
 γός, e. i. g. a. non sunt, qui ter-
 ram, lanam, deos, carnes inue-
 niunt; sed qui tractant: sed hoc
 male, quod refert ad Apollinem,
 cuius mox v. 9 in tertia persona
 sit mentio. Breniter, Musaeum
 suum alloquitur, ad quem dire-
 ctum totum carmen, satis osten-
 dit v. 1344. (conf. 856. 884. 1189.)
 Canit Orpheus, quae discat Mu-
 laeus, quibus lyrae sonos accom-
 modet. DESK.

8. Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι.]
 Pindaricum hoc est, ita enim Ol.
 3. ἐς γαῖαν κρηύειν θυμὸς ὤρμασεν
 et paulo post: Ἐμὲ δ' ὦν πα θυ-
 μὸς ἐποτρύνει φέμεν. Claudianus;
Mens congesta iubet, et: *totum*
spirant praecordia Phoebum.

ESCH.

9—45. Hunc locum merito Bi-
 bliothecae graecae inseruit Fabri-
 cius 1, 29, 3. DESK.

9. Heynius malebat ὅτε, pro-
 pter πίφαστον. Sed non solent
 facile epici in tali positura pro-
 ducere ultimam in ὅτε. Nos-
 ter quidem maxime ab hoc licentiae
 genere abstinuit, quod non leue
 de aetate eius indicium est.
 Schneiderus excusari fortasse ὅταν
 posse putat exemplo Minnermi
 apud Strab. p. 80. (125. ed. Sieb.)

10 κέντρῳ ἐλαυνόμενος, Φρικώδεα κῆλα πιφαύσκω
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν, ἀχέϊματα δ' ὄργια μύσαις·
 ἀρχαίαι μὲν πρῶτα χάρις ἀτέκμαρτον ἀνάγκην,

10. Vulgo κῆλ' ἐπίφασκον. Cod. Ruhn. ἐπιφασκον. Schneide-
 rus edidit κῆλα π.φασκον. 11. Vulgo ἄκη· μετὰ δ' ὄργια Aug. 1.
 ἄκηματ' ὁ ὄργια Aug. 2. ἄκηματα δ' ὄργια. Pierf. (v. N.) ἄκη μεγάλ'.
 ὄργια. 12. Φάρις Voff. Eamdem lectionem ex Aug. viroque memorat
 Schneiderus, a me aut neglectam, aut consulta praeteritam: nisi Schnei-
 deri error est. Diligentissime enim contuli illos codd. Ibidem libri om-
 nes ἀμέγαρτον.

ὅδ' ὁπόταν μετὰ κῶας ἀνήγαγεν
 αὐτὸς Ἰήσων ἐξ Αἴης. Eō in versu
 μέγα κῶας reponendum. vidit
 Brunckius in Append. ad Apoll.
 Rh. I. 4. Sed praeterea ita cor-
 rigi debet iste locus:

ὅδε ποτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν
 αὐτὸς Ἰήσων

ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσ-
 σαν ὁδόν,

ὑβριεῖ Πελίῃ τελέων χαλεπή-
 ρες ἄσθλον,

ὅδ' ἂν ἐπ' ὠκεανῷ χαλὸν ἵκον-
 το ῥόον.

Itaque in Orpheo scripsi ὅταν πι-
 φαύσκω. Comprehendit enim
 praeteritum praesentis. Alius scri-
 ptor dixisset ὅτε πιφαύσκοιμι.

11. 10. Pierfon. Verif. 1, 9. p.
 103. conicit pro μετὰ δὲ legen-
 dum esse μεγάλα, idque iungit
 cum ἄκη, sicut v. 38. μέγ' ὄνειας,
 et 467. μέγα ὀφείλισμον, v. v. Mi-
 hi magis placerent μεγάλ' ὄργια,
 quae Φρικτὰ θεοῖς, ἄγρήκτα βρο-
 τοῖσιν, vt v. 465. vocantur. Du-
 spicor, tria hic velut capita car-
 minum Orphicorum constitui,
 κῆλα Φρικώδεα Tela Deorum missa
 in Pythonem illum Parnassi pos-
 sessorem, in Titans, deinde cu-

rationes morborum, denique my-
 steria varia et ritus occultos,
 quod ultimum genus, vt suum
 proprium opus, latius explicat.

G E S N.

11. Locum coniectura restitu-
 isse mihi videor. Hoc dicit:
 quum res referebam mortalibus
 caeteris horrendas, sed easdem
 vacuas timore mystis. Multa in
 hanc sententiam apud veteres ex-
 stant: v. Valcken. ad Hippol. 25.
 Ruhn. ad hymn. in Cer. 478.
 479. Ἀχέϊματος exstat ap. Aesch.
 Suppl. 143.

12. Ἀρχαίαι μὲν πρῶτα χάρις
 ἀμέγαρτον ἀνάγκην.] Per ἀνίγ-
 κην hic illa intelligitur necessitas,
 quam causam omnium rerum
 multi statuebant Philosophi, vt
 Democritus et alii. Ideoque et
 Chao et terrae apponebant ne-
 cessitatem. Et Pythagoras τὴν
 ἀνάγκην τῷ κόσμῳ περιέχουσαν δι-
 cebat, vt auctor est Iamblichus
 in vita Pythagorae, quamobrem
 ἀνάγκη, ἢ πάντα κρατοῦσα, et, sec.
 Aristotelem ἐκ ἁπλοῦς λέγεται
 πλὴν ὁ θεός, ἀκίνητον ὑσίαν ὦν.
 Eam tamen submittit Dei consi-
 liis Hesiodus ἔργ. v. 15.

καὶ Κρόνον, ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις

13. Ὡς est in cod. Rubnk, Viind. Ask. Par. Wrat, Aug. vtroque, et Voff. teste Schradero in Emend. praef. p. IV. Vulgo ὥς. Et ita Stenichus de perenni philosophia VII. 10. p. 451. Cod. Rubnk. ἀπειρεσίῃσιν. Aug. 2. ἀπειρεσίῃσιν. Voff. ἐλόχη ἀπειρεσίῃσιν. Deinde Vulgo ὑπὸ ὅλκοις. Sed eodd. Rubnk. Viind. Wrat. Ask. edd. Pr. A1C. ὑπὸ ὅλκοις. Aug. vtroque ὑπὸ ὅλκοις. v. N.

Οὔτις τῇν γε Φιλῆ βροτός, ἀλλ'
ὑπ' ἀνάγκης
Ἀσπαύτων, βυλῆσιν ἐξιν τιμῶσι
βηρεῖαν.

Hanc de necessitate doctrinam recoxit nuper Spinosa, qui sentit omnia semper fuisse et esse necessaria. Ἀμέγαρτον, Hesi- chius ἀφθόνητον, ἀξήλωτον, ἢ πολὺ, ἢ μέγα ὡς τὸ ἀμέγαρτε συμβῶτα, ὃ ἔκ ἀν τῆς φθονήσεως. Cuius magnitudo, tanta est, vt inuidiam exuperet, quod Horatius lib. II. od. XX. dixerit *invidia maior*. Catullus in eundem fere sensum:

*Aut ne quis malus inuidere possit,
Cum tantum sciat esse basio-
rum.*

Quemadmodum etiam in contra- rium idem vocabulum accipitur de eo, quod ne quidem inuidiam meretur. Sic apud Aeschylum in Supplic. v. 650. αἰδούντα δ' ἰκέτας Διὸς, ποίμναν τάνδ' ἀ- μέγαρτον. ad quae Scholia: Τὴν ἡμῶν εὐεσασιν ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελες. ita fortassis ἀμέγαρτον πόνον dixit Homerus Iliad. β. v. 420.

Ἀλλ' ὄγε δέκτο μὲν ἰδὼ, πόνον δ'
ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
Aeschyl. Prometh. Τὸ τῆς ἀνάγ-

κης ἔτ' ἀδύρητον θένος. Sed alio sensu. BASCENB.

12. Scripsi ἀτίμαστον. Vix enim commode ἀμέγατος ἀνάγ- κη dici potest. Secundam sylla- bam corripit noster recentiorum more hic et infra v. 1155. Ita Aristoph. Av. 170. et in *δυτέ- μαστος* Sophocles Oed. T. 109.

13. Ἀπειρεσίοισιν ὑπὸ ὅλκοις.] Ambo interpretes latini, ignoti nominis ἔμμετρος, et Renatus Perdrierius, hic legisse videntur: ἀπειρεσίοισιν ὑπὸ ὅλκοις, forte non adeo male. Magis tamen aridet haec lectio, quippe quam omnia quae habui exemplaria excusa seruant. Ὀλκος, ab ἔλκω, pro- priissima et proxima significatio- ne est *extensio*, seu *extractio*, vt ita dicam, *in longum*. Vnde Scholiastes Nicandri ad illa ex Alexipharmacis:

— ἀμφὶ δὲ ὅλκος

Τέτρηχε γλώσσης νάτος ὑπα-
κάσφεται ἰσμός.

Ὀλκος, inquit περιφραστικῶς τὸ μήκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσ- σης. Latium *Tractus* commo- distime huic graeca respondet: *Tractus* enim, (quod et Ciph- nio ad Lucretium obseruatum est) fere est longa rerum *extensio*, vt: *Tractus longi flammarum*, apud eundem Lucretium, quas Graeci

Αἰθέρα, καὶ διφυσή, πυρσώπεια, κυδρὸν Ἑρῶτα,

14. Libri omnes περιωπία.

alias ἀαφροίας, minus tamen feliciter, et Aratus θυμὸς dicunt. Ita etiam Virgil. 1. Georg.

*Flammarum longos a tergo
abflescere tractus.*

Vnde Manilius speciem cometarum facit, quos *Tractos* ob extensionem caudae appellat. *Trahere vitam, tempus, aevum*, non minus notae quam elegantes locutionis formae. Neque etiam infrequens ipsius verbi ἔλκω in Aethereis et coelestibus describendis apud auctores usus est: Aratus in Phaenom. de naue. ὡς ἤγε πρύμνηθεν ἰητοὺς ἔλκεται ἀργῶ. Vbi Scholiastes τὸ ἔλκεται simpliciter exponit per τὸ φέρεται. Cicero vertit:

*At canis ad caudam serpens
prolabitur Argo,*

*Conuersam prae se portans
cum lumine puppim.*

Idem statim ab initio Phaenom.

Οἱ μὲν ὁμῶς πολλὰς τε, καὶ ἅλ-
λυδεις ἄλλοι ἐόντες

Οὐρανῷ ἔλκονται πάντ' ἥματα
συνεχὲς αἰά.

Vbi rursus Scholia. Οὐρανῷ δὲ ἔλκονται, ὅτι τὸ σὺν τῷ ὕρανῳ φέρονται, et Cicero lib. II. de Nat. Deor. reddit:

*Caetera labuntur celeri coe-
lestia motu.*

*Cum coelo suntul noctes quo
diesque feruntur.*

ESCHENB.

13. Vix dubito, quin vera huius loci lectio seruata sit a Steucho

de perenni Philos. 7. 10. p. 431. pr. ἀπειρεσίαις ὑπὸ κόλποις. Suadet hoc illa aspirationis absentia, quam in V. L. indicauimus: suadet illud, quod κόλποι ad λοχείαν, generationem, sunt sine dubio accommodatiores ὀλποις, aut ὀλκῶς adeo. Κόλποι βαυβῆς Fr. 16, 3 quid sint, dubitari, non potest. Ita fragm. 6, 9 Ζηνὸς ἐν γαστέρι omnia nata sunt, et v. 36 ἱερὰ νηδὺς commemoratur. Add. Fr. 8, 4 et 8 it. 19: praesertim Fr. 22. Αὐτὰρ Ἑρῶτα Ζεὺς καὶ πνεύματα πάντα τέκνωσε, vbi τέκνωσε plane respondet τῷ ἐλόχευσε. Apud Aristoph. Auib. 696. Ἑρῆβας ἐν ἀπείροσι κόλποις τίττει Νύξ. GERN.

13. Probauit ὑπὸ κόλποις Ruhnkenius, recepit Schneiderus.

14. Mihi videtur, διφυσή referri ad communionem utriusque sexus, quam Dis tribuebant (vid. F. 6, 11); idque inductione probari posse locorum, quae Index l. Lexicon Orphicum ostendit. Res ipsa, de duplici sexu, plane Orphica. Sic Fr. 6, 11 Ζεὺς ἄρσιν γένητο, θεὸς ἀμβροτος ἐπλετο νόμφη. De Luna H. 8, 4 θῆλὺς τε καὶ ἄρσιν, quam διφυσή dixerat v. 1. De Minerva H. 31, 10. Ἄρσιν μὲν καὶ θῆλὺς ἔφω. H. 41, 5 Μίφην vocat Ἀργενα καὶ θῆλυν, διφυσή. Ceterum hic ἔρως idem est quem πυρογόγον διφυσή vocat H. 5, 1.

GERN.

15. Νυκτὸς ἀειγνήτης υἱὸς κλυτὸν ὄν ῥα Φάνητα

15. ἀειγενέτης Stenuchus de per. phil. VII. 10. p. 431. Tum libri omnes πατέρα κλυτόν. Deinde Φανήτα codd. Ruhnk. Aug. vierque.

14. Καὶ διφυῆ περιώπια κυδρὸν ἔρωτα.] Τὸ διφυῆ, amoris etiam tribuitur in Hymnis qui vulgo Orphico adscribuntur, ubi in ἔρωτος θυμιάματι, v. 4. ἀπάλαμνον, διφυῆ, πάντων κληίδας ἔχοντα. Scaliger reddit: *Caute, gemelle puer, qui cunctorum aedituus es.* L. Seneca in Hippolyto:

*Dina, non mihi generata
ponto,
Quam vocat matrem geminus
cupido.*

Nil notius in Socratica schola quam διφυῆς hic amor, qui modo dicitur δεπλῆς θεός, ut apud Lucianum in Amoribus, pag. editionis novae 899. modo δύο κάλας, ut apud Achillem Tatium lib. II. de Clitoph. et Leucipp. Amor. et aliter aliis. Nam amorem alterum dicebant ἑράνιον, alterum πάνδημον, de quorum contraria inter se natura, vide praeter citatos auctores Platonem, Xenophontem in Sympoſ. Lucianum in Encomio Demofthenis, Apuleium et alios. Illum ἑράνιον Orpheus in hymnis vocat πρωτόγονον et ibidem etiam διφυῆ. per πρωτόγονον enim intelligitur ἔρως. Nam amorem omnium Deorum vetustissimum credebant Theologi, et illo tempore natum, quo nondum coelum ac dii erant, de quo vid. Hesiod. Theogon. et Platonem in Convivio.

ΕΣΘΗ.

14. Πυρσώπια ex emendatione Ruhnkennii receptum: qui πυρσώγης comparavit, a Doruillio restitutum in hymn. XVIII. 1.

15. De Phanete plura hic non addimus. Orphica loca prodit volentibus Index in Φάνης et ἡγεκπαῖος. G. E. S. N.

15. Ὀν ῥα Φάνητα.] Insignis locus apud Lactantium lib. I. de falsa religione cap. V. de hoc numine. Orpheus, inquit, qui et vetustissimus poetarum, et aequalis ipsorum deorum, (sequidem traditur inter Argonautas cum Tyndaridis et Hercule nauigasse) Deum verum et magnum πρωτόγονον, primogenitum appellat, quod ante ipsum nihil sit gentium; sed ab ipso sunt cuncta generata: eundem etiam Φάνητα nominat, quod cum adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuerit, cuius originem atque naturam quia concipere animo non poterat, ex aere immensa natum esse dixit.

Πρωτόγονος Φαίδων περιμήκεος
ἡέρος υἱός.

Similem lacum habemus in πρωτογόνου θυμιάματι, ubi praeter alia, quae apprimis hic conveniunt, illum πρωτόγονον suum Φάνητα etiam vocat et περιών άνακτα. Vnde miror Scioppium, optime alias de Priapo meritum, hoc tamen Priapi nomen non ad-

ὀπλοῦτεροι κληῖσαι βρεταί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.
Βριμῆς τ' εὐδυνάτοιο γοναίς, ἡδ' ἔργ' αἰδοῖαλα

16. κληῖσαι Codd. Ruhn. Voss. Ask. Parif. Wrat. Aug. vierque. edd. P. A. I. Steuchus miro consensu. Vulgo καλέσαι. 17. Βριμῆς τε — ἔργα Voss. ἔργ' Ask. γοναίς ἡδ' Aug. 1.

vertisse, maxime cum Nonnus in explicatione historiarum, quarum meminit Nazianzenus, tam luculenter hoc numen describat: ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ποιήμασι, inquit, συνασκήθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ὧν τὸν φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὁπῶν περὶ τὴν πυγὴν, λέγουσι δ' αὐτὸν ἐφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως.

ESCHENB.

15. Phanatem, siue Amorem Noctis patrem dici posse, quum omniuo non est credibile Orphica confideranti, (v. fragm. ined. 7.), tum repugnat etiam epitheto αἰγιόχης. Schneiderus υἱὸν coniiicit. Debebat υἱᾶ, qui mos est epicorum in tali verborum politura. Error facilis, ΠΡΑ et ΠΙΔ permutari. Ac P et I permutata sunt mox v. 33.

16. Probe antiquus Φάνης, si Noctis pater, e qua orta fere reliqua, docent Theogoniae v. g. Hesiodica 124. Atque haec quidem v. 120 antiquiorem facit Amorem: sed Aristophanica Auib. 697 Noctis filium et Erebi praedicat. Verum hanc abyssum non ingredimur. Ceterum hunc locum ex memoria laudauit auctor Etymol. M. obseruante Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2. p. 69 in haec verba, τὸν δὲ καλέσαι Φάνητα,

ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. GERN.

16. Quum libri veteres κληῖσαι consensu habeant, vix potest dubitari, quin καλέσαι aut explicatio sit, aut correctio. At propius accedebat κληῖσαι, et facilius poterat, quam καλέσαι, in κληῖσαι mutari. Itaque hoc reposui. Caeterum fallitur Ruhnkenius, hunc locum ab Oro laudatum putans. Nam neque ex Argonauticis affertur, et verba ipsa aliunde sumptum arguunt. Quae Orus habet, ita scripsisse videtur Orphicus poeta: τὸν δὲ καλέσαι Φάνητα, ὅτι πολὺ πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο.

17. Βριμῶ esse Hecaten non est dubium: sed eandem esse ex alia mythologia, alia relatione Cererem h. e. terram frugiferam, aequae constat. Apud Clem. Alex. Cohort. p. 13, 21 Potteri, memorantur Διὸς μυσήρια, καὶ Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἄφροδίσιοι συμπλοκαί, καὶ Μῆνις — ἥτις δὴ χάριν Εριμῶ προσαγορευθῆναι λέγεται. Totam fabulam, cuius certe cortices valde foedi sunt, ex ipso Clementis loco, vt videtur, repetit Arnobius adu. Gent. 5. p. 170. Breuiter, Iupiter fit ex Deo taurus, — agit incestuosae res suas, — cognitus euoluit: ardescit furis atque

Γηγενέων, οἱ λυγροὶ ἀπ' Οὐρανῷ ἐκμάζαντο

18. Γηγενέων Voss. et margo Vind. tum etiam codd. Aug. vterque. Edd. vet. γιγάντων. Τετάνων. conii. Pierf. V. N. ἐπτάζαντο Aug. 1. ἐπτάζαντο AIC. Vulgo ἐξάζαντο.

indignationibus mator, — nec fremitum continere irarum volens, ex continua passione Brimo deinceps ut appelletur, assumptis etc. Haec est μῆνις θεῶς, quam cecinit Orpheus, vid. Fr. 18. 7. GERN.

17. Βριμῷ. J. i. e. Hecates. Apollon. Argon. 111. v. 859.

Ἐπτά μὲν δεινότησι λαοσταμένη ὑδάτεσσιν,

Ἐπτά μὲν δὲ Βριμῷ κυροτρόφον ἀγκαλέσασα,

Βριμῷ νυκτεπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἀνασταν

Λυγαίῃ ἐν νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέσσει.

Et ibid. vers. 1210.

Βριμῷ κικλήσκων Ἐκάτην.

Lycophron Cassandr. v. 1175.

Περσέως δὲ πάρεστος

Βριμῷ τριμορφος δύσεται σ' ἐκμπίδα.

Dicitur autem Βριμῷ, διὰ τὸ φοβερόν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλύμενα ἑκαταῖα. καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἔμπυσαν καλεῖσθαι. Ἡ παρὰ τὸν Βρόμον, τὸν τῷ πυρὸς φέρον. Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδῆχος etc. vid. Apollon. Schol. ad lib. III. v. 859. Hic tamen potius per Βριμῷ terram intelligendam esse arbitror. Quemadmodum etiam infra vers. 427. sed, fateror, nunquam ter-

ram hoc nomine appellatam legisse me memini. ESCHENB.

17. Quod Eschenbächius dicit, se nusquam Βριμῷ pro terra reperisse, non videtur Tzetzen ad Hesiod. E. καὶ Ἡμ. 144. legisse: Βριμῷ δὲ, καὶ Ὀβριμῷ κυρίως ἢ Περσεφόνῃ, ἤγυν ἢ γῆ, καὶ ὁ δαυατος. KUHNE.

18. Γιγάντων locum habere non posse, pulchre vidit Pierfonus. Blanda etiam emendatio quam proposuit, Verif. 1, 9 p. 103. Quam facile Γ et T confundantur, apparet vel ex dictis ad v. 11. Sed cum Vossiani Codicis lectio sit aequae certe probabilis, quam non ab ingenio correctoris profectam, suadent tot vitia, quae ob id ipsum non dissimulamus, ut hoc intelligatur; eam praeferebam duxi. De re ipsa dubitari non potest vel solius auctoritate Callimachi Lau. Pall. 8. Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦν ἀπὸ γηγενέων, Schol. τῶν γιγάντων. Plura dabunt ad Hesych. VV. DD. Conf. infra v. 427.

GERN.

18. Fraudi fuit hominibus igno- ratio fabulae non abstrusae, quam Ovidii verbis ponemus Met. 1, 157. *Persusam multo natorum sanguine Terram Immaduisse ferunt, calidumque animasse cruorem: Et ne nulla feræ stirpis monimenta manerent;*

σπέρμα γονῆς, τό τε πρόσθεν ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
 20 θνητῶν, οἱ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον αἰὲν ἔασι·
 θητεῖαν τε Ζηνός, ἱρροσσιδρόμῃ τε λατρεῖαν

19. Vulgo γονῆς τοπρόσθεν, ὅθεν. Schneiderus γονῆς, τοπρόσθεν ὅθεν. 21. ὀρροσσιδρόμῃ Aug. 2.

In faciem vertisse hominum etc. Sanguinem dixit generalius Naso, quod hic scriptor σπέρμα γονῆς. Fabulam similem de Coelo, Saturni patre vid. Lap. 18. de Haematite. G E S N.

18. Οἱ λυγρόν ἀπ' ἑρᾶν ἐτάξαντο σπέρμα γονῆς τό πρόσθεν.] Non capio hic interpretes nugae nobis vendentes. Perdrierius vertit: *qui exitium aduersus coelum struxerunt, semen generationis praecedens.* Prima τὸ λυγρόν ad σπέρμα respicere quis non videt? et quis dixit ἀπ' ἑρᾶν in hac significatione? et quid illud semen generationis praecedens? sane sine sensu verba. Interpres ἔμμετρος nihilo felicior Perdrierio, reddit: *qui in superos aciem struxere nefandam.* Sed quid multis? nihil aliud vult dicere poeta, quam hos Gigantes ortos esse ex a Saturno recisorum testiculorum patris Coeli sanguine, qua idem re Heliodus prolixè in Theogonia, Ordo verborum hic est: οἱ ἀπ' ἑρᾶν ἐτάξαντο, (quali guttatim delapsi sunt) σπέρμα λυγρόν γονῆς τό πρόσθεν. editio Basileensis Andreas Cratandri pro ἐτάξαντο, legit ἐντάξαντο. ESCHENB.

18. Merito miratur Schneiderus insolenter positum ἐτάξαντο

pro ἑρᾶν. Nèque Gelfneri explicatio placet, quia certe cum Orphicis non videtur consentire. Nam in fragm. ined. 20. homines secundum Orphei sententiam ex fuligine combustorum ab Ioue Titanum ortos accipimus, Eschenbachium nemo sequi volet. Equidem ἐκμάξαντο dedi. Gigantes e Coeli sanguine procreatos etiam Orpheus norat: v. fragm. L. Sed σπέρμα γονῆς non est de sanguine isto vel semine Coeli intelligendum, verum de origine Gigantum. Vt hic Orpheus, ita Nicander loquutus est Ther. 740. de vespa:

ὅς δὲ θορραλέην γενεὴν ἐκμάσσειεν ἱππῶν.

Quod Orpheus σπέρμα γονῆς, id hic γενεὴν dicit,

19. Τοπρόσθεν, utcumque interpungas, vix commodam. Melius certe videbatur, siue ad significationem verbi, siue ad rem, τὸ τε πρόσθεν. Idquo reposui. Et quae prima fuisset hominum origo, expoluisse se dicit. Fuit autem, ut ad praecedentem verbum notauimus, fuligo combustorum Titanum.

21. Θητεῖαν Ζηνός nondum inveni, nec memini quidquam de illo narrari simile Apollinis illi apud Admetum fertiuiti, quanta

μητρός, ἃ τ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κέρην.
Φερσεφόνην περὶ πατρὸς αἰμαίμακίτε Κρονίωνος.
Εὐβέλα τε καὶ Ἡρακλέος περιφημον ἄμυξιν.

22. ὄρεσι μητίσατο Ask. 23. περὶ Gelfnerus pro περὶ. 24. Vulgo Μήχῃ καὶ Ἡρακλῆος. Μήλῃ Ask. et Cliv. Μήλῃ τε καὶ. Parif. Wrat. Μήχῃ τε καὶ P. AIC. — Vind. et cod. Rahnk. καὶ Μήλῃ τε καὶ Ἡρακλῆος. Voss. εὐ Μήλῃ et in marg. Μήχῃ. Aug. 1. εὐμήλῃ τε καὶ Ἡρακλῆος. Aug. 2. εὐμήλῃ τε καὶ Ἡρακλῆος. C. Ἡρακλῆος.

iangit noster v. 174. Quid si θη-
τείαν interpretemur, non quam
Iupiter praestet alij, sed quae ipsi
exhibeatur, ministerium adeo et
cultum religiosum? Certe λα-
τρείαν matris Deorum sic intelli-
gendam nemo negarit. G E S N.

21. Λατρεία Cereris videtur in-
telligi debere servitium apud Ce-
leum, de quo in hymno Cereris
Homericus est.

22. Quod in ὄρεσι ν ἐφελκυσ-
τὼν omissum est in MS. illud non
simpliciter negligentiae tribuen-
dum esse, docent passim Etne-
stinae ad Homerum observationes.
Certe versum satis hic vel
caesura fuit vel sequens liqui-
da. Sed nec omissum σ in μη-
τίσατο temere. Fuit, credo, μη-
τίστο, vi μήτιον 1530. G E S N.

22. Ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν.] Ad
doctissimi Holstenii notas ad Ste-
phanum, voce κυβέλας, unde
et doctior et ditior redibis.

ESCH.

Sed nihil ad h. l. G E S N.

22. Schneiderus mavult κέρη
Φερσεφόνη, et quae virgo Pro-
serpina contra Iovem machi-
nata sit, concubitus eius ap-
petentem. Memorat eam in rem
Zagreum, a Proserpina ab Iove

procreatum, teste Nonno Dion.
VI. p. 184. quamquam id non
sit factum in montibus Cybelis.
Alium concubitus Iouis Pluto-
nem simulantis cum Proserpina
narrari in hymni LXX. v. 3. 4.
videndum etiam Clem. Coh. p.
13. Si ea, quae Nonnus refert,
spectavit Orpheus, retinenda
erit vulgata lectio. Nam quae
machinata est Ceres, de custodia
Proserpinae intelligenda erunt,
quam copiose descripsit Nonnus.

23. Leue est, sed ad intelli-
gentiam et lucem loci facit, quod
περὶ retracto accentu scribi iussit,
ut intelligatur esse praepositio-
nem casui suo postpositam; πα-
τρὸς autem esse genitium, qui
ad κέρην refertur. G E S N.

24. De priori hemistichio hae-
reo. Nec Μήχῃ quo pertinere
possit, aut quid significare quo-
at, video: nec quid Μήλωνος
epitheton, a Polluce 1, 31 prae-
sertim declaratum, hic sibi velit,
assequor. Sed Herculis περιφη-
μον ἄμυξιν non dubito referri ad
illam lacerationem a Deianirae
munere, peplo sanguine Nessi
centauri infecto; ortam, furoris
et mortis adeo illius causam, de-
scriptam breuiter Apollodoro 2

25 ὄρνιά τ' Ἰδαίων, Κορυβαίντων τ' ἀπλετον ἰσχύν·
 Δήμητρος τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος·
 Θεσμοφόρον θ' ὅσιν· ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων·

25. ὄργια Schneiderus. Antea ὄρκια.
 25. ὄργια Schneiderus. Antea ὄρκια.
 25. ὄργια Schneiderus. Antea ὄρκια.

27. In libris est Θεσμοφό-

64. De fabula attulit Schneide-
 tus Clement. Coh. p. 15. Nonn.
 Dion. V. 565. Arnob. VII. p.
 202. Iul. Firmic. p. 23. Ipse
 Schneiderus Εὐμήλου τε καὶ Ἡρα-
 κλέος edidit, de nomine Εὐμη-
 λος nihil constare fallus. Quod
 ego reposui, in eo nihil obscuri-
 tatis est. Εὐβουλος et Εὐβουλεύς
 apud Orpheum forma, non si-
 gnificatu differunt. Tribuitur
 hoc nomen, ut alia multa apud
 Orpheum, pluribus diis, sed in
 his etiam Plutoni. Is Εὐβουλος
 dicitur in hymn. XVII. 12. Εὐ-
 βουλεύς autem LXXI. 3. Nican-
 der Alex. 14.

τέθι χάσμα δυσέκδομον Εὐβου-
 λῆος,

vbi schol. Εὐβουλήος δὲ τῷ ᾧδῳ,
 κατ' εὐφημισμὸν. V. Hesych. Εὐ-
 βουλεύς. Loquitur autem Or-
 pheus de celeberrima Herculis
 et Plutonis pugna, de qua v.
 Hom. Iliad. V. 495. seqq. Pind.
 Olymp. IX. 50. Pausan. VI. 23.
 ut alios praeteream.

25. Ὀρκια τ' Ἰδαίων.] Ambo
 interpretes hic legisse videntur
 ὄργια, quod non improbo. Alter
 Orpheus in ὕμνῳ Κερήτων:

Μητρὸς ὀρειομανῆς συνοπάονες,
 ὀργιοφάντα.

ESCHENB.

25. Ὀρκια et ὄρκιοι adeo ma-

gnam cognationem habent cum
 ὄργιας et τελεταῖς, vid. hic v.
 465 ὄρκια φρικτὰ, et Fr. 5: quo
 minus illa hic damnare, vel in
 suspicionem adeo adducere me-
 um est. Sed nec argumentum
 ipsum, et, res quae hic indica-
 tur, explicari aliquis ultra postu-
 lei, quam ad verius ipsos intelli-
 gendos opus est. Ita de Idaeis
 hoc solum observamus, quod est
 apud Diod. Sic. 5, 64 ex Ephoro
 et aliis, ὑπάρξαντας γόητας ἐπι-
 τηδεύσαι τὰς τε ἐπὶ φάος καὶ τελε-
 τὰς, καὶ μυθήρια - καὶ τὸν Ὀρ-
 φέα, φύσει διαφόρῳ κεχρηνημέ-
 νον πρὸς ποίησιν καὶ μελωδίαν, μα-
 θητὴν γενέσθαι τούτων, καὶ πρῶτον
 εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐξετεχνεῖν τελε-
 τὰς τε καὶ μυθήρια. G E S N.

26. Lucius non Proserpinam
 ipsius, sed ob eam raptam a Co-
 rere susceptus. G E S N.

27. Non dubitavi recipere ele-
 ganatissimam emendationem Pier-
 soni in Verif. p. 104. Θεσμοφόρον
 θ' ὅσιν.

27. Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.]
 Hos et sequentes versus optime
 explicavit Sirabo lib. X. et Apol-
 lonii Schol. ad lib. I. vers. 916.
 917. ESCHENB.

27. Sane mihi videtur hic
 versus. Cocinerat Orpheus, quo-
 modo Cores fuerit in illo ipse

χρησμούς τ' ἀρρήτους Νυκτὸς περὶ Βάκχῃ ἀνακτος·
 Λημνὸν τε ζαθέην ἢδ' εἰναλίην Σαμοθράκην,
 Ζο αἰπεινὴν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην,

28. Θεσμός cod. Rubak.

29. Vulgo Σαμοθράκην.

errore suo legifera, cum sine eo frugifera esse non posset. Hanc duorum munerum Cereris conjunctionem esse inter argumenta Eleusiniarum sacrorum, satis constat.

GESN.

28. Νυκτὸς.] Fortassis scripsit auctor Νύκτι περὶ Βάκχῃ ἀνακτος, adhibita συνεκφωνήσει in voce Νύκτι, figura alia quoque poetae nostro valde familiari. Νύκτος vero ἀνεξ Bacchus etiam dicitur ab Oppiano lib. IV. Cyneg. v. 306. unde etiam apud Suidam νύκτων ὄρος ἐστὶ Διονύσου. νύκτις ὀρχήσεις, αἱ διονυσιακαί. Sed nihil definio. Tu, lector, iudica.

ESCH.

28. Nihil mutandum. Νύξ, eadem Maia, Iouis consiliaria, de qua Fr. 10, consilium et oracula videtur dedisse etiam in Bacchi a Titanibus lacerati restitutione, quod argumentum ab Orpheo tractatum, indicat Clemens Alex. et Amobius laudati ad Fr. 27. Illos porro χρησμούς ἀρρήτους vocat, quod essent pars mysteriorum Bacchicorum. Denique ne miremur, χρησμούς Nocti tribui, cogitemus, quid scripserit antiquus auctor argumenti Pythiorum Pindari, medio: ubi de Apolline, εἴτα, inquit, ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρώτη Νύξ ἐχρησμάθησεν, εἴτα Θέμις. Πυθῶνος δὲ τότε πυριεύσαντος τῷ

προφητικῷ τρόπος, ἐν ᾧ πρῶτος ὁ Διόνυσος ἐπεμύσεν. κ. τ. λ.

GESN.

28. V. fragm. X. et XLIX.

29. In Lemno appulisse Argonautas, et a mulieribus ibi detentos, narratur hic 469. sq. Sed eadem forte occasione hic instituit Orpheus sacra Cabirotum, qui Vulcani filii dicebantur, antiqui Lemniorum dei. De his itaque, etiam in quantum ad Lemnum pertinent, copiose Gutberlethus de mysteriis deor. Cabir. c. 12. Nobis sufficiet hic Hesychii locus, Κύβειροι — πάντων τιμῶνται ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Et Athenagorae Legati. c. 5. Διαγόρῃ εἰκότως ἀθεότητά ἐπεκάλαν Ἀθηναῖοι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφεὶκὸν εἰς μέσον κατατίθεντι λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσίνι, καὶ τὰ τῶν Καβείρων δημεύοντι μυτήρια. Cic. de N. D. 1, 42 ex veteri poeta, Omitto Eleusinam — Samothraciam, eaque, quae Lemni Nocturno aditu occulta coluntur etc. De Samothrace peruiulgata omnia, et diligenter insuper collecta a laudato Gutberletho. Hic satis est inspexisse hoc ipsum poema v. 464 sq. et H. 37, 4.

GESN.

30. Cyprum plenam religionibus, Veneris praesertim fuisse constat. Festa piae Cereris co-

Ὀργια Πραξιδίκης, καὶ ἀρείης νύκτας Ἀθήνης,

31. Vulgo ἀρείης. Pro νυκτός in Voll. et Aug. vitroque est μητρός. Gesnerus coniicit νύκτας.

lebrabant annua matres etc. Ouid. Met. 10, 431. Vid. Steph. Byz. V. Ἀμαθῦς. De Cinyra auctore collaudae Veneris passim nostri apologetae, v. g. Clem. Cohort. p. 12, 24 Pott. Quod autem Cypriorum Aegyptiorumque sacra etiam hic commemorantur, illud cum eo congruit, quod passim historici narrant, illum, quae ab Aegyptiis aliisque didicerat, ad Graecos transtulisse. vid. v. g. Diod. Sic. 1, 23. et 96. et hic v. 43. G E S N.

30. Αἰπεινὴν τε Κύπρον etc.] Alter Orpheus ὕμνῳ εἰς Ἀφροδίτην.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῆ
σεο, ἦθα καλαί σε

Παρθένοι ἀμῆται νύμφαι τ'
ἀνὰ πάντ' ἐν αὐτὸν

Ἵμνῶσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβρο-
τον ἄγνόν Ἀδωνιν.

Vid. Lucianum de Dea Syria.

G E S N.

30. Nonnus XXXIII. p. 820. τὴν δὲ κατηφιόωσαν Ἀδωνιάς ἐννεπε Κύπρις. Vide Cl. Larcheri elegantissimam Dissertationem, Gallice scriptam, de Venere p. 22. R U H N K.

31. Ὀργια πραξιδίκης.] Suidas, πραξιδίκη, θεὸς ἥς κεφαλὴν μόνην ἰδρύοντο. Hesychius: Πραξιδίκη. δαίμονά τινά φασι, τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτελεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. Conf. Pausaniam in Boeoticis et Laconicis, Scaligerum ad Fe-

stum, et imprimis Meursium in libro de Regibus Atticis, ubi copiose de hac Dea agit, et ostendit, Alalcomeniam Ogygi filiam, Mineruae nutricem potissimum intelligendam esse. G E S N.

31. Schneiderus Proserpinam intelligi putat, quae Πραξιδική vocatur in hymn. XXVIII. 5.

Καὶ ἀρείης νυκτός Ἀθήνης.] Quid sit ἀρείη Ἀθήνη, non capio, licet omnes editiones hanc lectionem fideliter seruent. ἀρείη melius legi, nemo dubitabit, qui Pausaniam euoluerit in Atticis, ubi de ἀρείᾳ Minerua eiusque templo agit. Quae vero est illa nox Mineruae, Ariae, de qua hic auctor? Valde mihi verosimile videtur, respicere auctorem ad Sacra Eleusinia passim auctoribus celebrata, et de quibus Iustinus lib. II. cap. VI. his verbis: *Per ordinem deinde successione regnum ad Erechtheum descendit, sub quo frumentii satio apud Eleusina a Triptolemo recepta est, in cuius muneris honorem Noctes initiorum sacrae.* Neque vero me mouet quod in Cereris honorem celebrata fuerint haec mysteria, ipsa enim Ceres seu Isis apud Apuleium omnino dubium eximit, dum de se ipsa sic loquitur: *Me primigenii Phryges nominant DEVM MATREM, hinc Autochthonae Attici Cecroptam MINERVAM, Eleusini vetustam deam ex-*

Σρήνες τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὅσιριδος ἱερὰ χύτλα.
ἀμφὶ δὲ μαντεῖης ἐδάης πολυπείρονας οἶμους

35. ἐδάης Godd. Voss. Ruhn. Aug. vterque. Deinde οἶμους Voss. sed valgo ὄρμος, quod etiam Vind. Wratt. et Augustani habent.

ΑΕΕΕΕ etc. Neque etiam quemquam mouere debet, quod ἀρείην hic Ἀθήνην dicat potius quam Ἐλευσινήν, non magis quam verba Cereris Eleusinae apud Apuleium, quibus se Minervam Cecropiam, i. e. Atticam, dici ait. Nihil igitur hic aliud intelligo per ὄργια νυκτὸς ὀρείης Ἀθήνης, quam ὄργια νύχια Atticae seu Cecropiae Minervae seu Cereris Eleusinae; quae nihil aliud sunt, quam Mysteria Ceteris, et, ut Iustinus ea vocat, Eleusinia sacra. De noctibus vero, quibus celebrata fuerint haec sacra, vide ea, quae ex Scaligero annotauit ad Iustini lib. II. cap. VIII. ὁ Πάνυ Graevius. Denique de iisdem sacris Eleusiniis intelligo ego Crassum ap. Ciceronem lib. III. de Orat. ubi, *Athenis*, inquit, *diutius effem moratus, nisi Atheniensibus, quod mysteria non referrent, succensuissem.* ΕΣΧ.

31. Ἀρείης νύκτας Ἀθήνης, Gesneri coniecturam, probavit Toupius Em. in Snid. II. p. 95. recepit Schneiderus. Quamquam quae ista fuerint nocturna Minervae sacra, ignorari fatentur. De Thesmophoriis cogitasse Heynium Schneiderus refert. Minervae omnino rarior est in Orphicis mentio. Tum lectio tritum atque optimorum codicum, ἀντρός, facit, ut scri-

pisse poetam suspicer, καὶ ὀρεινῆς (vel ὀρείης) μητρὸς ἀπὸ ἡν. Μήτηρ ὀρείη, quae supra v. 21. ὀρεοσίδρομος. Ἀθήνη autem, qua calathus in sacris Eleusiniis utebatur. Vide Spanhem. ad Callim. h. Cer. 121.

32. Θρήνες τ' Αἰγυπτίων.] De his vide Lucian. de Dea Syria, pag. editionis nouae 658. itemque Iulium Firmicum libro de errore profanae religionis. Quid sint χύτλα, exponit Hesychius. Et magis accommodate ad hunc locum Apollon. Schol. I. I. v. 1075. ΕΣΧ. vid. Ind. ΟΕΣΝ.

33. Πολυπείρονας ὄρμους.] per ὄρμους hic vocem aut aliud quid simile intelligi credo; sed, fateor, in tali significatione hoc vocabulum me legisse non memini.

ΕΣΧ.

35. In hoc versu ausus sum primo ἐδάην, quod adhuc editum est, auctoritate Vossiani codicis mutare in ἐδάης cum proprie non enarrat hic Orpheus, quid ipse didicerit, sed quid se docente cognouerit Musaeus. Sic Fr. 37. 1 Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε, et hic v. 46 δεδάηκας. Deinde pro ὄρμους, quod merito viris doctis displicuit, ex eodem codice ὀμους reposui, quod Synonymum est ἀταρπὸς v. 35. Hoc tanto fidentius admisi, quod vidi illud tanquam coniecturam in mentem venisse felicitis ingenii

θηρῶν τ' εἰωνῶν τε, καὶ ἡ σπλάγχνων θέσις ἐστίν·
 35 ἢ δ' ὅσα θροσίζουσιν ὄνειροπόλοισιν ἀταρπῆς
 ψυχὰς ἐφημερίων, ὕπνῳ βεβολημέναι ἦτορ·
 σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄτρων τε πορείας·

34. Τὲ post θηρῶν inseruit Slothower: .vi v. 1013. fragm. XXXII. 6.
 35. Codd. Ruhnk. Aug. interque ἀταρπῆς. 36. ἐφημερίων ἰdem tres
 libri.

viro Ruhnkenio epist. crit. 1 p.
 19. qui etiam οἶμον illustrat ex
 Pottero ad Lycophr. 10. et to-
 tum h. l. ex Aeschyli Prom. 483.
 19. et Spanh. ad Callim. in La-
 vacr. Pall. 123. Nempe Prometheus
 fatidicae omnis superstitionis
 auctor perhibebatur primus:
 cuius forte se inuenta publice
 gloriabatur Orpheus. Video etiam
 placuisse utramque emendationem
 Cl. Bernardo ad Demetr. Pepagom. p. 24. 088 κ.

35. Ὀνειροπόλοισιν ἀταρπῆς.]
 Quid sit ἀνειροπολεῖν, ostendit
 Scholiast. Aristoph. ad Nephel.
 Act. 1. Sc. 1. ubi differentiam
 ostendit inter ὄνειροπολεῖν et ὄνει-
 ρώττειν. Eustathius: ὄνειροπό-
 λος, ὁ περὶ τὴν ὄνειρον πολέμε-
 νος, καὶ ἡ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει,
 ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. vnde,
 ni fallor, postea ὄνειροπόλοισιν
 ἀταρπῆς dixit, ad iudicii illius
 certitudinem indicandam ε ε σ κ.

36. Ψυχὰς ἐφημερίων.] Ἐφη-
 μέριοι appellantur alias homines
 per contemptum, ἐφήμερον enim
 est animal quoddam vñum solum
 diem viuens, teste Helychio. Eu-
 ripid. Orest. πανδράκνυτ' ἐφαιμέ-
 ρων ἔθνη. Aeschyl. Elrom.

Ἐσταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν
 γίγνα

Συλῶν, ἐφημέριοις προσέειπε·

Hippocrates lib. περὶ ἀρχῶν ait
 hominis vitam esse ἐπταήμερον,
 vt qui non diutius viuat alimentis
 carens. ε ε σ κ.

36. Hoc nomine ἐφήμεριος vel
 ἐφήμερος (vtrumque enim re-
 ctum) compellari homines sin-
 gunt poetae ab immortalibus, vt
 ab Aeschyli Prometheo, a Sileno
 Pindari, quem cum iouis similitu-
 dine referret Socrates, Aristophanes
 inducit illum hac appellatione
 vtentem Nub. 222. auotore
 antiquo Scholiaste. 0 ε ε κ.

37. Σημείων τεράτων τε.] Ση-
 μέια proprie sunt ἀ παρὰ τό-
 πον, ἢ παρὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ γί-
 νεται· τέρας vero, τὸ παρὰ φύ-
 σιν γινόμενον παράπλοσμα, τὸ
 παρὰ φύσιν τεχθέν. vnde non
 accurate Bisetus ad Θεομοφορι-
 ζώσας Aristophanis τὸ τέρας per
 τὸ σημεῖον explicat. Etymologi-
 con ineditum Bibliothecae Vi-
 traiectinae: Σημεῖον τέρας δια-
 φέει: Σημεῖον ἐστὶ τὸ ἐπὶ γῆς
 γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῇ αἰέρι.
 Sed melius in voce Τέρας. Τέ-
 ρας, inquit, θαῦμα παρὰ φύ-
 σιν, παρὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω, ὁ
 μέλλων, ἐρῶ, ἔρας καὶ τέρας. οἱ
 γὰρ μάντιες διὰ σημεῖων καὶ τε-
 ράτων τὰ μέλλοντα ἔλαβον· δια-
 φέει τέρας σημεῖω, τέρας λέ-
 γεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον

αἰγυπόλον τε καθαρόν, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ·
 ἱλασμός τε θεῶν, φθιμένων τ' ἐπινήχυστα δᾶρα.
 40 ἄλλα δέ σοι κατέλεξ', ἅπερ εἰσίδον ἠδ' ἐνόησα,
 Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην σκοτὶν ἐδόν, Ἄϊδος εἴσω,
 ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο·
 ἠδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα,

59. τ' ἐπὶ νήχυστα codd. Ruhnk. Aug. 2. τὰ ἐπὶ νήχυστα Aug. 1.
 41. Ταίναρον codd. Gesn. 43. ὅσον Wrat. ὅς' ἐν Paris. Αἰγυπτίων
 omnes. λόγον Wrat. Caeteri habent λόχον. In Codd. Voß. Aug. vierque
 est ἐξελόχευσα.

πρῶγμα, σημείον δὲ τὸ κατὰ τὴν
 κοινὴν συνήθειαν γεόμενον τέρας.
 Similia habes apud Eustathium
 ad Iliad. β. vbi res exemplis de-
 claratur. ΕΣΧΗΕΝΒ.

37. Ad hoc genus σημείων et
 πρῶτων forte referendi fuerint
 versus LXVI. περὶ σεισμῶν, qui
 Anthologiae Graecorum epi-
 grammatum subiiciuntur. Astro-
 nomiae Orphicae specimen ha-
 bemus Fr. 9. Μῆσατο δ' ἄλλαν
 γαῖαν κ. τ. λ. ΟΞΣΗ.

38. Καθαρόν exempla, ipsum
 hoc carmen Argonauticum sup-
 peditat. Vid. 552. 1231. ΟΞΣΗ.

39. Ἐπινήχυστα δᾶρα.] Fre-
 quentia. ut infra v. 310.

— ἐν δ' ὅς' ὑπερθε

Πάπῃ παρακείμενα θεοῖς ἐπὶ
 νήχυστα δᾶρα.

Νήχυτος, ut vult Apoll. Schol.
 ad lib. III. v. 530. est πολύχυτος.
 ΕΣΧΗΕΝΒ.

39. Ἱλασμοὶ sunt bona pars
 hymnorum: dona mortuorum,
 inferiae, quales hic 543 f. ΟΞΣΗ.

41. Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην.] De
 Taenaro vid. Stephan. de vrbi-
 bus, itemque Suidam. Ea vero

quae auctor hic dicit, confirmat
 locus Virgillii Georg. IV. v. 467.

*Taenarias etiam fauces, alta
 ostia Ditis,*

*Et caligantem nigra formi-
 dine lucum*

*Ingressus, manesque adiit,
 regemque tremendum,*

*Nesciaque humanis precibus
 mansuescere corda.*

Confer Senec. in Hercul. Fur.

ΕΣΧΗΕΝΒ.

42. Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ.]
 Ita Aeschyl. Persf.

Πίσυνος λεπτοδόμοις πεισμασι,
 λαπόροις τε μηχαναῖς. ΕΣΧΗ.

43. Ἡδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν
 λόγον ἐξελόχευσα.] Respicit ad
 sacra et sacerdotia, quae in Ae-
 gypto se introduxisse et hic et
 inferius refert vers. 100. Quan-
 vis Orpheum sacra et sacerdotia
 in Aegypto instituisse nemo vete-
 rum dixerit, sed potius sacra
 Aegyptiorum didicisse et in Grae-
 ciam deportasse. vid. Diodor.
 Sicul. lib. I. Marsham. in cano-
 no Chronolog. Scholiast. Ari-
 stoph. ad Acharn. λόχος, ἐνίος
 μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὁκτὼ αὐτήμα,

Μέμφιν ἐς ἠγαθήν πελάσας, ἱεράς τε πόλεις
 45 Ἀπίδος, αἷς πέρι Νεῖλος ἀγάρῃος ἐτεφάνωται·
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν σέρνων δεδάηκας.
 | Νῦν δ', ἐπεὶ ἠερόφοιτος ἀπέπτατο δῆϊος οἷσρος,

44. Vulgo πελάσας cum Aug. 1. In Aug. 2. περχάσας. Voss. πε-
 γάσας. quod Schneiderus recepit: v. ad v. 86. 47. Vulgo ἀερόφοιτος.

οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, αἱ δὲ
 τὸ ἀπὸ ἐκκαίδεκα ἀνδρῶν πληθος,
 ὁ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμε-
 τρον. Elegans hic vsus verbi λο-
 χεύω. Illorum enim sacerdotum,
 aut illius ἱερῷ λόχῳ quasi paren-
 tem se dicit. ΕΣΟΗΕΝΒ.

43. Lectionem λόγον com-
 mendare videtur versus 100. Αι-
 γύπτῳ Λιβύῃ τε βοροῖς ἐνὰ
 δίσφατα φαίνων. ΒΥΗΗΚ. Αι-
 γύπτῳ ex coniectura Schneideri
 repositum, quam firmant lectio-
 nes ὅτεν et ὅθ' ἐν. Slothouwerus
 in Act. Soc. Trai. III. p. 150.
 ἡίε σοι Αἰγυπτίῳν legendum pu-
 tabat.

44. Non dubito, rectum esse
 περάσας, et dictioni huius poe-
 matis conuenientius, ut v. 650
 Νηὸς ἐσω περᾶν ingredi nauem,
 et L. 15, 72. Ἡ περᾶ ἀλα διαν,
 ingreditur. Sed peccare malui
 in partem cautiorem. ΘΕΣΝ.

45. Non puto, aliud hic quae-
 rendum esse, quam quod vnicui-
 que in montem statim venit, vr-
 bes Apidis s. Osiridis cultum
 professas, verbo Aegyptias.

ΘΕΣΝ.

47. Νῦν δ' ἐπεὶ.] Quod apud
 nunc poetam de ἐκτάσει, seu ἐν-
 θουσιασμῷ poetico dicitur, idem
 tribuit Apollonius menti multis
 magnisquo affectibus distentae,

nam Lib. III. v. 1150. Medaeae
 Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίῃ
 πεπότητο. Nostri huic affinis est
 illud poetae:

*Iam furor humanos nostro
 de pectore sensus*

*Expulsi, et totum spirant
 praecordia Phoebum.*

ΕΣΧΕΝΒ.

47. Δῆϊον οἷσρον intelligebam
 aliquando de entusiasmo s. fu-
 rore poetico propheticoque, quo
 agitatum se dicat Orpheus cete-
 ra, quae adhuc enarrata sunt
 protulisse atque effudisse: nunc,
 sedatiore animo velle narra-
 re expeditionem Argonautarum.
 Nec deerat auctoritas nominis
 ita adhibiti Stat. Theb. 1, 32.
 quin ipsius nostri poetae κέντρον
 βάσχοισ καὶ Ἀπόλλωνος v. 11.
 Sed in alia omnia me induxit
 tum vsus vocis apud nostrum,
 tum illud, quod δῆϊον vocat, in-
 imicum, hostilem; praesertim
 vero, quod v. 101 dicit, se a ma-
 tre seruatum ex ἀλητεῖας καὶ ἐξ
 οἷσρον, ex vitae superioris oberra-
 tionibus exiliisque, in quae tan-
 quam ab oestro quodam incita-
 tus et actus fuerit, nunc amare
 quietem. Nempe haec ipsa οε-
 στρί s. asilī vis est,* ut velut sti-
 mulis quibusdam agat animal,
 neque patiat quiescere: quare

ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπών, εἰς ἕβανόν εὐρύν,
πένσῃ ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆς, ἃ πρὶν ἔκευθον.

50 ὥς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα
ἠρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησεν,

51. Hic versus additus e codd. Voss. Ruhnk. Aug. utroque. Vertunt eum Perdrierius et Gribellus. εἰς ἐπέρησε requiri videtur Schneidero.

Virgilius Ge. 3. 152 furiosos illos lūs errores ab hoc insecto deriuat, *Hoc quondam monstro horribiles exercuit tras Inachiae Inno pestem meditata iuuencae.* Graecam philologiam hic copiose dederunt Valens Germanus Guellius et La Cerda. Nihil accommodatius, quam oestro comparare illud studium per tot incommoda et pericula pervagandi orbem terrarum, quale fuisse in priscis illis et primis sapientiae heroibus, constat.

ΟΡΩΝ.

49. Neque πρὶν σε ἔκευθον, ut Gesnerus coniiciebat, nec πρὶν μάλ' ἔκευθον, ut Heynius, nec πρόσθεν ἔκευθον, ut Schneiderus et Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 151. qui id v. 8. firmari putat, accommodatum est ad nostri consuetudinem. Videtur mihi ἃ πρὶν αἰὲν ἔκευθον scripsisse. Αἰὲν melius hic quadrat, quam, ubi est in libris, v. 252.

50. Ὡς ποτε.] Inter hunc versum et sequentem vnus desiderari videtur. Η. ΣΤΕΡΗ.

50. Ὡς ποτε Πιερίην.] Apollonii Schol. ad lib. I. v. 31. Πιερίᾳ ὄρος Θράκης, ἐν ᾗ διέτριβεν ὄρφευς. Quae bene conveniunt

cum Epitomatore Strabonis, licet hic paulo distinctius locum istum, in quo versatus olim Orpheus fuerit, nomet in Epitoma lib. VII. Ἐχει δ' ἡ πόλις, inquit, τὸ δῖον, κώμην πλησίον, πίμπλειαν, ἔθα ὄρφευς διέτριβεν. Et paulo post: μετὰ τὸ δῖον, πόλιν, ὁ ἀλκίμων ποταμός ἐστιν, ἐμβαλλων εἰς τὸν θρημαίων κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς βορρᾶν τῷ κόλπῳ παραλία, Πιερίᾳ καλεῖται. Vid. Apollonium ipsum lib. I. v. 25.

ΕΣΘΗ.

Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.] Hos tres montes Thraciae coniungit Strabo lib. IX. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ (de Helicone loquitur) τὸ τῶν μυσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ ἵππου κρήνη, καὶ τὸ τῶν λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον. ἐξ ὧν τεκμαίροισ' ἂν τις, θρηῆας εἶναι τὰς τὸν ἐλκῶνα ταῖς μέσσαις καθιερώσαντας. οἱ καὶ τὴν Πιερίαν, καὶ τὸ λειβηθρον, καὶ τὴν πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θραῖς ἀνέδειξαν. Ceterum, post hunc versum vnum desiderari, et suadet sensus, et Renatus Perdrierius interpres huius poetae; egoque nullus dubito, quia ita sonuerit desideratus versus:

Ἡμιθεῶν ἴμε, καὶ ἠρώων πρὸς τοὺς ἰήσων.

λίσσόμενός μ' ἐπὶ κερρον ἐοῦ νότισι γενέσθαι,
ποντοπόρῳ σὺν νηὶ πρὸς ἄξενα Φῦλ' ἀνθρώπων,
ἔθνες ἐς ἀφνειὸν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἐν κραινῇ

55 Αἰήτης, υἱὸς Φαεσιμβρότου Ἡελίοιο.

Θέσφατα γὰρ Πελῆϊς δεῖδίσσεται, μὴ οἱ ὄπισθεν
χειρὸς ὕπ' Αἰσονίδεω κατέλῃ βασιλήϊον ἀρχήν.
καὶ οἱ ὑπὸ πρᾶπίδεσσι δόλεα τρίβον ἠπερόπυεν·

52. εἰ μὴ μόχθοιο νέεσθαι conl. Heynii.
πραΐεν. 56. Vulgo Πελῆϊας. ἐπ' omnea.
Aug. v. er que Chiv. Vulgo ἐπ' Αἰσονίδα.

54. Vitium est codd. Aug.
57. ὕπ' Codd. Ruhnck. Voss.

Hocque colligo ex ipsa Perdrierii versione, utpote quae in omnibus tam pueriliter adhaeret vocabulis graecis, ut nec significationis, nec constructionis latinae habita ratione, verba graeca plane ut ante oculos iacent, ex trivialibus lexicis interpretetur. Is igitur post quinquagesimum versum hunc habet: *Semideorum venit et Heroum primus Iason.* ex quo nos Graecum hunc desumimus.

ΕΞΕΝ.

51. (50) Etiam Cribellus hic inserit versum, *Semideum, pariterque Heroum primus Iason*, qui videtur in suo codice habuisse, quem ex Vossiano hic restitui-
mus, nondum tamen plane ae-
qua est indiscreta iure, cum de
aetate illius tanquam assertoris
nondum nobis constet. ΕΞΕΝ.

53. (52) Ἀξενα Φῦλα alludit ad
ποντιῶν ἄξενον (v. mox v. 84)
quem εὔξενον, εὐξείνον, Euxi-
num, fecerunt Argonautae et
aliae Graecorum coloniae. ΕΞΕΝ.

57. (56) Ausus etiam hic sum
Vossiani codicis et Chiueani au-
ctoritate ἐπ' in ὕπ' mutare. Solet
ἠ ὑπό apud nostrum instrumentum

designare, vel cum Genitio ut
Lap. II, 5 μαχαονίης ὑπὸ τέχνης,
vel cum Dativo, ut mox v. 67
ὕπ' ἐρετμοῖς. Αἰσονίδα Nomina-
tione casu nihil habet insolitum.
Fabula de oraculo, ut Pelias sibi
caueret a μονοπεδίῳ, late enar-
ratur ab Apollonio τ. 5 lqq.

ΓΕΣΝ.

57. Κατέλῃ non mutaverim si-
ne librorum auctoritate in κατέ-
λοι. Ita enim solet noster,

58. (58) Δόλεα τρίβον.] Hebraismi
speciem habere videatur, sed ta-
men alii quoque ita locuti sunt;
Oppianus II. Halieutic. v. 117.

— τότ' ἔπειτα δόλεα πετάσ-
σα δύρετρα

Vbi δόλεα pro δολερά, et alibi
ἄρκον ὀλέθρου, pro ὀλέθριον. Ita
hic δόλεα τρίβον, pro δολερόν.

58. Slothouwero in Act. Soc.
Trai. III. p. 151. in mentem ve-
nit τρέπων δόλον, quod firmare
studet Virgillii loco, Aen. I. 661.
Vitiosam lectionem fortasse cor-
rigi posse putabat Ruhnkenius
inde, quod ὑπερόπυεν sit in codd.
Voss. et Vindobonensi, cuius
loco Ruhnkenianum nominat
Schneiderus, utrumque Augusta-

τάσσε γὰρ ἐκ Κόλχων χεῦσειον κῶας ἐνεῖκαι
 60 Θεσσαλίην εἴπωλον. ὃ δ' ὡς κλύεν ἔκνομεν αὐδὴν,
 χεῖρας ἐπαντείνας ἐπεκέκλετο πόντιαν Ἥρην·
 τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
 ἥ δέ οἱ εὐχολῆσιν ἐφίσπετο κηδομένη περ·
 ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο καὶ φιλέεσκεν
 65 δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἱά,
 καὶ ῥα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενεΐη.
 ἥ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,

63. ἐφίσπ. καὶ φιλέεσκε Voss. marg. Schol. in marg. cod. Paris. n. 2763. πλέον, περισσῶς τῶν ἄλλων. πορείληπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μᾶτην, ὡς Ὅμηρος: ὅτε σε νεικεῖω περιώσιον ὅτε κελεύω. καὶ ἄλλη· Λαοναίων αἰδύτων περιώσιος ἀργιοφάντης. v. Anthol. IV. p. 509. ed. Brod. unde sumptus hic versus. Sed viroque loco legendum ἀργιοφάντης. σιαν. 65. ἥ δέ παρ' omnes. Pro κηδομένη περ Aug. vierque καὶ φιλέεσκεν, utique Voss. in margine habet. 65. αἰνοβίην coni. Heynii. 66. ἐπετέλλετο cod. Ruhnck. 67. ὑπὸ Voss. Vulgo καὶ οἱ.

num addere oblitus. At hoc irrisissimum scripturae vitium est, non variae lectionis indicium. Aut igitur noua quadam ratione ἡπεροπεύειν nostro est *fraudulenter machinari*, aut ἡπεροπήα scripsit, ut ἡπεροπήες δνειροι sunt apud Apollonium Rhod. III. 617. Tum vero aut versus excidit, aut δόλω verbi sedem occupauit. Ἠπεροπεύειν τι dixit Homerus, sed ut esset *dolose persuadere astigaiā*, Iliad. III. 399.

δαμονίη, τί με ταῦτα λιλαιαῖς ἡπεροπεύειν.

63. (62) Εὐχολῆσιν ἐφίσπετο.] Quemadmodum Iliad. β. ἐσπεσθαι θάνατον est sponte et minime reluctantando mortem sequi, ita hic ἐφίσπεσθαι aut παρεφίσπεσθαι εὐχολαῖς, est promitte et cum gaudio preces exaudire, quod interpres ἐμμετρος per: *Illa fauens*

taftis precibus, longe melius interpretatus est, quam alter ille, qui satis pueriliter per *orationes seqnit.* ε s c h.

63. ἥ δέ οἱ εὐχολῆσιν ex conjectura Schneideri editum. Saepius oblitteratum videbimus οἷ.

64. (63) Ἠγάζετο.] Ambo interpretes legisse videntur ἠγάπετο· nos τὸ ἠγάζετο non sine ratione praeferrimus. ε s c h.

67. Nauem Φηγινέην ex quercino ligno constructam intelligi debere obseruauit Schneiderus. A Valerio Flacco L. 203. alnum, l. 123. pinum nominari. Alia narrari apud Plinium XIII. 39. Φηγὸν esse esculum, auctore C. Sprengelio Antiq. Botan. Spec. I. p. 25. H' οἱ scribendum fuisse, res ipsa docet: v. v. 270. et Apollon. l. 111.

ἡ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἀλιμυρέα βένθη
 πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβες δ' ἤνυσσε θαλάσσης.
 70 Ἄλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτὲς βασιλῆας,
 Θρήκην εἰς εὐπωλον ἐπείγετο δῖος Ἴησων,
 καὶ μ' ἐκίχανε χέλυιν πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,

68. Vulgo ἡ καὶ ὑπ' καὶ οἱ ὑπὸ εἰλατίνῃ ex Aug. 2. affert Schneiderus A me nihil de ea lectione notatum, ut verear ne alius libri sit. In Aug. 2. est εἰλατείνης, cuius similem lectionem εἰλατίνης e. cod. Ruhnk. attulit Schneiderus. 69. τρίβον Codd. Voss. Ruhnk. Eandem lectionem in codd. Augustianis esse Schneiderus notat, verene an secus, non dixerim. Ego nihil notavi: certe eodem versu ἤνυσσε Schneiderus affert e codd. Ask. Paris. Ruhnk. Wratt. Aug. viroque et PAIC. quod Augustianorum primus tantum habet: in altero est δὲ ἤνυσσε. 71. ἐπήγετο Voss. Si talia notatu digna sunt, etiam ἐπήγετο ex viroque Augustiano afferre debebat Schneiderus. 72. ἐκίχανε codd. Ask. Ruhnk. Wratt. Aug. 1. PAIC. ἐκίχανεν Aug. 2. πιδύην omnes,

68. Hic quoque ἡ οἱ scribi debuisse, ineptum καὶ monstrat.

69. (68) Πρώτη ὑπεξεπέρησε.] Scholiastes Apollonii: ταύτην δὲ φασιν πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν· ἄλλοι δὲ λέγουσι, Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτῃ, πρῶτον κατασκευάσαι, ὃθεν καὶ Δαναὶς ἐκλήθη. Cum nostro facit Valerius Flaccus:

*Prima Deūm magnis canimus
 freta peruia natis.*

Sed inferius sibi ipsi contradicere videtur auctor, vbi de Phaeacibus v. 1292. dicit, quod fuerint.

Ἰδρῖςσι εἰρεσῆς καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης.

Si hoc, certe Phaeaces priores Argonautis nauigarunt, illam enim dexteritatem et peritiam nauigandi ab Argonautis discere non poterant, quos nunquam antea viderant. Quin statim de ipsis Colchis subiicit:

Ἐν δ' αἶψ' ὑπερσεύουσιν ἐπείγόμενοι φορέοντο

Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος αἵηται.

Qui certe numerus navium tam exiguo tempore, quod Argonautae in hoc itinere consumserunt, aedificari non potuit: si igitur ante aedificatae haec naues, in quem usum? ЭВШЕНВ.

69. (68) Non ita parum memorem fuisse putem poetam nostrum, uti diceret repugnantia simpliciter his, quae habet v. 1292 et 1297, vbi aliquid de re dicemus.

ΟΕΣΝ.

69. Ingeniosa est Schneideri suspicio, ἤνοιξε substitutendum esse.

72. (71) Κιβάρην πολυδαίδαλον.] Pindarus Ol. IV. ποικιλοφόρμιγγος mentionem facit, et Φόρμιγγα ποικιλόγαυον alibi nominat. *Cithara variata*, Perdrierii somnia.

ЭВШЕНВ.

72. Ob consensum tot librorum in lectione ἐκίχανε reposui χέλυιν pro κιθάρην, quod voca-

ᾠφρα κέ σοι μέλπων προχέω μελίγηρυν αἰοιδήν,
 κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἐρπετὰ καὶ πετέηναι.
 75 ἥνικα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησεν,
 μείλιχον ἐκ λασίων ξέρονων ἀνενεύκαστο Φωνήν·
 Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρε φίλε κῆρε,
 Βιστονίη Κικόνεσσι πολυρῥήνοισιν ἀνάσσαν,
 Χαῖρ', ἐπεὶ Αἰμονίης ὀχέας πρῶτισον ἰκάνω,
 80 Στρυμονίας τε ῥοαῖς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ πρὸς ἄγνη·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύησι πανέζοχον αἶμα λελογχῶς,
 Θεσσαλὸς Αἰσονίδης· ξεῖνος δέ σοι εὐχομαι εἶναι.
 ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνησο, καὶ κλύε μῦθον
 μελιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένω ὑπάκουσον,
 85 Ἄξενε ἐς πόντοιο μυχᾶς καὶ Φᾶσιν ἐραίνον

73. σοι codd. Voss. Ruhnk. Aug. vterque. Vulgo τοι. 74. πη-
 λίσω Voss. ἡδὲ Wratt. Ang. 1. 2. et omnes ante Gesnerum. πεττεινὰ cod. Ruhnk.
 πεττεινὰ Aug. vierque. 75. πολυεύκρον glossa cod. Par. 80. Libri
 omnes Στρυμονίης. Mutavit Schneiderus. Ροδόπης αἰπεινὰ τε ἄγνη
 laudat Dinnerus in epithetis Graecia v. ἄγνος, idque merito a Slothowero
 praefertur putat Schneiderus. At huius modi hiatus evitat nasceri, Voss.
 αἰπεινὰ. 81. Μινύησι Wratt. Μινύησι vulgo. 82. δέ τοι Voss.
 Ruhnk. Aug. 2. ut Schneiderus refert. 84. ἀκούεις Aug. vterque et
 Ruhnk. in quo punctum sub v. ὑπακούεις Voss. virum pro ἀκούεις, an
 pro ὑπακούσον, nescio. 85. Libri omnes ἄξενε πόντοιο εἰ ἐρυμνόν.

bulum alterius explicatio est.
 Χέλων infra dicit v. 88.

74. (73) Paruum est, et ideo tan-
 to facilius forte neglectum, quod
 ἡδ' haesit in h. l. pro altero ἰδ'
 quod non minus Orphicum est
 atque Homericum. G E S N.

78. (77) Βιστονίη κικόνεσσι.] vid.
 praeter Stephanum Apollonii
 Scholiast. ad lib. II. v. 706.
 Tzetzem ad Lycophronem, He-
 rodotum lib. VII. et alios. E S C N.

79. (78) Χαῖρ'.] H. Stephani est
 haec emendatio, pro χαῖρ' quod
 Aldus substituit pro Χαῖρ' et
 omnino recipienda. E S C N.

79. Interpretes ὀχίας salinis
 reddunt. Qua auctoritate, scire
 velim. • Lege, ἐπεὶ Αἰμονίης ὀχ-
 ρας πρῶτισον ἰκάνω. A V H N K.
 Gesnerus vulgatam interpretatio-
 nem in indice defendere cona-
 tus est. Schneiderus etiam ὀχε-
 ας, latibula, scribi posse, ut
 apud Nicand. Ther. 139. putat.
 Eo fortasse νεύκαστον κενόμηνω re-
 ferre liceret v. 92. Idem cum
 Heynio ὀχρως maualt.

85. (84) Ἄξενε πόντοιο.] Strabo
 lib. VII. hoc mare ἄξεινον dictum
 scribit, διὰ τὸ δυσχεύμερον καὶ
 τῇ ἀγριότητι τῶν περιεσπέντων

νῆϊ σὺν Ἀργαίῳ πελάσσαι, δείξαί τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπέας, ἐπιήρανον ἡρώεσσιν,

86. περάσαι Gesneri conii. Libri πελάσαι. Wrat. πελάσας. mox θέλ-
ξαι τε conii. Pierf. Verif. p. 104. 87. Libri ἐπιήρατον.

ἐθῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν
ξεινοφιλούντων, καὶ σαρκοφαγόν-
των, καὶ τοῖς κραγίοις ἐκπύμασι
χρωμένων· ὕστερον δ' εὐξείνον κε-
κλήσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ πα-
ράλῃ πόλιν κτισάντων. ΕΞΘΗ.

Μυχός.] Ita hac voce vultur
Aristoph. in Θεσμοφορ.

Σύ τε πάντες σεμνὲ Πόσειδον

Ἀλκίμεδον, προλιπὼν

Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον.
Etymologicum graecum elegan-
tissimum Bibliothecae Vltraiecti-
nae ineditum; Μυχὸς σημαίνει
δίον, τὸν ἐνδότατον τόπον, καὶ
γράφεται διὰ τὸ υ. γίνεται δὲ
παρὰ τὸ νύξ, νυχὸς, καὶ κατὰ
τροπὴν τῷ ἀμεταβόλῳ εἰς ἀμετά-
βολον μυχὸς, οἷον ἐὶ ἐνδότατος
καὶ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ
μεμυκέναι· ἢ νύχμιος τις ὢν, οἷον
γελ σκοτεινός, ἢ ἐκ τῷ μύω,
τὸ καμμύω, ἢ τὰ ἐνδότερα φω-
πὸς ἐσέγηται. ΕΞΘΗ.

85.(84) Pro ἐρυμνὸν malit Heringa
Obff. 10 p. 79 ἐραννόν, quo epi-
theto maciatur Phasis v. 788.
Sed neque ἐρυμνόν non potest
defendi; πικρίτω, alius ripis
suis. ΟΞΘΗ.

85. Omnium librorum lectio-
nem Ἀξείνη πόντοιο in Ἀξείνη ἐς
πόντοιο mutavi ob sequens πελά-
σαι. Περάσαι, quod hic et alibi
restituere voluerunt critici, acti-
vam significationem habet. Πε-
ρῆσαι dicunt opici, quum trans-
itive significari volunt; περῶσαι

tragici. Itaque infra v. 661. ἐπι-
ρῆσαμεν scribendum: varietas ea-
dem apud Callim. h. Cer. 14.
vbi legi debet ἐπέρησαι. In Dio-
nyf. Perieg. 608. scribe: ἐκ τῆς
δ' ἂν πελάτειας ἐπὶ τόμα Περαι-
δος ἄλμης, pro περάτειας. Por-
ro ἐραννόν pro ἐρυμνὸν dedi ex
conii. Heringae. Non solum ἐραν-
νός dicitur Phasis v. 790. et καλ-
λιγέεθρος v. 759. quem locum
non praeteriit Heringa, sed et-
iam καλλιγροός v. 657. Ἐρυμνός
et ἐραννός confusa etiam v. 898.
924. 990. Vide ad 154.

86. (85) Placeret mihi περάσαι
non modo, quod πάλισα potius
tertio casu iungitur quam quar-
to: verum etiam quod περῶσαι
plus est. Non volebant accedere
tantum mare, sed transire. Pier-
soni θέλξαι probarem, si iunge-
retur cum mari ipso, quatenus
tumultuosum, procellosum est.
Verum via maris non mulcetur,
sed demonstratur. ΟΞΘΗ.

87. (86) Omnino ἐπιήρανον repo-
ni vult et adlutorum reddi, Pier-
sonus Verif. p. 105, vltus praefer-
tim auctoritate Hesychii, Ἐπιή-
ρανα. ἐπικυρητικά τῆς ψυχῆς, ἢ
ποδῶν, vbi manifeste declarat
verba Vlyssis, Od. τ, 343 Οὐδὲ
τί μοί ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρα-
να θυμῷ Γίγνεται, negat se val-
de amare pedum lotionem. Eu-
stathius p. 699. 14 ἐπιήρανα di-
cit legendum, non ἐπίηρ' ἀνὰ θυ-

οἳ ῥα τεὴν μίμνεσι χέλυν καὶ θέσκελον ὄμφην,
 ἑλδόμενοι ξυνῶν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.
 90 οὐ γὰρ δὴ πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται
 νόφιν σέθεν· καὶ γὰρ ῥα ποτὶ ζόφον ἡερόεντα,
 πείατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
 μῆνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσαι, καὶ νόσον ἀνευρεῖν

*

*

*

88. θέσφατον codd. Ruhnck. Voss. Viad. Aug. uterque. 89. Libri
 ἑλδόμενοι ξυνόν. 90. πλεῦσαι Voss. Aug. 1. Vulgo πλάσαι. 91.
 Schaeiderus pro γὰρ ῥα edidit γὰρ σε. Mihi veri similis vitium, exci-
 disse versum post 93. 93. Gesnerus mauult πέλασας et ἀνεῦρες. Tum
 etiam μῆνον scribi deberet. Μῆνον Aug. 2.

μῶ, et primitivum, πρῶτότυπον, esse vocis itidem Homericæ ἐπιή-
 ρα, quae per apocopen inde facta sit. Hesychii ἐπικυρητικά fortasse ita accipieendum, ut apud Latinos *iunare*, quae delectant. Itaque si legeretur etiam ἐπιήρα-
 νον, non tribuerem illi tamen hic certe aliam vim ab ea, quam habet illud frequentatum Home-
 ro ἐπιήρατον, cui gemina εὐήρα-
 τον, μεγήρατον, πολυήρατον, quae rem ob utilitatem suam, vel quacunque alia de causa ama-
 bilem et expetendam significant. Rogat Iason Orphea, ὑπάκουσον πέλασαι κ. τ. λ. obsequere mihi ut venias, viam ostendas, quod optabile est Heroibus: secundum Piersonum; ut venias — adiutor et dux Heroibus: nam hoc signifi-
 ficare ἤρανον et ἐπιήρανον Hesychius docuit. Hanc notionem poeta noster statim v. 83 expref-
 sit per ἐπαρηγόνα μόχθων. cf. ad 821.

ΟΞΞΝ.

87. Piersoni coniecturam, versu 99. firmatam, etiam Schneide-
 rus recepit.

89. (88) Ingeniosae coniecturae Ruhnkenianae Epist. 2 p. 70. quae versum hunc forte cultio-
 rem politioremque reddant: sed nihil habent necessitatis, et vnam alteramque Venerem excaecant.

ΟΞΞΝ.

89. Ruhnkenius emendavit ἑλδόμενοι ξυνῶν πελάσαι ἐπαρη-
 γόνα μόχθων: allato Apoll. Rh. l. 110. αὐτῇ μιν Τριτωνίς ἀρι-
 στήων ἐς ὁμίλον ὤρσεν Ἀθηναίη·
 μετὰ δ' ἤλυθεν ἑλδομένοιισιν.
 Idem in Hesychio, ἐέλδεται, ἐπιθυμεῖ, ita corrigit, ἐέλδεται, ἐπιθυμεῖ. Ξυνῶν firmavit versu 350. et 292.

90. Fortasse scripsit, ὃ γάρ οἱ.

92. λιτῆς corruptum videtur Schneidero. Fortasse eo referri potest Hesychii λιτή, λιτανευτή, ut patria, expetita a peregrinante, intelligatur. Λιτήχθων, sed incertae fidei, est apud Hesychium.

94. (92) Μῆνον ἀπ' ἀνθρώπων.] Interpres ἑμμετρος vertit: de tot mortalibus unus, quod non verum est. Nam et Hercules et

95 ὦν ἕνεκα ζυγὴν τε δύνῃ Μινύησιν ἀρέσθαι,
καὶ κλέος, ἀνδρώποισιν ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Λίσσώδῃ, τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεεῖνεις,
ὄφρα κεν ἐς Κόλχας Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
100 νῆϊ σὺν εὐσέλμῳ πλείων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
ἦδ' ἄρ' μοι ἄλῃς καμάτων, ἄλῃς ἔπλετο μόχθων,
ὦν ἰκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόλῃας,

95. ἕνεκα Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἕνεκεν et Μινύαισιν. 96. ad-
ditus e codd. Ruhnk. Vind. Aug. viroque. In Vind. et Ruhnk. ἐσσομέ-
νοισι coniunctim scriptum. Aug. 2. πυθέσθαι. 99. σύνδοτος gl. cod. Par.
100. πλείων cod. Ruhnk. πλεύσας vulgo. 102. idē Voss. Aug. 1.

Theseus eo descenderunt. μῆνος
ἀπ' ἀνθρώπων hoc loco est *solus*,
sine domite. quod quidem leue
dixit is, cui non graue est con-
tra veritatem loqui. ESCHENB.

94. (93) Quam proposui conie-
cturam de hoc versu emendando,
ut video, non possum mihi vin-
dicare. Nam Eschenbachiana
versio plane ita habet: in qua
etiam ille infinitivus ἀρέσθαι re-
cte imperatiuo modo expressus
est figura plane Homericā. Ut
autem κῦδος ἀρέσθαι Homero fre-
quenter admodum significat pa-
rare et capere sibi gloriam: ita
δύνῃ ἀρέσθαι est suscipere et sub-
ire aerumnam. GESN.

94. Formulam μῆνον ἀπ' ἀν-
θρώπων, pro μῆνον ἀνθρώπων,
etiam v. 184. 697. noster habet.
Schneiderus ex Arato οἶος ἀπὸ
προτέρων Phaen. 388. addidit.
Heynius ἐπ' ἀνθρώπων, *homi-
num memoria* coniciebat.

99. (96) Hic ἐπιήρανος quodani-
modo anceps et dubium videtur,

utrum ad ἐπιήρατον v. 86, an ad
ἐπαρηγόνα v. 88 referatur. Sunt
quidem natura sua haec inter se
connexa et coniuncta: sed tamen
magis ad auxilium hic respicitur.

GESN.

100. (97) Νηὶ σὺν εὐσέλμῳ.]
Scholiastes Apollon. ad lib. I. v.
328. Τὰς τῶν ἐρετῶν καθ' ὅρας, τὰ
σελιδώματα, καθόλου δὲ τὸ πλα-
τὺ ξύλον σέλημα λέγεται καὶ σε-
λιδωμα. Ὅθεν καὶ τὰς σελίδας
τῶν ῥαψωδιῶν διὰ τὸ πλάτος φα-
μέν. ESCH.

100. (97) Σύν in significando in-
strumento plane ut Od. E, 242
ἔβημεν Οἴκαδα σὺν νῆεσσι. GESN.

102. (99) Ὡν consueta syntaxi
casum accommodavit ad praee-
dens μόχθων: ceterum requiri-
tur οἷς vel σὺν οἷς. GESN.

102. Slothouwerus in Act.
Soc. Trai. III. p. 150. f. ὡς le-
gendum putat, et sic interpre-
tandum: *ut venit in terram im-
mensam et vides in Aegypto et*

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνα θεσφατὰ φαίνων.
καὶ ῥά μ' ἀλητεῖης τε καὶ ἐξ οἷσιν ἐσάωσεν
105 μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἄμῳν,
ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχῳ μετὰ γῆραι λυγρῷ.
ἀλλ' ἐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
Μοιρῶν ἐννεσίησιν ἐπείγομαι. ὃ γὰρ αἵτιμοι
ἰκεσίῃς Ζηνὸς κῆραι λιταί. ἴζομαι ἥδη

105. ἀναθεσφατὰ Voff. Aug. 1. 2. PAIC. 104. καὶ ῥά μ' edi-
di. Legebatur καὶ με ἀλητεῖης. Melius ὄφρα μ', vel ἀλλὰ μ' esset.
ἐξ Ἰγρῷ con. Heynii. 105. ἄμῳν con. Ruhnk. Libri ἄλλον. 107. ὃ μ'
ἐξ Voff. et, vt Schneiderus refert, Aug. 2. 108. ἐπείγομενοι Voff.
ἐπείγομεναι Aug. 1. ἐπείγομεναι Aug. 2. Ibidem ἴτιμοι codd. Voff.
Ruhnk. non Aug. 2. vt Schneiderus refert, in quo est εἰτιμοι.

Libya (litas), commate post Λι-
βύῃ τε posito.

103. (100) Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε.]
Vide, an non melius Αἰγύπτῳ
Λιβύῃς τε. ESCHENB.

103. (100) Certe nihil insoliti ef-
fe, in regionum etiam nominibus
praepositionem omitti, constat:
et docuit huius ipsius loci causa
Schrader. ad Musaeum c. 16 p.
275 sq. GERN.

104. (101) Ἐξήϊσεν.] Interpretes
Aristoph. Οἶσρος, ἐρεθισμός, ἐκ-
παυσις, πύρωσις ἐμμανής. Καὶ
οἶσρον καλῶσιν πᾶσαν κίνησιν.
Καὶ οἶσρος, ἐρεθισμός, ὁ λεγό-
μενος μυῖα, μανία ἀφροδισίων,
λύσσα, φόβος, καὶ εἶδος πτηνῶ,
ἵφ' ὃ αἱ βῆς πεντιζόμεναι σιγί-
τῳσιν, ὁ μύωψ καλεῖται. ESCH.

104. (101) Ἀλητεία est vitae ge-
nus, quale Vlyssi pluribus Odyssaeo
locis tribuitur, et toto pene ope-
re describitur. De illo oestro
vid. ad v. 47. GERN.

105. Ἀμῳν ex emendatione
Ruhnkenii receptum, de cuius

veritate Schneiderus non debe-
bat dubitare. Similia attulit
Schaeferus ad Longum in indice
v. στέρεσθαι.

107. (104) Ἀλλ' ἐκ ἔσθ' ὑπαλύ-
ξαι.] Euripid. Ione:

Ἀνοικτέον τόδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' ἐδ' ὑπερβαίη
ποτ' ἄν. ESCH.

108. (105) Μοιρῶν ἐννεσίησιν.]
Ἐννεσία est, cum vel Deus aliquis
imperat menti, vel mens animo.
Prior modus hic regnat, et fre-
quens est apud auctores. De
posteriore vide Hoelslinum ad
Apollon. lib. I. v. 7. ESCH.

Οὐ γὰρ αἵτιμοι.] Nam Vlysses
apud Homer. Odyss. N.

Ζεὺς σφέας τίσαστο ἱκετήσιος,
ὃς τε καὶ ἄλλος
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται,
ὅτις ἀμάρτη

Hesiodus ἔργ.

Ἰσὸν δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὃς τῇ ξεί-
νον κακὸν ἔρξει. ESCH.

110 ὀπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις ἐναρίθμος.

Καὶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον, ἧδ' ἐπέρησα
αὐτῇ σὺν Φόρμιγγι, καὶ ἐς Μινύας ἀφίκανεν
λαμπηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασῆϊδας ἀκταῖς.
ἔνθα δ' ἀριζήων Μινυῶν λόχος ἠγερέθοντο·

115 στεινὸν δὲ ψαμαῖδες ὁμάδω, ξηγμῖνά τ' Ἀναύρε·
ἀλλ' ὅτε δὴ μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα,
ἀσπασίως ἠγερέθεν· ἐγήθεε δ' ἦτορ ἐκάστω.
αὐτὰρ ἐμυθεόμην, ἔρσεινων ἄνδρας ἀριζε·

Πρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο,

110. ἐν ἀριθμός Voss. 112. ἐς Voss. Ruhnk. Vulgo eis. 114. Μινυῶν cod. Ruhnk. 115. Libri δὴ ψαμαῖδων. Gelfnerus coniicit, ἐπὶ ψαμαῖδων ὁμάδων. 119. εἶδον Cod. Ruhnk. εἶδον Aug. 2. δ' εἶδον Aug. 1.

111. (108) Respicit illud antrum Mercurii vere ἐπήρατον et πολυήρατον quod describitur de Lap. Prooem. 18 sqq. ΟΒΕΚ.

113. (110) Ὑπὲρ Παγασῆϊδας ἀκταῖς.] Vnanimiter omnes, qui Argonautarum historiam describunt, hoc in loco convenisse eos fatentur. Παγασαὶ autem ἀρωατήριον Μαγνησίας. Ὡνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν ἀργῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιφύεσθαι τοὺς τόπους. Confer Strabonem lib. IX.

ESCH.

113. Affert hunc versum ex Orphei Argonauticis Draco Stratonicensis περὶ μέτρων ποιητικῶν Ms. ap. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 229. seq.

115. (112) Ῥηγμῖνά τ' ἀναύρε.] Non προσρηγορικῶς, sed κυρίως hoc loco interpretandus est Ἀναυρος. Vide Hoelzlinum ad Apollonii lib. I. v. 9. et de voce ξηγμῖν ad lib. II. v. 438. ESCHENB.

115. Legendum, στεῖνον δὲ ψαμαῖδων ὁμάδω, ξηγμῖνα τ' Ἀναύρε. quod aliis etiam in mentem venisse video. Oppianus Halieut. IV. 397. πῶσαι δ' εἰλομένωσι περιπλήθους μὲν αὐλῇ στείνεται. Q. Calaber VI. 642. πολὺς δ' ἐρείετο χῶρος. Ἀργείων ἱληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων. Lucan. IX. 35. quis pelagus victas artasse carinas? Ὁμάδος pro Argonautis est apud Apoll. Rh. I. 347. αὐτοὺς ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχαῖοι ὁμάδοιο. RVHNK. Schneideri erat ea correctio. Is addidit Apollon. Rh. IV. 335. αἱ δὲ οὐ ἄλλως στεινόμεναι Κόλχοισιν.

118. (115) Ἰνφρα v. 298 πεντήκοντ' ἰδέτας videmus indicari. Hic enarrāmur octo et quadraginta. Addemus iis Iasonem ipsum et Orphea, et plenus exactusque erit ille numerus. Caeterum de singulis heroibus disputare, γε-

120 ἔν τέκεν Ἀλκμήνη. Ζηνὶ Κρονίωνι μιγῆσαι,
 ἦμος ὅτε τρισπὴν μὲν ἐλείπετο σείριος αἶγλην
 ἥελις, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρβην.
 Τίφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰδύντορα νῆος.

121. τῆμος Schneiderus e conl. Koenii ad Greg. Cor. p. 163. pro
 vulgato ἦμος. 122. αἶγλη pro ὄρβην Voss.

nera eorum persequi, diuerfas
 Apollodori et Valerii Flacci nar-
 rationes referre, aliorum Argo-
 nautarum nomina aliunde quae-
 rere, nostri instituti non est: et
 habent studiosi Burmannianum
 Catalogum, magnum editionis
 Valerii Flacci ornamentum, et
 totius Argonauticae fabulae prae-
 sedium. G E S K.

118. Ἐμμεύμενη sic nuda po-
 situm magnopere displicet. Ve-
 reor me scripserit: αὐτὰρ ἐμμεύμενη.

121. (118) Non satis proprie
 loquitur: vno tantum splendore
 defecit sol, vnus diei luce ca-
 ruit, vbi fierent tres noctes conti-
 nuas, quam ob causam τρεῖς πε-
 ρας λείοντα dixit Herculem Lyco-
 phron v. 33, vbi diuerfas ea de
 re poetarum formulas collegit
 Meursius. Τρισπὴν vel τρισπῆς
 pro τρεῖς nec a nostri poetae
 vsu, nec a Romanorum consue-
 tudine abhorret V. mox v. 130.

G E S K.

121. Non debebat mutari ἦ-
 μος, pro quo τῆμος etiam Slo-
 thouwerus in Act. Soc. Trai. III.
 p. 152. legendum putabat.

122. Δολιχὴ ineptum epithe-
 ion videtur Schneidero, maxime,
 quod in sequente versu repetitur.
 Itaque probat B. Slothouweri con-

iecturam δοφρη, ductam e Q.
 Calabro II. 568. Repetitio ista
 ne per se quidem inusitata est in
 Graecis poetis, nedum mutata
 verbi significatione. Si mutare
 voluissent aliqua certe cum spe-
 cie veri, licebat δολιχὴ scribere.
 Ita fortasse etiam in Hom. hymn.
 Merc. 86: pro δολιχὴν legi δολ-
 λήν debeat. Hesiodus in Scuto
 Herc. 30. de Ioue ad Alcmenam
 proficiscente:

ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον
 Φρεσὶ βυσσοδομεύων.

Inde ea nox, vt fallendae Alcmē-
 nae causa longior facta, δολιχὴ
 dici potuisset. Caeterum haec
 ipsa fabula scriptorem prodi non
 vltimae antiquitatis, quae pro-
 ductam illam noctem videtur
 ignorasse.

123. (120) Ἀγνιάδην.] Fallo
 Hoelzlinus ad Apollon. lib. I.
 v. 105. τὸ ἀγνιάδης deriuat ab
 Ἀγνέως, verius tamen ab ἀγνίος,
 quamquam ne hoc quidem, quum,
 si Apollodoro credimus, Ἀγνίος,
 vel Ἀγνίος pater fuit Tiphii, non
 ἀγνέως, vel ἀγνίος, vnde etiam
 et apud hunc et apud Apollon-
 nium scribendum potius ἀγνιάδην
 et ἀγνιάδης, spiritum aspero, quod
 vel ex Flacco discere potuissent,
 qui semper Hagníades, nunquam
 Agniades. Codex Palatinus A-

C

Θεσπιέων δ' ὄχε δῆμος ἐφ' ὕδασι. Περμησσοῖο,
125. ἄγχυρον λαοῖς σιφάσει φεῖδρον ἄμειβεν.

124. Θεσπιέων codd. Ruhn. Voss. Parz. Vind. Augg. Ibidem τῆμος libri omnes. Ibidem τελμισσοῖο Ask. Wrat. PAIG. Sed cod. Ruhn. τερμησσοῖο. Vind. τερμησσοῖο. Aug. 1. τελμησσοῖο. Aug. 2. τελμησσοῖο. 125. Vulgo ἄγχυρος λαοῖς φαεσίρρειδρον. Aug. 2. λαοῖς φαεσίρρειδρον. Aug. 1. λαοῖς φαεσίρρειδρον.

pollodori, qui pro Ἀγνίε legit Ἀγρίε, corruptus est. E.SCH.

123. (120) Cum omnes, quos consulere potui, non modo spiritum lenem appingant nomini, sed praecedentem et seruent, quae in 9 mutanda erat; nihil mutandum puto. Quanta sit in Latinis codicibus circa adspirationem turba, nemini ignotum est.

G.E.S.N.

124. (121) Θεσπεσιέων.] Α Θέσπεια fit Patronymicon Θεσπιεύς, Θεσπιακός et Θεσπικός, vnde mendum apparet, nempe Θεσπεσιέων perperam pro Θεσπιέων. Et, ne dubites, audi Apollonium lib. I. v. 106. de eodem Tiphys:

Τίφους δ' ἀγνιάδης Σιφάεα κάλ-
λιπε δῆμον.

Θεσπιέων.

E.SCH. Viderat Holst. et Steph.

G.E.S.N.

Τελμισσοῖς.] Τελμισσός, πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Σπράβων, Λυκίας, inquit Stephanus. Sed quid Cariae cum Boeotia? igitur et hic mendum subest, neque dubito, quin legendum sit τερμησσοῖο. τερμησσοῖο enim, ὅρος βοιωτίας et αἰν, vid. etiam Strabonem lib. IX. neque apud nostrum tantum hac scriptura peccatur, sed etiam apud Suidam Τελμισία et Τελμισσός legitur

corrupte pro Τερμησία et Τερμησσοῖς. E.SCH.

124. (121) Τερμησσοῖον vel Τερμησσοῖον Boeotiae montem esse, et huc pertinere, dubio caret. Vid. Steph. Byz. et Sch. ad Eurip. Phoeniss. 1107. Sed cum in eo Euripidae loco non minus quam hic satis frequenter libri pro T primae Syllabae Α et I in altera pro H habeant, idemque factum etiam apud Pausa. Boeot. I. 9. 19 et Strabonem 9 p. 284. 13 videam: placet lumbi viri Valckenarii modestia, qui antiquitus corruptum vel variatum id nomen suspicatur. G.E.S.N.

125. (122) Φαεσίρρειδρον.] Quid sit, non capio, sed et hic anguem in herba latere arbitror. Quid si scripsisset Orpheus: ἄγχυρος λαοῖς σιφάειον φεῖδρον ἄμειβεν; Ita enim Apollonius loco paulo ante adducto (1, 106):

Τίφους δ' ἀγνιάδης Σιφάεα κάλ-
λιπε δῆμον

Θεσπιέων.

Stephanus: Σίφακ, ἐκίνειον τῆς Θεσπιακῆς etc. Ita igitur duos hos versus lego et interpungo:

Θεσπιέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι
(τερμησσοῖο

ἄγχυρος λαοῖς) σιφάειον φεῖδρον
ἄμειβεν, 1.

ὅς περὶ μὲν βύκτῃσι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις

Nec dubito quin ita scripserit
Auctor.

ΕΣΧΗ.

125. (122) Io. Pierſonus Verif.
1, 9 p. 107, probatis aliis Elſchen-
bachii cogitatis, legendum putat
λαοῖς σιφάεσι. Ego amplius ita,
vñ ſupra poſui, legendum arbi-
tror, ac totum locum ita inter-
pretor, Tiphys tum ad aquas
fluuiarum ac maris Theſpienſium,
prope montem et promontorium
Teumelli, Siphæenſibus (quorum
vñs ἐπένειον τῆς Θεſπιακῆς Ste-
phano) traſiendi, tranſuehendi-
que operam dabat. Nempe ἐπὶ-
θρον ἀμείβειν vniuerſim ſignifica-
re puto flumen, fretum, aquam
quancunque traſicere, et vicif-
ſim ab vno litore ad alterum
tranſire. Hic didicit nauigandi
artem, vt poſtea maiora auderet.
Si cui dura videatur ellipſis ἄγχι
(πρὸς) ἕδος, ille poterit ſuſpicari
ἄγχ' ἕδος, Homerica plane con-
ſtructione, et emendatione blan-
diſſima. Porro in ipſum con-
textum recepi emendationes eas,
quæ cum neceſſariæ ſunt, tum
plane nihil mutant in ipſis literis,
niſi quod ſibilantem altera gemi-
nat, altera caninam male gemi-
natam ſemel tantum pōnit: quò
in genere quam frequentia pec-
cata ſint, quam facilis mutanti
aliquid venia, ἵσασι οἱ μεμνημέ-
νοι. De interpunctione cauſam
dicere nihil attinet: *Telmiffum*
reliqui ob rationem indicatam,
quamvis *Teumiffum* vñtatiorem
eſſe ſcio.

ΕΣΧΗ.

125. Geſnerus edidit, Θεſπιέων
δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι, Τελ-
μιſſοῖο ἄγχ' ἕδος, λαοῖς Σι-
φάεσι ἐπὶθρον ἀμείβειν. Περιμή-
σοιο quod etiam apud Pauſaniam
IX. 29, 3. Τερμήſου ante Fa-
cium ſcriptum erat, Schneidero
debetur, qui quidem in præſa-
tione p. XXIIV. aut oblitus emen-
dationis ſuæ, aut ea nondum
facta, accuſat noſtrum imperi-
tiæ, qui montem Teumellum
iunxerit ditioni Theſpienſium.
Siphæa a Steph. Byz. et Ptolemaeo
ἐπένειον τῆς Θεſπιακῆς perhibe-
ri, a Pauſania autem Τίφαν πό-
λις Theſpienſium dici iam
Schneiderus notauit. Idem ſcho-
lion ineditum ad Apollonii lo-
cum, in quo Σιφάεα δῆμον me-
morat, e cod. Pariſ. 2727. attul-
lit: Σίφω, πόλις Βοιωτίας. Ἀ-
πολλώνιος δὲ τὰς Σιφάεας τῶν
Θεſπιέων φησὶν. ὁ δὲ Θερευδὴς
Ποντίεα. (ſcribendum putat Πο-
ντίεα) ἱστορεῖ τὸν Τίφυν εἶναι.
Αἰσχύλος δὲ τὸν Τίφυν ἐν τῇ
'Αργοῖ Ἴφυν καλεῖ. Vidit Schnei-
derus δῆμον vel ſimile quid in Or-
phei loco requiri, ἐπὶθρον autem
moleſtum eſſe, quum ὕδασι præ-
ceſſiſſet. Lemī mutatione vtrum-
que vitium ſuſtuliffe mihi videor.
Theſpienſium vnus ad Permeſſi
vñdas (habitans) *Tiphys vici-*
num Siphæenſibus flautum (Per-
meſſum) *tranſecit*. Δῆμον, Ho-
merum Iliad. XII. 213. imitatus,
de vno e civibus dixit. Ita con-
ſentiet noſter cum Apollonio.

C a

ἤα κατιθύμεν, δαδάει πολυμήτιδι τέχνη.

Κάσρα δ' ἰππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
καὶ Μόψον Τεταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα

130 Χαονίην ὑπὸ Φηγὸν Ἀρηγονίς ἐξελίχουσεν.

Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν,
ὃς Δολόπεσσι νῆα σσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.

127. δέκασιν PAIC. ἔδασιν vulgo. profuit Dinnertus.

130. Χαονικήν Φηγὸν ex h. E.

127. Schneiderus, cui tempus et forma verbi δέκασιν displicet, ἔδάην scripsisse poetam putat. At ἔδάην non magis ferri potest, quod significaret *cognovit*, non *porat*. Itaque δέκασιν, plusquamperfectum, reposui.

129. (126) Ὅν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα.] Quis non miretur hoc loco stupiditatem interpretum, imprimis Perdrerii, qui haec verba reddit: *quem reticulo nupta*. ridicule sane. nec tamen felicius alter interpres, nisi ignorantiam suam carmine celare conetur, sed frustra, hic vertit:

*Et te Mopse addit Titaresio,
splendida cultu*

*Chaontiam peperit quem sub-
tor Aragonis alnum.*

nugae! Μόψος Ἄμπυκος υἱὸς τῷ Τεταρῆνός. ita dicunt omnes. videndum igitur, an non hic in Ἄμπυκι vitium lateat, quod tamen non arbitror. Saepe enim a reliquis noster recedit in Nominibus Propriis. Etiam Flaccus aliquoties *Amphytrite* pro *Mopso*.

ESCH.

130. (127) Ἀρηγονίς.] Hoc in loco gratiae a me referendae sunt τῷ πάνι Graevio; quum e-

nim τὸ ἀρηγονίς Patronymicon esse pro certo ego habere, et tamen Primitivum, ut vocant, nulum inuenire possem, rescriptum mihi Vir Clarissimus: Hic nihil aliud cogitandum, quam, quam alii Chlorida dicunt, Orpheo vocari Ἀρηγονίδα, ut solent in multis fabulis veteres sibi non constare. Sic patriam eius alii Oechaliam, alii Titaronem urbem esse dicunt. Sic Chloridis patrem alii Amphionem, alii Orchomenum dicunt fuisse. In matre igitur Mopsi ab aliorum sententia hic discedit Orpheus. In sequenti versu vides eandem sententiarum discrepantiam. Non mihi igitur Ἀρηγονίς videtur esse Patronymicon, non magis ac Chloris.

ESCHENB.

131. (128) Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν.] Apollodorus lib. III. Endeiden, Chironis filiam, matrem Pelei et Telamonis facit. Aeginam vero Asopi, Aeaci ex Ioue matrem.

ESCH.

132. (129) Ἐν Φθίῃ ἐριβώλῳ.] Huc enim confugerat ob caedam fratris Phoci, Apollon. lib. I. v. 94.

ESCHENB.

τρισσὴν δ' Ἑρμείῳ κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
 Αἰθαλίδην, ἐν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
 135 Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλὶπὴ ἐνὶ πετρηέσση.
 ἥ δ' Ἐρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τὲς ποτὲ νύμφῃ
 Λαοδόῃ Μενετοῖο παρρυνηθεῖς ἐλόχευσεν
 Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπισ Ἀργεῖφόντης.
 αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης καὶ Βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.

133. κλυτὴν cod. Ruhnk 134. ὃν ῥ' Voss. Aug. 1. ὃν ῥ' α Aug. 2.
 135. Ἐρυτον — ἐχίονα Ask. Chiv. Ruhnk. Aug. vterque. ἐρύτον Voss.
 137. Μενετοῖο ex Reg. et Wrat. repositum. Vulgo Μερετοῖο. Vind.
 Μετοῖο. Ibid. παρρυνηθεῖς vterque Aug. 139. αὐτὰρ δ' Ἀκτορίδης
 omnes.

134. (131) Apollo. 1, 54 de Aethalide, καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρύσσοιο φῶῃσιν Μυρμιδόνος κῆρη φθιάς τέκεν Εὐπολέμεια, unde hoc certe colligas, Alopen ad Amphryssum sitam fuisse. o e s n.

134. Schneiderus, ὃν ῥ' ἔτεκεν περικλυτὴ Εὐπολέμεια corrigens, non animaduertit ita et versum perimi, et morem violari epicorum.

136. (133) Posui etiam hic varietatem manifesto falsam, vel ob hoc, ut ea fidem faciat, bonas lectiones non ingenio librarii deberi, sed exemplari, quo ille usus est. Similem ob causam moneo, in exemplo varietatis e codice Vossiano excerptae, quod beneficio Cl. Askew apud me est, adscriptum esse, leg. ἔρυτον. Ceterum de hoc nomine et homine etiam accuratissime egit in Catalogo Burmannus. o e s n.

137. (134) Λαοδόῃ Μερετοῖο.] Apollonius Antianiram, Meneti filiam, matrem horum dicit lib. I. Laothoe alias Herculis et Chry-

seidis, Thesei filia. Apollodor. lib. II.

o e s n.

137. Μενετοῖο auctoritate Apollonii Rhod. I. 56. et Hygini fab. 14. p. 40. vbi pariter *Mereis* olim legebatur, firmarunt Burmannus in Catal. Arg. v. *Echion*, Ruhnkenius et Schneiderus.

139. (136) Βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.] Ecce supinam interpretum rursus ignorantiam. Perdrierius: *et Buphagus venit Coronae filius*, alter: *Buphage nate Coronae*. Βεφάγος Herculis alias Epitheton, ad robur eius et strenuitatem indicandam. idem Epitheton hic ob eandem causam Coronae tribuitur, ob quam etiam Apollonio laudatur, lib. I. v. 57. seqq. quem cum Scholiasta vide, o e s n.

139. Actorides quis sit, ignoratur. Alias ita vocatur Menoeus: sed hunc infra memoratum videmus. Itaque scripsi αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης. Atque Arestoriden Apollonius I. 226. in Argonautis numeravit. Eum Meziarius ad Ovid. Ep. VI. 65. p.

140 Ἴφικλος αὐ Φυλάκῃς διὸν γένος ἀντεβόλησεν.

140: ἀντεβόλησεν. Voss. Ask. Vind. Wratt. Ruhnck. Aug. vterque. Hoc versu finitur Aug. prior.

571. (vel T. II. p. 69. seqq. ad. 1716.) Alectoriden ab Apollonio vocatum putabat, quia a Tzetze ad Lyc. 885. ὁ Ἀλέκτορος ἢ Ἀλέκτορος υἱὸς diceretur. Aestoriden enim esse παντόπτην illum. In Tzetze quidem legitur ὁ Εστορος ἢ Ἀλέκτορος υἱὸς: sed lectionem, quae est apud Meziriacum, veram puto, praesertim quum firmari videatur corrupta in Orpheo lectione, Ἀκτορίδης. Argum enim intelligi ab Orpheo ex eo clarum est, quod quum hic nominetur infra v. 240. 269. 276. 609. in catalogo tamen Argonautarum, nisi hic esset intelligendus, omisus foret. Αὐτίκα, quod erat ineptissimum, in αὐτὰς mutari. Schneidernus hunc versum collocandum putat ante v. 771. in quo quum legatur ἡνεϊος Καϊνήος ἀφίκετο, quae verba non possunt commode de ipso Caeneo intelligi, Coronum indicari censuit. Quod etsi non abhorret ab omni probabilitate, non possumus tamen non viri doctissimi inconstantiam mirari. Nam quum in notis reliquisse se vitium librorum dicat, in textu tamen edidit καὶ υἱὸς Καϊνήος e coniectura Heynii, quam improbat: praeterea vero sic scriptum fuisse coniicit, versu nostro antea istum collocato:

υἱὸς Εἰλατίδῃ Καϊνήος, τὸν
ῥὰ τέ φασι,

et quae sequuntur, parum memor, et nominatiuum υἱὸς, et

numeros exemplis firmandos fuisse. Caeterum quae de numero Argonautarum disputat, quomodo hic computandus sit dicitur ad v. 171.

140. (137) Ἴφικλος αὐ Φυλάκῃς.] Consentiunt circa hanc genealogiam omnes, quos noui, auctores, excepto solo Apollodoro, qui hunc Iphicium Thestii filium dicit. Obiter hic obseruandum, de Iphiclo hoc interpretandum esse illud fragmentum Hesiodi, quod exstat apud Eustathium:

Ἄκρον ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν
ῥέει, ὃδὲ κατέκλα.

Ἄλλ' ἐπὶ πυρραμίνων ἀξέγων
δρομάσκε πόδεςσσι.

Index est Apollonii Scholiast. qui, Ἴφικλος, inquit, υἱὸς ἦν Φυλάκῃς καὶ Κλυμένης τῆς Μινύης τῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρραμίνων ἀξέγων τρέχειν φησί. In quo fragmento vocem πυρραμίνων frustra ex lexicis interpretari conaberis. Non autem de solo Iphiclo hoc dicitur, sed eandem celeritatem *Erichthonii equabus* tribuit Homerus Iliad. v. Talis etiam apud Apollonium in 1. Argon. *Polyphemus*. Apud Virgil. in VII. Aen. *Camilla* fingitur. Apud Nonnum lib. 28. Dionysiac. *Damneus* quidam. Apud Ovidium *Metamorph. X.* tales sunt *Hippomenes et Atalanta*. Apud Q. Smyrn. l. 8. *equi Achillis*. ΕΣΧΗ.

140. (137) Quod ex Askaniō et Volliano attulimus ἀντεβόλησεν,

Βέτης τ' Αἰνιάδης, ἵκελος χρυσάρει Φοίβῳ.
Καίνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιαῖδος ἐπέρησεν,
ἐν δὴ μαῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
Φθίσθαι ὑπὲρ Λιόχης, νόσου τ' οἶκονδε λαθίσθαι.

145 Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰοήποιο ῥοαίων
ἦλυθεν, ὅς Γύρτωνος ἀλίστεφες ἐκτίσεν ἄστυ.
Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο Ναυβόλῃ υἱός,
Φωκίδος ὅς ῥ' ἥνασσε καὶ εὐπύργοιο Ταναάγρης.
Λαοδόκος, Ταλαός, καὶ Ἀρήϊος, υἱοὶ ἄμωμοι

141. Vulgo Αἰνιάδης. Cod. Ruhn. Αἰνιάδης. Αἰνιάδης praeferit Heynius, qui ante dixerat de h. l. ad Georg. Virg. IV. 555. et Aen. I. 157. 144. νόσον δ' οἶκοιο. Schneiderus ex con. edidit νόσον τ'. 147. Ναυβόλῃ Voss. Ask. Aug. 2. Ante Eschenbachium ναβόλῃ. 149. Λαοδόμος τ' ἀγλαός cod. Ruhn. τ' ἀγλαός etiam Aug. 2. Vulgo τ' ἀλαός in P. St. Lect. sed ταλαός AIC.

illud forte in mentem venit antiquo librario ex IL. E, 357 quod ibi perforavit est, sed a V. Schol. explicatur per διήλασε. Mihi neque hoc placet neque vulgatum, sed legam ἀντεπέρησεν, cuius simplice, et compolitis aliis, perpetuo noster vititur. Vid. ἐπερ. εἶπεν. et ἔξεν. in Indico. ΟΚΣΗ.

140. Corruptum verbum in ἀντεβόλῃσι mutauit, quod congruit cum praecedentibus, ἤγερεν, εἶδα, εἰσενόησα, εἰσέδρακα, et quasi transitium facit ad verba ἐπέρησεν, ἐφέσπετο, ἦλυθεν, ἴκων, quibus deinde vititur. Ruhnkenio placet Gelfneri ἀντεπέρησε.

141. (138) Βέτης τ' αἰνιάδης.] Omnes, excepto hoc, Buten Telemontis filium faciunt. ΕΡΡΗ.

141. Edidi Αἰνιάδης ο cod. Ruhn. Caeteri scriptores Telemontis filium perhibent.

144. Νόσον οἶκοιο domum redi-

tionem dicit, inquit Schneiderus, nouo exemplo. Ut possit sic dici, certe νόσον scribi debebat, quod quis non sentit, quam iugratum sit, sequente alio genitivo. Quod reposui, Homeri imitatione dictum videtur. Iliad. IX. 621. ὄφρα τάχιστα ἐν κλισίῃς νόσοιο μεδοίατο. Etiam νόσον λαθίσθαι aliquoties apud Homerum.

146. (143) Ὅς γύρτωνος.] Dissentit hic a reliquis auctor noster, qui urbem hanc conditam volunt vel ὑπὸ γύρτωνος, τῷ φλεγύῃ ἀδελφῷ, ut Stophanus, vel ἀπὸ γυρτώνης τῆς φλεγύῃς, ut Apollon. Schol. ad lib. I. v. 57. ΕΣΟΗ.

147. (144) Ἴφιτος.] Ita omnes. Corrigendus tamen Apollodorus lib. I. pag. editionis Tanaquill. Fabri 55. ubi legitur Ἴριτος Ναυβόλῃ, pro Ἴφιτος. ΕΣΟΗ.

149. (145) Λαοδόκος τ' ἀλαός.] Manifestum mendum, quod tamen stupiditas interpretum non

ἐκ δὲ λιπῶν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν,
 160 Οἶνεὺς τὴν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαΐη ῥοδοπήχυσ.
 Ἴφικλος αὐτ' ἐπέρησε λιπῶν Ἀτραπεζίδος λίμνην,
 σύγγονος Ἀλθαΐης· πύρι δ' αὖτίεν ἔζοχα πάντα
 εὐεῖδ' ἢ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδασκεν.
 Ἀσπιδίαν δ' ἐπέρησε παῖς κλεινοῖο Κομήτη,

In cod. Aug. 2. v. 158. 159. ita sunt in unum coniuncti: ἄστ' λι-
 πῶν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν, de qua re nihil commemoravit
 Schneiderus. Sed idem refert, Matthaeium monuisse, verba ἄστ' λιπῶν
 ἀφνειὸν in cod. Rulink. in lacuna esse. 161. Ἀτραπεζίδος Aug. 2.
 162. αὐτ' ἢ Wrat. 163. ἔργα δίδασκεν Aug. 2.

butum est Apollo. 2, 823: gra-
 minis autem hic 1052. Perichly-
 menus hic Nestoris frater, quem
 in Argonautis ipsum quoque re-
 censet Valerius Flaccus. De
 utroque fratre diligenter egit
 Burmannus. Sed nihilo mihi
 obscurius, utrum Ἀφνειὸν hic sit
 proprium urbis? quae sint Colo-
 nae? quod epitheton situi illius
 aptius?

ο κ ε π.

158. Schneiderus suspicatur in
 vocabulo ἀφνειὸν latere urbis no-
 men, forsitan Ἀλφειὸν, quoniam
 infra v. 214. eadem occurrit
 permutatio. Non opus, ad
 hanc coniecturam confugere.
 Ἄστ' ἀφνειὸν dicuntur Coloniae.
 Sic in Hom. hymn. Apoll. 17.

πεπλημένη πρὸς μακρὸν ὄρος
 καὶ Κύνθιον ἄχρον.

Vide infra v. 604. Maior dubi-
 tatio de eo est, quomodo Peri-
 clymenus, Nelei filius, quem Py-
 lium alii dicunt, ex Pallенаe et
 Lipaxi confiniis venire potuerit.
 Atque hoc quoque mirum, Co-
 lonas in hac regione poni, igno-
 tas aliis, nec memoratas Strabo-
 ni p. 882. ubi urbes, quae hoc

nomen habuerint, enumerat.
 Itaque incognitos nobis au-
 ctores sequutus videtur noster.
 Nam quo minus aliquid excidisse
 existimemus, ob stare videtur,
 quod v. 302. Argonautae di-
 cuntur numero. quinquaginta
 fuisse: de qua re vide ad v. 171.

159. Fortasse ἐν δὲ scripsit, ut
 paullo ante, et saepius.

162. (159) Σύγγονος ἀλθαΐης.]
 Ἀλθαΐα καὶ Ἰφικλος ἀδελφοὶ ἐκ
 θεοδαμείας τῆς περιήγης. Schol.
 Apoll. unde etiam Iphiclus Me-
 leagri μήτρως dicitur ab Apollo-
 nio.

ε κ σ η.

162. Non plane iniuria displi-
 cet Schneidero αὖ, ita ut, si per
 metrum liceret, malit πύρι δ' ὃ
 τίεν. Sed αὖ videtur dici propter-
 ea, quod ante iam Meleagri
 mentio facta erat.

164. (161) Ἀσπιδίαν.] Aut er-
 rat Apollodorus, aut libri corri-
 gendi sunt in eo loco, ubi Argo-
 nautas recenset. Ἀσπίριος Κομή-
 τεσ dicit, falso. Ἀσπιδίαν κομήτεσ
 legendum, nam Ἀσπίριος δὲ καὶ
 ἀμφίων ὑπερασίου υἱες. teste Apol-
 lodoro l. I. v. 176. quo in loco

165 Πειρασὴν ὅς ἔναεν, ἢν Ἀπιδανοῖο ῥέθροις
 Πηνειὸς μίσγων ζυνὸν ῥέον εἰς ἄλλα πέμπει.
 Εὐρυδάμας δ' ἐπέρησε λιπῶν Βοιβηίδα λίμνην,

165. Τειρεσίην Aug. 2. ὅς ῥ' ἔναεν Voss. Vind. Ruhnck. Aug. 2. Deinde vulgo ἐπ' Ἀπιδανοῖο. Praepositio omissa in codd. Vind. et Ruhnck. Nec multum differt Aug. 2. in quo pro ἐπ' Ἀπιδανοῖο legitur εὐπιδανοῖο. B. Slothowerus ὅς inseruit praepositivis loco, receptum a Schneidero. Leniorem ego emendationem adhibui. 166. Πηνειοῖο ex Aug. 2. affert Schneiderus, quae lectio sine dubio ad v. 168. pertinet, ῥέον ἄλλα Ask. 167. Ἐπόρευσ Aug. 2. Vulgo ἐπόρευσε. Dein Φοιβ. Ask.

neque Scholiasta verus est, nam eodem libro vers. 35. iam Auctor dixerat:

Ἦλυθε δ' ἀστέρων αὐτοσχεδόν
 ὃν ῥα πομήτης

Γείνατο. etc. RSCN.

165. (162) Πειρασὴν.] Vide Docuissimi Holstenii Notas ad Stephanum voce Ἀστέριον. vbi iam non assentior ei circa locum paulo ante ex Apollodoro adductum, quin ipsum Stephanum de Asterio conditore huius vrbis dubitanter loqui, satis clarum est. RSCN.

166. (163) Add. Holsten. ad Apollod. p. 363 Hoelzli. Caeterum post hunc versum quin vnus perierit, negat dubium esse Pierfonus Vers. 2. 5 p. 194. Et non cohaerere orationem, etiam mihi liquet. Et potest fieri, vt desit versus in elogio Apidani forte consumtus: sed necesse non est. Quid enim si dedit auctor Πηνειῶ ὅς μίσγων κ. τ. λ. De re ipsā, Apidanum miscere aquas suas Peneo, non est dubium, et ostendit charta Cellariana. Sed neque repugnat consuetudini nostri poetae, Πηνειῶ facere Dactylum: vt prio-

rem in τοῖην corripuit v. 841 et mediam in δίκαιον H. 63. 6. Et 997 Μῆδεϊ ἐν τέχνῳ incipit versum, et 1020 αἶψα δ' αἰήτης illum claudit. Add. H. 28, 12 Χαίρῃσιν ποιεῖσιν. Fr. 2, 2. Sed etiam Od. II, 442 editur, Ἥμετέω ἐπειὴ καὶ ἐμὲ κ. τ. λ. nemine repugnante. Denique ζυνὸν ῥέον et ad praecedens μίσγων et ad sequens πέμπει referri, aut μίσγων poni reciproca s. media significatione, nihil noui est.

OBSEN.

168. (165) Displicet Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2, 71 epitheton εὐλαγέος, quod nesciat, an Meliboea leporibus abundarit, et an Grammaticis probetur forma εὐλαγής. Reponit, nisi intercedat Ernestus noster (amat enim nos quoque hic Phoebus, et malim ego omnes mihi emendationes meas, quam meum Ernestum eripi) εὐθαλέος, verbum bonum et aptum: sed quod necessarium esse nego. Primo enim, quidni dicatur εὐλαγής Meliboea vrbs ad radices Ossae sita, leporibusque opportuna, non minus quam Εὐβοία, εὐίππος, εὐμηλος, εὐπῶλος: quod vltimum est ipsius nostri v. 59 vt

ἀγχοῖσι Πηνειοῖο καὶ εὐπελαγέος Μελιβοίης.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο παῖς Πολύφημος ἴκανε,
 170 ὅς σφιν ἐν ἠγορήσιν μετέπρεπεν Ἡρώεσσιν.
 ἠνειὸς Καίνῃος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε φασὶν

168. Vulgo εὐλαγέος. In Ask. et Aug. 2. est εὐπελαγέος. Cod. Ruhnck. εὐπελαγῆς. Schneiderus εὐγλαγέος e coni. Tourpii dedit. 170. ὅς σφιν Vind. Vrat. Aug. 2. Vulgo ὁ σφιν- 171. Vulgatum ἠνειὸς ex coni. Heynii ad Pind. fragm. p. 147. in καὶ υἱὸς mutauit Schneiderus. Tum cod. Ruhnck. καὶ νῆος. Aug. 2. καίνῃος.

Lagussae insulae, de quibus Eustath. ad Il. B, 625 p. 231, 35 καὶ νῆσαι Λαγῦσαι ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγῶν ὡς ἀπὸ τῶ λαγὸς τῷ γραφομένῳ διὰ τῷ ῥ μικρῷ. Fuerit igitur εὐλαγῆς, εὐς vel εως, vt νῆσις, εὐς, vel εως. Verum non dissimulanda est Askaeani codicis lectio εὐπελαγέος, quae quam pulchre conueniat Meliboeae, Strabonem audiamus 9 extr. l. p. 305, 36. Τραχὺς δὲ ἐστὶ ὁ παραπλὺς πᾶς ὁ τῷ Πηνειῷ, ὅσον ταδίων ὀγδοήκοντα τούτους δὲ καὶ τοῖτους καὶ ὁ τῆς Ὀσσης. Μεταξὺ δὲ πόλπος πλείονων ἢ διακοσίων ταδίων, ἐν ᾗ ἡ Μελιβοία. Inter litora aspera nauibus est sinus, in eoque ob id ipsum tranquillitas, opportunitas. Ad hunc sita Meliboea, quidni dicatur εὐπελαγῆς. Synizelis in terminatione neminem, qui non nimium sit hospes, offendet. ο κ ε π.

168. Olim legere tentabam εὐθαλέος Μελιβοίης. Tourpius Ement. in Suid. T. III. p. 75. [T. II. p. 97. ed. nov.] εὐγλαγέος Μελιβοίης. Sed uterque coniectura aberrauimus. Veram enim lectionem εὐπελαγῆς codices Askaeani apud Gesnerum

et meus suppeditant. α ν η κ κ. Vid. Strab. IX. p. 677.

170. (167) Ὁ hic praepositivum articulum accipio relatiue positum pro ὅς, nisi maius legendum etiam esse ὅς σφιν, quod certe necessarium non est. Deinde σφιν relatiue positum pro αὐτοῖς vt Il. A, 114 ἐπεὶ ὁ ἔδρα ἐστὶ χειρῶν, pro αὐτῆς. Porro ipsum quoque αὐτοῖς hic abundaret. Sed plura talia in hoc carmine sunt, in quibus reciprocum pronomen redundare videtur more Orientalium suffixorum, aut illius Romani, *Hunc suo sibi gladio iugulo*, aut cum quidam nostrorum, *Sie hat ichros Mannes seinen Hut aufgesetzt*. Inspiciat, qui voluerit. Indicem nostrum Orphicum in ε, οἱ, σφιν, σφῆσιν. ο κ ε π.

170. Scribendum ὅς σφῆς ἠγορήσιν μετέπρεπεν ἠρώεσσιν. Ὅς est ex MS. Vindobonensi: σφῆς ex coniectura nostra. Quamquam σφιν defendi potest huius poetae consuetudine, de qua vido Gesnerum ad h. l. α ν η κ κ. Mirum est, in talem coniecturam incidere potuisse virum elegantissimum. Recte seruauit vulgatum Schneiderus.

171. (168) Τὸν ῥά τε φασί.]

μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροις δαμῆναι,
θεινόμενον πύκνῃσι τρυφλοίοις τ' ἐλάτῃσιν,
καὶ οἱ ἐνατλῆναι καὶ ἀκαμπτεῖν χένατ' ἐρεῖσαι,

173. πύκναισι vulgo: Dein τρυφλοίοις cod. Ruhnck. τρυφλοῖαις Aug. 2.

Historiam seu Fabulam potius vide ap. Apollonium lib. I. v. 59. seqq. ΕΣΧΗ.

171. Codices nostri nihil variant. Vellem, hanc scripturam praeberent: κλεινὸς δ' αὖ Καινὸς ἐσφίετο, τὸν γὰρ τε Φαί. ΑΥΗΚΕ. Hic quoque miror Ruhnkenium. Si scriptum legitur, Καινὸς δ' αὖ κλεινὸς facilius pro antiquo, quam ut hic coniecit, haberi possint. Schneiderus quid censeat, dictum supra ad v. 159. Praeter Coronum, qui supra memoratus est, Phocum et Priasum, Caenei filios, in Argonautis posuit Hyginus. Nam quominus ipsum Caenem inter Argonautas ab Orpheo relatum putemus, (quod qui faceret cum Ruhnkenio, facilius certe et melius scriberet, ἐν δὲ βίῃ, vel ἐν δὲ τῇ Καινῷ) ob stare videtur, quod in epte narraretur res, quae post expeditionem Argonautarum accidere debuit. Idque iam Schneiderus observavit. Caeterum neminem fore arbitror, qui V. Slotthouweri ariolationibus in Actis Soc. Trai. T. III. p. 152. seqq. assensum praebeat. Is οὖν δ' οὐδὲ Καινῷ legendum putat, eumque esse Coronum, siue consulto iterum ab Orpheo memoratum per occasionem patris Polyphemi, siue memoriae lapsu re-

petitum. Alia multo probabilior via corrigendi est, si ita scriptum fuisse existimemus: αὐτὰρ ἔπειτ' ἐλάτοιο παῖς, κρατερὸς Πολύφῃμος, ὃς σφιν ἐκ ἠγορέῃσι μετέπειθε παῖσι, αἰώνος Καινῷ ἐσφίετο. Certè inane facile addi potuit, praesertim si κρατερὸς exciderat. Argonautas v. 302. dicuntur numero quinquaginta fuisse: et, si hic nescio quis Eneus, vel quidquid hoc nominis est, commemoratus fuit, totidem enumerantur. At vero duo erant et quinquaginta, si Orpheus et Iason addantur. Iasonem quidem demere licet, quia ambiguum est v. 302. utrum hic quinquagesimus, an primus et quinquagesimus numeretur. Si primus et quinquagesimus, Orpheo locum cedere debbit Hylas, quem, ut puerum, eumque ultimo loco nominatum, comitem magis Argonautarum, quam unum de Argonautis nosse, ut Apollonius, habere videbitur. Sin quinquagesimus est Iason, tum vero non solum Hylas eximetur ex Argonautis, sed Eneus quoque hic non erit alius, quam ipse Polyphemus.

174. (171) Ostendi, mihi videri pro οἱ legendum εἶ, quae sententia in interpretatione expressa est. Si quis vero omnino retinere literas omnes velit, ἀνα-

- 175 ζῶν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.
 Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φερμαῖθεν, ὃ ποτε Παιῶν
 Διτεύων ὑπόεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
 οὐνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οἰσὶς
 ἐν φθιμένοισιν ἔταξ', Ἀσκληπιῷ εἵνεκά λώβης.
 180 ἦλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴρσ παῖς Ἀκτορίωνος,
 τρηχεῖν Ὀπρέντα λιπών· σὺν δ' ἦλυθεν Ἴδας,
 Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
 βένθεα, καὶ Πλαστῆος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
 μένος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ἐπάπτεεν ἕσσης.

175. κεύθεα cod. Ruhnk. 178. Schneiderus οὐνεκά οἱ. Vulgo
 οὐνεκά τοι. 179. ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ' Ἀσκληπιῷ vulgo. 180. Εὐ-
 ρυτίων Ἴρσ ex em. Burm. in Catal. Arg. Vulgo Ἀκτορίων Ἴλν. 182.
 Λυγκεύς Voll. ἠέρος pro αἰθέρος cod. Ruhnk. 183. ὑπὸ χθονίοιο cod.
 Ruhnk. βέρεθρα Voll. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo βέρεθρα.

εἰλῆναι referat ad γένεα, h. m.
 Genua illa vigida et inflexilia ἱρσί
 Caeneo suffecisse aduersus Cen-
 tauros, et contra nixa esse. Non
 possum vero facere, quin duo
 certe Apollonii versus huic loco
 adscribam, quos cum Orphicis
 statim componere studiosi pos-
 sint, nempe 62 et 63 Οὐτε μὲν
 ἐγκλῖναι προτέρω σθένον, ὅτε δατ-
 ξαι· Ἀλλ' ἀρρήκτος, ἀκαμπτος,
 ἐδύσσετο νεῖοδὲ γαίης Θεινόμενος.

G E S N.

176. (175) ὃ ποτε παιῶν.] Hi-
 storia nota est. vid. tamen Apol-
 lode. lib. III. (c. 19. p. 199)

E S C M.

178. Οὐνεκά οἱ cum Schneide-
 ro edidimus. Pronomen, vt no-
 lter loqui solet, non ad Iovem,
 sed ad Apollinem referri videtur.

179. (176) Metrum postulat,
 ait Pierfonus Verif. p. 108, vt
 scribamus ἐν φθιμένοισιν, vt paul-

lo ante v. 172. Sed cum videam
 disputari ad Od. Λ, 329 καὶ νῶξ
 φθίτ' ἄμβροτος num legendum
 sit, an φθίτ'? cum ἀποφθίμην
 penultima longa. odatur Od. Κ,
 51. liceat hic etiam retinere φθί-
 τοῖς, aut si omnino medicina
 opus sit, legere φθιτοῖς vt ἀπο-
 φθίμην quidam apud Homerum.

G E S N.

179. Non debebant obloqui
 Pierfono Gesnerus et Schneide-
 rus de mensura vocabuli φθιτοῖ-
 σιν, quod primam non potest ni-
 si breuem habere. Sed quod le-
 gebatur ἔτευξε, quid sibi vellet,
 demonstrandum erat. Certe non
 potest hoc idem esse, quod ἐποίη-
 σεν, in tali constructione vsita-
 tum. Itaque scripsi ἔταξε, per-
 petua litterarum α et ιν permuta-
 tione oblitteratum.

180. (177) ἦλυθε δ' ἀκτορίων
 ἴλν παῖς.] Scribe ἴρσ παῖς· ἀκ-

- 185 αὐτὰρ οἱ Τελαμών· συνεφέσπετα, τόν δ' ἐλύχευσεν
 Λιακῶ ἀτρεύτω κέρη κλυτῷ Ἀσωπόιο
 Αἴγιν' ἐν κροκάλῃσιν ἀλιξεφέος Σαλαμῖνος.
 δὴ τότε Ἀβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερὸς Ἴδμων,
 τόν δ' ὑποκυσσαμένη τέκεν Ἀπέλλωνι ἄνακτι
 190 Ἀμφρύσῃ παρὰ χεῦμα Φερητιάς· Ἀντιάειρα.
 τῷ καὶ μαντσοφῆν ἔπαρεν καὶ θίεφατον ὁμφὴν
 Φαίβος, ἵν' ἀνδρώποισιν ἀεθρότα μυθίζοιτο.
 ἤλυθε δ' αὖ μετὰ τῷσι Μενόιτιος ἐξ Ὀπoέντος,

185. Vulgo, αὐτὰρ ἐπεὶ. Aug. 2. αὐτὰρ ἐπὶ, et ita Schneiderus edidit. 187. κροκάλοισιν Voss. Ruhnk. Aug. 2. 190. Ἀμφρύσῃ em. Heringae Obf. p. 84. Vulgo ἀμβρύσειον. Cod. Ruhnk. ἀμβρύσειον.

τοῖος δὲ υἱὸς μενοίτιος καὶ ἴος.
 ESCH.

180. (177) Metuo ne profundius hic locus vulnus habeat. Burmannus in Catalogo Argonautarum, quem vno velut tempore, et collatis inter se auctoribus, contexuit, ita putat legendum, "ἤλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴου παῖς Ἀκτορίωνος. Eurytionem in Argonautis habent alii Iri F. qui Ius Actorides fuit s. Actonion, Actoris F.

GESN.

185. (180) De usu τῆς ἐπεὶ pro ἐπειτα vid. ad v. 675.

GESN.

185. Ἐπεὶ pro ἐπειτα qui dixerit, certe in loco non dubiae auctoritatis, scriptorem novi nullum, nisi Orpheum. Sed in hoc quoque qui loci occurrunt, emendationem exigere videntur. Hic quidem Schneiderus ἐπὶ edidit, quod firmare poterat auctoritate cod. Aug. At non solet noster huiusmodi breves syllabas in caesura producere: haec quidem

productio ne in Homero quidem offensione caritura esset. Quamobrem οἱ repolui, vltatissimum nostro, et, ut variae lectiones docent, saepissime oblitteratum. Vtitur autem eo, ut solent epici, Homeri more, quasi digamma maneat. Inde ὃ οἱ habet, et ἀλλὰ οἱ, hiatus, et ἔ γάρ οἱ, producta particula, v. 1200. Ita ergo etiam αὐτὰρ οἱ, producta particulae vltima syllaba.

188. (184) Νόθος.] Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Ἀβαντος ἐτήτυμον· ἀλλὰ μιν αὐτός. Γένετο κυδαλίμοις ἐναρξάμιον αἰολίδῃσιν Λητοῖδης. Apollon. (1, 142) ESCH.

190. Ἀμφρύσῃ edidi ex em. Heringae, quam etiam Schneiderus recepit, nisi quod hic, Brunckio ad Apoll. Arg. I. 54. praeeunte, Ἀμφρύσῃ scripsit. Sed παραφροσύνην esse hoc nomen scholiastes ad Apollonii locum docet. Et sic etiam apud Steph. Byz. scriptum. Vterque alios cum β scribere adnotavit. He-

σύγχωρος Μινύαις ἐπὶ δ' ἤλυθε διὸς Ὀϊλεύς.

194. σύγχωρος Voss. Vind. Eandem lectionem ex Aug. 2. asserti Schneiderus, a me non repertam. Cod. Rulink. σύγχωρος.

ringa etiam Ἰμβράσιον coniecerat, merito pothabuitum. Caeterum si quis Ἀμφρύσιον vel Ἀμβρῖσιον, quam genitium malit, non multum repugnem. Ita Ελευσίνιος, Δελφίνιος, hoc quidem in Hom. h. Apoll. 496. quamquam hic locus non omni suspicione vacuus est, litteram longam corripiunt in versu hexametro.

194. (191) Σύγχωρος.] Vide num σύμφορος, q. d. Accessit onus naui vna cum Minyis; vel sarcina: qua voce vititur hac etiam in re Ouidius, vt, Accedam profugae sarcina parua rati, Trist. 1. El. 3. Sic et in Epist. Briseïdis ad Achillem, Non ego sum classi sarcina magna tuae. Qui autem hoc opus carmine reddidit, (quem videmus foedissima pleraque menda aut non animadvertisse, aut ad ea conuiuere voluisse) vertit Vicinus, legens fortasse σύγχωρος, et iungens cum ἐπὶ δ' ἤλυθε διὸς Ὀϊλεύς. ita enim reddit, Vicinus Minyis venit quoque diuus Oileus.

H. STEPH.

194. (191) Σύγχωρος.] Stephanus legi vult σύμφορος. Interpretes legere σύγχωρος. Ego Stephani lectionem praeferrem.

ESCHENH.

194. (191) Nihil mutandum. Modo opus est, vt intelligamus, qui sunt σύγχωροι. Paulo curio-

sius hoc agamus. Χόρτος αὐλῆς. I. Λ. 773 et Ω. 640 est conseptum aulae. Ad priorem locum Eustathius p. 835. 49 οἱ μὲν περιορισμόν φασὶ καὶ τὴν περιχὴν, οἱ δὲ τὸ χόρτον τῆς αὐλῆς, ὃ καὶ μέσσυλον ἀλλαχὺ εἶπε. Ad posteriorem minor Schol. περιφράγματα τῆς αὐλῆς vocat. Ex Etymol. M. Phaurori. Χόρτος αὐλῆς ὁ τῆς αὐλῆς ἄρος. Est igitur χόρτος Chors vel Cohors Romanorum, et idem antiqua ratione Hortus. Iam Euripidea Andromache v. 17 Φάλας δὲ τῆςδε, καὶ πόλεως Φαρταλίας Σύγχωρτα ναῖω πεδί' ἐν ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνώκει - Θέτις. Aperte vicinos campos dicit: et σύγχωρτα τὰ ὁμορα interpretatur Schol. Eadem ratione adhibet Euripides Herc. fur. 371. Ad utrumque autem locum copiosius est Barnelius. Verbo, dubium nullum est, quin σύγχωρος sit conterminus et finitimus. Iam Opuntios Orchomeniis Minyis conterminos fuisse, et ipsum vel coniectu oculi in Cellarianani chartam patet. Σύγχωρος forte ex Glossa est, certe a Critico.

GESN.

194. Vera lectio est σύγχωρος, quae recte in MS. Regio explicatur γεῖνιάζων. Vide Albertum ad Hesych. v. Αὐλῆς et Gesnerum ad h. l. ΑΥΗΝΚ.

195 Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός, ὃν ποτε νύμφη
 Βάκχω ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσώποιο ῥοῇσιν
 τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
 Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθε μεθ' Ἡρώεσσι πελάσθη.
 Ἀγκαῖον δ' αὖν ὁμιλον ἀπ' Ἀρκαδίας πολυμήλου
 200 πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο.

195. Pro vulgato ἐξίκανε Schneiderus Heringae emendationem ἐξαφίκανε recepit. Ibidem vulgo Βάκχω νύμφη. Codd. Voss. Aug. 2. νύμφη Βάκχω. 196 Codd. Paris. Wratt. Chiv. Ἀσώποιο. Vulgo Αἰσίοιο. 197. ἔχουσα laudat Dinner. in epith. Gr. 198. κηφεὺς τ' omnes. Dein Ἀρκαδίηθεν codd. 199. Ἀγγαῖον Ruhnck. Aug. 2.

195. (192) Non attulit rationem Cl. Heringa Obf. 10 p. 84 cur malit hic legi ἐξαφίκανε, nec causam mutandi ego video. Vsum verbi docet Index noster, prima verbi simplicis vocalis producit augmenti loco. ο ε σ η.

195. Nomen matris ab Scholiaste Apollonii I. 115. Chthonophylen, a Pausania II. 12 Aracthyream, qui Chthonophylen Polybi matrem II. 6. perhibeat, memorari observavit Schneiderus. Idemque Pausaniam, laudatorem Orphei, si tum temporis haec Argonautica ei nota fuissent, Orphei magis II. 12. quam Apollonii fuisse vsurum testimonio.

196. (194) Αἰσίοιο ῥοῇσι.] Lege Ἀσώποιο, ita Apollonius et alii, qui etiam Φλίας, non Φλίας scribit. αἰσῆπος inferius occurrit v. 486. et ibi locum habet. Sed et circa hanc scripturam alibi quoque peccatur v. g. in versibus Antimachi lib. IV. Epigr. Gr. βωμόν δέ οἱ εἶσατο πρῶτος Ἀδρητος ποταμοῖο παρὰ φόν αἰσώποιο. pro Ἀσώποιο.

Β Ε Σ Η.

196. (193) Immani terrarum et marium intervallo distant Aso- pus Boeotiae fluuius, Bacchi patriae, et Aesepus ille Mysiae, Homero celebratus. Nec dubito illum huic loco conuenire melius, Aesepum vero librario vel Critico antiquo notio- rem, in illius locum huc irrepsisse. Sed contra omnes libros disputare hic malo, quam in repraesentando contextu illis repugnare. Chiuaeano exemplo adscriptum Ἀσώποιο, si certus fuisset, esse e Ms. recepturus fueram sine haesitatione, ο ε σ η.

198. Fortasse scripsit, Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθεν ἐφ' Ἡρώεσσι πελάσθη.

200. Patrem Ancaei Lycurgum non potuisse senem esse, si fides sit Apollonio I. 165. observat Schneiderus, ut fratrem maiorem natu Amphidamantis et Cephei. Itaque Apollonii imitatore m Orpheum sic videri scripta inuenisse, quae de Lycurgo dicit Apollonius: ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη γηράσκων Ἀλκὸν λῖπετ' αἶμα πό-
 D

οὗτος δ' ἔποτε χλαῖναν ἐπὶσιβαροῖς βάλεν ὦμοις,
ἀλλ' ἄρκτη λάσιον τέρνοις ἀμπίσχετο δέρμα.

Ναύπλιος αὖθ' ἵκανε, Ἀμυμώνης φίλος υἱός,
ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ,

205 ἀγλαὸν ἠγορέην, δέμας εἴκελον ἀθανάτοισιν.

Ταιραριεύς δ' Εὐφημος ἔβη, Μαλεήτιδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἀλικλύζεις τε Θεράπνας.

Ἀγκαῖός τ' ἔμολεν Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
οὐρανίας ἄστρον ἐδάη, κύκλεις τε πλανήτας.

203. αὖθις ἵκανε edidit Schneiderus, vulgatam lectionem metro repugnare putans. Ἀμυμώνος Aug. 2. 205. ἵκελον a correctore Voss. ἵκελον Aug. 2. 206. Μαλεάτιδος Vind. et a correctore Voss. Vulgo Μελεάτιδος. 207. Θεράπνας Voss. Minorem litteram posuit Schneiderus. 208. Ἀγγαῖος Aug. 2.

λιν, ὅφρα κομίζοι, vbi nunc γηράσκοντ' Ἀλεὼν est.

203. (200) Ναύπλιος.] Vide Apollon. l. I. v. 153. ESCH.

206. (203) Μελεάτιδος.] Rescribe Μαλεάτιδος. ESCH. iubente etiam Hölst. ad Steph. h. v. GESH.

206. Scripsi Μαλεήτιδος hic et infra v. 1371. Holstenius ad Steph. Byz. Μαλεάτιδος et Μαλεάτιδας scribebat. At in Steph. Byz. quem recte Holstenius emendauit, vtrique forma est, quarum hic Ionica praeferri debuit. Ita Stephanus: καὶ Μαλεήτης, ὡς Ἀσιήτης. καὶ Μαλεάτης.

207. Schneiderus Θεράπνας, vt non vrbs, sed σταθμοὶ intelligantur, minore littera scripsit. At Statius quoque Theb. III. 422. iunxit Taenariumque cacumen Apollineasque Therapnas. Si quid vitio dandum est Orpheo, reprehendendum erit

epitheton. Nam ad Eurotam sitae erant Therapnae, non ad mare. Caeterum nolim cum Schneidero Orpheum vituperare propterea, quod Euphemum Taenarium ex vallibus iuxta promontorium Maleae sitis profectum dicat, quum totus sinus Laconicus Taenarum a Malea dirimat. Huius generis plurimas habet reprehensiones Schneiderus, nimis in Orpheum iniquus. Nihil poeta aliud arguit, nisi recentem satis aetatem, et pariter ab simplicitate Homerica, atque a venustate alienam. Homerus, vt par erat isto tempore, vnam urbem vt patriam cuiusque commemorabat: noster coniungit vrbes complures eius regionis, cuius quis popularis est.

209. Πλανητῶν scribendum videtur Schneidero, qui hic astrologicam diuinationem, post Alexandri demum tempus in Graecia inualescentem obseruare iu-

- 210 διζέτο γὰρ τὰ τ' ἔοντα τὰ τ' ἐσόμεν' ἀνθρώποισιν.
 ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνῃ νόθος ἤλυθεν υἱός·
 σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, πόδας δ'· ἐκ ἧεν ἀρηρώς·
 τ' ἔνεκεν Ἡφαίσιο· γίνον καλέεσκον ἅπαντες.
 ἤλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν Πισήτιδας ὄχθας
- 215 Αὐγείης υἱὸς πυριφεγγέος Ἡελίοιο.
 ναὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον,

211. σὺν δὲ coni. Pierf. Verif. p. 107. 212. ἀρηρώς Ruhnk. sed vulgata in margine. 214. ἀφνειοῖο cod. Ruhnk. Πισιδάτιδας libri omnes ante Gesnerum, qui dedit πισάτιδας. 215. Αὐγείης Chiv. Αὐγείνης Wrat. πυριφλέγεος Ruhnk. 216. ναὶ μὴν Voll. Vind. Parif. Wrat. Ruhnk. Idem in Aug. 2. esse tradit Schneiderus, a me non observatum. καὶ μὴν vulgo. Deinde ἀμύμονος Ruhnk.

bet. Emendatione nihil opus. Κύκλοι enim non meatus, sed ipsos orbes, ipsas stellas significant, ut ἡλίω κύκλος. Hom. h. in Martem, de Marte: πυραυγέα κύκλον ἐλίσσων αἰθέρος ἐπταπόροισ ἐνὶ τεύχεσιν.

214. (211) Πισάτιδας ὄχθας.] Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἐθνικόν, Πισάται, inquit Stephanus. Apparet igitur hoc in loco pro Πισιδάτιδας legendum esse Πισάτιδας. E S C H.

214. (211) Hic vero dubitare non licuit, quin nimis aperte viciosam et repugnantem sibi met lectionem omnium librorum permutarem cum vnice necessaria. Steph. Byz. Πίσα τὸ ἐθνικόν Πισάται· τὸ θηλυκόν Πισάτις. Vbi etiam h. l. emendari iussit Holstenius. Apud Pind. Ol. 4, 20 est ἐλαίῃ σεφανώδεις Πισάτιδι. Pifidatidas somnandi occasionem librario dederunt Pifidae, barbari Ciliciae vicini. G E S N.

215. Iniquus est Schneiderus, epitheton Solis, ut dei, ineptum

pronuncians. Num aliud est Homericum illud Od. XII. 3. ὅθι τ' Ἡὲς ἡγεγενεὶς οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι? aut tot alia, quae ubique exstant, similia exempla?

216. (213) Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες.] Ita Aristophanes in Θεσμοφορ.

--- Θηροφόνε παῖ

Λατὼς χρυσώπιδος ἔρνος.

Vide Bisetum ad illum locum. Oppianus lib. I. Κυνηγ. Αὐσονίῳ Ζηνὸς γλυκερὸν θάλας Ἀπωνίῃ. vbi non explicabo ea, quae ad hunc locum observauit illustre Academiae Noricae, dum viueret, decus, Rittershusius, sed lectorem potius ad eius commentarios in Oppianum remitto.

E S C H.

216. MSS. Vindob. Vratisl. Reg. et meus summo consensu, Ναὶ μὴν καὶ etc. Quod, a Vossiano etiam oblatum, Gesnerus spernere non debebat. Nicander Theriac. 51. ναὶ μὴν καὶ βαρύνδμος etc. Et sic ille centies. A V E N K. Ὀρπηκες non ad-

Ἀμφίων κλυτόφημος ἰδ' Ἀσέριος μενεχάρμης,
 Πελλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἦθεα πατρίδος αἴης.
 δισσὸν δ' αὖ Βορέε καλὸν εὔχυν εἰσενέησα,
 220 οὓς τέκ' Ἐρεχθῆος κέρη κλυτὸς Ὀρεΐθυια,
 Ἴλισσῷ παρὰ χεῦμα θεῷ φιλότῃτι μιγεῖσα·

218. προλιπόντες ἰδ' ἦθεα e cod. Ruhnk. edidit Schneiderus. προ-
 λιπόντες etiam Voff. Aug. 2. ἰδ' ἦθεα P A C. προλιποντ' δ' ἰήθεα Iunt.
 219. δ' omissum in Ruhnk. 220. Vulgo Ἐρεχθῆος θεῖς κλυτῇ. κλυτῷ
 Voff. Aug. 2. 221. Εἰλισσῷ Voff. Aug. 2. θεῷ com. Gefn.

dito patris vel patriae nomine inepte dici putat Schneiderus. Quare ἀμύμονος, quod est in cod. Ruhnk. scripsisse poeta ei videtur, idque coniunxisse cum nomine patris Hyperasii, quod cum versu integro exciderit. At nihil mutandum. Iam Homero illa usitata est metaphora: ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔργει ἴσος Iliad. XVIII. 56. 437. Vide etiam XVII. 53. Od. VI. 163. XIV. 175.

218. Dualem saepissime oblitteratum esse ab librariis, res est notissima, quam ad Euripidem multis locis adnotavit Porsonus. Quominus Gesneri correctio, quae est in cod. Ruhnk. cum Ruhnkenio probanda est.

219. (216) Δισσὸν δ' αὖ βορέου.] De his vide, sis, Apollonii Schol. ad lib. I. v. 211.

ΒΕΣΗ.

219. Στάχυν reprehensum olim a Schneidero defenderat Ruhnkenius ad Hom. h. Cer. 23. Repugnat iterum Schneiderus, quamquam ἄρσενά στάχυν in Lycurgo Reiskii, p. 206. i. e. in versibus Euripideis, et in oraculo apud Zosimum II. exstare fatetur. Quod addit, poeticum ἄρστον παίδων non esse idoneum,

vt inde Βορέε εὔχυν simpliciter de filio Boreae dictum defendi queat, non satis intelligo. Huiusmodi audaciores metaphorae nec nouae dici, nec barbarae possunt, si neque a consuetudine Graecorum, neque ab sana ratione abhorrent: sed in epico carmine adhibitae aetatem arguunt haud sane antiquam.

220. Non sunt haec eleganter dicta. Ἐρεχθῆος θεῖον κλυτῇ Ὀρεΐθυια. Scripsit: Ἐρεχθῆος κέρη κλυτὸς Ὀρεΐθυια. Θεῖς, ex praecedentis Ἐρεχθῆος ultimis syllabis ortum, fecit vt κέρη omitteretur. Duorum codd. lectio κλυτῷ ostendit κλυτὸς scriptum fuisse, vt κλυτὸς Ἰπποδάμεια Iliad. II. 742. Caeterum, si quis hanc emendationem nimis audacem esse putabit, is reputet velim epicos ex epico sermone certius saepe, quam ex libris corrigi: cuius rei praeclarum exemplum L. Rhodomanus in Q. Calabro praeiuit.

221. Recte comma post χεῦμα sublatum in ed. Schneideri. Vid. Apollon. Rh. I. 214. Caeterum θεῷ, quod Gesnerus et Schneiderus praeferendum putant lectioni librorum, non opus:

εἰ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπατίοις πεπότηντο,
 Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάταισιν.
 αὐτὰρ οἱ Πελῖαο Φεραίῳδεν ἦλυθ' ἄνακτος

222. ὑπ' ὑπατίοις omnes ante Gesuerum. 224. αὐτὰρ δὲ Aug. 2.
 Valgo αὐτὰρ δὲ Ibidem ἄνακτος libri omnes. v. Gesa. Ἄνακτος recepit
 Schneiderus.

V. Heinrich. ad Hesiod. Sc.
 Herc. 35. seq.

222. (219) Mirum est, quas
 tenebras versionum auctoribus
 vel emendatoribus obiecerit ma-
 ja diuīso vocis compositaē, quae
 tamen nihil insolens haberet:
 quis enim ὑποχόνδρια non nouit
 et ὑπογάστριον? Quis non vidit
 capita Mercurii, Romaeque ala-
 ta in numis? Merito castigauit
 illos ὁ πάνυ Wesselingius Pro-
 bab. 9 p. 78 vbi etiam Barthia-
 nam emendationem reiecit, Καὶ
 ταρσοῖσι καὶ εὐταγίοις vel ὑπατίοις,
 et laudat numum de Selectis
 Wildianis Tab. 7, 39 quo Calais
 videtur cum capite alato reprae-
 sentari. Nempe totam poetico-
 rum ingeniorum luxuriem de
 fratrum horum alis ibi persequi-
 tur.

οεσμ.

224. (221) Acasti mentionem
 Pelei F. hic esse necessariam,
 apparet. Itaque ἄνακτος in ἄνα-
 σος mutant viri docti a G. Can-
 tero inde Nquar. lectt. 5, 5, et
 Ger. Vossio ad Val. Fl. 1, 485.
 Tum etiam integrum versum li-
 brarii culpa abesse iudicat Pierf.
 Verif. 2, 5 p. 194, quem, vt alios
 nostri et aliorum versus, diuina-
 tione non infelici explet in hunc
 modum, vt post 221 ponat Κῆ-
 ρος ἐὼν ἔτ' Ἄνακτος, Ἰήσονος Αἰ-
 σιδῶος Ἀγχιστεὺς π. τ. λ.

ἄγχιστεὺς retinet significationem
 iuris Attici, qua consanguineum
 notare volunt, non filium, pro
 qua pugnat in primis Valckena-
 rius V. C. ad Ammon. 1, 1 p. 5
 seq. Ac nomen ἄνακτος quidem
 auferri Peliae sine causa, et ego
 nolim, quod ille imperio Iaso-
 nom ad expeditionem suscipien-
 dam adegit, et, vt ait Pierfonus,
 κατ' ἐξοχὴν hic rex est. Verum
 cedat tamen nomini ipsius Argo-
 nautae, cuius maior videtur ne-
 cessitas: legamus, Φεραίῳδεν
 ἦλθεν Ἄνακτος. At illud durius,
 pro αὐτὰρ δὲ Πελῖαο legere
 cum Valckenario αὐτὰρ δ' Αἰ-
 σονίδαο φ. η. Ἄνακτος, vt Aca-
 stus non a patre describatur, sed
 a fratre patrueli et patrno, quo
 nomini ἄγχιστεὺς sua seruetur le-
 gitima significatio. Aut valde
 fallor ego, aut ἄγχιστεὺς est hic
 filii cum δεινώσει quodam appel-
 latio, quod pulchre etiam mo-
 nuit in Catalogo Burmannus.
 Est enim profecto ἄγχιστεὺς pro-
 ximus: quis autem propior filio?
 Vera sunt et exquisita, quae de
 illa legitima significatione docuit
 Valckenarius. Sed hoc calidius,
 quod filium patris ἄγχιστεα nulla
 ratione dici potuisse pronunciat.
 Quidni enim iure suo poeta na-
 turali primaque nominis vtatur
 significatione, quam plerumque

225 *

*

*

ἀγχισεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῶνς λελήητο

226. Libri omnes Ἀργῶνς γεγένητο. Valck. Animadu. ad Ammon. p. 5. seq. τε γέγηθε. Pierf. Verif. p. 194. λελήητο, receptum a Schneidero, quid cum Gesnero pro correctione Valckenarii habet, errore ex ambiguis Pierfoni verbis orto, nisi Pierfoni aliunde constabat, postea id in mentem venisse. Valckenario. Εγεγήμεναι, quod ut Valckenarii coniecturam memorat Gesnerus, non est, sed debebat, certe prae ea, quam dedit, esse.

etymologia ostendit? Est praeter ea locus Aristophanis Ορν. 1660 huc, nisi fallor, accommodatus, ubi Pisthetaerus rabula Herculi controuersiam mouet de Iouis patris sui hereditate, at Ἐγὼ δὲ δὴ, inquit, καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον, Νόθου δὲ μὴ εἶναι ἀγχισειάν, παίδων ὄντων γνησίων. Ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ᾧσι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτῳ τῷ γένει μετεῖναι τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. ex matre non ciue Attica natus, patris sui, si is ex ciue natos liberos non habeat, ἀγχισειάν habet, i. est patris sui ἀγχισεύς. Sicut igitur nihil dubitant Theologi, apud Zachariam Prophetam 13, 7 יְהוָה בְּרַבִּי quod coniunctum, πλησίον, necessarium, notat, interpretari de filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acastum, qui clanculum inuito patre se Iasoni, quem iste volebat perdere, adiunxerat (Val. Fl. 1, 163 et 484) δεινότητος cuiusdam causa ἀγχιτεία vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Ionathane, ἀγχιτεία se suum Dauidi coniunxisse. Quis neget Ebraeorum iure Goëlem etiam vel maxime esse posse filium? (v. Selden. de I. N. e. G. 4. 1 extr.) Sed οἱ ὁ semper, nec nunquam Philo ἀγχισειάς et

ἀγχισεύοντος nomine in ea re videntur. Ne nimis in vno loco haeream, Ger. Horrei viri docti conatus, animadu. 1, 13 propositos examinandos aliis sciens ac lubens relinquo. G E S N.

224. Pierfoni Verif. p. 194. seq. vidit versum excidisse, quem talem fere fuisse putat, κῆρος ἐὼν ἐπ' Ἀκασος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο. Sed eum versum Schneiderus quum insertum dicit, ut ἀνακτορ simpliciter, at inepte, de Iasone diceretur, iniuriam facit Pierfoni, qui id vocabulum non de Iasone, sed de Pelia intelligebat, quem quis inepte ἀνακτα vocari dicet? Ἀγχισεύς Peliae Acastus dici Schneidero videtur, ut Iphiclus Althaeae σύγγονος v. 162. At σύγγονος proprie fratrem notat, nec quidquam verius, quam ἀγχιτεία, de fratre dici non posse, nisi ineptissime. Quominus dubitavi lacunae signa ponere. Caeterum Valckenarii coniectura, αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραϊοθεν ἦλυσ' Ἀκασος ἀγχισεύς, non magis Graeco sermoni conuenit, quam quod de v. 226. eidem in mentem venit, νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῶνς τε γέγηθε, in quo duplex est vitium. Αὐτὰρ οἱ more nostri pro αὐτὰρ δὲ scripli.

226. (222) Verbum γεγένητο

ἄξιον ποτὶ Φᾶσιν αἶμ' ἠρώεσσι πελάσσαι.

227. Vulgo ἠρώεσσι ἐλάσσαι. Valckenaarii correctio in Anim. ad Ammon. p. 5. seq. postea in cod. Vind. reperta.

non sine causa suspectum est Cl. Valckenaerio. Quae enim haec constructio, ἤλυθε· γεγένητο γὰρ· venit in nauem: fuerat enim in nauī? Huic duplicem medicinam circumspicit l. c. Clarissimus Valckenaerius, ἐγγεῖν, vel ἐλῆντο, puchre aptam utramque huic loco, Homericam utramque: sed quarum posterio-rem praetulerim, cum propius ad formam litterarum accedat.

ΟΚΣΝ.

226. Δελίητο et πελάσσαι re-
cipiendum fuisse, facile quibus
intelliget. Ἀργείης epicorum mos
exigebat.

227. (223) Πελάσσαι pro ἐλάσ-
σαι reponit Valck. de qua emen-
datione Cl. Pierſonus pronunciat,
Neminem sanum esse, qui dubi-
tet. Edictum hoc amoris atque
admirationis praeceptoris, et viri,
cui merito assurgunt, qui studia
haec amant, facile condono: puto tamen, non male me de
studiosis, et ipso ante omnes
Clarissimo Viro meritum, si
rationem tarditatis meae in reci-
pienda etiam probabili correctione
reddam, cuius me vix unquam,
celeritatis autem saepe, poeni-
nit. Fateor igitur speciosum
mihi videri, ac facile, Orphicum,
illud πελάσσαι· sed nec ἐλάσσαι
hoc scriptore et hoc loco indi-
gnum. Nondum observaui, fa-
teor, ἐλάσαι simpliciter, vel apud
nostrum de iunere quocunque,
vel apud alium de accessu nauti-

co dictum. De equitantibus,
curram agentibus, ducentibus
exercitum, frequens est. Sed
forte multa sunt huius generis,
ideo non dammanda, quod ego
non observaui, vel ipse adeo
Valckenaerius. Deinde sunt ta-
men quae persuadeant, naviga-
tioni non magis repugnare hoc
verbum, quam πελάσσαι. Pri-
mum omnium verbo ἐλαύνειν et
coniugatis locum esse ac domi-
cilium in navigatione, ipsum ἐλά-
της nomen suadere videtur, quod
cum remum significet haud du-
bie, obscurum certe est, utrum a
materie sua Remus dictus sit ἐ-
λάτη, an Abies arbor nomen
suum ab hoc usu acceperit. Eu-
stathius certe ad illud Il. H, 5
ἐπεὶ κε κάμωσιν εὐχέσθ' ἐλάτης
Πόντον ἐλαύνοντες, inuenit et
observat ἐτυμολογίαν ἐν τῷ ἐλά-
της ἐλαύνοντες. Et qui πόντον
ἐλαύνει, ponne eadem etiam ἐ-
λαύνει νῆα? Deinde unde nisi
ab hoc verbo ducta sunt κωπη-
λάτης, κωπηλατεῖν, κωπηλασία;
quid sibi vult νεηλάτης apud Ho-
sychium? ipse quidem interpre-
tatur ὁ ἰσθύνων καὶ ἐλαύνων τὸ
πλοῖον. Pollux 1, 123 coniungit
ἐξορμαῖν, πλεῖν, ἐκπλεῖν, πε-
ρὶ πλεῖν, διεκπλεῖν, ἀπελάσσαι
τὴν ναῦν. Denique Pindarus
Isth. E, 48 musam suam cum ex-
citet, ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, ve-
tus Scholiastes κατὰ μεταφοράν,
inquit, ἀπὸ τῶν νεῶν, πρόαγε
εἰς τοῦμπροσθεν. ΟΒΣΝ.

σὺν δὲ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο
καλὸς Ὑλας· τῷ δ' ἔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενεῖα
230 ἀργενναῖς ἐρύθηνε παρηίδας ἀβρὸς ἱελος,
ἀλλ' ἔτι κῆρος ἔην, πολὺ δ' ἠνδάνεν Ἡρακλῆϊ.
Οὔτοι μὲν ποτὶ νῆας καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
καὶ ῥα οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἡδ' ἀγόρευεν.

228. ἦλθ' ἑταρος vulgo. ἐτάρος Voss. Aug. 2. Ἡρακλῆος codd. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo Ἡρακλέος. 230. ἀργενῆς Vind. ἀργενῆς Ruhnk. Aug. 2. ἀργεννῆς Paris. Wrat. ἐρύθηνε παρηίδος videtur esse in libris MS. cum ed. Gesn. collatis, ut in Aug. 2. Ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηίδος sic Chiv. Ἀργεννῆς ἐρύθην παρηίδος edd. vett. Stephani correctionem, praeter τῷ Schneiderus quoque recepit. Wakefieldius in Silv. Crit. vol. II. p. 146. repugnantia dedit, ἀρτι νέας ἐρύθηνε παρηίδας. 232. ἠγερέθοντο Ruhnk.

228. ἦλθεν ἔτης pro vulgato ἦλθ' ἑταρος propterea scripti, quod noster, ut recentiores epici solent, non producit breuem syllabam in caesura, nisi in locis ex Homero sumptis. ἑταρος pro ἐταῖρος, quod explicatio est genuinae lectionis, (v. Helych. ἔτης) metri causa scripsere librorum. Caeterum fallitur Burmannus in Catal. Arg. v. *Hylas*, cum Acasto Pheris aduenisse perhibitum putans Hylam. Nam οἱ non ad Acastum, sed ad ipsum Hylam noster more suo retulit.

230. (226) Ἀργεννῆς.] Si nihil nos diuinare vetat in ita desperatis locis (quid enim quaeſo veter?) dixerim hic legendum, Ἀργενναῖς ἐρύθηνε παρηίδας ἀβρὸς ἱελος, pro Ἀργεννῆς ἐρύθην παρηίδος ἀβρὸς ἱελος. Sed ita legendo, vellem in proxime praecedente versu τὸν mutari in τῷ. Verum parum fidei huic meae diuinationi, seu conjecturae ipsemet adhibeo. H. 8 T E R H.

230. (226) Ἀργεννῆς etc.] Locum corruptum esse, certum est, nec quo melius restitui possit, quam H. Stephanus eum restituit, video. ita ergo cum Stephano legendum.

--- Τῷ δ' ἔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενεῖου

Ἀργενναῖς ἐρύθηνε παρηίδας ἀβρὸς ἱελος. E S C H.

230. (226) Iam ita constitutum notaueram hunc versum, cum commodum Chiueani libei auctoritas dubitationem mihi sensulit.

G E S N.

230. Gesneri lectio, ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηίδος, etiam Doruillii est ad Charit. p. 162. Ruhnkenio blandiebatur correctio Stephani, quam confirmat imitatione Nonni, si haec est imitatio, X. p. 278. οὐδέ οἱ ἀβρὸς ἱελος ἐρευδομένοιο γενεῖν, ἄχνοα χιονῆς ἐχαράσσεται κύκλα παρηῆς. Equidem recepi emendationem Stephani.

233. Οἱ pro σφισδ dictum, ut solet noster.

δεῖπνα δὲ πορσύνοντο πολυζέينوιο τραπέζης,
 235 ἡμενοὶ ἐξείης· πόθειεν δὲ τοὶ ἔργον ἔκαστος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιιο ποτῆ θ' ἄλῃς ἔπλετο θυμός,
 ἀνσάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθεῖης
 ἥιον, ἔνθα τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθε αἰλή νῆυς,

234. Vulgo δ' ἐπορσύνοντο. 235. πόθειεν δὲ τοὶ e cod. Ruhnk. Aug. 2. receptum. Vulgo πόθειεν μέγα ἔργον. Caeterum hic versus in libris omnibus post illum, αὐτὰρ ἐπὶ σίτοιιο, legitur. 236. ἔπλετο omnes. 237. Omnes ἀνσάντες δ'. 238. ἥιον Ruhnk. ἐνθάδ' Schneidero, contra morem epicorum. νῆυς Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ναῦς.

234. Δὲ πορσύνοντο quod scripti pro δ' ἐπορσύνοντο, probaturos puto, quorum aures numeris epicorum adsuetae sunt.

235. (232) ἡμενοὶ ἐξείης.] Ita lege, non ἐξείης cum Stephano.

ESCH.

235. Vulgo sic legebatur:

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιιο ποτῆ θ' ἄλῃς ἔπλετο θυμός,
 ἡμενοὶ ἐξείης πόθειεν μέγα ἔργον ἔκαστος.

ἀνσάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθεῖης

ἥιον.

Schneidero minus languere videtur oratio, si legatur: πόθειεν δὲ τοὶ ἔργον ἔκαστος, ἀνσάντες ἅμα πάντες, et cet. Sed cur ἡμενοὶ ἐξείης hic additum, quod ad desiderium nihil confert? et quomodo haec congruunt inter se, ἡμενοὶ ἐξείης ἀνσάντες ἥιον? Quae quum ita sint, permutavi ordinem duorum versuum: qui quum in libris esset perturbatus, haec ipsa perturbatio fecit, ut μέγα pro δὲ τοὶ scriberetur. Mutato versuum ordine etiam δὲ pro δὲ versu 237. scribendum fuit.

236. (230) Αὐτὰρ.] Non du-

bito quin suspectus sit multis hic locus sicut et mihi fuit, credenti potius legendum θυμῷ: sed eodem modo et infra scriptum habemus, v. 404. Ἄλλ' ὅτε δὴ δόγχοιο ποτῆ θ' ἄλῃς ἔπλετο θυμός.

H. STEPH.

236. (230) Rescribendum etiam mihi videbatur θυμῷ. Sed eadem, qua Stephanus, ratione manuam continui. OESK.

236. Librorum lectionem in ἔπλετο mutavi, certa emendatione. Ea iterum facienda infra v. 408.

238. (234) ἥιον.] Ita legunt editiones et interpretes, qui postremi reddunt: *Vaticum illuc aspiciamus super arenam marinae paucis*. Sed quis non advertit puerilem sententiolam? mallet ego ἥιον. Notum enim est, veterum navigia extra usum et in hyeme non in aqua detenta fuisse, ut cum nostris hodie sit, sed extracta et in sicco collocata tantisper, donec usus posceret, ut vndis redderentur, quod cum ex aliis, tum vero ex nostro passim videre est. KACHENB.

238. (234) Scrupulus hic aut difficultas obici non potest, nisi

- τὴν ῥα τότε εἰσορώοντες ἐδάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα
 240 Ἄργος ἐφημοσύνησι νῆε πόρσυνεν ὀχλίζειν,
 δερατέησι φάλαγξι καὶ εὐσρέπτοισι κάλωσιν,
 πρυμνόθεν ἀρτήσας· κάλεεν δ' ἐπὶ μόχθον ἰκάνειν,
 πάντας κυδαίνων. οἱ δ' ἐσσυμένως ὑπάκασαν·
 τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περὶ ξέροισι δ' ἀνῆπτον
 245 σειραῖην μήρινθον. ἐπέβριθεν δ' ἄρ' ἕκαστος,
 αἶψα θρόν ποτὶ κύμα κατειρῦσαι εὐλαλον Ἄργα.
 ἡ δὲ οἱ ἐγχεριμφθεῖσα ποτὶ ψαμάθω βεβάρητο,

239. ποτ' vulgo. Correxist Schneiderus. 240. ἐφημοσύνην Voff. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ἐφημοσύνησι. 241. δερατέησι Voff. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δερατέησι. 242. ἀρτύσας Ruhnk. Aug. 2. 243. ἐδύνοντο Ruhnk. δ' ἄρ' ἕκαστος Voff. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δὲ ἕκαστος. 246. ἀφορρόν cóni. B. Slothouweri e v. 74s. 247. οἱ δὲ οἱ PAI. ἐγχεριμφθεῖσα Voff. Ruhnk. Aug. 2. ἐγχεριμφθεῖσα vulgo.

Homericum ἦιον, *ibant*, ignorant aut oblito. Equidem malui emendare quantum licuit interpretationem Latinam, h. e. scribere, quasi nondum esset alia, quam annotationes de vitiiis interpretum scribere. O E S N.

238. ἀλῆης scriptum suspicatur Schneiderus, quia navis recens compacta mare nondum attigerat.

239. (237) Δερατέησι φάλαγξι.] Helychius: φάλαγγες, πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τῆ πέλας ἀλλήλων εἶναι, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεῶν ὑπερείσματα. E S C H.

Κάλωσι.] Funes nauticos recenset Apollonii Scholiasta ad lib. I. v. 566. quem, si lubet, vide. E S C H.

243. Comma post πάντας, ab Eschenbachio et Gesnero positum, omisit Schneiderus cum edd. vet. Recte. Hemistichium

enim hoc ex Iliad. X. 69. sumptum, ubi haec verba coniuncta sunt.

245. Particulam ἄρα e tribus codd. reposui, quod in Homero non licebat.

246. (242) De loquela, Argo naui adtributa, dicam aliquid ad 264. Loca nostri ubi loquens introducit, indicat Index V. Ἄργω. O E S N.

247. (242) Ἡ δὲ οἱ ἐγχεριμφθεῖσα.] Lege ἐγχεριμφθεῖσα. E S C H.

247. (243) Illud ἐγχεριμφθεῖσα non est simpliciter ab errore librarii: sed, nisi fallor, ab acumine Grammatici, qui vellet indicare, illud μ ante φ, ex v ortum, esse pleonasticum modo, et melius abesse. Eustathius ad Il. A, 46 p. 30, 20 ἀμβροσία, χρίμπτειν, ῥίμφα, κόμπος, κομψός, πῖμπλασθαι, καταπιμπρᾶν πλεονασμὸν ἔπαθον τῷ ν διὰ σε-

αὐαλέοις Φυκέσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσιν,
 ἡρώων παλάμῃσιν ὑπὸ σιβαρῆσιν ἀπειθής.

250 παχυνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰήσονος· αὐτὰρ ἔπειτα
 νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε
 μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηόσιν αἰὲν ὀρίνω.

αὐτὰρ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶν

μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον αἰοιδῆς,

255 καὶ οἱ ἀπὸ σιθίων ὅπα λείριον ἐξέλχευσα·

248. Φυκέσσαι — χέρσιν Voss. vt in Gesn. editione notatum. Χέρ-
 σον Aug. 2. Sed Φυκέσσιν in libris omnibus est. Vulgo χέρσιν. 250.
 Ἰάσονος vulgo. Ἰήσονος Ruhn. αὐτὰρ ἔπειτα Voss. Aug. 2. In margine
 Voss. nota vulgata lectio ἔμοιγε pro ἔπειτα. 252. Vulgo κεκμηόσιν.
 355. περὶ χερσὶ Voss. in cuius margine notata vulgata ἔμοιγε μετὰ. 255.
 Ante Steph. legebatur χείριον. Λείριον non dubito quin sit in codd. cum
 ed. Gesn. collatis. Certe ex Aug. 2. nihil a Gesneriana lectione diuersum
 notavi.

μυῖται φωνῆς. Hoc facilius
 admittam illa etymologia, quam
 ponit ad Δ, 237 p. 356. 18. ἐν
 χερσὶ πελάζειν. Quod est de illo
 οἰ, ἢ δὲ οἰ ἐγχρημφθεῖσα,
 puto illud abundare quidem, sed
 relationem tamen habere ad ψα-
 μάθην. Vid. dissertatiuncula de
 hac vocula οἰ, Indici suo loco
 intexta n. 3. GESN.

247. Οἱ hic et infra v. 251. ac
 255. pro σφιν dictum.

248. (244) Αὐαλέοις Φυκέσ-
 σιν.] Vide Plinium lib. XIII.
 cap. XXV. ESCHENB.

Multa ibi de fuci s. algae ge-
 neribus. Sed ego cupiebam mihi
 monstrari tantam illius copiam,
 quae nauem irretiret. GESN.

250. Ἐμοιγε, ob γὰρ additum
 pronomini, non videtur aptum
 esse. Vera est altera lectio, cu-
 ius explicandae causa ἐμοι ad-
 iectum et versui accommodatum
 fuit.

251. (247) Hic illud redun-
 dans οἰ est sibi h. e. in sui gra-
 tiam: vt nostri, *Gib mir doch
 dem Kerl ein paar Ohrfeigen*.
 V. Diss. modo cit. n. 1. Sic sta-
 tum ponitur v. 251. GESN.

252. Κεκμηόσιν epica dialectus
 requirebat.

255. (251) Καὶ οἱ ἀπὸ.] Vulg.
 editiones χείριον habent: sed
 λείριον reponere non dubitavi,
 ne non religioni id, sed supersti-
 tioni tribueretur. Fateor tamen,
 non meminisse me lectum mihi
 alibi esse ὅπα λείριον pro eo,
 quod Homerus dicit ὅλα λειριόεσ-
 σαν, Il. γ. v. 150. — Ἄλλ' ὄγο-
 ρηταὶ ἐσθλοὶ, ταττίγεσσι ἐοικό-
 τες, αἵτε καὶ ὕλην Δενδρεῖν ἐφε-
 ζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱέσι.

H. STEPH.

255. (252) Ὅπα λείριον.] Λεί-
 ριον Stephanus reposuit pro χεί-
 ριον, optime. Nec est, quod huic
 suae coniecturae diffidat. Licet

Ἐξοχὸν Ἡρώων Μινυηῖον αἶμα γενέθλης,
 εἰδ' ἄγε νῦν σερεοῖσιν ὑπὸ στέροισι κάλῳα
 βρίσαθ' ὁμοῖοιόθεντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαῖῃ.
 ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήθην τανύσαντες.
 260 καὶ χαροπὸν ποτὶ χεῦμα γεγηθότες ἔλξατε νῆα.
 Ἀργῶν, παύκησιν τ' ἠδὲ δρυσὶ γομφωθεῖσα,
 αἰ' ἐμῆς ἐνοπῆς· καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες ἦδη,

257. στεροῖσιν pro vulgato στερόοισιν Aug. 2. 261. Vulgo τ' ἠδὲ δρυσὶν sed δρυσὶ Ruhnk. γομφωθεῖσα Voss. Ruhnk. Aug. 2. Ante Goffertum γομφωθεῖσαν. 262. αἰὲν pro αἶ', libri omnes, etiam Aug. 2.

enim Homerus non ita loquatur, loquitur tamen ita Apollonius lib. IV. v. 903. ἴσαν ἐκ τομάτων ὅπα λείριον. E S C H.

257. (253) Εἰδ' ἄγε Homericæ formula excitandi. Eustath. ad Il. II, 667 κελευσματικῶς, ἀπὸ τῆς εἰς δὴ ἄγε ῥηθὲν μᾶλλον, ἥπερ ἐνδοιαστικῶς, ἀπὸ τῆς, εἰ δὲ βύλει ἄγε. Hanc tamen posteriorem interpretationem interdum locum habere fatetur idem ad Il. Ψ, 579 p. 1435, 41. Ἄγε apud Homerum etiam ad plures dici, constat. v. g. Il. Z, 576 vbi idem monet Clarcus. Hic quidem simpliciter incitandi vim habet. Ceterum hia quinque versibus non puto perfectius quidquam ab ipso Homero factum esse. O E S C H.

257. Στερεοῖσιν scripsi, quod epica dialectus videbatur exigere.

258. (254) Ὅμοιοιόθεντες Schol. Aristoph. ad ὄρν. ὁμοῖοιόθεν. συνθέλω· ὁμοῖοιόθεν, κυρίως, τὸ ἅμα καὶ συμφύωνι ἐρέσειν. Adhortatur igitur auctor hoc loco Argonautas, vt simul omnes nauem e litore in fluctus impellant, quippe

qui mox simul omnes ὁμοῖοιόθεντες erunt. E S C H.

258. Verbi βρῖσθαι actiua significatione dicti exemplum e Pindari Nem. VIII. 30. attulit Schneiderus.

261. (257) Et illud Orpheo, h. e. diuini spiritus poeta, dignum, quod subito ad ipsam nauem oratio conuertitur, quam pulcherrimam apostrophem corruperant librarii, illo importuno v ad verbum γομφωθεῖσα adiecto: quod cum pridem dolere ausus fuero, tanto minus id facere dubito, cum Pierfono idem in mentem venisse, eumque laudatum eo nomine a Ruhnkenio videam Epist. 2 p. 72. cum denique Vossiani libri auctoritas accesserit. Quod in hac allocutione mentionem facit poeta materiae nauis et modi, quo compacta sit, pertinet ad augendam miraculum. O E S C H.

262. (258) Αἰὲν ἐμῆς ἐνοπῆς.] Nauem ipsam nunc alloquitur Poeta. E S C H.

262. (258) Adeo necessaria, et vnica, et blanda tamen atque sa-

ἦνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
πέτραις τ' ἡλιβάτες, καὶ μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον

263. κολωνῷ conl. Geln. pro vulgato κολώνῃ. 264. Vulgo κατὰ
πόντον. Tum ἔβαινον. Voss. Ruhnk. Aug. 2. sed vulgo ἔβαινες.

cilis visa emendatio Cl. Herin-
gae, Obf. 10 p. 78 proposita, et
suo merito probata Ruhnkenio
Ep. 2 p. 73, vt circumspcctis
omnibus illam in ipsum contex-
tum auctoris recipere sustinue-
rim. Neque adeo opus est, vt
rationem facti reddam apud in-
telligentes. Modo illud memi-
nerimus, sermonem hic esse de
obsequio Argus cum confieret et
existeret. Hic materiem de sil-
uoso colle mulcendo ad pontum
h. e. in litus, vbi aedificanda e-
rat, deduxit Orpheus, vt mate-
riem muri Thebani Amphion etc.

ΟΞΣΗ.

263. (259) Malim κολωνῷ, ne-
que tamen mutare ausus sum, si
forte etiam ὁ κολώνῃς dixerint.

ΟΞΣΗ.

263. ὑλήεντι κολώνῃ, vt πολέον-
τες ἐχίδνης apud Nicandrum,
aliosque similes poetas dictum
notauit Schneiderus. Fuit sane
haec generum permutatio illo-
rum temporum propria, quum
nondum stabilem vsum lingua
accepiisset. Sed deinde ea aetas,
quae iam ad interitum vergebat,
obtusum venustatis sensum ille-
cebris quibusdam excitare stu-
dens, ad insolentiam et rarita-
tem confugiebat. Vnde pariter
et nouam et vetustate oblitera-
tam dictionem sectabatur. Id et
apud Graecos et apud Romanos
euenisse animaduertimus. Et iam

haec nostros quoque inuadere
coepit labes.

264. (260) Ingeniose, vt solet,
coniecit Ruhnkenius Ep. 2 p.
73 μοι παράπομος ἔβαινες, et
interpretatur, *mecum tanquam
comes iuisti, me deduxisti mon-
tibus relictis*. Sed ne causam
quidem, nedum necessitatem mu-
tandi me videre, fateor. ΟΞΣΗ.

264. Lege: καὶ μοι παράπο-
μος ἔβαινες, ὅς' ἀποπρολιπῶσα.
*Mecum tanquam comes iuisti,
me deduxisti montibus relictis*.
Hac sententia nihil aptius. Quis
enim est, qui nesciat, canentem
Orpheum secutos esse arbores,
saxa, feras? Horat. III. Carm.
11. 13. *Tu potes tigres comi-
tesque (παράπομος) syluas Du-
cere*. Gelsnerus nullam mutandi
necessitatem videns, vulgatum
capit de materia, ex qua Argo
construeretur, ad mare deducta.
At Orpheus loquitur de arbori-
bus, se insecutis, antequam ad
natis aedificationem adhiberen-
tur. Nec vllae eius in deducen-
dis ad pontum arboribus partes
fuerunt, cum demum, naui iam
confecta, ad Argonautas venerit.
ΛΥΗΗΚ. Schneideri sententiam
non assequor. Is edidit, καὶ μοι
μετὰ πόντον ἔβαινες ὅς' ἀπο-
προλιπῶσα. Notae autem ad h.
l. praefixit: *παρὰ πόντον*. De-
nique in ipsa nota constantem
codd. lectionem ἔβαινες et προ-

265 οὐρ' ἀποπρολιπῆσαι· ἐπίσπεο δ' αὖτε θαλάσσης
 Παρθενίης ἀτραπὲς· σπέρχει δ' ἐπὶ Φᾶσιν αἰ-
 μείβειν,

ἡμετέρη πίσυνος κιθάρῃ καὶ θεσκέλῳ ὁμφῇ.

Δὴ τότε ἐπιβρομέσσα Τομαριάς ἔκλυε Φηγός,

265. Ante Gesn. ὕρῃ προλιπῆσαι. Hic ὕρῃ ἀποπρολιπῆσαι dedit. Voss. ὕρῃ προλείπῃσαι — ἐπέσπεο. Vind. ὕρῃ προλιπῆσαι — ἐπέσπε-
 το. Ruhn. ὕρῃ προλιπῆσαι — ἐπέσπεο. Aug. 2. ὕρῃ προλίπῃσαι (hc).
 — ἐπέσπεο. Wrat. ὕρῃ προλιπῆσαι. 266. Vulgo σπέρχει. Tum πῦσιν
 vulgo: correctum ab Heringa et Bernardo ad Demeir. Pepag. p. 85. ac
 Φᾶσιν Voss. Aug. 2. Ibidem ἀμύνειν Voss. Ruhn. Aug. 2. 267. πρ-
 συνός Aug. 2.

λιπῆσαι facere ait, ut credat
 poetam sequutum esse fabulam
 ab Silio XI. 472. seq. traditam,
 qui refert, quum Argo mare nol-
 let intrare, ipsum mare Orphei
 cantu ad nauem adductum esse.
 At quomodo hoc e verbis Orphei
 elici poterit? Tum, ἔβανον, in-
 quit, *equidem statim probaue-
 ro, ut ad δένδρεα, referatur,
 quibus compacta nauis Argo in
 mare descendit.* Ac postea:
*rectius etiam ἔβανον de arbo-
 ribus descendentibus dicitur,
 quam ἔβανες de navi ex pinis
 compacta, in monte succisis et
 ad mare deductis.* Certe refu-
 tari antea Ruhnkenius debebat.
 Pro πύκτας legendum putat πύ-
 κας, quod genus ad nauem fa-
 bricandam adhibitum constare e
 v. 261. Ac recte post generale
 nomen δένδρεα speciatim πύκας
 nominari. Id mihi quidem languid-
 um videtur. Itaque dedi, prellius
 optimos libros sequutus, καὶ μοι
 κατὰ νόμον ἔβανον ὕρ' ἀποπρο-
 λιπῆσαι. Ἀποπρολιπῆσαι singu-
 laris vel propter hiatum impro-
 bari debebat. Quemadmodum,

inquit, ante audiisti, quum ar-
 bores et rupes ex montibus ad
 strepitum citharae vel vocis de-
 ducerem, ita nunc meo hortatu
 mare intra.

265. (261) Hic feliciorem pu-
 to fuisse Ruhnkenium, qui repo-
 nit ὕρ' ἀποπρολιπῆσαι. Seruare
 tamen malui η, quod est in om-
 nibus libris. Duplicationem ἀ-
 ποπροῖο esse Orphicam, Index do-
 cet. Οὐρῃα προλιπῆσαι, quod
 est impressorum typis librorum,
 reliquisset, si formae huius
 exempla mihi in promptu essent.
 Sed quis τέιχα, ἔτηα meminit?

GESN.

266. Epicus sermo postulat
 σπέρχειν.

268. (264) Τομαριάς.] Hoc
 Τομαριάς nescio an vsquam in-
 veniatur, et si inueniatur, a τέ-
 μνω forte deducendum erit, sed
 quid ad locum hunc? ego vix
 dubito quin legi debeat Τομέρια,
 vaticina a τομυρὸς vates, ὁ τὸ
 μὴ ὄν μαντικῶς ὁρῶν, sec. Eu-
 stath. ad Odyss. π. versum ergo
 sic lego:

ἦν οἱ ὑποτροπὴν Ἄργος θέτο νηὶ μελαίνῃ
 270 Παλλάδος ἐννεσίχσιν· ἀνῆρξθη δὲ μάλ' ὤκα,
 δέρατ' ἐλαφρίζεσα, θοῇ δ' ὀλίσθανε πόντῳ·
 καὶ οἱ ἐπειγομένη θάμινάς ἐκέδασσε Φάλαγγας,

269. ὑπὸ τροπὴν Aug. 2. 270. ἀνῆρξθη Voss. Ruhnk. Aug. 2.
 271. θοῇ Ruhnk. ὀλίσθανε Ruhnk. Aug. 2. 272. ἐπειγομένην Wrat.

Δὴ τότε ἐπιβρομέουσα τομέρια
 ἔκλυε Φηγῆς. κ σ κ η.

268. (264) Τομαριάς sine dubio patronymicum nomen a Tomaro monte, cui Dodonaei Iovis templum adiacet. Strabo 7 p. 227 Τὸ ὄρος ὃ Τύμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως ἰγὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν. De hac fago (*filiae filia nobilis* Hor. Od. 1, 14, 12) Apollod. Bibl. 1, 9, 16 p. 49 κατὰ δὲ τὴν πρόφωον ἐνῆρμονεν Ἀθηνᾶ Φωνῆεν (sic leg. pro Φωνῇ) Φηγῇ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. De hac Claudia. de B. Get. l. 7, 18 dicit Minervam *Caeso Tmarii Iovis augure lucis Arbore praefaga tabulas animasse loquaces*. Add. Apollo. 1, 525 sq. it. 4. 582. et ipse noster hic, et v. 1154. Val. Fl. i, 304. Tzet. ad Lycophr. 1019. Quae de τομέρις apud Eustathium memorat Elchenbachius, ea habentur ad Il. II, p. 1074. 37 et ad Od. Ξ, p. 545, 4, atque audiri possent, si non omnes libri haberent Τομαριάς.

Quod ἐπιβρομέουσα ἔκλυε Φηγῆς, hoc, arbitror, significare voluit poeta, illam fremitu indicasse se audire, et parere contumacius, qui mos illius erat, quod cognoscet, qui inspicere velit locos, quos dedimus in Indice, ubi Argo locuta est. ρ κ ς η.

268. Schneidero ἐπιβρομέουσα, quod in versu gemello 1161. occurrat, hic plane vitiosum videtur. Quare ἐπιτρομέουσα scribendum putat. Ἐπιβρομέουσα est, voce assensum significans.

269. (265) Pronomen οἱ iungendum cum νηὶ, ut monui in Ind. h. v. n. 3. Parum refert poetae et mendacis nunc ὑποτροπὴν fagum dicere, adiunctam carinae, nunc τρόπιν, h. e. ipsam carinam λάλον, ut v. 707, nunc toti naui sermonem tribuere; nunc Mineruam nominare auctorem, nunc architectum Argum, nunc ἐργοδιώκτην operis Orpheum. Tales diversitates ne historiam quidem vitiant, nedum fabulam.

Ο Ε Σ Ν.

271. Schneiderus scriptum fuisse putat, δέρας' ἐλαφρίζεσα, *pondere suo, i. e. lignorum, quibus erat compacta, allentata*: assertque Oppian Cyneg. I. 85. Nihil mutandum: non lignis se Argo, ut apud Oppianum equus pedibus, sed ligna, i. e. se ipsam alleuabat.

272. (268) Οἱ ἐπειγομένη est sibi instans, se vrgens: Argo enim hic animata est: versu autem proximo relationem loci notat. V. Ind. h. v. nr. 1. Porro ad intelligentiam horum versuum cogitare oportet navium, impossi-

αἱ οἱ ὑπὸ τρόπιν εἶντο μιῆς χοίνοιο ταθεῖσαι.
 ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένας, χαροπὸν δ' ἀνεχάσσατο κύμα.
 275 Θῖνες δ' ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δὲ Φρέν' Ἰήσων,
 ἄλτο δ' ἔσωνεὸς Ἀργος, ἐφέεπετο δ' ἀγχόθι Τίφος

273. αἱ οἱ ὑποτρόπι κείντο μιᾶς σχολοιοισα θεῖσαι PAIC. τρό-
 πι Voff. Aug. 2. ὑποτροπή Ruhn. Stephanus αἱ οἱ ὑπὸ τρόπι κείντο,
 receptum ab Elchenb. et Gesn. Schneiderus ὑπὸ τρόπι, edidit, quod δι-
 συλλαβῶς pronunciandum censet, de metro nihil sollicitus. μιᾶς vulgo.
 274. ἐκ δ' ἄρ' ἔβη λιμένος laudat Dinner. λί μ' ἔνος Ald. λιμένος Crat.
 et recentiores. ἀνεχάσσατο Voff. Aug. 2. 275. Φρένας Ask. Wrat.
 Ruhn. Aug. 2. PAIC. 276. ἀγχόθι vulgatum habet Aug. 2. sed αὐ-
 τόθι Voff. Ruhn.

tam pluribus palangis h. e. cy-
 lindris, quos carina ad angulos
 rectos decussit. Illae palangae
 ut aequabiliter pondus navis sus-
 tineant, ope lineae s. funis ex-
 tenti, qui omnium summos ar-
 cus tangat, aequatae sunt. Iam
 ut quamque palangam relinquit
 progressu navis, ita illa ponde-
 re liberata, vel suo vel soli ela-
 tere movetur, resilit: sic spar-
 guntur omnes et directionem or-
 dinemque amittunt. Illud de
 fane extenso aequandis palanga-
 rum fastigiis etiam in hodiernis
 architectorum navalium rationi-
 bus obtinere, observo in Philof.
 Transact. vol. 5 p. 288. ο κ ε π.

273. (269) [Τὸ τρόπι.] Ita
 bene corrigit Stephanus pro ὑπο-
 τρόπι, quod, licet manifesto ni-
 hil esset, tamen seduxit interpre-
 tes. Scholia ad Aristoph. Ἰν-
 πείς: ὁ ἐστὶ συνεκτικώτατος τῆς
 νεὸς, ἥ τις ἐστὶ τρόπις, ὑπὸ δὲ
 ἄλλων μήτρα καλεῖται. ε κ σ η.

273. τρόπι habet ultimam lon-
 gam, ut μήτι apud Homerum.
 Itaque ὑπὸ τρόπιν εἶντο scripsi.

274. Euli δὲ saepius ab nostro
 post secundum verbum colloca-
 tur, quod est recentioris aetatis
 indicium, hic tamen minus placet
 ἐν δ' ἄρ' ἔβη nude positum.
 Quare λιμένας scripsi. Ita v.
 636. καλὸς τ' ἐστὶ λιμένας φαρμα-
 κώδεας εἰσενέγκουσιν.

275. (271) [Θῖνες] In vulg. e-
 dit. - - ἐγήθει δὲ Φρένας Ἰήσων.
 cuiusmodi error habetur et infra
 v. 445. — πηλήθει δὲ Φρένας ἀχιλ-
 λεύς, posito utrobique Φρένας
 pro Φρέν'. H. STEPH.

276. (271) Nescio quid moue-
 rit doctissimum virum H. Ste-
 phanum, ut mutaret lectionem
 praecedentium editionum; quam
 habet etiam Askaeanus liber,
 quae sola sententiam praestat
 commodam. Quid enim est θῖ-
 καν ἐπάρτια τῇ νηϊ; sed ἐπέθη-
 καν ἄρτια τῇ νηϊ quid sit, ne-
 mo temere potest dubitare, nec
 male, spero, in interpretatione
 expressum est. Ὅπλα τε πάντα
 ἐνθάδε ἐστὶν Apollo. 1, 357.

GESN.

καὶ οἱ ἐπαρτέα θῆκαν, ἀρηρότα πορσύνοντες,
ἰσὺν τ' ἢ δ' ὀθόνας· ἐπὶ δ' αὖτ' οἴηκας ἔδησαν,
πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμάσιν.

280 αὐτὰρ ἔπειθ' ἐκάτερθεν ἑρετμὸς ἠπλώσαντο,
εἰσβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινύηας·

τοῖσιν δ' Αἰσωνίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κέκλυτέ μευ, βασιλῆες ἀμύμονες· ἐ γὰρ ἔμοιγε
ἀνδάνει ἐν πραπίδεσσιν ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν.

285 ὑμεῖς δ', ὄντινά οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ,
ἠγεμῖκα σήσασθε, καὶ ᾧ πέρι πάντα μελήσει
σημαίνειν, ὃ τί οἱ βέζει ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον,

277. Vulgo ἐπ' ἄρτια. Ruhnk. Aug. 2. ἐπαρτία, quod dedit Steph. Deinde πορσαίνοντες Ruhnk. 279. ἡ ἱμάσιν ex Aug. 2. affert Schneiderus, non observatum nihil. 280. ἔπειτ' Aug. 2. et cod. ante Steph. 281. ἐκέλευεν Aug. 2. τ' ἐκέλευον Eschenb. 285. ὄντινά οἱ κραδίη Voff. Aug. 2. receptum a Schneidero. "Ὀντιν" οἱ Viind. Ruhnk. Vulgo ὄντιν' ἄρα κραδίη. 287. σημαίνειν Schneiderus dedit e cod. Ruhnk. Caeteri σημαίνειν. Tum omnes ὅτι κεν βέζει.

277. ἐπαρτία Schneideri conjectura est, probata etiam Ruhnkenio. Ad eam firmandam attulerunt Apoll. Rh. I. 235. 333. 1210. III. 2. Sed quod Gesnerum inepto commate post πορσύνοντες impeditum dicit Schneiderus, unde ipse hoc comma sustulit, et post θῆκαν posuit, non intelligo. Nam quid est hoc, καὶ οἱ ἐπαρτέα θῆκαν? quid autem porro hoc, ἀρηρότα πορσύνοντες ἰσὺν τ' ἢ δ' ὀθόνας? Immo ἐπαρτέα θῆκαν ἰσὺν dicit, et ἐπαρτέας ὀθόνας, addito per appositionem ἀρηρότα πορσύνοντες.

278. (274) Οἴηκας ἔδησαν.] Αποθόνας: Τῆφον εὐτελεως οἰτῆα νηὸς ἔρυσθαι. ad quae verba Scholiaff. Οἰτῆα, τὰ κηδάδια, οἶον οἰήσια, ἐπεὶ δὲ οἰήσεως ἕνεκα

τῷ κυβερνήτῃ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι τὸς οἴηκας. E S C H.

285. Θυμός τε μενοινᾷ.] Ita Homerus Odyll. β. νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. E S C H.

285. (282) Varietas Vossiani codicis non simpliciter aberratio videtur, sed eius, qui illud Orphicum οἱ etiam hic vellet inculcare, de quo vid. Intil. n. 1.

G E S N.

287. Vulgata lectio ὃ τι κεν βέζει neque cum praecedentibus, neque cum sequentibus congruit. Itaque οἷ, quod, ut in indice notatum, saepe in nostro cum κεν permutatur, et futurum reposui. Siue οἷ ad ducem, siue, ut saepe noster solet, ad sequentem pluralem ἐπιπλώσειν et ἀφ' ἑομένων referas, sensus est hic:

E

πόντον ἐπιπλώσιν, ἀφ' ἑξομένοις τ' ἐπὶ γαῖαν,
 εἴτε καὶ ἐς Κόλχας, ἢ ἐς ἀλλοδαπὰς ἀνδράπας.
 290 καὶ γὰρ, δὴ μῦνον σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἐσθλοί,
 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτω ῥέξης γένος εὐχεστάασθε,
 ξυγὸν ἀνηρεΐψασθε πάγον, κλέος ὄφρ' αὖ ἄρησθε.
 ἀλλ' ὅ οἱ κάρτισον ἀρειότερόν τε γενέσθαι

288. ἐπιπλώσιν cod. Ruhn. ἐπιπλώσουσιν Voss. Aug. 2. ἐπιπλώου-
 σιν vulgo. Schneiderus edidit ἐπιπλίσουσιν. 289. καὶ ἐπὶ ἅπασιν omnes.
 290. Vulgo μῦνοι quod est in Wratt. et Ruhn. vt ait Schneiderus, μόνον
 Ask. μῦνοι Voss. μῦνοι Aug. 2. ed. p. 110. 291. hic versus abest in Voss.
 et Aug. 2. 292. ξυγόν Aug. 2. πόνον Voss Aug. 2. Ruhn. Vind. πό-
 νων vulgo. ἀρῶσθε Schneiderus e cod. Tüb. de qua varietate nihil
 Ruhn. p. 284. Vulgo ἀρῶσθε. 293. Vulgo ἀλλ' ὅ ἐπὶ. Codd. Voss.
 Vind. Ruhn. Aug. 2. ἀλλ' ὅ αἱ.

*qui imperat, quid his mari ter-
 raque gerere velit.*

289. ἢ ἐς scripsi pro καὶ ἐς.
 Vsum particularum εἴτε — ἢ ex-
 plicuit Hoogeveen p. 367. At-
 que ἢ et καὶ permutari monui
 ad Aristot. poet. p. 102.

290. (286) Πολέες τε καὶ ἐ-
 σθλοί.] Quos Theocritus ὄωντον
 ἡρώων vocaret. ἐσθλὸς vero hic
 usurpatur, quemadmodum apud
 Hesiodum Epy. v. 214. vbi Plu-
 tarchus exponit τὸ ἐσθλὸς, ὃ τῇ
 τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχων.

ESCH.

290. (286) Cupi facile nimis
 sit, in veteri praesertim scriptu-
 ra, φ in οἱ transire, ausus sum
 hic etiam mutare lectionem li-
 brorum, qui mihi patuere, vt
 darem, quod intelligere mihi et
 interpretari posse viderer. GESN.

290. Dedi μῦνον ex Ask. Pro-
 pterea tantum, inquit, vt glo-
 riam vobis pararetis, mecum
 communem suscepistis laborem,
 non quasi ego id vobis imperare
 potuerim. Gesneri μῦνον, proba-

tum Ruhnkenio, merito impu-
 gnat Schneiderus.

292. (288) Non improbabilis
 est Cl. Ruhnkenii emendatio,
 certe naturam negotii declarat.
 Arripiunt ac depolcunt homines
 laborem, vt gloriam inde aufe-
 rant. Sed magis poeticum ta-
 men est, vt puto, Inuadunt glo-
 riam laborum, vt eam sibi aufe-
 rant. Rapunt, rapere student,
 inuadunt labores et pericula,
 non quatenus hoc sunt, sed qua-
 tenus trahunt comitem gloriam.

GESN.

292. Emendauit interpunctio-
 nem et lectionem vulgatam, πόνον,
 κλέος ὄφρ' αὖ ἄρησθε Ruhnkenius
 in ep. crit. p. 234.

293. (289) Κράτιστον ἀρειότε-
 ρον.] Nota, Superlatiuum poni
 pro Comparatiuo et expresse
 comparare. Cur igitur Sanctius
 negat vllum Superlatiuum com-
 parare?

293. οἳ vñtatum nostro e codd.
 reuocauit. Idem scire est atque
 ἐν ἡμῶν.

Ἡρακλῆος ἀνάκτος ὀϊομαι ἴξε καὶ αὐτοί.

295 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· ἐν δ' ἄρα Φωνῇ
λαὸς ἐπερρῶόθουν, Μινύαις ἔπι κοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.
ἀλλ' ἔπειθ' ὃν ἀνάκτα πεπνυμένον, ὃς ῥά τι ἦδη

Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον Λῆσονος υἱόν·

300 ἢ δὴ νί κλέος ἐσθλὸν ἐπ' ἐσσομένοισιν ὄπαζεν·
ὃς ῥά οἱ αὐτὸς ἐνίσπεν, ἱήσονα κοίρανον εἶναι.

295. οἱ δ' ἅμα πάντες Schneiderus e coni. Slothouweri. Ibidem ἐνδ' ἅμα Φωνῇ malebat Heynius. 296. ἔπι κοίρανον pro vulgato ἐπικοίρανον dedit Gelfnerus. 297. μέγ' pro μέγ' Ruhnck. 298. ἦδε Volff. Aug. 2. Wratt. 299. συνεσίῃσι Aug. 2. vt refert Schneiderus. 300. ὡς ῥά οἱ Volff. Aug. 2. ὡς δὴ οἱ vulgo. ἐπεσσομένοισιν ante Gelfnerum. 301. Gelfnerus ὡς ὅγε κ' αὐτὸς. Ante eum ὃς τότε γ' αὐτὸς. Codd. Volff. Vind. Ruhnck. Wratt. Aug. 2. ὃς ῥά οἱ.

296. (292) Non puto nomen esse ἐπικοίρανον, vt nec ἐπικύριον, vel ἐπιτύραννον. Sed κοίρανον ἐπὶ Μινύαις in Minyis vel inter Minyas. Vid. ad 296. G E S N.

298. (294) Ἀλλ' ἔπειθ' ὃν ἀνάκτα. Contraria his habet Aristoteles lib. III. de Rep. c. 13. de Hercule. vbi dixit, Herculem minime voluisse parere Iasoni, vt longo intervallo omnes caeteros Argonautas superans, ac ob hanc causam Argonautas cum reliquisset. Verba eius sunt: μυθολογεῖται δὲ καὶ τὸς Ἀργοναύτας τὸν Ἡρακλέα καταλιπεῖν διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ὃ γὰρ ἐξέλειν αὐτὸν ἄγειν τὴν Ἀργῶ μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερβάλλοιεν πολὺ τῶν πλωτῆρων. E S C H.

298. (294) Merito hic πεπνυμένον vocat Herculem, cuius alias non valde laudatur sapientia. Nouerat ille, quid a nouerca sibi expectandum esset, si suum amicum Iasona honore ex-

ueret. Illud οἱ ἦδη non simpliciter πλεονάζει, sibi, suo bono, sciebat. Licet etiam hoc observare, decorum esse Herculi, non dicere, non habere orationem, sed facere. G E S N.

300. (296) Potest quidem ἐπεσσομένος voce duplicata intelligi vt ἐπιγενόμενος, vt ἐπίγονοι illi Tragicorum. Sed cum nondum alias inuentum sit, cum liberum esse debeat iungere literas et syllabas, prouti sententia postulat, feci, quod video etiam doctissimo Heringae Obsl. 2 p. 14 placuisse, diuisi praepositionem hic, vt olim factum est 608, vt faciam 625. G E S N.

300. Vulgata lectio nata oculis librarii ad sequentem versum aberrantibus.

301. (297) Ἱήσονα κοίρανον εἶναι. Et hoc valde appetit Iason, dubio procul. Adeo enim indomitam in eo fuisse animi magnitudinem scribit Aristoteles

πεντήκοντ' ἐρέτησιν, ἀνὰ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην.
καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν
Ἡρακλῆς τε καὶ Δῆκαν Ἰήσωνα κοίρανον εἶναι.
305 Ἥμος δ' Ἡελίος οἱ, ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
τῆμος ἐνὶ προπιδέσσι ἐμήτιεν Λίσονος υἱὸς
πίσιν ἐφ' ἡρώεσσι καὶ ὄρκια συνθεσιάων
δέσθαι, ὅφρ' ἔμπεδα πάντα φυλαττόμενοι πε-
πίθαιτο.

302. ἐρετμοισιν Voss. ἐρετμαῖσιν ἀνὰ κρατερὴν Ruhn. qui post v.
304. ita haec repetit: πενήκοντ' ἐρετμαῖσιν ἀνὰ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην.
305. ἡλῖος τὸ ἀπείριτον omnes. 309. φυλαττόμενοι Aug. 2. a me
non notatum. πεπίθαιτο Ruhn. Aug. 2. Hoc versu finitur codex Aug. 2.

lib. III. de Rep. c. IV. *ut esuri-
te sese diceret, quando non
impetaret: Ἰάσων ἔφη πεινῶν,
ὅτε μὴ τυραννοῖ. ESCH.* Modo
non hic de Phraeorum tyranno
multum iunior sermo sit.

GESN.

301. (297) Audacior iusto hic
non videbor, spero, his, qui
considerabunt formas literarum,
et recordabuntur, quam parum
illos adspirationum et apostro-
phorum apices curauerint libra-
rii, denique salua sententia ora-
tionem sic multo melius et ma-
gis poetice coniunctam esse.

GESN.

302. (298) Πεντήκοντ' ἐρέτα-
σιν.] Apollonius quatuor et quin-
quaginta recenset. Flaccus unum
et quinquaginta. Apollodorus
quadraginta et quinque. ESCH.
v. Index Voc. Ἀργοναυτῶν.

GESN.

Τραφερὴν τε.] τραφερὴ hic ter-
ram significat, versus plane simi-
lis illi:

Ἵγρὰς καὶ τραφερὰς βασιλεὺς
Ἄγεις μ' ἀνέβηκεν.

Oppianus lib. I. Κυνηγ. Δῶκεν
ἔχειν πᾶσαν τραφερὴν, πᾶσαν
δὲ καὶ ὕγρην. et saepissime alibi.
Nonnunquam etiam adiectiuo
τραφεράν γαῖαν. παρὰ τὸ τρέ-
φειν, ὅτι πάντα τρέφει τὰ ζῶα.

ESCH.

305. Abhorrentem ab epico-
rum consuetudine articulum in
ol mutavi.

309. (305) Ὅφρ' ἔμπεδα.] τὸ
ἔμπεδα hic sumitur, quemadmo-
dum apud Homerum Iliad. N.
(141) et alibi passim τὸ ἔμπεδον.
ὁ δ' ἀσφαλῶς ἔπει ἔμπεδον. i.
e. firmiter, constanter, aduer-
bialiter, quod non monuissem,
nisi interpretes et in talibus le-
vibus peccarent. infra v. 345. τὸ
ἔμπεδον, et passim utrumque in
tali significatione occurrit.

ESCH.

310 καὶ τότε τοι, Μισαῖε, Φίλον τέκος Ἀντιφῆμιν,
πορσύναι μ' ἐκέλευε θοῶς ἱερήϊα καλὰ.

αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῆσιν ἐπ' ἡϊόνεσσιν ἐνεῖκα
καῖα, τὰ τ' ἐκ δρυὸς ἐστὶ φερσεβίης· ἐν δ' αἶψ'
ὑπερθεν

πλεκτῶ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυστα δῶρα.

311. κομίσαι ex interpretatione Voss. θεοῖς pro θοῶς coni. Schnei-
deri. 312. Vulgo ψαφαρῆσιν et ἐνέκα. Galsuerus coniiecit ἔθνηκα.
Codd. Vind. Ruhuk. ψαφαρῆσιν et ἐνέκα. 313. διός ἐστι Voss. ὑπερ-
θεν pro vulgato ὑπερθε idem. 314. πολλά παρκατέθηκα Voss. πολ-
λά παρκατέθηκα Ruhuk. πέπλα παρκατέθηκα Vind. πέπλω vulgo.

310. (306) Ἀντιφῆμιν υἱὸν Mu-
laeum vocat Suidas, τὸ εὐφῆμιν
τὸ ἐκφάντε, τὸ περκυῶνος. Ita-
que certe incisum post τέκος re-
cte sustulimus; sed in hoc ge-
nus genealogias ἀπεράντους non
descendimus. Vid. Fabr. B. G.
I, 16, 3. G E S N.

310. Suidae locum melius
scriptum in Eudocia legi obser-
uavit Schneiderus: alia paullo
tradere Androktionem in Schol.
Soph. ad Oed. Col. 1051.

311. (307) Ἱερήϊα καλὰ sunt,
quibus litatur, καλλιερεῖται.
G E S N.

312. (308) Res ipsa et v. 327
inducant, sermonem esse de strue
lignorum, quae actensa hostiam
consumeret, πυρκαῖα. Placeret
ergo valde, pro ἐνέκα si legere-
tur ἔθνηκα. Sed nec ἐνέκα damna-
re aulum, cum vel simpliciter
imponere significare possit, ut
Od. M, 401 de naui, ἐνέ-
κα μιν εὐρεῖ πόντῳ· vel hoc
notare, struendum et sic im-

missum, implectumque esse ro-
gum. G E S N.

314. (310) Ἐπινήχυστα δῶρα.]
Interpres ἡμετέρας vertit: *Dis
conuenientia dona*. Perdris-
tius more suo pueriliter; *Anti-
tania*. Tu nihil aliud intelligo,
quam *multa, frequentia*. Νή-
χυτον enim sec. Hesychium, πο-
λύ. proprie de aqua dicitur. ut
apud Musaeum veti. 247.

Λάξο πῦρ πρῶτην, μὴ δεῖδειν
νήχυτον ὕδωρ. B C S N.

314. (310) Iuvat hic peplum
Orphicum aliquantum illustrare.
Potest de illo dici, quod vniuer-
sim obseruat Pollux 7. 50 ἱσθη-
μά ἐστι διπλὴν τὴν χρῆαν, ὥς
ἐνδύνας τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Est
indumentum Aetiae 810, Hora-
rum H. 42, 6. De hoc genere
copiosissimus est Spanh. ad Iul.
Caes. p. 459 lqq. Sed ἐπιβλή-
μα potius est, cum Nocti tribui-
tur, ut H. 6, 10: in primis vero
in sacris, ubi non tantum est ho-
minum ea obeuntium ἐπιβλήμα,
ut L. 18, 97: sed etiam aliarum
rerum. Decus enim et maiesta-

tem quandam addere se putabant rebus, quas ita tegerent inuoluerentue. Eustath. ad Il. B, 194 p. 407, 50 vbi de curribus poeta, ὠμὴ δὲ πέπλοι πέπτανται, Ὁ πέπλος, inquit, ὕφασμα. τὶ σινδονοειδὲς καταπετάννυμενον κ. τ. λ. Et ad Od. H, 96 p. 272, 30 ὁπλῶς ὕφασμα. τὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιπρίπον. Verum imprimis locum habet Peplus in sacris ceremoniis, et rebus a profanorum conspectu tegendis. Hūc forte respiciens Philostratus de Vita Ap. 1, 25, p. 34, 1 Babylonios ait ποικίλματα πέπλων debere Orpheo. Sic noster 955 ἱερὰ πλάσματα facit ὑπὸ πέπλοις, quod tentorii quoddam instar intelligo; et hic super struem ligni Peplo inuoluta ponit ἐπινήχυστα δῶρα. Tegere sacra Peplis Aegyptium est, a quibus forte accepit Orpheus. Clem. Alex. Paed. 3, 2 pr. Τὰ δὲ ἄδυστα χρυσόπαστοι ἐπισκιάζονται πέπλοις — ποτοφόρος δὲ — ὀλίγον ἐπαναστάσας τῷ καταπετάσματος, ὡς δειξὼν τὸν θεὸν etc. Vtrum, et quatenus his similia sint Ebraeorum σκηνώματα, περιπετάσματα, et inuolucrorum genera varia, non disputo. Sed est hic aliquid, nisi fallor, vnde ornati possit Spenceriana de his rebus opinio, proposita in Tr. de origine tabernaculi s. operis de LL. Ebraeor. ritual. 3, 3, 1. Caeterum hic locus, qui sub manu est, et ille alter 955 eo nobis prodesse possunt, vt intelligamus, partem Orphicorum mysteriorum ac τελετῶν fuisse illa θυμιάματα atque ἀρώματα, de quibus

in Hymnorum titulis mentio, tum vniuersum de Lapidibus s. gemmis opusculum: nec mirum adeo esse, illa tamdiu potuisse delitescere. GERN.

314. Pro πέπλῳ in mentem venit Ruhnkenio legi posse πέλλῳ. quod genus non modo lacti, sed aliis etiam liquidis condensis inseruuisse docet ex Athenaeo XI. p. 495. C. Schneiderus πέπλον de omento olim erat interpretatus: sed ipse vidit, ita ordinem sacrificii perturbari. Postea praetulit codd. lectionem ita mutatam, πολλὰ παραικάθηκα. Peluim quidem non commode memorari putat, vbi munera diis adolenda strui lignorum imponi dicantur. Quod sane verum est. Omnino autem liba hic magis, quam liquores intelligi debent. Equidem non dubitavi πλετῶ scribere, quod vocabulum his adhuc est librorum imperitia in his Argonauticis obscuratum, v. 960. vbi pariter atque hic πέπλους legitur, quod vitiosum esse vel producta vltima praecedentis praepositionis ὑπὸ monstrat; et v. 495. vbi quum alii libri πλαγχαῖς habeant, vnus propius verum accedit, in quo est πλακταῖς. Athenaeus IV. p. 130. C. τραγήματα τ' ἐν πλετοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπαδόθη πᾶσι. Clarius haec describuntur ibidem p. 129. C. κεύει σφυρίδας ἡμῖν καὶ ἀγροφόρα διὰ ἱμάντων ἐλεφαντίνων πεπλεγμένα δοθῆναι. Σφυρίδα dicam tragicorum more πλέκος ab Aristophane notauit Pollux X. 92. vbi vid. interp.

315 καὶ τότε δὴ κρᾶντῆρα βοῶν περιμήκεια ταῦρον
σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα διαν,
ζωοταμὸν· περὶ δ' αἶμα πυρρὴ χέον ἐνθα καὶ
ἐνθα.

αὐτὰρ ἐπὶ κραδίην ἐρύσας ποπᾶνοισιν ἔειπεν,

315. Vulgo περιμήκεια. Voss. περιμήκεια. Hoc vel ἐριμύκεια, quod Schneiderus quoque recepit, placebat Gesnero. 317. ζωοτάμον Ruhnck. ζωοτάμον Voss. ζωοτάμων vulgo. Deinde vulgo περὶ δ' αἶμα πυρρὴ χέον. 318. ἐπὶ Gesnerus dedit, receptum a Schneidero. Libri

315. (311) Κρᾶντῆρα βοῶν.] Κρᾶντῆρ hoc loco idem est quod κρᾶντωρ, κρᾶντωρ autem βασιλεύς. Tauri enim sunt quasi reges armenti, quemadmodum. Virgil. III. Georg. v. 125. Quem legere ducem et pecorū dīxere maritum. εσση.

315. (311) Περιμήκεια emendabat Cl. Hering. Obf. ro p. 82, quod etiam mihi in mentem venerat, cum nondum de Vossiano libro quidquam scirem. Itaque iam recepturus in contextum eram. Verum cum Homericum quidem illud esse viderem, at non taurorum, sed virgarum, contorumque epitheton, cogitabam forte hic legendum esse ἐριμύκεια, valde mugientem. At Homerus solenni elogio tauros non ἐριμύκεις sed ἐριμύκους vocat. Quare nihil melius puto, quam Orpheo suam forte vocem relinquere, cum terminatio etiam haec sit inter visitatissimas, et παρὰ in tali compositione, non minus quam ερς, augendas vehementer significationis vim habet. ΓΕΣΝ.

316. (312) Ἀνακλίνας κεφα-

λὴν εἰς αἰθέρα.] Notissimum est inferis diis sacra facta esse effossa terra, et in victimatione capitibus victimarum in terram repressis, quale sacrificium ad viuum depictum habes apud Senecam in Oedipo Act. III. Superis vero exstructis ariis et capitibus victimarum in altum elevatis, et ideo dicit poeta noviter: ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἶθρα. εσση.

317. (313) Duas causas potius habere auctor lectionis Vossianae, α in priorē Syllaba verbi simplicis, et eandem Syllabam breuem. Sed neutra hic aliquid valet: cum τᾶμιν sit Homericum, et μν non faciat necessario positionem. Itaque nihil mutavi. ΓΕΣΝ.

317. Vulgata, περὶ δ' αἶμα πυρρὴ χέον metro repugnat: nec multo melius foret χέον πυρρὴ ἐνθα καὶ ἐνθα. Quare περὶ δ' αἶμα πυρρὴ χέον scripsi. Πυρρὴ et πυρρὴ saepius permutantur. Mox v. 331. πυρκαϊὴν vocat. Et infra v. 967. νῆσσα πυρρὴν ἐντοσθε βόδργοιο. Et v. 961. ἐν δὲ πυρρὴ ἐνθάλλον.

318. (314) Diffidere mihi vi-

λαΐψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἄμνης.

320 ἤρωας δ' ἐκέλευσα περισαδὸν ἀμφιχυθέντας
δύρατ' ἐπαμπήξασθαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
βύρση τε σπλάγχχοισι τ' ἐρειδομένους παλαίμῃσιν.

omnes ἐπεὶ et θραύσας. 319. ἄμνης Ruhnk. 321. ἀμπήξασθαι Voss. ἡδ' Ruhnk. ἄρα correxit Stephanus. 322. σπλάγχχοισιν vulgo ante Gesnerum. καὶ σπλάγχχοισιν Escheubachius. ἐρειδομένοις vulgo: mutavit Schneiderus. 323. μέσσως PAIC.

dear lectoribus, si multis do-
ceam, cur ἐπεὶ in ἐπὶ mutarim.
Nondum assueti poeticae dictio-
ni modo cogitent, sensum esse
hunc ἐπίθηκα κραδίην ποπάνους,
θραύσας ποπάνους. Frangit liba
et placentas, frustis illarum im-
ponit cor victimae. O E S N.

318. Heynius κραδίην pro κρα-
δίην legendum coniiciebat, et ἐ-
λσχύτην interpretabatur. Schnei-
deri coniecturam ἐρύσας nos re-
cipiendam duximus. Eamdem
rem καρδιωλεπὴν dictam esse ille
docuit ex aristissimo Luciani lo-
co T. III. p. 77. et καρδιᾶσθαι ex
Hesychio, Etymologico Magno,
et Suida in καρδιωσάμενος.

320. Aptè comparari potest
nobilissimus Aeschyli locus in
Septem ad Thebas v. 42.

ἄνδρες γὰρ ἑπτά, θύριοι λο-
χαγῆται,

ταυροσφαγῶντες ἐκ μελάνδετον
σύκκος,

καὶ διγγάνοντες χερσὶ ταυρείῃ
φόνος,

Ἄρην, Ἐνυώ, καὶ Φιλαίματος
Φόβον

ὠφθαλμότησαν.

321. (317) Δύρατ'] Pro ἄρα
κωπήεντα, quod legitur in vulg.
edit. reposui ἄορα κωπήεντα, quae
vera emendatio nunc firmiore te-

stimonio nititur, quam tum,
quum eam huic loco adhibui:
reperi enim postea haec ipsa ver-
ba in eodem auctore in iisdem
editionibus. H. STERN.

321. (317) Δύρατ' ἐπαμπήξα-
σθαι.] Nugantur interpretes, quin
plus quam nugantur. verte: ar-
ma induere et enses manubria-
tos. δύρατ' enim ὄπλον. Hesych. et
ἄρα mendose legitur pro ἄορα.

B S C H.

322. (318) Βύρση τε.] ἐρειδο-
μένοις παλαίμῃσι, est, 'manibus
figentibus βύρση καὶ σπλάγχχοις,
in pellem et viscera. Et ne
quis forte alia hic cogitet, quia
de Orpheo paulo antea diceba-
tur, quod taurum ζώταμνε, no-
tandum est, aliud esse ζωτομεῖν,
quod Latinis est, profecare et
praeefecare, quod pertinebat ad
sacrificium, sacerdotisque erat,
aliud esse insigere arma pelli
et visceribus, quod pertinebat
ad foederis ritus. E S C H.

322. (318) Ritui sacri foederis
ex ipsa natura negotii haustus:
per sacrificium veniunt in com-
munionem, et velut conuictum
primo ipsius Dei, deinde inter
se ipsos. Argonautae iungunt
hic arma et manus, easque cas-

Θῆκα δ' αἶρ' ἐν μέσῳ τεῦχος κυκεῶνος ἐρείσας
 ὀσράκεον, τῷ πάντα περιφραδῶας ἐμέμικτο,
 325. Δῆμητρος μὲν πρῶτα φερέαβιος ἀλφίτη ἀκτῇ,
 αἶμα δέ οἱ ταύροιο, θαλάσσης θ' ἄλμυρόν ὕδωρ.
 στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλῳ ἐρέοντας ἐλαίης
 καὶ τότε χρυσεῖην Φιάλην χεῖρεσσιν ἐμῇσιν
 ἀμπλήσας κυκεῶνας, ἐφεξείης ἐπένειμα,

326. ἐπιταύροιο — τ' ἄλμυρόν Ruhnk. ἐπὶ ταύροιο vulgo. 327.
 ΠΑΙΟ. ἑλπίης. 328. Vulgo ἐμαῖσι. 329. ἐπένειμον AEG. ἐπένει-
 μα vel ἐπενέμων conl. Gesn.

nium et pellis hostiae foedotalis
 iacui ac prehensione confociant
 QRS M.

323. (319) Κυκεῶνος.] Hely-
 chius: Κυκεῶ, κυκεῶνα, ἐξ οἶνου
 καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλ-
 φίτην ἀναμεμιγμένον πόμα. Hic
 vero longe aliter praeparatur.

RSCH.

326. Librorum lectionem αἶμα
 δ' ἐπὶ ταύροιο, propterea quod
 noster non solet breuem vocalem
 sine positione in caesura produ-
 cere, in αἶμα δέ οἱ mutavi. Re-
 fertur οἷ ad Δῆμητρος ἀκτῇ.
 Permutatam οἷ cum ἐπὶ et ἐπὶ
 vide in indice.

327. Gesneri interpretationem
 verbi κύκλῳ in indice iure im-
 probat Schneiderus. Hic assert
 ex Nonno p. 1306. Ἀριάδνης τέ-
 φανον πολὺκύκλον. At ibi περι-
 κύκλον legitur. Ipse suspicatur
 κλάδοις ἐρέοντος ἐλαίης scriptum
 fuisse. Equidem vulgatam lectio-
 nem mutare non sum ausus. Ac-
 cusatiuus non inusitatus. Pinda-
 rus Nem. VI. 33. ἔρνεα ἐπ' Ἀλ-
 φεῖν τεφανωσάμενος. Athenaeus
 XV. p. 676. D. πλὴν εἰ μὴ οἱ τῷ

τοῖς χεῖροντες τέφοντα ὁμῶ σκο-
 ρόους καὶ ῥόδα. Κύκλῳ quidem
 etsi non habeo, qua auctoritate
 tuear, in nostro quidem ferre
 poterimus, praesertim quum af-
 finis sit significatio verborum κύ-
 κλος et τέφανος. Ita Aristides in
 Panathenaico (qui locus est et-
 iam apud Photium Bibl. p. 1221,
 9.) de regione, intra quam Xer-
 xes se continere debebat: ὥστ'
 εἶναι τὸν κύκλον τῷτον ἀντ' ἄλ-
 λου τινὸς τεφάνῳ τοῖς Ἑλλήσιν
 ὑπὲρ κεφαλῆς. Athenaeus XV.
 p. 679. F. haec habet e Dionysio
 Chaeremonis: κισσῷ τε ναρκίσ-
 σῳ τε τριέλικας κύκλῳ τεφάνων
 ἐλκτῷ, vt probet fuisse quos-
 dam τεφάνους ἐλκτῷς. Fortasse
 ita scripserat Chaeremo:

κισσῷ τε ναρκίστῳ τε τριέλικας
 κύκλῳ
 τεφάνων ἐλκτῷ.

329. Ἐπένειμα dedi e conl.
 Gesneri. Schneiderus, qui ἐπ-
 νειμον retinuit, in variis lectioni-
 bus assert v. 405. qui nobis est
 407. At quid ibi ἐπένειμε tertia
 persona ad defendendam primam
 ἐπένειμον faciat, ego non video.

330 γένειν ἄνδρα ἑκάστον ἐρισθεγέων βασιλήων.

πυρκαϊῇ δ' ἐκέλευον Ἰήσασα λαμπράδα θέσθαι
 πύκνης ἀζαλέης· ὑπο δ' ἐδράμε θεσπεσίη φλόξ.
 δὴ τότε ἐγὼ πρὶς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θα-
 λᾶσσης

χεῖρας ἐπαιντεῖνας, τὰ δ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα·

335 Ὀκεανῷ μεθέοντες ἀλικλύσιοί τε πάντε
 ἐμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκταῖς
 ναίειθ' ἀλικροκάλεις, καὶ Τηθύος ἑκατον ὕδαρ·
 Νηρέα μὲν πρώτισα καλῶ πρέσβισον ἀπάντων,
 ἄμμιγα πεντήκοντα κόρας πάσῃσιν ἐραυνναῖς·

332. πέτρης Voss.
 359. Vulgo πασαῖσιν.

336. ψαμμαθώδεας Rubenk. ψαμμώδεας Voss.

330. Γένειν Schneidero noue dictum videtur, pro γείεσθαι. At actiuam vim retinet uerbum.

335. (331) In hoc iuris iurandi et sanciendo federis carmine marinos Deos aduocant, ut testes atque ultores praesentes nauigantibus.

GRSN.

335. Hunc et duos sequentes versus in versione praetermisit Cribellus. Itaque eos non uidetur in codice suo inuenisse.

337. Tethys merito Schneiderrum offendit, quae apud Homerum et Hesiodum, ut Oceani coniux, flumiuorum mater, terram, hic autem et infra v. 1109. mare significet. Mare qui Tethyn vocarit, non nosse se ait antiquiorem Archia in Analectis II. p. 100. Nec Spanhemius ad Callim. h. Del. 17. praeter Orpheum habuit ex quo Tethyn pro mari positam, afferret. Nam Eustathii uerba p. 978, 32. αὕτη

καὶ ὁ Ὀκεανός, quibus ad hanc rem utitur, ipsa etiam Otearum vertens, non uidit continuari cum sequentibus, κατὰ μὲν φιλοχρότητα συνδυάζονται ὡς οἷα ἀνθρωπίνη τινὲ συζυγία. Occurrit tamen Tethys de mari etiam in hymno Orphico XXII. 1.

339. (335) De Nereo et L. Ilihus filiabus H. 22 et 23. Nomina illarum dabit volenti Hesiodus Theog. 240 sqq. a quo etiam reliqua nomina Deorum, quae hic memorantur, illustrari facile possent. Sed hodie nihil opus est, quae ita communia sunt antiquis scriptoribus, singulatim apud unumquemque illustrare. Si quid de nominibus opus esse videretur, in Indice nostro. fere posuimus. Itaque tantum ponemus, quae propriis ad h. l. pertinent. Glaucen et Amphitriten de Nereidibus singulatim nominat: illi tribuit epi-

340 Γλαυκὴν τ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριστον Ἀμφιτρίτην,
 Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνά,
 λαμφεράς τ' ἀνέμους, Ἀῦραις μίγα χρυσεοτάρσοις,
 ἄσφα τε τηλόσε Φαντά, καὶ ἄχλυν Νυκτὸς ἐρε-
 μνῆς,

αὐγὴν τ' Ἡελίοιο θοῶν προποδηγέτιν ἵππων,
 345 δαίμονας εἰναλίεσ τε μιγαζομένους ἥρωσιν,
 αἰταίεσ τε θεῖς, ποταμῶν θ' ἀλμυρὰ ρεῖθρα·
 αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
 κύματος ἐκπροθύρόντα μολεῖν ἐπιτάγξεν ὄρεων,
 ἔφρα μὲν ἔν ἐπὶ κρητοῖ Ἰήσονας ἔμπεδον αἰεὶ

340. Γλαυκὴν τ' Schneiderus. Vulgo Γλαυκὴν δ'. 342. χρυ-
 σεοτάρσοις Voff. Ruhn. Vind. χρυσεοτάρσαις vulgo. 343. τηλεφανῆ
 Schneiderus. Vulgo τηλεσίφαντα. Heynius pro vulgato ἄχλυν coniecit
 ἄχλυν. 344. θοῶν pro vulgato ποδῶν coni. Ruhnkenii recepta a Schnei-
 dero. Sic etiam Wakefieldius. Silv. Crit. II. p. 152. 349. Omnes τό-
 φρα εἰ Ἰάσωνος. Dein αὖν Voff.

theton, quod etiam nomen con-
 tinet; est enim *glauca* piscium
 color: hanc vocat ἀπείριστον, quia
 frequenter, et ex notatione sua,
 mare uniuersum significat. G E S M.

341. Affert hanc versum Draco
 Stratonicensis περὶ μέτρων ποιη-
 τικῶν MS. ap. Ruhn. Ep. crit.
 lib. p. 230.

343. Ἀσφα τε τηλεφανῆ, quod
 infra v. 539. occurrit, hic repo-
 suit Schneiderus ob adiectiuum
 τηλεσίφαντος non de more for-
 matum. At καὶ non satis apte in
 Schneideri lectione producitur.
 Quanto facilius poterat scribere
 τηλόσε Φαντά.

344. (340) *Augen* hic perso-
 nam facit poeta, ut reliqua Phae-
 nomena, *Animas*, *Auras*, *Stel-
 las*, *Caliginem*: sic enim pla-

cuit conuertere, ut similia fien-
 tent propriis nominibus. De
 Auge hoc monendum, esse illam
 alias quoque proprium nomen
 παθίας Alei F. quae ex Hercule
 Telephum peperit. G E S M.

Porto ποδῶν in hoc versu mihi
 ita importunum videbatur, ut
 expungendum esse plane non du-
 bitarem; θοῶν autem illi non
 alio auctore, quam me ipso, sub-
 stituere verecundarer. Interim
 ita conuerti. G E S M.

347. (343) Αὐτὴν τε κρονίδην.]
 Non ipsum Saturnum, sed eius
 filium Neptunum intelligit, quod
 vel pueri vident, nihilominus ta-
 men interpretes errant. H A S H.

349. (345) Τόφρα] Huius πέν-
 τε σημασίας numerant. Τὸ Εἰ-
 θέως, τὸ ἴως, τὸ ἡμέα, τὸ

350. μίμνωμεν πρόφρονος ξυνῶν ἐπαρηγόνας αἰθλῶν,
 ζαοὶ νοσήσαμεν εἰς πρὸς δώματα' ἕκαστος·
 ὅς δέ κε συνθεσίας δηλήτεται, ἐκ ἀλεγίζων
 ὄρκου, ὑπερβασιῇ — τέττε δ' ἐπιμάρτυροι ἔσων
 ἰθύντειρα Δίκη καὶ Ἑριννύες αἰνεδότειραι.
 355. Ὡς ἐφάμην. οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνη κατένευσαν,
 ὄρκια δειμαίνοντες, ἐσημνήναντο δὲ χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἔ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,

350. μίμνωμεν πρόφρονος, quae librorum omnium lectio est, a Schneidero in μίμνωμεν αἰ πρόφρονος mutatum. 351. νοσήσαμεν e Voll. et Ruhn. pro vulgato νοσήσωμεν a Schneidero receptum. 352. Οἱ οὐκ ἐσθλῶν. 353. Vulgo ὄρκον ἐπερβασιῶν. Τηρεβασίῳconi. Gelf. ὑπερβασιῇ edidit Schneiderus. ἔσων Schneiderus e Voll. Vulgo ἐσόν. 355. οἱ δ' cod. Ruhn.

ἔφα. τὸ ἐν τούτῳ. Tertia huic loco maxime idonea est.

ESCH.

349. (345) Hic ipsa iuris iurandi vis ac velut spiritus continetur, ut quibusque nostrum iuramentum capimus et fidelis fuerit, ita felix illi contingat reditus etc.

ESCH.

349. Schneiderus, qui servavit τούτῳ, quod nos correximus, μίμνωμεν οἱ πρόφρονος edidit, audacem correctionem, inquit, omnibus lectoribus facile approbabo. At ea metro repugnat, quia οἱ praecedentem syllabam breuem, quae consonante finitur, longam facit. Eadem vis est adiectivi ὅς, suus, apud veteres epicos, non apud nostrum. Cacterum hunc versum in versione omittit Cribellus, ut non videatur eum in codice suo legisse.

352. (348) Interpretatus sum, ac si legeretur et ordinaretur locus ita, ὅς δέ κε, ἐκ ἀλεγίζων συνθεσίας, δηλήτεται ὄρκον ὑπερ-

βασίῳ. Ceterum de verbo ἔσων, an ἔσων, non facile est certum statuere. Illud significat, testes estis, hoc, testes estote, utriusque duali numero: quem pro plurali eo pronius fuit hic poni, quod sunt velut duae personae, altera Δίκης, Iustitiae, altera Collegii Furiarum: Pro αἰνεδότειραι ponere αἰολέτειραι cum Cl. Ruhn. Ep. Crit. t. p. 60 non multum dubitem, cum αἰολέτης Κρόνος hic sit v. 424, et videatur probare in thesauro H. Stephanus. Sed nec receptum damnare ausim, bona certe moneata percussim.

GESN.

352. Facilius procedit oratio ex nostra emendatione, quam si συνθεσίας et ὄρκον servatur. Ac συνθεσίῳ, ex compositio dicunt epici, adverbialiter, sed ubi nomen est substantium, plurali numero utuntur.

354. Ruhnkenius in ep. crit. I. p. 95. αἰολέτειραι corrigit, Antiochum in Anthol. II. 43. p.

δὴ τότε νηὸς ἔης κοῖλον κύτος εἰσέπλεον
 πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δὲ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,
 360 χεῖρας ἐρετμώσαντες. ἐκέκλετο δ' αὐτόθι Τίφους,
 ἑκταθίοις ὅπλοις δῆσαι πάρος κλίμακα μακρῆν
 ἰσίοι δ' ἀπλῶται, λαμένος δ' ἐκ πείσματ' ἀρεῶθαι.
 καὶ τότε δὴ λυγὺν ἔρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
 Ἥρη Ζηνὸς ἀκοιτίς, ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργῶ.
 365 οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖρας τε πόον τε,
 ἄκμητοι βασιλῆες, ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἄλμη.

358. Vulgo ἔης. 361. παρὰ cod. Ruhnk. 362. πείσματα 3-
 σμα vulgo. 364. ἐφίσπετο Schneiderus e Voff. Vulgo ἐπείγετο,
 quod etiam in margine Voff. est. 366. ἐτέμνετο coni. Ruhnk. Vulgo
 ἐτίμνετο. Viand. Ruhnk. ἐπύμνετο.

244. affectus, qui φθράπων ὀλε-
 τείας vocat Furias, et postum,
 qui Κρόνον αἰνολάττην habet. Vul-
 gatum firmatur simillimo verbo
 βαρυδότειρα, quo usus est Ae-
 schylus in Sept. ad Theb. 977.
 998.

358. Non immerito suspectum
 Schneidero fuit ineptum addita-
 mentum ἔης. Itaque ἔης scripsi,
 i. e. bonae. Vid. Heyn. ad Iliad.
 l. 393. et vol. VII. p. 749.

360. Euripides Med. 4. μὴδ'
 ἐρετμῶσαι χείρας ἀνδρῶν ἀρίστοι.
 Sed hic aliter dicitur, pro ma-
 nus remis applicantes. Accom-
 modate ad hunc locum Hely-
 chius: ἐρετμῶσαι, πῆπας ἀρ-
 μῶσαι. Eam locutionem, a poe-
 ta nostro sumtam, Nonnus fre-
 quentavit pro manus aptare na-
 vigationi, quae similis est remigio.
 Vide Paraphr. Ioannis cap. 21.
 p. 284. et ibi Fr. Nansium.

ΛΥΗΝΚ.

362. (358) Probabilis admo-
 dum coniectura est Cl. Pierſoni

Venil. 1, 9 qui pulchre confert
 v. 553 πείσματα δ' ἀράμενοι
 nec intelligitur, quid sit ἐκτέσθαι
 πείσματα λαμένων. Itaque sic
 certe interpretatus sum. Plane
 mutare lectionem non audebam,
 metuens, ne forte ἐκτέσθαι pos-
 sit sententiam loco et rei conue-
 nientem admittere. ΟΞΕΝ.

364. (360) Verbo ἐπείγετο na-
 vim velut animat et sensum illi
 atque affectum tribui, incitabar,
 urgebat se. Nec mirum, cum
 loquendi etiam facultatem Argo
 habuerit. ΟΞΕΝ.

364. Cur ἐφίσπετο receperit
 Schneiderus, quod aberrantibus
 ad v. 369. librarii oculis debetur,
 non video. Certe ventus navem,
 non navis ventum sequitur.

367. Mare tumidum Schnei-
 derus nosse se dicit, sed spu-
 mant tumentem inepti poetas
 esse putat. Itaque scriptum fuisse
 suspicatur ἀφρῶ δμ' οἰδαίνουσι.
 Vt hiatus, qui tum existeret,
 taceam, quid aliud spuma est,

ἀφρῷ ἅμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα.
τῆμος δ' ἱερὸς ἔρθρος ἀπ' Ὀκεανοῖο ρόαων
ἀντολίας ἤνουγεν, ἐφέσπετο δ' ἠριγένεια

370 ἡδὺ Φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρεσα·
καὶ τότε δὴ σκοπιαὶ τε καὶ ἠνεμέσσαι κολάνη
Πηλὶς ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφανεν.

Τίφος δ' ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήια νηός,
τυτθὲν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέλευτο κύμα χαράσσειν·

375 καὶ ῥα θοῶς ἀκτῆσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηός
κλίμακα δερατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν,
ἐκ δ' ἔβαν ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μέχθρ.

τοῖσι δὲ μύθων ἦρχεν ὀμιλαδὸν ἱππότα Πηλεὺς·
ᾧ φίλοι, ἀδρεῖτε σκοπιῆς πρῆχοντα κολωνόν,

368. ἦμος Schneiderus cum Koenjo ad Greg. Cor. p. 168. pro vulgato τῆμος. 369. ἐφέσπετο Voss. sed. ab altera manu vulgatum ἐπέσπετο habet. 375. δισσης οἰήια χειρὸς vulgo. διὰ γῆς οἰήια Voss. Ruhnk. 374. ὑπ' εἰρεσίῃσιν Ruhnk. Vulgo coniacum. 378. ἦρχετ' edidum a Schneidero. 579. ἀτρεῖτε Voss.

nisi tumor rei liquidae aere mixtae?

367. (363) Οἰδαίνοντος.] Verbum οἰδαίνω proprie dicitur περιτῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται μετεωρίζεσθαι. vt. volunt Grammatici, unde eleganti metaphora dixit Apollonius: μέθυ θαρσαλέον κῆρ οἰδαίνειν ἐν στήθεσσι. lib. I. KESCH.

368. ἦμος etiam v. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 152. Emendationis non modo necessitatem nullam video, sed ne commoditatem, quidem, quia, quae versu 371. 372. leguntur, perineptam apodosis praebitura essent, illa autem, quae leguntur v. 373. seqq. pro-

pter eosdem versus 371. 372. apodosis esse nequeunt.

373. Merito Schneiderus durum esse censet loquutionem, ἀμπαύσας δισσης οἰήια χειρὸς. At vix dubitari potest quia οἰήια νηός, vt sere semper epici, dederit. Homerus Iliad. XIX. 43. οἱ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν. Od. XII. 218. ἐπαι νηός γλαφυρῆς οἰήια ναμῶς. Apollon. Rh. I. 401. Τίφιν εὐρείης οἰήια νηός ἐρυσθαι. Δισσης vero e duorum antiquissimorum codicum lectione ΔΙΑΓΗΣ facili correctione in ΔΟΛΙΧΗΣ mutauit. Supra v. 123. δολιχῆς ἐρύτορα νηός.

378. (374) ἱππότα Peleus vide-

380 μέσσω ἐνὶ πρῆωνι κατὰσκιον, ἔνθα τε Χείρων
ναίει ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιοτάτος Κενταύρων,
οἱ τράφεν ἂν Φολόην, Πίνδῃ τ' αἰπεινὰ κάρηναι,
ὅς ῥα δικασπολίῃ μέλεται καὶ ἀκέσμασι νέσων·
ἄλλοτε δ' αὖ Φοίβε κιθάρην μετὰ χερσὶν
ἀράσσω,

380. Omnes ἐνθάδε. 381. τράφεν Voss. Ruhnk. Vulgo αἰετὸν
Gels. τράφον. ἂν Φολόην ex emend. Heynii pro vulgato ἐν Φολόῃ
recepit Schneiderus. Sic etiam Wakefieldius Silv. Crit. II. p. 132.
383. δικασπολίην Voss. ἀκέσμασι ooni. Gels. pro vulgato ἀκέρμασι,

tur vocari etiam propter amo-
rem et cognationem Neptuni
Equestris. Vid. infra 1257. οεσπ.

378. *Vulgatum* ἤρχεν, inquit
Schneiderus, *barbarum est; igitur*
correxi. Quomodo vero
Homericum illud corrigit, τοῖς
ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης
Νέστωρ, et tot alia similia?

381. (377) Δικαιοτάτος Κενταύ-
ρων.] Vid. Scholiast. Apollon. ad
lib. I. v. 554. οεσπ.

382. (378) Οἱ τράφεν, h. e.
τράφησαν, ut certius praetuli:
forte tamen nec τράφον non con-
venit, media significatione acce-
ptum. Aliud Hemistichium,
quod priori quodammodo dis-
crepat, sic emendat Ruhnk. Ep.
2 p. 79 Πίνδῃ δ' ἀνὰ δία κάρηναι,
quod nec improbo, nec audeo
recipere. οεσπ.

382. Ruhnkenius emendabat,
οἱ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδῃ τ'
ἀνὰ δία κάρηναι, allatis hymno
Hom. in Merc. v. 142. et de
verbo interpp. ad Callim. h.
Ion. 55.

383. (379) Καὶ ἀκέρμασι νέ-
σων.] Circa disciplinam huius
Centauri cum nostro consentis

Apollon. Schol. l. c. Alii tamen,
quorum in numero Pindarus et
Xenophon, Chironis disciplinam
autumant ἐπιμέλειαν τῶν κυνῶν
καὶ κυνηγεσιῶν καὶ τῆς ἄλλης
παιδείας. οεσπ.

383. (379) Ἀκέρμασι magis
placeret, quod nomen Hesychius
annotavit, Pindaro usurpatum et
Aeschilo, ostendit Abreschius.

οεσπ.

383. Exemplis huius loquu-
tionis a Doruillio ad Charit.
p. 580. (555) et Hufschio in
Anal. crit. p. 98. collectis ad-
de Quintum IV. 500. 530. X.
540. Maneth. IV. 124. 441.
VI. 369. Nonnum Dion. XIII.
208. 431. XXXVII. 12. 202.
XLII. 431. in paraphr. Ioann.
c. IX. 24. 31. XI. 51. Proclum
h. Solis 44.

384. (380) Hic locus ostendit
discrimen inter citharam Apolli-
nis et inter Mercurii lyram, τε-
studinem, chelyn, φόρμιγγα.
Phoebe cithara simplicior. Ita
modo habet inter duo cornua
intenta: Phorminx Mercurii soni
augendi causa adiunctum habet
scutum testudinis, cui pellis in-

385 ἢ λιγυρὴν Φόρμιγγα χελυκλὲν Ἐρμάωνος,
 πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολὶς ἀναφαίνει.
 τῷ δ' αὖ καὶ ἡμέτερον κῆρον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 νῆπιον, ἀργιγένηθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβῆσα,
 Πήλιον εἰν:σ' Φύλλον ἔβη, Χείρα δ' ἑ τ' ἔδωκεν
 390 εὖ καὶ ἐπισαμένως ἀγαπαζέμεν ἢ δ' ἀτιτάλλειν.
 ὅν δ' ἡ μοι πόθος ἐστὶ περὶ Φρένα θηήσασθαι.
 ἀλλὰ, φίλοι, πελασωμεν ἐπὶ σπέος, ὅφρα ἴδωμεν
 ἔξιν παιδὸς ἑμοῖο, καὶ ἦθεσιν οἷσι κέκασαι.

Ὡς εἰπὼν ἔξικεν ἄταρ ἰτὼν· οἱ δ' ἐπόμεσθαι.

395 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλὴν εἰσῆλθομεν ἡρωεῖδῃ.

recepta a Schneidero. 387. Omnes τόφρα. 389. in cod. Ruhnk. est ante 388. 390. εὖ καὶ ἐπισαμένως Schneiderus e cod. Ruhnk. Vulgo εὖ μὲν ἐπισαμένως. 392. ἴδωμαι Schneiderus e Voss. Vulgo ἴδωμεν. 394. ἔξῃρχεν edidit Schneiderus Libri omnes ἔξικεν. οἷσ' Ruhnk et edd. antiquae. οἱ δ' Steph. Esch. Schneid. οἱ δ' Gesa. 395. ἔπειτ' emendatio Heringae obss. p. 15. Ante Gesnerum ἐπ' εἰς. Cod. Ruhnk. ἐπεί 's, probante Ruhnkenio.

tenta est. Recte ergo Philostr. Icon. 1, 10 p. 777 Olear. Τὴν λύραν πρῶτος Ἐρμῆς κήξασθαι λέγεται πρῶτον δυοῖν, καὶ θυγῆ καὶ χέλυος. Discrimen manifestum: sed quod non prohibuit, quo minus his nominibus promiscue optimi quique poetae vterentur. O ESN.

385. Formam Ἐρμάων habent Marcellus in Brunckii Analectis T. II. p. 302. v. 24 et Christodorus p. 460. v. 104. alii.

387. Τόφρα Gesnerus igitur verterat, probante Schneidero, qui quidem de vetustiori usu huius significationis dubitat. Immo τῷ δ' αὖ scripsit poeta: *propterea*.

388. (384) Νῆπιον ἀργιγένηθλον.] Perdrierius hoc locum cri-

fin ostendit, et pro ἀργιγένηθλον rescribit ἀργιγένηθλον· νῆπιος profecto Perdrierius. ESCH.

393. Vocabulum ἔξικεν non est antiqui usus, neque epicum.

394. (390) Cogitabam aliquando, legendumne esset εἰσῆλθεν. Sed solet noster alias quoque hoc verbo ita uti, non ille quidem ut ἐκ ponat pro εἰς, sed ut in aduentu signando mentionem egressus s. discessus includat. G ESN.

394. Schneiderus, qui cur metro se dicat admonitum esse, ut ἔξικεν mutaret, non video, certe videtur etiam ἀταρπητῷ scribere debuisse.

395. (391) Emendationem huius versus ego imputare studiose non possum, cum proposita iam

καὶ οἱ κεκλιμένοι μὲν ἐπ' ἑδαίοιο χχμεύνης
 κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρῆρεισο δὲ πέτρῃ
 ἰππείησιν ὀπλῆσι, τανυσσάμενος θοὰ κῦλα.
 ἀγχι δ' ἰσάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱὸς
 400 χερσὶ λύρην ἤρασσε, φρένας δ' ἐπετέρπετο
 Χείρων.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄθρησεν ἀγκαλειτὸς βασιλῆας,
 ἀσπασίως ἀνόρυσσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτα ἔκασον·
 δαιτα δὲ πόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κο-
 μίσσας

ῥωγαλαίαις ἔςρωσεν ἐπὶ σιβάδεσσι πέτηλα·
 405 κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ
 πλεκτοῖς

396. vulgo καὶ προσκεκλιμένος, vnde Heynius coni. καὶ προπροκε-
 κλιμέν. s. καὶ οἱ κεκλιμένοι Voss. Vind. Ruhn. καὶ ὅς κεκλιμένοι edi-
 dit Schneiderus. 397. ἐπηρῆρεισο edidit Schneiderus. Vulgo ἀπηρῆ-
 ρεισο. πέτρην Voss. Vind. Ruhn. 398. vulgo ἰππείησιν ὀπλῆσι.
 ἰππείησι e Ruhn. recepit Schneiderus. 400. λύραν omnes. ἐτέρπε-
 το P A I C. ἐπετέρπετο Steph. ἐπετέρπετο margo Voss. 401. ἀγα-
 κλύτως Voss. Ruhn. 403. Vulgo δαιτά τ' ἐπόρσυνεν. Voss δαιτα
 δ' κομίσσας. Ruhn. δαιτα δὲ πόρσυνεν — κομίσσας. Vulgo κομίσ-
 σεν. μέθη P A I C. 404. Vulgo ῥωγαλαίαις τ' ἔςρωσεν ὑπὸ. 405.
 ὑποπλαγχαῖς vulgo. πλαγχαῖς Ruhn. φάτναις malebat B. Slothru-
 werus, Hesychii φάτνη καὶ ἡ τραπέζα comparans.

fit in Cl. Heringae Obf. 2 p. 15.
 G E S N.

396. (392) Non modo Syllabae
 pro modulus reclamant verbo προ-
 κεκλιμένος, sed ipsa quoque si-
 gnificatio. Intus, intra spelun-
 cam accubuisse Chironem, res
 loquitur, acclinatus erat ad πα-
 τρᾶν, quae latus speluncae effi-
 ciebat. Iungenda igitur συνωνύ-
 μως videntur προσκεκλιμένος et
 ἀπηρῆρεισο τῇ πέτρῃ. G E S N.

397. Non opus erat, ut δη-
 γῆρεισο mutaretur. v. H. Steph.
 in Thes. Melior distinctio Schnei-

dero debetur. Vulgo non post
 ὀπλῆσι, sed post πέτρῃ commate
 interpungebatur.

403. (399) [ἀμφιφορεῦσι.] Hoc
 vas a Grammaticis explicatur
 ἀγγεῖον περιμενὺν ἀμφοτέρωθεν
 φερόμενον, ὃ ἐστὶ δίστον. Vnde
 Horatius:

*Deprome quadrimum Sabina
 O Thaliarche merum diota.*
 Festus dicit Latinos hoc vas ap-
 pellare *quadrantem*, quod octo
 et quadraginta sextarios capit.

E S C H.

405. (401) Quid narratio hic
 F

κρεῖα χύδην πρέθηκε συὼν ἐλάφων τε ταχειῶν·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτὶν μελιηδέος οἴνου.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτὲ θ' ἄλλῃς ἔλπετο θυμός,
 χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 410 δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.

ἀλλ' ἐγὼ ἔπιθόμην· πέρι γάρ με οἱ ἤλυθεν
 αἰδώς,

ὀπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζειν·
 μέσφ' αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καὶ μ' ἀέκοντα

408. ἔπλετο omnes. 411. vulgo με ἐπ' ἤλυθεν. Heynius coni.
 μ' ἐπελήλυθεν. Ibidem πέρι pro περι cod. Ruhnck. 415. λιλαιέτο
 Ruhnck.

postulet, facile intelligitur, instrumentum mensarium non pretiosum, non arte politum, sed simplicitate nobili conspicuum. Mihi autem difficile fuit aliquid inuenire, quod a scriptura vulgata nonnimum recedat, et hoc quod dixi significet. Nam ἀδαιδάλτοις τραπέζας vel πίναξι, vel ἀδαιδάλτοις ἐπὶ πλαξί, nescio cur aliquis antiquus criticus mutandum ita vehementer censere potuerit. Rursus an πλαγυκτὴ mensae genus significare possit? non habeo dicere. G E S N.

405. Coniecturam Lennepii ad Phal. Ep. 9. p. 55. ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι probari non posse censet Ruhnkenius. Schneiderus ἀδαιδάλτοις δ' ἐπὶ πλαξί edidit e v. 569. Nostra lectio, multo propius ad vestigia, quae in libris sunt, accedens, defensa est supra ad v. 314. Caeterum obseruatu dignum est, quod noster

Chironi ab rudi et agresti cultu gratiam conciliare studet. Id est aetatis nimis iam politae, et primorum hominum simplicitatem desiderantis. Homeri aetas heroibus atque insignibus viris magnifica omnia et splendida alligabat.

407. (405) Vid. dicta ad v. 232. G E S N.

408. v. ad 256.

410. (406) Διωλύγιον quid esset, disputant ad Hesych. Qui apud illum pro ἡχῶν ἐπὶ πολὺ volebant ἡχον i. διῆχον ε. π. hos reuocare poterat hic noster locus, ad quem respicere videtur Glossa Hesychii. Rem vidit Cl. Alberti, quam hic locus dubitatione liberat. G E S N.

411. Scripsi πέρι γάρ με οἱ ἤλυθεν αἰδώς. Oī saepius apud nostrum oblitteratum est.

412. (408) Ἰσοφαρίζειν.] Perdrierius vult, vt legas ἰσοφορίζειν Tu caue facias. R E C K.

ἥνώγει ἄδοντ' ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.

415 πρῶτος δ' αὖ Κένταυρος αἰείρατο πηκτίδα καλήν,
ἣν ῥά οἱ ἐν χεῖρεσσι φέρων ὠρεξεν Ἀχιλλεύς.
ὅς δ' ἄρ' αἶδε μάχην Κενταύρων ἐμβριμοθύμην,
οὗς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλῆς ἕνεκα
σφῆς,

ἥδ' ὡς Ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώνοντες,

414. ἄδων libri omnes. σφῶν.

416. ἣν ῥα τὸτ' omnes.

418. Omnes

414. (410) Suspicabar aliquando legendum ἄδοντ', i. ἄδοντα concinniore, ut videbatur, constructione. Sed ἄδων refertur ad rationem provocandi: incipit Chiron, ventilat quasi arma, vult ut Orpheus se imitetur. O E S N.

414. Quod in hoc versu durum est, mollietur, si legeris, ἥνώγει καλέων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς. A N H N K. At καλέων non videtur hic apte dici. Nostra emendatio id continet, quod maxime hic requiritur.

415. (411) Quam hic πηκτίδα vocat poeta, haec v. 417 φόρμιγξ est; actus autem eam tractandi περιτρίβειν v. 406. O E S N

416. Toties oblitteratum οἷ hic quoque restitui in locum languentis τότε.

417. (413) Sapiens vir Chiron canit suae gentis infelices pugnas, ad moderationem ut reuocet ipsos atque Achillem. Centauro-
rum illa cum Lapithis pugna in Pirithoi nuptiis orta, vino, quo Venerem accenderat Eurytion, tribuunt poetae ab Homero inde Qd. Φ,

295. ad Ouid. Met. 12, 219
O E S N.

418. (414) ἕνεκα σφῶν] Perdrierius legit εἵνεκα, sed nescit metiri verum. E S C H.

418. Nemo nisi ignarus epici sermonis dubitare potest, quin Icripserit noster, ἀτασθαλῆς ἕνεκα σφῆς. Infra v. 512. φίλατο δ' αὖ παροίτας ὀμηλικῆς ἕνεκα σφῆς. 583. ποδωκείης ἕνεκα σφῆς.

419. (415) Herculi inter Argonautas praesenti blanditur Chiron. Fabulam de illius pugna cum Centauris narrat Apollod. 2, 4, 4 p. 104, unde defendi potest antiqua interpretatio huius loci quae μένος οἶνου vertit iram propter surreptum vinum. Pulchre probavit bonorum poetarum auctoritatibus Cl. Wesseling. Obs. 2, 14 p. 201 sqq. μένος οἶνου, πῦρός, ὀδμήs, χιόνος etc. pro vi naturali poni: et negari non potest hanc rationem valde accommodatam esse ad illam Centauro-
rum cum Lapithis pugnam. Sed audiamus tamen etiam Apollo-
dorum, patrocinantem, ut mi-
F 2

420 ἐν Φολίῃ δῆρισαν· ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν.

Λύταρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἐλὼν φόρμιγγα λιγυῖαν,

ἐκ σώματος μελίγηρυν ἰεὺς ἀνέπεμπεν αἰοιδίην.

πρῶτα μὲν ἀρχαῖς χάεος μεγαλήφατον ὕμνον,

ὥς ἐπαρτεψε φύσεις, ὥς τ' ἔβανός ἐς πέρας

ἦλθεν.

420. ἔγειραν pro δῆρισαν vulgato cod. Rubnk. οἶνος libri omnes.
422. ἀνέμελλον coni. Pierf. in Verif. p. 109. 423. μεγαλήφατον
em. Pierf. Verif. p. 109. Libri et Steuchus de perenni philos. VII. 10.
p. 428. μελανήφατον. 424. ἐσπίρας Voss. et edd. ante Steph. ἐς
πέρας ἦλθεν Steuchus de perenni philos. VII. 10. p. 428.

hi quidem videtur, interpreti:
Hercules ad aprum Erymanthi
vastatorem pergens, διερχόμενος
Φολίην, ἐπιξενῶται Κενταύρῳ
Φόλῳ — αἰτῶντος δὲ οἶνον Ἡ-
ρακλῆος, dixit Pholus, δεδοκέ-
ναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων
αἰνοῖσθαι πίνον· παρρεῖν δὲ πάρα-
κελευσάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν
(f. αὐτός) ἤνωξε· καὶ μετ' ὃ
πολύ διὰ τῆς ὁσμῆς αἰσθόμενοι
παρῆσαν οἱ Κένταυροι κ. τ. λ.
Hic quidem non a vino sumto
calefacti sunt ad pugnam Cen-
tauri, sed sicci ipsi rapiorem vi-
ni sui vitum eunt. O E S N.

420. (416) Μένος οἶνος] Tu-
tur receptam lectionem serua.
οἶνος Galli, varpa est. E S N.

420. Hunc locum male inter-
pretantur Wesselingius Obss. II.
14. et Gesnerus. Lege: ἐπεὶ
μέμος οἶνος ἔγειρεν. Poeta imi-
tatur Homerum Iliad. Z. 261.
ἀνδρὶ δὲ περμηῶτι μέμος μέγα
οἶνος ἀΐξει. Cyrus in Analect.
Brunckian. T. II. p. 454. ἀλλ'
ὃ φρένας οἶνος ὀρνεῖ. B V H N K.
Nonnus XLII. p. 1078, 32. ἐπεὶ

νόον οἶνος ἔγειρεν. Ita pro ἐγεί-
ρει ibi legendum.

422. (418) Quas hinc ad 423
proposui coniecturas Cl. Pierfo-
ni, de his vniuersim audeo di-
cere, probabiles esse hactenus,
vt ingenium auctoris et doctri-
nam ibi agnoscam: quid de sin-
gulis existimeim, singulatim in-
dicabo. Igitur hoc versu pul-
chre sibi respondent ἰεὺς et ἀνέ-
πεμπον, vtrumque honesta me-
taphora refertur ad αἰοιδίην.

O E S N.

423. (419) Quidni μελανήφα-
τος ὕμνος sit, qui antiquum
Chaos canit, tenebricosum il-
lud, ex Erebo natum. O E S N.

424. (420) Ὡς ἐπάμ.] In Flor.
et Ald. aliisque vulg. omnibus
editionibus, quas nancisci po-
tui, legitur ἐσπίρας, pro ἐς πεί-
ρας. Ac ne quis miretur, quo-
modo Aldus, qui secundus hunc
librum edidit, non animaduertit
tale primae editionis erratum,
aut non animaduersum sit in vlla
editionum, quae Aldina etiam
posteriores fuerunt, alia multo
maioris et prope in-

eredibilis siue incuriae siue fo-
cordiae typographica exempla
proferam. v. 124. huius operis,
prima editio δέκασιν habebat pro
δέδασιν, ita scribens, Νῆα κατι-
θύγειν δέκασιν πολυμήτιδι τέλῃ.
Quid hic Aldina editio? nimi-
rum δέκασιν fideliter seruauit,
seruauerunt post Aldinam et aliae
editiones. Sic versum 269. pri-
ma editio ita scriptum protulit,
Αἱ οἱ ὑποτρόφι κείντο μῆς σχολῆς
ποτα θεῖσιν, quum ita legendum
esset, (sine vlla quidem vel
vnius literae mutatione, et cum
magna tamen loci prima fronte
alioqui obscurissimi illustratione,
et corruptissimi restitutione) Αἱ
οἱ ὑπὸ τρύφῃ κείντο μῆς σχολῆς
ποτα θεῖσιν. Quid igitur hic
Aldina editio? nimirum sua illa
fidelitate hic quoque vsa est, ve-
ram illius deprauationis imagi-
nem ad viuum repraesentans.
Ab ea vero caeterae dissentire
nequaquam voluerunt. Sic et
v. 440. quum in prima edi-
tione esset Τῖφος δ' εἰσπέλησεν
εἰς ἄπο, pro Τῖφος δ' εἰσπέ-
λησι νεὺς ἄπο, hic quoque Al-
dina et caeterae deprauatam le-
ctionem fideliter retinuerunt.
Sic et v. 512. οἱ δ' ἀνέμοντο, ha-
bet editio prima (pro οἱ δ' ἀνέ-
μοντο, vt cuius perspicuum es-
se potest) at ne hic quidem Al-
dina editio infideliter illam ex-
pressit. Versus item 572. in illa
prima editione sic legitur, 'Τδα-
τί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων
ἄπονας μῆς: Aldina quoque in
sua illa fidelitate sibi constans,
eodem modo ἄπονας μῆς, quum
tamen ἀπὸ νασμῶν legendum es-
se sine vllius literae mutatione

(sicut nec in praecedentibus ex-
emplis) vel coeco, quod aiunt,
appareat. Qui autem multa huius-
modi vel infinita potius tam
fidelis negligentiae testimonia
reperire volet, nostram hanc
Orphei editionem cum illa pri-
ma diligenter et eadem opera
cum Aldina conferat; quid enim
ab ea editione expectandum est,
quae ne ξηλ quidem pro ζηλ
positum, v. 117. emendauit?
sicut et ipsa Andreae Cratandri
editio inemendatum id retinuit.
Sed quid de illa Aldinae editio-
nis fidelitate dicam, quae tanta
fuit, vt etiam verum totum so-
mnolentia primi Typographi ito-
ratum ipsa quoque iterauerit?
Ita enim legitur in prima editio-
ne, versu 508. φιλετο δ' αὖ
παρόντας ὀμηλικῆς ἐνεκα σφῆκ.
Καὶ ῥα πανηγυρίοισιν ἐν εἰλαπί-
ναισιν ὄμαρτεν, καὶ ῥα πανηγυ-
ρίοισιν ἐν εἰλαπίναςιν ὄμαρτεν.
'Αλλ' ὅτε γ' ὤκεανοιο etc. Quid
editio Aldina? hunc et ipsa ver-
sum (ne quid sibi deesset) itera-
uit: adeo fideliter in imitando
illo sibi proposito exemplari se-
gessit. Sed vnam tamen (si ex
duobus malis minus eligendum
est) Aldina editio aliaque
omnes talem fidelitatem seruare
vbique in repraesentandis nobis
praecedentium editionum men-
dis, quam sub nouis et suis ve-
tera et aliena occultare maluis-
sent. Quod a me dictum est
exemplo patefaciam. Apud hunc
eundem poetam legitur in edit.
prima v. 78. Καὶ δ', ἐπεὶ αἰμο-
νίας ὀχέας πρώτιστον ἰκάνω, vbi
primi verbi et deprauatio et
emendatio eodem fore intuiui

perspici potest; quis enim non videt, mutata tenui in aspiratam, *χαῖρε* scribendum esse? At édit. Ald. hoc vetus erratum, cuius castigatio ob oculos posita est, suo nouo errato (in quod studio castigationis incidit) nobis occultat, et tanquam vestigia, quae nos ad verae lectionis notitiam alioqui deducerent, procul ab oculis remouet. Legit enim illa καὶ ὃ ἐπεί etc. quasi fuisset καὶ in illa prima editione positum pro καὶ ὅα. Huius autem posterioris mali illo priore grauioris exempla ex omnibus propemodum autoribus Graecis pariter Latinisque hodie posse peti norunt, qui editiones typographicas veteres cum recentioribus et cum antiquis quoque codicibus contulerunt. Sed quorsum ego de illis Orphei editionibus tam multa? Certe ex superiore vnus libri editione propemodum dicere ausim disci posse omnes: (de poetis Graecis potissimum nunc loquor) ideoque quo diligentius meam cum illis studiosi lectores contulerint, ut eo se aequiores ipsi praebeant, aequum esse iudico.

Κ. ΣΤΕΡΗ.

424. (420) 'Es πέρας] Excusandus hoc loco Perdrierius, qui vertit: *et quomodo coelum vespere venit*, nam in omnibus exemplaribus excusis, quae Stephani editionem antecedunt, legebatur ἐσπέρας. Non tamen excusanda Perdrierii stupiditas, quae mendum non animaduertit. alter melius vertit: *Polusque apparuit horrens*. Πέρας

hic idem fere esse arbitror quod περάτη alias, et λέγεται κυρίως ἡ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὐτῇ τῆς τῷ ἔρανῃ κινήσεως. ἐπεὶ δὲν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ, inquit Scholiastes ad Apollon. L. I. v. 1281. ΕΣΣΗ.

424. (420) Chaos illud ex antiquissimorum philosophorum doctrina in alias subinde formas mutatur per illam, quam *νίαν* τὴν κάτω et τὴν ἄνω vocant: quae philosophemata Orpheo debere Heraclitum, et nostri Apologetae, et Proclus docent. Vid. e. g. Clem. Alex. Strom. 6 p. 746, 12 Pott. Sed philosophari, si vnquam, vel maxime in his Orphicis placet, si omnino abstinere non liceat, paucis. Si quem lectorum nostrorum copiosior haustus delectet, illum iuuare possunt forte, quae passim ad fragmenta indicamus, praesertim ad 10 et 19. Vnum hic addo, si forte in hac aetate destituere Orpheum, et ex puriori fonte haurire cosmogeniam mihi contingat, videri mihi, quae hodie supersunt Orphica, ea, si ab inconsultis quorundam Iudaeorum Christianorum commentis discefferis, sic satis inter se conuenire.

ΓΕΣΗ.

425. (421) Γῆς τ' εὐρύς.] Nullo modo verum hunc posse ferri video: sed quum errorem aut in πυθμένα, aut in θαλάσσης latere credibile sit, ego θαλάσσης potius suspectum habeo, ut quod in alicuius synonymi locum irreperit. Quid si igitur scriptum fuisse ab Orpheo Γῆς τ' εὐρυτέρην γενέσιν καὶ πυθμένα ἄλμης, deinde θαλάσσης, quod

425 γῆς τ' εὐρυτέρων γενέσιν, πυθμένας τε θαλάσσης·

πρεσβύτατίν τε καὶ αὐτοτελῇ πολύμητιν Ἑ-

ρώτα,

οὐσά τ' ἔφυσεν ἅπαντα, τὰ δ' ἔκριθεν ἄλλε
ἅπ' ἄλλο·

425. *γένεσις πυθμὴν τε* conl. Pierf. Verif. p. 109. Libri et Steuchus l. l. *γένεσιν πυθμένας τε*. 426. *πολύμητιν* Steuchus l. l. 427. *Libri οὐσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα*. Deinde Voff. PAIC. *διέκριθεν δ' ἄλλον ἅπ' ἄλλο*. Sed *διέκριθ' ἅπ' ἄλλο* Steuchus l. l. p. 429. *δι' ἔκριθεν ἄλλο* Ruhnck. *διέκριθε* Vind. Wrat. Vulgo *διέκρινε δ' ἄλλον ἅπ' ἄλλο*.

erat expositum ἄλμης, huius locum occupasse dicamus.

H. STEPH.

425. (421) Γῆς τ' εὐρυτέρων] Versus manifeste vitiosus est, quem tamen nemo melius sanavit Stephano, qui ita legendum censet: Γῆς τ' εὐρυτέρων γενέσιν καὶ πυθμένα ἄλμης, nihil vetina.

ESCH.

425. (421) Hic rationem desidero, cur accusatiuos pendentis ab ἀνέπεμπον v. 418. in nominatiuos mutauit Cl. Pierfonus, nisi si forte offensus sit modulo vocis πυθμῆνα τε, quod tamen Homericis exemplis defenditur. Caeterum H. Stephani medicina multo blandior.

ESCH.

425. Vulgatam retinuit Schneiderus. Heynius πυθμένα explanationem nominis βέντος esse putabat. Immo scribendum erat πυθμένας, cuius prima syllaba corripitur, ut solet noster. Aeschylus in extremo Prometheo:

χθόνα δ' ἐκ πυθμῶν

αὐταῖς ῥίχαις πνεῦμα κραδαίνοι.

426. (422) Ἑρώτα Orphicum

qui penitius nosse voluerit, ab Indice nostro petere potest praesidia. Terrae epitheton εὐρυτέρων illam ut Matrem mammosam describit.

ESCH.

427. (423) Neque hic necessaria puto mutationem, licet fatear ὡς ῥα dignum poeta videri.

ESCH.

427. Non spernam Pierfoni coniecturam, ὡς ῥα τ' ἔφυσεν. Suspicor tamen poetam scripsisse: ὡς τ' ἐφύτευσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἅπ' ἄλλο. R V H K K. At neque ἄλλον pro ἄλλο, quod recte monuit Schneiderus, ferri potest, et vsus aoristi secundi διέκρινε exemplis firmari debebat, quod fieri non potest. Schneiderus, Pierfonum ὡς ῥα ἔφυσεν coniecisse perhibens, qui ὡς ῥα τ' ἔφυσεν coniecit, hac vsus ratione sic tentauit: ὡς ῥα ἔφυσεν ἅπαντα, διέκριθεν ἄλλο ἅπ' ἄλλο, quae vel ob triplicem hiatum probari non possunt. Nostra emendatio et facilis est, neque offensionem habet.

καὶ Κρόνον αἰνολέτην, ὥς τ' ἐς Δία τερπικέρανον
ἤλυθεν ἄθανάτων μακάρων βασιλῆϊος ἀρχή.

430 μέλπον θ' ὀπλοτέρων μακάρων γένεσιν τε κρί-
σιν τε·

καὶ Βριμῆς, Βάουχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' αἰδήλα,
ἀνθρώπων τ' ἐλιγοδρανέων πολυεθνέα φύτλην
ἦιδον· σεινὸν δὲ διὰ σπέος ἤλυθεν αὐδή,
ἡμετέρης χέλυος μελιχρὴν ὅπα γηρυῶσης.

435 ἔπατα δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγχεα δενδρήεντα

433. γενὸν PAIC. 435. ἔπατο Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἔσειτο.

430. (426) Κρίσιν Deorum intelligo antiqua illa primorum poetarum et philosophorum notatione, vnde illa altera iudicandi ducta, qua separare significat. DI Orphici hic sunt elementa, horum γένεσις est κρίσις.

GESN.

431. (427) De Brimo dictum ad v. 17. Hic ad furores, quos immittit, vnde Δημητριακοί, Cerriti, respicitur: quo nomine etiam cum Baccho illi societas est.

GESN.

433. (429) Spelunca ipsa angusto et incuruo aditu suo instar tubae fuit, quae sonum citharae augeret.

GESN.

435. (431) "Εσειτο] Deprecatam esse hanc vocem negari non potest: sed quid pro ea reponi debeat, multum certe diuque dubitare sagacissimus etiam quispiam possit. Ego initio εσειτο reponendum putabam: cum quo stare quidem versus, sed eius significatio huic loco non satis congruere visa

est. Quid si πεύθετο legamus? sequitur enim — ὑψηλὰς τε μετὰ θρύας ἤλυθε γῆρυσ. Qui carmine reddidit, vertit (diuinans et ipse, vt opinor) Obstupere apices montisque et vallis opaca Pelionis. Ita enim Andreae Cratandri editio habet.

H. STEPH.

435. (431) "Εσειτο δ' ἄκρα κάρηνα] Varie tentavi hunc locum, antequam Stephani editionem vidi, modo ἔσειτο succurrebat, modo επεύδατο, modo ἔσειτο. Tertius ab hoc versus ansam dedit

Καὶ ὅ· αἱ μὲν πρέσβεις ἐπ' αὐλῖον ἐθρώσκοντο.

Et Philostratus in Imaginibus: νεανικύεται δὲ τι καὶ μείζον ὁ ζωγράφος. δένδρα γὰρ ἀνασπᾶσας τῶν ἡρώων, ἀκροῦσας ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεϊ, καὶ περιέττειν αὐτῷ etc. Sed postea deprehendi Stephani πεύθετο optimum esse. hoc enim, versu proxime sequente, clarius exprimit auctor, ὑψηλὰς τε μετὰ θρύας ἤλυθε γῆρυσ. vnde et Horatius

Πηλῆ, ὑψηλὰς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς.
καὶ ῥ' αἱ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὐλίαν ἐρῶντο,
πέτραι τ' ἐσμαράγην, θῆρες δ' αἶοντες αἰοιδῆς
σπήλυγγος προπάραθεν ἀλυσκάζοντες ἔμμινον·

437. Libri omnes ἐθρώσκοντο.
459. ὑποκλάζοντες coni. Ruhnk.

438. τε σμαράγην Ruhnk.

auritas vocat has quercus lib.
I. Od. XII.

Unde vocalem temere inso-
cutae

Orphea sylvae,

Arte materna rapidos mo-
rantem

Fluminum lapsus, celaresque
ventios,

Blandum et auritas fidibus
canoris

Ducere quercus. ε ς ς η.

435. (431) Necessariam esse emendationem, video. Stephanianum πεύθετο coniecturis reliquis longe antepono. Obiter moneo etiam ΙΛ. Α. 21 πεύθετο non passivè reddendum esse. Audierat Cinyras famam belli Troiani. Hoc alius Homeri usus postulat. Hic moneo, ne Stephanianae emendationi forte obiciatur. ο ς ς η.

435. Ego quoque H. Stephanii correctionem, πεύθετο δ' ἔρα, sequar. Certe nihil melius aut ipse reperi, aut ab aliis prolatum vidi. α ν η η κ. Recepit πεύθετο etiam Schneiderus. Id equidem in ἔρατο vel ἔρατο verti potuisse parum credibile ratus, ἔρατο scripsi, quod ad γῆρυς pertinet, siue praepositionem μετὰ e sequentibus verbis repetere, siue nova quadam ratione siue praeposi-

tione dictum velis, quod quidem hoc facilius fieri potuit, quoniam idem hic est ἔρατο atque ἤλαθεν.

437. Reposui vocem poetis vltatissimam, eandemque aptissimam huic loco, ἐρῶντο. Barbarum est ἐθρώσκοντο, natum fortasse ex interpretatione ἔθρσκον, cum qua equidem non comparauerim Hefychii ὠρχήσαντο, quo verbum ἐρῶσαντο explicat. Recte enim viderunt viri docti, ὠρχήσαντο ibi legi debere.

439. (435) Laudo et hic ingenium Ruhnkenii, qui docte h. l. tractat Ep. 2 p. 79, et verbum ὑποκλάζειν illustrat. Ac potest sane pro poetico haberi. Sed primo κλάζειν iam est ingenua se submittere: ὑποκλάζειν auctorem non habet. Deinde vero in hoc ipso vim Lyrae Orphicae spectandam proponi puto, quod manent et auscultant nōn temere; oberrantes et passcentes otiose ferae, sed ἀλυσκάζοντες, in fuga constitutae. ο ς ς η.

439. Fallitur Gesnerus, ὑποκλάζειν auctorem habere negans. Usus hoc verbo est Paulus Silentarius XXVIII. 2. Schneiderus non opus esse existimat B. Slothouweri coniectura,

440 οἰωνοὶ τ' ἐκυκλῶντο βοαύλια Κενταύροιο,
 τάρσοις κεκμηῶσιν, εἷς δ' ἐλάθοντο καλλιῆς.
 αὐτὰρ ὄρῶν Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ' ἐπὶ χειρὶ
 πυκνὸν ἐπισσεῖων· ἔδρας δ' ἤρασσεν ὀπλῆσιν.
 Τίφους δ' εἰσπέεργσε νεὼς ἄπο, καὶ ῥ' ἐκέλευσεν
 445 ὦκα περᾶν Μινύησιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον αἰοιδῆν.

442. Omnes χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
 PAIC. εἰσπεῖρσεν εἰς Voss.
 Ibidem vulgo αἰοιδῆς.

444. εἰσπέεργσεν εἰς Alf. Rubnk.
 445. ὦκα παρὰ Μινύαισιν omnes.

ἄμα σκαίροντες, vel προπάροισ' ἡλασκάζοντες; quia ἀλυσκάζειν non effugere sit h. l. vt videbatur Ruhnkenio, sed aberrare, quemadmodum apud Apollonium IV. 57. ἔκ' ἄρ' ἐγὼ μὲν μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω. At Apollonii locus nihil probat. Si quid mutandum est, praeferram προπάροισ' ἡλασκάζοντες. Sed non sum ausus, qui videam origine et significatione cognata esse vocabula. Certe vt in Odyssae IX. 457.

εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάξει,

effugiendi notionem habet ἡλασκάζειν, quod alibi est errare, vagari, ita ἀλυσκάζειν, quod est effugere, aliquando etiam vagari potuit significare. Et ἀλυσκάζω πλανῶμαι interpretatur Hesychius, cuius interpretes vid. ad ἡλασκάξει, et Apollon. Lex. Hom. v. ἡλάσκουσιν, ibique Tollium p. 330.

441. (437) Non hoc vult, vere fuisse fatigatas auium alas, sed indicat, speciem fatigatarum prae buisse illum dulcem a suauitate cantus languorem.

GESN.

442. (438) Obseruemus obstupescere Chironem non ob vocem riuialis sui, sed ob plausum: cuius hic ipse actus graphice describitur. GESN.

443. *Manum crebro manu complodens* vertit Gesnerus. *Est contra*, inquit Schneiderus, *manum crebro radicibus manus alterius applodens*. Quamquam verbum ἐπισσεῖων huic rei non aptum putat. Et recte quidem. At vero χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ nihil est nisi error librarii, id, quod ex Homero memoriae inhaeserat, scribentis pro eo, quod noster dedit, χεῖρ' ἐπὶ χειρὶ. Saepius in Argonauticis peccatum est Homeri recordatione: vide ad v. 1304. Sensit vitium Cribellus, ita vertens: *fertensque tremantis in sese ipse manus*.

443. (439) Vt Horatianus ille plaufor A. P. 430 *Tundet pede terram*. GESN.

445. (441) Hunc locum felicissime emendauit Pierfon. Veris. 1, 9 p. 111. Vid. infra v. 649. Et de ἔδρας 517. Res ita aperta: vt verbis non indigeat.

GESN.

οἱ δὲ θοῶς ἤγρεθεν ἐπ' ἔντεα νηὸς ἑκάστοδ.
παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχαιεν ἱππότα

Πηλεὺς,

καὶ ῥ' ἔκυσεν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλαί,
δακρυόεν γελῶν· κηλήθη δὲ φρέν' Ἀχιλλεύς.

450 αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος ἦν γέρας ὥπασα χεῖρ
νεβρῆν παρδαλέην, ξεινήϊον ὄφρα φέροιμι.

ἀλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἔβημεν,
ἄκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρων ἄνα χεῖρας αἰείρων
Φιλλυρίδης ἤρᾱτο, θεὸς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,

455 νότον μὲν Μινύησιν, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι
ἱπλοτέροισ βασιλεῦσιν ἐπ' ἐσσομένοισ μερῆπεσσι.

446. Vulgo ἔνυνε δὲ τεύχε' ἑκάστοδ. Voss. ἐπένυνε. Gesnerus e coni. Pierf. dedit ἔδυνε δὲ τεύχε' ἑκάστοδ. 447. ἀνίσχαιεν e Voss. Vind. Ruhnck. Schneiderus. Vulgo ἐνίσχαιεν. Gesnerus e Voss. notavit ἀνίσχαιεν vel ἀνίσχαιεν. 449. φρένας Ruhnck. Alf. Voss. PAIC. 451. νεβρῆν Voss. Vulgo νεβρῆν. Schneiderus νεβρῆν edidit. 453. αἰείρων Ruhnck. 455. Vulgo Μινύησιν. 456. Βασιλεῦσιν ἐπ' a Schneidero e coni. Gesneri receptum. Vulgo βασιλεῦσι καὶ.

445. Ἀοιδὴν Schneidero debetur: qui opportune attulit v. 373. ἀμπαύσας οἰήια νῆος, et v. 1292. ἐὴν δ' ἀμπαύσαν ἀοιδὴν.

446. Recte monuit Schneiderus, non exuisse Argonautas arma: ergo non potuisse induere. Ipse etiam ἐπένυνε e cod. Voss. recepit, quod durum esse sensit, dubitat tamen an melior sit lectio Pierfoni. Optimi codicis lectionem ita mutavi, ut ἐπ' ἔνυνε scriberem. Νηὸς ab interpretatione praecedentis verbi expulsum fuit. Hom. hymn. Apoll. 489. ἐκ δὲ κτήμαδ' ἔλθετε καὶ ἔνυνε νηὸς εἰσῆς. Pindar. Nem. IV. 113. de ipsa naue: ἀπὸ τρεπε αἰτίς Εὐρώπην ποτὶ χέρον ἔνυνε ναός.

448. Cribellus non videtur hunc versum in codice suo habuisse, quum eum in versione omiserit.

449. (445) Nescio an optimus poeta melius describere patris affectum potuerit, quam hic duobus verbis factum, *la-crimosum ridens*. Hoc intelligere non possunt nisi patres.

CERN.

453. Νεβρῆν, quod Schneiderus dedit, firmatur fragmenti VII. v. 17.

454. (450) Φιλλυρίδης ἤρᾱτο] i. e. Chiron. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνῳ καὶ Φιλύρας Χείρων διφυῆς κένταυρος, inquit Apollodorus lib. I. Et Apollon. Scholiaf. ad lib. I. v. 554. (ubi ipse

Αὐταῖς ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐς νέα πάντες
 ἔβησαν,
 ἐν προτέροις θώκοισι καθίζανον· ἐν δ' ἄρ'
 ἔρετμοῖς
 χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἔπειθ' ἄλλα τύπτον
 ἕκαστος.

460 Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαΐτμα δὲ πόντε
 ἀφρὸς ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
 Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρῃ καὶ Σηπιάς ἀκτὴ,
 Φάνθη δὲ Σκιάθος, Δόλοπρὸς τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,

457. Vulgo ἐπεὶ τ'. 458. θώκοισι AIC. 459. ἐρετμώσαντες
 ὑπερ Voß. idem in margine ἐφαπλώσαντες ἐπεὶ ῥ' ἄλλα τύπτον. Vul-
 go ἐφαπλώσαντες, ἐπὶ ῥ' ἄλλα τύπτον. Kuhn. quoque ὑπερ habet.
 460. Libri τε. 462. Πεισσαίη PAIC. Πισσαίη vulgo. Eschenbachii
 emendationem recepit Schneiderus.

Apollonius χείρωνα Φιλυρίδην
 vocat) dicit: ὅτι ὁ τὴν γιγαν-
 τομαχίαν ποιήσας, φησὶν, ὅτι
 πρόνος μετὰ μορφῶν εἰς ἵππον
 ἐμίγη Φιλύρῃ τῇ ὠκεανῷ, διόπερ
 καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ χεί-
 ρων.
 E S C H.

457. Aliud agens Schneiderus,
*Herodoteum ἐπεὶ τε nisi prae-
 ferat*, inquit, *ἐπειδὴ πλὴν θῖνα
 scribendum erit*. Epicorum
 vsus, quod reposui, postulabat.

459. (455) Τύπτον ἕκαστος]
 Non opus, vt τύπτον cum Per-
 drierio in τύπτεν mutes. E S C H.

459. Τπειρ hoc loco non
 magis, quam ἐπὶ ῥ', aptum ra-
 tus, *ἐπειτα* scripsi, de cuius vsu
 cum participio satis constat.
 Compara v. 557.

460. Δὲ pro τε scripsi.

462. (458) Πισσαίη] Omni-
 no hic rescribendum *πεισαίη*. τῆ-

σamon γὰρ, ἀκρωτήριον Θεσσαλίας,
 inquit Apollonii Scholiast. quia
 ipse Apollonius ab hoc loco
 iter Argonautarum inchoat:

Τισαίην εὐκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν
 θέον ἄκρην. E S C H.

462. (458) Locus Apollonii
 est 1, 568 vbi Τισαίην ἄκρην
 memorat, cultamque ibi Dia-
 nam. Ex eo loco nostrum esse
 corrigendum, putabat ipse etiam
 Heinsius ad Val. Fl. 2, 7 vbi
 in hac ipsa navigatione *Templa
 Tisaeae Dianae* ponuntur. Sed
 haud paullo magis placet Lu-
 cae Holstenii diligentia ad Steph.
 Byz. V. Πισάων p. 255 vbi post
 collatas Polybii etiam auctorita-
 tes ita concludit, *E quibus ap-
 paret, vocabulum hoc inter
 διττογραφούμενα* reponendum.
Promontorium Sepias est etiam
 Plin. 4, 9 et illustriat Harduinus
 n. 13.
 O E S H.

ἀγχιάλος θ' Ὀμόλῃ, ῥεῖθρον θ' ἀλιμυρές
Ἀναύρε,

465 εἰς διὰ πολλὴν γαῖαν ἱεὶ μεγαλόβρομον ὕδωρ.
Οὐλύμπῃ δὲ βαθυσκοπέλῃ πρηῶνας ἐρυμνὸς
εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δεινδρώδεα κάμψαν,

464. ὁμαλή omnes ante Gefn. δ' ὁμαλή — ἐν αὐτῷ Voll. ἀχί-
μαλος δ' ὁμαλή deletio sequenti θ' Ruhnck. ῥεῖθρον τ' Ἀμυροιο ἐναύλω
dedit Schneiderus. 467. εἰσέδρακον Ruhnck. Vulgo εἰσέλαμον. Ibi-
dem vulgo κάμψαν. Wrat. κάμψας. Voll. Vind. Ruhnck. κάμνον.

464. (463) Ἀγχιάλος θ' ὁμα-
λῇ] Et hic rescribendum ὁμόλῃ,
duce Apollonio, (et Holst. ad
Steph. Byz. h. v.) et ὁμόλῃ, ὁ-
ρος θησαυρίας, ὅτω καλύμενον.
Interpretes male: *Anchialosque*
plana. Sed non solus hoc loco
deceptus Perdrerius, deceptus
etiam Hermolaus Barbarus, et
ab hoc Ortelius, qui ambo An-
chialum faciunt locum circa li-
num Pelasgicum. E S C H.

464. (464) Non dubitati hanc
vnius apicis immutationem ad-
mittere, quae firmatur etiam ex
his, quae adscripsit Harduinus
ad Homolion Plinii 4, 9 no. 19.
O E S H.

Ἐναύλου] Non intelligo hic
doctissimum Holstenium, qui ex
ordine itineris, quem Apollonius
seruat, nobis restituere vult ἄν-
αύρου. Quin, si Apollonium se-
qui velimus, Ἀμύρου rescriben-
dum esset, nisi modulus syllabae
mediae repugnaret. Et certe
nihil aliud noster intelligit quam
Amyrum, quem hoc modo cir-
cumscribit, ῥεῖθρόν θ' ἀλιμυρές
ἐναύλου. nam quemadmodum ἄ-
ναυρος, si προσηγορευῶς accipia-
tur, *torrentem* significat, ita et

iam ἐναύλος nihil aliud quam
torrens est. Vix tamen dubito
quin sit legendum ῥεῖθρόν τ'
ἀμύροιο ἐναύλου. E S C H.

464. (460) In loco, qui huc
respondet, Apollonii 1, 596 sunt
ἀμύροιο ῥεῖθρα, de quo Plinio
et vrbe cognomine multa sunt
apud Stephanum Byz. et Holst.
Itaque valde propendit aninius
ad recipiendam emendationem
ab Eichenbachio propositam.
Sed scrupulum mouet hoc, si
forte noster voluerit altudere ad
notationem nominis proprii, et
illud interpretari quasi ἀλιμυρές.
Interea versionem ita informavi,
vt ἐναύλω redderem *torrentis*
nomine, cui respondere ἔναυλον,
inductio HomERICA, et quae sunt
ab Hesychio, et ad illum obser-
uata, me docuere. Holst. ad
Steph. V. Ὀμόλῃ vult legi, ῥεῖ-
θρόν θ' ἀλιμυρές ἐναύρε. O E S H.

464. Cur noster necessario se-
qui Apollonium debeat, non vi-
deo. Itaque Holsténii emenda-
tionem, ad Steph. in Ὀμόλῃ,
Ἀναύρε recipi. De hoc fluuio
Spanhemius ad Callim. h. Dian.
101.

467. (463) Εἰσέδρακον] In-

Παλλήνην τ' εὐρεῖαν, ἰδὲ ζαθέην Σαμοθράκην,
 ἔνθα καὶ ὄργια Φρικτὰ θεῶν, ἄρρητα βροτοῖσιν,
 470 ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἑμαῖς ὑποδημοσύνησιν

468. Vulgo Πελλήνην. Σαμοθράκην. Ruhnk. 469. ὄργια pro vulgato ὄρκια Brunck. ad Apoll. Arg. I. 917. ἄρρητα δὲ βρ. P. A. I. C. ἄρρητα Alf. Vind. Par. Wrat. Ruhnk. 470. Vulgo ἐμῆς.

conditum sensum hoc verbum ibi gignit, ego non dubito, quin auctor scripserit εἰσέδρακον, et hoc potissimum coniicio ex Apollonio, qui de eodem loco in eadem re idem vocabulum adhibet. Sed et in innumeris locis hi duo auctores ita inter se concordant, ut iisdem plane verbis nonnunquam eandem sententiam efferant, quod manifestum erit illi, qui ambos cum studio legerit et inter se contulerit.

ESCH.

467. (463) Locus Apollonii est 1, 597 Καίθεν δ' εὐφυνένας τε πολυκλύτους τε Φάραγγας Ὀσσης τ' Οὐλύμποιο τ' εἰσέδρακον. Res ita manifesta dubitationi locum non relinquit. Itaque probat etiam Cl. Wessell. Obf. 1, 22 p. 9. Verbum ipsum nostro familiare esse, docet Index.

GESN.

467. Schneiderus κάμψαν vitiosum putat, quod Samothracen non sint praeteruecti, sed in eam insulam egressi. Itaque δεινὸν δὲ ἱκανον scriptum mallet. Non opus. Negligentius loquitur noster, neque ob eam rem vituperandus. Nam si mysteriis istius insulae initiati sunt Argonautae, egressos e naui esse sponte apparet. Similis negligentia v. 1081.

468. (464) Πελλήνην τ' εὐρεῖαν] Repone ex Apollonio (1, 599) παλλήνην. (Schol.) παλλήνη δ' ὄρος θράκης καὶ πόλις ὅθεν ἦν πρωτεύς. Vide etiam Stephanum voce παλλήνη.

468. (464) Non dubito quin α in prima Syllaba huius nominis vnice verum sit, cum praefertim a Pellene Achaica sic distinguendam doceat Eustathius ad Il. B, 574 p. 220, 30. Omnia dedit Holsten. ad Steph. Sed cum tribus locis apud nostrum in omnibus libris scribatur per ε, ad διττογραφούμενα etiam hoc referre, vel certe in tutiorem partem peccare malui.

GESN.

469. (465) Ἀρρήκτα βροτοῖσιν] Prurigo est, quae impulit Perdrierium, ut hic posuerit ἄρρηκτα.

ESCH.

469. (465) Etiam Apollo. τ, 917 Ἀρρήκτους ἀγανῆσι τελεσφορίῃσι θέμιστας haec ipsa Samothracum mysteria appellat. Verum nec ἄρρηκτα sensus refugit, quod de Mysteriis sermo est; et lic esse in Ms. docet V. L.

GESN.

469. Nonni imitationem III. p. 100. affert Ruhnkenius: καὶ Φρικτὰ πολισσύχοιο θεῶν ὄργια,

ἦρως· μέγα γάρ σφιν ὀφέλιμον ἀνδρώποισιν
τῆςδε θυηπολῆς ἀβολαῖν πλωτῆρσιν ἐκάτοισ.
Σιντιακκαῖς δ' ἐπ' ὀφρῦσσιν ἐκέλαμεν ὠκύαλον
νῆυν

471. μέγα Voss. Vulgo μετὰ. 472. omnes ἄμοτον, praeter
Ruhak. in quo est ἄμωτον. Deinde libri ἕκτος. 473. Vulgo Σιν-

471. (467) Μετὰ γάρ σφιν] Vid. Schol. Apollon. lib. I. ad vers. 917. et rationem nostrae interpretationis habebis. Legendum autem pro ἕκτος, ἐκάτοισ. Et de eadem re Orpheus in θυμιάματι Κυρήτων (H. 37.)

Οἷτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθονὴ
ναϊετάοντες

Κινδύνος θυητῶν ἀπερύκετα πόν-
τοπλαγῆτων. RSCH.

471. (467) Ija habebat versio h. l. in editione Eschenbachii, *Deinceps enim valde vilis est hominibus Haec sacrorum sitis nauigantibus omnibus.* Scholiastes, ad quem prouocat, inter alia multum profuisse in periculis ait Agamemnoni et Vlyssi, quod initiati fuissent. Docti lectores existimabunt, an mea interpretatio satis tum verbis poetae, ut a me constituta sunt (in voce μέγα occupauerat Pierio. Verif. 1, 9 p. 103, ut supra v. 11) tum sensui communi, quo ille profecto non caruit, respondeat. Tenebras interpretantibus obiecit, quod non viderunt, duas hic esse propositiones, priorem Sacra Samothracia vtilia sunt hominibus, qui iis initiantur omnibus: alteram, Immensum autem iuuant nauigantes singulos. De σφιν, quod hic

ad ἀνδρώποισι relatum abundat, itemque de v. ἄμοτον vid. Index. GERN.

471. Gellnerus legebat: μέγα γάρ σφιν ὀφέλιμον ἀνδρώποισι τῆςδε θυηπολῆς, ἄμοτον πλωτῆρσιν ἐκάτοισ: quae ita vertit: *magna enim utilitas hominibus quidem omnibus, horum sacrorum, immensa vero nauigantibus singulis.* Probauit et lectionem et explicationem Schneiderus, quamquam et εἰσπέτρῃσαν vituperans, et ὀφέλιμον pro ὀφελος atque ἐκάτοισ pro πῦσι recentioris aevi argumentum putans. Si Graeca ista esset oratio, oratoris, non poetae esset. At ne Graeca quidem est. Itaque recepta Vossiani cod. lectio-ne μέγα, licet etiam vulgatum μετὰ ferri possit, ἄμοτον in ἀβολαῖν mutavi. Ἀβολαῖν, notum ex Apollonio Rhodio II. 770. III. 1145. (vid. Hesych. in ἀβολαῖν, ἀβολαῖν, et eius interpretes,) pro diuerso significato, ut ἀντιβολαῖν, nunc datiuum nunc genitiuum regere debet. Hoc dicit: inter homines vtilis est nautis horum sacrorum communitas. Seruari enim ita e periculis maris putabantur, cuius rei testes Eschenbachius attulit.

473. Σιντιακκαῖς δ' ὀφρῦσσιν] Vi-

Λήμνω ἐν ἡγαθέῃ. τόθι περ κακὰ ἔργα μεμήλει
 475 θηλυτέρας· αἱ γάρ οἱ αἰώσαντο συνεύνης
 σφῆσιν ἀτασθαλίαις. καὶ οἱ κλυτὸς Ὑψιπύλεια
 ἐλδομέναις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
 ἀλλὰ τί σοι περὶ τῶνδε πολὺν λόγον ἀμφαδὼν
 εἰπεῖν,

ὅσσον ἐφ' ἴμερον ὥρσεν ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσιν
 480 Κύπρις ἐρωτοτρόφος Μινύαις εἰς λέκτρα μι-
 γῆναι;
 Φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσαν Ἰήσων·

τιοκαῖς δ' ὀφρῦσιν et ναῦν. 475. Vulgo αἱ γάρ κεν. 476. Vulgo
 ἀτασθαλίαις. καὶ ἡ κλυτὴ. 478. ἀλλὰ τοῖσι περὶ Ruhnk. 479.
 ἀγαυαῖς Ruhnk. 480. ἐπὶ λέκτρα Voss. a prima manu, sed in mar-
 gine sis.

de omnino Holstenium ad Ste-
 phanum voce Σιντία. Dormiunt
 sane interpretes, qui *compositos*
oculos in somniis vident. εσση.

473. Ἐπὶ Ruhnkenii monitu
 in Ep. Crit. I. p. 147. addidi.
 Sed male ille scribebat, Σιντια-
 καῖς δ' ἐπ' ὀφρῦς ἐκέλαμεν,
 olifa vltima datui littera. De-
 inde νῆον Ionicam formam, re-
 stitui. Rarior hic apud epicos
 accusatiuus occurrit apud Apol-
 lon. Rh. I. 1358.

475. Miror soloecismum αἱ
 γάρ κεν αἰώσαντο etiam a
 Schneidero seruatum esse. Re-
 posui Orphicum οἱ, saepe oblit-
 teratum, cuius rei exempla ex
 indice colligi poterunt. Alius
 scripsisset, καὶ γάρ ταί.

476. Hic quoque οἱ reponen-
 dum erat ob sermonis Orphici
 morem. Sed tum corripi καὶ
 non potuit; quare ἀτασθαλίαις
 scripsi. Scriptura ἀτασθαλίαις

ex recordatione Homeri nata:
 v. ad v. 1304. Porro κλυτὴ Ὑ-
 ψιπύλεια ad aures non iucunde
 accidit, nec lubenter epici fe-
 minina in ἡ exeuntia, quorum
 penultima brevis est, corripiunt.
 Accedit quod femininum κλυτὴ
 non videtur epicis vltatum iuis-
 se. Quamobrem iure mihi vi-
 deor κλυτὸς reposuisse, quod ab
 Homero, vt tot alia, nolter ac-
 cepit. Vide ad v. 220.

481. Φίλτροις] Varie haec vox
 vsurpatur ab auctoribus. Com-
 munissime quidem pro *Pharma-
 co*, amoris conciliandi causa
 alicui dato, vt ap. Ouid. II. Amor.

*Philtre nocent animis, vim-
 que furoris habent.*

et passim alibi. Deinde, vero si-
 gnificat — τορῆν φυσικὴν πρὸς
 τὰ τέκνα. vt apud Nasians.

Φίλτρον γὰρ συνέδησε φύσις το-
 κίας τε γένος τε.

ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο· καὶ ἐκλελάθοντο πο-
ρεῖης,

εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονι θ' ὕμνω
ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,

485 εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ νόσῃ.

483. ἀποτροπίης Voss. Ruhnk. - θυμῷ vulgo. 485. Vulgo μό-
χθῃ. Cln. μόχθῃς. Voss. νόσθῃ, vnde νόστῃ Schneiderus edidit.

Menander apud Stobaeum Ὡ-
παῖς, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις
φγενίς. Terzio de amore con-
iugali dicitur, vt ap. Apolloni-
dem Anthol. I. μὴ σπείσαις δεύ-
τερον φίλτρα γάμῳ; quem forte
in sensum hic etiam apud no-
strum vsurpatur, nisi quidem
blanditias potius et mellita ver-
ba, quibus iuvenes miseras
puellas ad concubitum inuitare
solent, intelligas, quod suadere
videtur versus sequens, dum de
reliquis auctor dicit: ἄλλῃ δ'
ἄλλος ἔμικτο. E S C H.

482. Schneiderus sententiam
desiderare ait, καὶ πέν ἀελάθον-
το. Non opus.

483. (479) Θελξίφρονι θυμῷ]
Melius legarem hic θελξίφρονι θ'
ὕμνω. Sed nihil definitio. E S C H.

483. (479) Est sane elegans
coniectura. Vellem dedisset
poeta nobis carmen, quo a vo-
luptate ad laborem potenter Mi-
nyas reuocare Orpheus potuit,
simili illi quod est supra 252.
Sed non ausim tamen tale car-
men ὕμνον vocare: neque iam
vacat operose, post diligentiam
praeferunt accuratam amici mei
Kriessii, quare, cuius de Hy-

mnis veterum dissertatio sub
oculis meis nata est. O E S N.

483. Coniecturam Elchenba-
chii hoc magis recipiendam du-
xi, quia firmatur versu 577.
ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.

485. (481) Verbum ἐπεμνήσαν-
το videbatur mihi aliquando hic
poni cum allusione ad illum
vsu, qui ad rem vxoriam et
nuptiarum ambitionem pertinet,
vnde μνησεύειν, et μνηστῆρες di-
cuntur e. i. g. a. Placebat haec
notio quod cogitarem, auocan-
dos hic fuisse Argonautas a nu-
ptiis Lemniadum ad amorem
suae navis et laboris et gloriae.
Favebat illud, quod in Chiuea-
no exemplo μόχθῃς habetur,
quarto casu, quem adhaerescit in
hac significatione verbum μνά-
σθαι. Sed metuo, vt aliquid so-
lidi hic sit, cum hoc verbum,
more Orientis in vniuersum sit
gravidum, vt loquuntur Gram-
matici, et meminisse dicantur,
qui faciunt quod debent vel so-
lent. Vid. v. g. μοχ 553 μνώσθε
πλόοιο. O E S N.

485. Potiora visa sunt codicis
Voss. vestigia. Μόχθῃ de remi-
gandi labore intellectum defendi
posse monuit Schneiderus.

G

Ἐνθεν εἰς Ἑλλάςποντον ἀμηνῶς φέρεν ἕρως,
ἀκραιῆς Ζέφυρος, σεινῆς ἀπ᾽άτερθεν Ἀβύδου,
Ἴδην, Δαρδανίην, Πιτύην τ' ἐπὶ δεξι' ἔχοντας,
ἔ καὶ Ἀβαρνιαῶδες Περκώτης τ' εὐσαχυν αἶαν

486. ἔλθεν PAI. ἦλθεν Crat. Vulgo ἀμ' ἠώς. Dein ἕρως Ruhnk.
488. Vulgo Ἴλιον. Ibidem πύην ἐπὶ δέξιον ἔχοντας PAI. πύην
ἐπὶ δέξιον ἔχοντας Crat. Pro vulgato ἐπιδέξι' Schneiderus ἐπὶ δεξι' edi-
dit. 489. ἀβορνιαῶδες Voss. Ruhnk. ἀβορνιαῶδες Princ. Ask. Wrat.
Vulgo ἀβαρνιαῶδες. Deinde περ. ἔσαχυν Ask.

486. (482) Illud ἀμ' ἠώς idem
sibi velle puto, ac si dixisset
poeta ἀμ' ἠός. Vt si Latine di-
ceres: simul matutinos eduxit
suos, i. simul ac mane esset, si-
mul cum ortu solis. G E S N.

486. Coniunctim scribendum
videbatur ἀμηνῶς.

488. (484) Ἴλιον δαρδανίην]
Difficile est hunc versum metiri
aliter, quam ut vel, interdum
consonantis vicem subire fatea-
ris: vel, et δ non efficere ve-
ram positionem, quae praece-
dentem vocalem breuem neces-
sario producat. Exempli qui-
dem HomERICA similia versuum
vel nitebantur corruptis exem-
plaribus, vel tenui mutatione
sunt reducta ad regulam. Hic
forte plus laboris fuerit. Et est
non absimilis versus Lap. Pr. 62
vbi πρέσβυν ante δαημοσύνην po-
steriorem corripere videtur. Sed
utriusque huic loco σοφὸν φάρμα-
κον inueniri cupio, an inueniri
possit, dubito. G E S N.

488. (484) Πιτύην] Scholia-
res Apollonii ad lib. I. v. 933.
Ἡ λάμψακος τὸ πρότερον Πι-
τύεια προσηγορεύετο. Ἦν τινὲς
Πιτύαν ὀνομάζουσιν· τινὲς δὲ φα-
σιν, ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα

θα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τού-
του ἡ πόλις ὀνομάσθη· Ὁρῶντες
γὰρ θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι·
vnde Cl. Holstenius Πιτύην hoc
loco, Argon dictam esse vult.
Ego nihil definio. E S C H.

488. (484) Πιτύην] Feltinabat
aut dormitabat vir doctus, cum
ista charis illuderet. Res sic
habet. Holstenius ad Steph.
Πιτύεια, quod antiquum Lam-
placi nomen fuisse, ibi docetur,
addit, Orpheus Argon. 484 Πι-
τύην vocat. Nihil aliud. G E S N.

488. Ἴδην emendatio est Ruhn-
kenii, merito recepta a Schnei-
dero, qui Δαρδανίην ab hoc no-
mine disiunxit, quod coniunxe-
rat Ruhnkenius. Τὲ a Ruhnke-
nio additum. Eadem habet
Apollonius I. 930 seqq. Noster
ordinem locorum nonnihil tur-
bavit.

489. (485) Ἀβαρνιαῶδες] Bene
hic Cl. Holstenius (ad Steph.
Byz.) Ἀβαρνιαῶδες mutat in
Ἀβαρνιαῶδες. E S C H.

489. (485) Puto melius ἀβαρ-
νιαῶδες. Sed nihil mutavi, cum
praestare nobis possit nemo, an-
non Abarniadas noster dixerit
nymphas quacunq. de causa.

490. ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῇσιν.

αἶψα δ' ἐπιθρώσκεισα θένε πολυηγόρος Ἀργαί.
αὐτὰρ ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκέλαμεν. ἐν δ' ἄρα

Τίφους

ἰθύντῳρ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαὸς Αἴσονος υἱός,
σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενεῖῃ

492. ἐπὶ pro ἐπεὶ vulgato Schneiderus e Voss. εὔ δ' ἄρα Voss. ἔνα' ἄρα malebat Heynius.

Est enim, ut ait Stephanus ἄβας vrbis et regionis nomen.

GESN.

489. Ἀβαρνιάδας retinuit Schneiderus, de incolis interpretans. Coniecturam Holstenii ad Steph. Byz. in Ἀβαςnos recipi, quod Ἀβαρνίδος est apud Apollonium. Ἀβαρνιάδος Περγάτης iuncta esse ab Holstenio, quod refert Schneiderus, non est verum.

491. Verbum ἐπιθρώσκεισα inceptum videtur Schneidero, nisi θαλάσῃ addatur. Ἐπιθρώσκειν simpliciter nostro est procurrare, ut v. 902. 1272. Caeterum post hunc versum aliquot versus excidisse, quibus aduentus in Propontide et ad Cyzicum narratus fuerit, mihi parum credibile est. Apollonium comparanti patēbit, nonnullis omissis rerum ordinem ab nostro mutatum esse.

494. (490) Σύν τ' ἄλλοι Μινύαι] Commentarii vicem fungi potest Apollonius lib. I. v. 936 seqq.

ESCH.

494. (490) Ego vero non commentarium in h. l. inueni apud Apollonium, sed non nihil potius in conciliando viroque poe-

ta difficultatis. Apollonius ita a v. 955 Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐλκύσαντες Τίφους ἐνεσίησιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο, Κρήνῃ ὑπ' ἀρτακίῃ. ἕτερον δ' ἔλον, ὅς τις ἀρήρει Βριθὺν κ. τ. λ. Ad haec cum nostro concilianda ponam hic non dissertationem, quam animo conceperam, de antiquissimo genere ancorarum: sed obseruationes modo aliquot ex huius rei et loci utriusque consideratione mihi natas.

1) Ex Apollonii narratione illud colligere mihi videor, cum in Portum Cyzici venissent Argonautae, illos Tiphys monitu lapidem εὐναίης, (relinquamus interea in incerto, quid in re nautica fuerit εὐναία vel εὐναί) quod nimis paruum esset, detraxisse, et ad fontem Artacium collocasse, (credo, quod perforatus esset, et ad transmittendum aquae radium accommodatus) in illius autem locum aptiorem et grauiorem electum reposuisse. Porro Scholiasta dicit, hunc lapidem fuisse ἀντ' εὐναίας καὶ ἀγκύρας.

2) Homerus, in tam frequenti occasione, ἀγκύρας nomen non

habet: sed εὐνῶν, quasi tu dicas cubilium, ita mentionem facit, ut appareat, eas, quidquid fuerint, ancorarum certe usum praestitisse. Sic Il. A, 436 atque Od. O, 497 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. Priori loco f. p. 98, 46 Eustathius Εὐναί, inquit, αἱ τῇν ναῦν εὐνάζουσαι ἄγκυραι. Sic Od. I, 136 Ἐν δὲ λιμῇν εὐορμος, ἣν δ' ἔχρεα πείσματός ἐστιν, Οὐτ' εὐνὰς βαλλεῖν, ὅτε πρυμνήσι' ἀνάψαι, Il. Ξ, 77 iubet Agamemnon nauem deduci, si subita fugae necessitas ingrueret, Νῆα — Ἐψι ἐπ' εὐνῶν ὀρμίσσομεν. Non audiendus hic est Eustathius, p. 953, 36 certe non de hoc loco intelligendus, cum dicit, τὰς εὐνὰς εἰκὸς μὴ μόνον ἄγκυρας νοεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἔργματα. Nimis repugnat illud ἔψι, et quod deduci nauem de litore iusserat. Illud conficitur, εὐνὰς apud Homerum de naui in mare proici, ut quiescere et immota seruari naus possit. Ceterum credamus Eustathio, εὐνὰς etiam esse palangas, in quibus siccae in terra stare naues possunt.

3) Sed de ancora e lapide perforato quid censebimus, quem apud Apollonium viderunt viri docti, in quo numero Schefferus ipse est de Mil. Nau. 2, 5 p. 147. quin Plinius quoque 36, 14 f. 23 Eodem in oppido, Cyzici, est lapis, fugitiuus appellatus. Argonautae eo pro ancora usi, ibi reliquerant. Ipse Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 120 Blanchardi, ad Phasis Ostia καὶ ἡ ἄγκυρα, ait, δεικνύται τῆς

ἀργυῆς. Καὶ ἡ μὲν σιδηρὰ ἐκ ἔδοξε μοι εἶναι παλαιὰ (forte ob id ipsum. quoque, quod ferrea esset, non aerea) — λατίνης δὲ τινος ἄλλης θραύσματα ἐδείκνυτο παλαιὰ, ὡς ταῦτα μᾶλλον εἰκάσκει ἐκεῖνα εἶναι τὰ λείψανα τῆς ἀγκύρας τῆς ἀργυῆς.

4) Cum de lapideis ancoris in vniuersum facile credam suis auctoribus apud Schefferum l. c. tum dubitari videtur posse, λείψανα illa Apollonii et Arriani fuerintne ancorarum proprie dictarum, h. e. molium grauium, quae funibus e naui in fundum maris demissae illam contra vim ventorum aut fluctuum immotam tenerent, fragmenta? Certe nec locus Apollonii hoc postulat necessario, si illum ita interpretemur, ut modo ostendi: et nihil est apud Homerum in tam frequenti τῶν εὐνῶν mentione, quod lapideas indicet. Sed est contra aliquid Od. N, 77 hic ad lucem Argonauticae fabulae breuiter declarandum. Soluunt Phaeaces cum Vlysse versus Ithacam: Πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τῆς τοῦ λίθοιο. Habemus hic lapidem perforatum; sed non quem pro ancora demittant in mare, verum a quo soluunt oram nauatae: uti nunc in illis crepidiniibus, ad quas appellant, vnde soluunt naues, sunt iniussi saxi annuli ferrei, ad quos reliquantur. Ne supersit dubitandi locus, audiamus V. Schol. Πείσμα τὸ ἀπόγειον σχοινίον — εἰσάσιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπῶν τὴς λίθου. Eustath. p. 504, 49 Ἡ ἀπολυθεῖσα τῷ ἔξω δεσμῷ ναῦς. Placebam mihi aliquan-

495 θῆκαν αἰείραντες βριθὺν λίθον· ἔνθα τε νύμφαι
κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ λάλα νάματα πλημύρεσιν,
οὐνεκά οἱ πλώσῃν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
εὐδῖος ἀντεβόλησε μυχῆ ἔντοσθε γαλήνῃ,
οὐδ' εἰς γαῖαν ἔρψαν εὐγνάμπτες ἀγκύρας,

495. ἐνθάδε edidit Schneiderus pro ἔνθα δὲ vulgato. Sed ἐνθάδε iam Ald. Crat. Neutrum epico sermoni aptum. 496. omnes καλὰ. 498. μυχὸν Voff. 499. ἔρψαν Ruhak.

tulum hac obseruatione. Sed occupatam video ab A. Berkelio ad Steph. Byz. V. Ἀγκύρων. πόλις Αἰγύπτου — ὠνόμασθαι δὲ ἔμελλεν, ἐπειδὴ λιθῖνας ἐκεῖ ἔτενον, αἷς κατεχρῶντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς παρακειμένης λατομίας. Adscripti locum integrum, quod sententiam de ancoris lapideis Grammaticorum ostendit, qui similia de ipsa Gallograecorum Ancyra narrant apud Stephanum.

5) Denique illud obseruamus, quod ἀγκύρας nomen non habet Homerus, sed habet illas carmen Orphicum, inde forte efficias, inter Homeri et illius aetatem illud nomen esse vel inuentum, vel celebratum in Graecia. Nam εὐδῖος Homericas habuisse certe vim et vsum ancorarum, non potest negari. De Argonautis Pind. Pyth. Δ, 342 Ἐπεὶ δ' ἐμβόλῃ προέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεῖν. Finiamus in loco Pausaniae Att. I. 1, 4 Ἀγκυρα, ἣν ὁ Μίδας ἀνεῦρεν, ἣν ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ τοῖς ἱερῷ Διός. De Ancyra Phrygiae a Gallia occupata loquitur, et de rege illius conditore, cuius ipsa aurea fabula Homero videtur ignior.

o z s n.

495. (491) Auctor huius carminis hic profecto nihil de ancora cogitauit: sed magnum lapidem Mineruae erectum narrat simpliciter. Plane conueniet cum Apollonio, si ἔνθα interpretemur per hunc.

o z s n.

497. Nihil offensi sunt critici verbo καλὰ, quod apud epicorum numquam corripitur. In Hom. hymn. Ven. 29. quum recte edidisset Ilgenius, τῇ δὲ πατρὶς δῶκεν καλὸν γέρας, male obloquitur Matthiae, sed vterque fallitur in eo, quod poetam alter corripere potuisse καλόν, alter corripuisse putat. Λάλα νάματα, quod reposui, multis firmari posset. Satis habeo loquaces Lymphas Horatii III. Carm. 13, 15. et garrulum riuum Ouidii Fast. II. 316. commemorare. Λάλος τρόπος de naue dicit noster v. 712.

499. (495) Epitheton hoc εὐγνάμπτες indicat, de recuruis ancoris ex metallo aeris vel ferri sermonem esse: et videtur ipsa illa flexura nomini originem dedisse, quam et ἀγκών et ἀγκάλῃ, et ἀγκύλος et ἀγκιστρὸν etc. ostendunt.

o z s n.

500 κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίῃσιν ἀέλλαις.
 ἔνθα δὲ πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις πρὸς χάσαις
 δεῖπνά τε καὶ κλισίην, δόρπε μεμνήμεθ' ἑκάστοι.
 δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος Ἥρως,
 ὃς Δολιέων ἦνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,

500. χειμερίῃσιν ἀέλλαις Schneiderus e Voss. et Ruhn. Vulgo χειμερίοισιν αἰταις. 501. ἔνθα δὲ Ruhn. Vulgo ἐνθάδε. Ibidem κροκάλαις Ruhn. 502. δόρπον Ruhn. 504. Libri omnes Δολόπων.

500. (496) Χειμερίοισιν αἰταις] Cur hic interpretes vertunt, *sub septentrionalibus ventis*? qui certe contrarii fuissent nautis nostris. Forte legerunt αἰχτοῖς? Sed non solliciti simus de falsa lectione, cum veram habeamus. B S C H.

504. (500) Ὁς Δολόπων] Contra Homeri, Apollonii et omnium veterum auctoritatem noster Δολώπας hic nominat, quos reliqui Δελίους. B S C H.

504. (500) Qui hic Dolopes vocantur, Doliones sunt Apollonio 1, 952 sqq. quod constat etiam ex Stephano Byz. quaeque ibi Hollstenius. Cum videam Eustathium ad Il. I, 480, ubi Dolopum rex, δολόπεσσιν ἀνάσσων, dicitur Phoenix, p. 673, 10 studiose admodum Dolopes et Doliones distinguere, Δόλοpes, ἔθνος θρῆσσαικόν — Δολίονες μέντοι οἱ περὶ Κύζικον κ. τ. λ. quod indicium est illos interdum confundi: cogitabam, potuisse poetam nostrum eo facilius Dolopas hic substituere, quod et hi ἀποικοὶ θρῆσσαικῶν, ut ait Schol. ad Apollo. 1, 962. G E S N.

504. Non *Dolopes*, sed *Doliones*, hic nominandos fuisse, interpretes viderunt. Idque arripuit, et, velut ipsius poetae errore scriptum, exagitavit vir doctus, quem supra commemoravi. Verum cum talis ignorantia non cadat in poetam, et doctum, et accuratum, aequius erat, librariorum aut sciolos accusare, qui hunc versum similem facere voluerint versui 129. ὃς Δολόπεσσιν ἀνάσσει ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ, cum recte scriptum invenissent,

ὃς ἔα Δολιόνιοι περικτιόνες
 σιν ἀνάσσειν.

quo fere modo etiam legendum coniecit vir acutissimus Daniel Wytttenbachius. Stephanus Byz. Δολίονες. οἱ τὴν Κύζικον οἰκῶντες, ὅς Δολίτας εἶπεν Ἑκαταίος. λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ θηλυκῶς Δολιονία. R V H N K. Iniquus est in Rulinkenium Schneiderus, qui, quod in Ep. Crit. vitiose expressum est ὃς ἔα, Ruhnkenium ὃς ἐν emendasse putat. Immo ita si legeretur, non debebat tanto viro tanta infcitia imputari. Illud ego non satis capio, quid sit, quod ita

505 Αἰνῆος υἱός, τὸν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
 Εὐδῶρε θυγάτηρ Αἰνῆτη καλλιπάρηος·
 ὃς ἔα φιλοξενῆ Μηνύας ἐγέρησεν ἅπαντας,
 σφάζων πιά, τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς,
 ἀγροτέρους τε σῶας· δῶκεν δὲ οἱ οἶνον ἐρυθρόν.
 510 σῖτον δ' ἄφθονον ἦκεν ἀποπλάσσει φέρεσθαι,
 χλαίνας τ' ἥδ' ἐτάπητας, εὐνῆτας τε χιτῶνας.
 Φίλατο δ' αὖ παρεόντας ὀμηλικῆς ἔνεκα σφῆς·

505. Vulgo φίλος υἱός, ὃν οἱ. 506. Vulgo Εὐδῶρε et Αἰνίππη.
 509. δῶκεν δ' ἐπὶ ex Ruhnk. affert Schneiderus. ἀπὸ οἶνον Voll. δῶκεν
 δ' ἐπὶ οἶνον vulgo. 512. Φίλατο ex em. Geln. pro vulgato φίλετο

emendare locum voluerit Ruhnkenius, quum posset multo lepius, si Δολιέων scriberet. Id ego posui. Hoc dicit: *qui e finitimis populis Doliantios regebat.* Sic v. 664. ἄλλων ἐπὶ ξείνοισι περιπτύονων ἀνθρώπων. Clarius scripsisset: ὡς Δολιεύσων ὥσπερ.

505. Oī veterum epicorum more usurpatur ab ἁπλοῦ, ut praecedentem syllabam breuem producat. Itaque φίλος, Homeri recordatione additum, deleui, et τὸν scripsi. Quum semel ὃ scriptum esset, ad verbum explendum addiderunt φίλος. Loci, in quibus οἱ praecedentem syllabam non producit, praeter hunc alii sunt, v. 659. 687. 734. 871. 1198. quos omnes emendandos esse infinita locorum contrariam sententiam inuentium multitudo ostendit.

506. (502) Εὐδῶρε θυγάτηρ Αἰνίππη] Duplici vitio laborat. hic verius, quærit ex Αἰνίππη. (2. 949) facile sanare poteris,

rescribendo pro εὐδῶρε, εὐδῶρε, et pro Αἰνίππη, Αἰνῆτη. Ita enim ille:

Κύριος, ὃν πύρη δὲ τέκε Εὐδῶρο

Αἰνῆτη
 (V. ad Val. Fl. 3, 4.) π ο ς π

508. (504) ἑλικας βῆς] Ver-timus *Camuros*. Hesychius: ἑλικας, ἑλικοχεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας, et hi dicebantur Latinis *Camuri*. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55:

Et camuris hirtae sub cornibus aures.

Camuri boum sunt, qui con-versa introrsum cornua habent: laeui, quorum cornua terram spectant. Alij contrarii Licini, qui sursum ver-sum cornua habent. π ο ς π

508. (504) Sic Il. I, 463 πολλὰ δὲ ἰφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς ἐσφάζον. ρ ε ς π

509. Oblitteratum οἱ reposui.

512. (508) Φίλατο, postulat ratio metrica, aoristo L. Vid.,

καὶ ῥα πανημερίησιν ἐν εἰλαπίνησιν ὄμαρτεν.

Ἄλλ' ὅτ' ἐς Ὀκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτὴν,
 515 μῆνι δ' ἀτροχίτων ἔπαγεν μελαναυγέτιν ὄρφνην,
 τῆμος ἀρήϊφοι κίον ἄνδρες, οἳ ῥα νέμοντο
 ἀρεκταῖοις ἐν ὄρεσσι, πεφυκότες εἴκελα θηρσίν,
 Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν.
 εἴζ γὰρ χεῖρες ἐκάστω ἀπ' ὤμων αἰσσοντο.

Schneiderus. 513. πανημερίησιν Voss. Ruhnck. πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίνησιν. vulgo. Totum versum repetunt P A I. 514. Vulgo ἄλλ' ὅτε γ' Ὀκεανοῖο ῥόον β. Τιτάν. ῥόον Schneiderus. 515. Vulgo μελαναυγέα ὄρφνην. 517. τεθηπότες omnes. 518. Vulgo Τιτᾶσι.

Clark. ad Il. T, 304. Idem obseruandum ad 709. G E S N.

513. Hunc versum idem censor interpretando corrumpit, ut in eo Latinismum, *epulis eos prosequeretur*, inueniret. Sensus est: *in quotidianis conuiuiis eorum comes erat.* AVHNK. Defendit sese Schneiderus, et recte quidem πανημερίας εἰλαπίνης non esse quotidiana conuiuia contendit. Sed quod dicit non Cyzicum ab Argonautis, sed hos a Cyzico conuiuiis exceptos fuisse, ideoque comitandi significationem ineptam hic esse, non obseruauit, expressum ab nostro esse Apollonii locum I. 988. ἀλλὰ καὶ ὧς, θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης, τοῖς μετὰ δαῖτ' ἀλέγυνε.

514. Etsi commode ῥόον emendauit Schneiderus, tamen propter ὅτε γ', quod ineptum est, recepi correctionem Wakefieldii in silua critica II. p. 132.

515. Hiatus μελαναυγέα ὄρφνην in nostro ferri non potest:

Quare μελαναυγέτιν scripsi. Sic κυαναυγέτιν H. XXIII. 1. Vñtata haec forma aetati, qua vixit poster. Sic Maximus ἀργέτιν αἶγλην habet v. 50. 523. πολυωπέτις αἶγλη v. 584. Et alia forma ἀργέτα μῆνιν v. 305. 587. Ἀτροχίτων' Facius Ep. crit.

515. Schneiderus, vulgatum τεθηπότες, quod Gesnerus *stupidi* verterat, passim de forma stupenda interpretatur, sed exemplum tamen huius significationis antiquum desiderat. Mox addit haec: *videtur ineptius poeta Homericum τεθηπότες ἢ ὅτε νεβροὶ imitari voluisse.* Apollissime Homerum memorauit, vnde natum sit illud τεθηπότες, modo non poetae, sed librario culpam imputasset, cui multa memoriter Homericæ exciderunt. Vnde non rarum hoc genus corruptionis in Argonauticis, cuius exempla allata sunt ad v. 1304. Quo minus dubitavi hic scribere πεφυκότες.

517. (513) Ἀρκείοις] Vide Apollonium lib. I. v. 942. εσχη-

- 520 οὓς οἱ ἐσαθρήσαντες ἀμαιμάκεται βασιλῆες
 ἐς μέθον ὀρμαίνοντας, ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον.
 καὶ ῥ' οἱ μὲν πύκηνσιν ἀμύνοντ', οἱ δ' ἐλάττησιν.
 ἐν δ' ἔπεσαν Μινύησι κατὰ σκοτέεσσαν ἐμίχλην.
 ἔς οἱ ἐπειγομένους κτεῖνεν Διὸς ἄλκιμος υἱός,
 525 τίξω εἰσεύων. σὺν δ' Αἰνέος ὤλεσε παῖδα
 Κύζικον, ἔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθεῖς.
 τῶ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
 αἰψὰ δέ οἱ Μινύαι κοίλῃς ἐντοσθεν ἔβησαν
 νηὸς τευχήρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἴζον ἕκαστος.
 530 Τιφύς δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυσεν, ἥδ' ἐκέλευεν
 κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι.
 ἀλλ' ἔ' οἱ λύντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
 ὠκείης τροφάλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,

520. Vulgo ὅς τότ'. 521. ὀρμαίνοντας Schneiderus ex em. Gels. pro ὀρμαίνοντες. Voss. ὀρίοντες. 524. Vulgo ὅς τοι. 525. αὐτόν legebatur pro Αἰνέος. 529. ζυγὸν ἴζον Ruhnck. 532. ἀλλ' ἔ' οἱ Schneiderus e Voss. Ruhnck. pro ἀλλ' ὁ γὰρ.

520. Τότε, hic languidum, in αὐτῷ μεταυ.

523. De Alexandrino ἔπεσαν v. Valcken. ad Herodot. p. 650.

524. τοι, hic non aptum, μεταυ in αὐτῷ.

525. (521) Σὺν δ' αὐτόν ὤλεσε παῖδα Κύζικον] Cyzicum non ab Hercule, sed ab Iasone intersectum fuisse, narrat Apollonius, qui etiam in ipsa historiae enarratione multum differt ab Orpheo. κς κ.

525. (521) Nempe hic etiam morem suum uterque poeta servat. Diuerticula, amoenitates, quaerit Apollonius, origines rituum persequitur. Hic noster summa capita attingit, in iis

moratur, ubi Orpheo tanquam Deo quodam ex machina opus fuit. Apollonius facta ex natura rerum explicare studet: noster quaerit locum miraculis Orphæi. Ille doctior Grammaticus, hic poeta magis μυθολογῶν. Ceterum pulchre Pierfonus Verif. 1, 9 p. 112. pro αὐτόν coniicit Αἰνέος. Cyzicus v. 500 Αἰνῆος φίλος υἱὸς vocatur. Aeque mihi displicet, ac Pierfono, παῖδα νέον vocari, qui maritus sit: cum νέον nomen ad παῖδα adiectum plane inferiorem puerorum aetatem indicare videatur. ος κ.

533. (529) Non puto hoc dicere poetam; ipsam navem pro-

ἣα κατείργοντες. θάμβησε δὲ Τίφους ἀμύμων,
 535 ἄφθογγος δὲ οἱ ἦκε χερῶν οἰήϊα νηὸς
 Ἀργώης· ὃ γάρ οἱ ἐέλπτο κῦμα περῆσαι.
 Γεῖη γὰρ κοτέεσκε δεδεδότος εἵνεκα λαῶ.
 ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσarton νυκτὸς πρῆβαινε
 ἀταρπείς,
 ἄσρα τε τηλεφαίνῃ δύνεν ῥέον Ὀκεανοῖο,
 540 ὅσσοις ἰθύντῃρος ἐπέσιχε νήδυμος ὕπνος.

534. θάμβησε Voss. 535. δὲ οἱ ἦκε Voss. Ask. Vind. Wrat. Ruhn. Parif. Vulgo δὲ προῆκε, servatum a Schneidero. 536. ὃ γάρ οἱ Schneiderus e Viud. Ruhn. pro vulgato ὃ γάρ γε. 540. ὅσσοις Voss. Ruhn. Deinde κυβερνήτη προσεπέσσιχε vulgo.

cella circumactam, et ita implicitos funes. Sed ostentum hoc diuinitus obliquitur Argonautis, ut sentiant, se manu Deae retineri.

G E S N.

535. (531) Ἀφθογγος δὲ προῆκε] Somniat Perdrierius, qui pro Ἀφθογγος, quod rectum est, legi vult ἄφθονον. E S C H.

535. (531) Rectum sine dubio est, h. e. narrationi et linguae rationibus accommodatum, προῆκε. Sed tamen potest auctor dedisse οἱ, quod est in Mss., relatum ad nauem Argo, permittit naui, quae ipsa se implicuisset videbatur, gubernacula. Vid. Ind. n. 1. Idem dicendum de v. 587. Expectabam hic, ut aliquam rationem adferret suae suspiciosus vir in Graecis libris veratissimus, hanc praefertim, esse similitudinem inter notam, qua οἱ signabant Graeci calligraphi, et eam, qua πρὸ exprimerent. Sed cum altera οἱ ipse in suis libris et hoc ipso opere utatur, de πρὸ nec apud ipsum nec alias

quidquam huc vsque deprehendi.

G E S N.

535. Ita v. 591. et 1279.

536. (532) Κῦμα non fluctum tempestatis, quae tunc vrgeret, intelligo, sed vniuersum, mare.

G E S N.

537. (533) Hinc demum intelligimus, non solum Cyzicum sagitta Herculis cecidisse, sed plures illius locios. Nempe series rei ita ex Apollonio potest suppleri. Gigantibus pulsus (1, 989—1012) soluunt Minyae. Sed a procella reiiciuntur in litus Dolionum (1015) quod nec agnoscunt, nec ipsi ab illis agnoscunt, sed Pelasgicos putant (1024). Hinc pugna etc. De Rhea sepulturam iniungente V. 545.

G E S N.

537. Rhea irascitur, quod terrae filii erant exercitus iste. Γενεὴς Apollonio.

540. (536) Illud ὅσσοις substituisse videtur aliquis corrector, poeticae dimensionis pariter et constructionis ignarus. G E S N.

τῷ δὲ βαθὺ κνώσονται θεὰ μενέδεσπος Ἀθήνη
 ἄγχι παρισσάμενη πανετήτυμα σήματ' ἔφαιεν·
 ὧδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον·

Εὐδεῖς, Ἀγνιαδῆ, γλυκερῷ βεβωλημένος ὕπνῳ,
 545 κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών· ἀλλ' ἔγρεο, Τίφυ,
 κέκλεο δ' Ἡρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήνεμον ἀκτὴν,
 νηὸς ἀποπροδορόντας, ᾧ ξένος ἐν ψαμάθοισιν
 κεῖται ἀποφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεα κτερεῖζαι
 παρμήτειρα ῥέη κέλεται γέρας, ἡδ' ἐπιλοιβὰς
 550 δέναι ὑποχθονίοις, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων,

542. πανετήτυμα Doruillii conl. ad Char. p. 212. recepit Schneide-
 rus. Vulgo παρ' ἐτήτυμα. 543. ἔννεπε Ruhnck. 544. εὐδης
 Ruhnck. 545. Vulgo βαλὼν. 547. ἀποπροδορόντας Schneiderus
 dedit pro vulgato ἀπο προδορόντας. ἀπὸ Ruhnck. 549. ἡδ' ἐπιλοι-
 βὰς ex em. Ruhnck. recepit Schneiderus. ἡδ' ἐτι λοιβὰς Vind. ἡδέ τι
 λοιβὰς Voll. Ruhnck. Vulgo ἡδέ τε λοιβὰς.

540. Inutilem praepositionem
 tolli posse recte observat Schnei-
 derus, si κυβεργητῆρος ἐπέτιχε
 scribatur. Sed ὅσσοις quoque
 ex optimis duobus libris reci-
 piendum ratus, interpretationem
 expuli.

542. (538) Παρετήτυμον ne-
 scio an vel auctoritate alia de-
 fendi vel ratione possit. Conie-
 ctura Doruilliana auctore suo di-
 gna. Sed verum puto παρ' —
 ἔφαιεν, tmesi consuetissima dis-
 tractum, et a librariis spiritus
 et interpunctiones addentibus
 neglectum. GEN.

545. Scribendum: κῶμα περὶ
 βλεφάροισι λαβών. RVHNK. Sic
 etiam Wakef. Silu. Crit. II. p.
 132.

549. (545) Terra mater suos
 filios post mortem complecti
 amat. Inter prima humanitatis

ciuitatisque praecepta merito
 refertur illa mortuorum reueren-
 tia, et cura sepulturae, quam
 ideo religione deuinciendam iu-
 dicarunt, quod nimium quan-
 tum refert, scire, quis, et quo-
 modo quisque mortuus sit, et
 non temere abiici hominum ca-
 dauera, et spem illa cura ali
 reditus in vitam etc. Inter opti-
 ma Orphei instituta hoc referen-
 dum. GEN.

549. Ἐπιλοιβὰς debetur Ruhn-
 kenio, qui idem verbum resti-
 tuendum monet v. 601. et hymn.
 LXVI. 10.

550. (546) Καὶ δάκρυα λειβέ-
 μεν ὄσσων] Et hoc est γέρας
 mortuis debitum. Achilles apud
 Homerum Ὀδυσσ. Δ. Πύτρο-
 κλον κλαίωμεν, ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ
 θανόντων. Horat. Od. VI. lib. II.

- αἰδομένους Θέμιν ἀγνοτελῇ ξενίην τε τράπεζαν·
 ὃν ῥ' αἰκῶν ἔκτεινε βαλὼν διὰ νύκτερον ὄρφνην
 Ἡρακλῆος· θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατε ῥείης.
 ἀλλ' ὅπότεν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσσηθε θανόντα,
 555 Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα ῥείης ἔδος εἰσαναβάντες,
 ἱλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα,
 πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώσσητε πλόοιο.
 Ὡς εἰπῶσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ', Ἴσον εἰσῶ
 ἔβρανὸν ἐσσυμένη. τῷ δ' αὐτίκα κῶμα κεδάσθη,
 560 πρύμνης δ' ἄλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ λαὸν αὐτῇ,

551. αἰδομένους Voss. PAIC. τε omittunt PAIC. 552. ἔτανε
 Paris. PAIC. 553. ἐχολώσατε Voss. Ruhnk. Vulgo ἐχολώσατο.
 556. ἱλαγμοῖς Ruhnk. ἀρέσση PAIC. 558. τράπετ' Ruhnk. 559.
 κῶμα κεδάσθη Voss. pro vulgato κῶμ' ἐκεδάσθη. 560. αὐτῇ Voss.

— Vbi tu calentem

*Debita sparges lacryma fa-
 villam*

Vat's amici. ρεση.

550. Malit Schneiderus ὑπο-
 χθονίῳ, quod non est visitatum.

551. (547) Ἀγνοτελῇ θέμιν
 quod vocat, illud videtur indi-
 care summam castimoniam ceri-
 moniamque inesse in legibus ob-
 seruandis. Violata hic erat per
 ignorantiam lex amicitiae, et ius
 hospitalitatis. ρεση.

553. (549) Non simpliciter
 damnauerim lectionem Vossiani
 libri, ἐχολώσατε. Neque enim
 solus Hercules, certe non pri-
 vato nomine pugnaverit. Ita-
 que Minyae vniuersi irritarunt
 Rheam. Etiam hoc nomine
 praeferendum videtur, quia acti-
 vo genere hic opus est, non me-
 dio, quod discrimen in hoc ver-
 bo diligenter seruat Homerus.

ρεση.

553. Rectissime Vollianus et
 meus ἐχολώσατε. Alterum non
 est Graecum. Homerus Od. ©.
 205. ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην.
 Gellnerus etiam hanc lectionem
 probat, sed, vt senex, haesi-
 tans in re perspicua et certa.

ρηνκη.

555. (551) Strabo L. 12 p.
 396 pr. ad Cyzicum Dindymum
 ponit, ὄρος μονοφύης (vno cacu-
 mine) ἱερὸν ἔχον τῆς Δινδυμῆς
 μητρὸς τῶν θεῶν, ἱδρυμα τῶν Ἀρ-
 γοναυτῶν. V. ad v. 600 it. 635.

ρεση.

556. (552) Hic Rhea terrae fi-
 lia est: alias mater H. 13, 9.
 Nempe in quantum Saturni
 vxor, τοπικὸν numen, et perso-
 na est, communem agnoscit ma-
 trem Terram. Sed interdum ip-
 sius Terrae rationes, principia,
 attributa complectitur. Cf. H.
 25.

ρεση.

τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώσοντας,
 ψυχῇ ὑποτρομέων· ἄφαρ ἠρώεσσι δ' ὀνείρε
 φάσματα πᾶσιν ἐνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
 οἱ δὲ θοῶς ἤγεθρον, ἐπ' ἥονα δ' ἄλτο ἕκαστος.
 565 ἡ δὲ κατ' ὄρφναίοιο πόλε χρυσήνιος Ἡὼς
 ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐδέχυντο δ' ἔρρανος ἔρθρον·
 καὶ τότε ἀριστερὸς Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν,
 αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ δ' ἄρ'
 ἄλλοι

δῆιοι ἀμφὶς ἔκειντο, πελώρια σώματα θηρῶν.
 570 ἄλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισαδὸν ἀμφιχυθέντες
 Κύζικον εὐξέσοισιν ὕπερ λεχέεσσιν ἔθηκαν,

563. πασι ἔειπεν Voss. 564. pro vulgato ἐπ' ἥονα δ' ἄλτο P A I C.
 ἐπ' ἥονα δ' ἄλτο. Pro verbis δ' ἄλτο lacuna in Voss. 565. πόλιος
 Ruhnk. 566. ἀντολίας Schneiderus e Voss. pro vulgato ἀντολίην.
 568. Vulgo ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι. Voss. ἀμφὶ ἑταῖροι. Gesneri coniectu-
 ram recepit Schneiderus. 569. ἀμμιγ' ἔκειντο coni. Pierf. Verif. I.
 2. p. 19. 571. ὑπὸ πλατέεσσιν Voss. Asch. Parif. Ruhnk. Ald. Crat.
 ὑπὸ πλατέεσσιν vulgo.

564. Magna in hoc versu sus-
 picio est vitii, non solum ob
 lacunam in cod. Voss. sed etiam
 propter ἥονα, quod epicij, et
 postea quoque, ἡῖονα dicere so-
 lent. Quamquam in nostro qui-
 dem contractionem feram. Vi-
 dendum ne ἐπ' ἡόνεσσιν ἕκαστος
 scripserit.

566. Librarius Cod. Vossiani
 ἀντολίας scripsit ex vl. 365. τῇ-
 μος δ' ἰερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὀδυσσεύος
 ἔσαν ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο
 δ' ἠρύγινεα. Hunc locum imi-
 tatus est Nonnus XXVII. p. 698.
 ἄρτι δὲ λυσσιπόνοιο τιναζομένη
 πτερόν ὑπὸν ἀντολίας ὤϊξε θύρα
 πολεμητόκος ἡῖος. RVNKK.

568. (564) Neque hic con-
 temnenda lectio Vossiana, cuius

indicio totum locum ita consti-
 tuam, ἀμφὶς ἑταῖροι, Δῆιοι ἀμ-
 φὶς ἔκειντο, et hoc interpretatur
 sum. Θῆρες respicit ad v. 513
 Εἴμελα θηροί. GERN.

568. Schneiderus quum ἀμφὶς
 ἑταῖρος, δῆιοι ἀμφὶς ἔκειντο le-
 gendum coniecisset, recte mo-
 nens ex Argonautis neminem
 periisse, Gesneri coniecturam re-
 cepit, ut Doliones occisi sint isti
 ἑταῖροι. At ἑταῖροι cod. Voss.
 nihil est nisi vitiosa scriptura in-
 terpretationis ἑτέροι, ad ἄλλοι
 adiectae. Pro γὰρ scribi debe-
 bat δ' ἄρ'.

571. (567) Πλατέεσσιν poetica
 epenthesi excusari forte potest,
 pro πλατέσσιν. Sed forte etiam
 πλατὺν, vel πλατὺ substantivum,

ἀν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδωμήσαντο δὲ σῆμα.
 Φιτρὸς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
 παμμέλαν' ἐν βόθροισι μετεκίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε

572. ἔθηκαν — δῶμα Voss. 573. πορσύνοντες pro vulgato πορ-
 σύνοντες coni. Ruhnck. 574. κατεκίαθον vulgo. βόθροισι μετεκίαθον
 Voss. sed κατεκίαθον in marg. vi quidem Gellnerus refert: sed Ruhnke-
 nius in suo et Voss. μετεκίαθον, in margine Vossiani κατεκίαθον esse
 dicit.

eadem significatione dixerunt,
 qua πλάκα. Quidquid sit de
 forma, intelligo tabulas siue li-
 gneas siue marmoreas, e quibus
 sex minimum loculus composi-
 tus est. O E S N.

571. Schneiderus ὑπὸ πλακέ-
 εσσιν pro ἐν λάρνακι vel ἐν σο-
 ρῷ dictum putat. At quis un-
 quam πλακέεσσι pro πλάκεσι di-
 xit? et cur ὑπὸ? Reposui ὑπερ
 λεχέεσσιν. Ὑπερίθηκαν λεχέ-
 εσσι dicit, id est *super impo-*
suerunt. Homerus Iliad. XVIII.
 233. quum λέχεα nominasset,
 v. 236. ea vocat Φέρτρον. Λέ-
 χεα rogo impolita habemus
 Iliad. XXIII. 171. Omnino sae-
 pe λέχεα, quibus mortui impo-
 siti fuerint, apud Homerum oc-
 currunt, ut Iliad. XVIII. 352.
 XXI. 124. XXII. 87. 353. XXIV.
 586. 600. 702. 719. Odyss. XXIV.
 294. Appositus est ad nostrum
 locus Od. XXIV. vbi quum v.
 44. Achillem ἐν λεχέεσσι collo-
 catum memorasset, v. 67. ita
 dicit:

καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ
 ἀλείφατι πολλῷ,
 καὶ μέλει γλυκερῷ.

573. (569) Ἐντομα πορσύνον-
 τες] Egregie his versibus auctor
 noster depingit inferiarum ritus,
 quod non capiunt interpretes.

Apollonius, vbi parentalia Ar-
 gonautarum circa Dolopis bu-
 stum. describit lib. I. v. 587.
 haec habet:

Καί μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέ-
 φας ἔντομα μήλων

Κεῖαν.

ad quae Scholia: ἔντομα τὰ
 σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς
 ἐναγίζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ
 αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφα-
 λὰς· ὅτω γὰρ θύοσι τοῖς χθονί-
 οῖς· τοῖς δὲ ὑφανίοις ἀνω ἀνα-
 τρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζου-
 σιν. E S C H.

574. (570) Παμμέλαν' ἐν βό-
 θροισι] Nigras τοῖς χθονίοις pec-
 cudes mactatas, et sacra in scro-
 bibus facta, probatur ex hoc
 loco. Vide summi Theologi et
 Philologi B. Iohannis Sauberti,
 Viri, dum viueret, de studiis
 nostris optime meriti, Tracta-
 tum de Sacrificiis, vbi prolixè
 haec exsequitur. E S C H.

574. (570) Instar omnium fue-
 rit comparare Od. K, 517 coll.
 Λ, 25 Βόθρον ὀρύξαι κ. τ. λ.
 Ceterum non monuit Eschen-
 bachius, vnde habeat suum so-
 lius κατεκίαθον, quod bene
 substituit vulgato ad eum diem
 κατεκίαθον, neque ad sensum
 apto, neque ad numeros. Ἐ-
 κίαθεν enim ἐπορεύετο est apud

575 ψυχὴν ἱλασαμένην, σπένδων μελίγματα χύτλων,
ὑδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτοις ἅμα
νασμοῖς,

575. ἱλασαμένην — μύθων Voss. 576. ὑδατί δ' Ask. Ald. Crat.
μελισσορύτων ἀπονάς μῶς P. A. I. μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς Ask.
pro quo Vossianum nominat Schneiderus. Vulgo μελισσορύτων ἀπὸ
νασμών.

Hesych. et habet syllabam *ai*
breuem. Recte contra ea Cl.
Pierfonus ex h. l. auxit catalo-
gum verborum Atticorum in ἀπὼ
ad Moerid. V. διωνύσω p. 118.

ΟΒΣΗ.

574. Ruhnkenius legendum
coniecit: ἔντομα πορσύναντες
παμμίλαν ἐν βόθροισι κατῆδον.
Sed quomodo metrum seruari
posset, non docuit. Idem quum
contendat, in nullo cod. MS.
esse κατεκαίαν, Vossianum au-
tem et suum μετεκίαδον, mar-
ginem Vossiani κατεκίαδον ha-
bere, μετεκίαδον, verbum fac-
pius ab Homero Apollonio Rho-
dio, aliisque usurpatum, rece-
pi. ἔντομα μετεκίαδον, *ut* με-
τιγχεσθαι τι, *aliquid curare*.

576. [Ἵδατί τ'] Graue men-
dum, quod huic versui inerat,
leuionis obliuionem adduxit;
quum enim pro ἀπονάς μῶς, (vt
edit. Flor. et Ald. habent) re-
posuisset ἀπὸ νασμών, oblitus
sum et μελισσορύτων pro με-
λισσορύτων, reponere. Quam-
quam secundum quosdam haec
lectio defendi potest, sicut et
similes.

Η. ΣΤΕΡΗ.

576. (572). Νασμών] Forte να-
σών. νασός enim fuit inter πα-
νες, qui in sacrificiis olim Διὶ
proferebantur, fere ex melle et
vuis passis conficiebatur aliis-

que aromatis. Qui tamen pau-
periores erant, ex oleo tantum
faciebant. Νασός, inquit Sui-
das, ἀρσενικῶς, πλακῶς, ἢ θερ-
μὸς ἄρτος μετ' ἐλαίου. Eusta-
thius. Νασός ἄρτος ἐπιθετικῶς,
ὁ πυκνός, καὶ πεπιλημένος, καὶ
νασός προσηγορικῶς εἶδος ἄρτου
πεπιλημένου, καὶ νασός, πλακῶς
ἔχων ἔνδον καρυκείας, παρὰ τὸ
νάσσω, τὸ συμπιλῶ. ΒΑΣΗ.

576. (572) Habet impedium
quiddam vulgata lectio, cui pa-
rum aberat, quin substituerem,
Ἵδατί τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσο-
ρύτοις ἅμα νασμοῖς. Certe ita
conueniret propius cum Askaeo
codice, et vniformis esset
constructio. Si vulgata ἀπο νασ-
μών (deformata in primis editio-
nibus, non tamen abolita) ve-
rior est, exclusum ab his inferius
mel est, quod apud Homerum
adhibetur K, 516 et Λ, 27
Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα
δὲ ἠδέεσσι οἶνον. Τὸ τρίτον αὖθ'
ὑδατί. Operosius forte sacrum
fuit, quo euocarentur ad col-
loquium manes, quam quo con-
derentur. Virum, vero noster
μελισσορύτων νασμών nomine
simpliciter mel intelligat, an
μελικρήτον Homeri, dubitari
potest. Audiamus de hoc Eult.
ad Od. K, 518 p. 411, 12 Με-
λικράτον οἱ παλαιοὶ μέγμα φε-

λοιβαῖς ἐκπροχέων, καὶ ἑμοῖς ὕμνοισι γεραίραν.
 αὐτὸς δ' Ἀισονίδης πρὲθθήκατο πᾶσιν ἄ. θλον,
 τυμβιδίῃς ἐπ' ἀγῶνας ἐταίροις ἔμμεν' ἄεθλα,
 580 δῶρα, τὰ οἱ πῖρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο Φέρεσθαι.
 Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλῃς γέρας ἀμφικύπελλον
 χρύσειον πολυχανδὲς ἔχειν. Πηληϊ δ' ἔδωκεν

577. λοιβαῖς συμπροχέων vulgo. 581. πάλῃς codd. omnes.
 Editi ante Gelfnerum πάγῃς. ἔδωκε πάλῃς Wakef. Silv. Crit. II. p. 153.

οὐ μέλιτος καὶ γάλακτος ἐνταῦθα. Οἱ μὲντοι μετ' Ὀμηρον μέχρι καὶ ἐσάφτι κρῆμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ μελίκρατον οἶδασιν. Parua Schol. Μελικρήτη, τῷ μετὰ γάλακτος μέλιτι. Sed neutrum horum posse intelligi, separata lactis et aquae mentio ostendit. Superest μελικράτου genus tertium e vino, quod *mulsum* Latini vocant. Gloss. Phlox. Μελικράτον, *mulsum*. Quod si admittas, habebis in hoc versu trigam nobilium liquorum aquae additam. Vid. Eurip. Oreste v. 115, et quos laudat Dan. Heinf. ad Sil. 15, 434 *Fundunt mella super Bacchique et lactis honorem*. Ita illud ἀπο penacutum simul vinum et mel, gaudia duo hominum, ab his inferiis excludet: si vero ἅμα verius est, utraque illis admiscebit. Sed superest ea ratio, quam ad finem referuavi, quia ceteris illam praefero. Legendum puto una literula addita μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν λοιβαῖς; quae mellis Paraphrasis est. Sic habebimus inferias plenas, aquam, lac, et mol, νηφάλιον θυσίαν,

de qua mox aliquid dicemus ad v. 601. Si proximum etiam tentare verum liceat, totum locum ita constituam, "Τῷ δατὶ δ' ἡδὲ γάλακτι, μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν Λοιβαῖσιν προχέων. Vix ab attentis hominibus et Graece non indocuis, Graecis praesertim recentioribus satis distinguuntur lingua et aure haec duo Λοιβαῖς συμπροχέων et Λοιβαῖσιν προχέων. Effugere ita liceret verbum nondum obseruatum συμπροχέειν. Verum de hoc, ac de toto adeo hoc genere coniecturali non contenderim. ΟΞΞΠ.

576. Schneiderus edidit: ὕδατὶ τ' ἡδὲ γάλακτι μελισσορύτες ἅμα νασμῶν λοιβαῖς συμπροχέων. Aptior visa est nostra mutatio. Exempla verbi ἐκπροχέω habet Scottus.

578. (574) Illa funebria certamina atque ludi, in quibus ab Homero inde ingenia ostenderunt poetae, videntur originem hanc habere, ut crudelitatem barbaram homines maciandi ad sepulcra et rogos, paulatim mitigarent. ΟΞΞΠ.

581. (577) Πάλῃς pro πάγῃς

θάσσονί οἱ σαδίοισι, πῶδωκείης ἔνεκα σφῆς,
 χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
 585 αὐτὰρ παγκρατίοιο πόρεν γέρας Ἡρακλῆϊ,
 ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον ἱππασίης δὲ
 Κάστορι, χρυσεῖων φαλάρων πολυτεχνέας κίσμον·
 πυγμαχίης δὲ τάπηθ' αἰλιανθέα δῶκε φέρεσθαι
 ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ γὰρ κλυτὸν ἦρατο
 νῆκος.

583. θάσσοντι σαδίοισι vulgo. πῶδωκείης τ' ἔνεκα σφῆς Vind. Ruhn. 585. παγκρατίοιο δόκεν vulgo. Δῶκεν Ruhn. Gelfnerus παγκρατίῳ δῶκεν vel δόσκεν coniecit. Prius a Schneidero receptum. 586. κρητῆρα Ruhn. ἱππασίης τε Voss. 587. Nomen Κάστορι, abest in Vind. Ruhn. Ἀθήνης χρυσ. e Vossiano notauit Gelfnerus. 588. Vulgo τάπητα λιανθέα. Vind. Ruhn. λειανθέα. 589. νῆκος Gelfnerus e Vossiano, Schneiderus, hoc omisso, e Ruhn. attulit.

vel sine libri auctoritate ausus essem in contextum recipere.

G E S N.

583. (579) Θάσσοντι dari non potest cursus praemium, h. e. sedenti, quae consueta verbi vis est v. g. Eurip. Hec. 36. Proxime verum itaque Pierfonus collineauit, θάσσονι ἐν σαδίοισι. Ac de θάσσονι plane dubitare non possum, nisi quis ostendat, comparatiuum declinari posse, ut Participium per ὅτος. Praepositionis ἐν certe necessitas non apparet. Interim versionem accommodaui ad θάσσονι.

G E S N.

583. Coniecturam Pierfoni Verif. p. 113. θάσσονι ἐν σαδίοισι, recepit Schneiderus. Propter hiatus malui οἱ addere, quae multo lenior mutatio est. Videtur noster hoc pronomen etiam post nomen addere, ut v. 678. Φινεῖ δὲ οἱ ὥπασαν ἄτην.

585. (581) Facilis esset emendatio proposita rarioris verbi δόκεν. Sed ob id ipsum, quod poetae nimis facile in mentem potuit venire sic euitare verbum insolitum, credibile est illum voluisse δόκεν. Ac video in hanc sententiam iam disputatum a Casaub. ad Pollio. XXX. Typ. 10 p. 279 vbi sic excusat, quod est in Vet. Epigrammate, ἐνδίδοσι.

G E S N.

585. Πόρεν emendatio est Pierfoni Verif. p. 113. Interpretatio est δῶκεν.

588. (584) Λιανθέα tuetri non ausim nec auctoritate nec analogia. λιανθέα explicauit in Ind. Λ et Δ quam facile confundantur, satis ipsa figura indicat.

G E S N.

588. Schneiderus, qui τάπητ' αἰλιανθέα edidit, vulgatum se correxisse in variis lectionibus dicit: in notis nihil. Ruhnke-

H

590 αὐτὸς δ' εὐκαμπὲς λάβε οἱ τίζον καὶ οἷσ' εἰς,
 τεινόμενος δὲ οἱ ἦκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο
 τηλῆ·

δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινυῆς λόχος εἵνεκα τιμῆς
 πλέξας εὐανθῇ σέφανον ταυφυλλὰς ἐλαίης.

αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὦπασε δῖος Ἴδωρ,

595 ἐμβαάδα χρυσεῖσι τιταινομένην πτερύγεσσιν.

590. Vulgo τόξον λάβεν, ἢ δ' ἄρ' οἷσ' εἰς. Voss. Ruhnck. λάβε τόξον. Et id' Ruhnck. 591. Stephani coniecturam δὲ προῆκε recepit Schneiderus. 595. Vulgatum χρυσεῖν γε in χρυσεῖσι mutatum a Schneidero et B. Slothouwero.

nus in Ep. Crit. I. p. 89. *scribendum*, inquit, *πυγμαχίης δὲ, τόπητα διανθία δῶκε φέρεσθαι. Nicander Theriac. 534. ἄγρει δ' ἀσφοδέλειο διανθίος ἄλλοτε ἕζαν. Nec tamen mihi displicet, quod Cl. Toupus Cur. Nouiff. in Suid. p. 162. [T. III. p. 55. in nota.] verius putabat: πυγμαχίης δὲ, τόπητ' ἀλκιδάα δῶκε φέρεσθαι.*

590. (586) 'Hδ' ἄρ' οἷσ' εἰς cum dicitur, non vacat aut explet modo verbum ἄρα sed consecutionem naturalem notat. Argum sumit, et, quod consequens est, sagittas. Ita mox 588 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ. ο κ ε κ.

590. Ineptissime positum ἄρα vitiosam esse arguit vulgatam lectionem τόξον λάβεν ἢ δ' ἄρ' οἷσ' εἰς. Eamque suspicionem firmat duorum antiquissimorum codicum lectio λάβε τόξον. Quod toties in hoc carmine factum est, ut librarii, quibus oī offensiolem haberet, verba mutarent, id hic quoque genuinam lectionem, quam reposuimus, expulerat.

591. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἦκε reponendum cenleo προῆκε, sic enim et versu 531. pro Ἀφρογγος δὲ προῆκε χερῶν legitur in quibusdam editionibus Ἀφρογγος δὲ οἱ ἦκε χερῶν.

κ. στεφν.

591. V. ad v. 535.

592. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἦκε, cum Stephano reponere προῆκε. κ σ κ η. Vid. ad v. 531. ο κ σ κ η.

592. Supra v. 111. Μινυῶν λόχος. Rarius est Μινυῆας, a nominatio Μινυεύς, v. 277. Εἰσβαίνειν τ' ἐπέλευον ἐπειγομένους Μινυῆας. Nec tamen inter poetae singularia referendum. Apollon. Rh. I. 233. Ἀλκιμέδην Κλυμένης Μινυηίδος ἐκγεγαυῖα. Ouid. Met. IV. 32. *solae Minyides intus.* v. Steph. Byz. v. Μινυῶ, et N. Heinsium ad Ouid. l. c. v. 1. Α Μινυῶς formatur Μινυίδης, quod est apud Schöb. Pindari Ol. XIV. 5.

β ν η κ κ.

595. (591) Ἐμβαάδας calceorum genus in Tragicorum apparatu ponit Pollux 4. 115.

λύτο δ' αἰών, φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω
 Κυζίκης οἰχομένους· τῷ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αἰνή,
 σήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφὶ δὲ δειρῇ
 αἵψαμένη μῆρινθα, βρόχω ἄπο θυμὸν ὄλεσεν.
 600 γῇ δ' ὑποδεξαμένη πλακὶ δάκρυα, πίδακος ἦεν
 βλύζου· ἀργυροειδὲς ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
 αἶναον· Κλείτην δὲ περικτίονες καλέουσιν.

596. Vulgo λῦτο. 598. Vulgo δειρῇς. Δειρῇν e cod. Ruhnk. probatum Ruhnkenio recepit Schneiderus. Margo Vind. ab eadem manu δειρῇ, quae etiam Gesneri coniectura est. 600. πίδακος abest ab Ruhnk. 602. Libri omnes κλειτήν. Cod. Ruhnk. κλειτήν δὲ εἰ περι-
 κτύονες.

Idem 7, 85 εὐτελὲς μὲν, αἰτ, ὑπόδημα, Θράκιον δὲ τὸ εὐρημα, τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ᾔεικε. Πτέρυγας possumus quidem forte intelligere partes quasdam calceorum lateribus affutas, corrigias, quarum tamen mentionem aliam nondum observaui. Sed pronius est, talaria intelligi, Mercurii gestamen. Vid. hic H. 27, 4 et χρύσεια πέδιλα IΛ. Ω, 341. Mercurialem virum (Hor. Od. 2, 17, 29.) Mercurii instar fidibus et voce canentem sic honorant Minyae. Quid aliud facit Orpheus, quam facundus nepos Atlantis (Hor. Od. 1, 10.) et curvae lyrae parens, Qui feros cultus hominum recentium voce formavit etc. Τιτανομένην ad ἐμβάδα relatum potest et ad intentionem corrigiarum referri, et quatenus talaribus affutis ipsi cothurni extensi et maiores videntur.

ο ε ς η.

596. Λύτο δ' αἰών scripti. Colon hoc est ex Iliad. XXIV. 1.

598. (594) Στήθεα] Non dubium est quin legi debeat δειρῇ, non δειρῇς, nec δειρῆς. η. στερη.

598. (594) Δειρῇς] Vtique hic legendum est δειρῇ pro δειρῆς vel δειρῆς.

ε ς η.

598. De ἀμφὶ cum accusativo attulit Ruhnkenius Valcken. ad Phoen. 123. Malui tamen δειρῇ e Vind. margine recipere, ut visitatius. Saepe iota subscriptum in ν mutatum reperitur. Vide ad v. 651.

600. (596) Apollonius 1, 1063 etiam nympharum vicinarum lacrimas adhibet ad fontem hunc Clitae efficiendum. Clitae, inquam, κλειτῆς, ut ter est apud Apollonium v. 976, 1063 et 1069, repetitum ubique a Scholiaste, ut adeo non ita facile corrumpi, ut apud nostrum, potuerit. Apud Val. Fl. 3, 11 et 314 Clyten reliquit Burmannus, cum tamen Cliten iam dedissent quidam editores, et laudasset locum Apollonii Carrion. ο ε ς η.

602. (598) Κλειτήν] Κλείτην scribe, non κλειτήν, Κλείτη

H 2

Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὀνειροπόλον διὰ πύσιν,

*

*

*

605 κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δινδύμου ἀκρώρειαν,
ὄφρα κε μειλίζαιντό οἱ εὐνοίοις ἐπιλοιβαῖς

605. Libri omnes δίνδυμον ἀκρώρειαν. 606. Vulgo μειλίζαιντο εὐνοίοις. Ruhnk. μειλίζαντο εὐνοίταις (supra scripta οἷς) Vind. μειλίζαντο εὐνοίοις.

enim Vxor erat Cyzici, a qua
fons nomen duxit,

ἢ καλέουσι

Κλαίτην, θυτήνιο περικλῆς
ἄνομα νόμφης. ΕΣΧ.

603. (599) Ὀνειροπόλον διὰ
πύσιν] Respicit ad ea, quae su-
perius v. 534. seqq. de visione
nocturna gubernatoris narravit,
ad quae recurre. ΕΣΧ.

603. (599) Πύσις ὀνειροπόλος,
illud ipsum, quod per quietem
in somnio auditum est, oracu-
lum somnii, de quo 551 sq. ΟΕΣΝ.

605. (601) Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον]
Sensus paululum obscurus est
propter Ellipsin verbi. Sed for-
tassis deest versus? ΕΣΧ.

605. (600) Deest verbum *ινα-
runt, ascenderunt* vel simile.
Vnde Wesselingius Prob. 9 p.
79 coniiciebat pro ἀκρώρειαν le-
gendum, ἀκρόν ὄρεσαν. Sed
pulchre vidit Vir summus, pos-
se etiam omitti verbum. Et vi-
detur sane praepositionis ἐπὶ
aliarumque haec vis esse, ut
verbum εἶναγ vel λίναγ interdum
includant. Non ita facilis Pier-
sonus, Verif. 1, 9 p. 113 ver-
sum excidisse putat inter 599 et
600 qui scilicet periphrasin hu-
ius verbi omitti vel exegefin ad-
eo haberet. Mihi plane nihil

obscuritatis ellipsis illa habere
videtur, non magis quam illa
Cic. Acad. 2, 1 *Deinde alifens
faciunt aedilis, continuo prae-
tor p[er]git in Africam: inde ad
consulatum*: neque adeo tam
vehementi medicina (qualis est
illa Tagliacotiana curtorum chi-
rurgia) indigere. Est aliud in
hoc versu non indignum obser-
vatione, Κνημὸν singulari nume-
ro poni, quo pluraliter uti solet
Homerus. Forte non sine re-
spectu ipsius formae huius mon-
tis hoc dictum, de qua ad v.
551. ΟΕΣΝ.

605. Elegans est coniectura
Toupii nostri Emend. in Suid.
T. I. p. 170. [T. I. p. 216.] κνη-
μὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ἄ-
κρον ἄγερθεν. Mihi tamen non
verbum, sed totus versus elap-
sus videtur. ΑΥΗΗΚ. Scripsi
Δινδύμω ἀκρώρειαν, quia neque
Δινδύμος adiectivum est, neque
ἀκρώρεια commodè per apposi-
tionem addi potuit. Ea Schnei-
deri quoque sententia est. καὶ ex-
plicandi causa posuit: v. ad
v. 158.

606. (601) Mihi non est du-
bium, quin maluerit auctor car-
minis cum apostropho dicere
μειλίζαιντ' quam primam in εὐ-

- . Ρεῖν πρεσβυγενῇ, θυμὸν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης.
 . αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, Φόρμιγγα δὲ χερσὶν ἄειρον.
 Ἄργος δ' αὖθ' ἴκανε λιπὼν εὐεργέα νῆα,

607. Vulgo ἀλέοιντο ἀνάσσης. Ruhnck. Viud. ἀλέοιντο ἀνάσση. Etiam Voss. Wrat. Paris. PAIC. ἀνάσση. 608. δὲ μετὰ χερσὶν PAIC. 609. αὖθις ἴκανε Schneiderus edidit, metri causa nempe.

οἰνοῖς corripere, quod cum moneret Doruilius Van. Crit. p. 378, simul ostendit, etiam aliqui displicere sibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Pierfano Verif. p. 114 mutare illud in εὐαγίοις, simile illi ἀνάγινος quod habetur 1229, et synonymum pene nomini εὐαγὲς Apollo. 1, 1140 et 2, 717. Ego cogitabam aliquando, legendum esse μελίσσαντο οἰνοῖς, et intelligebam eandem rem, quam vocat Aeschylus Eumen. 107 χοῶς οἰνοῖς, νηφάλια μελίγματα. De similitudine in quibusdam libris pene indiscreta literae α et diphthongi εὐ constat. Iam fuisse frequentes admodum eas, quas νηφάλιος θυσίας vocant, vini expertes, docet copiose admodum Vet. Schol. Sophocl. Oedip. in Col. v. 101, qui locus etiam in Suidae collectaneis habetur V. Νηφάλιος θυσία. Cum vero haec sacra Rheae facta, nihil iam ad χοῶς s. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas Deas Rheae l. c. memoretur, cui οἶνα sacra fiant, nihil ausim mutare. Nec vero offendit me alterutrum nomen forma sua. Cum enim οἰνίζειν vel olere vinum vel parare significet, pronomum est virumque inde nomen formare, signi-

ficandae vel bene olenti a vino libationi, vel nullum vini odorem saporemque habenti. E. E. N.

606. Εὐοῖνοῖς etfi a Cl. Toupio l. c. utrumque explicatur, tamen non tollitur vitii suspicio, An scribendum? ὄφρα κε μελίσσιντ' οἰνοσπείσοις ἐπιλοιβαῖς. Nonnus XIX. p. 520. Σειληνὸς δὲ νεοσπίου νέον οἶνον ὀπώρης. pro νεοσπίου. ΑΥΗΜΚ. Confensus librorum μελίσσαντο non elisa ultima exhibentium, et ineptum vocabulum εὐοῖνοῖς moverunt me, ut addito pronomine, μελίσσαντό οἱ εὐοῖνοις ἐπιλοιβαῖς scriberem. De ἐπιλοιβαῖς v. ad v. 549.

607. (602) Ἀνάσσης] Ita legit Stephanus. Basileense exemplar habet ἀνάσση. Ε. S. H.

607. Ἀλέοιντο, Homeri auctoritate Iliad. XX. 147. firmatam formam, recepi. Ex Homero etiam hiatus.

608. (603) Αὐτὰρ] In Flor. et Ald. Φόρμιγγα δὲ μετὰ χερσὶν ἄειρον, quum manifestissime bonum aliqui verbum corrumpat praepositio μετὰ, abundans et quod ad sensum, et quod ad ad mensuram versus attinet.

Π. ΣΤΕΡΗ.

- 610 ὅς ῥα τανυφλοῖω ἐλάτῃ ἀμφιπλεκὲς ἔργος
ἀμπέλῃς αὐαλέης ἰξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ.
ἔϊσσε δ' ἐπιζαμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνησιν,
μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις·
λάασι δ' εὐύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσση.
615 ἐν δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ' ἔξοχα
πάντων

Λισονίδης) λιθάκεσσιν ἀρηρότα βωμὸν ἔτευξαν,
ᾧ ἐπὶ ταυροθύτης λοιβὰς ἦδ' ἱερὰ καλὰ
ῥέξαν ἀρισηῆς· σπονδῇσι δὲ τέρπετο ῥεῖη.

610. ὅς γε vulgo. ὡς κε Voss. Vind. Ruhn. PAIC. τανυφύλλῳ Voss. Ruhn. Vulgo τανυφλοῖω ἐλάτῃς. 611. ἀμπελον ἀναλέης Voss. 613. ἐπεσσομένοις edidit Schneiderus. 614. λάεσι Voss. 617. ταυροθύτης Wrat. id' Ruhn. 618. σπονδαῖσι vulgo. σπονδαῖσι Ruhn. δ' ἐτέρπετο vulgo.

610. Ὅς γε minime epicam orationem hic decet. Nec puto fore, qui ὅς τε scribat. Quare ὅς ῥα, quod solum hic aptum est, dedi. Πα et γὰρ permittantur saepius, ut v. 632. Τανυφλοῖω ἐλάτῃς emendatio est Ruhnkenii: quae quidem cur facillior sit, quam si singularis reponatur, non video. Praeterea minus poetica est. Rem narrat Apollonius I. 1117. seqq.

614. Non debbat, mea quidem sententia, Schneiderus λάεσι e Vossiano recipere. Λάεσι dicitur ut ἀνδράσι media breui; sed λάεσι semper est λάεσι, media longa, ut ἀνδρεσι. Omnino de hoc datiuo obseruandum est, contractam formam, si praecedens syllaba brevis est, nunc vnum sigma, nunc duo habere, ut βέλεσι, βελέσι, νέκυσι, νεκυσι; si longa syllaba

praecedit, semper vnum, ut ποίμεσιν, ἔγχεσιν, ἔντεσιν; formam autem non contractam semper geminata littera proferri, λεχέεσι, παίδεσι. Quare dubito nonnihil de versu ultimo Odyss. XV.

ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάντεσιν ἦπια εἰδώς.

in quo ἀνάντεσσ' melius, et si non elegans, foret. Παίδεσιν apud nostrum v. 1122. corrigi debet.

617. (612) Ἀν ταυροθύτης λοιβὰς suspicabimur ceremonias hic indicari eas, quae multis post saeculis demum prolatae, et Taurobolii nomine superstitioso illo Antoninorum saeculo celebratae sunt? Quod cum suspicor, imitationem qualemcunque adfectionemque Christianarum sententiarum non excludo. οκς κ.

618. Δὲ τέρπετο scripti, ne

αὐτὰρ ἔμ' ἥνωγον κλῆσαι θεὸν ἠδὲ γερῆραι,
 620 ὄφρα κεν ἀντομένοισι νόσον μελὶνδ' ἐπάσσαι,
 ἀλλ' ὅτε δὴ θυέεσσι λιτῷσί τε γενασάμεσθαι,
 Ἀργῶν ποτὶ νῆα κατήλθομεν. ἐν δ' ἄρα Τίφους
 ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο· σὺν δ' ἄρα πάντες
 ἑσσύμενοι θῶκοισιν ἐπὶ προτέροισι κάθιζον,
 625 βάντες ὑπὲρ τοίχοιο, καὶ εἰρεσίης μνώοντο.
 ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς σρεπτοὶ λύντο κάλως,

619. γερῆραι Ruhnk. 620. ἐπάσσαι vulgo. ἐπάσσαι e Ruhnk.
 Schneiderus. 623. ἐκέλετο Voss. 625. Vulgo θῶκοιο. Schnei-
 derus, quum τοίχοιο Bernardus coniecisset, τοίχων edidit. 626. ἀπὸ
 γῆς Voss. Dein vulgo λεπτοί.

quartus pes trochaicam caesu-
 ram haberet; quod alii sedulo
 vitant, noster interdum sibi in-
 dulget.

625. (620) Βάντες ὑπὲρ θῶκοιο
 explicari potest commodè, nisi
 fallor, de ipso gestu sedentium
 in transiris. Declaravi hanc
 vim verbi ante hos decem annos
 in Commentt. Soc. Scientt. Got-
 ting. To. 3 p. 85 cum ostende-
 rem, in Homericis εἰρεσιώνη l.
 m. 48. mulierem inter texendum
 ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβαυῖαν non esse,
 quae ingrediatur per solum ele-
 ctro stratum, sed quae sedeat
 in sella electro culta: adhibui-
 que ad eam rem Vlyssē nau-
 fragum (Od. E, 130) περὶ τρύ-
 πιος βεβαῶτα, infidentem, quod
 ipse ait (Od. M, 425) ἐξόμενος
 φερόμεν etc. et addidi ex Hesio-
 di Scuto Her. 307 Ἐπὶ δίφρων
 ἡνίοχος βεβαῶτας. Secundum
 haec igitur γ. 619 simpliciter oc-
 cupata transira iudicat, proxi-
 mus situm corporis propius de-
 scribit. Forte diuaticatis pedi-

bus equitabant velut in transiris.
 Sed video Vossiani Codicis Col-
 lationi adscripta haec: Τοίχοιο
 Bernard. ad Palladium de Fe-
 brib. p. 46. Nempe vir doctus
 putat hunc locum emendandum
 ex v. 1093. Habet lector erudi-
 tus ipse iam conferendi et iudi-
 candi copiam.

GESN.

625. Malui τοίχοιο cum Ber-
 nardo, quam τοίχων cum Schnei-
 dero recipere, propter metrum.

626. (621) Plurcula conatur
 circa h. l. Cl. Pierfonus Verif.
 1, 9 p. 114, quae in Varietate
 lectionis posita cognoscere et
 perpendere potest lector. Mihi
 satis quam faciat, quod adhuc
 editum est, interpretando osten-
 dam. Λεπτοὶ κάλως hic dicun-
 tur ob facilitatem solutionis, in-
 star tenuis fili nunc facile sol-
 vuntur orae, quae ante nulla ar-
 te expediri poterant, vid. γ. 527.

GESN.

626. Σρεπτοὶ e Pierfoni
 emendatione recepit etiam
 Schneiderus.

πείσματα δ' ἠπλώθη· κραῖπνόν δ' ἀπὸ Δινδύμε
ἄκρης

ἴκμενεν ἔξρον ἐφῆκε ῥέη λιπαροκρήδεμνος.

ἡμεῖς δ' αὐτ' ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱρά,

630 βωμὸν ἐπισέψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι

627. ἠπλώθη δ' ἔρεμα Slothouwerus coniecit e v. 280. 630. ἐπεσσομένοισι Schneiderus ex Ruhnk. Wrat.

627. (622) 'Απλῶσθαι' scriptori nostro significat extendi, quod Index docet. Rudentes; quatenus iis deligatur naus, inflectuntur, firmuntur in nodum: nodus ut solvatur, extendi in rectum debet funis. Velorum deinde fit mentio v. 627. Hic poeta hoc agit, ut arae πεισματίνης rationem reddat. GERN.

627. 'Ἰσία δ' ἠπλώθη' coniecit Pierfonus.

629. (624) Quid hoc ἐπὶ νηὶ; an in naui ara est ad sacrificandum? Potest fieri: hodie certe focos sat luculentos in nauibus esse nouimus. Sed nihil opus est, ut fuerit in Argo. Sed in naui, cum iam iam soluit, de prora vel de puppi naus, porrici exta in mare, libari Neptuno vinum, moris est. Liu. 29, 27 Scipio a Sicilia soluens in Africam, o praetoria naui, Dil Deaeque, inquit etc. et secundum eas preces cruda exta victimae, uti mos est, in mare porricit. Virg. Aen. 5, 775 Aeneas, cum iam solui funem iussisset, Stans procul in prora pateram tenet, extaque falsos Porricit in fluctus, ac vina liquentia fundit. Sed quid opus est alienis? De ipsa Argo Pinda-

rus primum ab Iolco soluente (Pyth. Δ, 341) 'Ἐπεὶ δ' ἐμβόλου Κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν· Χρυσέαν χεῖρεςσι λαβὼν Φιάλαν Ἀρχὸς ἐν πρύμνῳ precatur Iouem, et bono omine accepto nauigat. Verbo, sublatis iam ancoris solemnem in puppi libationem peragit Iason. Sic in hoc loco γεράσμια ἱερά πέμπειν est exta porticere, libare vinum in mare.

GERN.

629. Vide ad v. 631.

630. (625) Sed quomodo in naui coronant aram? Non opus est ut ara in naui fuerit sed forte ex ipsa naui viridia versus eam proiecere. Quin stilo Pindarico id ipsum erat ἐπισέψαι, σεφανῶσαι, quod praeconio illam honorarunt, quod iusserunt Πεισματίας vel θεῶς Πεισματίας aram vocari a posteris. Verum nec dissimulandum est, quid mihi maxime placeat. Legamus ἐπισκήψαντες, et simul abruptae et hiulcae aliquantum constructioni medeamur. Certe ita interpretatus sum. Si quis auctoritatem verbi desideret, in Aiace Sophoclea v. 567 et 763 sic usurpatum videbit, ut iniungere et commendare et velut inculcare significet.

GERN.

Πεισματῆ, τόθι πείσματ' ἐργομένης λύθεν
'Αργῆς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἰθύνας ἀκάτῃς πλήρασεν αἰήτης,
θῦνε διαπρήσσουσ' ἀλιμυρέα κύματα πέντε,

651. πεισματῆς, Voss. Viind. Ruhnk. Vulgo πεισματῆν. Deinde πόθι Wrat. λῖπεν Viind. Tum vulgo πείσματ' ἐργομένης. Vera lectio in Ruhnk. 652. ἐπεὶ ῥ' Schneiderus a Voss. Viind. Ruhnk. pro vulgato ἐπεὶ γ'. 655. θῦνε a Voss. Viind. Ruhnk. pro vulgato θείνε receptum a Schneidero. Wrat. θείνα.

631. (626) Πεισματῆ utrum arae ipsius in calu recto epitheton hic esse voluerit poeta, an Rheae, an Mineruae denique, obscurum est. Mihi placebat legere ex Vossiano libro πεισματῆς et Rheae intelligere hoc nomen attributum. Cum sit ἀπαξ λεγόμενη fabula, quod invenire potuerim: tanto minus assenerare quidquam licet. Quod sequitur τόθι λύθεν, ad plenum denique actum-solutae navis refertur. Versu 621 initium modo narratur. Nunc postquam sacra omnia fecere, postquam arae nomen dedere, impleta demum conditio, qua expeditionem navis Minerua impetratum iri praedixerat. Totum hoc interpretando expressisse mihi videor. Calidior aliquis cogitaverit, quin frigidus ego senex re nondum satis perpensa cogitabam, legendum forte pro τόθι esse ὅτι sensu αἰτιολογικῷ sed nihil opus esse, cum series rei ipsa ostendat, suadet etiam illud, quod non solent librarii voci ita consuetae et aptae, abstrusiores et prima specie repugnantem substituire.

GEN.

631. Τόθι, quod in ὅθι muta-

ri volebat Ruhnkenius, qui πεισματῆς, quod Rheae cognomen est, legebat, suadet πεισματῆ scribere. Nam post vocalem τόθι dicitur pro ὅθι, ut apud Pindarum Nem. IV. 84. Datius ab ἐπιστῆντες regitur: εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸς ἔρεψα. Eadem datui, genitui, et accusatiui confusio supra erat v. 598. Datui et genitui v. 607. Vide v. 1006. Caeterum Pierfonus ἐπὶ θῦνι v. 629. scribi volebat: quem refutavit Gesnerus. In eandem sententiam disputat Schneiderus, qui in eo offendit, quod Argonautae in transiris sedentes aram, quae in littore esse debebat, coronasse dicuntur. Ea res movit Heynium, ut admissa Pierfoni coniectura versus 629. 630. 631. post v. 625. collocandos censeret: quo facto non tollitur difficultas. At βωμόν ἐπιστῆντες nihil aliud significare videtur, quam honorantes, vendentes, quod libationibus e naui in eam spargendis fieri poterat.

633. (628) Si mutandum sit θείνε, quod videtur Pierfoni Verif. 2, 5 p. 193 malim auctoritate Vossiani libri in θῦνε mu-

Μύσια δὲ σχεδόνθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·
 635 αἶψα δὲ ῥυνδακίης προχοαὶς ἤμειψε θέσσα,
 καλὸς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν,
 κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ· προτόνοισ δ' ἐπὶ χεῖρα
 βαλόντες,
 ἰσία μηρύσαντο καὶ ἄμφ' ἱμάσιν ἔδησαν.
 κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονός, ἐκ δ'
 ἔβαν αὐτοί,

640 σίτε καὶ πόσιος λεληγμένοι· ἄμφι δὲ κνημὸς
 Ἀργάνθε κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.

634. Μύσεια Voff. Ruhnk.
 Vulgo κναμὸς.

641. Ὀργάνθε Ruhnk.

638. μηρύσαντο Voff.

640.

tare, quo vititur noster 1567: quam in θεῖε pro ἔδεε. Sed nihil mutato opus est. Vt enim navis pulsari a maris fluctibus dicitur, de quo vid. Ind. ita navis pulsat vrgetque remis ac toto corpore suo vndas, cui sententiae conuenit etiam illud διαπρήσσεισα.

633. Gesnerus recta via aberrare maluit, quam bonum ducem, Codicem Vossianum, sequi.

ΑΥΗΝΚ.

637. (632) Προτόνοισ] Hesychius. Προτόνοι, οἱ ἐκατέρωθεν τῷ ἰσῷ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῶταν καὶ πρῶτην ἔμπροσθεν, et: Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἰσὸν συνέχουσι σχοινοῖς ἐξ ἐκατέρω μέγους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ἰφαντικῷ ἰσῷ. Conf. Schol. Apollon. ad lib. I. v. 564. ες σκ.

638. Schneiderus μηρύεσθαι magis esse *evoluerē*, quam *complicare* putat. At ἰσία μηρύσαντο de contrahendis velis

habet Homerus Od. XII. 170. quo spectat Hesychii glossa, μηρύσαντο, συνέσειλαν. Suidas in *μηρυομένη*. *μηρύω* γὰρ τὸ τὰ ἰσία συναγαγεῖν.

640. (635) Vid. 551. et 600. Licet *κνήμη* tibiam, rigidam partem pedis, proprie signet; *κνημὸς* tamen f. *κναμὸς* non tam rigorem, et iugum perpetuum montis exprimere videtur, quam sinum quendam, aut angulum adeo inter duo iuga, duos rigores interceptum, plane ut *ἀγκυλὸν*, de quo pulchre Camerar. de Part. Corp. hum. p. 246. qui de *κνημῶ* vel *κναμῶ* ibid. p. 399. Nempe, quod obseruat vir doctissimus, Homerus plurimum numero *κνημὸς* solet appellare, qui faciunt et ipsi sinus angulosque: et *κνήμη* cum *μηρῶ* angulum facere potest quemcumque, ut brachium cum lacerto. οες κ.

640. *κνημὸς* Toupius scripsit Em. in Suid. T. I. p. 169. (315.)

Ἡρακλῆς δ' ἠπείγεται ἀν' ὑλήεντας ἐναύλῃς,
 τίξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχιναις οἰσῆς,
 ὦφρά κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἑταίροις
 645 ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραήν, ἢ ἄγριον αἶγα.
 τῷ δ' ἀφαρμαρτήσαντος Ὑλας ἐξίκετο νηός,
 λάθρη ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρ-
 πῆ,
 ὕλη ἐνὶ πλαγχθεῖς, ἐν δὲ σπέος ἤλυθε νυμφῶν
 λειμακίδων· αἱ δὲ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
 650 κῆρον ἔτ' ἠΐθεον, κατερύκακον, ὄφρα σὺν αὐταῖς

645. παλάμαις P A I. ἠδὲ Voss. Ruhnk. 644. θηρήσαιτο Voss. θηράσσαιτο Ruhnk. 646. ἀφαρμαρτήσαντος Schneiderus e Voss. ἐξί-
 κητο Voss. Paris. Vind. Ruhnk. Wrat. Vulgo ἐξήκητο. 647. λάθρη
 vulgo. Codd. Voss. Vind. Ruhnk. Wrat. λάθρη. 648. ἐνπλαγχθεῖς
 ante Gesnerum. Disiungunt praepositionem Voss. Ruhnk. Vind. 649.
 Λιμακίδων vulgo. 650. ἠΐθεον Ruhnk. Vulgo ἀντίθεον. κατερύκα-
 κον Schneiderus e Voss. pro vulgato κατερύκακον.

645. (640) Πόρτιν etiam de fe-
 ro animali intelligendam arbi-
 tror bubuli generis: epitheto κε-
 ραήν videtur indicare poeta, se
 non vitulum recentem, subru-
 men, quae alias πόρτις est, sed
 iam adultiorem, velle dicere.
 De hac aberratione Herculis
 vid. ad 1241. ο ε ς κ.

646. Non ausim cum Schnei-
 dero verbum nulla auctoritate
 munitum, ἀφαρμαρτεῖν, quod hic
 coetm abire interpretatur, reci-
 pere. Facilius ἀφαρμαρτεῖν ab-
 errare, longius discedere erit.

648. (645) Neminem, spero,
 offendet, seiuncta a Participio
 πλαγχθεῖς Praepositio. Si sit
 verbum Graecum ἐμπλάζεσθαι,
 aliud, puto, significat, ut iner-
 ro. Siluestris regio in causa

fuit, cur aberraret Hylas, et Her-
 culis vestigia amitteret. ο ε ς κ.

649. Ruhnkenii coniecturam
 recepit etiam Schneiderus. Dis-
 cedere videtur Orpheus ab alio-
 rum narrationibus. Apollonius
 ἐφυσάτην appellat nympham I.
 1229. quem si sequutus videbi-
 tur noster, λιμακῶν, scribi pote-
 rit.

650. (645) Languere videba-
 tur Doruillio Animadu. in Cha-
 rit. 7, 5 p. 624 epitheton ἀντί-
 θεον, cui ἀρτίγενυν substituit ex
 ingenio, pulchrum nomen aeta-
 ti illi signandae, quod illustrat
 ex Eurip. Bacch. 1183. Mouit,
 credo, virum doctum illud,
 quod particulam ἔτι referret non
 modo ad κῆρον, sed ad ἀντίθεον
 etiam, quod nihil necesse est.
 Sunt duo attributa Hylae, est

ἀθάνατός τε πέλοι καὶ ἀγήραος ἡμάτα πάντα.
 αὐτὰρ οἱ μεσάτην ἥῳ φέρον ὠκείες ἵπποι
 Ἥελίου, κραϊπνὸς δ' ἐξ ἔρως ἔπνεεν ἔρως,
 ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀθόνας. Τίφους δ' ἐγε-
 γώνει

655 νηὶς ἔσω περᾶαν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν.

651. τ' εἶη Schneiderus e Ruhnk. pro vulgato τε πέλη. καγήρας Voff. 652. ἀλλ' ὅτε δὴ πρὸς Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ' ὅτε πρὸς. Tum libri omnes φέρον ὠκείας ἵππους ἡέλιος. 654. δὲ post Τίφους de-
 cuit Schneiderus.

κῆρος ἔτι, deinde est ἀντίθεος, Deo pulchritudinis causa comparandus, Apollini, Baccho etc. In hoc magis laudandus videtur vir doctus, quod rationem additi ἀγήραος deriuat ab illo Τιθωνι fato, quem sua Aurora frustra immortalem praestitit, se-
 nectutis incommoda oblita excipere: idque similibus poetarum dictis illustrat. G E S N.

650. Κῆρος ἀντίθεος etiam dicitur a scriptore recentiore carminis de Lapidibus v. 436. Sed ἔτι satis indicat, aliud quid a poeta scriptum fuisse. Doruilius ad Charit. p. 624. ingeniose tentabat: κῆρον ἔτ' ἀρτίγενυν. Sed veram lectionem Codex meus conseruauit: αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασιν ἰόντα κῆρον ἔτ' ἡΐθεον, id est iuuenem adhuc incorruptum; de qua vi vocis ἡΐθεος diximus ad Timaei Lex. Plat. p. 96. [132. ed. nou.]

R V H N K.

651. Εἶη, quod e cod. Ruhnken. recepit Schneiderus, manifesta interpretatio est, quae hanc certe utilitatem habet, ut inde πέλοι scriptum a poeta

fuisse coniciamus. Quamquam ne coniunctiuus quidem ab nostri consuetudine abhorret.

652. (647) Obseruatum iam olim Grammaticis, ut Hesychio, Eustathio praeferim ad Od. B. 1 p. 74. 14. ἥῳ etiam pro die simpliciter poni. Hic locus in primis notabilis, vbi non, ut alias in Synecdoche totum ostenditur ab ea parte, qua illam ostendi interest: sed μεσάτη ἥως pro meridie ponitur, ad quod tempus expectasse videntur Herculem. G E S N.

652. Ruhnkenius, πρὸς interpolatori deberi ratus, ἀλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἥῳ φέρον ὠκείας ἵπποι Ἥελιο scribebat. Eum sequuti sumus, nisi quod αὐτὰρ οἱ scripsimus. Pro οἱ alii δὴ, alii πρὸς scripserant. Ἀλλ' ὅτε natum e v. 538. ἀλλ' ὅτε πρὸς μέστων ἰνυκτὸς πρῶβαινε αἰατρός.

654. (649) Ἀργενναῖς ὀθόνας appellandis occasionem dedisse videntur sereni et sicci dies. Madida enim vela vix ita vocēs. G E S N.

οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνησι πίθοντο.

Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Πολύφημος
ἔβαινε,

ὄφρα κεν Ἑρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσαι.

ἀλλ' ἔοι ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο

660 Φᾶσιν καλλίροον μένος ἔβριμον Ἑρακλῆος.

Αὐτὰρ ὑπηῶοι λυγρὴν ἐπερήσαμεν αἶαν,

ἔνθ' Ἀμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνασσειν·

ὅστε Πανομφαίῃς Ζηνὸς θέμιν ἐκ ἀλεγίζων,

ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,

656. ἐφημοσύνησι πίθοντο Voff. Vind. Ruhnk. Vulgo ἐφημο-
σύνης ἐπίθοντο. 658. Vulgatum θοῶς Rubnkenius in θοὴν, Hey-
pius in βοὴν mutat. καλέσσαι ex Eschenbachii ed. Schneiderus. Vulgo
καλέσσοι. 659. Vulgo μολεῖν γὰρ οἱ. 660. ἔμβριμον Ruhnk.
651. Vulgo ἐπ' ἡῶοι. ἐπεράσσομεν Ask. Voff. Paris. Ruhnk. Vrat. ἐπε-
ράσσομεν vulgo. vide ad v. 85. 663. ἴξοι Ruhnk. Vulgo ἴξη.

659. Δὲ pro γὰρ propter οἱ
scribendum fuit. v. ad v. 505.
Eadem emendatione indiget He-
siodus in Scuto Herc. 15. et
mofter v. 871.

660. Expectari poterat μέ-
νει ὄβριμον Ἑρακλῆος: sed po-
ster ita verba construxit, ἔτι
πέπρωτο μένος Ἑρακλῆος μὲ-
λεῖν οἱ Φᾶσιν.

661. (656) Poterat alicui in
mentem venire, ἐπ' ἡῶι esse stu-
dio positum ut sit, συμ αὐτο-
τα proxima, altero mane. Ve-
rum ab Iuntinae editionis au-
ctoribus vel operis nihil exspe-
ctari potest, quam servilis imi-
tatio aut aberratio humana ab
exemplo. Illud ἐπ' referendum
ad ἐπεράσσομεν. O E S N.

662. (657) Ὑπερφιάλοισιν Τὸ
ὑπερφίαλος τῶν μέσων esse, ap-
notat Suidas. Ποτὲ μὲν φύγε,
οἷον ἐκ ἄνθρωπος· ἀλλ' ὑπερβαί-

ων τὰς τῶν ὄρκων ἱερὰς φιάλας·
et sic h. l. a nostro accipitur,
quemadmodum etiam a Theo-
crīto ὑπερφιάλόν περ ἰόντα et
alibi saepe, quos ita describit
Oppianus ἀλιευ. α. σπονδάς τ'
ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλι-
τοντες· ἐν ἄλλοις δὲ accipitur
ἐπ' ἐγκωμία. E S C H.

663. (658) Ὅσε πανομφαίῃς
Ζηνὸς] Vide Hesychium voce
πανομφαῖον et πανομφαίρ. pro
ἀλεγίζων C. Rittershusius vide-
tur legisse ἀλέγιζεν Commentar.
ad Oppian. lib. II. v. 20. quem,
si lubet, vide. E S C H.

663. (658) Ad 12. ①, 250
Scholia vetera: Πανομφαίρ, πά-
σης φήμης καὶ κληδόνας πείρι
καὶ δοτῆρι. Ὁμφὴ γὰρ ἡ θεία
κληδών. Ouid. Met. 11, 198.
Ara Panomphaea vetus est
sacra Tonantis. O E S N.

664. (659) Περικτιόνων ἀνθρώπων.

- 665 ὅστις ἐπὶ σαθρὸς ἢδ' ἀσεμφῇ δέμον ἔξει,
 θήκατο, πυγμαχίης ὑπερόπλε πειρηθῆναι.
 τῷ μὲν ἄρ' ἠέτωσε βίην κρατερός Πολυδεύκης,
 τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἱμάσι.
 λαὸς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατένηραν.
 670 ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ τε καμόντες,
 Βιδυνῶν μέγα ἄστυ βαθεῖη κέλσαμεν ἀκτῇ,
 σπεύδοντες προχοαῖς ἢδ' εἰνὶ νιφαργέσιν ὕλαις

667. τὸν et βίη vulgo. 670. ἔνθα δ' Ruhnk. Vulgo ἔνθαδ'. ὑπειρεσίῃ Schneiderus pro vulgato ὑπ' εἰρεσίῃ. ὑπειρεσίῃ Ruhnk. εἰρεσίῃ Voss. Τὸν καμόντες vulgo. 671. τὸ μέγα ἄστυ βαθεῖη Voss. τὸ μέγα ἄστυ etiam Vind. Ruhnk. Vulgo πλατεῖη. 672. σπένδοντες προχοαῖς ἢδ' νιφ. Ruhnk. Vulgo σπεύδοντες προχοαῖς ἢδ' ἐν νιφ. Voss. ἐν νιφαργέσιν.

πων] Non *terrestrium hominum*, sed *victorum*. Ita Apollonius de eodem Amyco: πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε. ΕΣΧΗ.

666. (661) Θήκατο media voce, quia sibi etiam legem certaminis posuit, secum pugnare iussit hospites. ΟΕΣΗ.

668. Scripsit postea, τῷ μὲν ἄρ' ἠέτωσε βίην κρατερός Πολυδεύκης.

670. (665) Ἐνθαδ' ἀφ.] Modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ coniunctim scriptum habent superiores editiones: sic et in Plurali. Η. ΣΤΕΡΗ.

670. (665) Ἐπ' εἰρεσίῃ] Iam Stephanus monuit, modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ scribi apud nostrum. ΕΣΧΗ.

670. Ἐπ' εἰρεσίῃ τε scripsi. Schneiderus insolens verbum ὑπ' εἰρεσίῃ dedit, argumenta dicere oblitus. Vid. Brunck. ad Apoll. Arg. I. 114, Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 253.

671. Βαθεῖη e Vossiano recipi, quod Schneiderus quum de ἀκτῇ dici posse negaret, non meminit illius Homerici, ἡρόνος προπάροιθε βαθείης ἐσιχώντο.

672. (667) Σπεύδοντες] Vt mihi mihi suspecta sit vox νιφαργέσιν, facit, quod scribitur ab Hesychio, νιφαργον, νιφάδε λελευκασμένον (ita enim apud eum legendum puto, non νιφάδιν) licet alioqui non satis placeat tale epithetum tribui ὕλαις: Mutandus saltem fuerit accentus, scribendo νιφαργέσιν, a νιφαργής pro νιφαργος, si retinenda videatur illa vox.

Η. ΣΤΕΡΗ.

672. Ruhnkenius legendum coniiciebat, σπεύδοντες προχοαῖσιν, ἢ ἐν νιφαργέσιν αὐλαῖς ἐσπεροι αὐλισθέντες ἐφοντισοίμεθα δόρυπον. Sed recte monuit Schneiderus, obscurum esse, quid sit σπεύδοντες προχοαῖς. Immo ne dici quidem ita pot-

ἔσπεροι αὐλισθέντες ἰφοπλίσσαι μέγα δόρπον.
 ἔνθα πότ' αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
 675 δοῖς ἐξαλάωσε γόνυς, προβλῆσί τε πέτραις
 θηρσὶν ἔλωρ πρῆθηκε γυναιῶν εἵνεκα φίλτρων·
 τὲς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπότας αὖθις
 ἔτευξαν

παῖδε κλυτῷ Βορέω· Φινεῖ δέ οἱ ὥπασσαν ἄτην

675. 'Εσπέραιοι δ' Ruhnk. Tum vulgo ἰφοπλισσάμεθα. Voss. ἰφω-
 πλισσάμεθα. Ruhnk. Vind. ἰφοπλισσοίμεθα. 674. ποτ' Schneide-
 rus e Voss. Vind. Ruhnk. Wrat. pro vulgato τότ'. 675. Verba προ-
 βλῆσι τε πέτραις θηρσὶν ἔλῶν πρῆθηκε omitti in Ruhnk. dicit Schneide-
 rus, de qua re nihil Ruhnkenius. 676. χερσὶν Voss. sed in margine
 vulgatum θηρσὶν. ἔλῶν vulgo. γυναικῶν Ruhnk. 677. ἀσκεισ Voss.
 678. Vulgo Βορέω. Tum Φινεῖ δέ οἱ ὥπασσασαν Voss. Sed Ruhnkenius

est. B. Slothouwero in mentem
 veniebat, ἵνα δυοφεραῖσιν ἐν αὐ-
 λαῖς. Nostra emendatio nihil,
 puto, vitii relinquit. Hoc di-
 cit, *properantes ad ostium*
filii et in nuptia filia coe-
nam adornare. Ἐν pertinet
 ad προχοαῖς pariter atque ad
 ὕλαις. Μέγα δόρπον Homeri-
 cum est Iliad. XIX. 207.

ἄμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὶ
 τισαίμεθα λῶβην.

Cæterum νεφεργίειν prima bre-
 vi esse monet Ruhnkenius, quod
 Schneiderus fortasse ipsi poetæ
 vitio vertendum censet, nisi
 placeat νεφεργίειν.

675. (670) Δοῖς ἐξαλάωσε γό-
 νυς] Aliam Phinei supplicii caus-
 sam affert Apollonius, quam
 apud ipsum vide. Noster vero
 cum Sophocle facit aliquo mo-
 do, 'Ὅς πηρωθῆναι αὐτὸν φησι,
 ὅτι τὸς ἐκ Κλεοπάτρας νύκας ἐ-
 τύφλωσεν, ὥρυσθον καὶ πρᾶμβιν,
 πειστοὺς διαβολαῖς δῖας τῆς αὐ-
 τῶν μητρὸς. K S C H.

675. (670) Magnam vim fabu-
 larum de Phineo hic congessit
 V. Schol. ad Apollo. 2, 178.
 Est Phineus suis cum Harpyiis
 non magna modo pars Argo-
 nauticæ fabulæ, de quo Val.
 Fl. 4, 425 sqq. sed Troianæ
 etiam ap. Virg. Aen. 3, 212 vbi
 multa Lacerda, præsertim insi-
 gnem locum Eustathii ad Od.
 M, 61 p. 474, 36. Ad Orpheu
 illud modo pertinet, αἰνόγαμον
 dici, quod induxit filius, ex
 Cleopatra Boreæ filia susceptis,
 nouercam, eiusque furioso odio
 condonavit filios. Sed viciscun-
 tur sororem, sanant illius filios,
 Boreadæ Calais et Zetes. Il-
 lud αἰνόγαμος convenit cum πι-
 κρόγαμος Od. A, 266. Medææ
 alias pene solemne epitheton.

676. Ἐλωρ Ruhnkēnii emen-
 datio est. Γυναῖων noue dictum
 putat Schneiderus pro γυναικεί-
 ων, non memor Homericæ γυ-
 ναῖων εἵνεκα δώρων Odyss. XI.
 520. XV. 247.

678. (673) Illud δρα, licet in

ἀργαλέον κότε, φωτὸς δ' ἀπενόφισαν αὐγὰς.
 680 αὐτὰρ οἱ ζαμενὴς βορέης τροφάδεσσιν ἀέλλαις
 ἀρπάζας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας

in Voss. Vind. et suo esse dicit Φινεῖ δέ οἱ ὥπασαν ἄταν. Vulgo Φινεῖ
 δ' ἄρα ὥπασαν ἄτην. 680. ἐπὶ Voss. ἔπειτα PAIC. Vulgo ἐπελ.
 681. ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ Voss. Vulgo ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμὰ.

locum eius Latine loquens aliquis recte substituat aduersativam *vero*, retinet vim suam, ut consequentiam, et nexum causarum significet. Ut plene restituant Calais ac Zetes filios Phineci, ut iis satisfaciant, excaecant patrem. Vossianam lectionem, quatenus illud οἱ inculcat (nam in verbo ὥπασσαν manifeste vitiosa est) referam ad illum pleonasmum s. redundantiam, de qua in Ind. n. 1. G E S N.

678. Βορέω epicus genitiuus etiam ob sonum hic melior erat.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπελ] In Flor. et Ald. ἔπειτα legitur, quod ferre non potest verlus: et quo tamen sententia ipsa opus habet, quae alioqui pendens et imperfecta relinqueretur. Sed quid si dicamus ἐπελ pro ἔπειτα accipi? Hoc quidem plerisque mirum visum iri scio: mihi certe mirum videri, sed non esse tamen nouum profiteor. Sic enim et supra, v. 182. Αὐτὰρ ἐπελ τελαμών συνεφίσπετο, τὸν ὃ' ἐλόχευσεν Αἴακῃ etc. Nam hic ἐπελ pro ἔπειτα accipiamus necesse est, quum δὴ τότε, quod tertio ab hinc versu habetur, illi ἐπελ non reddatur, (quod aliquis prima fronte existimet) sed di-

catur ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, ut loquuntur Graeci Grammatici. Porro et apud Thucydidem, aut veterem alium scriptorem Graecum, talem usum huius particulae ἐπελ inuenisse mihi videor in loco, quem suspectum eo nomine habebam. H. ΣΤΕΡΗ.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπελ] 'Επελ hic pro ἔπειτα poni, recte obseruat Stephanus, quem vide.

E S C H.

680. (685) 'Επελ potestate τῆς ἔπειτα positum hic et 678 a poeta, non dubito, ἔπειτα autem utroque loco esse e glossa. In posteriore quidem loco poterat aliquis σοφὸν φάρμακον putare, si dicamus priorem in Φινεύς esse correptam. Sed repugnat perpetuus, in hoc ipso quoque loco (v. 669. 673), vsus poetarum Graecorum pariter et Latinorum. O E S N.

680. Αὐτὰρ οἱ scripsi. 'Επελ non credam pro ἔπειτα dici potuisse. Οἱ cum ἐπὶ, ἐπελ, ἔπειτα permixtum etiam v. 326. 683. 693. Schneiderus ἐπὶ dedit, quod ἐπὶ τέτοις significare vult.

681. Διὰ δρυμὰ cum Vossiano dedi. Expressit Homerum Iliad. XI. 118. Qdyss. X. 150. 197. in quibus locis est διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. Sed

Βισονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.

Αὐτὰρ οἱ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες
αὐχιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικό-
μεσθαι

682. Βισόνιον Voss. Βισόνιον Ruhnck. 683. αὐτὰρ ἐπεὶ, quod inde a Stephano vulgatum est, exstat in Voss. Ruhnck. Sed edd. ante Stephanum *παίτα*.

Schraderus in Obss. p. 75 seqq. multis ostendere conatur δρυμὸς et δρυμὰ primam longam habere. De δρυμὸς res certa est, neque indigebat tot locorum enumeratione. De neutro δρύμα difficultior quaestio est. Id in tribus Homeri locis, item in Nicandri Ther. 222. tum in hoc versu,

καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα προΐονταί,
de quo disputat Etymol. M. p. 96, 9. denique in Orpheo breve esse observavit Schraderus. In his omnibus locis δρύα veram lectionem esse suspicatur, quia scilicet duo loci, unus Oppiani Cyneg. I. 64. alter Dionysii Perieg. 492. δρυμὰ prima producta habeant. Nam δρυμὸς quidem ad prosodiam nominis δρυμὰ illustrandam adhiberi non potest. At nisi alii loci afferantur, non infringetur quum Etymologi, tum Homeri aliorumque poetarum auctoritas. Etymologi verba adscripta: τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμὰ, ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμὸς. ὅτι ἔτι δὲ, ὅτε σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. σοφὸς μὲν γάρ, καὶ σοφῆ, καὶ σοφά, ὁμοτόνως, δρυμὸς δὲ δρυμὴ ἐκείν. ὅτι ἄρα δρυμὰ, ἀλλὰ δρύμα, ὡς λύχνα. Quae

quum ita sint, in hanc sententiam inclino, ut Oppianum et Dionysium emendationis indigere putem. Oppiani haec verba sunt:

ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμὰ συνέμ-
πορος ἔσπετο κίρκος.

Qui si non recusavit ὁμέμπορος, ut ὁμέτιος dicitur, scribere, facilis emendatio est:

ἀλλ' αὐτοῖσιν ἐπὶ δρύμ' ὁμέμ-
πορος ἔσπετο κίρκος.

Dionysius ita scribit:

πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κε-
ραύνια νῆϊ θεύσῃ
νῆσοι περ φαίνονται περαιόθεν
Ἀμβρακίῳ.

Hic videtur dedisse:

πρὸς δὲ νότον τὰ Κεραύνι' ὑ-
πὲρ δρύμα νῆϊ θεύσῃ
νῆσοι περ φαίνονται περαιόθεν
Ἀμβρακίῳ.

Firmari videtur coniectura nostra simili eiusdem poetae loco v. 360.

πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν
ὑπὲρ Σεισηνίδα πέτρην,
φαίνονται προχοῇ Πευκεντίου
Σιλάροιο.

Correpti δρύμα exempla sunt etiam apud Quintum II. 381. VII. 714. Et δρυμῶ, quod scribendum δρύμν, apud Nonnum XXII. 117. 683. Vide ad v. 680.

685 ἀγχιῶ Κυανέαις πέτραις, ἃς μοί ποτε μήτηρ
ἡμετέρη κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.

ὃ γάρ οἱ ὑπάλυξίς οἰζυροῖο πόνοιο·

ἀλλὰ οἱ εἰδόμεναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις
ζυμβλῆτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλησιν ἴσαι·

690 δῶπός δ' ἄμ πέλαγός τε καὶ ἔρανν' εὐρύν
ἴκανεν

ξηγνυμένοιο κλύδωνος ὀριναμένης τε θαλάσσης,
κύματι παφλάζοντι· περιβρεμε δ' ἄσπετος
ἄλμη.

685. πέτραις, Ruhnk. 687. Vulgo ὃ γάρ οἱ ἐξυπάλυξις. 688. ἀλλὰ κατειγόμεναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις vulgo. κατειγόμεναι Ruhnk. κατειγυμένα Ald. Crat. ἀργῆσιν sine iota edi voluit Schneiderus. 689. Vulgo ἀλλήλαισιν. 690. δῶπός δ' pro vulgato δῶπός τ' edidit Schneiderus. Eadem Wakefieldii correctio est in Silu. Crit. II. p. 155. Dein Schneiderus ἴκανε; dedit pro vulgato ἴκανεν. 691. ξηγνυμένοιο Ruhnk. Comma post θαλάσσης, et colom post παφλάζοντι sustulit Schneiderus.

685. (680) Non dixerim, utrum πέτραις rogatur ab ἀγχιῶ, an ab ἐξυπόμεθα. Sed simpliciter dicam πέτραις idem esse ac πρὸς vel παρὰ ταῖς πέτραις. ΟΞΕΚ.

687. Iam Schneiderus vidit metri causa ὑπάλυξις legendum esse.

688. Simplex εἰγυμένα pro tractas est apud Homer. II. N. 682. compositum κατειγύσασθαι pro trahere Arg. vl. 242. [246.] ΡΥΗΝΚ. At apud Homerum secunda syllaba participii longa est. Neque omnino aptum videtur verbum, quo res non clarius describatur. Deinde quid venti? Non ventia agitabantur scopuli isti, sed suopte quodam

impetu. Κατ', vt saepius, libtarij pro οἱ scripserunt. Εἰγόμεναι autem, quod cod. Ruhnken. habet, ex εἰδόμεναι depravatium est. Tanta, inquit, celeritate, vt venti, colliduntur hi scopuli. Sic Homerus θεῶν ἀνέμοισιν ὁμοιοι. Caeterum non ἀργῆσιν solum, iota omisso, sed ἀργῆσιν scribi debuit.

692. (687) Κύματι] Legendum crediderim περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἄλμη. Μ. ΣΤΕΡΝ.

692. (687) Περιβρέμει] Stephanus mauult legere περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἄλμη. sed non aduertit versum, quem sic metiri non possumus, ergo, si quid mutare velis, ita scribe.

ἀλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδῃ τὰδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγό-
ρευσα,

πρύμνην οἱ θραύειν ὄφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.

695 τῇ δὲ οἱ εἰσαίοντος ἐπ' ἀχνύθη φίλον ἦτορ,
ἐν σέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἃ οἱ τελέεσθαι ἐμελλεν,
μῆνος ἀφ' Ἡρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐρωδίον ἦκε φέρεσθαι
ἄκρην ἰσοκεραῖαν· ὃ δ' ἀσχαλόων πεπότητο,

692. περιβρέμεις ΡΑΙC. 694. Vulgo πρύμναν ἔπειθ' ὀρόειν et πεφυλαγμένος. Voll. ὀρόειν et πεφυλαγμένον. Ruhn. ὀρώειν. 695. Vulgo τῇ δὲ καί. 699. ἰσοκεραῖαν ὃδ' Ruhn.

Κύματι παφλάζοντι, περι δὲ
βρέμ' ἄσπετος ἄλμη.

ESCH.

692. (687) Quidni tēro ασυν-
δέτως aliquando canere poeta
potuerit? O ESN.

692. Neque ἰσάνει Schneideri,
neque interpunctionem probo,
quam instituit etiam Wakefel-
dus Silu. Crit. II. p. 133. qui
περιβρέμειτ' legit. Sermo epi-
cus postulat, ut v. 691. ad
praecedentia totus referatur.
Itaque περιβρέμει δὲ scripli.
Versus 690—692. non genera-
tum descriptionem rupium ista-
rum continent, sed turbati mā-
ris, quum aduenirent Argonāutae.

693. Schneiderus, ὀρόειν cor-
ruptum esse videns, ἐπιπρώειν
vel ἐπιπρώσασιν fuisse suspicatur,
At ostendere debebat, quo pa-
cio πρύμναν ab epico poeta, et
quidem ultima correpta dici
potuisset. Hic quoque οἱ ex-
pulsus fuit ab ἐπεί. Vide ad
v. 680. Ορόειν et ορώειν ma-
nifesto c θραύειν natum. Πεφυ-
λαγμένος εἴη Homerum imita-

tus dixit, Iliad. XXIII. 343.
ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλα-
γμένος εἶνα.

694. (689) Vetat Orpheus Ti-
phyn a periculo dimouere vel
deicere oculos, vetat illum re-
spicere ad puppim: sed semper
intentum esse concurrentibus et
discedentibus per vices petris.
Ἐπειτα habere mihi hanc vim
videtur, quasi diceret, ab hoc
inde momento. O ESN.

695. Καί, hoc loco ineptum
in οἱ mutauit.

697. (692) Potest quidem μῦ-
τος sic intelligi, ut cum κεῦθεν
constituatur, solus sibi futura
celauit. Sed concinnius tamen,
puto, iungitur cum οἱ, soli si-
bi perficienda et euenitura.

O ESN.

698. (693) Ἐρωδίον] Vide
Meursium ad Lycophr. p. 238.
240. 241. Apoll, columbam di-
cit. Pindar. ἰγῆρα. ESCH.

699. (694) Puto omissam esse
κατά. Iusta est ardea volare
ea regione aëris et via, qua
summa antenna e malo Argus

700 πέτραις δ' ἐν μυχάτῃσιν ὑπὸ πτερύγεσσιν ἀερ-
θεῖς

δινῆθη· ταὶ δ' αἶψα κρηαδαινόμεναι ἐκάτερθεν
σύμπεσον ἀλλήλοισι, καὶ ἐρῆς ἄκρον ἔκερσαν
ὄρνιθος· περὶ δὲ σφιν ἐτώσιον ἤρείσαντο.

Τίφος δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιῆ αἰπὺν ὄλεθρον,
705 σῖγα μὲν ἠρώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' αἰόντες,
ἰέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάρασσον.

αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρῃσιν
πέτρας ἡλιβάτες· αἱ δ' ἀλλήλων ἀπόρρισαν·
κῦμα δ' ἀνεξέροχθησε· βυθὸς δ' ὑποεῖκαθε νηῖ,

710 ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διὰ θέσκελον ὄμφην.

700. *μυχάτοις* edidit Schneiderus. quum vellet *μυχάτοισιν* e Voll. *μυχάταισιν* vulgo. ἀροῆς Vind. pro ἀερθεῖς. 701. *δινεύντα*, supra scripto το, Ask. *δινεῖτο* Voll. *δινεῖτο* Ruhnk. *δινεύντο* Parif. et Wrat. ut indicavit Ruhnkenius. ut Schneiderus *δινεῖτα*, cui nulla fides, quum hanc lectionem etiam in edd. antiquis esse dicat, in quibus est *δινεύντα*. ἐκάτερθε Voll. 702. ἀλλήλοισιν — ἐκυσσαν Ruhnk. 703. ἠρώσαντο Ruhnk. 706. ὑπ' εἰρεσίαισι Ruhnk. pro vulgato ὑπερεσείησι, quod servavit Schneiderus. 708. αἱ δ' Ruhnk. 710. ὄμφην Voll. receptum a Schneidero pro vulgato αὐδὴν.

suspensa debebat transire. Non-
dum inueni nomen compositum
ἰσοκρηαία alias: formatum puto
distinctionis causa, cum *κρηαία*
etiam de aliis rebus dicatur, ut
sunt *κρηαῖα δρεπανηφόροι* apud
Diod. Sic. 17, 44. Tristis et
molestie ferens imperium volat
ardea, ob periculum: hoc puto
exprimi participio ἀσχαλῶν.

GESN.

700. Vossiani codicis lectio
μυχάτοις, quam recepit Schnei-
derus, nihil est nisi error ex
pronunciatione natus. Scripsit
enim poeta *μυχάτῃσι*. Epici
nunquam dativum in *αις*, semper
in *γαι* formant. Contra bre-

vior forma semper *αις*, nunquam
γαι, est. Hoc semel monuisse
satis habeo.

706. Ruhnkenius comparat v.
374. et Nonn. III. p. 86. νήνε-
μον ἀχροτάτοις ὕδωρ ἐχάρασ-
σον ἐρετμοῖς.

707. (702) Rogavit Orpheus
rupes, ut velint discedere, et
viam dare transituris Argonautis.

GESN.

710. (705) Doctissimus Pier-
sonus Verif. 1, 9 p. 117 aut *πι-
σύνῃ* vult legi, ut ad νηῖ refera-
tur, aut totum versum eiici, ut
inepte repetitum ex 263. Fugit
illud; *πίσυνον* nostro non modo
esse freium, confisum, sed et-

ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ ζῶμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ' ἄρ' αἶ γε
βυσσόθεν ἐρρίζυντο, καὶ ἔμπεδον αἰὲν ἔμιμνον.
ἔτω γὰρ Μοῖραι οἱ ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.

715 Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα πῆματ'
ὀλέθρου,

Ῥηβαίῃς προχοαῖς τε, Μέλαιναν θ' ἰκόμεθ'
ἀκτὴν,

713. καὶ ἔτι ἔμπεδον Voss. omnes. τόδ' ἐπεκλώσαντο Dinner. p. 505
προχοαῖσι μέλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτὴν. Ruhnck. Ῥιβανῷ. Schneiderus de-
dit Ῥηβαίῃς προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίζομεν ἀκτὴν. Vid. leg. μέλαιναν ἐσ-
ίζομεν. G E S N.

iam obsequentem. Si ineptum
est repetere versus eosdem, ni-
hil Homero ineptius, cum quo
ineptire maluit noster, quam
saeculi non sui servire iudicio.
Reliqua ex interpretatione, spe-
ro, apparebunt. G E S N.

713. In eadem re ἐρρίζυνται
habet Apollonius II. 605.

714. (709) Βαρεῖαν accipio hac
ratione, qua apud Romanos et-
iam graue est, quod moueri
mutariue non potest. G E S N.

714. Ἐπικλώθειν et ἐπένησε
semper adiunctum habent dati-
uum. Eum igitur reposui pro
τάδε, quod post ἔτω ὀμῖντι po-
tuit. Iliad. XXIV. 525. ὥς γὰρ
ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βρο-
τοῖσιν, ζῶειν ἀχυμένοισι. Vitrum-
que coniunctum Od. XVI. 64.
ὥς γὰρ οἱ ἐπέκλωσαν τάγε δαί-
μων.

716. (711) Ῥηβανῷ Omnino
hic legendum arbitror ῥήβαντος,
vel ῥηβαίῃς; quo utroque nomi-
ne hoc fluentum insignit Apollo-

714. Μοῖραν τὰδ' ἐπεκλώσαντο
716. Vulgo Ῥηβανῷ
Ruhnck. Ῥιβανῷ. Schneiderus de-
dit Ῥηβαίῃς προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίζομεν ἀκτὴν. Vid. leg. μέλαιναν ἐσ-
ίζομεν. G E S N.

nus, quod tamen alii aliter no-
minant. G E S N. V. Holst. ad
Steph. h. v. G E S N.

716. (711) Ῥήβαν ὠκυρόην πο-
ταμὸν ἀκτὴν δὲ μέλαιναν Apollo.
2, 549. Prius hemistichium re-
petit v. 652 Quam emendatio-
nem proposui in Var. Lect. ne-
cessariam puto. Requiritur enim
profecto ad ἀκτὴν non μέλαιν'
h. e. μέλαινα, sed μέλαιναν, et
post μέλαιναν syllaba brevis: et
veniunt Argonautae in actam.
Quam facile in maiusculis lite-
ris Σ et Ξ confundantur, notum.
G E S N.

716. Versum minime elegan-
tem dedit Schneiderus, Ῥηβαίῃς
προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίζομεν ἀκ-
τὴν, quod scilicet ἰκόμεθα non
putaret prima producta dici
posse. Brunckius ad Apollon.
II. 349. legendum putabat: Ῥη-
βαίῃς προχοαῖς, ἀκτὴν θ' ἰκόμε-
εθα μέλαιναν. Ῥηβαίῃς est apud
Apollonium II. 789. Ἀκτὴν Μέ-
λαιναν Brunckius Apollonio quo-

νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνήϊδα, τῆς ἀπάτερθεν
Τέμβριος ἰχθυεὶς θαλαραῖς πλημύρεται
ὄχθαις,

Σαγγαρείος θ', ὃς κύματ' ἐπιτρέχει Ἀξείνοιο.

720 ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλὸν οἱ ἐνισσόμεθ' εἰρεσίησιν,
ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλασμεν, ᾧ ἔπι λαοῖς
κραῖνε Λύκος ποταμοῖο Φερώνυμος, ὃς ῥ' ὑπέδεκτο
ἦρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ἐγένηρε τραπέζῃ,

717. ἀπάτερθε Voss. quod non ex hoc, sed ex Ruhnk. affert Schneiderus. 719. Vulgo Εὐξείνοιο. 720. αἰγιαλὸν ἐπενισσόμεθ' Voss. αἰγιαλὸν ἐπενισσόμεθ' Ruhnk. Vulgo αἰγιαλῶν ἐπενεισάμεθ'. 721. Λύκοιος PAIC. 723. Libri omnes ὑπέδεκτο pro ἐγένηρε.

que II. 349. pro librorum lectione ἀκρην, ex eiusdem libri v. 651. restituit. Sic etiam Strabo XIV. p. 954. Schneiderus ἀκρῶν retinuit, B. Slothouwero obsequutus, qui eam lectionem Valerii Flacci *nigrantibus littoribus* defendere conatur. Maior scilicet Valerii, qui corrupta lectione decipi potuit, quam Strabonis auctoritas est. Quod ego dedi, nec numeros habet fractos, neque datiuo προχοασι laborat. Tē post secundum vocabulum posuit noster etiam supra v. 518.

718. Flavius hic idem, qui Tembrogius apud Plin. VI. 1. Tymbretis vel Thymbria apud Liuium XXXVIII. 18.

719. (714) Innatare, credo, dicit, Sangarii aquas ut leuiiores, grauioribus Ponti, qualia de aliis etiam passim narrantur: Pontum vero an ipse poeta hic Euxinum, Εὐξείνον, vocarit, dubitare fas est, qui alias semper ἄξενον, inhospitalem, veteri νο-

mine appellare soleat. Quam facile in veteribus libris quibusdam εὐ et ἀ misceantur, monui ad εὐοίντους an ἀοίντους λοιβαῖς v. 601. G E S N.

720. Αἰγιαλὸν legi cum Voss. posse putat Schneiderus, si ἐπενεισάμεθ' scribatur. Spiritus asper nullam producit syllabam. Immo, quod rectissime legitur in duobus optimis codicibus, αἰγιαλὸν, excidisse οἱ monstrat, quo brevis syllaba produceretur. Eius in locum, ut saepius, praepositio successit.

722. (718) Cl. Pierfonus Verif. 2, 7 p. 225 alterum ὑπέδεκτο librariis putat deberi: poeta dignum et forte verum ἐγένηρε. Mihi suauitatem poeticam habere videbatur repetitio. Et video Cl. Schraderum in exemplis talium repetitionum posuisse hunc locum Anim. ad Mus. c. 13 p. 233. G E S N.

723. Ἐγένηρε e Pierfoni coniv. Verif. p. 225. recepi.

Φίλατο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέματα συνεχῆς αἰεὶ.
 725 ἔνθα καὶ αἰσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο Φῶτας,
 Ἰδμον Ἀβαντιάδην, Τίφυν τε κυβερνητῆρα.
 τῷ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νῆσος,
 τὸν δ' ἔκτεινεν θῆρ σὺς ἄγριος· ἂν δ' ἄρα τοῖς γε

724. Φίλετο vulgatum correxit Gesnerus. 725. κατέσχε edidit Schneiderus. Vulgo παρέσχε. 726. Vulgo Ἀμπυκίδην Ἰδμωνα κυβερνητῆρά τε Τίφυν. 727. Vulgo τὸν δ' ἔκτεινεν θῆρ σὺς ἄγριος· αὐτὰρ ὁ τοῖς γε. Ask. ἔκτανεν, Voss. Ruhnk. ἔτανε. Schneiderus ita edidit: τὸν δ' ἔκτανε (μόνιος) σὺς ἄγριος· ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in quibus ἂν δ' ἄρα τοῖς γε Ruhnkenio debetur.

725. Schneiderus κατέσχε dedidit. Ego οἱ Orphicum praetuli. Id similiter in ἄρα v. 285. et in γὰρ v. 532. mutatum erat.

726. Ἰδμον Ἀβαντιάδην conjectura est B. Slothouweri verissima. Tum etiam ultima verba ordinem mutare debebant.

728. (723) Caesuram qua caret hic versus, ei conciliaturus Cl. Lennepius Anim. ad Coluth. 1, 1 p. 3 Τὸν δ' ἔκτειν' ἕτερον σὺς ἄγρ. Vt non reprehenderem versum, si in libris esset: ita illum quem habent libri, hac quidem parte, ob ipsam illam et numerorum asperitatem et exaggerationem nominum praefero. ο κ ε π.

728. (723) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hunc et sequentem versum turpissime corruptos esse, quivis videre potest, quomodo autem restituendi sint, non facile vel sagacissimus etiam. Henr. Stephanus ob articulum ὁ integrum sequentem versum aliter legit ita:

Τύμβες χευόμενος πολὴν ἐπενήσατο ἄχνην.

Sed, si ita legimus, nullus erit sensus, quis enim ille sit τύμβος χευόμενος, neque Lynceus videre poterit; quod si Lycum dixeris, nego. Is enim non cum Argonautis navigavit; quod, puto, aduertens Stephanus, versum inter hunc et sequentem deesse arbitratur. Ego secus sentio, et primum vitium in αὐτὰρ ὁ latere arbitror, quamquam neque θαλλῇν rectum sit. Si in tam desperato loco conjecturae locus relictus sit, arbitrer potius legendum esse

— Αὐτ' ἄρα τοῖς γε

Τύμβες χευόμενοι, πολὴν ἐπενήσαμεν ἄχνην. κ ε σ η.

728. Schneiderus, qui μόνιος adiecit, demonstrare debebat primam in ἔκτανον corripì potuisse. Caetera Wakefieldius, quod admiratorum eius gratia afferro! in Silu. Crit. II. p. 133. ita corrigit: αὐτ' ἐπὶ τοῖς δὲ τύμβος χευόμενοι πολὴν ἐπανάσαν ἐπ' ἄλμην. Nos cum Schneidero Ruhnkenii emendationem ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in reliquis autem Iensianam, nisi quod scri-

τύμβες χευάμενοι πολλὴν ἐπεννισσόμεθ' ἄλμην,
 730 Ἀγκαίῳ πίσυνοι· τὸν γὰρ Φάσαν ἴδριν ἅπαντες
 ναυτιλῆς σφετέρῃσι δαημοσύνησι κεκάσθαι.

729. In Wrat. πολλὴν ab emendatrice manu pro πολλῖν. Vulgo ἐπένησαν θαλλῇν. Voss. Vind. Ruhnk. ἐπένησαν θῖνα. Vind. margo ἐπένησατο. 731. κεκάσθαι PAIC.

primus ἐπεννισσόμεθ', recepimus. Aitulit Ruhnkenius v. 572. ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν. Αὐτὰρ et ἂν δ' ἄρ' permutata etiam v. 1246.

729. (724) Τύμβος χευ.] Primum, quum praecedens versus habeat ὁ, non οἱ, legendum puto χευάμενος non χευάμενοι: deinde quod ad duo postrema vocabula huius versus attinet, pro ἐπένησαν quidem non dubito quin ἐπένησατο reponendum sit, quod conveniat cum ὁ χευάμενος: sed pro θαλλῇν quid reponi debeat, hoc vero mihi dubium est. ἄχνην quidem certe mihi in mentem iam tum, quum ille locus excuderetur, venerat, sed vereor ne novus iste mos esse comperiat *τῷ ἐπινῆσαι ἄχνην*: quare ἐπέχω. Verum hoc quoque addo, mihi videri deesse unum versum, aut plures inter hunc et proxime sequentem.

H. STERN.

728 et 729. (723 et 724) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hic locus etiam pars fuit acrioris iusto contentionis de Diphthongis αἰ et οἱ, an illae in fine vocis positae, proxima voce a consona incipiente, corripui possint. Egi de tota re in Ind. tit. αἰ et οἱ finales. Iam hunc no-

strum locum ita emendabat Casaub. Lectt. Theocritt. c. 18 p. 126 αὐτὰρ οἱ τοῖς γε Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν. Intellexit, credo, θαλίην epulas inferiarum. Sed nullam rationem habuisse videtur versus, qui sequitur, qui sic plane non cohaeret, nisi dicere velis, (ad quod festinare solet Pierfonus) versum excidisse. Mihi placere Eschenbachianam coniecturam αὐ τ' ἄρα τοῖς γε, iam indicavi in Var. Lect. Bentleyus ad Callim. H. in lou. 87, n. 13 p. 461 ita, αὐτὰρ ἐταῖροι Τ. χευάμενοι πολλὴν ἐπένησον ὕλην. Iens. Lectt. Luc. 2, 6 p. 175, illud οἱ Casaubonianum in medio relinquens, legit πολλὴν ἐπεννισσόμεθ' (vel ἐπεννισσόμεθ') ἄλμην, in quo me habet plane consentientem, videoque illud etiam placere Schraderi Anim. ad Mus. 17 p. 306, et Lennepio Anim. ad Coluthum 1, 1 p. 3. Malui tamen hic etiam retinere adhuc vulgatam lectionem et peccare more meo in partem cautiorem. GERN.

730. (725) Ancaeo, competitori muneris, praelatum ipsius fastidicae Argus iudicio Erginum, narrat Val. Fl. 5, 65. et sunt sane multae antiquorum de his

αὐτὰρ ὃ πηθαλίων οἰήϊα λάζετο χερσίν,
 νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέεθρα,
 ὃν δὴ Καλλίχορόν οἱ ἐπωνυμίην καλέουσιν,

732. ὃ addidit Schneiderus. οἰήϊα PAIC. χερσὶν pro vulgato χερσὶν Voll. 734. Καλλίχορόν μιν ἐπωνυμόν οἱ π. vulgo.

personis, locis, rebus, dissensionibus, quas non ex ipsa modo scriptorum, qui supersunt, Argonauticorum collatione colligere multas liceret, si quis hoc ageret, et fragmentis aliorum ab Apollonii scholiaste conseruatis: sed etiam ex omni aliorum Graeciae et Latii scriptorum numero: unde tamen tantum abest ut recte argumenteris conficta esse omnia, ut potius tanquam fundum aliquem, veram subesse historiam, inde conficiatur.

ο ε ε κ η.

734. (729) Ὁν δὴ καλλίχορον] Rursus turpiter se dant hoc loco interpretes. Καλλίχορος, fluvius est Paphlagoniae, de quo vide Apollonii Schol. lib. II. vers. 906.

ε ε κ η.

734. (729) Dupliciter poeta in vno versu pronomibus abusus est, primo quod plane Orientis more ad relatiuum ὃν adiunxit μιν: deinde, quod illud οἱ suum etiam hic inculcavit, de quo in Indice h. v. n. 1. Nisi frequentius esset illud Pleonasmus genus, quam ut corruptionis temere posset argui, non difficile esset hunc versum utroque liberare, hoc modo, ὃν δὴ καλλ. κατ' ἐπωνυμίην καλέουσι. Idem flumen esse Parthenium et Callichorum, constat. ο ε ε κ η.

734. 735. Hos tam putidos et scholasticos versus non a poeta scriptos esse arbitror, sed e grammatici scholio temere conflatos. π ν η κ κ. Recte vero Ruhnkenium refutavit Schneiderus, tum eo quod Orpheus etiam alibi aliorum carminum suorum mentionem facit, ut v. 40. 46. 1196. tum quod caussa, quare de Callichoro alibi dixerit, manifesta est. Bacchi enim ibi Orgia instituta fuerunt: inquam rem et Apollonium II. 905. sqq. et Ammianum XXII. 8. attulit. Caeterum prosodiae vitium in ἐπωνυμόν οἱ sustuli. Apollonius de eodem Callichoro v. 909.

ἐξ ἡ Καλλίχορον ποταμόν περνασμένους
 ἠδὲ καὶ Αὐλίον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Caeterum, quod Apollonius Callichorum a Parthenio distinguit, Schneiderus signa lacunae se apposuisse dicit, quae quidem nulla apposuit. Apollonius primo Callichorum v. 904. deinde Parthenium v. 936. memorat: noster, si lacuna hic est, ordinem peruerteret. Quare ego fateor me non intelligere, quomodo leuius peccatum sit, ordinem locorum perturbare, quam duos fluuios confundere. Itaque nihil hic puto excidisse.

735 ἄν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐνὶ προτέροισιν ἔλεξα.
 ἔνθεν ἄκρην προβλήτα παραπλώσαντες ἔβημεν
 γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τὴν οἱ παράμειψε θέεσα
 Ἀργῶ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Κάραμβίν δ' ἴκετ'
 ἄκρην,
 ἣ ἐπὶ Θερμῶδων χέεται, Ἄλυός τε ῥέεθρον,
 740 πολλὸν ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἀλιμυρέας ἔλκων.

735. ἐν coni. Gesa. pro vulgato ἐπὶ. ἔλεξα Voff. pro vulgato ἔλεξα.
 736. ἄκρα Ruhnk. Vulgo ἄκραν. 737. τὴν οἱ Voff. Ruhnk. Vulgo τὴν δὴ.
 738. Κάραμβίν Voff. Ruhnk. Vulgo Κάραμβιακὴν.
 739. ἐπὶ coni. Schneideri pro vulgato ἐν. χεῖται dedit Schneiderus pro vulgato κεῖται.
 740. πολλὸν ex em. Wesselingii pro βάλων vulgato recepit Schneiderus.

735. (730) Fuit forte peculiaris causa poetae, cur hoc Parthenii nomen ita diligenter inculcaret. Respicit ad v. 86 et 262.

GRK.

738. (733) Κάραμβιάνην] Promontorium hoc Straboni lib. VII. et Apollonio dicitur Κάραμβις. Est vero παφλαγόνων ἀκρωτήριον ἢ Κάραμβις, τὸ διαιρῶν εἰς πελάγη δὴ τὸν εὐξεινον πόντον, τῷ ἐκατέρωθεν σφιγγόμενον πορθμῷ. inquit Strabo. l. c.

RSCH.

738. Κάραμβίν recipere non dubitavi. Produxit syllabam ob accentum, Homeri exemplo, quem alii, re non intellecta, etiam cum vitio prosodiae sequuti sunt, vt Dionysius Periegetes v. 1039.

ἀλλ' ἦτοι πυλέων μὲν ὑπὸ πόδα Κασπίων

Πάρθοι ναεταύσιν ἀρήϊοι.

Κασπίων iota producto dici posse ratus, quia Κασπὴν ita diceretur. Nisi accuratissimus scriptor dedit:

ἀλλ' ἦτοι πυλέων ὑπὸ Κασπίων πόδα Πάρθοι,

Πάρθοι ναεταύσιν ἀρήϊοι, repetitione ei vnitatissima. Et Κασπίων pro; Κασπίων legitur v. 1035.

739. (734) Ἄλυος] Scribe Ἄλυος, ita enim ab aliis appellatur; et pro κεῖται, mallet ῥέετα. vid. Apollon. lib. II. v. 72.

RSCH.

739. Χεῖται dedit Schneiderus. Debebat epicorum more χέετα. Ἐπὶ idem ex Apollonio II. 364. τὴν δὲ (Κάραμβιν) περιγνάμψαντι πολὺς παραέκλιτα ἦδη αἰγιαλός· πολὺς δ' ἐπὶ πέρασιν αἰγιαλοῖο ἀκτὴ ἐπὶ προβλήτῃ ῥοαὶ Ἄλυος ποταμοῖο δεινὸν ἐρεγγύοντα.

740. (735) Obscurant versum participia duo contrarios motus significantia, βάλλον et ἔλκων, ad unum ῥέεθρον relata: sine coniunctione. Possunt tamen intelligi de aestu maris cum Halye communicato, quatenus nunc in ripas impingit fluctus,

νέρεθε δ' ἐπιθρώσκουσι Βορειάδος ἀντίον ἄρκτου
μακρὰ Θεμισκύρης Δοιαντίδος * *
ἄγχι δ' Ἀμαζονίδων δαμνίππων ἄσσα κεῖται,
καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοὶ τε Βέ-
χειρες

741. νέρεθ' ἐπιθρώσκουσι Voss. Vind. Rahnk. Vulgo νέρεθε δ' ἐπι-
θρώσκουσι. βαριάδος Voss. Vind. βορηάδος Ruhnk. 742. μακρὰ δέ
μιν σκύρης βοιαντίδος Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo βοιαντίδος ἄψα κεῖ-
ται. 744. τυβαρήνα Voss. (vt Gesnerus indicauit) PAIC. Sed Voss-
ianum Τιβαρήνα habere refert Ruhnkenius. Vind. et Ruhnk. Τιβά-
ρηνα. Vulgo deinde λαοὶ τ' ἐπὶ χεῖρες. Margo Voss. ab eadem manu
λαοὶ τε Βέχειρες.

nunc ab illis trahit ac sorbet.
Sed nec displicet Cl. Wesselin-
ghii coniectura Obseruatt. 1, 22
proposita, et vsu Apollonii 2,
365 et 946 confirmata Πυλὸν ἐπ'
αἰγιαλὸν, vel vt propius a βάλ-
λον ablit, Πολλὸν, et hoc in-
terpretando secutus sum. Quin
etiam nostro v. 746 πολὺς λει-
μὸν est ingens pratum. GERN.

740. Πολλὸν firmatur loco
Apollonii, quem modo attuli.
V. Slothouwerus, mire callidus
inutilia excogitare, in Act. Soc.
Trai. III. p. 153. legendum pu-
tat, βάλλον ἐπ' αἰγιαλὸν δίνης
ὀλιμυγίος ὄλκον.

741. Ἐπιθρώσκουσι scribendum
erat, vt v. 902. 1272.

742. (737) Μακρὰ Θεμισκύ-
ρης βοιαντίδος] Δοιαντίδος le-
gendum, non βοιαντίδος, ex
Scholiis ad Apollon. lib. II. v.
373. Δοίας, inquit, καὶ Ἀκμων
ἄδελφοι, τίνος δὲ πατρὸς, ὃ
φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης.
Πλησίον δὲ φησι τῷ Δοιάντος
πεδιά εἰσι τρεῖς πόλεις, ἔθνη
κατ' ἕκην αἱ Ἀμάζονες, Λυκατῖα,

Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία. GERN.
Add. 2, 990. GERN.

742. (737) Δοιαντίδος etiam
restitui vult Holstenius ad Steph.
Byz. h. v. GERN.

742. Verba ἄψα κεῖται nata,
ni fallor ex variante lectione se-
quentium, ἄσσα κεῖται, ve-
ram lectionem loco pepulerunt.
Quam, stultum sit, ingenio
quaerere, quum non nisi e me-
lioribus libris restitui possit.
RVHNK. Heynius, vt refert
Schneiderus in var. lectt. ἄγχι
ἀεῖται, explicant se, aperlun-
tur, coniecit.

744. (739) Καὶ χάλ.] Pro ἐπὶ
χεῖρες vide an reponi possit βέ-
χειρες, (quorum mentio fit a
Dionysio in descriptione situs
orbis) vt sit λαοὶ τε βέχειρες.
H. STERN.

744. (739) Καὶ Χάλυβες, Τι-
βαρηνά τ' ἔθνη] Omnino ita le-
gendum est, non τυβαρήνα, vt
superiores editiones habent. Nam
Τιβαρηνοὶ, ἔθνος σκυθίας. Cum
in hoc versu circa vocem ἐπὶ χεῖ-
ρες aliquamdiu ambigerem, ne-

745 μίγδην Μοσσύνοισι πέδον περιναίετ' αἶσιν.

βαιὰ δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλαμεν αἰγιαλοῖσιν,

ἤχι τε Μάκρωνες Μαριανδυνόισιν ὄμβροι.

745. Vulgo μίγδην ἐν μοσύνοισι. Voss. Ruhn. μίγδην μνημοσύνης.

746. λαὸν Voss. Vulgo λαῖα. 747. Vulgo Μαῦροι ἔσαν. Ruhn. μάκροι ἔσαν, quod Schneiderus etiam e Voss. notauit, de qua re nec Gesnerus nec Ruhnkenius quidquam. Vulgo Μαριανδύοισιν. Ruhn. Μαριανδυνόισιν, Voss. eodem modo, sed eadem manus correxit Μαριανδυνόισιν.

que tamen Stephani correctio, quae hanc vocem mutat in Βέχειρες, admodum placeret, commodum rursus auxilium tulit Clariss. Graevius, qui ita ad me: Nihil muta. ἐπίχειρες etiam hoc loco. sunt vicini, qui quasi ad manum sunt; describit enim Mosynoecos, qui semper coniunguntur cum Tibarenis et Chalybibus. vid. Mel. lib. I. cap. ultimo. Stephanum in Τιβαρηνία. Strabonem et alios. ἐπίχεις est apud Polluc. II. 4. p. 105.

ESCH.

744. Ruhnkenius Wesselingium ad Hierocl. Synecd. p. 665. attulit.

745. (740) Μίγδην ἐν μοσύνοισι] Hi ab aliis dicuntur μοσύνοικοι, qui

— ὕδα ναιετάουσι

Μόσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπ' ὀνυμοὶ ἐνθεν ἔασιν.

ESCH.

745. Schneiderus, nisi quis Bechires, vel simul etiam Tibarenos et Chalybes ab nostro Mossynoecos vocatos credere velit, versum intercidisse putat. At metrum eum admonere debebat de vitio. Nam in μοσύνοισι primae duae syllabae producuntur. Itaque deleui parti-

culam ἐν. Μόσσυνοι sunt ipsi Mossynoeci, non Turres. Vid. Interpp. ad Steph. Byz. Hesychius etiam alteram formam Μόσσυνες de populo intelligi tradit. Atque ita legisse Cribellus videtur, qui vertit: *sociasque manus Stybarena frequentant regna, et Mossynes iunguntur in urbibus una.* Hoc igitur dicit noster: *Bechires et aliae gentes una cum Mossynoecis istas regiones tenent.*

746. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 14. νῆα corrigit, non male. Schneiderus λατμα dedit, cuius vocabuli nude positi exemplum attulit ex Apollonio I. 1299. Lenior nostra mutatio est. Λαὸν in Vossiano ex adnotato βαιὸν ortum.

747. (742) ἤχι τε Μαῦροι] Omni nos labore circa hunc versum liberavit Doctissimus Holstenius: cum enim et nos aliquoties pro Μαῦροι Μάκρωνες substituere voluissemus, commode incidimus in eius notas in Stephanum, ubi optime eum hunc locum restituisse deprehendimus. Tuto igitur cum celeberrimo viro hunc versum posterum ita lege:

νέσθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὰς παρακέκλιται
αὐχὴν

ἐνθα δ' ὑπωρεῖσιν ἐπὶ προβλήσι κυκλῆνται

750 τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα πόντη·

749. ἐνθ' ὑπωρεῖσι Voff. προβλήτι Ruhnk. 750. ὑπὲρμαχον Ruhnk. πόντῃ e Voff. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo κόλπῳ.

Ἡχί τε Ταῦροι ἦσαν Μαριαν-
δύνοισι ὄμυροι.

Μαριανδύνοισι legendum esse, pro μαριανδόροιςιν, manifestum est vel ex solo vaticinio Phinei apud Apollonium (2, 352).

ε s c h.

747. (742) Laudat Holstenius de Mariandynis Schol. Apollo. 2, 140. De Μαύροις autem violum dicit. Verum addit, „nisi quis pro Ταῦροι, quomodo rescripti, malit Μάκρωνες, sed tum maior mutatio facienda, ut versus constet.“ Nempe facile esset Ἡχί τε Μάκρωνες, Μαριανδύνοισιν ὄμυροι. Haec in V. Μαριανδυνία. Sed post in Ταυρικῇ rem plane conficit, et scribi iubet Ἡχί καὶ Ταῦροι ἦσαν Μαριανδύνοισιν ὄμυροι.

o e s n.

747. Schoenemannus l. l. ἢ Τιβερηνὸν ἦσαν legendum putat. Sed huius tanta est audacia in hoc loco corrigendo, et versibus in alium ordinem redigendis, ut vix habiturus sit, qui ei assentiat. Μάκροι ἦσαν e suo codice Ruhnkenius, ut Μάκροι dicti sint Macrones, vel magis etiam Μάκρωνες, deletō ἦσαν probat. Hoc, quantumvis repugnet Schneiderus, recepi. Nam, si quid hic difficultatis est, non est in eo, quod Macro-

nes, sed quod Mariandyni, qui multo ante commemorandi erant, hic nominantur. Μάκρωνες hoc facilius potuit in μάκροι ἦσαν corrumpi, quod syllaba αν non in ipsis versibus, sed supra per compendium scribi solet.

748. (743) Νέσθε δέ τοι ἑλίκης] Taurorum Cherfonnesum intelligit, quao longa ceruice a Septentrione in Austrum procurrit. ἑλίκη autem hic Septentrio est, non Helice oppidum, quod hic somniant interpretes. ε s c h.

748. (743) Male tamen me habet in illa Holsteniana sententia, quam ornat V. Ταυρικῇ, quod Cherfonnesi Tauricae incolae quomodo ὄμυροι confines Mariandynorum vocari possint, vix assequor: et Macrones ad Thermodontem et Parthenium collocati Herodoto 2, 104. Sed nunquam ad liquidum perducetur Geographia Orphica, et vniuersim antiqua, ut non multa maneant tenebricosa. o e s n.

749. Schneiderus mauult προβλήσι.

750. (745) Cum αὐλῶνες sint conuales, et ob id ipsum umbrosae, quaeri potest rectene τηλεφανεῖς dicantur, epitheto montibus aptiori? Nempe non tam hoc spectauit poeta, quod e

ἔ Σίνδης ὄρος αἰπύ, καὶ εὐθαλέες λειμῶνες
 ἔνθα δ' Ἀράξῳ ρεῦμα μεγαβρεμέτε ποταμοῖο,

751. Kulgo ἔ Σύνης ὄρος ἐπὶ πολὺς τ' εὐθαλὴς λειμῶν. Voss. αἰ-
 πύ pro ἐπὶ. εὐθαλέα Voss. Vind. Rubak. 752. Vulgo ἐνθάδ' Ἀράξῳ.
 Rubak. ἔνθα δ'.

longinquo possint conspici, sed quod longe lateque celebrantur, atque e longo inuitant alliciuntque homines ob pulchritudinem suam aulones. Quin ipsi montes certo qui complectuntur aulonem, illum et ipsum faciunt τηλεφανῆ. Est de aulone in vniuersum, et imprimis Palaestinae praeclara Dissertatio Io. Ge. Waltheri inter obseruationes ipsius historicas et criticas, Weisfensellae 1748 editas. Vltima vox siue πόντος legatur, siue κέλευς, non mutabitur sententia. Potest enim hic vel totius maris nomen locum habere vel partem.

G E S N.

751. (746) Versus Heroicus: penultimam in εὐθαλὴς productam video etiam H. 67, 7.

G E S N.

751. Symen nemo nouit. Itaque Σίνδης scripsi. Strabo XI. p. 753. περὶ δὲ τὴν λίμνην Μαιώτα· πρὸς δὲ τῇ θαλάττῃ τῇ Βοσπόρου τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐστὶ, καὶ ἡ Σινδική· μετὰ δὲ ταύτην Ἀχαιοί, καὶ Ζύγοι, καὶ Ἠνίοχοι, Κερκέταί τε καὶ Μακροπόωνες. Similiter Mela I. 19. qui Sindonum (ita vocat) urbem Sindum habet, quae Sinda Ptolemaeo est. Caeterum καὶ εὐθαλέες λειμῶνες scripsi, quod probaturos spero, qui epicum sermonem callent. Rubakenii πολὺς δ'.

εὐθαλὴς λειμῶν non solum propter malum in fine versus spondeum, sed etiam propter mensuram adiectiuum εὐθαλὴς ferri nequit. Exemplum verbi afferendum erat, in quo prima brevis, tertia longa esset, quod contra est in iis, quae attulit. Atque omnino, quae commemorauit spondeum in fine habentia, ut ἱεροθαλὴς, νεοθαλὴς, ἡμεροθαλὴς, aut Dorica sunt, aut, si sunt in scriptore Ionico, ἱεροθηλὴς, et sic reliqua, scribi debent.

752. (747) Ἐνθάδ' ἀράξῳ ρεῦμα] Vide ad hunc et sequentes versus Plinium lib. VI. c. IX. et Apollon. lib. 4.

E S C H.

752. (747) Non magis miror Araxen, e quo Thermodon, Phasis, ac Tanais funduntur, quam Istrum totam Europam percurrentem Herodoti 4, 48 sq. Haec ignorantiae, literarum paucitati, et miraculorum amoris priscae aetatis, condonantur. Talis est confluens Eridani et Rhodani apud Apollonium 4, 627. Et, quod magis huc pertinet, 4, 132 παρὰ προχόοις Λύκοιο, ὅς τ' ἀποικιδόμενος ποταμὸς κελάδοντος Ἀράξῳ φάσις συμφέρεται ἱερὸν ῥύον, οἱ δὲ σὺν ὁμῶν Καυκασίην ἄλλα δ' εἰς ἐν ἐλαυνόμενοι προχέουσιν. Add. Thermodontis descriptio 2, 971

ἐξ ἑ Θερμάδων, Φᾶσις, Τάναις τε ῥέεσιν·

ἑ Κάλχων κλυτὰ Φῦλα, καὶ Ἡνιόχων, καὶ
Ἀβάσγων.

755 ὃν παραμειβόμενοι, μυχάτοισ ἐπεπλείομεν ὄρμοις
Οὔρων, Χινδαίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,

754. Vulgo Ἀραξῶν. 755. Vulgo ἐπεπλώομεν. ἐνεπλώομεν Ask.
ἐπεπλείομεν Voff. Vind. Ruhn. ἐπεπλώομεν PAIC. 756. Vulgo

lqq. In Araxe etiam minus mi-
rum monstrosam obseruari Geo-
graphiae confusionem, cum vi-
deatur illud nomen appellati-
vum fluminibus cum sono quo-
dam et fragore ruentibus tribu-
tum: ad quam ipsam etymolo-
giam *μεγαβρεμίτω* epitheton hic
alludit.

ο κ ε η.

754. Ἀραξῶν Ruhnkenius in
Ἀράξων mutabat e Steph. Byz.
qui Ἀραξός, inquit, πόλις πρὸς
τῇ Πόντῳ. Callide vero Ruhn-
kenius omisit haec Stephani
verba: τὸ ἔθνικόν Ἀράξιος, ὡς
Σαβάξιος. Quibus vti poterant,
qui Ruhnkenii coniecturam im-
probarunt, Schoenemannus et
Schneiderus, si Stephanum in-
spexissent. Ego Ἀβάσγων dedi.
Is circa has regiones populus
Arriano, Procopio, Stephano
Byzantino memoratus. Vide
Mannertum T. IV. p. 396. Steph.
Byz. in Σάννιγα, ibique inter-
pretes. Stephano dicuntur Ἀ-
βάσγοι, alibi Ἀβασκοί. Similis
permutatio litterarum in Ἀραξός
occurrit, quod, vt Holstenius
observavit, alibi Ἀρακος, haud
dubie ex Ἀρασκος, scribitur.

755. Recte Schneiderus ὃν re-
fert ad θαλάχρον αὐχένα. Orpheus

enim, breuitati studens, omnem
sinum, in quo Sindi, Araxes,
Thermodon, Phasis, Tanaia,
Colchi, Heniochi, Abasci sunt, ap-
paruisse dicit. Caeterum V. Slo-
thouwerus in Act. Soc. Trai. T.
III. p. 154. *μυχάτους παρεπλώ-
μεν ὄρμος* legendum suspicatur,
vt sequentes accusatiui hinc pen-
dere possint, quorum causa
Ruhnkenius verum excidisse pu-
tat, probante Schneidero. Mihi
secus videtur. *Μυχάτοις ὄρμοις*
est *ultimis stationibus*; ἐπεπλώ-
ομεν autem cum sequentibus ac-
cusatiuis iunctum. De qua con-
structione dubitatum est ab
Hemsterhusio ad Lucian. T. I.
p. 384. et Abreschio Diluc.
Thuc. p. 114. Sed firmat eam
praeter paucos locos, quos illi
commemorant, Appianus de
bello Mithridat. 95. T. I. p.
786, 33. αὐτὸς δ' ἀπαντας ἐπέ-
πλει. Et de bellis civil. IV. 36.
T. II. p. 578, 95. *τριήρεις τὰς
αἰγιαλὺς ἐπέπλεον, σημαῖα τε
ἀνίσχυσαν τοῖς ἀλωμένοις, καὶ
τὸν ἐντυγχάνοντα περισώσυσαν.*
Est autem ἐπέπλεῖν cum accusati-
vo, locum nauigando lustrare:
id quod nos eodem modo *be-
schiffen* vocamus.

756. (751) Οὔρων, Χινδαίων

Ἀσσυρίων τε λεών, τρηχύν τ' ἀγκῶνα Σιγώπης,

Χιδαίων. Voss. Χινδαίων. Ruhnk. Χυνδαίων. Vind. χ'ίδαίκον. 757.
Vulgo τελίων· τρηχύν δ'.

te etc.] Versus plane desperatus quem vix sine manuscriptorum ope restitui posse arbitror. Holstenii correctio medelam quidem afferre posset, si credi posset, Argonautas nauim suam humeris per longissimum terrarum spacium portasse, et infanis erroribus delectatos fuisse; tum etiam a vulgari scriptura nimis recedit. Ita autem ille:

Σύρων Χαλδαίων τε Χαρανδαίων
Σολύμωντε.

Eadem opera ad Indiae oras eos transportare quis posset, et paucissimis mutatis legere

Ούρων Χιαναίων τε Χαρανδαίων,
Σολύμωντε.

Omnium enim horum populorum meminit Plinius lib. VI. Sed neutrum ferri posse, scio, quamobrem ego ἀπίχω, et doctioribus hunc locum relinquo.

BSCH.

756. (751) Tanto liberius in doctissimum Holstenium lusit non indoctus tum iuuenis quod ille ad Steph. Byzant. V. χαλδαῖοι, nullam rationem coniecturae suae reddidit. Poterat autem illam ornare, si libuisset, aut non immortuus esset imperfecto operi, illis ipsis traditionibus, quae diligenter praesertim et ingeniose a Magno Bocharto 4. 31 collectae expositaeque sunt de Colchicarum Aegyptiarumque rerum conuenientia. Forte altius etiam ascendere, et Phoenices appel-

lare licebat. Syrorum quidem et Chaldaeorum, Solymorumque nomina apud Colchos inuenta non plus habent admirationis apud remotioris antiquitatis consultos, quam ipsa circumcisio. Quis ignorat morem colonorum nomina suae patriae antiquae imponendi fluminibus, montibus, vrbibus nouis? Sed haec obiter breuiterque tractari non possunt. Inspicere hic satis fuerit Herodotum 2, 10, et ibi Colchos Aegyptiorum colonos sine dubitatione poni; Syrios autem ad Thermodontem et Parthenium fluuios collocari, animaduertere.

GESN.

756. Vt in nominibus ignotis, fidem optimorum codicum sequutus sum. Vri fortasse iidem qui Virgi Straboni VII. pag. 470. ad Istrum incolentes, siquidem etiam Sigynos huc traxit noster.

757. (752) Vid. dicta ad 635 de πνημῶν f. πναμῶν. GESN.

757. (752) Vix dubito, quin legendum sit Ἀσσυρίων τε λεών, cum praesertim ab Atticorum illa ratione non abhorreere nostrum appareat v. 821. Cogitabam, an forte ad hos Assyrios pertineat, quod est apud Stephanum h. v. Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ τὴν Σύρον. Iungit hos populos etiam Val. Fl. 5, 110. *Assyrios com-plexa sinus stat optima Sino-pe*. Sunt nempe iidem Leucosyri, Cappadoces etc. OΞΣΝ.

καὶ Φίλυρας, Ναπᾶτας τε, καὶ ἄσσα πυκνά
Σαπίρων·

Βύζηρας τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενά Φῦλα Σιγύνων.

760 Ἴκτα δ' ὑπὸ πνοιαῖς ἀνέμῳ πληγίτις Ἀργῶ
ὄρθριος, ἐρχομένης ἧς ἐπ' ἀπείρονα κ' σμον,
ἐς πέρατ' Ἀξείνῃ, Φᾶσιν κατὰ καλλιρέεθρον.

758. Ruhn. καὶ Χάλυβας ναύτας τε. Schneiderus e Voss. Να-
πάτας pro vulgato ναύτας. Deinde ἄσσα πυκνάσιν et nihil amplius
Ruhn. 759. Σιγύνων vulgo. 760. Vulgo πνοῖα, 761. Vulgo
ὄρθριον. 762. ἐς πέρατ' Schneiderus e con. Heringae. Vulgo ἐσπερ'
ἐπ'. Post hunc v. in libris omnibus sequitur v. 757. versus autem 763
— 766. leguntur post v. 769. vide notam ad v. 770.

757. Wesselingius Probab. c.
9. τε λεῶν legebat, quod Ruhn-
kenius mutavit in τε λεών, ex-
emplum huius formae ex no-
stro v. 821. afferens, et e Marm.
Οκον. p. 109. Δὲ post τρηχὺν
in τε mutavi. Caeterum Schnei-
derus, paratissimus alias geo-
graphiae ignorantiam nostro ex-
probrare, hunc versum cum
Schoenemannio post v. 738. col-
locandum censet.

758. Ναπᾶτας τε, cod. Voss-
iani lectionem, firmavit Ruhn-
kenius auctoritate Steph. Byz.
Νάπης, κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκίστωρ
Ναπίτης, ἢ Ναπίτης. τῆς κώ-
μης, καὶ Ναπίται ἐθνικόν.

759. (754) Σιγύνων] Scribe
Σιγύνων, quemadmodum Apol-
lonius lib. IV. p. 320. εἰς κ.

759. (754) Credo ad hos per-
tinere, quod ex Ctesiae primo
Periplus ponit Stephanus:
Σιγυῖος πόλις Αἰγυπτίων, nem-
pe colonia, quales ad Pontum
et apud Colchos plures. Non
comminiscor, quomodo in Hol-
steini notas irreperere potuerit

indigna ipso et Ryckio obser-
vatio: „Quid igitur hoc loco
est Σιγυπτίων; An planos intel-
ligit, quos vulgo Αἰγυπτίους
dicimus?“ Germanicae originis
esse miram hanc coniecturam,
facile video, cum Zigeuner ap-
pellari soleant a nostris eirones
illi, quos Αἰγυπτίους bona
pars Europae appellat. οὐκ οἶκ.

759. Sigyni vna cum Thraci-
bus et Scythiis memorati Apol-
lonio IV. 320. Herodotus, Σι-
γύννας vocans, ultra Istrum col-
locat v. 9. Ad Caucasum, ut
videtur, Strabo XI. p. 790.

761. Ὀρθριος etiam Schnei-
derus praefert.

762. (757) Cl. Wesselingius
obseruat. 1, 22 p. 82 coniicit,
ἔσχατ' ἐπ' ἀξείνῃ, ut Apollo. 2,
1264 ἰκοντο Φῦσιν τ' εὐρυέντα
καὶ ἔσχατα πείρατα πόντου. Hos
vocat noster ἀξείνῃ πόντοιο μυ-
χῆς v. 84. Sed Heringa Obs.
10 p. 80 totum locum ita con-
stituit: Ἴκτα — Ἀργῶ Ὀρθριος
(ἐρχομένης ἧς ἐπ' ἀπείρονα κ' σ-
μον) Ἐς πέρατ' ἀξείνῃ, quod

αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ σῶμα περὶ ῥέοντος
 ἰκόμεθ', αὐτίκα οἱ τέφανος καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
 765 Αἰήτεω κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐνὶ κῶας
 χρύσειον ἠώρητο χαλαζαῖη ἐπὶ φηγῷ.

764. αὐτίκα οἱ τέφανος Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo αὐτίκ' ἄρα τέ-
 φανον. 765. Vulgo Αἰήτεω et ἐπὶ. 766. χρύσειον Voss. Ruhnk.
 ὑπὸ Voss.

magis placebat. Nisi forte ἔ-
 σπερα ἄζειν licet interpretari
 litus occidenti soli oppositum.
 Nec video, quid impediatur, quo-
 minus ita accipiamus. Pontum
 quidem pro regione, quam
 Pontus alluit, solemni appella-
 tione poni, constat: quidni ἄ-
 ζεινος etiam, quod non tam
 maris quam accolarum esse epi-
 theton, res ipsa loquitur. Igi-
 tur ita verti. O E S N.

764. (762) Cl. Wesseling.
 Obsl. 1, 22 p. 69 coniecisse se
 ait, αὐτίκ' ἄρ' αὖτε φανόν, verba
 illustris, quia de τέφανον, neu-
 trius generis non constat, φα-
 νός autem λαμπρός sit apud He-
 sychium. Sed mox praefert τε-
 φάνη vel τεφάνη, quae sunt He-
 sychio τεῖχος ἐπύλξεις καὶ πύρ-
 γων. Forte rectum est, Vossia-
 num τέφανος. Certe v. 895
 ἐπὶ τεφάνοισι πυκνόμενον sic
 dixit noster. Et videntur in-
 discretim τεφάνην dixisse ac τέ-
 φανον. Il. Σ, 597 τεφάνας κα-
 λὰς habent virgines: et Il. N,
 736 τέφανος πολέμοιο est coro-
 na hostium hostem circumdans.
 Putabam aliquando τέφανον esse
 accusativum pendentem a κα-
 τέφαινε. Ostendit Tiphys ma-
 ros. Sed solet noster hoc ver-
 bo intransitive uti, apparuit,

quod Index noster demonstrat.
 Itaque nihil asseuero. O E S N.

765. (763) Τοῖς ἐπὶ κῶας]
 Pro ἐπὶ, mallet, legere ἐνὶ.
 E S C H.

766. (764) Fateor, me nec
 auctorem laudare alium posse
 χαλαζαῖης φηγῷ, neque quid
 sibi velit, aliter, quam conie-
 ctando assequi, nempe grandini-
 fam, ita fertilem, ut leuiter
 concussa tanquam grandinem
 suae glandis fundat. Glandi-
 neam sagum dixit in sua in-
 terpretatione Cribellus: modo
 non Grandineam ipse ad ver-
 bum reddiderit. Cl. Bernardus
 ad Synes. de Febr. p. 13 ἀζα-
 λῆ coniecit. Sed non indicat,
 cur arida sagus viridi hac in re
 praeferrī debuerit. Caeterum
 Apollonius quoque 2, 406 ἐπ'
 ἀκρῆς φηγῷτο ponit vellus; sed
 2, 1149 et 1274 ἐπὶ δρυὸς ἀκρε-
 μόνεσσιν. G E S N.

766. Gesneri explicatio in-
 eptissima est. Schneiderus scor-
 pium frigus ictu inducentem ab
 Nicandro Ther. 13. χαλαζήεν-
 τα vocatum adnotavit, quod ibi
 aliter interpretatur scholiaſtes,
 eumque imitatos esse Maximum
 περὶ καταρχῶν 123. et Non-
 num 4, 2. 18, 12. Nonni locos

Ἀγκαῖος δ' ἦνωγε, παραιφάμενος ἐπέσσειν,
λαίφεά τε ζέλλειν, καὶ ἐπὶ κριον αὖθι χαλάσσαι,
ἰσὺν ἀνακλιναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ νίεσθαι.

770 ὥς οἱ μὲν τὰ ἔκαστα πονεΐανθον· αὐτὰρ ἴησων

768. ἐπὶ κριον Ruhnk. Gefn. Vulgo ἐπ' ἱκρίον. PAIC. ἐπ' ἱκρίων.
769. εἰρεσίῃ Voss. Ruhnk. 770. πονεΐανθον Voss. Vulgo πονήατο.

ibi nemo inuenerit, sed IV. 543. p. 132, 7. et XVIII. 256. p. 502, 12. Hic etiam XVIII. 232. p. 500, 22. χαλαζήντας ἐπέειπεν, sed proprie dixit. Videtur hoc verbum *virulentum* significare: vnde Hipponactis iunior χαλαζήνης τάφος apud Philippum in Anth. 83. T. II. p. 255. Brunck. Similiter χαλάζα in Soph. Oed. R. 1278. de effollis oculis: ἀλλ' ὁμῶ μέλας ὁμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτίγγετο. Ita legendum. Intelligit aquosum humorem vna cum sanguine ex oculis deluentem. Quod si haec vis est vocabuli χαλάζα, seruari debet χαλαζήν propter locum Apollonii Rh. III. 818. de radice quadam: τῆς οἴην τ' ἐν ὄρεσσι μελαίνην ἱκμάδα φηγῷ πασπῇ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεντα. Scholiastes ibi: τὸ ἀποφερόμενον ὑγρὸν, ὑπὸν εἴπε τῆς φηγῷ.

767. Productio brevis syllabae debetur antiquis epicis, apud quos haec verba hoc ordine posita inueniebantur, vt apud Hesiodum Theog. 90. μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέσσειν.

768. Aperte comparauit Schneiderus Apollonium N. 1264.

768. (759) Ἐπ' ἱκρίον αὖθι χαλάσσαι] Schol. Apollon. loco iam saepius citato: Ἱκρίον, οἱ μὲν μέρος τῷ ἰσῷ λέγουσι. βέλτιον δὲ νοεῖν ἱκρίον τὴν καλυμένην κερὰν, ἧς τὰ ἄκρα ἀρότερα λέγονται. λέγεται δὲ ἱκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πύσσαλοι πρόσκεινται. Arbitror tamen ego, commodius hic legi ἐπὶ κριον, vna voce. KSCN.

768. Non potui dubitare, quin ἐπὶ κριον vna voce scribendum esset. Diligens est in nomine ἱκρίον declarando Eustathius ad Il. O, 676 p. 1046, 21 et ad Od. Γ, 353 p. 133, 35. De priore loco adscribam, quod maxime huc pertinet: Τὰ ἱκρία — καὶ ἐπὶ ἰσῷ — ὅθεν καὶ ἐπὶ κριον τὸ κέρας τῷ ἰσῷ, ὃ ποινέτερον (lingua ῥωμαϊκῇ recentium Graecorum) κερτάριον καλεῖται. Iubet Ancaeus primo vela contrahi et conuolui, tum antennam deligatam ad malum solui, denique ipsum malum in ἰσοδόκην suam reponi, vt Il. A, 434: cum iam velificatione nihil opus esset, sed remigio solo in Phaside res gerenda. GASP.

770. Ante hunc versum lacunae signa posuit Schneiderus. Et id sane necessarium est, si vulgatus versuum ordo, in quo

αὐτίκα οἱ μέρμηγε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ξυνῇ τ' ἐν Μινύησι διπλὴν ἀνενεύκατο φωνήν,
 ἥ οἱ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
 μελιχίοις σέρξοι τε παραφάμενος ἐπέεσσιν,

771. αὐτίκα μερμήριζε vulgo. μέρμηρι P. A. L. μέρμηγε C. Φρέ-
 νας Ruhn. 772. Vulgo ξυνῇ μὲν Μινύησιν ἄδην. 773. ἥ γ'
 ἐπ' vulgo. ἥ μιν ἐπ' Voff. Vind. ἥ μιν ὑπ' Ruhn. Deinde vulgo
 μόλη. Tum ἄδως εἰσω Voff. 774. σέρξει — ἐπέεσσι Voff. σέρξοι
 Ruhn. Vulgo σέρξη.

ante hunc v. leguntur 763 —
 766. servatur. Sed hunc vt mu-
 tarem, duas habui causas,
 vnam, quod, quid fecerint Ar-
 gonautae, vix quidquam reperi-
 ri potest, qui, quae in ostio flu-
 vii nauigantes facere debent,
 iussi sint facere iam antea, ab
 Ancaeo; alteram, quod infra v.
 1160. in simillima re, quum Ar-
 gonautis imperia data essent,
 eadem verba, ὥς οἱ μὲν τὰ ἔκα-
 ρα πονείαδον sequuntur. Caete-
 rum vulgata lectio πονήατο,
 quae vereor vt alio huius for-
 mae exemplo defendi possit, et
 iam hiatu laborat, et hic et in-
 fra v. 1160. Quem quum vtro-
 que in loco optimus codex Vof-
 fianus tollat, restituendum pu-
 tauī vnus litterae mutatione for-
 mam in aliis certe verbis vlti-
 tissimam, cuius exempla, prae-
 ter Pierfonum ad Moer. p. 118.
 congeffit Fischerus ad Well.
 Gramm. III. r. p. 11 seq.

771. Genuina est vett. libro-
 rum lectio μέρμηγε, quae οἱ
 excidisse monstrat.

772. Recte monet Schneide-
 rus ξυνῇ φωνήν ineptissime de
 deliberatione dici. Manifestum
 est ἄδην ineptissimum esse, cuius

loco requiritur; necessario ver-
 bum, quo duplex consilium in-
 dicetur. Itaque ξυνῇ scripsi, et
 ex litteris ΝΑΔΗΝ lani muta-
 tione ΔΙΠΛΗΝ feci.

773. Ruhnkenius legendum
 censuit: ἥ μιν, ἐπ' Αἰήταο μο-
 λὼν δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων, vt
 μιν pertineret ad θέλξει. Sic
 enim legit. Schneiderus tum
 certe σέρξοιτο vel θέλξοιτο scri-
 bendum fuisse putat, ne τὲ sit
 impedimento. Sed vnde passi-
 vum? Omnino melius, et Ho-
 merico sermoni, quem epici om-
 nes confectantur, conuenientius,
 quod Gesnerus in variis lectt.
 coniecit, ἥ ὄγε. Iliad. I. 188.
 ἐν δὲ οἱ ἦτορ εἵθεσσι λασίοισι
 δαίνδιχα μερμήριζεν, ἥ ὄγε φάσ-
 γανον ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μη-
 ρῷ τὸς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀ-
 τρεΐδην ἐναρξέοι, ἥ γὲ χάλον παύ-
 σειεν, ἐρητύσειε τε θυμόν. Ma-
 lui tamen οἱ in nostro scribere,
 cuius expulsi indicium est μιν,
 vt supra v. 734. 781. et alibi.
 Vide indicem. Μόλοι scripsi,
 propter sequentia σέρξοι et λεύσ-
 σοι.

774. (769) Suspiciatur Cl.
 Ruhn. Ep. 1 p. 6 pro σέρξει le-
 gendum θέλξει, bona sine du-

775 ἢ μεθ' ἡρώεσσι, καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσσοι.
ἀλλ' ἔ' οἱ Μινύησιν ἐφηνότανε πᾶσι νέεσθαι·
δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἀμβολίην θ', ἵνα αἷ τελέσῃ, τᾶπες αἶσα γε-
νέσθαι.

ῥακα δ' αἶψ' ἔλκον ὄνειρον ἀπ' ἔρηνθ' ἦκε φέρεσθαι
780 ἐς δόμον Λιόταο. συθεῖς δ' ὄγε δεῖμα πέλωρον

776. ὡς οἱ Voss. Vind. Ruhnck. Vulgo ὡς γὰρ. ἐφηνότανε pro valgate ἐπηνότανε Schneiderus. 778. ἵνα οἱ Voss. Vind. Ruhnck. Vulgo ἵνα δῃ. 780. Vulgo εἰς.

bio sententia: nec difficilis mi-
nimum utriusque verbi permuta-
tio. Sed tamen nihil opus est
mutatione, si admittamus *ἐρέξει*
possum esse (velut in Ebraeo-
rum coniugatione Hiphil) non
ut contentum esse, acquiescere,
significet, sed placare alterum,
facere ut contentus sit, et acqui-
escat. Videor mihi hunc verbi
usum observasse, verum adnota-
re certe suo loco neglexi. Cer-
te cum *ἐργεῖν* amare sit, *ἐργεῖν*
ἐπίεσσι erit verbis amoremi et
benivolentiam testari, ut *φιλεῖν*
τόματι osculari. G E S K.

774. Vulgatum *ἐρέξει* Ruhnke-
nius in Ep. Crit. I. p. 95. in
ἄλξει mutabat; in Ep. Crit. II.
p. 257. tacite *ἔλξει* dedit. Non
meminerat vir doctissimus *ἐργεῖν*
esse orare etiam in Sopho-
clis Oed. Col. 1094.

775. (770) Suspiciabar legen-
dum αὐτίκα ἐλεύσοι, cum ἐλευ-
θῶ etiam terminatione activa
agnoscant Grammatici, et futu-
rum optatiui non careat exem-
plis, ἐς μόθον ἐλθεῖν αὐτῶν sit

ad arma venire sine dubio: ἐς
μόθον αὐτίκα ἔλθοι rectum et
ipsum efficit. Verum postquam
deprehendi illud λεύσσοι in Voss.
siano: putare coepi, usurpatum
illud esse eo modo, ut Latini
dicunt *spectare pugnam* i. com-
parare se ad pugnam. G E S K.

775. Similiter Aeschylus Sept.
c. Th. 556. χεῖρ δ' ὄρετ' τὸ δρά-
σιμον, et scriptor satis recens,
qui ultimam Euripideae Iphige-
niae in Aulide scenam, ut veris-
sime observavit Porsonus in
praef. ad ed. sec. Hecubae p.
21. composuit, v. 1624. *εργατὸς*
πρὸς πλῶν ὄρετ'.

779. (774) Οὐλοῦν ὄνειρον per-
niciolum somnium significare hic
et Il. B princ. credendum est
Grammaticis. Sed de hoc no-
mine vid. ad 955. in uniuersum.
G E S K.

780. Δεῖμα πέλωρον, inquit
Schneiderus, *ridebis mecum*
umbrae vestem immanem intes-
ciam. Num, obsecro, δεῖμα
est εἶμα?

ἔσκηψεν βασιλῆϊ περὶ Φρένας, ὅς οἱ ἔδοξεν
παρθένα, ἣν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν,
Μηδείης κίλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συθῆναι
ἄστρα παμφανόωντα δι' ἡερίοιο πορείης.

785 ἦ δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
ἦκε Φέρσῳ εἰς χεύματ' εὐρρεῖτα ποταμοῖο
Φαίδος· ἄστρα δ' αὖ οἱ ἀναρπάξαντα ρέειδρον

781. βασιλῆϊ pro vulgato βασιλῆα Schneiderus. Deinde vulgo
ὅς νιν. 782. Voss. παρθένον. 783. Voss. τόχοισιν. 786. Vulgo
χεύμα εὐρρεῖτα. Voss. Ruhn. εὐρρεῖτα. 787. Vulgo ἄστρα δ' αὖ
ἀναρπάξαντα ρέειδρον. In Schneideri editione legitur ἄστρα δ' αὖ
ἀφαιρπάξαντα ρέειδρον.

781. Tragicum νιν deleri debebat. Schneiderus νὺν conii-
cit. Id in οἷ mutatum nemini
puto improbabitur. Et hoc ma-
lui, quia semper eo noster vi-
tur, quam νῦν, quo vli sunt He-
liodus, (vid. Apollon. Dysc.
post Maittair. de dialect. p. 427.
et Ruhn. Ep. Crit. I. p. 115.)
ac Pindarus Pyth. IV. 63. Nem.
I. 97. ex nostra emendatione,
cum νῦν in his locis legeretur.
Videtur hoc pronomen etiam
Olymp. VI. 107. pro μὲν resti-
tuendum esse, ita: ἀντεφάγγε-
το δ' ἀρτεμῆς πατρίᾳ ὅσα με-
ταλλάσαντι νῦν, quo facto diffi-
cultates, quae criticos torserunt,
facile superantur.

786. Pluralem χεύματα me-
trum requirebat.

787. (782) Quid sibi velit in
hac narratione αἶδν, equidem
comminisci non possum; neque
indicatur, quid rapuerit stella,
et per Pontum abstulerit. Suspi-
cor dedisse poetam, ἄστρα δὲ ἑ
ἀναρπ. Qua ratione plane nihil
de antiqua scriptura mutatur,

nisi quod ultima de αἶδν tollitur:
quae nempe tum demum adie-
cta videatur, cum male praee-
dentes literae diuisae et coniu-
ctae sunt: cui malae dispositio-
ni occasionem forte dedit non
valde frequens vsus τῆς δαί, de
qua inter antiquissimos Gram-
maticos non constituisse nonimus.
Vid. VV. DD. ad Hesych. post
Δαῖροι, vbi est σύνδεσμος ἕως
τῆ δὲ συμπλεκτικῆς. De illo vsu
Homericō et Atticorum, Euripi-
dae praesertim et Aristophanis,
in interrogationibus hic nihil di-
cimus. Utamur modo illo Apol-
lonii Argon. I. 267 Δμώεσσι δ'
αἰγῆν τεύχε' αἰερεῖν Πέφραδεν,
οἱ δαί σῖγα κατηφῆες ἡεῖοντο,
vbi simpliciter, vt hic, συμπλε-
κτικόν est, h. e. narrationis par-
tes connectit. Reliqua, spero,
ex interpretatione apparent.
Οἵ χεῖστα ρέειδρον sine praeposi-
tione dici, Homeri familiarem
non offendet. Ο Ε Σ Κ.

787. Ruhnkenius in priore
Epp. Crit. editione ἄστρα δὲ μιν
ἀφαιρπάξαντα ρέειδρον coniecerat.

οἷχεσθαι πόντοιο δι' Ἀχέϊνοιο φέροντα.
 ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίῃς ἐξέσσυθ' ὕπνοιο
 790 ἀπροφανές, συγερὸν δὲ περὶ φρένας ἵκετο δαῖμα·
 ἄλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμῶσιν δὲ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν
 ἔππεσ ἐντύνειν, ὕπο δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην,
 ἔφρα κε μειλίζαιτο κιὼν ἐπὶ ῥεῖθρον ἐραννόν,
 Φᾶσιν δινήεντα, σὺν ἐνδαπίαῖς μέγα νύμφαις,

789. Vulgo ἐξέσσυτο ὕπνῳ. Post ὕπνῳ comma posuit Schneiderus.
 790. ἀπροφανῆ Voss. Vind. Ruhn. Vulgo ἀπροφανές. Dein συγερὸν
 Ruhn. Vulgatum εἴλκετο in εἴλετο a Wrat. et Parif. mutavit Schnei-
 derus. Ruhn. δαῖμα. 791. εἴκ' Ruhn. 792. ζεύξεσθαι Ruhn.
 793. μειλίζαιτο Voss. 794. ἐνδαπιοὶ μέγα Voss. in cuius margine
 μέγα. Ask. PAIC. μέγα. Steph. μέγα. Dinnerus p. 786. ἐνδα-
 πίαῖς μέγα. Vulgo, ἐνδαπία.

In altera editione sic ei placuit:
 ἐτέρα δ' αὖ νιν ἀναρπάξαντα,
 ῥεῖθρον οἷχεσθαι. At nec tragi-
 cum νιν, neque, quod Schnei-
 derus quoque observavit, ῥεῖ-
 θρον οἷχεσθαι ferri potest, quia
 incommode stella in flumen de-
 lata in flumen abire diceretur.
 Pronomine, quo Medea indice-
 tur, nihil opus: sed nostri con-
 suetudo οἷ sibi vindicat. Tum
 ῥεῖθρον scripsi, quod cum ἀναρ-
 πάζαντα iungi debet. Nam
 ἀφαρπάζαντα ῥεῖθρον quid sit,
 non intelligo. Ἀσὴρ, Iason,
 Medeam flumine auferre di-
 citur.

789. Ad hiatus tollendum
 ἐξέσσυθ' ὕπνοιο scribi debuit.
 Corripiunt primam in ὕπνος re-
 centiores.

790. (785) Illud εἴλκετο, quan-
 tum mea ope impedire possum,
 eripi poetae non patiar. Videtur
 allusionem habere ad ἔλκος, quod
 ἐκ τῷ ἔλκειν deriunt Gram-

matici, quod pars sincera tra-
 hitur ab ulcere. ο ε κ ν.

790. Mirum ni scripsit ἀπρο-
 φάνως, ut v. 626, 668. et laepe
 Apollonius. Deinde recepi ele-
 gantem Ruhnkenii coniecturam
 ἵκετο, quam firmavit et nostri
 exemplo v. 1163. θάμβος δὲ πε-
 ρὶ φρένας ἵκετο πάντας, et Arati
 Phaen. 473. τῆμος δὲ περὶ φρέ-
 νας ἵκετο θαῦμα.

793. (788) Videtur hoc indi-
 care poeta, somnii expiandi
 causa hanc ad Phasin profectio-
 nem institutam esse. Ne Phasis
 sibi raperet filiam, rex metue-
 bat. ο ε κ ν.

794. (789) Ἐνδαπίας μέγα
 νύμφαις] Vulgares editiones le-
 gunt μέγα, fortassis neque sic
 male. ε κ ν.

794. (789) Cum, quid μέγα
 hic sibi velit, plane non intelli-
 gam, suspicor esse errorem Sto-
 phanianae a posterioribus, ut
 solet, repetitum. Dixerunt, non
 dubito, ut συνάμα, ita etiam.

795 ψυχὰς δ' ἠρώων, ὅσσαι τ' ἐπὶ ρεΐθρον ἄμβειβον.
 θυγατέρας δ' ἔκλυζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
 Χαλκιοπὴν σὺν παισὶν ἀποφθιμένε Φρίξοιο,
 ἥδ' ἀπαλὴν Μήδειαν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
 παρθένον αἰδοίην, ὅφρ' ἂν συνέποιντο κίοντι.
 800 Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος.

795. ὅσσαι ἐπὶ Schneiderus e Voss. 796. ἔκλυζε, quod Gesnerus dedit, est in Vind. δὲ ἐκλυε Ruhnck. θαλάμοιο Voss. 800. ποτῆος vulgo.

συμμίγα, quod hic poetica temeris dissolutum est. G E S N.

795. Quoniam apud Apollonium II. 1275. Iason ψυχὰς καμύντων ἠρώων libat, Schneidero probabilis sit Heynii sententia, verba ἐπὶ ρεΐθρον ἄμβειβον, qui Stygem traiecerunt vertentis. Tum vituperat nostrum, qui Stygem simpliciter ρεΐθρον vocaverit. At neuter animadvertit, quod in promptu est, non ἄμβειβον, sed ἄμβειβον scriptum legi. Quare haec verba nihil aliud significare possunt, quam quae ad Phasin advenire solebant.

796. (791) Sexcenta exempla sunt, ubi primae editionis errores repetunt reliquae ad Stephanum usque. Neque post Stephanianam temere quidquam mutatum est. Non est igitur mirum, cum semel eruditos Stephani oculos fefellerit illud incongruum ἔκλυζε, illud neque a duobus successoribus esse emendatum. G E S N.

800. (795) Rationem parenthesi huius versus reddere puto Poetam, cur Absyrtus non una cum patre profectus sit. Habi-

tabat separatim extra urbem, ut longum fuerit festinanti Aetiae illum arcessere ad cerimoniam, in qua non valde opus illo erat. Apollonius in eo loco, qui fundus est Ruhnkenianae emendationis, 3. 239 in descriptione urbis Colchorum, atque adeo non in ea parte fabulae, quam hic tractamus, memorat domum Absyrti e regione regiae Aetiae positam. Si sermo esset de historia eadem, eaque vera, haec urbana domus non repugnaret villae ab urbe remotiori: nedum ut poetae narratio unius sit ad alterius fidem exigenda et mutanda. Si quis vetera ad laudatum modo Apollonii locum scholia inspicere velit, videre poterit quinque diuersas matres Absyrti a nobilibus totidem scriptoribus assignari. G E S N.

800. Noli dubitare, quin legendum sit: Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος, ut apud Hom. Od. I. 36. γαίῃ - ἐν ἀλλοδαπῇ καὶ ἀπάνευθε τοκῆων. Absyrtum vero separatim a patre habitasse ex Apollonio Rhod. III. 241. intelligitur. A V H N K.

ἄρμα δ' ἐπὶ χρύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
Διήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίσ φέρον ἵπποι
χειλος ὑπὲρ ποταμῷ δονακώδεος, ἔνθα περ αἰεὶ
εὐχολαῖς ῥεΐθροισι καὶ ἱερὰ καλὰ κόμιζεν.

805 κείνησιν δ' ὄχθουσιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἄργώ.
τὴν ῥα τότε Διήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρᾳ
πολλὰς

ἑξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἐδριόωντας,
ἀθανάτοισι κέλεε· περὶ γάρ οἱ τεύχεα λάμπεν.
ταῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἴησων.

810 Ἦρη γάρ περὶ πᾶμπαν ἐτίετο, καὶ οἱ ἔδρακεν
κάλλος τε μέγεθος τε καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον.

803. ποτάμῳ Voff. Ruhnk. 804. Vulgo καλ' ἐκόμιζον. Schnei-
derus καλ' ἐκόμιζεν ex Ruhnk. dedik. 805. κείναισιν δ' ὄχθαισιν
vulgo. 806. Vulgo καὶ ῥά. Ruhnk. τὴν ῥα recepit Schneiderus.
εἰσέδρακεν pro vulgato εἰσέδραμεν habent Voff. Vind. Ruhnk. Post Ges-
nerus coniicit εἰδ' ἄρα. 808. κέλεε Ruhnk. Vulgo περὶ γάρ ῥά ἐ.
Ῥά omisit Ruhnk. 810. Vulgo Ἦρη. 811. κάλλος καὶ Voff.

Si ruri habitasset Ablytus, id
postea certe indicari debuisset.

804. Leue est, quod καλὰ κό-
μιζεν scriptū: sed haec quoque
ad epici sermonis observationem
pertinent.

806. (801) Cum ad manife-
stam rationem, iam a Cl. Wes-
selingio Obfl. 1, 22 p. 90 pro-
positam, etiam Vossiani libri
auctoritas accederet, non de-
buit diutius corrupta manifeste
lectio hic tolerari. Sic fecimus
supra 463. Pro ἐν δ' ἄρα, h. e.
ἐν αὐτῇ εἰσέδρακεν, verti, quasi
esset εἰδ' ἄρα. Illa lectio hiulca
binis supplementis indiget; in
hac nihil abundat. ΟΞΕΚ.

808. Οἷ, quod hic requiritur,
eo certius reponi potuit, quod
ῥά, saepius apud nostrum huic
pronomini substitutum, in cod.
Ruhnk. abest. Homerus Iliad.
XXII. 32. ὡς τῷ χαλκῷ ἔλαμ-
πε περὶ στήθεσσι θέντος. IV.
431. ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα ποι-
κίλ' ἔλαμπε.

810. Dativum Ἦρη pro nomi-
nativo restituendum esse sensit
Schneiderus. Tantillam eam-
demque tam necessariam muta-
tionem recipere in textum debe-
bat. Quis non meminerit Ho-
merica illa: θεὸς ὡς τίετο δή-
μῳ, τῶν μοι περὶ κῆρι τίεσκε-
το Ἴλιος ἱρή.

ἀλλ' ἔτε δὴ σχεδὸν ἔντες ἐπ' ἀλλήλοισ βαλόν
ἔσσε,

Αἰσονίδης Μινύαι τε περὶ Φρένα παχνώθησαν.
πρόσθε γάρ Διήτης μὲν ἐφ' ἄρματος ἥελιος ὥς
815 λάμπετο μαρμαρυγῇσι πέριξ χρυσέων ἀπὸ
πέπλων·

ἀμφὶ δὲ οἱ σεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα
ἀκτίσιν φλογέαις· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα
ἀεεροπαῖς ἵκελον· δοιὼ δ' ἐκάτερθεν ἤσθην
θυγατέρες· ταῖς γάρ οἱ ἀγαλλόμενος πεφόρητο.
820 σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακε νηὶ πε-
λασθεῖς,

καὶ οἱ ἀπὸ σκηδῶν βριαρὴν ἀνενείκατο Φωνήν,
δεινὸν ὁμοκλήσας· μέγα δ' ἀμφιάχων ἐγεγώνει·

813. Vulgo Διήτης Μινύαι τε. περὶ χρεῖα Voff. 815. μαρμα-
ρυγαῖσι vulgo. πέριξ Gelfneri coniecturam habent Voff. Ruhnck. Vulgo
περὶ. 816. Vulgo σεφάνην κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσαν. 817. φλο-
γέαις Ruhnck. 818. ἤσθην vulgatum vel ἔσθην, vt in Crat. in ἔσθην
mutari voluit Gelfn. 819. Vulgo γὰρ πεν. 822. Vulgo δ' ἀν-
τιάχων.

812. Wakefieldius sine caus-
sa, vt solet, ἀλλήλους scribit in
Silu. Crit. III. p. 74. et mox v.
581. absurde περιχρυσέων.

814. (809) Toto ornatu patria
Solis insignia ostentat Aetees V.
ad 870.

Ο Ε Σ Κ.

816. (811) Ἀμφὶ δὲ οἱ] Lo-
gendum crediderim — σεφάνη
κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα.

Η. ΣΤΕΡΝ.

816. (811) Ἀμφὶ δὲ οἱ] Ste-
phanus vult: σεφάνη κεφαλὴν
ἔχε θυσσανόεσσα.

Ε Σ Χ.

816. Tam Graeca est H. Ste-
phani coniectura, σεφάνη κεφα-
λὴν ἔχε, vt recipi debuerit ab

editoribus. Hom. Iliad. XXII.
322. τῷ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν
ἔχε χρῶα χύλκεα τεύχη.

818. Ἐσθην verbum nihili in
ἔσθην mutavi. Iliad. IV. 21.
πλησίᾳ αἶψ' ἤσθην.

819. Miror minime Graecum
κεν seruatum esse a Schneidero,
quod in οἱ mutavi.

822. Recte observauit Schnei-
derus ἀντιάχων hic non esse
aptum. Quare suspicatur, hoc
hemistichium errore librarii e v.
831. huc translatum fuisse. Quin
Cribellus totum versum in ver-
sione omisit, quamquam, vt
videtur, non quod eum in co-

Φράζετον, οἷτινες ἐξέ, τί δὲ χρέος ὕμματος
ικάνει,

ἐκ ποθεν ἐλδομένοισι Κυτῆϊδα γαῖαν ἀμειψαι.

823. Φράζετε — ἐξόν Voss. Vulgo Φράζετον — ἐξέ. Deinde vulgo ὕμματος. Gesnero placet ὕμμιν. Schneiderus dedit ὕμματος. ὕμης Crat. 824. Vulgo ἐκ ποθεν ἐλδομένοισι. Deia vulgo Κυτῆϊδα. Κυταῖδα γαῖαν Ruhnk.

dice suo non haberet, sed quod non intelligeret. Certe v. 851. vbi vltima repetuntur, vertit: *heros namque ingens moeror habebat*. Equidem ἀμφιάχων, Homero usurpatum vocabulum, restituere malui. Quamquam suspicari liceret, μέγα δὲ ἰάχων scriptum fuisse. Producent enim recentiores opici huiusmodi syllabas interdum, si in his ipsis loquutionibus Homerus praeiuit. Atque apud hunc ἰαχή, et verbum ἰάχειν, vbi augmento caret, praecedentem breuem syllabam producit. Vid. Heyn. ad Iliad. XIX. T. VII. p. 756 seq. qui in eo errat, quod etiam, vbi augmentum est, digamma fuisse putat.

823. (818) Clarckiana illa sententia, qua negat vnaquam dualem pro plurali poni, nimis Geometrica et abrupta est, quod pulchre vidit ad 1A. A. 566 Ernestius, et pluribus vel ipsius Homeri exemplis potest ostendi. Sed hoc loco vti non lubet, ob Vossianam lectionem Φράζετε. quamquam quod vna manu dare videtur hic codex Clarckio, id altera idem adimit: ἐξόν enim duale est. Sed versui non congruit, et forte ortum ab homine, qui indicare vellet, ad Φράζετον

referendum fuisse ἐξόν. Cf. 843. 1089. it. de Lapp. Pr. 77. Sed difficilior est videre, quomodo cohaereant, quae abrupta et regia breuitate sequuntur. Concedamus, formam pronominis ὕμης recte se habere; demus ἰκάνει με χρέος significare, *invadit me necessitas*, vel *venit mihi usus*: quid sibi vult Dativus proximi versus ἐλδομένοισι? Sublata erit difficultas si legamus pro ὕμης, consueta Doribus forma Dativi ὕμμιν. Sic sententia orietur, quam interpretatus sum. Ἐκ ποθεν inculcatum velut parenthesi peculiarem quaestionem continet de patria, vel loco vnde veniant.

ГЕСН.

823. Hom. hymn. Apoll. 456. τῷφθ' ὅπως ἦτον τετιηότες; et 487. ἰεῖα μὲν πρῶτον πάθετον, λύσαντε βοῖας, et 501. εἰσὶνε χῶρον ἰκησθον. Caeterum non ὕμματος, sed levi spiritu scribere debebat Schneierus.

824. (819) Κυτῆϊδα γαῖαν] Tzetzes ad Lycophronem Κύτεια, πόλις πολχίδος, δθεν αὐτὴν (Μήδειαν) Κυταῖκην ἐφη. Confer Apollon. Schol. ad lib. II. v. 401. Stephanum Byzantin. de urbibus etc. ЭСН.

824. Ἐκ ποθεν Gesnerus ver-

825. οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφόβησθε,
 οὐδὲ λεῶν, σκήπτροισ ἐπήρανον ἡμετέροισιν,
 Κόλχων, οἳ καὶ Ἀρηϊ δορυσσώ εἰσὶν ἀτειρεῖς,
 ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες Ἴφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο
 σιωπῇ.

830 Λισονίδη δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσιν ὅπασσεν
 Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει·

825. πεφόβεισθε Wrat. 826. λεῶ ex Voff. Ruhn. Schneiderus. Idem σκήπτροισ ἐπήρανον dedit ex conl. Pierfoni pro vulgato σκήπτροισ ἐπήρανον. ἐπήρανον PAIC. 827. οἳ πεν vulgo. Tum δορυσσώ ante Gefn. Denique ἀτειρεῖς Ask. Voff. Wrat. PAIC. 828. ἐς abest PAIC. σιωπεῖ PAI. σιωπῇ Ruhn.

tit et unde? Schneidero haec verba corrupta videntur. Mihi non item. Ἐκ ποθεν est *allicunde*, quod genitio iunxit Apollonius II. 224. ἐκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσωσα ὀλέθρου. Et III. 1289. οἳ δ' ἐκ ποθεν ἀφράστοιο κευθμῶνος χθονί — προγέγοντο. Dativus ἐλδομένοις post accusativum non caret exemplis. Eurip. Med. 56. ὥς ἡμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κύρανῳ λέξαι, μόλῃ δ' εὐροῖ, δεσποίνης τύχας. Vbi Porfionus, qui μόλῃσαν edidit, affert Philemonem ap. Athen. VII. p. 288. ὥς ἡμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κύρανῳ λέξαι μόλόντι τῷφον ὥς ἐσκέυασα. Et Iphig. in Aul. 492. ἄλλως τέ μ' ἦλεος τῆς καλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐνοουμένη. Exemplum accusativi dativum sequentis auulit Brunckius ad Soph. Electr. 480. Κυταῖς λαμπρῶς apud Apollonium. Vide ad v. 1009.

826. (820) Ἐπήρανον] Perdrie-

rius pro ἐπήρανον, ἐπήρατον substituit, sed nihil opus est hac correctione. E S C H.

826. (820) Cl. Pierf. Verif. I, 9 p. 106 malit σκήπτροισ ἐπήρανον, tueturque illam adiutoris vel auxiliatoris significationem, de qua dictum ad v. 86. Hanc notionem facile equidem hic admiserim: quamvis amabilitati fauet illa praeclara Cyri morientis vox apud Xenoph. Cyrop. 8, 7 οἳ πολλοὶ φίλοι σκήπτρον βασιλεῦσιν ἀληθέστατον. Scepтрis que fauens populus magni regni praesidium. Sed puto ἐπήρανον et ἐπήρανον eandem vim habere: hoc ob omisum apostrophum poetice figuratum quodam modo. G E S C H.

826. Schneiderus, non contentus Attica forma λεῶν, vitiosam duorum codd. scripturam λεῶ exhibuit.

827. (822) Δορυσσώ legendum praecclare monuit Pierf. I.

Οὐτε τι ληϊστῆρες ἰκάνομεν, ἔτε οἱ ἄλλως
 γαῖαν ἐπισρωφῶντες ἐγείρομεν ὕβριος αἴση
 ἔργ' ἀδικ' ἀνθρώποισιν, αἳ δὴ πολέες μεμάρσιν
 835 τέτλαμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἔνεκα σφετέρωιο.
 ἀλλά μοι ἄθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος υἱός,
 πατροκασίγνητος Πελίας, χρύσειον ποτὶ κῶας
 λαζομένους ἀφικέσθαι εὐκτιμένην ἐς Ἰωλκόν.
 οὐδὲ τί οἱ νῶνυμοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἔταῖροι

832. ἔτε τι λ. Voss. Ruhnk. ἔτε νυ vulgo. νυ abest a Vind. In fine
 ἔτε τιν' ἄλλην vulgo. 833. Vulgo γαῖαν. Voss. αἴαν. Omissum hoc no-
 men in Vind. Ruhnk. 835. ἔνεκα Schneiderus e Voss. pro vulgato ἐγε-
 πιν. 837. Πελίας vulgo. χρύσειον Ruhnk. 839. Ex Voss. Vind.
 Ruhnk. ἔτε τί οἱ Schneiderus. Vulgo ἔτε τι δὴ, et mox νῶνυμοι.

c. Talia peccata in libros irre-
 pserunt occasione mutatae anti-
 quae scripturae, post introdu-
 ctum longum O. ο π ε ν.

827. Κέν istud, quod toties
 in nostro soloecismo facit, ser-
 vatum illum fero semper a
 Schneidero, in καὶ mutavi.

832. Inepte ἔτινα γαῖαν, di-
 ceret, ineptius etiam ἄλλην.
 Itaque Heynii coniecturam ἄλ-
 λως recepi, et ἔτε οἱ scripsi.
 Melior poeta dixisset ἔτε μὲν ἄλ-
 λως, vt in illo, εἰ γὰρ πάποτ'
 ἐμῶς βῆς ἤλασαν, ἔδὲ μὲν ἵππυς.
 Id est μὴν. Homerus, cuius
 sententiam noster expressit, O-
 dyss. III. 72. quae leguntur et-
 iam in hymno Apolliniae 453.

ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἳ τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα,
 τοὶ τ' ἀλόωνται

φυχὰς παρῆμενοι, κακὸν ἀλ-
 λοδαποῖσι φέροντες.

Imperite B. Slothouwerus conii-
 ciebat, ἔτε χθόν' ἄλῃην αὐτοὶ
 ἐπισρωφῶσι.

833. (828) Ὑβριος αἴση nihil
 aliud significat, quam per iniu-
 riam. Est enim saepe simplici-
 ter ratio vel conditio, vt apud
 Pindarum Pyth. Γ, 108. Ol. ε,
 175 etc. ο π ε ν.

833. Wesselingius Obss. II.
 14. p. 203. vt ostenderet ὕβριος
 αἴση idem esse, quod ὕβρις, at-
 tulit Apollon. IV. 961. Odyss.
 XIX. 84.

836. (831) Genealogia ab ipso
 Homero prodita Od. Δ, 253 et
 258. Tyro Salmonei F. ex Cre-
 theo, cui nupta erat, Aesonem
 peperit Iasonis patrem, ex Ne-
 ptuno vero Peliam. Hunc igitur
 πατροκασίγνητον, vterinum fra-
 trem sui patrie, vocat h. l. Ia-
 son. ο π ε ν.

837. *Languet*, inquit Schnei-
 derus, *verbum ποτιλαζομένους;*
sententia ἀπολαζομένους postu-
lat, si metrum ferret. At con-
 structio est, ποτὶ κῶας ἀφικέσθαι,
 λαζομένους ἐς Ἰωλκόν.

840 οἱ μὲν γὰρ μακάρων, οἱ δ' ἡρώων γένος ἑσμέν.
οὐδὲ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες, ἔτε μόθοιο.
ζένοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέσι· ὥς γὰρ ἄμεινον.
Ὡς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἱρίετο ἴσος
ἀέλλῃ,

Λιήτω, καὶ σμερδὸν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
845 Φρικτὸν ἐφ' ἡρώεσσι δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων.
ὄψε δὲ οἱ Μινύησι τοίην ἀνενεῖκατο Φωνήν.
Εἰ μὲν κεν Κόλχοισιν ἀρηιφάτοισιν ἐσάντα

841. ὅδε τί οἱ Schneiderus & Voss. Vind. Ruhn. Vulgo ὅδε τι μὴν. Tum μόθοισι Ruhn. ὅδε μόθοιο vulgo. 842. ὥς κεν Ruhn. 846 Vulgo ὄψε δὲ δὴ Μινύησι. 847. Vulgo εἰ μὲν δὴ.

845. Schneiderus suspicatur poetam κρυπτόν pro Φρικτόν scripsisse.

846. (841) Posterior hemistichion τοίην ἀνενεῖκατο Φωνήν est etiam Moschi Id. 2, 130. οὐκ ἐκ.

846. Pro δὴ scripsi οἷ, quod probabunt, puto, qui meminere v. 776. ἀλλ' ὅ οἱ Μινύησιν ἐφάνθανε· vel v. 821. καὶ οἱ ἀπὸ σῆπτων βριαρὴν ἀνενεῖκατο Φωνήν.

847. Mirifice se torserint hoc in loco interpretes. Gesnerus vertit: *si quidem Colchos bellicosos ex aduerso pugnantes inuaseritis, et confiscare virtutem virosum speratis, sic sine controuersia praemium vestrum erit, ut sublato vellere in patriam terram redeatis: sin vero pauci qui estis phalangis nostrae cesseritis, tum hoc praemium erit, ut quam vestraui vobis pereuntibus diffundam. Si autem mihi obtemperaueritis, quod multo est utilius, ut elligatis praestan-*

tissimum inter vos et regno dignissimum, qui expertus labores, quos ipse dictabo, auferat vellus aureum: illud etiam vobis erit praemium. Heynius, vt refert Schneiderus, ἔλπεσθε interpretatur, *animo vos ita parate, vt eos excidio delcatis: ὥς κεν, ita tandem, ἔσσετα ὑμῶν, licebit vobis, ἀειραμένοις γέρας ἀδύρσιτον, πῶας, λέναι.* Ad τότε νῦν καὶ ἔτα intelligit ἐμὲ ἔλπεσθε. Addit Schneiderus, *duram orationem in poeta semi-barbaro non aegre feres.* At ista nimis barbara sunt. Eadem fere, quae Heynio, V. Slothouwerō fuit sententia in Act. Soc. Trai. III. p. 154 qui praeterea non dubitauit etiam versum 854. ita corrumpere, κρίνατ' ἢ τὴν ἄριστον. Ego primum εἰ μὲν κεν scripsi, vt haberet coniunctiuus, vnde penderet. Κέν, quod ob similitudinem praecedentis μὲν interierat, fecit, vt δὴ postea adderetur. Tum μαρναμένοι,

μαρναμένοι ἐπιθῆσθον, ἀποφθίσει μένος ἀνδρας.
 ἢ ἔλπεσθ', ὥς οἱ ἀδῆριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν,
 850 κῶας αἰετομένους ἰέναι πρὸς πατρίδα γαῖαν;
 εἴ νύ κε παῦροι εἶντες ὑποκλίνθητε Φάλαγγι
 ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.

848. Vulgo μαρναμένοις ἐπιθῆσθον. Voss. Ruhn. ἐπιθῆσθον. Tum
 vulgo ἀποφθίσειν et ἀνδρας. sed ἀνδρῶν Ask. Voss. 849. Vulgo ἔλπεσθ'
 ἢ. Tum ὥς κεν ἀδῆριτον γέρας ἔσσει' ἐν ὑμῖν. Ἔσσειται ὑμῖν ex
 con. Gefneri recepit Schneiderus. 851. εἰ δέ νυ Voss. Vulgo εἰ δέ γε.
 Ruhn. omittit γε. Schneiderus εἰ δέ κε. Tum ἐνόντας AIC. ὑποκλί-
 νοιτε Ruhn. Schneiderus ὑποκλίνητε vulgo. 852. ἡμέτεροι PAIC.
 κιάσῃ vulgo. κεάσσω Ruhn.

quod sententia requirit, dedi,
 et ἀποφθίσει. Ἀνδρῶν scripserant
 quidam librarii, quibus Home-
 rica quaedam ante animum ob-
 versabantur. At imitatur noster
 Homerum, sed Iliad. VI. 407.
 δαιμόνια, φθίσει σε τὸ εὖν μένος.
 Dein ἢ ἔλπεσθ', ὥς οἱ scripsi
 cum interrogatione. Ἡ, quod
 non videbatur metro accommo-
 datum, omisum fuit. Similiter
 Odyss. 682. ἢ εἰπόμεναι δμῶῃσιν
 Ὀδυσσεὺς δαίμοιο. etiam omisso ἢ
 affertur. Eadem contractio est
 Iliad. V. 466. ἢ εἰσόκειν ἀμφι
 πύλαις εὐποιήσῃσι μάχωνται;
 Homerus Iliad. XV. 504. ἢ ἔλ-
 πεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος
 Ἔκτωρ, ἐμβαδὸν ἔξεσθαι ἣν πα-
 τρίδα γαῖαν ἔκαστος; Construxit
 autem noster ἔλπεσθαι cum ὥς.
 Eurip. Electr. 918. εἰς τῷτο δ'
 ἥλθες ἀμαθίας, ὥς ἥλπισας, ὥς
 εἰς σὲ μὲν δὴ μητέρ' οὐχ' ἔξεις κα-
 κὴν γῆμας, ἐμὲ δὲ πατρὸς ἡδίκεις
 λείχη. Porro εἴ νύ κε scriben-
 dum fuit, tum ob coniunctivum,
 tum quod δὲ hic locum non ha-
 bet. Repetit enim superiora.

Si ergo vincemini. Ὑποκλί-
 νητε legendum esse vidit iam
 Schneiderus. Praeterea κεάσσω
 requirebat sententia. Mox recte
 Schneiderus τὸν ἄρκεον: sed κελ-
 νετε νῦν, quod iusto audacius
 reposuit, non est necessarium.
 Homerum imitatus noster, apo-
 dolon omittit: ἀλλ' εἰ μὲν δώσω-
 σι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, ἄρ-
 σαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντά-
 ξιον ἔσται.

848. (843) Ἐπιθῆσθον Dualis
 pro Plur. vid. ad 818. ο κ ε π.

852. (847) Minae similes Io-
 vialibus illis Od. M, 388 Γῶν δ'
 ἐγὼ — νῆα — κεραυνῷ — κεάσαι-
 μι. Saepe illo verbo futuri aut
 infiniti temporis in findendi,
 frangendique significatione vitur
 Homerus, sed nunquam aliter
 quam per σ aut σσ. Sed ideo
 mutatione nihil opus est. Ab-
 ruptam orationem, qualis est
 merito minarum regiarum, in
 lectorum, qui frigidi haec co-
 gnoscunt, gratiam expleui.

ο κ ε π.

αὶ δὲ κέ μοι πείθησθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν,
 κρίναντες τὸν ἄριστον, ἢ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν,
 855 ἄφρα κα πειρηθεὶς ἀέθλων, ὃς αὐτὸς ἐμίσπω,
 κῶας ἔλῃ χρύσειον· ὃ καὶ γέρας ἔσsetαι ὑμῖν.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἄρ' ὁ-
 πίσσω

βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο
 θυμῷ.

καὶ ὅτε τόθ' Ἡρακλῆος ἔχον πόθον· ἐ γὰρ
 ἔμιμνον

860 ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καὶ Θέριον Ἄρην.

Νῦν δέ σοι, ὦ Μεσαίῃε, παραδρομάδην ἀγο-
 ρεύσω,

οἷά περ αἰνόμεροι Μινύαι πάθον, ἠδ' ὅς' ἔρεζαν·
 ὥς τ' ἄψορρος ἔρυσ' ἐκ δώματος Αἰήταο

855. πείθησθε Ruhnk. 854. κρίναντες τὸν vulgo. κρίναντες
 Ruhnk. κρίνατε νῦν τὸν ἄριστον edidit Schneiderus. 859. Ἡρακλῆος
 Ruhnk. 865. Post hunc Vossianus habet versum 869. ἠδ' ὡς παρθε-
 νίοις αὐτῇ φίλτροις ἰδαμάσθη.

856. (851) Apodosis orationis
 Aetiae inest in verbis ὃ καὶ γέ-
 ρας ἔσsetαι ὑμῖν. Nempe obser-
 varunt olim Grammatici, nomi-
 natim Hesychius h. v. ὃ etiam
 poni pro δι' ὃ vel διὰ. Monue-
 runt antiqui interpretes in primis
 ad Od. Ψ, 220 quos mirabor ni-
 si audit Ernestus meus (hoc ip-
 so forte, quo scribimus ista,
 tempore occupatus in illo loco
 considerando) prae Daceria et
 Barnesio, et Clarckio filio.

G E S N.

861. (856) Consilium huius li-
 bri, quod iam monuimus, non
 fuit omnia fabulam Argonauti-

cae expeditionis enarrare; sed
 ea maxime, in quibus Orphei
 partes insigniores fuerunt. Hinc
 multa tantum attinguntur in
 transcurso, et raptim indican-
 tur, potius, quam explicantur.
 Commode introducta est ad
 eam rem Musaei persona, cui
 se enarrasse alias vel enarratu-
 rum dicit, quae hic modo at-
 tinguntur.

G E S N.

863. (858) Versus quem hic
 inserit Vossianus liber, debetur
 nomini αἰήταο, quod praecedentem
 versum claudit, in quod ex-
 it etiam versus 863. Animad-
 vertit mox errorem suum libra-

*Αργος εὐμμελῆς, Φρίξ παῖς, ὃν οἱ ἔτκτεν
 865 Χαλκίοπη (τῷ γὰρ παρελέξατο, πατρὸς ἐν οἴκῳ,
 ἡνίχ' ὑπὲρ νώτων κρεῖ Κόλχοισι πελάσθη)
 ἀγγέλλων Μινύησιν, αἳ δὴ τελέεσθαι ἔμελλεν
 σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι, πολυφθόρῃ Λιήτῳ·
 ἥδ' ὡς παρθενίοις οἱ ὑπαὶ φίλτροισι θαμάσθη

864. Vulgo ὃν ἔα ἔτκτε. 865. ἐν οἴκῳ e Voss. Rubnk. Schnei-
 derus. Vulgo ἐν πῶ. 866 νώτων Schneiderus e Paris. pro vulgato
 νώτῳ. 867. Vulgo Μινύησιν. 869. Vulgo παρθενίοις αὐτῷ φίλ-
 τροῖς θαμάσθη.

rius: sed cum litura deformare
 codicem suum nolle, perrexit
 scribere.

G E S K.

864. (859) *Αργος εὐμμελῆς]
 Si metri rationem sciisset Per-
 dierius, non certe εὐμμελῆς
 mutasset in εὐμελῆς. E S C H.

864. Παῖς, quod scribebatur
 hic παῖς, non aliter bisyllabum
 est apud epicos, nisi quum ultima
 producitur. Sic etiam haec,
 εὐξείας, εὐπλόκαμος, εὐνήτος,
 et reliqua; neque nunquam εὐ-
 ποίητος, εὐπωλος. *Ὀν οἱ hia-
 tus vitandi causa scripsi.

868. (863) Illud σφῆσιν mole-
 stum est, aut plane παρέλκειν
 dicam more; nostrorum homi-
 num durch des Aeetes seine
 Bosheiten, de quo ad v. 167:
 aut, quod multo malim, le-
 gendum σφῆσιν (pro αὐτοῖς), pro-
 ducta licenter penultima, vel
 ob spiritum vehementem in φ,
 vel ob libilantem quae statim
 sequitur, vel denique ut fiat
 versus ἀπέφθαλος. Haec quidem
 sunt σοφὰ φάρμακα Grammati-
 corum, quibus etiam in pluscu-
 lis Homeri versibus Clarckius
 vitur. Σφῆσιν etiam penultima

producta legunt IΛ. B, 206,
 qui legunt Σπῆπτρον ἡδὲ θέμε-
 ρας, ἵνα σφῆσιν βασιλεύῃ. Sed
 versus ille controuersus est.
 Porro autem videtur aliquis,
 qui apud nostrum τὸ σφῆσιν in-
 commode versus incipere pu-
 taret, σφῆσιν substituisse festi-
 nanter, quod cum ἀτασθαλίῃ-
 σιν iungeretur.

G E S K.

868. Σφῆσιν inepte scripsit
 librarius, memor versus Home-
 rici Od. A. 34. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον
 ἄλγε' ἔχουσιν. Sic vera lectio
 periit. A V H N K. Immo promif-
 cue vitur noster pronomibus.
 Vide Wolfii Prolegom. ad Hom.

869. (864) Illud αὐτῷ princi-
 pium personam notat, ut αὐτὸς
 ἔφα etc.

G E S N.

869. Versum vel transposi-
 tum vel vitiosum esse Schnei-
 derus tum e variatione cod.
 Vossiani, tum ex pronomine
 αὐτῷ iudicat. Transpositum non
 putem. Recte enim Vossianae
 lectionis causam aperuit Ges-
 nerus ad v. 863. Puti-
 dum plane αὐτῷ dubitari non
 potest, quia debeat correctio-

L

870 αἰνόγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διὰ βελάς.
 ἐν δὲ οἱ ἵμερον ὤρσεν ἐρωτοτρόφος Κυθήρεια,
 ἦκε δ' ἄρ' ἰὼν ὑπὸ σπλάγχχναις δασπλήτης
 Ἐριννύς.

ὥς τε βόας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πῦρ πνείοντας,
 τετραγύῳ δέμενος σπύρον αὐλακι, τὸν ῥ' ἐκ-
 μισσεν

875 Φρίξος εὐμμελῆς, ἔτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,

871. Vulgo ἐν γὰρ οἱ. Deinde ἐρωτοτρόφος e Voss. et Ruhnk. et Vind. Schneiderus. Ita lectionem Voss. indicavit Ruhnkenius. Gesnerus dicit eum ἐρωτοτρόφος habere. Vulgo ἐρωτοτρόφη. 872. νιὸν Ruhnk. 873. Vulgo ζεύγλαισι et πυρὶ πνείοντας. Voss. πυρὶ πνέοντας. Ruhnk. πυρὶ πνείοντας. 874. τετραγυον vulgo.

ribus, qui quocumque modo poterant, vilitatum nostro oī expellere studebant. Nam ne quis forte παρθενίοισιν ἀγῶ φίλτραις scribendum putet, tum hoc obstat, quod Iason non alibi simpliciter dux vocatur, tum quod illud nomen semper adiunctum habet genitivum, ἀγὼς ἀνδρῶν, Κρήτων ἀγός, Κόλχων ἀγός. Φίλτρα amor nostro est, ut v. 887. 1177.

871. Cur ἐν δὲ οἱ scribendum sit, indicavi ad v. 505. et 659.

873. (868) Cum durum sit priorem in πυρὶ produci, blanda remedia proponuntur a Dorvillio ad Charitonem p. 773. et Schradero ad Musae. v. 41 πῦρ πνείοντας, vel vno verbo πυρὶ πνέοντας, ut prima syllaba ne-

cellitate quadam in irium brevium concursu possit corrigi.

G E S N.

873. Ηῆρ πνείοντας emendatio est Ruhnkenii.

874. Τετραγύῳ debetur Ruhnkenio, qui Callim. h. Dian. 175. attulit: μὴ νειὼν τημάτων ἐμαὶ βόες εἶνεκα μισθῷ τετραγυον τίμναιεν.

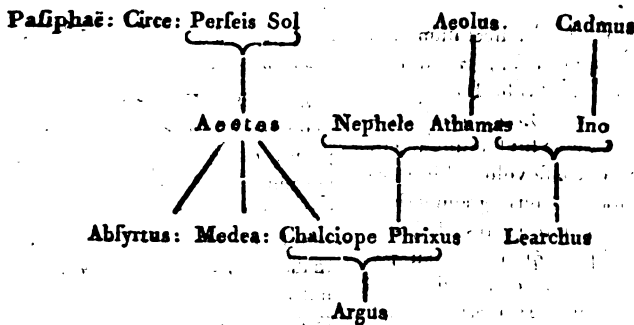
875. (870) Phrixum Athamantis filium faciunt ex Nephele. Hic nouercae suae Ino. Cadmei F. furorem fugiens, de draconis illius dentibus, unde Sparti l. Cadmei fratres orti fuerant, quos Ino dotatales in domum Athamantis intulerat, aliquot ad Colchos et focerum Aeeten attulisse, hic dicitur. Aliter ut multa alia scilicet Apollo. 3. 1175 sqq.

G E S N.

ἔδον· Ἐνυαλίῳ δρᾶκοντείων ἀπ' ὀδόντων·
 ἦδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν σάχυν ἐξενάριξεν
 αὐτοφόνῳ παλάμῃ, ὥς τ' ἀγλαὸν ἦρατο κῦδος
 Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθῆσα,

880 λίτι καλυψαμένη ἐανῶ, διὰ νύκτερον ὄρφνην,
 παρθένος αἰνολεχῆς, (πέρι γὰρ ῥα εἰ τείρον
 ἔρωτες

876. ἔνυάλιον Voss. Vulgo ἔνυαλίον τε. 877. Pro σάχυν Ruhnk.
 πο χυν relicto spatio vnius syllabae in medio. 878. ἔνυαλίον Voss. 879.
 πο δ' vulgo. 881. ῥα πτεῖρον Ruhnk.

Illud te ad ἔνυαλίον adiectum
 facilius concoquebam, cum com-
 pararem cum illa Romanorum
 ratione, Dotem, eamque Mar-
 tiam.

876. Praeclare Schneiderus
 corrigit Ἐνυαλίῳ, Martis do-
 tum fuisse dentes istos ex Phre-
 recyde apud Schol. Apoll. ad
 III. 1178. ostendens: ἐπειδὴ
 Κάδμος παρῆλθεν ἐν Θήβῃσιν,
 Ἀργεῖ· διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίῃ
 τῷ ὄφειος τὰς ἡμίσεις ὀδόντας,
 τὰς δὲ ἡμίσεις Αἰήτη.

878. (872) Plenius ista enar-
 rata videre licet ab Apollo. 3.
 1373 lq.

878. Πῶς δὲ in ὡς te mactan-
 dum fuisse, nōminem dubitatu-
 rum spero.

880. (875) Secundum ea, quae
 disputat Clarck. ad II. Γ. 385.
 Λίτι (al. λιτὴ) adiectivum est;
 subtile s. tenue significans? su-
 νῶ autem, penultima correpta,
 pepulum nomen. Eichenbachius
 hic citavit Hesych. voc. Λίτι.

880. Ἐανῶ s. est adiectivum,
 Homeri exemplo, de cuius usu
 Clarckius ad Iliad. III. 385.
 disputavit, mediam habere pro-
 ductam debet. Verum noster
 aut grammaticos sequutus, eam

νηὸς ἐπ' Ἀργῶνς πελάσσαι, καὶ πότνι' ἀνάγκη)
οὕτῃν ἐπιζομένη, πατρὸς χόλον ἐκ ἀλέγσσα.
ἦδ' ὡς ἀμφικλακείσα περιπτύξασά τε μορφάς,

885 τέρνα τε μαϊμάωσα κύσεν χάριέν τε πρόσωπον,
δάκρυσι πλημμύρσασα γενειάδας· ἐδὲ τιν' αἰδῶ
ἔσχε πόθων ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ Φιλτρῶν
παρθενίην ἐρέψε, γάμων τ' εὐήνορα θεσμόν·

882. Ἀργῶνς ο Voss. et Ruhn. Schneiderus pro vulgato Ἀργῶνς. 883. Schneiderus comma post χόλον subulit et post ἀπερμένη collocavit. In edd. antiquis nulla est interpunctio. Heynius coniecit ἐδ' ἀλέγσσα. 887. ἥρωος PALC. Wrat. Ruhn. 888. θυμὸν vulgo.

syllabam, siue adiectiuum siue substantiuum esset, incipitem esse putauit (vide Interpp. ad Hesych.) aut λῆτι, quod Homero semper substantiuum est, adiectiuum esse voluit, hic quoque praesentibus grammaticis, de quibus interpretes Hesychii, aut denique, quod quidem parum credibile est, quia ἐάντι λῆτι iungit Homerus Iliad. XVIII. 352. XXIII. 254. ita scripsit, λῆτι καλύψαμένη, ἐάντι τ', ἀνὰ νεότερον ὄρθηται. Hom. Iliad. XIV. 80. ὃ γὰρ τις σέμεναι θυγέει κακόν, ἐδ' ἀνὰ νεῖτα. Certo infra vi. 1228. λῆτα ἐκ νεῖτον videtur distinguere.

884. (879) Μορφῶς hic potius vnuerſum metemora, quam faciem siue vultum notare, res ipsa facta loquitur: contra Eustath. ad Od. II, 181 p. 601, 25 Ἀγέσσει τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ προσώπῳ τῆς θεῆς τὴν μορφὴν ἐκ καὶ φανερὸν, ὅτι συνέδρῃ μὲν ἡ πρὸ εἶδος εὐ ἔκταν, ἥτοι ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ

λὸς· εὐμορφῶς δὲ ὁ μορφῆς εὐ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος. GERN.

888. (882) Παρθενίην non esse illam conditionem intacti corporis, quam vulgo virginitatem vocamus, ex totius fabulae tenore notum: sed statum illum conclusae et custoditae intra thalamum, nutricis praesentia, mitraque adeo, integritatis etc. Εὐήνωρ θυμὸς, talis animus qui placere honesto viro, et illum allucere potest. Quo minus pudorem tuentur puellae, eo magis spei nuptiarum officiant.

GERN.

888. Non dubitavi recipere praeclaram Schneideri coniecturam, θεσμόν, quam firmare poterat aliorum exemplis poetarum, vt Homeri Odyss. XXIII. 296. ἀσπᾶσι, λεκτροῖο παλαῖο θεσμόν ἔκοιτο, et Musaei v. 142. γαμήλια θεσμῷ θεῶν, et v. 145. θεσμῷ θεῶν ἐρόεντα. Idem v. 147. et Nonnus Dionys. XII. p. 1094, 9, et Coluthus v. 93. et 154. μελίφρονα θεσμόν

ἀλλὰ τε καὶ μάλα πολλά, τὰ θ' ὕπερον αὐτίς
ἀκῶσθ.

890 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο
λαθριδίη, καὶ νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη,
δὴ τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμνηδόμεθ', ὄφρα μολόντες
ἀμφ' ἱερῆς φηγαῖο δέρας χρῦσειον ἔλωμεν.
ῥᾶϊσα περὶ φρεσὶ δ' ᾗσι δοκεύομεν, ἐδὲ τις ἡμέων

889. Vulgo ἄλλα τ' αὖ πολλά καὶ ἐνύπερον αὐτίς ἀκῶσθ.
Schneiderus edidit, ταῦτα μὲν ἄλλα τε πολλά ἐνύπερον αὐτίς ἀκῶσθ.
Ἄκῶσθ habeat Voss. Ruhnk. ut Schneiderus refert: sed Gesnerus ἀκῶσθ
coniecit, et in Voss. ἀκῶσθ esse dicit. 891. λαθριδίη Schneiderus, ut
edd. antiquae. Vulgo λαθριδίη. 892. δὴ τότε οἱ Schneiderus e Voss.
Ruhnk. Vulgo δὴ τότε ἄρα. 893. δέρας Voss. Quum post ἔλωμεν
vulgo interpungēretur, post ῥᾶϊσα interpretavit Schneiderus. 894. ᾗ-
μένων Schneiderus e Voss. Vulgo ἡμῶν. Ruhnk. ὑμῶν.

ἱερῶν habent. Vid. Lennep.
ad Coluth. p. 103.

889. (884) Luxatum esse hunc
versum, et numeris suis excus-
sum, apparet. Nec sanare dif-
ficile fuerit, V. G. sic, Ταῦτα
δὲ καὶ πόλλ' ἄλλα ἐς ὕψ. α. α.
Sed an ita dederit auctor, non
dixerim: illud vero asseuerare
ausim, suffragante praesertim
Vossiano, legendum esse ἀκῶσθ
et sic interpretatus sum. G E S N.

889. Versum corruptissimum,
quem non satis modulate scrip-
serat Schneiderus, solam pro-
babilitatem sequutus mutavi.
Αὐτίς epicorum consuetudo po-
ssulabat.

890. (885) Redit ad directam
narrationem et ea, in quibus
Orphei ministerio opus erat,
praecipue. G E S N.

892. Τότε οἱ probatum etiam
Schradero in Praefat. Emend.
p. X

893. (888) Ἀμφὶ non refe-
rendum ad ἔλωμεν, sed signifi-
cat locum et situm velleris,
quem adhuc habuerit. G E S N.

894. Neque Schneideri inter-
punctionem, neque V. Slothou-
weri emendationem ταῦτα pro
ῥᾶϊσα, in Act. Soc. Trai. III.
p. 155. probari posse, sequen-
tia ostendunt, ἐδὲ τις ἡμέων
ἔγνω μόχθον ἀελλπον. Caete-
rum difficultatem, quam hic
invenire sibi videtur Schneide-
rus, ego non invenio. Hic, ni-
si forte noster ἀελλπον] pro ἄλ-
κας adhibuerit (mirum hoc cui-
quam in mentem venire potuisset)
hoc vocabulum a praece-
dentibus separandum et cum
ἔργον iungendum censet. Hoc
dicit. Facile expectabamus
vellere nos posse potiri: neque
enim quisquam cognitum ha-
bebat laborem, qui praeter
spem obtinebatur: vel etiam

895 ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐφίεσπετο γὰρ μέγα
ἔργον

παῖσιν ἐφ' ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πυθμῆν.

πρόσθε γὰρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖο τ' ἐραυνῆ

ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν ἔρκος περιμήκετον ἄντην

φρερεῖται πύργοισι καὶ εὐξέτοισι μύδροισιν,

900 ἐπτά πέρι σεφάνοισι κυκλόμενον. ἐν δ' ἄρα
τρισαῖ

χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελάριοι· ἐν δ' ἄρα ταῖσι

τεῖχος ἐπιθράσκει, περὶ δ' αὖ χρύσειαι ἐπ-

άλξεις.

αὐτὰρ ἐπὶ σεαυμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἀνασσα

895. ἐφίεσπετο Ruhnk. 897. πρόσθεν Voff. Deinde Schneiderus ἐρυμνόν. Vulgo ἐρυμνῶ. 898. ὀργυιῶν μῆκος Voff. Quod quam a Gelsnero sic, ὄρ. μῆκος, indicatum esset, Schneiderus codicem ὀρμῆκος habere dicit. 899. εὐξέτοισι Ruhnk. 900. Pro σεφάνοισι in Schneideri editione est κύκλοις, de quo neque in variis lectis. neque in notis quidquam, in quibus vulgatum interpretatur. 903. τηλῶπις Voff. Ruhnk.

desperatum, incredibilem laborem: vide ad v. 940. Δοχεύειν sic etiam v. 1087.

895. Inutiliter more suo V. Slothouwerus l. c. ἐφάπτετο scribendum putat ex Homericō Τρώεσσι δὲ κῆδ' ἐφῆπται.

896. Schneiderus malle se dicit ἐτ' (saltem ἐθ') ἡρώεσσι.

897. (892) Ἐρυμνόν ποταμόν intelligo munitum altis litoribus, forte etiam operibus manu factis.

G E S N.

897. Quo minus probarem Schneideri ἐρυμνόν, caussae fuerunt primo, quod ἔρκος duos, ποταμὸς nullum epitheton haberet; deinde quod v. 85. pa-

riter ἐραυνὸς Phasis dicitur, ubi libri habent ἐρυμνός. Vide ibi notas. Σεφάνοιο τ' ἐρυμνῶ concitit Facius in epist. crit. ad Harlesium.

898. (893) Difficilia superatu haec munimenta etiam interpreti. Facilius intelligam, si legatur pro ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν, ἐτ' l. ἔτι, insuper: praeter fluvium, domus Aeetae habet alia etiam munimenta, quae describuntur.

G E S N.

899. (894) Epitheton facit, ut laxa manu caesa et quadrata malim intelligere, quam ferreas ingentes massas, quas alioquin creare poetae non difficile futurum erat.

G E S N.

ἵστανει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἣν τέ νυ Κόλχοι
 905 Ἄρτεμιν ἐμπυλὴν κελαδοδρόμον ἰλάσκονται,
 δεινὴν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινὴν τ' ἐσακῆσαι,
 εἰ μὴ τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλας καθαρ-
 μῶν,

ἔσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύσις ἔκλυθεν,

904. αἰθύσσουσα Schneiderus. Vulgo ἵστανεν αἰθύσσα. Deinde ἣν δέ νυ Voss. ἣν τε νυ Ruhnk. Vulgo ἣν πέ νυ. 906. Vulgo δεινὴν τ' ἀνθρώποισιν. Tē Schneiderus cum cod. Ruhnk. omisit. 907. τελετὰς Voss. Ruhnk. Wrat. Paris. PAIC. Vulgo τελετὰς. Dein πελάσσει Schneiderus pro vulgato πελάσει.

904. (899) Pro αἰθύσσα, quod aliunde nondum observatum est, αἰθύσσουσα substituit Cl. Wessel. ad Diod. Sic. 2, 53 p. 166, verbum per σείειν, ξιπίζειν explicatum apud Hesychium, cuius compositis adhuc citatis addi possunt διααἰθύσσουσιν Pind. Ol. Z, ext. et παραιθύζε Ol. I, 89 et παραιθύζας Apollo. 2, 1257. Veniebat etiam mihi statim in mentem utriusque verbi affinitas. Sed, ut sum univertim ad mutandum tardior, ita cogitabam, posse αἰθύω et αἰθύσσω idem significare, ut sunt multa apud Graecos verba terminatione et formatione abundantia. Cf. ad 967. O.E.S.N.

904. Commemorare Gesnerus debebat allatum a Wesselingio locum Eurip. Troad. 344. ἀτὰρ πεπρῶν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα. Plura dedit Ruhnkenius in Ep. Crit. p. 33.

905. (900) Κελαδοδρόμος Dianae epitheton vel quatenus venatrix cum tumultu silvas percurrit, vel in quantum Hecate idem facit, quod firmat versus

901. Est scilicet eadem μνηχίω 933. Cf. 942. O.E.S.N.

907. Πελάσει non opus ut mutetur. Τελετὰς illustravit Schneiderus loco Platonis de Rep. II. p. 364. (T. VI. p. 221. ed. Bip.) καὶ ὅς (libros Orphicos dicit) θυπολῶσι, πείθοντες ὃ μόνον ιδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιῶν ἡδονῶν, εἰς μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰς δὲ καὶ τελευτήσασιν, ὅς δὴ τελετὰς καλῶσιν, αἱ τῶν θεῶν πακῶν ἀπολύσεις ἡμᾶς, μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.

908. (903) Medea duplex habet epitheton, ἀρήτειρα est, sacerdos et antistita Dianae, μύσις eadem initiata mysteriis illis et sacris ritibus, quibus illa placatur. Ἀρήτειρα κίσις, sacra cista, vocari minime potest. Vidit haec sine dubio olim ipse Cl. Valckenarius, et retractavit dicta ad Amm. 3, 6 p. 186. si ipsi denuo inspicere h. l. contigit. O.E.S.N.

908. Ἀρήτειρα κίσις Valcke-

δεινολεχῆς Μήδεια, Κυτηΐάσιν μίγὰ κέραις.

910 οὐδὲ τις ἐνδοτέρω κείνην ὄδον εἰσέπέρησεν
ἐνδάπιος, ξεινὸς τε βροτῶν ὑπὲρ ὄδον ἀμείψας·
εἴργει γὰρ πάντα δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
λύσσαν ἐπιπνείσσαι πυριγλήνοισ σκυλάκεσσιν,
ἐν δὲ σφιν πυμάτῳ μυχῷ ἔρκεος ἄλσος ἀμείβει,

909. Κυτιΐάσιν Ruhnk. 913. λύσσαν ἐπιπνείσσαι Ask. Wratt. Paris. PAIC. Margo Voss. In Voss. et Ruhnk. λύσσαι ἐπιπνείσσαι ὑπὲρ γαληνοῖς σκυλάκεσσι. Deinde vulgo ὑπὲρ γαληνοῖς. 914. πυμάτῳ Ask. Voss. Vind. Wratt. Ruhnk. Vulgo πυμάτων.

narii merito sane displicuit etiam Schneidero. Quamquam ita cistae usus in mysteriis demonstravit Valckenarius, ut probabile sit *πύρι* scriptum fuisse, quem dativum Suidas agnoscit.

913. (908) Λύσσαν] Pro ὑπὲρ et γαληνοῖς aptum aliquot substantivum σκυλάκεσσιν epithetum desidero.

H. STERN.

913. (908) Ὑπὲρ γαληνοῖς σκυλάκεσσιν] Stephanus hic, loco ὑπὲρ γαληνοῖς, aptum aliquod, substantivum σκυλάκεσσιν Epitheton desiderat, et id non sine causa, nam praepositio ὑπὲρ et superflua est hoc loco, et cum tertio casu constructur; quid si igitur substitueremus ὑπερχολοῖς? Epitheton profecto his canibus satis aptum.

K. SCH.

913. (908) Ingeniosa est huius loci emendatio proposita a Valckenario ad Amm. p. 148 — ἐπ' ἀργαλίοις σκυλάκεσσιν, quod idem esse putat, atque κύνας ἀργεῖς Homeri. Sed ego nescio an ἀργαλῖος possit celorem significare, vel ἀργίποδα? Nonne blandius est legere ὑ-

περγαληνοῖς vna voce? Ἡ ὑπὲρ quoties intendat significationem nominum et verborum, nihil attinet dicere. Γαληνόν, non differre a γαληνῷ, facile quis credat. Augeatur vis Dianae, si rabiem statim adspirare potest placidissimis vel supra morem modumque placidis canibus. Sed nolim asseuerate aliquid ponere.

G. E. N.

913. Tyrwhitti coniecturam ad Orph. de Lap. p. 120. eo firmavit Ruhnkenius, quod Hermaestianax ap. Athen. XIII. p. 597. Cerbero ἐν πυρὶ ὄμμα σκληρόν tribuat.

914. (909) Pronomen σφιν hic et quibusdam aliis locis abundare, h. e. vim mihi adhuc incognitam habere, in Indice falsus sum. Quid si referri dicamus ad ἔρκος et illius partes, et ἀμείβειν hic idem esse quod excipere? Certe quae alternant vices, ea se inuicem excipiunt. De hac vi verbi, credo, non dubitabunt, qui usum nostri poetae considerauerint.

G. E. N.

914. Gesneri interpretationem verbi ἀμείβειν non putat Graec-

915 δένδρεσιν εὐθαλέεσσιν κατὰ σκιον, ὃ ἔνι πολλὰι
 δάφναι τ' ἠδὲ κράνειαι ἰδ' εὐμήκεις πλατάνινοι·
 ἐν δὲ πόναι, ῥίζησι κατηρεφέες χθαρμαλῆσιν,
 ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης ἀδιάντος,
 καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον, ἀριστερέων τ', ἀνεμώνη,
 920 ῥεμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμῖς τ' ἰοειδής,

916. ἡδ' Ruhnk. pro ἰδ'. vt Schneiderus refert. Vossianum, de quo hic nihil, ita habere dicit Gesnerus. 918. ἀσφόδελός τε κλύμενος καὶ Ruhnk. εὐώδης Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐειδής. 919. θρύον Ruhnk. περιστερέων τ' Ruhnk. Deinde omnes ἀμενηνά. 920.

cam esse Schneiderus. At H. Stephanus contrarium affirmaverat in Thef. T. I. p. 389. E. auctoritate Euripidis in Oreste 1517. καὶ μὴν ἀμείβει καινόν ἐν πασσὼν τόδε, ex scholiastae ad h. l.

916. (911) Qui hanc arborum stirpiumque enumerationem considerauerit, videbit in hoc etiam sibi constare hunc scriptorem, vt vbiq̃ue nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcet. A nobis nemo declarationem et comparisonem horum nominum philologiamque adeo botanicam expectet. Satis hic saeculo fecisse pro meis rationibus mihi videor, si occasionem praebeam Orphicarum stirpium texendi catalogi: in quo certe, vt nempe in aliis quoque partibus operum horum nondum quidquam deprehendi, quod antiquum non esse, appareat. GESN.

917. (912) Κατηρεφές non tam esse tectum, inumbratum, quam quod tegat, inumbret, etiam Homericus vsus declarat, apud quem σπέος κατηρεφές dicitur,

in quantum tegit et occulta alia. Hoc etiam Schol. indicat Od. N. 349 vbi interpretatur κατηρεφές σπέος per κατακαλύπτον, κατασέγον, et Od. E. 367 vbi κύμα κατηρεφές recte declaratur κατακαλύψαν. GESN.

917. De verbo κατηρεφής vide H. Steph. Thef.

918. (913) Κλύμενος] Haec herba a Dioscoride vocatur κλύμενον lib. IV. c. XIII. Plinio Clymenos lib. XXV. c. VII. quamquam eamdem alibi cum Periclymeno confundat. Sed ex ἀδιάντον Dioscoridi dicitur lib. IV. cap. CXXXVI. non ἀδιάντος. GESN.

919. (914) [Ἀριστερέων] Vid. Hesychium in hac voce, vbi tamen lege φυτῶν τῶν. GESN.

919. Lectio cod. Ruhnk. περιστερέων aliud nomen est eiusdem herbae. V. Interpp. ad Hesych. ἀριστερέων p. 536. Ineptum ἀμενηνά in ἀνεμώνη mutavi.

920. (915) Ὀρμιόν τε καὶ] Scribe ῥεμινον. Ita Dioscorides lib. III. c. 145. Plinius Horminum. Κυκλαμῖς, Dioscoridi

φοιχάς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε κάτερες·
μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφaron δι-

κταμνον·

εὐοδμός τε κρόκος, καὶ κάρδαμον· ἐν δ' ἄρα
κῆμος,

σμίλαξ, ἥδ' χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα,
925 ἀλκείη, πάνακες, καὶ κάρπασον, ἥδ' ἀκόνιτον,

Vulgo ὄρμιον. Deinde Voss. Vind. Ruhnk. κυλαμές τε θεοειδής. Schneiderus e Ruhnk. affert κυλαμές θεοειδής, omisso τε, quod non omisit Ruhnk. in iis, quae ex suo codice descripsit. Vulgo κυλάμεις τε θεοειδής. 921. στιχάς Ruhnk. κατερές τε idem. Vulgo κάτερες τε πολύκνημον. 922. omissus in Ask. Ante Schneiderum δίκταμον. 923. idē vulgo. ἥδ' Voss. pro quo Ruhnk.ianum nominat Schneiderus. 925. ἀλκεία Schneiderus e con. Eschenb. Vulgo ἀλκία καὶ πάνακες. Tum vulgo κάρπασον. Voss. Vind. Ruhnk. κάλπασον. Margo Vind. καρπασόν.

et Hesychio dicitur κυλάμιος.

ESCH.

920. Pro inepto epitheto θεοειδής dedi ιοειδής, aptum et conueniens huic flori: v. Dioscor. II. 194. Plin. XXV. 72.

921. (916) Στοιχάς] Dioscorides scribit στιχάς lib. III. c. 31. sed ostendit Saracenus ex Plinii lib. III. c. 5. perinde esse, siue στιχάς siue τοιχάς scribas, quem vide.

ESCH.

921. (916) Κάτερες non bene versum fuerat, *depressos ramos habens*: est epitheton potius synonymicum, in quo κατὰ multiplicandi viua habet, ut in κατὰσπένδρος, κατείδωλος (Act. Apost. 17, 16) et similibus. Polycnemum ad verbum multorum geniculorum herba, eadem κάτερες ramis oblita, quia fere quot genicula tot rami. OESN.

921. Mirum non vidisse criticos ordinem verborum metri causa mutandum esse.

922. (917) Μανδραγόρης] Hesychio et aliis est μανδραγόρας.

ESCH.

923. (918) Κῆμος] De hac herba vide Plinium lib. XXVII. c. 8. et ad eum Dalechampium, videtur scribendum esse κημός.

ESCH.

925. Pro ἰδέ, vel ἥδέ, quod e sequente versu ortum, καὶ reponi metrum postulabat.

924. (919) Χαμαίμηλον] Vide rursus Plinium lib. XXII. c. 21.

ESCH.

925. (920) Ἀλκία] De hac herba nihil me apud alios legisse memini, ἀλκυόνιον intelligi vix crediderim. Sed vide an non legendum sit ἀλκία, de qua Dioscorides lib. III. c. 164.

ESCH.

925. Quum satis probabile videretur, herbam, quae ἀλκία Dioscoridi est, hic nominari, καὶ deleui, et formam Ionicam restitui. Schneideri ἀλκία καὶ

ἀλλά τε δηλήντας κατὰ χθόνα πολλά πεφύκει.
μέσσον δ' ἡερόμηκες ἐπὶ σύπος ἄλσει πολλῶ
ἥπλωται φηγοῖο, πέριξ κλαδεῶσιν ἐρανόν.

ἐν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπικρέματ' ἔνθα καὶ ἔνθα

930 ὄρπηκος ταναοῖο δέρας, τό οἱ ἀμφιδοκεύει
δεινὸς ὄφης, θνητοῖς ὅλοον τέρας, ἔ φατόν εἰπεῖν.

926. δειλήντας Crat. 927. εἶπος Voss. 928. περὶ Voss.
ἐρμυγόν vulgo. 929. Vulgo ἐπικρέματ'. 930. Vulgo τό κεν αἶψα
δοκεύει.

πάντας meto rorugnat. De
carpafo Ruhnkenius attulit Sal-
maf. Hyl. lair. p. 111.

926. (921) Ἄλλα τε δηλήντας
modo cum Acornito videtur con-
iungendum, nisi forte etiam
πάσασον sit herba venenata, no-
men mihi quidem adhuc igno-
rabile.

G E S N.

928. Schneiderus ex Helychio
affert, κλαδόνες, κλάδοι. An
ergo κλαδόνεσσιν legere voluit?
Κλαδεῶνες qui dixerit, neminem
nouit praeter Gregor. Nazianz.
"Τποθ. παρθένοισ v. 280. Caete-
rum assentior Schneidero, ar-
borem obumbrantibus ramis non
satis apte ἐρμυγὴν dictam cen-
senti. Quare ἐρανόν posui e v.
994. vbi φηγός ἐρανὴν dicitur.
Ἐρανός et ἐρμυγός confusa v. 85.
889. 990. Vide ad v. 154.

929. (924) Ἐνθα καὶ ἔνθα ita
intelligo, non vno tantum ex-
tremo appensum fuisse vellus,
verum ramo velut inequitasse,
ut speciem praeberet insidentis
arietis.

G E S N.

930. (925) Cúm αἶψα apud
Homerum statim et celeriter si-
gnificet, hic perpetuitatis notio-
nem videtur habere. Nempe ad

tenuissimum quemque et leuissi-
mum motum, statim vellus suum
serpens respicit.

G E S N.

930. Αἶψα perpetuo interpre-
tatur Gesner, inquit Schneide-
rus, sed ea significatio nostro
poetaestro propria est. Vbi-
nam? Κέν, in qua vocula non
solet offendere Schneiderus, in
οἱ mutavi: vide Indicem. De-
inde ἀμφιδοκεύει scripsi, verbum
ab H. Steph. neglectum, quod
recentiora lexica, sed sine au-
thoritate, habent.

931. (926) Cl. Ruhnck. Ep. 1
p. 69 putat fuisse hic Hesiodream
vocem ἔτι φατειόν· cuius cum
glossa adscripta esset ὁ ὕδναταί
τις εἰπεῖν, illius verbum vltimum
adhæsisse truncato alioquin ver-
sui, Idem nomen φατειόν etiam
infra 974 in locum τῷ δαητόν iu-
bet substitui.

G E S N.

931. Ruhnkenius audacius
corrigit in Ep. Crit. p. 107. ἔτι
φατειόν, quod etsi idonea loca-
rum copia firmare studuit, ha-
bet tamen etiam vulgata lectio,
quo se tueatur. Hesiod. Scut.
Herc. 230. Γοργόνες ἀπλητοὶ τε
καὶ ὕφατα ἐγγύοντο. Neque
εἰπεῖν offensionem esse debet.

χρυσάειος γὰρ Φολίδεσσιν ἐθίρεται, ἐν δ' ἄρα
πρέμνον

ἀπλήτοις ὀλκοῖσι Φορεύμενος ἀμφοιπολεύει,
δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμείβων,

935 Φρεράϊς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνε,

932. Vulgo χρυσάειος. 933. Vulgo ἀπλάτοις. 934. Vulgo
σημα. Ruhn. δῆμα. Tum ἀμύνων e coni. Gesneri edidit Schneide-
rus. 935. Φρεράϊς δ' ἀκμήτοις Voss. Vind. Ruhn. Vulgo Φρεράϊς
ἀκμήτοις δ'.

Aesch. Prom. 772. ὃ γὰρ ῥήτὸν
αἰδᾶσθαι τᾶδε, quem locum te-
mere tentauit Brunckius.

932. (927) Potest dubitari il-
lud ἐν quo referatur. Posset iun-
gi cum Φορεύμενος, vt Od. M, 419
Κύμασιν ἐμφορέοντο. Sed magis
placet, vt iungatur cum ὀλκοῖσι.
Est sane haec praepositio, intelli-
genda, etiam vbi solus Dætiuus
instrumenti, modi, partis, po-
nitur.

ΟΒΑΝ.

933. Ionica forma ἀπλητος
vbique epicis restituenda.

934. (929) Ea fere ratione ση-
μα hic ponitur, vt Il. B, 308
Ἐνδ' ἐφάνη μέγα σημα. Hic
draco est monstrum Iouis infer-
nalis s. Plutonis. Ποτὶ κῶας
ἀμείβων forte significare queat
ad vellus alternans h. e. alter-
nis respiciens. Sed durum est,
quia sine exemplo. Προσαμύνειν
Homericum verbum, et visita-
tum; et pulchre ad h. l. conue-
niens, quod interpretatio nostra
ostendit.

GESN.

934. Corruptissimum locum
sic emenda: Δεῖμα χαμαιζήλοιο
Διός, ποτὶ κῶας ἀμύνων, Φρε-
ράϊς δ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμ-
μορος ὕπνε. Δεῖμα est terricu-

lamentum. Hesychius. δεῖμα,
φόβητρον. Sophocl. Electr. 411.
ad Hesych. laudatus: ἐκ δειμα-
τός τε νυκτέρου. Lucianus Ale-
xandr. p. 253. δειμάτων μὲν,
καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀ-
λλάττον. Hinc verbum δειμα-
τῶν, terriculas obiscere. Ap-
posite ad hunc locum Aristot-
phanes Ran. 144. Μετὰ ταῦτ'
(apud inferos) ὄφεια καὶ θηρί'
ὄφει μυρία δεινότατα. ΔΙ. Μή
μ' ἐκπληττε, μηδὲ δειμάτων. Vi-
de Abreschium Animadu. ad Ae-
schyl. p. 489. Epitheto χαμαιζή-
λοιο remedium in melioribus li-
bris expectandum. Pro ἀμεί-
βειν Gesnerus verissime scripsit
ἀμύνειν. Quae verba in Codd.
nostria permutata vidimus ad vs.
262. Denique ἀκμήτοις est ex
coniectura Hemsterhusii ad He-
sych. v. Ἐπιμαίεσθαι. ΛΥΗΝΕ.
Etiam in Sophoclis Antigona
782. legendum, Ἐρως, ὃς ἐν δει-
μασι πίπτεις, pro πτήμασι. In
χαμαιζήλοιο non puto haeren-
dum esse. Intelligit χθόνιον. He-
sychius χαμαιζήλα (leg. χαμαι-
ζήλα) ταπεινά, γήλα. Caete-
rum miror ἀμύνων Gesneri ab
Ruhnkenio probari, a Schnei-
dero recipi potuisse. Προσαμύ-

γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἐλίσσαν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τόδ' ἐτήτυμον, ὥς ἐτέ-
τυκτο,

ἀμφί τε Μενυχίης Ἑκάτης, Φρεξῆς τε δρεά-
κοντος,

πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀμφιφραδέως Μῆδεια,
940 διζόμεθ' οἶμον ἀελπτον οἷζυροῖα πόνοιο,

937. τὸγ'. Ruhn. pro vulgato τόδ'. 938. Vulgo ἀμφί γε.
940. οἱ μὲν e Voss. Vind. Ruhn. Schneiderus pro vulgato ἡμὲν.

119 epim dativum exigit. Ἀμφί-
βων est *identidem accedens*.

936. Κανθόν, *canthum* in oculo vulgo intelligunt de angulo, vbi coeunt palpebrae. Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, vt est Poll. 2, 71. Sed haec quidem significatio hic locum vix ac ne vix quidem habet. Canthus ille immotus volui, circummagi nullo modo potest. Succurrit, vt saepissime in glossis et rarioribus Hesychius, ὁ τῷ ὀφθαλμῷ κύκλος, quod nescio quomodo negligi in thesauro Stephani potuerit, cum repetietit illud Phavorinus. Et profecto, qui feramenta, quibus rotae vinciuntur, τὰ ἐπισώτρεα, κανθὸς νομάσαν, illi non angulum aliquem, sed circuitum, circulum, orbem, intellexere. Vt parvus Scholiastes et Eustathius ad Il. E, 724 τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρὰ, ἃ καὶ κανθοὶ πάλυνται· ὁ ἔξωθεν τὸν τροχὸν κατέχων σιδηρός· οἱ σιδηροὶ ἢ χαλκοὶ κύκλοι τῶν τροχῶν. Poteramus Hesychii auctoritate contenti esse: sed scrupulum mouebat illud, quod barbarum nomen esse di-

cit *Canthum* Quintil. 1, 5, 8 pro ferro, quo rotae vinciantur, et accusat Persium, qui eo tanquam recepto vsus sit. Sed non ignotum fuisse veteri Graeciae κανθόν eo sensu, quo hic nobis opus est, euincit fragmentum Callimachi seruatum in Etymologico M. inter Benteleiana n. 150 Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὄρον ἄπο, *saepere et ab oculis somnum excussi*: cui comparat Sapphus locum, Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. Probare vult Etymologus, ὄρος et ἄωρος idem esse, et significare somnum.

ΟΞΑΝ.

940. (935) Editum ἡμὲν ἀελπτων. Videtur necessarium esse substantium, nomen, cuius attributum sit ἀελπτων. Cum sit in Voss. οἱ μὲν, putabam, modestam esse coniecturam, si legamus οἶμον, viam, decursum exitumque adeo aerumnabilis laboris. Atque ita certe interpretatus sum.

ΟΞΑΝ.

940. Gesneri coniecturam, de qua dubitabat Ruhnkenius, quamvis sententiam commodam esse fateretur, recepi. Sed sua-

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μελιζάμενοι πεπιθόμεν,
ἢ δ' ὥς θῆρα πέλωρον ἰκοίμεθα, τόφρ' ἀνελύντες
δέρμ' ἀπονοσήσαιμεν ἐν ἐς πατρίδα γαῖαν.

καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν ἠρώεσσι

945 Μόψος (ὁ γάρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνησιν)

ἔφρ' ἐμὲ γυνάσσονται, ἐπιστείβουσι οἱ ἔργον

Ἄρτεμιν ἰλεῖσθαι, θέλξει δ' ὕπερῃνορα θῆρα.

941. ὥς κεν ἀγροτέρην Voss. ὥς κεν νιν, puncto posito sub viro-
que finali, Ruhnk. 942. οἱ δ' ὥς — πελώριον Vind. Vulgo ἢ δ'
ὥς. 945. ἀπονοσήσαιμεν Ruhnk. pro vulgato ἀπονοσήσωμεν. 945α
Φῆσι Λεκ. ὁ γάρ τε θαῖς Φῆσι Ruhnk. 946. Vulgo δ' ἔργον
Ruhnk. ἐπιστείβουσι Haec Schneiderus negligenter. Neutrum vulgatum,
sed hoc: ἐπιστείβουσι δὲ ἔργον. 947. ἰλάσσεσθαι Ruhnk. Vulgo ἰλα-
σθαι. Tum θέλξει τ' (sic) Schneiderus pro θέλξει δ'.

le vertit Gesnerus *ulam inspe-
ratam*, quod dicere *desperatam*
debebat. Hom. hymn. Apoll.
91. Λητῷ δ' ἐνῆμάς τε καὶ ἐνέα
νύκτας ἀέλπτοις ὠδίνεσσι πέπαρτο.

941. (936) Ἀγροτέρην Dianam
signat non venatricem modo,
sed feram, ferocem: illud νιν
pro αὐτῇν relatiuo et demon-
stratiuo adeo positum. Est enim
ipsa Hecate Munychia, vt ap-
pellatur 933. ipsa Diana ἐμπυ-
λίη, de qua a versu inde 900.

GRK.

941. Οἱ scribendum esse, i. ὁ.
ἡμῖν, quum sententia docet,
tum codd. lectiones.

942. (937) Ἰλέσθαι ea notione
ponitur, vnde ἰκέτης et ἰκετεύ-
ειν est: supplicare enim signifi-
cat, quod vno alteroque loco
Sophoclis firmabimus. Ille igitur
Aiace 589 Κῆ σε πρὸς τῷ σὺ
τέλῃ, καὶ θεῶν, ἰκνύμαι. Et
Oed. in Colo. 279 Ἀνδ' ὦν ἰκνύ-
μαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι. Plane
vt ἄντομαι quod est occurrere,

obuiam ire, in eadem fabula v.
247 ponitur, ἃ πατὴρς ὑπερ τῷ
μὲ ἄντομαι. Nempe terribilis
hic Draco non vincendus, sed
supplicatione mitigandus erat.
Huc pertinet verbum θέλξει 942.

GRK.

943. Inepta est Gesneri expli-
catio verbi ἰκοίμεθα.

946. Schraderus in Praefat.
Emend. p. V. corrigit γυνάσσον-
ται. Verbum γυνάσσεσθαι inepte
noster hic adhibuit. Verba ἐπι-
τείβουσι δὲ ἔργον, quas orationem,
sic in medio posita, turbant, ita,
vt res postulabat et consuetudo
nostri, mutauit.

947. Infinitiuus perfecti ἰλά-
σθαι locum hic non habet, ne-
que praesentis infinitiuum ἰλά-
σθαι aut ποτρὸν aut consuetudo
epicorum admittit. Itaque ἰλεῖ-
σθαι scripsi. Ἰλέομαι habet Ae-
schylus Suppl. 123. 134. ad quo-
rum locorum priorem Icholiastes
ἰλάσχομαι, pariter vt in cod.

ὥς οἱ μὲν λίσσοντο περιστάδην· αὐτὰρ ἔγωγε
 Διοσκόριον ἐκέλευσα, δῶα θ' ἅμα φῶτε κραταιῶ,
 950 Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυ-

δέυκεα,

Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, ἵεναι πρὸς τέρματα
 μόχθῃ.

αὐτὰρ ἐμοὶ Μῆδεια συνέσπετο μένη ἀπ' ἄλλων.
 ἦνίκα δ' εἰς σηκὸς ἰκόμεν ζάθεόν τε Θερσίππην,
 χῶρῳ ἐπὶ πλακίεντι βόθρον τρίβοιχον ὄρυζα,

949. Vulgo δῶα δὴ φῶτε. P A I C. πατὴρ τέρματα.

951. ἵεναι Schneiderus. Vulgo ἵεναι. 954. βόθρον Ruhnck. supra scripto βόθρον.

Ruhnkenii explicatio ἰλάσκεσθαι est.

949. Schneiderus, servata librorum lectione, δῶα δὴ φῶτε, versu 951. ἵεναι edidit, quod iam ante expresserat Gesnerus, *abl-gare* vertens. Quid vero? Iason, dux et auctor expeditionis, alios mittat? Et hi cur duo dicuntur, quum sint tres? Immo et hi tres et ipse Iason ad vellus auferendum iuerant, ut v. 992 seqq. cognoscimus. Tum infinitivus ἵεναι; si bene memini, non occurrit apud epicos. Quare non dubitavi ἵεναι servare, pro δὴ autem scribere θ' ἅμα.

951. (946) Notabilem emendationem, ut multas alias, H. Stephanus Orpheo hic attulit, nec imputavit. Πατὴρ illud ortum inde, quod saepe illis quatuor literis πρὸς notari solet.

ΣΕΝ.

953. (948) Ζάθεόν τε Θερσίππην] Non tam miror hic inscitiam interpretum, quam incuriam Henrici Stephani, qui omnes

nobis κύριον Θερσίππην faciunt, cum tamen constet Θερσίππην fuisse locum circa Spartam. Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. 1 verba illa:

Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὕ-
 Ψιπεδον Θερσίππας οἰκῶν ἔδος
 Τυτίει, inquit, Σπαρτιάτης ὦν.
 ἢ γὰρ Θερσίππη τῆς Σπάρτης. et paulo post ἴστον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θερσίππαις τὸ ἱερὸν ἐστὶ Διοσκόρων. et Harpocratiον τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαιμόνι Θερσίππη, ἢ μνημονεύει καὶ Ἀλκμῶν ἐν πρώτῃ. Nihil igitur magis absurdum esse potest, quam excogitare Θερσίππας in Colchis. Θερσίππη hic idem fere quod antecedens σηκός, et interprete Helychio: Θερσίππη, αὐλῶνες, ταθμοί. ΕΣΧΗ.

953. Vide indicem in Θερσίππαις.

954. (949) Βόθρον ad aram habemus etiam 570. Quod autem τρίβοιχον fieri iubet, illud forte trium pedum, aut triplicem adēa, significat. Certe 957

955 φιτρές τ' ἀρπυζοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρε,
 βάμνε τ' ὀξύτεροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
 ὅκα φέρων, νήσα πυρὴν ἔντοσθε βόθροιο.

956. βάμνε τ' Ruhnk. 957. ἔνθα P A I. Vind. Ruhnk. et Voss.
 qui non ἔνθα, ut dicit Gesnerus, habet. Wratt. ἔνθα. Pro Wratt. Schnei-
 derus Ruhnkenianum, et pro hoc Wrattslauiensem nominat. Sed soli
 fides Ruhnkenio. Crat. et vulgo ἔνθα. Tum vulgo ἐμπροσθε.

etiam σκύμνος τρισσὺς tres calu-
 los sacrificat. G E S N.

956. (951) Epitheton πολυ-
 κλαύτων ad Phaethontis et so-
 torum illius, electra plorantium,
 lacrimas pertinere, non est du-
 bium. Cum apud Aratum v.
 360 Eridanus vocetur πολὺκλαυ-
 τος, poterat alicui in mentem
 venire, etiam hic ita legendum
 esse: sed variatur ab ipsis, cre-
 do, auctoribus orthographia
 verbalium a κλαῖω. G E S N.

957. (952) Ante Stephanum
 ἔνθα cum editum sit, et Voss.
 habeat ἔνθα, vix dubito hanc
 esse veram lectionem: et ἔν-
 θα deberi coniecturae vel sphat-
 mati Stephaniano. Verbum νέω
 et productum νηέω cum com-
 positis pene, sedem ac domici-
 lium habere in tumultuaria πυ-
 ρᾶς constructione ipsius Step-
 hani thesaurus docere potest.
 Ponam vnum Plutarchi locum
 non recte ibi laudatum. Est
 non in Caesaris vita, in quo
 memoria summa virum sefellit,
 sed in Bruti, p. 393. C. οἱ δὲ
 ἀπὸ τῶν ἐργαστήριον τὰ βάρη
 καὶ τὰς τραπέζας — συγκομι-
 ζοντες — παμμεγέθη πυρὰν ἔν-
 θαν. Sic ἔνθα potest accipi
 positum pro ἔνθα, augmento

Syllabico temporaliter aucto,
 ut loquuntur Grammatici. Ve-
 rum cum sit Homericum νηέω
 vel νηέω in hac ratione, quo
 ter vno velut spiritu vititur Ιλ.
 Ψ, 159. 163. 168; cum praee-
 dens φέρων vltima sua litera
 πρίμαα verbi hausisse potuerit:
 placeret mihi νήσα, vel ἡνῆσα
 adeo. Ne longior sim, ponam
 de verbi huius varietate verba
 modo Eustathii p. 1402, 29
 Ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσεῖα (A, 148
 et II, 51) ἐπὶ τῶν ἄρτων κείτα
 τὸ ἐνῆσον, ταῖς ἐν δούρευσιν.
 ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ
 ξύλα. — Δῆλον δὲ, ὅτι τὸ αὐ-
 τὸ καὶ νηεῖν λέγεται· ὡς δηλοῖ
 μετ' ὀλίγα τὸ (Ιλ. Ψ, 168) ἐπὶ
 δὲ ὄρεσιν σώματα νηεῖ, ὃ ἐστὶν
 ἐσώρευσεν καὶ ἀλλαχῇ (Ιλ. I,
 279) τὸ νῆα νηέσασθα. Πότε-
 ρον δὲ πρωτότυπον, τὸ νηεῖ ἢ τὸ
 νηέω, ἢ αὐτὸ δῆλον. Mihi qui-
 dem hic εὐδῆλον, non verbo
 ἀνύω, sed τῷ νέω, νηέω, vel
 νηέω in aceruandi et struendi
 significatione locum esse. G E S N.

957. Gesneri coniecturam,
 νήσα, cum Schneidero recipi:
 (vide quos Ruhnkenius attulit.
 Thucyd. II, 52. ibique Duke-
 rum Apoll. Rh. III. 1033 Wel-
 selingium ad Herodot. I. 50.)
 item Schneideri coniecturam ἔν-

πολλὰ δ' ἐμοὶ Φέρε Φάρμακ' ἐπισαυμένη Μήδεια,
Φωριαμῶν ἀνελεύσας θυνώδεος ἐξ αἰδύτοιο.

960 αὐτίκα δ' ἐλοπλάσμαθ' ὑπὸ πλέκτοισ ἐπα-
νεύμην,

958. πάμπαν vulgo. 959. Φωριαμῶν Voss, Viud. Rohnk. Vul-
go Φωριαμῶ. 960. ἐλοπλάσμαθ' Ask. Voss. Rohnk. Wrat. PAIG,
ἐλα πλάσμαθ' vulgo. Tum vulgo ὑπὸ πλέκτοισ.

τοσδε, quam ille tum v. 973.
tum Apollonii loco firmavit III.
1032. βόθρον ορύξασθαι περιήγει·
τῇ δ' ἔτι θῆλυν ἀργεῖον σφάζειν,
καὶ ἀδαιέτον ὠμοδετήσας, αὐτῷ
πυρκαϊὴν εὐ νήσας ἐπὶ βόθρῳ.
Addere poterat descriptionem
huius sacrificii, quae est III.
1207. πηχυῖον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ
ἐν βόθρον ορύξας νήσεν σκίζας,
ἔτι δ' ἀργεῖν τάμε λαμόν. Et-
iam apud Homerum Od. XI. 35.
est τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπειρο-
τόμησα ἐς βόθρον, quamquam
ibi nulla rogi mentio. In Ho-
merico hymno Mercurii, etiam
non in sacris, eodem modo v.
112. πολλὰ δὲ κάγκανα κῦλα κα-
τεδαίψ' ἐνὶ βόθρῳ ἕλα λαβὼν ἐπὶ
θῆκεν ἐπηρτανά· λάμπετο δὲ
φλόξ. Pausan. V. 13, 1. λέγεται
δὲ καὶ ὡς ἔθυσεν ἐς τὸν βόθρον
τῷ Πέλοπι.

958. Φάρμακα pro πάμπαν le-
gendum esse patet. Incidit in
hanc coniecturam etiam Schnei-
derus. Haesit hoc nosster ex
Apollonio: III. 802. ἦ, καὶ Φω-
ριαμῶν μετακίβειν, ὃ ἔτι πολλὰ
Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ
δὲ θαιτήγι', ἔκειτο. 808. ἦδη
καὶ θεσμὸς ἀνελύστο Φωριαμοῖο,
ἐξελέειν μεμαυῖα. 844. ἦ δὲ τέως
γλαφυρῆς ἐξείλετο Φωριαμοῖο
Φάρμακον. IV. 24. μίτα δ' ἦγε

παλίσυτος ἀθρόα κέλων Φάρμα-
κα πάντ' ἄμυδις κατεχέυατο Φω-
ριαμοῖο.

960. (955) Difficile est dicere,
quid proprie ἕλος significet, cum
tot diversos, quin repugnantes
ei notiones tribuant Grammatici.
Dicam breviter, quid lectis,
quae apud Hesychium, Eusta-
thium, Suidam reperiuntur, mi-
hi probabile visum sit. Ionice
vox ἕλος respondebat τῇ ὄλος,
et integrum sanumque significa-
bat. Hinc ἕλας περὶ αἱ in sacrifici-
iis et ἕλοχυται integris granis,
non contulis, hordea: hinc ἕλας
salutandi verbum, salus: hinc
ἕλη cicatrix, vulnus sanatum,
cutis in integrum restituta:
hinc ἕλειν, ὑγιαίνειν Eustath. ad
Il. A. p. 24, 52 et ὄλον, πόν ὑ-
γιῇ ad Il. B p. 124, 40. hinc
ἕλομελή apud Hippocratem est
membrorum integra compages
simul considerata: hinc ἕλον κα-
κλήγοντες sturni et mox iuvenes
Il. P. 756 et 759, iuvenile quid
clangentes h. e. vehementer, to-
tis viribus, vi solent iuvenes:
iidem sunt crispī natura vel cul-
tu: iidem alio respectu teneri
et molles: hinc molliculae car-
nes, quibus dentes continentur,
τὰ ἕλα. Sed quatenus ἕλος est
vehemens, potius, efficax, pos-

ἐν δὲ πυρῇ ἐνέβαλλον, ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον,
 σκύμνας παμμέλανας σκυλάκων τρισσὲς ἱερεύσας.
 αἷματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ σρεθεῖον ἔμιξα;
 κνήκον τε, σχισήν τ', ἐπὶ τε ψυλλεῖον ἀηδῆς,

961. Vulgo ἄν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. 963. σρεθεῖον Voss. probatum etiam Schradero Emend. Praefat. p. V. Vulgo σρεθῖον. 964. κνήκον Voss. Vind. Ruhnck. Vulgo κνήκον. Chiu. σχισήν τε. Vulgo τε abest. Dein vulgo ψύλλον αἰδέες. Voss. Ruhnck. ἀηδῆς.

est etiam potentem ad nocendum notare, ut *praesens venenum* et *praesens medicamentum* in utramque partem dicitur. Ita potuit ἔλος ὄνειδος idem ὀλέθριος (ad Il. B, 8) a Scholiaste vocari, quatenus vim suam ad nocendum hic exercuit. Poterant ista, & dissertationem scribere placeret; facile explicari latius, locisque Homeri, Hippocratis, Grammaticorum confirmari. Sed hoc agamus. Ea, quae elaborat hic sub Perlis (de quibus ad 310) Orpheus ἔλα πλάσματα, sunt; nisi fallor, puppae quaedam siue imagunculae cereae, πλαγγόνες, νύμφαι, ludus alias puellarum (vid. Spanh. ad Callim. H. Cer. 92 p. 711) hic vero pars sacri magici, ut in Theocriti Virgiliique Pharmaceutriis. *Plangunculas* Ciceroniana voce licet dicere, quam illi restituerunt VV. DD. Att. 6, 1. C E S N.

960. Οὐλοπλάσματα scribendum esse, et metrum et lectio antiquorum librorum ostendit. Aptè vidit Schneiderus huc pertinere Hesychii ὀλοοίτροπα (quod ὀλοοίτροπα scribendum putat, nescio an non recte) παρὰ 'Ροδίοις, ἐκτὰ πλάσματα εἰς θυσίας.

Probat Schneiderus Pergeri coniecturam λεπτά. De πλέκτοις vide ad v. 314.

961. Non mihi persuadeo nostrum scripsisse ἄν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. Quare et verbum visitatum in hac re, et casum; et praepositionem reposui. Hom. Iliad. IX. 220. ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Et XXIV. 787. ἐν δὲ πυρῇ ὑπ' αὐτῆς νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

963. (958) Αἷματι δ' αὖ χάλκανθον] De hoc vid. Dioscor. lib. V. c. 114. et de Struthio, lib. II. c. 193. E S C H.

964. (959) Κνήκον τε σχισήν] Dioscoridi scribitur Κνίκος. E S C H.

964. (959) Epitheton cneici vel cnici puto σχισήν, quod et calycem et petala in tenues admodum fibras scissa habet: nisi quis malit absolute dici σχισήν intellecto λείπον, alumen fistile. Non enim solas hic herbas memorari, vel solum thalcanthum satis indicat. Malle me ψύλλον ἀηδῆς, in V. L. indicavi. Sed potest etiam αἰδέες vocari, quod *pulicis* similitudinem semen habet, unde nomen *pulicariae*. Quamquam naturae studioso nihil hic deferre. C E S N.

965 ἄγχυσαν τ' ἐρυθρὴν, ἰδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔ-
πειτα

νηδυῖας ἐμπλήσας σκυλαίκων, Φιτροῖς ἐπέθηκα.
Ἵδασι δ' αὖ μίξας λοιβαῖς χερόμην περὶ βόθρον,

965. ἄγχυσαν Wratt. 966. Vulgo Φιτροῖσιν ἔθηκα. 967.
Ἵδασι δ' αὖ μίξας χολάδας Voll. Paris. xVind. Ruhn. MS. Canteri
in Nou. Lectt. V. 5. Vulgo Ἵδασι μίξ δ' ὠμαῖς χολάδας. Ἵδασι ἔξ
δ' αἵμας χολάδας P A I. Ἵδασι ἔξ δ' αὐμαῖς χολάδας Crat.

964 Κῆπον meliorem scriptu-
ram esse docet Salmassius Exerc.
Plin. p. 629. Ψυλλιον ab Hely-
chio explicatur πόα, ἧς καὶ σπέρ-
μα ὁμώνυμον. ΛΥΗΝΕ. Σχιστὴν
vitiosum putat Schneiderus, nisi
ineptus postaster κῆπον σχιστὴν
dixerit, quoniam semen eius ad
lac cogendum, quod σχιστὴν di-
citur, olim adhibebatur, de
quo vñ Dioscorides. Ego cum
Chiu. σχιστὴν τ' edidi. Σχιστὰ,
τὰ πρόμυνα, Helychius. Femi-
nium genus est apud Plinium
XIX. 32. Deinde ψυλλεῖον ex
emendatione Schraderi dedi in
Praefat. Emend. p. V.

965. De ἄγχυσῃ vid. Helych.
et eius interpp. Χάλκιμον quid
sit, nescitur. Schneiderus, qui
olim Helychii χάλκιμος, φαρμα-
κὸς huc pertinere putauerat,
nunc χάλκην vel κάλκην, de
qua dixit ad Alexiph. Nicandri
391. intelligi putat. Eam alios
κάλκην et βέφαλλον dixisse te-
ste Dioscoride III. 156. alios
χρυσάνθεμον Dioscoridis IV. 58.
χαλκῆτιν, χάλκανθον, χαλκάν-
θεμον vocasse. Codex Helychii
non χάλκιμος habet, sed χάλκιμα.

966. (961) Vocem ἐμπλήσας
lubens diuidam, ut praeposui

in ad ἔθηκα referatur. Sed ip-
sum quoque durum est. G E S N.

966. Ineptam lectionem Φι-
τροῖσιν ἔθηκα nemo criticorum
corruerat. Ceterum Schnei-
derus, addere debebat, inquit,
improbatam, quae facti sunt den-
tricali oculularum, quas Ho-
catae moris erat maciare, da-
cente Hemsterkusio ad Luciani
2. p. 359. ed. Bip. (T. 1. p.
350.) Num non addidit v. 963.
964. 965?

967. (962) Non ausim damna-
re emendationem G. Canteri
Nou. Lectt. 5. 5 Ἵδασι δ' αὖ
μίξας, cui faueat Vollianus li-
ber. Sed nec mutare ceteratum
lectionem sustineo, in qua nihil
sit, quod quem offendat, nisi
forte illud μίξ quod nondum
aliunde observatum reperit. Sed
notissimum est et Homericum
ἐπιμίξ, cuius simplex ita, et
alias μίγας, hic videtur poni.
ὠμαῖς χολάδας ponit, crudas,
in ignem non coniectas, aqua
insuper perfusas, ut maiori de-
inde 968 miraculo in ipsa fossa
combureantur, in quo passim
imitationem quandam sacrificii
demoterii ab Elia instituti (1
Reg. 18, 34) cogitare. G E S N.

967. Schneiderus in χολάδας

ὄφφινά θ' ἐσαάμενος φέρεται καὶ ἀπεχθέας
χαλκόν

κρέων ἐλκισάμην. αἱ δ' ὀτραλέως ὑπάνυσαν,

970 φήσσαι· πνεῶνας αἰμειδήται βερίδην,

Τισιφόνη τε καὶ Ἀληκτῶ καὶ δῖα Μέγαιρα,

πύκκας αἰζαλέας φόνιον σέλας αἰδύσσεται.

καί το δ' αὐτίκα βέδρος, ἐπεσμάραγει δ' ὅλον.

πῦρ.

968. Pro ὄφφινά apud Dinnerum p. 808. legitur ὄφφινά. 969.
πύκκας — ὑπάνυσαν Voll. Vulgo ἐπάνυσαν. 970. φήσσαι — βέρο-
δην Wrat. 971. αἰδύσσεται Ruhnkenii con. pro vulgato αἰδύσσει.
972. ἐπεσμάραγει vulgo. ἐπεσμάραγει Voll. Ruhn.

latere hoc putabas. Nam sane
μίση non potest aliquis dici
aquam et intestina. Ego λειβὺς
dedi. Χολάδας ex hoc vocabu-
lo et eius explicatione πύκκας, cur-
ius ultima syllaba, quae supra
scribi solet, interierat, natura
est. Nisi quis et χύκας et λει-
βὺς explicationem consueat esse
vocabuli χύκας, quod Suidas
et Hesychius habent: quauquam
de eo dubitat H. Stephanus.
Apud Phaeoninum in ἀχλάη mo-
tiatur χύκας, quod vereor ne
ille φύκας scripserit. Caeterum
Apollonii locum in eiusdem fa-
cificii descriptione comparauit
Schneiderus, HL. 1210. ἐπὶ δὲ
μυκάδας καὶ λειβὺς. Cribellus
in versione totum versum prae-
terit, siue omissum in codice,
siue quod corruptius esset.

968. Ἀπεχθέας χαλκόν Gelfo-
rus latinitatem aet., arma, ver-
tit. Vereor ne hoc epitheton,
quod hic quidem non satis ap-
tum videtur, vitiosum sit.

970. Lectio oed. Wrat. vide-

tur indicare, fuisse, qui lege-
rent, φήσσαι πνεῶνας αἰμειδή-
ται βέροδην.

971. (967) Ἀἰδύσσει cum nus-
quam neque simplex transitiva f.
activa significatione usurpauit
obscurem, neque compositum
non possum non plaudere emen-
dationi elegantissimi Ruhnkenii
Ep. 1 p. 21 αἰδύσσειας, de quo
verbo dictum ad 899. οὐκ ἐκ.

972. Αἰδύσσειας recepi, quae
Ruhnkenii emendatio est, in
Ep. Crit. p. 33. Nam et si
αἰδύσσειν, ut Porsonus ad Eurip.
Or. 1427. docuit, actiuam quo-
que significationem habet, non
ausim tamen, quod tragicis
propriū videtur, ad epicōs
transferre. Schneiderus αἰδύ-
σσαι non mutauit propter Sopho-
clis Oed. Col. 1261. κόμη δὲ
αἰδύς ἀπένειος ἔσσειας.

973. (968) Confragosus ver-
sus, vel si mauis languens cae-
surae defectu: de quo etiam
emendando aliquando cogita-
bam, praesertim ob posteriorum

λῆγνός δ' αἰθαλόεσσα χύθῃ περιμήκεϊ καπνῷ.
 975 αὐτίκα δ' ἐξ Αἰδαο διὰ φλογὸς ἠγέρεθσαν
 δειναὶ θαμβήτεις, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.
 ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέεσιν

974. λῆγνός Voss. Dein vulgo περιμήκετα καπνόν. Schneiderus περιμήκετα καπνῷ edidit. Mannus docta ad exempl. Ald. περιμήκεα. 976. Ante hunc versum collocavit Schneiderus versus 984. 985. θαμβήτεις Ruhnck. 977. ἔχε Ruhnck.

noninis βόθρος paullo infolentius productam. Sed nihil mutandum. Litera sibilans producit syllabam. ο κ ε η.

973. Ἐπεσπαράγει, Schneideri emendationem, occupauerat Schraderus in Praefat. Ern. p. V. qui idem vitium occurrere monuit v. 400. et 1096.

974. (969) Duplex occurrebat emendandi atque interpretandi versus huius ratio, vel ita, χύθῃ fudit (passiuo actiue, s. ad modum deponentis posito) περιμήκεα καπνόν, Vapor fuliginosus fudit (effusus est in) fumum altissimum. Vel περιμήκετα aduerbialiter fumam, et legam καπνῷ, Vapor fusus est altissime a vel cum fumo.

ο κ ε η.

974. Καπνῷ quum in καπνόν mutatum esset, περιμήκεϊ, a supra scripto, quum, pro τ acciperetur, in περιμήκετα abiit. Nam Schneideri περιμήκετα languet, nec verum est, quod dicit, περιμήκετον aduerbii loco esse v. 898.:

975. (970) Proxime ab hoc versu vnum excidisse arbitratur Cl. Ruhnck. Ep. 1 p. 21, qui haberet mentionem (aut descriptionem adeo) Erinnyum. Brevio-

rem medicinam suaserat Cl. Bernard. ad Dem. Pepeg. p. 85 vt pro Δεινῇ v. 71 legatur Ποιῇ. Modesta sane coniectura, et cui fauere videtur, quod v. 980 expressa est Poenarum s. Erinnyum mentio. Sed mihi diligenter hoc agenti visum est, locum emendatione non egere, sed interprete. Versus 971 habet Epitheta s. Praedicata communia personarum, quae deinde separatim enarrantur, nempe Pandorae 972, Hecatae 973—979, et Furiarum 980. Nemini in mentem venisset, credo, dubitare, si placuisset poetae commune nomen substantiuum adiiungere, vt Δεινῇ Δεινῇ, vel tale quid. Illud ipsum ἡ μὲν γὰρ, a quo incipit v. 972 apertissime indicat, incipere ibi exegesi eorum, quae vniuersim proposita modo fuere. ο κ ε η.

976. Schneiderus in vulgato ordine versuum narrandi rationem vituperat, quod Pandora et Hecate describantur, antequam eas apparuisse constet. Quasi non possint antea generationibus quibusdā epithetis deae, quae appareant, describi, et tum de singulis, vt quaeque ornata venerit, exponi. Contra

Πανδώραν. χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανεν,
 τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὅλοον τέρας, ὅτι δαίκτον,
 980 Ταρταρέπαις Ἑκάτῃ· λαῖα δέ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὤμῃ
 ἵππος χαιτήεσσ'· κατὰ δεξιά δ' ἦεν ἀθρῆσαι

978. Πανδώραν solus Schneiderus. 979 Vulgo τρισσοκέφαλος. Deinde vulgo δαητόν. Voss. Vind. Ruhnk. δαίκτον. 980. λαῖα Ruhnk. Dein vulgo λαῖα δ' ἄρ' ἐπέσσυθεν ὤμῃ. Schneiderus ἀπέσσυθη.

in eo ordine versuum, qui Schneidero placuit, prius sal-
 tantes videmus deas, tum de-
 mum aduenire accipimus. Non
 opus erit cum Ruhnkenio lacu-
 nam in auxilium adhibere, si
 θαμβήτειραν non, ut fecerunt in-
 terpretes, pro adiectiuo, sed
 pro substantiuo habemus. Ita-
 que comma post δεινὰ deleui.

978. (973) Pandoram hanc
 haud dubie intelligit Tellurem,
 quam πανδῶτειραν alias vocat.
 Vid. Ind. G E S N.

979. (974) Vid. ad 926. Re-
 tinendum puto δαητόν, nomen
 bona moneta percussum, et ri-
 te formatum ab eodem themate,
 vnde Homericæ δαδάηκε et δαδαη-
 μένος. Τέρας δ' δαητόν quod
 nosse nemo velit, sine horrore
 cognoscere nemo potest. G E S N.

979. Heynius ad Virg. Aen.
 IV. 511. et Schraderus Praefat.
 Ein. p. 5. τρισσοκάρηνος corre-
 xerunt. Eiusdem erroris exem-
 pla Ruhnkenius attulit e Schol.
 Aristoph. ad Equit. 414. Suida
 v. κυνέεφαλος, et Theogonia
 Hesiodi v. 287. vbi codex Paris.
 τρικέφαλον, et v. 312. vbi idem
 codex πεντηκοντακέφαλον habet.
 Τρισσοκάρηνος ex h. l. Dinnerum

iam posuisse in Epithetis Gr. ob-
 seruat Schneiderus, qui huius
 interpunctionem, τρισσοκάρηνος,
 ἰδεῖν ὅλοον τέρας, recepit, quae
 iam est in edd. Ald. et Crat.
 Vulgo τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὅ-
 λοον τέρας. Pro vulgato δαητόν
 Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p.
 107. φαιειὸν scribendum cenle-
 bat. Ego τρίμυ codd. lectio-
 nem recepi. Οὐτι δαίκτον idem
 est, quod ἄμαχον.

980. (975) Legendum puto
 ἄπ' ἐσσυθεν pro ἀπὸ λαῖα ὤμῃ
 ἐσσύθη. Forma haec, quam
 Aeolicam dicunt, forte tueri
 potest illud Pindaricum Ol. 9,
 88 Μίχθε, quod pro μίχθη li-
 brorum reposuit Schmidius, et
 receperunt Oxonienses, in du-
 bium autem vocauit Pauwius.

G E S N.

980. Neque ἐπεσσύθη, neque
 ἀπεσσύθη hic aptum, ut aori-
 stum. Atque etiam vltima non
 eleganter corripitur, quod qui-
 dem non sentiant, qui satis ha-
 bent didicisse, quae de longa
 vocali ante vocalem vulgo prae-
 cipiuntur. Itaque reposui tem-
 pus illud, quod hic requireba-
 tur, vna cum οἷ. de quo vide
 Indicem.

λυσσῶπις σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφιν ἀγρίον
μορφος,

χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχυν ἄορα κωπήεντα.

ἐγκύκλιαι δίνεον δὲ πέριξ βέθρον ἔνθα καὶ ἔνθα

985 Πανδάρη Ἑκάτη τε· συνεσσεύοντο δὲ Ποιναιί.

ἐν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρερὸν δέμας ἦκε χαμαῖζο

982. λυσσῶπις Ruhnk. Tum vulgo σκυλάκη· μέση δ' ἔφιν.
983. Voff. χερσὶ δ'. 984. ἐγκύκλιαι δινεύοντο περὶ Voff. Ruhnk.
Gefn. Vulgo ἐγκύκλιαι δὲ δινεύοντο περὶ. Schneiderus, qui hunc et
sequentem v. post v. 975 posuit, καὶ κύκλῳ δινεύοντο περὶ. 986.
ἐν δ' ἄφαρ Voff. Vulgo ἐκ δ' ἄφαρ.

982. (677) Quid sibi vellet
ἀγριόμορφος, in Indice posui.
Hic admoneo lectores etiam
apud Virgilium: esse Aen. 4, 511
*Tergeminamque Hecaten, tria
virginis ora Dianae*. Nondum
obseruaui apud ipsum Proclum
L. 2 in Timaeum locum, quem
inde citat Eschenb. Epig. p. 77.
qui hunc nostrum illustrat: Τοι-
εῦτα καὶ Ὀρφεὺς ἐνδείκνυται περὶ
τῷ Φάνητος θεολογῶν, πρῶτος
γὰρ ὁ θεὸς παρ' αὐτῷ ζῶων κεφα-
λαὶς φέρει πολλὰς Κῆτας, ταυ-
ρεῖας (f. ταυρεῖας) ὄφιας, (ὄφις).
χωροπῶ δὲ λέοντας. Ex Aegypto
forte ab ipso Orpheo allata est
illa ratio animalium figuris Dei
aut naturae facultates atque at-
tributa utcumque sensibus et
memoriae hominum commen-
dandi. G E S K.

982. Ruhnkenius, de forma
σκυλάκη dubitans corrigebat:
κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀγρῆσαι λυσσῶ-
πις σκύλακας. At tria Hecatae
capita describens poeta, non po-
tuit plures catulos nominare.
Quod nos dedimus, firmatur
Nollidis auctoritate epigr. IX.

σαῖνοι κέν σ' εἰδοῖσα καὶ οἰκοφύ-
λαξ σκυλάκαινα. Mox merito
miratur Schneiderus, quid sit,
quod medium caput quale fue-
rit, in dubio relinquit poeta:
μέση δ' ἔφιν ἀγριόμορφος. Id
ipsum olim putauerat a poeta
expressum: quare ἀγριόμορφος
corrigebat. Nostrum ὄφιν has
dubitationes tollit. Notum So-
phoclis fragmentum p. 649. ed.
Brunck. in quo Hecate τεφαν-
σαμένη ὠμῶν σπεῖρῃσι δρακόντων.

984. (979) Cum prima in δι-
νεύοντο sit perpetuo vsu bonorum
et nostri adeo, longa; nec Ao-
ristus 2 δίνοντα auctoritatem ha-
beat: recepi Vossianam lectio-
nem, quae δὲ omittit. G E S K.

984. Ἐγκύκλιαι δίνεον δὲ scrip-
psi, vsu epicorum ita postulan-
te. Δὲ saepius noster post alte-
rum verbum collocat: vide In-
dicem. Πέριξ metrum require-
bat. Pro eo etiam v. 317. 815.
928. περὶ legitur.

986. (981) Haec est illa Dia-
na f. ἐμπυλὴν Ἀρτεμις de qua v.
900 et 942. vnde apparet cur hic
φρερὸν δέμας vocetur: quo no-

πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' ἔρανόν ἤραρεν ὅσπε.
 σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ' ὀχῆες
 κλείδρων ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔπτατο καλὰ θυ-
 ρετρα

990 τείχεος εὐρυμενῆς, ὑπεφαίνεται δ' ἄλσος ἔρανόν.
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ ἐδὸν ἔβην· τῆμος δέ τε κέρη
 Αἰήτεω Μήδεια, καὶ Λῆστος ἀγλαὸς υἱός,
 Τυνδαρίδαι τ' ἠπειγον ὁμῶ, σὺν δ' ἔσπετο Μῆψος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδόθεν κατεφαίνεται Φηγὸς ἔρανῇ,

989. ἀργαλέων ex Ruhn. Schneiderus. Vulgo ἀργυρέων. De-
 inde ῥέεθρα Voss. 990. εὐρυμένη Voss. 991. τῆμος δὲ τότε
 Ruhn.

mine ἔμας indicatur, ipsum si-
 gni vel statuae corpus moueri
 visum, et facem, quam tollit il-
 lastrandi causa quasi cum lan-
 guore demisisse, contra oculos
 tistelae velleris intentos inde
 aperfos direxisse in caelum. De
 canibus illius v. 908. O E S N.

988. (983) Nescio an prima
 in λύοντο produci villo modo
 possit. Facilis esset medicina,
 si legas ἐλύοντο vel λελύοντο.
 O E S N.

988. Male Ruhnkenius de me-
 tro metuens ἐλέλυντο scribebat.

989. Praeclare codex noster,
 κλείδρων ἀργαλέων. vt apud Ho-
 merum Od. Δ, 292. δεσμοὶ ἀρ-
 γαλέοι. Non ex argento por-
 τae erant, sed ex aere. Supra
 v. 896. Χαλκήρεϊ πύλαϊ εἰσὶ πε-
 λώριοι. A N P N K.

990. Εὐρυμενῆς Phasis voca-
 tur infra v. 1055. In Apollonio
 Rh. I. 596. dubitabat Ruhnke-
 nius in Ep. Crit. II. p. 196.
 utrum Εὐρυμενῆς nomen urbis,

an adiectiuum esset, vt scholia-
 stae videtur. Idque adiectiuum
 in Hesychio pro εὐρύμην repon-
 ebat. Assentitur Schneiderus,
 εὐρύμην Hesychii formam pu-
 tans contractam esse, εὐρύμενος
 autem pro εὐρυόμενος dici, vt
 κλύμενος, κτίμενος. At εὐρύμην
 verbum est, non εὐρύμην. Hesy-
 chio autem εὐρύμην restituendum
 esse, ex Apollonii Lex. Hom. Iu-
 ce clarius patet. In Apollonio
 Rhodio urbem intelligi, vt Va-
 lerii Flacci imitationem taceam,
 sermo ipse ostendit. Tum ἄλ-
 σος ἔρανόν scripsi: v. ad v. 85.

993. (988) Tyndaridae inter-
 sunt his mysteriis vt Iouis filii,
 vt inferos deos superosque vide-
 re assueti: Orpheus, Medea, et
 Mopsus vt mystae et mystagogi
 adeo. Iason ipse hic initiatur.

O E S N.

994. (989) Apollo. 4. 124. vo-
 cat Φηγὸν ἀπεργετήν, ἢ ἐπὶ κῶας
 Βέβλητο. O E S N.

995 κρηπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βώμιος ἔδρη,
 ἔνθα δράκων ὀλκοῖσιν ὑπ' ἀπλήτοισιν ἐλιχθεῖς
 δινεύων ἀνάνειρε κάρη βλοσυρόν τε γένειον,
 αἶν δ' ὀλοὸν σύριξ· ἐπὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετος
 αἰθήρ.

δένδρεα δ' ἐσμαρτάγησε κραδαινόμεν ἔνθα καὶ
 ἔνθα

1000 πρυμνόθεν ἐκ ρίζης· ἰάχησε δὲ σύσκιον ἄλσος.

996. Vulgo ὑπὸ πλατίεσσιν. 997. κάρη Voss. Ruhnck. Vulgo
 κάρη. 998. σύριξ Voss. Vulgo σύριγξ. 1000. πρυμνόθεν
 Voss. Vulgo πρημνόθεν.

995. (990) Si conferas h. l. vt
 conferendus est, cum v. 929 vbi
 σῆμα χαμαιζήλοιο Διὸς voca-
 tur, non improbable forte vi-
 debitur, quod ego valde veri-
 simile puto, non ξενίοιο hic le-
 gendum esse, sed χθονίοιο.

ο ε ς η.

995. Gesneri coniecturam,
 χθονίοιο Διὸς, refutavit Schnei-
 derus auctoritate Apollonii IV.
 116. 199. qui βωμοῖο θεμεθλα
 λουὶ φυλῇ consecrata a Phrixo
 habet; et scholiastae eius ad II.
 406. cuius locum, in quo ex
 Hellanico refertur in Iouis tem-
 plo suspensum fuisse vellus, au-
 ctiores dedit ex cod. Paris.

996. (991) Cl. Pierfonus Ve-
 rif. 2, 5 p. 107 languidam et
 frigidiusculam putat vulgarem
 huius versus lectionem, et sub-
 stitui vult ὀλκοῖσιν ὑπ' ἀπλάτοι-
 σιν. Noster sane hoc verbo
 vsus supra v. 928, et attulit
 Pierfonus etiam auctoritatem
 Eurip. Herc. Fur. 419. Et est
 Hesiodum verbum ἀπλτος, ἄ-

πλτος, ἀπλτος, cui plerum-
 que forte recte accommodaue-
 ris etymon πέλας vel πελάζειν,
 vt sit terribile ad quod accede-
 re timeas, cui tu per mediam
 nolis occurrere noctem. Mu-
 tare tamen contra libros nihil
 ausim, cum praesertim fieri
 possit, vt sint, quibus πλατεῖς
 ὀλκοὶ recte dici videantur. Equi-
 dem damnare nolim. ο ε ς η.

996. Pierfoni coniectura ὑπ'
 ἀπλάτοισιν etiam Schneidero
 placet. Hanc, Ionica forma
 restituta, recepi.

1000. (995) Κρημνόθεν ἐκ ρί-
 ζης interpretabar ἀσυνδέτως di-
 ctum, vt in ἄνω κάτω et simi-
 libus, cum in πρημνῷ non mi-
 nus capitis (κάρη, κάρη, κρή)
 notionem, quam in Latinorum
 praecipiti inesse putem. Mo-
 vebantur arbores a summo fa-
 stigio et a radicibus. Sed nec
 ingeniosam et probabilem nego
 Cl. Ruhnkenii (Ep. 2 p. 82)
 coniecturam πρυμνόθεν, quam
 firmat ex Apollo. 4, 1686. Pot-

αὐτὰρ ἔμ' ἢδ' ἐτάρῃς τρώμος ἔλλαβε· νόσφι δὲ
μῆνη

Μήδει' ἐν σέρνοισιν ἀκαμπέα θυμὸν ἐνώμα·
δρέψατο γὰρ παλάμησι λυγρῶν ἀποθρίσματά
ριζῶν.

καὶ τότε ἐγὼ Φέρμιγγος ἐφῆρμους θέσκελον
ὀμφήν·

1005 κλάγξας δ' ἐξ ὑπάτης χέλυος, βαρυηχέα
φωνήν

1001. μῆνην Wrat. 1002. Μῆδεια ἐν Voff. Μῆδει' ἐν vulgo.
Dein vulgo σίρνοισι. 1005. κλάγξας δ' ἄρ' Voff. Vind. Ruhnk. Vul-
go κλάγξα δ' ἄρ'. Dein βαρυαχέα Vind. Ruhnk. βαρυηχέα Voff. et
Dinner. in v. φωνή. βαρυηχέα edd. vett. Wrat.

erat laudare etiam Spanh. ad
Call. H. in Del. 35 p. 331.

G E S N.

1000. Legendum *πρυμνόθεν ἐκ
φίξης*. Apollon. Rhod. IV. 1686.
πρυμνόθεν ἐξεργείσα κατήριπεν.
B V H N K.

1002. Versum laborantem, ob
productam primam in ἀκαμπέα,
facile fulcias legendo σέρνοισιν.

G E S N.

1005. (1000) Ὑπάτην h. e.
summam chordam esse grauiissi-
mi soni, satis constat, et do-
cuere v. g. interpretes ad Ho-
ratii Sat. I, 2 pr. Hoc maxime
oculis apparet in illa Lyra,
quae inter Herculanenses pictu-
ras nuper publicata, triangula-
ris est, et ita tractatur, ut lon-
gissima chorda et basi trianguli
proxima, h. e. quae grauiissi-
mum sonum edit, sit in summo;
breuissima, illi ad ipsum trian-
guli verticem parallela, in imo.
Nescio, qui factum sit ut tam

diu per omnes editiones durare
potuerit *καρυαχέα*, cuius dubi-
to an ratio, etiam non valde
probabilis, queat reddi. Βαρυ-
ηχέα ex coniectura dedit Cl.
Pierf. Verif. I, 9 p. 110. qui
de hac voce laudat Obsf. Mis-
cell. Vol. 4 p. 216; et ausus
fuissem ego sine ullo alio au-
ctore eam hic reponere. Sed
μέλπων pro πέμπων, quod viro
docto placet, non aequè fac-
ile receperim. Ceterum miram
mihi suauitatem habere hic ver-
sus videtur ex eo, quod verbis
omnibus ostendit et exprimit
neniam somni conciliatricem:
huic conueniunt non acuti et
clamosi soni, sed graues et
murmuri propiores; deinde ca-
nit *σιγαλέως*, tacite, ceteris sub-
misse, et voce non expressa,
sed ἀφ᾽ ἑτέρῃ. Denique non
ἐκ χειλέων profundit suam vo-
cem, sed ὑπὸ χειλεσι, pressis
velut labiis, vel πέμπει, vel, si

σιγαλήν ἀφθρυκτον ἑμοῖς ὑπὸ χεῖλεσι πέμπων.
κλῆξα γὰρ ὑπνον ἀνάκτα θεῶν πάντων τ' ἀν-
θρώπων,

ὄφρα μολὼν θέλξειε μένος βριαροῖο δράκοντος.
ρίμφα δὲ μοι ὑπάκυσσε, Κυτηίδα δ' ἴκτ' ἐπὶ
γαῖαν.

1010 κοιμήσας δ' ὄγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιάς, καὶ κύματα πόντε,
πηγὰς τ' αἰνεάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,

1006. Vulgo σιγαλῆος. Vind. Ruhnk. σιγαλῆς, quod supra scri-
ptum in Voss. qui σιγαλῆος habet. Tum πέμπων Ask. Vind. Ruhnk.
Vulgo πέμπων. V. 1008. 1009. absunt in cod. Ruhnk. Vncis inclusit
Schneiderus. 1009. Κυτηίδα Ask. Voss. Wrat. Paris. Deinde ἴκτ'
Voss. Vulgo ἴκτ'. 1010. κοιμήσας Voss. Ruhnk. κοιμήσας Vind. κοι-
μήσας vulgo.

placeat Pierfoni coniectura, μέλ-
πει. ΟΞΕΝ.

1005. Schneiderus, qui κλῆγ-
ξα δ' ὄγ' et πέμπων retinuit,
Pierfoni non fuisse μέλων
scripturum dicit, nisi malam di-
stinctionem in libris reperisset,
ἐξ ὑπάτης χέλυος βαρυχέα φω-
νῆν. σιγαλῆος. Hanc se sustu-
lisse dicit. Itaque post χέλυος
interpunct, sublata interpun-
ctione post φωνῆν.

1006. Schneiderus dedit σιγα-
λῆος, repugnante nonnihil re-
centiorum epicorum prosodia.
Ego σιγαλήν, codicum vestigia
sequutus, scripsi. De horum
casuum permutatione vide ad
v. 631.

1007. (1002) Conf. Hymn.
84, 1. ΟΞΕΝ.

1008. Calidius damnauit
Schneiderus hos versus, qui
errore librarii, ex duplici ἀν-
θρώπων orto, omissi sunt in

cod. Ruhnk. Poeta, quod v.
1009. generatim dicit, sequen-
tibus singulatim persequitur.

1009. Sic supra v. 819. Κυ-
τηίδα γαῖαν ἀμειψαί. Euphorion
apud Eustath. ad Od. Δ. p.
1493. βλαψίφρονα φάρμακα πάσ-
σεν, Ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυ-
ταῖς ὅσα Μήδεα. Sic iste lo-
cus legendus. Vulgo deest
πάσσειν, et Κυταῖς scribitur. Sed
Vratisl. Voss. et Regius h. l.
habent Κυτηίδα. Quam for-
mam Berkelius reddere tenta-
bat Stephano Byz. v. Κύτα-
τὸ θηλυκὸν Κυταῖς, καὶ Κυ-
ταῖα. Sed vulgatum Κυταῖς
firmatur ab Orpheo vl. 904.
Κυτηῖσιν μέγα κέρασι. RVH NK.
Ἰκτο cum Schneidero scripsi.
Euphorionis locum apud Eu-
stathium p. 1493, 46. non per-
sanauit Ruhnkenius. Excidit
ante Μήδεα verbum vel no-
μεν, quo versus finiebatur:

Θῆρας τ' οἰωνές τε, τὰ τε ζῶει τε καὶ ἔρπει,
 εὐνάζων ἤμειψεν ὑπὸ χρυσέαις πτερύγεσσιν.

1015 ἴξε δ' ἐπὶ συφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον·
 κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίε ὅσσε δρά-
 κοντος,

ισοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δὲ τὲ οἱ χθονὶ δειρὴν

1014. ἤμειψεν Voss. Vulgo ἄμειψεν. 1015. ὑπὸ συφελῶν
 Voss. Vind. Ruhnk. Ante Gesnerum ὑπὸ συφελῶν. 1017. δολιχὴν
 δ' αὐχένι δειρὴν Ruhnk. δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν vulgo.

ὅσσε ἰδῆν Πολύδαμνα, Κυταῖς
 ὅσσα — Μῆδαι.

1010. (1010) Vt παννύχιος qui
 per totam noctem vigilat vel
 dormit: sic πανημέριος hic vi-
 detur, qui totius diei laborem
 sustinuit. Vid. Ind. G E S N.

1010. Πανημέριος nihil est,
 nisi ἡμέριοι, vt παννύχιος, no-
 ciurnus, etiam de parte tan-
 tum noctis. De quo vocabulo
 videnda scholia ad Hom. Iliad.
 X. init.

1014. (1009) Non praeterui-
 dendum est poeticae suavitatis
 obleruatori illud ὑπὸ πτερύγεσ-
 σιν. Inumbrat somnus, vt vo-
 lucris horribiliter magnus, ex-
 plicatu alarum suarum, inuol-
 vitque omnia. G E S N.

1015. (1010) Cl. Pierfo. Ve-
 rif. 2, 5 p. 188 recte vidit le-
 gendum esse συφελῶν, vt sit
 Colchorum epitheton, quod et-
 iam absque Vossiani codicis mo-
 nitu faciendum erat. Quod au-
 tem ἐπὶ substitui vult pro ὑπὸ,
 ingeniose more suo coniicit, ne-
 cessitatem nondum persuadet,
 cum ὑπὸ etiam locum habere

possit, vt in Homericis ὑπὸ Ἴ-
 λιον ἦλθε. G E S N.

1015. Recte monet Schneide-
 rus, εὐανθέα χῶρον expressum
 esse ex Apollonii IV. 115. ποι-
 ῆντα χῶρον. Sed iniuria no-
 strum reprehendere videtur,
 quod antea hunc locum non in-
 dicauit. Fecit, et quidem co-
 piofissime v. 914 seqq.

1017. (1012) Cl. Ruhnk. Ep.
 2 p. 83 suspicatur ἀνταυγέα le-
 gendum pro ἀμφ' αὐχένι, et ver-
 ba ita ordinanda, καρηβαρέων
 δὲ θῆκε δειρὴν δολιχὴν ἀνταυγέα
 φολοῖ. Mihi in hac descri-
 ptione obdormiscētis draconis
 splendoris percussī mentio non
 valde opportuna videtur. Sim-
 plicius et nisi fallor verius fuerit
 ἅμα αὐχένι. Αὐχένι proprie ip-
 sa cernix, a tergo spectata prae-
 fertim, iuncturas colli et verte-
 bras continens: δειρὴ f. δειρά
 collum totum a facie spectatum,
 in quo guttur, arteria etc. Dra-
 co somno grauatum caput, et
 cum cernice collum deponit in
 squamas iam non erectas et hor-
 rentes, sed iacentes et corpori
 applicitas. G E S N.

- ἤκε καρηβαρέων Φολίσιν. θάμβησε δ' ἰδέσθαι
 αἰνέποτμος Μήδεια· καὶ Αἴσονος ἀγλαὸν υἱά
 1020 ἦκ' ἐπιθαρσύνεσσα θοῶς πρέμνοιο λαβέσθαι
 κῶας χρυσεάμαλλον. ὃ δ' ἐκ ἀπίθησεν ἀκέσας·
 αὐτὰρ αἰεράμενος δέρας ἀπλετον ἵκτ' ἐπὶ νῆα.
 Ἥρωες Μινύαι μὲν γ' ἐγήθεον, ἄν δ' ἄρα χεῖρας
 ἀθανάτοισι ἤειραν, οἳ θρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 1025 ὥς οἱ μὲν πέρι κῶας ὀπώπεον· αἶψα δ' Αἰήτης
 ἀμφιπόλων ἤκεσεν ἀττοιχομένην Μήδειαν.
 ὦκα δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαὸν ἀγεῖραι,

1018. Φολῆσι Ruhnk. 1021. ἀκέσας Ask. Voss. Vind. Ruhnk.
 Vulgo ἀθρήσας. 1024. τοὶ εἰ εὐρεῖν Ruhnk. 1026. ἄκησεν Voss.
 1027. ἀγειράη Voss. ἀγείρειν vulgo.

1018. Hic locus me olim iu-
 venem exercuit. Neque nunc
 vir factus, quid ei faciam, re-
 perio. Forte haec ob oculos
 erant Nonno XXIX. p. 746. νο-
 θρὸν ἐπὶ σκιάοντι πέδῳ παρὰ γεί-
 τοι Φηγῇ ἤκε καρηβαρέοντα.
 Ruhnk. Schneiderus, male
 metro consulens, coniecit: δο-
 λιχὴν δ' ἀμφαυγέα σπειρήν ἤκε
 καρηβαρέων χαμπάδης, ex Apollo-
 nio IV. 150. f. B. Slothouwerus
 δολιχὴν δ' ἄρ' ἐπὶ χθονὶ σπειρήν.
 Heynius δολιχὴν δ' ἀμφὶ χθονὶ
 σπειρήν. Codicis Ruhnkeniani
 lectio indicium habet expulsi οἷ,
 quo omisso ῥμφὶ addiderunt li-
 brarii. Καρηβαρέων Φολίσιν, in
 quo haeret Schneiderus, est ca-
 pite squamis grauius. Similia
 attulit H. Stephanus in Thef.
 T. II. p. 69.

1021. (1016) Placet illud ἀκέ-
 σας, nec dubitallem recipere,
 nisi scriptulum mihi illud iniice-

ret, quod non apparet, cur aut
 quo genere erroris aliquis ἀκέ-
 σας in ἀθρήσας mutarit: deinde,
 peraguntur haec sacra, quibus
 sopitur draco, per amica silen-
 tia. Forte illa adhortatio Me-
 deae, qua animum Iasoni addi-
 dit, non fuit vocalis, aut con-
 cepta verbis; sed nutu modo,
 vultu, manus motu peracta,
 quam videns, et ipsum draco-
 nis somnum, illi paruit. ο κ ε η

1023. Quod Schneiderus, co-
 pulae omissionem offensum, conii-
 cit, Ἥρωες Μινύαι δὲ γ' ἐγήθεον,
 sensui et sermonis legibus repu-
 gnat. Re grauissima, et in qua
 totius expeditionis summa versa-
 batur, peracta, copulam omit-
 tere recte potuit, quod ne apud
 Homerum quidem rarum est.

1025. Heynius coniecit ἐπο-
 πύον. Verbum usurpasse noster
 ὀπώπῳ videtur, ut supra v. 184.

μασεύειν οἱ παῖδα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον
 ἀλλὰ οἱ ὥκως ἐπειγε παρά προχοᾷς ποταμοῖο
 1030 ἐς λόχον ἡρώων, ἔκλινεν δ' ἄρα παρθένον αἰνῆν.
 νύξ δέ οἱ ἀσροχίτων μέσσην παρὰ μείβε πορείαν.
 ἔκ δ' ἐτελεῖτο δόλος συγερὸς καὶ κῆρες αἰδοναί,
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλυτῷ Ἀψύρτοιο,
 ὃν ῥα κατακτείναντες ἐπὶ προχοᾷς μεθέηκαν
 1035 ὀργυμένε ποταμοῖο φέρεν δ' ὕγε κύματι κραι-
 πνώ.
 θεινόμενον δῖναις δ' εἰς κύμ' ἄλως ἀτρυγέτοιο

1028. μασεύειν δ' ἄρα παῖδα vulgo. 1029. ἀλλὰ ὅς AIC. ἀλλὰ εἰ inde a Stephano. ἀλλὰ οἱ Voss. Vind. Ruhnck. 1030. Vulgo εἰς. 1031. δέ οἱ Voss. Vind. Ruhnck. δέ τὸν vulgo. 1035. κύματι Voss. Ruhnck. Vulgo πνεύματι. 1036. θεινόμενος δὲ δῖναις εἰς vulgo.

1028. Non immerito displicet Schneidéro δ' ἄρα. Id igitur in οἱ mutauit. Constructio eadem, quae v. 612. ξέσσε δ' ἐπιταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνησι, μέμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις.

1029. (1024) Reliqui lectionem Stephanianam, Ἀλλὰ εἰ, quia rōndum obseruatum mihi exemplum, vbi ἐπείγειν ponatur pro medio ἐπείγομαι. *sestino* q. d. vrgeo mo. Ceterum longe commodior orietur sententia; si sumamus ἐπειγε positum pro ἐπείγετο, et cum antiquis exemplaribus legamus Ἀλλὰ ὅς, ea sententia, quam in versione posui.

G E S N.

1029. Intolerabilem versum dedit Ruhnkenii coniectura: ἀλλὰ οἱ ὥκως ἐπείγετο παρ προχοᾷς ποταμοῖο. Vsum verbi actiui h. g. nificatione media Schneiderus versu 993. tuerur. Addere pot-

erat ἐπειγε, tragicis vsitatum, apud Sôph. Electr. 1435. Eurip. Orest. 789. (797) Phoen. 1295. (1286) Heracl. 732. Vide Porsonum ad Orest. 288.

1031. Vindob. Voss. et meus: νύξ δέ οἱ ἀσροχίτων. Semel monuisse satis sit, illud οἱ, quod poeta singulari ratione frequentauit, non nisi in vetustis codicibus extare; in recentioribus, tanquam in Vratislaviensi et Regio, plerumque vel in δῇ, vel in ἄρα, vel in aliam particulam, mutatum esse. *RVHNCK.* ✓

1035. Quam per se satis magnam auctoritatem habet lectio κύματι, tūm rectius corpus mortui θεινόμενον δῖναις, quam fluvius θεινόμενος πνεύματι, quod melius in mare quadrat, dicitur.

1036. (1031) Legendum videtur θεινόμενος δῖναις, ne prior huius nominis syllaba contra-

κέλσεν ὑπὲρ νήσων, Ἀψυρτίδας αἶς καλέεσιν.
 ἀλλά οἱ ἔτι λάθον Δί' ἐπόψιον, ἐδ' θέμισας.
 αὐτὰρ ἐπεὶ γηὸς μὲν ἔσω κίον, ἥδ' ἐκάτερθεν
 1040 ὄχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίῃσι θοῇσιν
 πλεῖον ἐπεργόμενοι ποταμῷ τόμον· ἐδὲ κατ' ἰθὺ

1037. κέλσεν δ' ὑπὲρ Schneiderus pro vulgato κέλσεν ὑπὲρ.
 1038. ἀλλά οἱ Schneiderus v. Voff. Vind. Ruhnck. Vulgo ἀλλ' ἄρα.
 Idem codd. ἐδὲ θέμισας. Vulgo, ἥδ' ἐκάτερθεν. 1039. ἥδ' ἐκάτερθεν
 Schneiderus v. Voff. Vulgo ἐκ δ' ἐκάτερθεν. 1040. ὄχθης Voff. εἰ-
 ρεσίῃσι θοῇσι idem. ὑπειρεσίῃσι Wrat. Vulgo ὑπ' εἰρεσίῃσι ὅς θοῇσι.
 1041. τόμον Schneiderus v. Voff. Vulgo τῶμον, ὅτι κατευθύν.

perpetuam consuetudinem etiam
 nostri poetae corripiatur. G E S N.

1037. Quomodo Absyrti cor-
 pus e Phalidis ostiis in sinum
 Adriaticum ad Absyrtidas insu-
 las ferri fluctibus potuerit, ad il-
 la γεωγραφούμενα argonautica
 pertinet, de quibus sententiam
 vno loco dicere est commodius.

G E S N.

1038. (1033) Θέμισας reddi-
 tum est per Nemeia, in Eschen-
 bachiana. Ad sententiam bene.
 Sed non inuenio, vbi personae
 sint θέμιστες, nisi forte Od. II,
 403 Εἰ μὲν π' αἰνήσωσι Διὸς με-
 γάλῳ θέμιστες. Verum hic et-
 iam lectio variat et interpretum
 sententiae. Hic quidem locus
 indicat, θέμιστας non de iudici-
 bus modo humanis dici, sed et-
 iam de aeterna lege iustitiae,
 quam fas dicere solent. G E S N.

1039. (1034) Illud ἐκάτερθεν
 significat ab utraque ripa, dextra
 et sinistra, deligatam fuisse na-
 vim: neque adeo latum valde
 ibi fuisse flumen: nisi dicamus
 ἐκάτερθεν ad navis duo latera
 pertinere, unde aptae orae ad

vnam modo ripam alligatae sint.
 Porro illam oportet fuisse ma-
 gnā ἀμπλακίην, quod non
 senserunt se aduerso flumine ro-
 migare. Nempe haec prima et
 maxima poena scelerum atque
 impietatis apud priscos, quod
 bouam mentem scelerati amit-
 tunt. Itaque ἀφραδίας appellat
 Minyas v. 1040. Caeterum ab
 hoc praesertim inde loco con-
 ferre qui voluerit, quae dispu-
 tantur in praelectione 1 de na-
 vigationibus Phoenicum etc. §.
 3 et hanc partem melius intelli-
 get, et de toto poemate iudica-
 bit rectius. G E S N.

1041. Ποταμῷ τῶμον recte
 Schneiderus de brachio Phalidis
 interpretatur. Locum Plinii VI.
 4. qui vassos amnes, Hippon et
 Cyaneon e diuerso in Phasin ad
 oppidum Aeam confluere dicit,
 non huc traxerim. Neque enim
 aduerso flumine nauigasse Argo-
 navitas manifestum est. Οὗτ'
 in ὁδῷ mutari debuisse, apertum
 est. Deinde κατ' ἰθὺ pro κατευ-
 θύν, quod etiam infra v. 1211.
 legebatur, scripsi. Epicorum

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ φόμα Φάσιδος εὐρὺ
 ἰέμεθ' ἀμπλακίη δὲ φορεύμεθα πολλὴν ἐπίσσω
 αἰὲν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄσσα Κόλχων.
 1045 ἀφραδέσιν Μινύαις, ὄνοφερὴ δὲ σφ' ἀμπεχεν
 ὄρφνη.

αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίησιν.
 μεσσάτιοι πεδίοιο· βροτοὶ δὲ μιν ἀμφινέμονται
 Γυμνοί, Βρονόμαι τε, καὶ Ἄρκυες ἀγροῖ᾽ αἰται,
 Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν Φῦλον, Σινδῶν τ' ἀγε-
 ρῶχων·

1050 οἱ νάσσαντο μεσηγὺ Χαερανδαίων αὐλώνων,

1045. δὲ φορεύμεθα Voff. Ruhn. Vulgo δ' ἐφορεύμεθα. Com-
 ma post hoc verbum suffulit Schneiderus, et post ὀπίσω collocauit,
 1045. σκοτερεὴ δὲ τε ἀμπεχεν ὄρφνη vulgo. Schneiderus ex Ruhn.
 hanc ipsam vulgatam lectionem ἀμπεχεν notauit, ut credibile sit, aliud
 quid esse in eo codice, fortasse ἀμπεχεν. 1048. Βρονόμαι Voff. Vind.
 Ruhn. ἀγροῖται Ruhn. 1049. Κερκετικῶν Voff. Vind. Ruhn.
 Vulgo Κερκετικόν. Dein Σινδῶν Ruhn. Vulgo Σιντῶν. 1050.
 Schneiderus e Voff. κείσαντο, quod est etiam in Ruhn. κήσαντο Vind.

est ἰθύς, quod saepius in εὐθύς
 mutarunt librarii. In Dionys.
 Perieg. 549. Κιμέριον δ' ἄρα
 τοὶ διὰ Βόσπορον ἰθύς ἰόντι e qui-
 busdam codd. legendum. In
 Batrachomyomachia v. 43. ea-
 dem varietas, vbi recte Wolfius
 ἰθύς edidit. Ita etiam in Home-
 rico hymno Mercurii v. 342.
 ἰθὺ Πύλονδ' ἐλάων, et v. 355.
 ἐκ Πύλον ἰθύς ἐλάωντα scriben-
 dum. Κατ' ἰθὺ est apud Ara-
 tum Phaen. v. 59. Caeterum
 Cribellus in versione totum ver-
 sum omisit.

1045. Ruhnkenius ὄνοφερὴ
 copiecit, si cui suspecta esset
 forma σκοτερεὴ. Eam emenda-
 tionem recipere non dubitauit,
 licet Schneiderus σκοτερεὴ inter

singularia nostri poetae numera-
 ri velit. Natum vocabulum e
 glossa σκοτεινή. Hesychius:
 ὄνοφερῇ. σκοτεινῇ. Praeterea in
 his verbis ὄνοφερῇ δὲ τε ἀμπε-
 χεν ὄρφνη et omisso pronomi-
 nis, et hiatus, et inusitata for-
 ma verbi vitiosam lectionem ar-
 guunt. Eam igitur correxi.

1049. (1044) Σιντῶν τ' ἀγερώ-
 χων] Σινδῶν omnino scribendum
 cum Strabone lib. XI. et Pli-
 nio. κεσκη.

1049. (1044) Σινδὺς etiam
 in regione Pontica collocat
 Dion. v. 681. Noluī tamen le-
 ctionem mutare, cum possit esse
 διπτογραφία. οπισκ.

1050. (1045) Non dubito quin
 dederit auctor κήσαντο ex illa

Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ σεινῆς Ἐρυθείας.
ἀλλ' ὅτ' ἀπ' ἀντολῆς ἐφάνη τερψίμβροτος ἡώς,
ποιανθεῖ νήσω προσέκλσαμεν· ἔνθα τε δισσαὶ
χεύμασιν ἀπλήτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα

1055 Φᾶσις τ' εὐρυμενής, ἀκαλαῤῥείτης τε Σαράγγης·
τόν ῥα πλημμύρῃσα διὰ χθονὸς εἰς ἄλλα πέμπει

Dein vulgo χαραινδαίων τ' αὐλώνων. 1053. ποιανθεῖ Ask. Voss,
PAIC. ποιανθῇ inde a Stephano. Vulgo ἔνθα δὲ δισσαί. 1054.
Vulgo ἀπλήτοισιν. Schneidewitz ἀπλάτοισιν e com. Pierfoni. 1055.
σαράγγης Ruhnck.

thematē, de quo ad 952 dictum
est: νῆω, νῆω, νηῖω, conge-
rendo fluere significat: hinc
ναὸς et ναῖς et ναυστάω. Hinc
illud Heliodorum *Ἐργ.* 639 Νάσ-
σοτο δ' ἄγ' ἐλικῶνος, *Struxerat*
ibi h. e. habitabat prope Heli-
conem. G E S N.

1050. Ruhnkenius νῆσαντο
corrigebat; quamquam nullum
huius formae exemplum in
promptu habens. Attulit tamen
similia, νῆσαντο e Dionysii Po-
et. 549. et ναῖσαντο, φῆσαν
ex Helychio. Schneiderus, quod
latius mirari nequeo, κείσαντο,
ut singulare et nostri proprium,
tuetur. Ego correxi ad epico-
rum normam. Tē deleri iussit
Ruhnkenius.

1051. (1046) An ab hac dicti
Erythini illi, de quibus Apollo.
2. 943 Σήσαμον, αἰπεινὸς τε
παρεξέειπον· *Erythinos*. Add. quae
dicuntur ad 1054. G E S N.

1053. (1048) Ποιανθῇ] Vide
Hollstadium ad Stephanum voce
Φᾶσις. E S C H.

1053. (1048) Hanc insulam,
cuius non nomen proprium, sed
epitheton videtur ποιανθῆς, her-

bis florida, efficiant duo fluvii
Phasis et Saranges, qui findunt
circa illam, diuiduntque suos
fluctus. Phasin autem hunc ita
describit noster, ut sit in regio-
ne mediterranea coniunctus et
continuus cum illo Colchico.
Retro enim aduerso illo prima-
rio Phaside Argonautae remigan-
tes per plures populos, tandem
per hunc alterum in Maeotia
paludem enauigant. Cf. 1051.

G E S N.

1053. Δισσαί non bene dice-
batur, nullo sequente nomine.
Neque ἔνθα δὲ hic ferri poterat.

1054. Pierfoni coniecturam ad
Moerin p. 25. ἀπλάτοισι proba-
uit etiam Ruhnkenius.

1055. (1050) Ἀκαλαῤῥείτης τε
σαράγγης] Legebatur alias σα-
ράγγης, sed H. Stephanus mu-
tauit, forte non adeo necessaria
correctione. vid. Plin. lib. VI.
c. XVI. E S C H.

1055. (1050) Nescio quid vi-
derit Eschenbachius. Editum
fuit, ut a reliquis, ita ab H.
Stephano σαράγγης. G E S N.

1056. (1051) Hinc demum in-
telligere mihi videor quae modo

Μαιῶτις καναχῆδὸν ἐλεονόμει διὰ ποίης.

καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἡμᾶρ'

1060 δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι βοὺς πόρον ἐξικόμεσθαι,
λίμνης ὄντα μεσηγύ, βοοκλόπος ἔποτε Τιτάν

1058. εἰρεσίῃσι Ruhn. τότε ὑπείρεσιν Wrat. 1060. λιμνη-
γὸν Voll. λίμνης, ὄντα ante Gesn. Dein quod alios omnes habere
dicit Gesnerus, ἔποτα, pro eo certe in Crat. scriptum ἔποτε. ut
ipse Gesnerus, dedit.

dicta sunt ad v. 1048. Secun-
dum hanc poetae descriptionem
Saranges e palude Maeotica in
terram infunditur: intus iungitur
cum Phaside, et illius vndis
mixtus exit in Pontum Euxi-
num. Vtrum hoc hodie etiam
verum sit, vtrum aliunde etiam
constet, iam non habeo dicere:
sed hanc versuum, quos tracta-
mus, sententiam esse, non du-
bito. G E S N.

1059. (1054) Multum de hoc
loco laboravi, fateor: vtrum
aliquid effecerim, videre lecto-
ris est. Primo, quae essent *δισ-
σαὶ τριμόροι*, non caret difficul-
tate. Sed si recte Budaeus de
asse p. 17 quem solum adhuc
laudare auctorem possum, *τρι-
μόρον* s. *τριμοιρον* est dodrans $\frac{3}{4}$
vbi *δίμοιρον* (De quo etiam Sa.
Tenulius ad Iamblich. in Nico-
machi Arithmet. p. 101 et al.)
bes, $\frac{2}{3}$. Fuerint igitur *δισσαὶ
τριμόροι* *ἡμέρας* duo dodrantes
diei s. dies integer cum dimidio.
Porro *βοὺς πόρον* hic esse Bos-
porum Cimmerium, non est du-
bium. Hic Bosporus medius
est inter Maeotida paludem et
Pontum Euxinum, quos com-
mercio aquarum iungit. Iam ra-
tionem adfert Poeta, vnde illud

fretum Bospori nomen habeat.
Fidit ibi aperuitque πόρον, trans-
itum paludis in mare Euxinum,
boui robusto insidens, Titan
βοοκλόπος. Sed hic quis est?
Herculem, et Geryonae boues
huc adducere non licet. Titan
quidem vocatur ille ab ipso no-
stro Hym. 11, 1: verum *κλέπτειν*
non solet Hercules, furari illum
pudet: rapit potius. *Βοοκλόπος*
ἑὸς Porphyrii de antro Nymph.
p. 119 Barn. *ὁ τὴν γένεσιν λελη-
θῆτος ἀνών* (s. ἀνών) plane
huc nihil facit. Inter Titanas
proprie dictos, Gigantes certe
Terra filios, est Alcyoneus: de
quo Apollod. Bibl. 1, 6 p. 19
*Οὗτος τὰς Ἑλίας βόας ἐξ Ἐρυ-
θρίας ἤλασε*. Verum boues Solis
stabulabantur in Erythia insula
Gadibus vicina. Stabulabantur
etiam in Sicilia (vid. , Bochart.
Phal. 1, 27 p. 570). Quis ve-
ro in his fabulis antiquissimis
consensum et constantiam re-
quirit? Noster quidem certe
Erythian in hac ipsa regione
agnoscit v. 1046 et Erythinos
habet Apollo. Argon. 2, 943.
Ab Erythia illa Hispanica Her-
cules Geryonae boues abduxit:
quamquam in hoc etiam varia-
tur. Vid. Eustath. ad Dionys.

ταύρω ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης.
καὶ ῥα πανημερίῃσι πονεῦμενοι εἰρεσίησιν,
Μαιώτας πρώτας ἀφικάνομεν ἀβροχίτανας·
ἡδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἅπλστα
φῦλα,

1065 Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίης, Κέκρυ-
φάς τε,

1063. πρώτας ἀφικάνομεν Voss. Vind. Parif. πρώτας ἀφικάνο-
μεν PAIC. Ask. Wrat. πρώτους ἰκάνομεν Rubnk. πρώτ' εἰς χφ. κἀπο-
μεν vulgo. Lectionem Vossianam habuit iam Dinnertius. Ibidem ἀβροχίτα-
νας Voss. Vind. 1064. Voss. Vind. Rubnk. ἡδὲ γελωνῶν ἔθνος βα-
θυάγων τ'. 1065. Γέτας τε καὶ Ask. Voss. vt Gesnerus notauit.
Parifensem addit Schneiderus. Sed Ruhnkenius in Voss. et Parif. Γέ-
τας τε κε, in Vind. γαίτας τε κε. in Rubnk. γαίτας τε κε esse di-
cit. γέτας τε κε etiam PAIC. Vulgo Γέτας καὶ Γυμναίης.

v. 558. Maneat, dum quis ad-
ferat certius, Cimmerius Bospo-
rus de poetae nostri sententia
nomen et ortum debet Titani,
bove per illum inuēcto, quem
Alcyonca gigantem vocat Apol-
lodorus. Plura disputata sunt
in praelect. cit. §. 3 quae vel id-
eo reponi, qualia erant, pla-
cuit, vt appareat certe, me hoc
egisse, vt loco obscuro lucem
vndeunque quaererem. O E S N.

1059. Vitium latere in vulga-
ta lectione putat Schneiderus.

1063. (1058) Cum totus re-
motioris antiquitatis tenor, ita
tum forte etiam haec appellatio
ἀβροχιτώνων indicat, antiquissi-
mos, quos Graeci norant, ha-
rum regionum homines, non
fuisse ab omni cultu molliori et
humaniori (indifferentem enim
vitumur his nominibus) remotos.
Sed nec negauerim, posse ἀγέτω-
μὸν fuisse in tali appellatione:
illud modo monendi interdum

videntur lectores, vt cogitent,
non in fera barbarie, sed in cul-
ta olim Phoenicum, Aegyptio-
rum, Graecorum commerciis et
coloniis, regione, ac felici sub
caelo, se versari. O E S N.

1063. Vossianam lectionem
merito iam Schraderus probauit
in Obseru. p. 78.

1064. (1059) Βαθυχαίτων pro-
prium gentis nomen esse debet,
quod non magis miror, quam
Galliam comatam aut bracca-
tam, aut Langobardos e. i. g.
a. sed alias nondum obseruauit.
Forte erit tempus, cum regio-
nes, nimium hodie vel negle-
ctas eruditus peregrinatoribus,
vel inaccesas, monumenta et
profundo eruta illustrabunt.
O E S N.

1065. Consensus librorum, τὰ
post Γέτας inferentium, facit vt
susplicari possis, pro Γυμναίης
reponendum esse Ἰλαιοις. Ἰ-
λαίη memorata Herodoto IV. 9.

Ἄρσωπας τ', Ἀριμασπά τ' ἔθνη, πολυπάμο-
να λαόν,

1066. Vulgo Ἄρσωπας τ' Ἀριμάσπας, ἔθνη πολυπήμονα λαόν.
Ask. ἀριμάσπας. Voss. Viad. Ruhk. Ἀριμάσπας.

18. 54. 55. 76. et Stephano Byzantino. Hylaeos habet Plinius IV. 26. qui per eos Hypanin fluere dicit. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 17. male corrigit Γυμναίους τε Γρύπας τε. Melius Thunmannus in epistola Schneideri, quae est in noua bibliotheca philologica, Germanice scripta, Lipsiae 1778: vol. IV. p. 299. populum intelligi putat, quem Λιμναίους vocat Ephorus in fragmentis Scymni Chii post Holstenii notas ad Stephanum p. 378. Vnde Ephoro recentiorem esse nostrum coniecit.

1066. (1061) Ἄρσωπ.] Pro ἀριμάσπας sunt qui ἀριμάσπας reponendum putant: (licet ἀριμασποί potius vocentur) sed ego multa hic et alia nomina populorum deprauata esse existimo, sicut et paulo post. κ. στερην.

1066. (1061) Ἀριμάσπας] Ἀριμάσπας hoc loco reponendum esse, nullum est dubium. Sed et pleraque in hoc auctore, quae ad Geographiam spectant, adeo sunt obscura, adeo forte etiam corrupta, ut impossibile sit ea loca vel explicare feliciter, vel corrigere sine Manuscriptorum codicum ope. Quamobrem Tuam, Lector, circa talia nonnulla veniam petere et plane ἀπέχειν satius esse duco, quam me non optime fundatis

coniecturis cauillatorum petulantiae exponere. Hoc tantum hic monendum ratus sum, me cum Holstenio (in Ἀριμάσποι) ἄρσωπας in hoc versu non agnoscere nomen gentis, quod facit H. Stephanus, sed arbitrari Epitheton esse Arimasparum monoculorum et torue iuuentutis.

ΕΣΚΗ.

1066. (1061) Πολυπήμονα non valde hic placet. In Hymno in Mercurium Homérico v. 37 πολυπήμων est damnis atque iniuriis obnoxius: sed apud ipsum Homerum Δ, 453 ἀνὴρ πολυπάμμων. πολυθρέμμων diues gregibus etc.

ΟΚΣΚ.

1066. Holstenius ad Steph. v. Ἀριμασποί putabat ἄρσωπας legendum esse, vel vulgatam de masculis, toruis oculis intelligi debere. Neutrum fieri potest. Quo minus populum quempiam indicari dubito. Arimaspos μυνώπας dicere, ut Aeschylus, poterat. Ἀριμάσπας probat Rubkenius, promiscue Ἀριμασποί et Ἀριμάσπαι dici credens Wesselingio ad Diod. Sic. XVII. p. 222. Quae Wesselingius habet, ad ea redeunt, quae ab Holstenio ad Steph. in Ἀριμασποί et Εὐεργέται allata sunt: his vero nihil aliud efficitur, nisi in quibusdam, iisque corruptissimis veterum scriptorum locis, vestigia quaedam formae Ἀριμάσπαι

ἐν περηναιετάει γενεῇ Μαιώτιδα λίμνην.
αὐτὰρ οἱ Μινύησι δύνῃ ἀμέγαρτον ἔθηκαν
ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθῷ διαμήψαμεν ὕδαρ,

1070

ὄχθησιν χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον,
ῥοίζῳ ἐλαυνομένη· καναχῇ δὲ τοι ἄσπετος ἄλμη
ἀρκτάοις περάτεσσιν ἐπέρχεται Ὀκεανόνδε.
τῇ ῥα τίθ' ἀρπαχθεῖσα διὰ σώματος κίεν Ἀργαῶ.

1067. Vulgo περηναιετάει ἐν γῇ Μαιώτιδα. 1068. ἐπεὶ κ' ἐν τοῖσι vulgo. ἐπεὶ κέντοισι Wrat. et, quos Schneiderus omisit, Ask. PAIC. ἐπεὶ μὲν τοῖσι ο Voss. Ruhn. Schneiderus. 1070. Lacunae signa, monente Ruhnkenio, posuit Schneiderus. 1072. καναχῇ dedit Schneiderus pro vulgato καναχεῖ. Tum omnes ἄσπετος ὕλη. 1074. Vulgo τῇ ῥα. Schneiderus ex Ruhn. δῇ ῥα dedit.

inueniri. Sed haec tam dubia sunt et incerta, vt Ἀριμασποδ vnice vera forma videatur. Praeterea hic prosodiae ratio multo magis inauditam formam Ἀρίμασπες requireret. Quare Ἀριμασπά τ' ἔδνη, πολυτάμονα λαὸν scripsi. Πολυτάμονα recte a Gelsnero emendatum esse docet Herodotus III. 116.

1067. (1062) Placet coniectura Cl. Pierisoni Veris. p. 188 ὧν περηναιετάει γενεῇ. Emendatione quidem aperte indiget locus, licet illud aliquantum videatur insolens, γενεῆς nomen hic comprehendere ἔδνη λαὸν. ΟΞΣΚ.

1068. In Vossiana lectione, quam Schneiderus recepit, non modo insolens coniunctio particularum ἐπεὶ μὲν offensionem habet, sed illud etiam reprehendi debet, quod, quum haec, πύματον δὲ βυθῷ διαμήψαμεν ὕδαρ, non possint apodosis esse, particula ἐπεὶ duas simul signifi-

cationes habet, quoniam et postquam. Quare vsitatum nostro αὐτὰρ οἱ Μινύησι reposui, vt simpliciter procedat oratio. Sic οἱ Μινύησι v. 776. 1268.

1071. Hic quoque aliquot versus perisille luce clarius est. ΔΥΗΝΚ. Non nisi vnum excidisse puto, cuius vltima haec fere fuerint ἔδνα τε λίμνη.

1072. Quid ὕλη sibi velit, non video. Quare ἄλμη reposui. Ceterum apte comparauit Schneiderus Plinium II. 67. Qui ita de palude Maeotica scribit: siue ea illius (Septemtrionalis) Oceani sinus est, vt multos aduerso credidisse, siue angusto discreti situ restagnatio.

1074. (1068) Mirum, et forte falsum atque fictum est, certe hodie non amplius verum, quod hic dicitur, et mox 1076 explicatius declaratur, paludis Maeotidos partem versus septentrionem effundi in Oceanum il-

1075 ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἡμέατα μοχθίζοντες,
 λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀγχήρεα Φῦλα,
 Πακτῶν, Ἀρκτηίων τε γένος, Δελίων τ' ἀγε-
 ρῶχων,

1076. ἀγνινέα Voss. ἀγνηνέα Vind. Ruhnk. ἀλιτήρια com.
 B. Slothouweri. Vulgo ἀπηνέα. 1077. Vulgo Πακτῶν ἀρκτηίων τε.
 Voss. Πακταίων ἀρκτηίων τε (non ἀρκτηίων, ut Schneiderus scribit)
 et in margine ἀρκτηίων. Πακταίων ἀρκτηίων τε Vind.

lum f. Cronium, f. Hyperbo-
 reum f. mortuum adeo, quem-
 admodum ad meridiem per ip-
 sum Cimmerium Bosporum exit
 in Pontum Euxinum. Potuit
 tamen hactenus certe vera esse
 haec commemoratio, ut via par-
 tim nauigabilis, partim expeditis
 et robustis nauicularum sua-
 rum baiulis non insuperabilis,
 ad illud mare patuerit. Potuit
 de Tanai a septentrionibus cum
 Maeotide palude se miscere au-
 disse noster. Hic vniuersim il-
 lud ostium septentrionale Maeo-
 tidis, quodcunque fuerit, indi-
 cat, statim rediturus v. 1069
 ad nauigationem per Bosporum,
 mihi quidem minime expeditam,
 quam cum Periplus antiquis et
 aliis Geographis vel Argonauti-
 cis conciliare nullo modo pos-
 sim. Sed nec illos inter se, nec
 vllum illorum cum facie hodiernae
 conciliare possum, nec hanc
 cum monumentis lapidum vel
 numorum, si qua forte per va-
 stam tot saeculorum barbariem
 conseruata sint. Poscit ea res,
 et, nisi fallor, meretur regiam
 liberalitatem, vel regis alicuius,
 vel aliquot locupletium prinato-
 rum, ut metallorum instar,
 quaecunque offerantur bonae et

Graecae antiquitatis venas per-
 sequantur. Ad liquidum sic per-
 duci omnia si quis speret, ille
 nimis leuis animi et parum in
 hac parte historiae literarum
 versatus mihi videatur: sed rur-
 sus quin multa delitescant in
 isto Periplo monumenta Graeca,
 nullus dubito. G E S N.

1074. Aptior oratio est, si τῇ
 γὰ λέγεται. Eoque ducunt codd.
 lectiones.

1076. Pierfonus Verif. II. 5.
 versum pede truncatum sic resti-
 tuebat: λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα
 βροτῶν ἀπερείσια Φῦλα. Sed
 alio ducunt codicum vestigia.
 ΑΥΗΝΚ. Schneiderus quam
 codicum lectionem in notis re-
 fert ἀγνινέα, ea ex nullo libro
 affertur. Equidem reposui, quod
 proxime ad codicum lectionem
 accedit, ἀγχήρεα. Etymol. M.
 p. 15, 33. ἀγχήρης, ἐγγύς. Scri-
 be ἀγχήρης, ἐγγύς. Hesychius
 ἀγχήρης, ὁ ἐγγύς. Σοφοκλῆς
 Ἀδύμαντι. Ἀγχήρης in Hesychio
 scribendum esse viderunt
 viri docti. Codex Hesychii ἀγ-
 χηρήρης habet. Dicit noster
 propinquas ab utroque paludis
 et Bospori latere gentes. Er-
 furdinus ἀγαπήνορα coniiciebat.

τοξοφόρους τε σκύδας, πεισὺς θεράποντας Ἄρηος,
 Ταύρας τ' ἀνδροφάγους, οἱ ἀμειδέα θυόθλα
 φέρεσι

1080 Μενυχίη, βροτέω δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητῆρ·

1078. Omnes Ἄρεος πεισὺς θεράποντας. 1079. Vulgo ἀνδρο-
 φόνους. Voss. ἀνδρομάγους. Vind. et Ruhnk. ἀνδροφάγους.

1078. (1072) Τοξοφόρους forte posuit auctor tanquam interpretationem nominis, quam hodie etiam suos habere assertores novimus. Homeri aetate hoc nomen nondum in usu fuisse probabile putant, qui incolas harum regionum ἀβίων et γλαυτοφάγων et ἰππημολῶν appellationibus signasse videatur. Vid. Reimmanni Ilias post Homerum p. 271 sq. Sed, ut verum fatear, ex II. N. 5 sq., quo solo loco nomina ista habentur, illud non collegerim. Dicit Iouem interim auertisse oculos a Graecorum Troianorumque certaminibus, et defixisse in illis gentibus, quibus simplicitatis et iustitiae laudem impertit, cum forte iam iam a Graecis eas ipsas ob virtutes, quibus adiuncta paupertas esse solet, contemnerentur. Breuiter, hic Homeri locus non facit, ut *Scytharum* illi nomen inauditum putem. Multo minus hinc argumentum petere licet ad arguendam poetae nostri nouitatem. G E S N.

1078. Scripsit poeta, πεισὺς θεράποντας Ἄρηος. Ἄρεος et Ἀρεῖ apud epicos primam semper longam habet: Ἄρηος et Ἀρηῖ ancipitem. In Iliad. XLX. 47. et Odyss. VIII. 267. et Apol-

lon. II. 404. (nisi hic scripsit, ἄλσος τ' Ἄρηος σκίοεν) Ἄρεος duabus postremis syllabis contractis est: quod, nisi necessitate cogente, non solent epici contrahere.

1079. (1073) At Tauros et Dianam Tauricam et Chersonesum Tauricam extra Maeotida paludem ponunt et pingunt omnes. Consideretur v. g. Iphigeniae in Tauris Euripideae scena. Sed iam fastus sum, in talibus me haerere. Nondum vero adducor, ut ideo damnem scriptorem, qui videam, Homeri Geographiam esse praeclaram, quatenus intra Graeciam versatur, cum eam egreditur, monstrare. G E S N.

1079. Scythas ἀνδροφάγους fuisse satis constat ex Herodoto IV. 107. et aliis, quos ibi Cel. Valckenarius laudauit. Nihil tamen causae est, cur a vulgata lectione recedatur. A V H N K. Nisi quod meliorum codicum grauior auctoritas.

1080. Μενυχίη simpliciter est Diana. Nec magis quaerendum, cur ita in Tauris dicatur, quam cur *Dictynna*, ut hoc utar, in Arcadia, apud Ouidium Met. II. 441. A V H N K.

αὐν δ' ἄρ' Ὑπερβορέες, Νομάδας, καὶ Κάσπιον
ἔθνος.

αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτῃ ἐφάνη Φαεσίμβροτος ἡώς,
Ῥιπαῖς αὐλῶνας ἐκέλαμεν, ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ
ἦι' ἐπιπροθέσσα διὰ σεινοῖο ῥέεθρον.

1085 ἔμπεσε δ' Ὠκεανῷ· Κρόνιον δέ ἐ κικλήσκουσιν
πόντον Ὑπερβόρειοι μέροπες, νεκρὴν τε θά-
λασσαν.

ἐκέτι δὲ προφυγεῖν ἐδοκεύομεν αἰπὺν ὄλεθρον·
εἰ μὴ ἄρ' ὀρμαίνεσαν ὑπὸ κρατερῇφι βίηφι

1081. Schneiderus αὐ δ' ἄρ'.

1086. Vulgo Ὑπερβορίην.
Gefnerus in hoc versu e Voss.

1087. Vulgo ἐδοκεῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον.
affert ἐπὺν, quod omisit Schnei-
derus.

1081. (1075) Vid. Prael. 2 c.
2 de Hyperboreis §. 3. G E S N.

1081. Haec nulla ratione cum
praecedentibus coeunt. Versum
intercidisse suspicor. ῬΥΗΝΚ.
Schneiderus αὐ δ' ἄρ' scripsit,
ut structuram verborum restitue-
ret. At hoc soloecum est. Pu-
tat etiam ἐν δ' ἄρ' scribi potuisse.
Ego vulgatam retinui, quae ex-
plicari debet ex intellecto verbo
in λείπομεν latente. Simile ex-
emplum v. 467.

1084. (1078) Elegans et digna
illo ingenio coniectura Ruhnke-
nii, qui Ep. 2 p. 83 legi vult
Αἰὲν ἐπιπροθέσσα, ut Apollo.
Rhod. 1, 328 Αἰὲν ἐπιπροθέοντες
sed cui repugnare videtur illud
ἐκ, quod sic non habebit, quo
referatur. Malim igitur iungere
ἐκ et ἄγεν, et intransitive ver-
bum accipere, ut in παράγω,
προάγω, ὑπάγω. Argo prac-
currens exiit etc. G E S N.

1084. ἄγεν vulgo. Ruhnke. ἄγεν.

1087. Vulgo ἐδοκεῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον.
affert ἐπὺν, quod omisit Schnei-
derus.

1084. Αἰὲν ἐπιπροθέσσα et ἔμ-
πεσεν Ὠκεανῷ emendat Ruhnke-
nius, comparans Apollon. I.
582. Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον
ἐρίπνας αἰὲν ἐπιπροθέοντες.

1085. (1079) Ad hunc quidem
certe locum referri non potest,
quod est apud Schol. Apollo.
4. 327 Κρονίην ὄλα esse mare
Adriaticum: licet alioquin, qui
Saturniam vocarunt Italiam, ii-
dem etiam κρονίας ὁλὸς appella-
tionem Adriatico mari potuerint
tribuere. G E S N.

1086. Potior visa est Schnei-
deri emendatio Ὑπερβόρειοι μέ-
ροπες, quam quod idem putat
scribi potuisse, ὑπὲρ Βορέην.
Plinii locos de hoc mari IV. 13.
(27.) 16. (30.) et Dionys. Perieg.
32. Apollon. IV. 327. Schnei-
derus attulit.

1087. Codicis Vossiani scri-
ptura veram lectionem monstra-
vit.

ἦα μολεῖν Ἴθυν' ἐπὶ δεξιὸν αἰγματοῖο

1090 Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδάλιοισιν.

ἧ δ' ἔθορεν δισσῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν.

ἀλλ' ὅτε δὴ μογερεῖσιν ἑδαμνάμεθ' εἰρεσίῃσιν,

* * *

χεῖρες δ' ἐκέτ' ἔμιμνον, ἀκηχέμενοι δὲ φίλον κῆρ

1095 πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνερθεύσαντο μέτωπα,

ἰδρῶ ἀποψύχοντε· κέαρ δὲ τε τείρετο λιμῶ.

Ἀγκαῖος δ' ἐξᾶλτο, καὶ ἄλλας πάντας ἔτρυνεν

ῥεσας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

1092. *δισσαῖσι*, vulgo. *βησσαμένῳ* pro vulgato *βησσαμένη* edidit Schneiderus. 1094. *ἀκηχέμενοι* Voss. et in margine *ἀκηχεχέμενοι*. Ruhnck. *ἀκαχέμενοι*. 1095. *ἐν εἰρεσίῃσιν* Voss. *ἐνερθεύσαντο* PAIC. 1096. Hic versus abest ab Ruhnck. *ἀποψύχοντε* Schneiderus e Voss. Vulgo *ἀναψύχοντε*. Vind. *ἀναψύχοντες*. Dein vulgo *κέαρ δ' ἐπτείρετο*. Voss. *κέαρ δ' ἐτείρετο*. 1097. Schneiderus edidit Ἀγκαῖος τ' pro vulgato Ἀγκαῖος δ'.

1089. Schoenemannus in Geogr. Arg. p. 25. *ἐπιδέξιον, dextre, tempestius* legendum putabat, non *ἐπιδέξια*, vt Schneiderus refert. Sed hoc est corrumpere, non emendare.

1091. (1084) Peculiari ratione poni hic videtur participium medium. Currit animalis instar Argo, et vi viam sibi facit, per mare, sed *δισσαῖσι παλάμῃσι*, utraque manu Ancaei ipsa quoque impulsā. Itaque duplicem habere vim videtur τὸ *βασσαμένη*, consuetam illam, qua vi ruere et irrumpere notat, tum passivam, quae indicatur illo datiuo instrumenti. ο ε ς η.

1091. *βιαζομένη* certa emendatione scripti.

1093. Hic versum excidisse satis clare ostendit sequens versus.

Qui si contineret initium apodoteos; ita scribi debuisset: *ἐκέτε χεῖρας ἔμιμνον*.

1096. (1088) Videor hic mihi videre picturam desperantis tristitiae. Manus labore fessas non iam ad remos applicat, sed sinistra dextrumprehendunt cubitum, hoc autem caput fulciunt.

ο ε ς η.

1096. (1089) Non dubito, quin recte Vossianus *ἀποψύχοντε*. Sic plane ΙΑ. X, 2 *ἰδρῶ ἀπεψύχοντο*. Dualem hic pro plurali poni, manifestum est. Vid. ad 818. *Cor fame consumitur antiquissima Orientis formula, fulcitur cibo* etc. ο ε ς η.

1096. *Ἐπτείρετο*, verbum nihili, probasse videtur etiam Schraderus Emend. praefat. p. V.

οἱ δ' ἐπεὶ ἔν τένανός τε * *

1099. Vulgo τένανός τε πολυτρέπτοισι κάλῳσι.

1099. (1092) Τένανος quid esset, pulchre docet Suidas: Τενάγη διάβροχοι κάθυγροι τόποι, πηλώδη πελάγη, ἣ ἰλύς ἐπιπρολάζοντος ὕδατος ἢ πολλῇ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης πρὸ ὕδατος. utiturque ad eam rem declarandam loco Polybii L. 2 c. 75 f. p. 76, A. Wechel. vbi docet scriptor prudentissimus, quam callide tali loco, certis temporibus siccari solito, ad transducendas velut per pontem copias usus sit Hamilcar. Est igitur nostro τένανος aliquid Syrtium simile: locus maritimus interdum ita siccus et solidus, ut modo fossas velut aquae et canales habeat, ceterum vestigia humana in ripis fossarum accipiat. Est vero hic mihi locus in tantum certe desperatus diu visus, ut veram certamque illi lectionem reddere non auderem: sed tentabo. Nisi fallor, vlcus maxime haeret in verbis πολυτρέπτοισι κάλῳσι, quae bis ita proxime ab auctore posita, sine vel necessitate, vel vi, vel Venere, non possum putare. Sed v. 1094 loco ea posita, et necessaria arbitror. Superest, ut hic male inculcata putem, vel simplici errore librarii, oculos in tertium ab eo versum, in quo versabatur, conicientis, et animaduersum mox errorem corrigere, ne librum deformaret, cunctantis: vel, quod magis placet, inuitante insuper similitudine. Verbo, pro πολυ-

τρέπτοισι κάλῳσι in hoc versu fuisse suspicor, πολυτροίβοιο θαλάσσης, et legendum οἱ δ' ἐπὶ ἔν τένανός τε πολ. θαλ. Non opus est longiore disputatione. Qui possunt ad tale iudicium admitti, eos considerata hac ipsa adnotatione, et interpretatione nostra, hoc certe pronuntiuros arbitror, dictum a nobis esse, quod et intelligi possit, et cum reliqua ratione huius carminis conueniat. Rarius nomen πολυτροίβοιο, et literis paucis ab altero diuersum, cedere illi coactum est. Legitur vero apud Nicandrum Alexiphar. v. 6, γῆι ille amicum suum Cyzici habitare dicit ἄρχι πολυτροίβοιο θαλάσσης. quod vetus Schol. interpretatur, τῆς πολυταράχης, παρὰ τὸ τροβεῖν τὰς ναῦς, ὃ ἐστὶ ταράσσειν. Potest etiam de ipsa maris perturbatione intelligi, qua colliguntur descripta modo τενάγη.

ΟΚΣΗ.

1099. Schneiderus verba τε πολυτρέπτοισι κάλῳσι, ut male hic reposita e v. 1101. vncis inclusit. Tē certe excipere debebat. Similiter peccatum v. 723. 742. 1256. Cribellus vertit: *qui postquam cum puppe locum tenuere palustrem.* Sed vereor, ne hic sensum magis, quam diuersam a vulgata lectionem expresserit. Sensus hic fere esse debuit: *qui postquam scalam demississent:* hoc fortas-

1100 βάντες ὑπὲρ τοίχων, αἶλαδε σφυρὰ κῆφαι βά-
λοντο.

ὦκά δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυτρέπτοισι κάλῳσιν,
πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μέρμιθα βαλόντες,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχαῖς δῶκαν ἐ-
λέσθαι

ἤρωσιν. τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
1105 σῦρον ἐπειγόμενοι· σὺν δ' ἔσπετο ποντοπύρος νῆυς,
τέμνωσ' ὑγρά κέλευθα παρ' ἀξέτοις προκάλῃσιν.
ὃ γάρ οἱ λιγύς ἕρος ὑπὸ πνοιῇσιν ὀρίεν

1102. μέρμιθα Voff. μήρμιθα vulgo. μέρμιθα conl. Schneid.

1103. Vulgo ἐλέσθαι ἤρων, τοὶ δ'. Schneiderus ἐλέσθαι ἤρων
τοὶ δ'. 1106. Vulgo παρὰ ξυτοῖς προκάλοις. Voff. ξετῆς. Ruhn.
ξετοῖς. 1107. ὃ γάρ οἱ Voff. Ruhn. Vulgo ὃ γάρ εἰ.

le modo: οἱ δ' ἐπεὶ ὃν τενα-
γόςδε χάλασαν πλίμακα μακρὴν.
Ita v. 376. πλίμακα δευατήν
λιμένων ἐντοσθε χάλασαν. Vi-
de v. 531. 639. Nisi ἐπεὶ ad
βάλοντο pertinuit, et in apodo-
si scriptum fuit: ὦκά οἱ ἀρτή-
σαντο.

1100. (1093) Cf. ad v. 620.
Hic modo indicatur festinatio
non expectantium πλίμακα, vt
634, sed saltu iactantium cor-
pora in terram. οξεν:

1104. (1097) Ἡρώων quomo-
do hic tueri locum possit, non
intelligo. Formam τῷ ω etiam
talem esse, quae facile in σι
mutari potuerit, unicuique ho-
die facile est ad videndum, qui
etiam vsum non multum MSS-
torum librorum habuerit. οξεν.

1104. Mirum est Schneide-
rum durissimam orationem prae-
tulisse Gesnerianae emendatio-
ni, quam ipse multo elegantio-

rem esse fatetur. Immo eam
vnicuique veram esse, τοὶ ostendit,
quod, si poeta ἤρων scriptisset,
οἱ foret.

1106. (1099) Τέμνωσ'] Aut
potius ξετῆς προκάλῃσιν.

H. STEPH.

1106. (1099) Ξυτοῖς προκάλοι-
σιν] Fortassis non improbanda
H. Stephani coniectura, ξετῆς
προκάλῃσιν legentis. οξεν.

1106. Quid ξετῆς προκάλοις li-
bi velint non intelligo. Quare
παρ' ἀξέτοις scripsi. Sophocl.
Oed. Col. 19. ὃ πῶλα κάμψον
τῷδ' ἐπ' ἀξέτω πέτρῳ. Leonidas
Tarent. XCVIII. 5. ἐπ' ἀξέτοις
δὲ ποιμὴν πέτρης συρίβοι.

1107. (1100) Ἐ ad κλεινὴν
(vel, quod magis placebat Pier-
iono, κείνην) ἀλα refero, pro-
nomine relatio Orientalium
more redundante. Sic 1192.
Ipsam εἰ porro producit ob
liquidam sequentem, quae pro-

βυκταίων ανέμων κεινὴν ἄλα· κωφὰ δὲ πίντος
 κείθ' ὑπένερθ' Ἑλίκης, καὶ Τηθύος ἔσχατον
 ὕδωρ.

1110 αὐτὰρ ἐπεὶ ἔκτη Φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἥως,
 ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλέσμον ἐξικόμεσθαι
 Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτὲς,
 δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρης.

1108. Voss. Vind. Ruhnk. κείνην. quae Pierfoni coniectura est Vossif. p. 20. Vulgo κλεινὴν. Deinde κωφὰ Ruhnk. Heynius coniiciebat κωφὰ δὲ πάντα. 1109. Vulgo κείθ', ὑπέρ θ' Ἑλίκης. Ald. Crat. ὑπέρθ' Ἑλίκης. Schneiderus edidit ὑπένερθ' Ἑλίκης. Voss. κείθ' ὑπέρ Ἑλίκης τε καὶ. Etiam Ruhnk. θ' omittit. 1113. Vulgo ἑκατονταετήρων.

nunciando et scandendo duplicatur.

G E S N.

1109. Quod Gesnerus versione expresserat, *ubi Helice est*, Graece dici debebat ὑπέρ θ' Ἑλίκη καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ. Sed non puto facile placitum esse Oceanum ita cum Helice coniunctum. Potius ita, ut edidi, scripsisse poetam credibile est: in qua re assentientes me habiturum spero eos, quorum iudicium lectione epicorum satis subactum est. Schneiderus, cui ὑπένερθε debetur, attulit v. 748. νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακλίταυ αὐχὴν.

1110. *Vistofum ἔκτη*, inquit Schneiderus, (*post numerum versu 1082. positum ἐπὶ δεκάτη*) corrigebat Slothouwer scribens ὅτ' ἐνδεκάτη. Sequitur versu 1190. δωδεκάτη. B. Slothouwerum hic, ut alibi, tenuisse satius erat. A Bosphoro ad Rhipaeos montes decem diebus profecti sunt; inde sex-

to, id est, si a transitu Bosphori numeras, sexto decimo die ad Macrobios peruenere. Qui deinde v. 1190. est duodecimus dies, non a Bosphori transitu, sed a relictis Hibernia numeratur.

1113. (1106) Quod hic describitur vitae tempus, est aeternitas. Felicitatem alterius vitae, quam Insulis beatorum adscribunt alii, depingere poeta voluit, imaginibus ad eam rem vsus, quas putaret efficacissimas.

G E S N.

1113. *Inepti est dicere*, inquit Schneiderus, *Macrobios multos viuere annos*, deinde *aeternum eorum numero mensum definire*, eosque *mensures facere annuos*. Itaque verba, δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων πληθύσης μηνός, vacis inclusit. Heynius deleri volebat versus 1113. 1114. Ego nihil hic inepti video, nisi menses centenis annis constantes. Nam quae praeterea Schnei-

πληθύνσης μηνός, χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
 1115 αὐτὰρ ἐπὴν μῆκος τὸ πεπρωμένον ἐξανύσασιν,
 ὕπνω ὑπὸ γλυκερῷ θανάτῳ μάρπτισι τελευτήν.
 ὃδ' αἶσα τοῖσι μέλει βίος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 ποταῖς δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φορβὰ νέμονται,

1115. ἐπὴν μῆκος Schneiderus. Vulgo ἐπεὶ μηνός. 1118.
 φορβὰ Voss. Vind. Ruhnck. φορβὰ vulgo.

derus inepte dicta putat, non opus est defendere. Quae vero de mensibus istis poeta dicit, emendari verba, non elici versus, si quis emendare nequeat, postulant. Vix dubitari posse puto, quin scripserit ἑκατονταετής. Constat fuisse, qui ex Homeri Od. XI. 247. περιπλομένῳ δ' ἐνιαυτῷ τίξεις ἀγλαὰ τέκνα, sibi persuaderent, Homerus decem mensibus annum spatium definiisse: vide Gellium III. 16. Scalig. de Em. temp. p. 173. Eam igitur opinionem, ut antiquitatis specie commendabilem, sequutus noster recte χιλιάδα μηνῶν, quae centum annos implet, ἑκατονταίτηρον dixit. Caeterum apte comparavit Schneiderus Pindari et Simonidis χιλιαεῖς ἑπερβορίης apud Strabonem XV. p. 1038.

1117. Beckius ad Aristoph. Aves 159. scribendum putat βίος τε καὶ ἔργ' ἀνθρώπων, metri causa, memor, puto, eorum, quae Ruhnkenius ad Hom. hymn. Cer. 274. et in Ep. crit. I. p. 92. dixit. At nec Ruhnkenius, nec qui ei aut assenti sunt, aut contradixerunt, Mitscherlichius, Ilge-

nus, Matthiae, verum videntur. Καὶ non potest corripi ante ea vocabula, quae habent digamma. Eum morem, etiam quum perisset digamma, servarunt epici. Hic quidem etiam numeri minus elegantes forent, si trochaicus in quarti pedis initio esset.

1118. (1111) Virum hanc particulam imaginis suorum Macrobianum poeta modo ex ingenio, h. e. naturae ipsius consideratione hauserit, quae valde commendare dulcia pueris et senibus solet: an ex observatione gentium, aut gentis certe antiquae: an denique de Mosaicis libris, non dixerim. Notabilis certe est de Nabataeis locus Diodori Siculi 19, 94 ad quem πάντα περὶ πάντων dedit Vesselingius, de melle silvestri ex arboribus stillante. Mentio τῆς ἔρης et herbae suadet, ut de Mosaica narratione aliquid ad illum pervenisse, mihi probabile videatur. O E S N.

1118. Recte Vindob. Voss. et meus, φορβὰ νέμονται. Est ea forma apud Hesychium: φύρβια. φύρμακα. οἱ δὲ φύρβια. RVHNK.

- ἔρση ὑπ' αἰμβροσίῃ θείον ποτὸν ἐξαρεύοντες,
 1120 πάντες ὁμῶς σίλβοντες ἰμηλικίην ἐρατεινήν.
 μειλίχῃ δέ οἱ αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνῃ
 παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπεὶ φρεσὶν οἶδαν ἐοῖσιν
 αἰσιμὰ τε ρέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγαρεύειν.
 καὶ τὲς μὲν ρ' ἀθρόος παραμείβομεν, αἰγιαλόνδε
 1125 ποσσὶν ἐπισείβοντες. ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισιν
 νῆα θοὴν ἐπάγοντες ἰκάνομεν, οἳ ῥά τε μᾶνοι
 αἰγλῆς ἄμμοροὶ εἰσι πυριδρόμῃς ἡλίοιο.

1119. ἔρση Ruhnck. 1121. Vulgo δέ τοι. 1122. Vulgo ἐπὶ
 φρεσὶν ἠδὲ νόοιο. 1124. ὠκεανόν δε Ruhnck. 1125. ἐπισεύβοντες
 Voss. 1127. πυριβόμῃ vulgo. πυριβόμῃ PAIC.

1121. Τῷ quid sibi velit, intelligi non potest. Haud dubie scripsit, quod reposui, οἷ. Praeterea Ruhnkenius ἡ pro νεῦσε scribendum putabat, maiore distinctione post γαλήνῃ posita.

1122. Quae de dativo παίδεσιν supra ad v. 614. dixi, non debebam usque ad nostri aetatem extendere. Hic etsi scribere potuit πασὶν τ' ἠδὲ τοκεῦσιν, tamen παίδεσιν aequalium suorum more dicere non recusavit. Verba ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο Schueiderus, ut spuria, vncis inclusit. Damnare, non quae emendare nequit, sed quae etiam carentia vitio importuna sunt, debet criticus. Quod ego reposui, nec magnam mutationem requirebat, et hunc ac sequentem versum apte coniungit. Alexandrinam formam, cuiusmodi est εἶδα v. 119. et ἔπessan 523. exemplis illustravit

Fischerus ad Wellerum II. p. 370.

1127. (1120) A tenui forte principio orta absurda et plane ἀγεωγράφητος traditio de perpetuis tenebris: quae interim totum pene dixerim genus scriptorum occupavit, ab Astrologis, qui idem Geometrae essent, apud Graecos si discesseris. Vid. Huet. Dem. Euang. 4, 8, 14 et Huetian. c. 94 p. 236. Sed ipsa poetae descriptio superuacua facit omnem vel excusandi vel refellendi operam. Caeterum non dubito, quin recte coniecero Cl. Ruhnck. Ep. 1, 34 πυριδρόμῃ, quod epitheton etiam habetur H. 6, 9 et 7, 11. Non tamen ausus sum mutare lectionem, cum potuerit poeta sic exprimere stridorem illum Solis in mare descendens, quem audire se putabant homines, de quo vid. Strabo 3, p. 95, 21 sq. et VV.

ἐν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος καὶ Κάλπιος αὐχὴν
 ἀντολίας εἶργεσ'· ἐπὶ οἱ κέκλυται δὲ πελώρη
 1130 ἄσσον ἐπισκιάζοντα μεσημβρινὸν ἥερα Φλέγρη·
 δειλὸν αὖ κρύντῃσι Φαῖος ταναηκές· Ἄλπεις
 κείνοισιν μερόπεσσιν, ἀχλὺς δ' ἐπικέκλυται αἰεὶ.
 ἐνθα δ' ἀρρηγνύοντες ἐπείγομένοισι πόδεσσιν

1128. ἀχὴν Voff. 1129. Vulgo εἶργεσ'· ἐπικέκλυται. Schnei-
 derus εἶργουσιν. ἐπικέκλυται. Gelfnerus coniecit ἀποκέκλυται. 1130.
 ἐπισκιάζοντα ex Ask. Gelfnerus et Schneiderus. Caeteri ἐπισκιάζοντα,
 non ἐπισκιάζουσι, vt Schneiderus refert. 1131. ταναηκές Voff.
 Ruhnk. ταναηκές vulgo. τ' ἀνωακές Dinner. p. 52. 1133. Vul-
 go ἐνθαδ'. Ruhnk. ἐνθα δὲ. Tum ἐπείγομένοι δὲ πόδεσσιν o Voff.
 Ruhnk. Schneiderus pro vulgato ἐπείγομένοισι πόδεσσιν.

DD. ad Flor. 2, 17, 2. Stra-
 bonis verba, Δύναται τὸν ἥλιον
 μετὰ φόβῳ ὥσαντι σίζοντος τῷ
 πελάγῳ κατὰ σβίσιν αὐτῷ διὰ
 τὸ ἐμπίπτειν εἰς τὸν βυθόν. Non
 ita ignorauit rerum naturam
 hymnographus Orpheus: sed
 hic versamur in regno fabula-
 tum.

ο ξ ξ κ.

1127. Ineptum πυριβρόμου in
 πυριβρόμου mutari iussit Ruhn-
 kenius in Ep. Crit. I. p. 65.
 qui comparat Anthol. IV. 27.
 p. 505. ὁ ἥμος ὁ Κιμμερίων παν-
 δεσπείος ἄμμορος αἴγλης ἡελίου.
 Vulgatam, licet in hymno in
 Solem, v. 11. et alibi πυριβρο-
 mos dicatur Sol, seruat Schnei-
 derus ob πυριβρεμέταις ἰαχῆσι
 hymn. XLVIII. 3.

1128. (1121) Ἐν μὲν γὰρ etc.]
 Si hoc non errare est, nescio
 quid sit error. Dicit auctor
 Rhipeos montes, Calpen, qui
 est mons ad Gaditanum fre-
 tum, Phlegra et Alpes Cim-
 meriorum terram circumsclude-
 re, et solia lumine priuare. Sed
 vides ἀγνωγραφίαν veterum.

Quamobrem valde vereor, ne
 in multis talia noster, quod non
 parum auget difficultatem re-
 stituendi pleraque circa Geo-
 graphiam in hoc auctore, quam
 ego cur non desperatam dico?

ο ξ ξ κ.

1128. (1121) Κάλπης fluiui no-
 men apud Apollo. 2, 661.

ο ξ ξ κ.

1129. (1122) Ἐπικέκλυται hoc
 improuide repetitum mihi vide-
 tur ex v. 1025. ἀποκέκλυται
 vero, vt multa eius generis, ac-
 cipiendum actius, ita vt inter-
 pretando expressum est. ο ξ ξ κ.

1129. Schneideri lectio non
 minus quam vulgata metro re-
 pugnat. Itaque oī addidi.

1130. (1123) Φλέγρη hic
 Thraciam esse, Macedoniae vi-
 cinam et confusam, campum
 illum antiquae cum Gigantibus
 pugnae, in qua re etiam Pallē-
 nen appellare solent, dubium
 non est. Egi de hac significa-
 tione nuper ad Claudia. VI
 Consul. Hon. f. 27, 20. ο ξ ξ κ.

1133. (1126) Meminerimus,

- ἴζομεν ἀγκῶνας τυφλὸν καὶ νήπιον
 1135 ἔνθα περ ἀμβλύζων ποταμὸς δάκρυ
 θοίει χρυσορόας Ἀχέρων κρυεῖς δαίμονες
 ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων· λίμνη δὲ
 ἀνδέχεται· παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθης
 δένδρεα τηλεθάνοντα ποτὶ χερσὶν, οἷσιν
 1140 βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἡμέρας σιωπῇ
 ἔνθα δὲ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὐβοτος

1134. ἴζομεν pro ἴζομεν dedit Gfnerus. Ruhnk. ἴζομεν
 δίνεσαι Ruhnk. Vulgo δίναισι. 1137. ὕδωρ Vind. Ruhnk.
 dos Wrat. PAIC. ὕδος vulgo. 1138. Vulgo ὄχθαισι. τῇ
 rus pro vulgato λίμνη τε. προβαλὼν Voff. λίμνη δὲ
 δάκρυτα Schneid. ex Ruhnk. 1158. Vulgo τηλεθάνοντα. Dein
 σχεδόν. Denique οἷσι κατὰ Voff. Ruhnk. Wrat. PAIC.
 ἔνθα pro vulgato ἀμφὶ Voff. Ἑρμιονία pro vulgato Ἑρμιονίᾳ
 Et ita volebat Schraderus Em. praef. p. V.

navim trahi ab Argonautis in
 litore currentibus. Eadem hic
 sententia, quae 1118. 1127. Ita
 manifesto necessariam puto hanc
 emendationem, ut nec reddenda
 sit illius ratio. GERN.

1137. Vindob. et meus ὕδωρ
 προρέων. At librarius codicis
 Vossiani, non concoquens προ-
 ρέων actiua potestate, audacter
 scripsit, ὕδωρ προβαλὼν. Ho-
 merus H. in Apoll. 380. Δελ-
 φῶς, ἐκ ἧς ἔμελλες ἐμὸν νόον
 ἐξαπάφουσα, χάρον ἔχου ἔρατον
 προρέειν καλλύψου ὕδωρ. vbi
 Barnesius malebat προρέειν. Eu-
 ripides Hecub. 527. πλῆρες δ'
 ἐν χερσὶν λαβὼν δάκρυ πάγχρυ-
 σον, ἔρπει χειρὶ παῖς Ἀχιλλεύς,
 vbi vide Musgraviium. RVHNK.

1139. Schneiderus, ποτισχε-
 δὸν ut ἐπισχεδὸν et παρασχεδὸν
 dici putans, merito tamen vi-
 tiosa haec verba esse censet

propter παρ' ὄχθης
 mutatione ποτὶ σχεδόν
 Σχεδὸς proprie est per
 in quo nihil est abrup-
 quod nos vocamus, *alluvies*
 Inde Hesychius: σχεδὸς
 αἰγιαλός. Nam ἀπὸ τῆς
 δης τόπος ἐν θαλάσῃ, ὅθεν
 δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός
 Schol. Sophocl. ad Aiacem
 Hinc vereor ne in his Hes-
 σχεδὸν κύμα, ἔτοιμον, pro-
 μου scribendum sit ὁμαλόν.
 σχεδὸν et ἐνσχεδὸν proprie
latine, dein *ordine* significat
 Est igitur ἐπ' ὄχθης ποτὶ
 in littore, vbi *acclivus* est.

1140. (1133) Hunc versum
 bens castrarein, adeo mihi abrup-
 da quadam tutela confarcinatus
 videtur: audirem si pro νύκτας
 καὶ ἡμέρας esset ὅλη τῇ ἐνσχυ-
 vel tale quiddam. GERN.

1141. (1135) Hermioniam (quae

ἐλπίσιν ἡγήρεται εὐκτιμέναις ἐπ' ἀγυαῖς.

πρὸς δὲ γῆν ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,

ἐρσηται ἀποφθιμένοις ἀνέσις γούλοιο τέτυκται.

καὶ δ' αὖ οἱ ψυχὰι μετεκιάθον εἰς Ἀχέροντα

καὶ αὖτε ἡ τέτυκται vulgo. 1145. καὶ δ' αὖ οἱ ψυ-

1141. D. B. 560, et Eu-

1142. 615 Ἑρμιῶν, in-

1143. Ἑρμιονεῖς Pausa.

1144. et regio Ἑρμιονίς

1145. et Straphanum,

1146. nautis nomen Thu-

1147. Argolidis urbem,

1148. Proserpinae et

1149. celebrem, hic

1150. intelligi, dubio ca-

1151. his, qui amant vete-

1152. memoriae, tamen

1153. dignum videatur,

1154. in remoto septentrio-

1155. Graecae, non

1156. modo magicarum cul-

1157. sed quod ibi faci-

1158. descensus esset.

1159. Eustathius ad 11. l. c.

1160. 12 verba Strabonis 8

1161. 39 Παρ' Ἑρμιονεῦσι τε-

1162. τῇ τῇ ἐς ᾧδε κατὰβα-

1163. ῥομεν εἶναι· διόπερ ὅτι ἐν-

1164. ἐταῦθα τοῖς νεκροῖς

1165. Sic Acheronta Chryso-

1166. vidimus modo 1129, in

1167. etiam ethicus mythos

1168. flumen etiam luctus

1169. Taceo, quae alias de

1170. colonis ultra Maeotida

1171. deductis leguntur.

1172. etiam h. l. Orpheus per-

1173. pulchre auctor, quisquis

1174. sustinet. Ad Hadriani tem-

1175. quanta vis superstitiosa-

rum narrationum in hisce locis durauerit, cognosci pulchre potest ex vltima parte missi ad illum ab Arriano Peripli. ο.ε.ε.η.

1141. Ἐνθα, vt aptius quam ἀμφί, recepi. Ἑρμιονεῖαν Thunmannus Germaniam intelligit, Melam primum esse ratus, qui Hermiones nominauerit.

1144. (1137) Allusio manifesta ad illam animarum transuentionem, quam Aegyptiis, Britannisque, non minus quam Graecis placuisse, constat.

ο.ε.ε.η.

1144. Vulgatam ita mutauit, vt locus Strabonis VIII. p. 573. et Eustathii p. 286, 44. quos Gesnerus attulit, postulabant Plura de hac re vide apud Bentl. ad fragm. Callim. CX. et Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 422. Apposite ad nostrum Suidas in πορθημίον: ἐν Αἰγιάλῳ γὰρ κατὰβάσιον εἶναι ᾧδε, ἐς δ' ἀπελθῶσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιολίων περὶ τῆς κόρης, καὶ ἐδώρησάτο αὐτοῖς, ὡς λέγει, (Callimachus) ἀφέναι τῷ πορθημίῳ.

1145. Hunc et sequentem versum Schneiderus, vt ab Ruhnkenio, qui id etiam Pierfons in mentem venisse dicit, emendati sunt, edidit, Ego multa

○

- ἴζομεν αἰγῶνα συφλὸν καὶ νήνεμον ἀκτὴν,
 1135 ἔνθα περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαις
 θείει χρυσορέας Ἀχέρων κρυεῖ δὴα χῶρε,
 ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων· λίμνη δὲ κελαινὴ
 ἀνδέχεται· παταγεὶ δὲ παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο
 1140 βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἡμέατα συνεχεῖς αἰεὶ.
 ἔνθα δὲ οἱ χθαμαλὴ τε καὶ εὐβοτος Ἑρμιόνηα

1134. ἴζαμεν pro ἴζομεν dedir Gesnerus. Ruhnk. ἴζομεν. 1135. δίνεσαι Ruhnk. Vulgo δίναισι. 1137. ὕδωρ Vind. Ruhnk. Voff. ἴδος Wrat. PAIC. ὕδος vulgo. προβαλὼν Voff. λίμνη δὲ Schneiderus pro vulgato λίμνη τε. 1138. Vulgo ὄχθαισιν. 1139. τηλεθώοντα Schneid. ex Ruhnk. Vulgo τηλεθώοντα. Dein omnes ποτὶ σχεδόν. Denique οἷσι παρὸς Voff. Ruhnk. Wrat. PAIC. 1141. ἔνθα pro vulgato ἀμφὶ Voff. Ἑρμιονία pro vulgato Ἑρμιονία Ruhnk. Et ita volebat Schraderus Em. praef. p. V.

navium trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifeste necessariam puto hanc emendationem, ut nec reddenda sit illius ratio. G E S N.

1137. Vindob. et meus ὕδωρ προρέων. At librarius codicis Vossiani, non concoquens προρέων actiua potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλὼν. Homerus H. in Apoll. 380. Δελφῶς, ὅκ' ἄρ' ἤμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφυσαι, χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν προρέειν καλλύξουσιν ὕδωρ. vbi Barnesius malebat προρέειν. Euripides Hecub. 527. πλῆρες δ' ἐν χερσὶν λαβὼν θέας πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ ποτὶς Ἀχιλλέως, vbi vide Musgraviium. R V H N K.

1139. Schneiderus, ποτισχέδον vt ἐπισχέδον et παρασχέδον dici putans, merito tamen vitiosa haec verba esse censet

propter παρ' ὄχθησιν. Leni mutatione ποτὶ σχερὸν scripsi. Σχερὸς proprie est periculum, in quo nihil est abrupti, id quod nos vocamus; *allmählig*. Inde Hesychius: σχερὸς ἀκτῆς, αἰγιαλός. Nam ἀκτὴ ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσῃ αἰγιαλός δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός, vt Schol. Sophocl. ad Aiacem 413. Hinc vereor ne in his Hesychii, σχερὸν κύμα, ἔτοιμον, pro ἔτοιμον scribendum sit ὁμαλόν. Ἐπισχερῶ et ἐνσχερῶ proprie paulatim, dein ordine significant. Est igitur ἐπ' ὄχθαις ποτὶ σχερὸν in litore, vbi acclive est.

1140. (1133) Hunc versum lubens castrare, adeo mihi absurda quadam sutela confarcinatus videtur: audirem si pro νύκτας καὶ ἡμέατα esset ὅλη τῇ ἐνιαυτῷ vel tale quiddam. G E S N.

1141. (1135) Hermioniam (quae

τείχεσιν ἡγήρεται εὐκτιμέναις ἐπ' ἀγυαῖς.
ἐν δὲ γένῃ ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις νύκλοο τέτυκται.

1145 καὶ δ' αὖ οἱ ψυχὰι μετεκίανον εἰς Ἀχέροντα

1144. ἄλλοι τοὺς ἢ τέτυκται vulgo. 1145. καὶ δ' αὖ οἱ ψυχὰι vulgo.

**Ερμιόνη* est Il. B, 560, et Eurip. Her. fur. 615 *Ερμιῶν*, incolae autem *Ερμιονεῖς* Pausa. Cor. l. 2, 34, et regio *ερμιονίς* apud eund. et Strabianum, quod, etiam navis nomen Thucyd. 1, 128) Argolidis urbem, cultu Cereris, Proserpinae et Iunonis virginis celebrem, hic non posse intelligi, dubio caret. Sed his, qui amant veteres persequi memorias, tamen observatione dignum videatur, poni hic in remoto septentrione nomen urbis Graecae, non Dearum modo magicarum cultu celebris, sed quod ibi facilis ad inferos descensus esset. Laudat Eustathius ad Il. l. c. p. 217, 12 verba Strabonis 8 p. 257, 39 Παρ' *Ερμιονεῦσι* τρυάλληται τὴν ἐς ᾗδε κατὰ βασιλίσσοντομον εἶνα· διοπερ ὅτι ἐν τελευτῇ ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. Sic Acheronta Chrysothoan vidimus modo 1129, in quo forte etiam ethicus mythos est, auri flumen etiam luctus vehere. Taceo, quae alias de Graecis coloniis ultra Maeotida paludem deductis leguntur. Certe etiam h. l. Orpheus personam pulchre auctor, quisquis est, sustinet. Ad Hadriani tempora quanta vis supersumma-

rum narrationum in hisce locis durauerit, cognosci pulchre potest ex vltima parte missi ad illum ab Arriano Peripli. ο. κ. κ.

1141. *Ενθα*, vt aptius quam *ἀμφί*, recepi. *ερμιόνειαν* Thunmannus Germaniam intelligit, Melam primum esse ratus, qui Herminiones nominauerit.

1144. (1137) Allusio manifesta ad illam animarum transuersionem, quam Aegyptiis, Britannisque, non minus quam Graecis placuisse, constat.

ο. κ. κ.

1144. Vulgatam ita mutauit, vt locus Strabonis VIII. p. 573. et Eustathii p. 286, 44. quos Gesnerus attulit, postulabant Plura de hac re vide apud Benl. ad fragm. Callim. CX. et Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 422. Apposite ad nostrum Suidas in *πορθημιον*: ἐν Αἰγιάλῳ γὰρ κατὰ βάσιόν ἐστιν ᾗδε, ἐς δὲ ἀπελευθεῖα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιόικων περὶ τῆς πόλεως, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, (Callimachus) ἄφρονες τὴν πορθημίην.

1145. Hunc et sequentem versum Schneiderus, vt ab Ruhnkenio, qui id etiam Pierlono in mentem venisse dicit, emendati sunt, edidit, Ego multo

πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδίδεν δὲ οἱ εἰσι
πόλῃος

ἄρρηκτοί τ' Ἀίδαο πύλαι, καὶ δῆμος Ὀνειρων.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλιν καὶ ἦθεα λαῶν
σφῇ ἄτη βαρύν οἶτον ἀναπλήσαντες ἔβημεν,
1150 δὴ ῥα τότε Ἀγκαῖος νῆ' ἐς κίεν· αἴψα δ' ἑταίρους
εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηότας ἄμμιγα πάντας.

1146. λαφυρῆς Ask. Tum vulgo πόλῃος. 1147. δ' αἶδαο
Ruhnk. 1149. ἀρετῇ Ruhnk. ἀναπλήσαντες Voss. Vind. Ruhnk.
ἀναπλώσαντες vulgo. 1150. νῆ' ἐς κίεν ex conji. Gesneri dedit Schnei-
derus. pro vulgato νῆος κίεν. Dein αἴψα δ' ἑταίρους, Ruhnk. pro vulgato
αἴψα δὲ πάντας. 1151. ἐπέλευσε Ruhnk. κεκμηότας Voss. Ruhnk. pro vul-
gato κεκμηότας Tum Ruhnk. ἄμμιγα πάντας pro vulgato ἄμμιγ' ἑταίρους.

lenius αὖ οἱ et εἰς πόλῃος scrip-
psi, pro quibus Ruhnkenius
αὐτὰ et εἰσιν ὀχῆες. Ruhnke-
nii haec adnotatio est: αὐτὰ
est sponte. Ὀχῆες confirmatur
v. 983. ἐλέλυντο δ' ὀχῆες
κλειθρῶν ἀργαλέων. de qua vo-
ce copiose Salmasius Plin.
Exerc. p. 649. Appositus lo-
cus est Aeschini Socrati. Dial.
III. §. 19. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς
εἰς Πλάτωνος οδοῦ σιδηροῖς κλει-
θροῖς καὶ κλεισὶν ὠχύρωται· ταῦ-
τα δὲ ἀνοίξαντα ποταμὸς Ἀχι-
ρῶν ἐκδέχεται, Nonnus XXXVI.
p. 900. χειρὶ δ' ἀνοχλῶν Ἀτ-
δῆς ὄφφναϊον ὀχῆα, εὐρυτέρως
πυλεῶνας ἑὼν ὥξε μελῶδρων.

1146. (1139) Non placent hic
post Pierfonum Ruhnkenio Ep.
2 p. 82 Πόλῃος· itaque mallet
ὀχῆες, vectes, qua voce noster
etiam vititur v. 983. et res ipsa
nemini puto peregrina, qui in-
feros poetarum novit. Sed ego
nec πόλῃος dammare, aut loco
quem possident mouere ausim.
Quidni enim, vbi ἦθεα λαῶν

sunt, ibi etiam πόλῃος agnosca-
mus? Et quid faciamus versui
1141? Qui forte a Poeta talis
fluxit, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε
πόλῃος, non πόλιν. Versum
1140 esse ex Od. Ω. 12 expre-
ssum, credibile est, vbi Mercu-
rius ducit animas παρ' ἡελίοιο
πύλας, καὶ δῆμον Ὀνειρων.

G E S N.

1147. Quid sibi velit, quod
Schneiderus in corrigendis vo-
cabulum Ὀνειρων vncis inclusit,
non assequor.

1149. Ἀναπλήσαντες legit et-
iam Wakefieldius Silu. Crit. V.
p. 105. Ruhnkenius comparat
Iliad. VIII. 34.

1150. (1143) Huc usque tra-
xerunt e litore nauim per pā-
lustria Argonautae. Nunc in-
greditur Ancaeus nauim, et fo-
cios iubet ingredi. An hoc
possit expressum esse per νῆος
κίεν, videant, qui tueri vulga-
tam lectionem velint. Mihi vi-
debatur res expediri posse, si
legas νῆ' ἐς κίεν postposita, ut

τὲς ὄγε καὶ μύθοισι προσήυδα μελιχίοισιν·

Τλήτε φίλοι τὸν μόχθον· ἐπεὶ νύ τοι ἔ τι
χέρειον

ἔλπομ' ἀναστήσεσθαι· ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἦδη

1155 ἀκραιῇ Ζέφυρον καταδέρκομαι· ἔδ' ἀτέκμαρτον
ὔδωρ Ὀκεανῷ κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν.

ἀλλὰ θρῶς ἰσὸν μὲν ἐνιστήσασθε μεσόδμη,

λύσατε δὲ προτόνοις ὀθόνας· ἐκ δ' ἔπλα χέαντες,
σφίγγατ' ἐπισαμένως, τοίχων ἐκάτερθε βα-
λόντες.

1160 Ὡς οἱ μὲν τὰ ἑκάστα πονεῖαθον· ἐκ δ' ἄρα κοίλης

1152. τὲς ὄγε Voss. 1155. πόνον Ruhnk. 1154. ἔλπομα
ἀναστήσεσθαι vulgo. ἀναστήσεσθαι Voss. 1155. ἀτέκμαρτον Ruhnk.
1157. Vulgo ἀναστήσασθε. Voss. ἀναστήσασθαι. Ruhnk. ἀναστήσεσθε.
Schneiderus ἐνιστήσασθε. 1158. Vulgo προτόνων. 1160. Vulgo

frequenter, praepositiones, vel
simpliciter vt Od. Φ, 391 ἐς δ'
ἦεν αὐτός, aut Φ, 244 ἐς δ'
ἄρα καὶ τῷ ὁμῶε ἴτην. OESN.

1150. Magnopere verecor, ne
noster more suo scripserit δὴ
ῥά οἱ.

1152. Hic quoque fortasse
τὲς ὄγε οἱ scripsit.

1157. Ἐνιστήσασθε recte Schnei-
derus scripsit ex Apollon. I.
563. δὴ ἥα τότε μέγαν ἰσὸν ἐν-
ετήσαντο μεσόδμη. Adde Hom.
Odyll. XV. 289. ἰσὸν δ' εἰλά-
την κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης
εἴησαν ἀείραντες.

1158. Schneiderus, locum
Apollonii I. 563. μέγαν ἰσὸν ἐν-
ετήσαντο μεσόδμη, δῆσάν τε προ-
τόνοις τανυστάμενοι ἐκάτερθεν,
καὶ δ' αὐτῷ λινα χεῦαν ἐπ' ἡλα-
κίτην ἐρύσαντες, ab nostro ex-

pressum putans, plurima in peius
mutata contendit. Quare ita
scripsisse poetam suspicatur: δῆ-
σατε τ' ἐκ προτόνων, τοίχων ἐκά-
τερθε βάλλοντες, vel δῆσατε τε
προτόνοις, τοίχων ἐκάτερθε βα-
λόντες, verbis. quae media sunt,
deletis. Neque Apollonium imi-
tatus est noster; neque eiici
quidquam debet. Λύειν ὀθόνας
est *randere vela*. Hinc Pollux
I. 107. habet ἐπλέσμεν πάντα
λύσαντες τὰ ἱσία. Προτόνοις au-
tem λύειν ὀθόνας est *rudentibus
demittere*. Antipater Sidonius
XXXVII. 7. λαίφεα δ' εὐρύφει
προτονίζετε, quod Satyrus Thy-
illus V. 6. καὶ πᾶν λαίφους ὕφε-
σθε κάλοις dicit. Verbis, quae
sequuntur, Ancaeus demissa ru-
dentibus vela adstringi iussit
in utroque latere navis iuber.

1160. (1153) Πονηάτο est 765

νὸς ἐπιβρομέουσα Τομαριάς ἔκλαγε Φηγός,
 ἦν ποθ' ὑπ' Ἀργάῃσι τομαῖς ἡμέισατο
 Παλλάς·

ὦδε δ' ἔφη, θάμβος δὲ περὶ Φρένας ἵκετο
 πάντας·

ὦ μοι ἐγών, ὄφελόν με διαβρῆαισθεῖσαν ὀλέ-
 σθαι·

1065 Κυανέαις πέτρῃσιν ἐν Ἀξείνῳ τε κλύδων·
 ἦ οἱ νῦν ἀνάπυσον αἰδρεῖν βασιλῆων.

φανήατο. Voss. ποιεῖατον. 1162. Ruhk. ποτ' ἐπ' ἀργάεσσι. Vulgo
 ποθ' ὑπ' ἀργάεσσι. 1164. ἀγών P. 1165. πέτραισιν vulgo. Tum
 κλύδων PAIC. 1166. Vulgo ὃ κεν νῦν. PAIC. ἦ καὶ νῦν. Voss.
 ἦ καὶ νῦν — αἰδρεῖς. Ruhk. ἦ καὶ — αἰδρεῖν. αἰδρεῖν vulgo.

et probat analogia: est enim ex
 πεπνόνητο. OESN.

1160. Vide ad v. 770.

1166. (1159) Ἀνάπυσον quid
 esset, dubium fecere Grammati-
 ci. Satis, nisi valde fallor, fue-
 rat dicere, retinere illud signifi-
 cationem verbi ἀναπνῦνθαι, et
 significare rem celebrem, de
 qua requirent omnes et audiant.
 Recte Suidas. Ἀνάπυστα, ἄπυ-
 στα, δῆλα. Et ponit exemplum
 quod ex Nic. Damasceno sum-
 tum, Kufterus admonuit, (Vid.
 Exc. Vales. p. 441) Θάνατος
 Σηανοβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο, ἀν-
 τι τῷ φανερός. Sed addit ἀνά-
 πυσον τὸ ἀνήκοον. Nisi tamen
 hic legere malimus, Kuftero
 auctore, ἄπυσον quae brevis
 saepe foret ratio conciliandi sibi
 Suidam; item disputationes
 Grammaticorum de Od. Δ, 273.
 vbi vidit apud inferos Ulysses
 matrem Oedipi, Ἡ μέγα ἐργον
 ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόστον, Γηγαμῆ-

νη ἢ υἱεῖ· ὃ δ' ὦν πατέρ' ἐξανα-
 ξας Γῆμεν. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ
 θῆσαν ἀνδρώπυσι. Recte V.
 Schol. ἀνάπυστα, ἀνὰ τόμα πᾶσι
 λέγειν καὶ πυνθάνεσθαι· ἦ φανε-
 ρά. Similia Eustathius, sed qui
 deinde ad alia omnia delabitur,
 et torquet nomen, vt non iam
 nota, manifesta omnibus signifi-
 ficet, verum occulta, inaudita.
 Antiquam esse hanc interpreta-
 tionem, constat ex Pausa. Boeot.
 f. 9, 4 p. 721 vbi recitatis Ho-
 meri versibus addit, Πῶς ὁ
 ἐποίησαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὲ
 τέσσαρες ἐξ' Ἰοκάτης ἐγένοντο παῖ-
 δες τῷ Οἰδίπῳ; Sic argumenta-
 tur, Si Polynices, Eteocles, Is-
 mene et Antigone essent nati ex
 incesto Oedipi coniugio cum
 Iocaste, poeta non posset dice-
 re a Ioue statim abolitam eius
 esse notitiam et memoriam: po-
 nitque adeo ἀνάπυσον esse, de
 quo non auditur. Et sunt con-
 trariae interpretationes apud

νώνυμος Φορέεσκον. ἐπεὶ νύ οἱ αἰὲν Ἑρμῆος
αἵματος ἐμφύλοιο δεδεδότος Ἀψύρτοιο
ὑπερόπης ἔπεται· σπέρχει δὲ τοῖς αὐτῇ ἔκ' αὐτῇ.

1167. νώνυμον Wratt. Vulgo νώνυμον. Deīn vulgo ἐπεὶ νῦν αἰεὶ.
1169. Vulgo εἴργει. εἴργει δὲ τε Dinner. p. 259.

Hesychium quoque, quibus super-
fessuros puto fuisse Gramma-
ticos, nisi diuersa fuisset de ma-
tre liberorum quatuor Oedipi,
quos diximus, traditio. Home-
rus quidem profecto hoc voluit,
Deorum prouidentia in lucem
mox prolatam esse illam familiae
Cadmeae maculam. Nec aliud
sibi vult loquax Carina Argus,
quam se nobilitari flagitiis Me-
deae et Iasonis. Nec imulto ali-
ter interpreter illud 1307 ἀνά-
πυστα δὲ ἔργα γένηται, quod re-
cte conuertisse me puto, exem-
pla in se edantur. Exemplum
enim vel maxime debet ad
omnium notitiam venire etc.
Quod ἀιδεῖν appellat, h. e. in-
scitiam, ignorantiam, illud Ho-
meri et omnis priscae sapientiae
more atque instituto facit. Νώ-
νυμον autem, siue νώνυμόν (flu-
ctuat enim lectio hic non minus,
quam in locis Homericis) hic
auctor posuit substantiue, vt
probrum et ignominiam notet
scelere contractam: etymologia
quidem cum ἰγνομῖν cōnue-
niat.

G. S. H.

1166. Hœynius putabas verbum
1168. ante 1167. collocandum,
vt intelligerentur heroes, eaq-
dem Absyrti ignorantes. Quam-
quam vel sic ὄγος aut simile
quid deesse existimat. Schnei-
derus bene emendat ἀιδεῖν,

quo vocabulo caedem Absyrti
leniter indicari putat. Equidem
hoc non de caede Absyrti, sed
de errore, quo in auias regio-
nes delati erant, intelligi ve-
lim: qui error ἀνάπυστος, mani-
festus factus, dicitur. Sed
praeterea νώνυμος, et pro καί,
quod hic ineptum, oī scriben-
dum est, recepto ex antiquis li-
bris ἦ, quod hic est quam.
Constructio huius loci eadem
quae apud Antipatrum Thessal.
epigr. XXXV. εἶθε με παττοιοί-
σιν ἔτι πλάζεσθαι αἰήταις, ἢ Λη-
τοῖς τῇνα μαῖαν ἀλομένη. Et
apud Crinagoram epigr. XX.
αὐτίκα καὶ πόντου (Cod. καὶ γὰρ
ἦ) χθοναλωτέρῃ εἶθε, Κόρινθε,
πεῖσθαι, καὶ Λιβυκῇς ψάμμε ἐρη-
μοτέρῃ, ἢ τοίοις διὰ πᾶσα πα-
λεμπρότοις δοθεῖσα θλίβειν ὄγ-
χαίαν ὅσα Βαρχιάδων. Noster
ὄφελον, vt Antipator εἶθε, cum
accusatiuo et infinitiuis constru-
xit, ad ἦ autem indicatiuum ap-
posuit.

1167. Si bene obseruauī no-
stī consuetudinem, recte ἐπεὶ
νύ οἱ αἰὲν, pro ἐπεὶ νῦν αἰεὶ re-
positum est.

1169. (1162) Ingeniose, et,
nisi fallor, vere Cl. Ruhnck. Ep.
1, 61 pro εἴργει, quod hic lo-
cum nescio quomodo tueri pos-
sit, reponit σπέρχει, festinat,
vrget. Nec alterum improbare

1170 νῦν γὰρ δὴ λυγρῇ τε καὶ ἀλγεινῇ κακότητι
ἔχομαι, ἣν νήσοισιν Ἱερνίσιν ἄσπον ἱκώμαι.

1171. εἰ γὰρ μὴ μ' ἱερῶσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησιν.

1170. 1171. Vulgo λυγρῆς τε καὶ ἀργεννῆς κακότητος ἔχομαι, εἰ νήεσσιν ἐρινύουσιν. P A I. ἀργεννῆς. 1172. Voll. εἰ μὴ τ' ἄρ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησιν. Vind. εἰ μὴ τ' ἄρ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησιν. Ruhnck. εἰ μὴ τ' ἄρ' μ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἱκώμαι. Vulgo εἰ μὴ γὰρ μ' ἱερῶσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησι.

possum ἀλγεινῆς κακότητος pro ἀργεννῆς. nisi si quis forte ostendere possit, ἀργεννὸν esse manifestarium, in ipsa luce perperatrum etc. G E S N.

1169. Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 95. σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην emendauit. Acoentum praepositionis mutauit Schneiderus.

1170. 1171. Gesneri coniecturam, praeter νῦν, recepit Schneiderus. Sed quod accusatiuum αἶψ' vel βασιλῆας facile intelligi posse putat, id exemplis videtur quam maxime indigere. Tum, quod grauissimum est, quomodo sententia illa coniungi cum superioribus potuerit per particulas νῦν γὰρ δὴ, demonstrandum erat, id quod tantum abest, ut fieri possit, ut magis ἀλλὰ requiratur. Quae quum ita sint, leniore emendatione locum corrigendum duxi. Κακότητος natum ex eo, quod dativum λυγρῇ et ἀλγεινῇ in genitiuos mutati erant, vitio ex iota orto, quod saepe occurrit: Hom. Od. XVII. 318. νῦν δ' ἔχεται κακότητι. In eandem emendationem incidit V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 156, qui quidem etiam κακότητος ἔχομαι

ferri posse putat, sed alterum, ut magis Homericum praefert, allato Odyss. VIII. 182. νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεῖ.

1171. (1164) Primum hoc dubio apud me, hominem minime confidentem, caret, legendum esse, quod iam vidit Schottus Obsl. Hum. 2, 20, pro νήεσσιν ἐρινύουσιν, νήσοισιν ἱερνίσιν. Hoc ingerere et cogere videtur ipse noster 1179, ubi est harum minarum euentus. Sed quid sibi vult ἔχομαι εἰ ἱκώμαι. Non multum argumentabor: sed locum, ut emendandus et legendus sit, vno tenore proponam: quam sententiam illi tribuam, ostendit interpretatio. Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀλγεινῆς κακότητος τίσομαι, εἰ νήσοισιν ἱερνίσιν ἄσπον ἱκώμαι. Phrasis similis illi Il. Γ, 366 Ἥ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. G E S N.

1172. (1165) Est illud sacrum Promuntorium Geographis celebratum, vade descriptionem Europae et nominatim Hispaniae orditur Strabo L. 3 pr. δυτικώτατον ὁ τῆς Εὐρώπης μότον, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης σημεῖον. Dionysio s. Baccho sacrum fuisse ait noster deinde

κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἄτρυγέτοιο θαλάσσης
ἵξεσθ', ἅμ πέλαγός κεν Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς
ἵκωμαι.

1175 Ὡς εἰπὼς αὐδὴν κατερέτυσεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς

1173. κόλπον ἔσω Voff. κόλπω ἔσω Vind. κόπων (Matthaei κόπον notauit) ἔσω Ruhnk. 1174. ἵξεσθ' Voff. Vind. Ruhnk. Par. Wrat. edd. vett. ἵξεσθ' ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν vulgo.

1242, de quo nescio, an aliud testimonium habeamus. Illud manifestum, poetarum nostrum hic illud indicare, nisi floctatur ad hoc promuntorium nauis in ~~sinistram~~, et legatur litus Lusitanicum, facile esse in pelagus Atlanticum ultra spem reditus excidere: quod cum antiquorum de hac re opinionibus et narratione, quae sequitur, oppido conuenit. Porro eo ipso quod conantur hunc cursum tenere, etiam ad Circes habitationem perueniunt, a qua expiandi sceleris in Absyrto commissi rationem debebant accipere. Ad Circe etiam ablegantur voce Argus apud Apollo. 4, 585. Sed hoc nemo ex me postulet discere, cur in Hispania hic ponatur Circe, quae in hac Argonautarum fabula apud Apollo. 3, 311 iam ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, Tyrrhenum litus, habitat: apud Val. Fl. 7, 232 *Aufonii coniux regia Picti et Tusci Domina maris* est: non magis equidem hoc docere possum, quam de Baccho Sacri Promuntorii domino, ut modo falsus sum. Interim non dubito, quin historicum quid hic etiam sublit, licet,

quid illud sit, nondum inuenierim. G E S N.

1172. Εἰ γὰρ μὴ transpositis particulis scribendum putauit.

1173. (1166) Κόλπον γαίης καὶ θαλάσσης intelligo mare mediterraneum, ipsum adeoque fretum Herculeum. Intra hunc sinum nisi habeant contineantque Argo sui nautae, minatur se extra in ipsum mare Atlanticum elapsuram, unde nulla illos reuocare aut seruare salus possit. Id quomodo cauerit Aeneas, deinde v. 1203 narratur. Pertinet hoc ad illas extra Herculis columnas navigationes veterum, de quibus praelectiones nostrae huic syntagmati Orphico adiectae sunt. G E S N.

1174. (1167) Explicari potest ἵξεσθς, ut vidimus: sed erat tamen, cum commodius mihi videretur ἄξεσθς, agetis. G E S N.

1174. Post πέλαγος addidi κέν, et orationis lege, et metrum iubente, quandoquidem nollet, ut recentiores epici, non solet breuem syllabam in caesura producere, nisi in phrasibus ex Homero sumptis. Iliad I. 137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κε αὐτὸν ἔλωμαι.

παχυνώθη Μινύησι διαμπερές· ἔ γάρ ἐμελλόν
 σχίσειν λυγρὸν ἔλεθρον, Ἰήσονος εἵνεκα φίλτρων.
 πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ Φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
 ἣ οἱ ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλῃσιν
 1180 αἰνολεχῇ Μήδειαν, ἀποστρέψωσι δ' Ἐρινύν·
 εἰ μὴ ἄρ' ἔξυ νόησε περικλυτὸς Αἴσσονος υἱός,

1176. παχυνώθη, Ruhnkenii coniectura in Ep. Crit. I. p. 120. legitur in Voss. Vind. πυκνώθη Μινύησι vulgo. π' ἄρ' Voss. Ruhnk. εἴτ' ἄρ' vulgo. εἰ γ' ἄρ' Schneiderus. 1177. Vulgo Ἰάσσονος. Cor- rexit Schneiderus. 1179. ἣ μὲν Voss. Vind. Ruhnk. ἣ μὲν Wrat. ἣ μὲν vulgo. 1180. αἰνολέχην Voss. Ruhnk. odd. vett. ἐρινὴν Voss.

1176. (1169) Tanto probabili-
 or est Cl. Ruhnkenii coniectu-
 ra Ep. I p. 74 παχυνώθη, quod
 vsu nostri firmatur, quem osten-
 dit Index, et Vossiana lectione,
 licet et ipsa corrupta. Πυκνός,
 πυκνῶσθαι in tali re potius ad
 copiam et frequentiam consilio-
 rum, quantum memini, perti-
 net, quam ad rigidum stupo-
 rem.

Ο Ξ Ε Ν.

1176. Schneideri εἴγ' ἄρ' vel
 propterea dubitationem facere
 potest, quod particulae γ' ἄρ.
 si recte vsu scriptorum obser-
 uauit, non solent coniungi, nisi
 quum ἄρα primam habet lon-
 gam, vt in Sophoclis Aiace
 1368. σὺν γ' ἄρα τῷργον, ἐκ ἐμὸν
 πεκλήσετα, quod Porsonus ad
 Phoen. 1366. e lectione vtrius-
 que Iuntinae et MS. Trin. γὰρ
 ἄρα, quam in alio codice ego
 quoque inveni, restituit. Sed
 idem Porsonus debebat in
 Phoen. 724. ἐξοίστον τ' ἄρ' ὅπλα
 ex Ald. et plerisque MSS. prae-
 ferre lectioni, quam recepit γ'
 ἄρ'. Pariter in Oreste 1328,
 ἐπ' ἀξίῳσι τ' ἄρ' ἀνευφημῶ δέ-

μος, non γ' ἄρ' scribendum erat.
 Sic etiam in Aristoph. Vespr.
 1262. scribendum: μαθητέον τ'
 ἄρ' εἰς πολλὰς τῶν λόγων, non
 γ' ἄρ'. Similia sunt τίς τ' ἄρ;
 πῶς τ' ἄρ; deinde σχίσειν ἔλε-
 θρον, non est, vt Gesnerus ver-
 tit, habituros esse imperitum,
 quam versionem Schneiderus
 probauerit necesse est, sed pro-
 pui/sainros esse. Itaque, quod
 vniue hic scribi potuit, ἔ γάρ
 reposui.

1179. (1172) Placet Vossiana
 lectio, Ἥ μιν· est enim velut
 coniurationis formula, *se profe-
 cito illam* etc. Idud πολλὰ μερ-
 μήριζον non pertinet ad quaestio-
 nem an interfecaturi essent?
 Haec rata erat. Sed de tempore,
 modoque deliberabant. Hoc
 ex v. 1274 videtur posse colligi.

Ο Ξ Ε Ν.

1179. Schneiderus, vt ex no-
 ta eius patet, εἴ μιν in textu
 legi voluit. At repugnat synta-
 xis. Quare cod. Wrat. scriptu-
 ram recepi. Μῶν, quod quis
 fortasse versu 1199. defendere

καὶ οἱ λισσόμενος θυμὸν κατερήτῃ ἐκάεσθ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀρχῆ ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδὴν,
ἦντο παρὰ σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἔρετμά.

1185 Ἀγκαῖος δ' οἴηκας ἐπισαμένως ἐτίταπεν·

παρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβον Ἰερνίδα· καὶ οἱ ὅπι-
σθεν

ἔκτο καταίγδην ὄνοφερῇ βρομέσσαι θύελλα,
ἐν δ' ὀθίνας κόλπωσθ· θίεν δ' ἄφαρ ὑγρὴν ἐπ'
οἴδμα

1182. Vulgo καὶ τότε. 1185. Vulgo ἐπεί τ' Ἀργῶς. Tum αὐδὴν Voss. Ruhnk. ὁμῶν vulgo. 1185. οἴηκας Schneiderus e Ruhnk. Vulgo οἴακας. Tum ἐπισαμένως PAIC. 1186. ἄμειβεν vulgo. 1187. καταίγην ὄνοφερῶν — θύελλαν Voss. θύελλαν etiam Ask. ὄνοφερῶν — θύελλαν Ruhnk. Wrat. PAIC. Vulgatum τρομέσσαι correxit Ruhnk. Ep. Crit. p. 64 seq. 1188. ὑγρὴν abest in Ruhnk.

velit, hic et ibi in οἱ mutari consuetudo nostri postulabat.

1182. Καὶ οἱ scripti, quod librarii in καὶ τότε mutauerant. Ineptum hic τότε, neque unquam adhibitum Homero post formulam εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε.

1183. Scripti ἐπεί ῥ', ut saepius noster. Deinde quid est, quare Argo hic memoretur. Huius oratio effecerat, ut metuerent Argonautae: quare non potest nunc contrariam vim habere, ut bono animo sint. Itaque nisi aliquot versus excidisse credas, quibus iterum loquuta sit Argo, quod parum probabile est, debet hic de Iasonis oratione sermo esse. Ἐτυμηγός αὐδὴ minus apte hic, quam v. 4. dicitur. Iustam hic magis et aequam, quam veram orationem intelligit.

1185. Non dubitavi ἄμειβον

scribere, quod de Argonautis intelligendum.

1186. (1179) Νῆσον ἄμειβεν [Ιερνίδα] Hiberniam poetam intelligere, patet ex Byzantino Stephano et Aristotele libello de Mundo. Confer Andr. Schottum lib. II. Obs. c. XX. κςσπ.

1187. (1180) Placet βρομέσσαι θύελλα Cl. Ruhnkenii Ep. 1. 33, sic tamen, vti nec τρομέσσαι damnare ausim, cogitatione potissimum earum tempestatum, quas tremorem quendam terrae et maris adiunctum habent.

οκον.

1188. (1181) Ἐν δ' ὀθίνας κόλπωσθ] Non dubito haec ad θύελλαν referenda esse; quamvis interpretes ad Ancaeam potius respiciant, sed tum interpretandum esset: *Ast ille vela paululum contraxit.* hoc enim esset ὀθίνας κόλποις· ne scilicet ven-

νῆος. ἔδ' ἄρ' τις ἔτ' αὐτὶς ἀναπλευσεσθαι
ὀλέθρου.

1190 ἤλπετο· δωδεκάτῃ γὰρ ἐπῆπεν ἡργγένεια.

ἔδ'ε τις ἔγνω ἧσιν ἐνὶ Φρεσὶν, ὅπποθ' ἄρ' ἐσμέν,

εἰ μὴ ἐπ' ἐσχατιαῖς ἀκαλαγρόν Ὀκρεακοῖο

Λυγκεὺς εἰσενόησεν (ὃ γὰρ τήλῃσον ὅπωπε)

νῆσον πευκήεσσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης

1189. Schneiderus ἔδ'ε τις αὐτὶς edidit e Voss vi ait, e quo Gellnerus tantum ἔδ'ε τις notavit. Vulgo ὃ δὲ τις ἐσαύθις. Dein ἀναπλευσεσθαι Voss. ἀναπλευσεσθαι Ruhnck. 1191. ὅποτ' ἄρ' A.I. οἰ-
πωτ' ἄρ' Cr. ὅπποθ' ἄρ' Steph. Φρεσὶν, ὃ ποτ' ἄρ' Ask. Voss. P. ὃποτ' ἄρ' Ruhnck. Vulgo ὃ ποθ' ἄρ'. 1192. Vulgo εἰ μὴ ἐσχα-
τιαῖς. Schneiderus dedit εἰ μὴ ἐσχατιῆς. Dein ἀκαλαγρὸν Voss. 1193.
ὃ Ruhnck. pro ὃ, quod observamus, ne quis Reizianam doctrinam re-
pugnare auctoritati codicum contendat. Ibidem omnes τηλωπὸν ὅπωπε.

tus totis viribus in vela omnino
expansa irruere, et nauem cuer-
tere valeat. Quo elegantissime
respexit divinus Horatius lib. II.
Od. X. *Sapienter idem Contra-
hes vento nimium secundo tur-
gida vela.* Θύελλα enim κατα-
γδὴν τρομέουσα, venti aliquando
nimium secundi dici possunt.
Sed, ut dixi, ego ad Θέελλαν,
τὸ κόλπωσε ὀθόνας refero. B S C H.

1189. Vitiosam lectionem,
quam Schneiderus etiam metro
violato mutauerat, correxi.

1191. Vera est Stephani le-
ctio, ὅπποθ'. Odyss. III. 89. ὃ
γὰρ τις δύναται εἰπέμεν,
ὅπποθ' ὀλωλεν. Praeterea Schnei-
derus, *sententia*, inquit, ἦμεν
flagitare videtur. Etiam prae-
fens Graecum est, quamquam
et recentiorum fere, et prolae
orationis scriptorum.

1192. (1185) Vossiana lectio
forte originem habet ex vetustio-

ri Εἰ μὴ ἐσχατιαῖσιν ἀκάρπυ ὦκ.
Sed amat noster Homérica, cu-
ius est ἀκαλαγρότης, quod ex-
ponunt leniter et sine strepitu
fluens. G E S K.

1192. Recte vidit Pierfonus
Verif. p. 190. εἰσενόησεν ad νῆσον
pertinere. Vulgo colon post
εἰσενόησεν erat, et ὅπωπε ad νῆ-
σον referebatur. Ἐσχατιῆς cur
dederit Schneiderus, aut quid
hoc sit, nescio: nisi error typo-
graphi est, quum non sit libe-
rum lectio adnotata. Ἐπ' ἐσχα-
τιῆς frequens apud Homerum:
sed idem Od. IX. 182. ἐνθα δ'
ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν. Un-
de ἐπ' ἐσχατιαῖς certa emenda-
tione, et ob metrum necessaria
scripsi.

1193. Verba τηλωπὸν ὅπωπε
merito displicent Schneidero.
At emendationem versus 182 sqq.
monstrant: Λυγκεὺς θ', ὃς τήλι-
τα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βέν-
θεα καὶ Πλατῆος ὑποχρονίσιο βί-

1195 Δῆμπτρος· πέρι δ' αὖτε μέγα νέφος ἐξεφάνωτο.
 ὧν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μῆσαϊε δαΐφρον,
 ὥς ποτε Φερσεφώνην τέρεν' ἄνδρα χερσὶ δρέ-
 πυσαν
 ἔξαπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα
 ἄλσος·

αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς οἱ Πλατεὺς κυανότριχας ἵππας
 1200 ζευζάμενος κέρην ἐβιήσατο δαίμονος αἴσῃ·

1195 Vulgo ἐξεφάνωται. Pierf. Verif. p. 189. μέλαν malebat.
 1196. δαίφρων Voff. 1198. ἐξέπαυον ὃν συνόμαιμον Voff. 1199.
 ὥς μιν vulgo. Πλατεὺς Voff. Ruhnck. 1200. ἀπιβήσατο Ruhnck.
 ἐπεβήσατο vulgo.

φεῖρα μῦθος ἀπ' ἀνθρώπων δε-
 νοῦσιν ὀπώπειν ὅσοις.

1195. Pierfoni coniectura non
 improbabilis est. Homerus, et-
 si metaphorice, Odyss. IV. 180.
 θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεπά-
 λυθεν. Particula αὖτε, quae
 continuari narrationem indicat,
 ἐξεφάνωτο scribendum esse mon-
 strat, quod cum altera forma
 etiam Iliad. V. 739 permuta-
 tum inuenitur.

1196. (1189—1194) Suo mo-
 re poeta sub hac figura prae-
 tereundo potius indicat, quae
 aliis in libris plenius enarraue-
 rat. Hic raptum Proserpinae
 ponit in occidentali litore Hi-
 spaniae, ubi mox 1214 etiam
 Circam collocat. O.E.S.N.

1197. (1190) Plenum velut
 commentarium in hunc locum
 habemus, qui inexplicabilis for-
 te aliunde est, Claudiani de R.
 P. 1, 212 sqq. ubi Venus ad de-
 cipiendam facilius Proserpinam,

comites sibi sorores adsumit
 consanguineas, Minerqam ac
 Dianam. O.E.S.N.

1198. Hiatus, qui est in ver-
 bis μέγα ἄλσος, nulla veterum
 epicorum auctoritate, quantum
 equidem sciam, defendi potest.
 Sed sunt tamen haec verba, ἀν'
 εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος, eius-
 modi, ut facile ex aliquo anti-
 quiorum depromi potuerint.
 Quare nihil mutandum puto:
 quatenus, si haec non ex an-
 tiqno carmine sumpta sunt, no-
 strum scripserit credibile est μέ-
 λαν ἄλσος.

1199. (1192) Iunge μιν — κέρ-
 ην pleonasmō, de quo ad 1100.
 O.E.S.N.

1199. V. ad v. 1179.

1200. (1193) Δαίμονος αἴσῃ,
 iure, quod se ut Deum, ut Io-
 vis fratrem habere putaret, quod
 ab ipso Ioue concessum esset.
 Multus est in ea δικαιώσει Clau-
 dianus ab initio operis de ra-
 pta Proserpinae. O.E.S.N.

ἀρπάζας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.
 δὴ τότε ἔγων ἀπόειπον ἐπιπλέοντα νέεσθαι
 νήσε ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
 ἔνθ' ἔτις σὺν νηὶ περᾷ μερόπων ἀνθρώπων.
 1205 ἔδ' οἱ ἐσὶ λιμὴν νηῶν ὄχος ἀμφιελισσῶν,
 ἀλλὰ οἱ ἡλίβατος κέτρη περὶ πάντα πέφυκεν

1202. ἔγων Schneiderus e Voss. Ruhnk. pro vulgato ἐγώ. Tam ἐπιπλῶον τανέεσθαι P A I. ἐπιπλῶον τανέεσθαι Cr. 1204. περᾷ Schneiderus e conl. Heringae pro vulgato παρὰ. 1205. Vulgo ἡ γὰρ οἱ ἐσὶ λίμνη. Voss. λιμνὴν. Heringae coniecturam recepit Schneiderus. 1206. ἀλλὰ οἱ e Voss. Schneiderus. Vulgo ἀλλὰ γε. Ruhnk. omittit γε.

1200. Schneiderus ἐπεβήσατο actius dictum putat. Quod quum fieri nequeat, ἐβήσατο scripsit. Iacobsius Emend. in Eurip. 1 p. 185. corrigebat ἐπεβήσαθ' ὁμαίμονος αἵσῃ.

1201. Schneiderus scholiasten Hesiodi p. 303. b. affert: ἡρπάσθαι δὲ αὐτὴν φασὶν — Ὀρφεὺς ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ὁκεανὸν τόπων. Caeterum iniurius in nostrum est Schneiderus, qui inepte κύμα dici ἀτρυγέτον putat, quia sic Homerus πόντον, θάλατταν, ἄλλα, Damagetus in Analect. Brunck. II. p. 40. XI. νύκτα, Bacchylides ap. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 91. χάος vocet; inepte etiam dici κύμα pro κύματα. Nimirum in Homero Od. II. 429. non reprehendet, ἣ δ' ἔστιν κατὰ κύμα διαπρήσσεια κλυθόν. Idem de Plutone equis per mare vecto hymn. XVII. 13. 14. attulit.

1203. (1196) Τέρεμνα vel τέρεμνα esse tecta, domos etiam splendidas, ex vsu Euripidas

constat. Vid. Barnes. ad Hippol. 418, ubi hoc ipsum firmat. Τέρεμνα vitium puto Eschenbachianae.

G E S K.

1204. (1197) De hoc et proximo versu bene meritis Cl. Heringa Obfl. 10 p. 83. Monet enim hic legendum vel περᾷ, vel παρὰ h. e. πάρεσι, aut παρῇ, quod posterius magis probo, cum videam esse in Vossiano. Deinde pro λίμνη legit λιμνὴ, quod rectum esse, vix dubitari potest: et recipiendum erat simpliciter, nisi res ipsa tantam cognationem haberet, ut λιμνη eadem λιμνὴν esse possit. O E S K.

1204. Hic quoque vereor ne versus elapsus sit. Gesnerus in Vossiano παρῇν esse dicit. Sed is cum aliis MSS. vulgatam locutionem habet, nisi quod in Vratisl. est πάρα. P V N H K. Cum Schneidero Heringae περᾷ recepi.

1205. Metrum ἔδ' οἱ flagitabat.

ὑψηλή· τὰ δὲ καλὰ Φύει μενοεικέα δῶρα.
καί· ῥαί οἱ ἐκ ἀπίθῃσε νεὼς κυανοπρώροιο
ἰθύντῳρ Ἀγκαῖος, ἀναβρώων δ' ἀνέτρεψε,
1210 σταιὸν ὑπεγκλίνας οἰήσαν· ἐν δ' αἶρ' ἔπειχεν
μή τι κατ' ἰθὺ περᾶν, ἐπὶ δεξιά δ' εἶργε θέεσαν.
ἥματι δὲ τριτάτῳ Κίρκης δόμον ἐξικόμοθα,
Λιαῖον ποτὶ χέρσον ἀλιτεφίας τε θεράπνας·

1207. τὰ δὲ Schneiderus pro vulgato τὰ τε. Voss. Φύει pro Φύ-
ει. 1208. Vulgo καὶ τὸτ' αἶρ'. Deinde νεὼς e. Voss. Ruhn. Schnei-
derus pro vulgato νεὼς. 1209. Vulgo ἀνέτρεχε δ' αἶψ' ἀνορύων.
Voss. Vind. Ruhn. Paris. Wratt. ἀνέτρεψε δ' αἶψ' ἀνορύων. Schneiderus
ἀνέτρεψεν δ' ἀνορύων. 1210. Pro vulgate ἐν δ' αἶρ' ἔπειθε Gesnerus
ἐνδ' αἶρ' ἔπειθε coniecit. 1211. κατεσθὺ vulgo. κατ' εὐθὺ Ruhn.
ἐπὶ δεξιά pro vulgato ἐπιδέξια ex Ruhn. Schneiderus. Tum vulgo ἥγε.
Voss. Vind. Ruhn. Paris. Wratt. εἶργε. 1213. Λίγγαιον Voss. Vind.
Λυγαῖον Ruhn. Λυκαῖον vulgo.

1207. Heynius hunc versum,
vi spurium, delebat.

1208. Καί ῥα οἱ dedi pro καὶ
τὸτ' αἶρ'. Vide var. lectt. ad v.
1214.

1209. (1202) Ἀνατρέχων ha-
bet vim mutandi cursus emen-
dandique, si quid in eo pecca-
tum sit. Hoc in primis ex usu
verbi metaphorico apparet. Po-
lyb. 2, 17 ἀνατρέχειν ἐπειρώτο
κατὰ δύναμιν, quod prius pecca-
tum erat, emendare. Plut. de
educatione: Τὴν τῆς φύσεως
ἐλάττωσιν εἰς τὸνδεχόμενον ἀνα-
δραμεῖν, emendare vitia naturae.
Itaque verba Lucia. adu. indoct.
4 T. 3 p. 102 Ἄλλ' ἐν τούτῳ
μόνῳ πάντα ἐκείνα ἀναδραμεῖσθαι
νῦν ἐλπίζεις, cui video in versio-
ne Latina respondere vel mea
vel librarii culpa, id illa iam
emendurum speras, pro emen-
daturum. OΞΣΝ.

1209. Egregie vidit Schneide-

rus ἀνέτρεψε et ἀνορύων legen-
dum esse, modo ordinem ver-
borum mutasset. Nam ἀναβρώων
dicitur, ut v. 1263. Turbati
verborum ordinis exempla habe-
mus v. 515. 729.

1210. Ineptum verbum ἔπειθε
nemo facile defensum ibit ex
Hom. hymn. Apoll. 418. ἀλλ' ὁ
πῆδαλοιεῖν ἐπειθετο νῆος εὐεργ-
γῆς. Itaque in ἐπείχεν mutaui.

1211. Εἶργε firmavit Ruhnke-
nius Hom. Od. XII. 219. κύμα-
τος ἐκτὸς ἔεργε νῆα. Ab sinistra
esse Circes insulam Argonautia
monitum a Schoenemannno p.
25. De κατ' ἰθὺ v. ad v. 1041.

1213. (1206) Vid. ad 1189.

OΞΣΝ.

1213. Heynius in Exc. I. ad
Aeneid. VII. Λίγγαιον legit, de
Ligurum terra intelligens. Thun-
mannus in noua bibl. Philol. IV.
p. 299. Λυκαῖαν Britanniam an-
tiquo et suo nomine dictam

καὶ ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἄχνύμενοι κῆρ,
 1215 πείσματ' αὖτ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. αὐτὰρ Ἰήσων
 νηὸς ἀποπράε' ἔκλεψε μολεῖν ἐρίφας ἐταίρους,
 διζομένους, εἴ τίς σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 ναιετάει, γυνῶνάί τε πόλιν καὶ ἦδεα λαῶν.
 τοῖς δ' ἄφαρ ὠμάρτησε κατάντιον ἐρχομένοισιν
 1220 κέρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήτεο,
 Ἥελις θυγάτηρ· (Κίρκην δὲ ἔκικλήσκουσιν
 μήτηρ Ἀσερόπη καὶ τηλεφανὴς Ὑπερίων)
 ἧ ῥα θοῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες

1214. καὶ ῥά οἱ e Voss. Vind. Ruhn. Schneiderus. Vulgo καὶ τότ' ἄρ'. 1215. αὐτὰρ Ἰήσων e Voss. Schneiderus. Vulgo ἐν δ' ἄρ' Ἰήσων. 1217. Vulgo διζόμενος, τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν. Voss. Vind. Ruhn. διζόμενος εἴ τίς σφε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ναιετάει· nili quod Vind. βροτῶν γ' ἀπείρονα. Etiam Wrat. P. εἴ τις. Gesnerus e Voss. διζόμενος, Ruhnkenius διζόμενος κοίμει. 1218. Vulgo γυνῶν δὲ. 1221. ἐκικλήσκουσιν Voss.

putat. Mihi haec et longius quaesita, nec probabilia videntur. Itaque, quod facillime in librorum lectiones abire potuit, Αἰάτον reposui, auctoribus Homero et Apollonio.

1217. (1210) Poterat alicui in mentem venire, legendum, διζόμενος. Sed aequè commode refertur ad ipsum Iasonem. Verum quod sequitur γυνῶν, illud ad socios dimissos pertinet, mutata manifesto constructione, et omissa coniunctione ἰνα. G E S N.

1217. Scribendum esse διζόμενος res ipsa loquitur, nec Gesnerus dubitare debebat, R V H N K. Lectionem codd. Voss. Ruhn. recepit Schneiderus, quid σφε sibi velit, dicere oblitus. Id ipse σφε mutavi, quod significatione par est pronomini αὐ.

1218. Mirum γυνῶν, quod certe γυνῶν esse debebat, etiam a Schneidero servatum esse. Gesnerus in versione addidit νηὸς, sensum, non vitiosam dictionem adiuvans. Ego γυνῶν τε reposui, quod, ut μολεῖν, ex ἀποπράε' pendet.

1222. (1215) Insititium putat hunc versum Cl. Ruhn. Ep. 1, 12. Sed (ut sumus homines, in talibus etiam iudiciis, et gustu quodam pulchritudinis diuersi) mihi antiquae suauitatis poeticae videtur, hoc modo explicare genealogiam, ut dicas, li parentes sic appellant filium suum. Non lubet modo quaerere, an alius quoque Ἀσερόπη matrem Circae dederit. Sed quis ignorat, has genealogias esse fere ἀπεράντας; G E S N.

Θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
 1225 πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἤωρηντο·
 εἴλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμ-
 πεν αὐτμή.

αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 λῖτι καλυπτομένην, ἐανῶ δὲ οἱ εἶχε παρειάς
 αἰδομένη· χλαῶν γὰρ ὑπὸ τέρνοισ ἀκάχητο·

1230 τήν οἱ ἐποικτεῖσθαι προκύδανε καὶ φάτο Κίρκη,

1224. ἔθειραν margo Voss. 1226. ἀμπέλαμεν margo Voss.
 1228. καλυπτομένη Schneiderus. Tum ἐανῶ δ' εἶχε Viad. Ruhnck.
 ἐανῶ δὲ σχῖζε Voss. ἐανῶ δ' ἀμφεσχε vulgo. 1229. γὰρ abest
 ab Ask. 1230. ἦν τότε vulgo. προκύδανε Voss. Vulgo προς-
 ηύδανε.

1222. Ruhnkenius in priore
 ed. Ep. Crit. I. p. 12. vt spu-
 rium damnaverat hunc versum.
 In secunda editione hoc iudi-
 cium omisit.

1225. (1218) Πυρσαῖς hoc il-
 lustravit d'Oruillius ad Charit-
 to. p. 748. exsn.

1228. Schneiderus edidit: λῖ-
 τι καλυπτομένη, ἐανῶ δ' ἀμφε-
 σχε παρειάς αἰδομένη, ob v. 880.
 (877) ad quem de ea emenda-
 tione dixit. Nobis non solum
 durissima, sed etiam ab eo,
 quod codices indicant, longius
 recedens videtur haec lectio.
 Itaque MSS. aliam monstranti-
 bus viam obsequutus, ἐανῶ δὲ
 οἱ εἶχε παρειάς scripsi. Loquun-
 tio, quam Germani plane ean-
 dem habent, idem significat,
 quod Homerus dicit Od. IV.
 115. 154. χλαῖναν πορφυρέην
 ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών. De
 ἐανῶ v. ad v. 880.

1230. Vulgatum ἦν τότε, in

quo ἦν, vt in apodosis, ineptum,
 τότε languidum est, in τήν οἱ
 mutavi. Praeterea vulgatum
 προσηύδανε Doruillius ad Charit.
 p. 749. in προσηύδα mutabat,
 quod Schneiderus recepit: qui,
 quod vix suis quisquam oculis
 credat, ita scribit: *Vossianum*
προσηύδανε sententiae loci non
conuenit; est enim πωδαίνειν
verbis increpare, probris in-
cessere. In mente habuit κυ-
 δάζειν. Vna littera deleta tam
 exquisita est lectio optimi codi-
 cis, vt eam recipere non dubi-
 tauerim. Forma verbi προκυδαί-
 νειν etsi aliunde non est nota,
 nihil tamen habet, quare im-
 probetur, quum constet πρὸ
 saepe verbis sine vi addi. Vide
 Brunck. ad Aristoph. Nub. 987.
 Homerus Iliad. X. 68. πατρόθεν
 ἐν γενεῇς ἑνομάζων ἄνδρα ἕκασον,
 πάντας πωδαίνων. XXIII. 793.
 ὡς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδάνα Πη-
 λείωνα. Apollon. Rh. III. 1003.
 ὡς φάτο κυδαίνων. Forma κυδά-

Ἄ δειλή, τί νύ σοι τοίην Κύπρις ὥπασε μοῖραι;
 ἔ γάρ τοι λελάθεσθε, τάπερ ῥέξαντες ἵκεσθε
 νῆσπον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιον, εἵνεκα πατρὸς
 γηραιῷ, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαντες

1235

ὁδὲ γὰρ ὕμμε πατρίσιν ὀδομαὶ ἄσπον ἵκεσθαι,
 αἰὲν ἀναγνίσοισιν ἀλιτρώσυναις ἀχέονταί,

1231. Vulgo ὦ δειλή τίνα σοι Κύπρις, versu decurtato. Voss. Vind. Ruhnk. ὦ δειλή, τί νυ σοι τοίην Κύπρις. Recepit Schneiderus τὸν in σοι ex ed. P. (quae τί νύ σοι habet) Paris. Wratt. mutato. 1232. Vulgo ὥπερ ῥέξαντες ἵκεσθε. Voss. Chiu. ἵκεσθε. Ask. Ruhnk. Paris. Wratt. P. ἵκεσθε, receptum a Schneidero. 1233. πανετώσιον ἕνεκα Voss. Vind. Ruhnk. πανετώσιοι vulgo. Porro Schneiderus quum vulgatam ὀλέσατε edidisset, ita pro ὀλέσατε, inquit, *idem libri*. Nisi Ruhnkenius notasset, ὀλέσαντες esse in Voss. Vind. Ruhnk. nesciremus, quid illi haberent. 1236. ὕμμε e Voss. Schneiderus pro ὕμμε. Idem παρίσιν. Ruhnk. πατρίσιν. Vulgo πάτρησιν. 1237. Vulgo εἰ ἐν ἀναγνίσοισιν ἀλιτρώσυναις ἀχέοντες.

venit inuonitur Iliad. XIV. 73. XX. 42.

1231. (1224) Versui laboranti duplici ratione subuenire licet, primum ex Vossiano et prima editione sic: ὦ δειλή, τί νύ σοι τοίην Κύπρις etc. vel cum anaphora σχετλιαστικῇ ex coniectura d'Oruill. ad Charit. p. 749 ὦ δειλή, δειλή, τίνα σοι κ. τ. λ.

GESN.

1232. Hiatus ut tolleretur, scribendum erat τάπερ. Male Gesnerus vertit, neque enim nos fugit. Hoc dicit, non, puto, oblitus estis, quo perpetrato factore meam ad insulam frustra veneritis.

1233. (1226) Πανετώσιοι verbum nimis molle videri potest, quam ut tanto sceleri conueniat: ἐτώσιος quidem vanum, inutilemque potius significat quam sceleratum. Forte Graeci ita

essent, ut temeritatis nomine Romani.

GESN.

1234. Recte monuit Ruhnkenius, versum excidisse.

1237. (1229) Cum Homericum illud ἀχέων habeat formam participii praesentis, poterat aliqui in mentem venire, hic fuisse ἀχέοντες. Verum multo probabilius est poetam usum illa perpetua Orientis ratione, qua participia posuit pro verbis etc.

GESN.

1237. V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 157 seq. coniecit: αἰὲς ἐν ἀναγνίσοισιν ἀλιτρώσυναις ἀχέοντας, sic in nondum expiatis sceleribus tacitos, alato Apoll. Rh. IV. 736. Hac coniectura facile caremus. Quod reposui, αἰὲν, refertur ad μέσφ' ὅταν. Ἀχέοντας autem afflictos sensus et constructio requirunt.

μέσφ' ὅταν ἐκνήψηθε μύσος θείοισι καθαρμῶς,
 Ὀρφέος ἰδμασύνησι, παρὰ προκάλλησι Μαλείης.
 1240 ἔδὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμῃ θέμις ἐντὸς ἰκένθαι
 προστρόπις· τοῖσφ' ἰλύθῃ πεπαλαγμένοι ἐσέ.
 ἀλλὰ οἱ αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω,
 σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σὺν τε κρέα πολλὰ.
 Ὡς εἶπ᾽ ἄψορρον ἀπέπτατο· νηὶ δὲ μέσση

1238. μύσος Voss. Ruhnk. 1239. Vulgo Ὀρφέως et προκάλλου
 εν. Schneiderus Ὀρφέος et e Ruhnk. προκάλλου dedit. 1240.
 Vulgo θέμις ἐστὶν ἰκένθαι. 1241. τοῖσφ' γε ἰλύθῃ vulgo. τοῖσφ' πεν
 λύθῃ Voss. Ruhnk. λύθῃ etiam caeteri codd. habent, et Chiv. ac
 MS. ap. Dornill. v. not. Geln. 1242. ἀλλὰ μιν vulgo. ξεινήϊα de-
 dit Schneiderus. Vulgo ξυνήϊα. Voss. ξυνήϊα. 1243. καὶ δὲ κρέα
 Voss. Ex Ruhnk. adnotatum καὶ pro vulgato σὺν δὲ inuenit Schnei-
 derus, qui σὺν τε mauult. 1244. ἄψορρον Voss. pro vulgato ἄψορρος.

1239. (1231) Infamis olim
 Malea naufragiis. Hic supersti-
 tionis locus.

ΟΞΣΝ.

1240. (1232) Forte pro ἐστὶ
 legas εἶσω, et cum nomine δό-
 μῃ iungas προστρόπις, quod
 aliis est προστρόπιος, et notat
 expiationis indigentem ob oca-
 dem, de quo in Thes. Stepha-
 nus.

ΟΞΣΝ.

1240. Ineptum ad sententiam
 est, quod Gelnero et Schnei-
 dero placet, προστρόπις cum
 δόμῃ coniungere. Quare leui
 mutatione ἐντὸς pro ἐστὶ dedi.
 Hom. Iliad. I. 432. οἱ δ' ὅτε
 θῆ λυμένος πολυβενθέος ἐντὸς
 ἵκοντο.

1241. (1233) Cum ad aucto-
 res ceteros accederet etiam li-
 ber Dornill. quem is laudat ad
 Charito. p. 749, 1: pertinacis
 potius quam cauti hominis vi-
 debatur, non cedere, in voce
 usurpata nostro etiam L. 50,
 50 et 58.

ΟΞΣΝ.

1241. τοῖσφ' γε dici hic non
 potest. Alius fortasse scripsisset,
 προστρόπις, οἱ δ' ὅτε λύθῃ πε-
 παλαγμένοι εἶσθ'. Noster dubi-
 tari non potest. quin τοῖσφ' ἐφ'
 λύθῃ dederit.

1242. (1234) Sententia postu-
 lat necessario vobis: virum μιν
 hoc significare possit, vel va-
 quam significet, valde mihi du-
 bium est. Puto fuisse ἀλλ' ὁ-
 μιν. Res mihi videtur liquida.

ΟΞΣΝ.

1242. Schneiderus ἀλλὰ μὲν
 scripsisse poetam pro ἀλλὰ μὴν
 putat. Mihi verisimilius visum,
 μιν hic, vt alibi, pro οἱ in tex-
 tum venisse. Ξεινήϊα iam Cri-
 bellus legit, hospitia dona ver-
 tens.

1244. Abit Circe, et, vt dea,
 miraculum edit, repente appa-
 rat in naui dapibus. Quare
 non possum satis mirari Schnei-
 derum, qui de verbis νηὶ δὲ
 μέσση, ante haec verba, in-

P

1245 δαιτός τ' ἡδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε' ἔκειτο.
 αὐτὰρ ἐπειγομένοισι θάεν λυγὺς ἔρος αἴῃαι
 καὶ τότε λυσαίμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσθ,
 κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ σόμα Ταρτηροῖο
 ἰκόμεθα, σήλῃσι δ' ἐκέλευσεν Ἡρακλῆος.
 1250 ἄκρας δ' ἀμφ' ἱερῇσι Διωνύσοιο ἀνακτος

1245. δαιτός ἡδὲ Volf. ποτήτος — τεύχεα κῆτο Ruhnk.
 1246. Vulgo ἄν δ' ἄρ' — αἴτης. 1247. κείνης Volf. 1248.
 Τερμησοῖο Volf. Ruhnk. Vulgo Περνησοῖο. Crat. τερνήσοιο. 1249.
 σήλῃσι vulgo. Ἡρακλῆος pro vulgato Ἡρακλῆος, vel cod. Ruhnk.
 Ἡρακλῆος, dedit Schneiderus. 1250. ἀκροῖς Ask. ἱεραῖσι vulgo.

quit, magna est lacuna,
 quam interpolare voluerunt,
 librarii iungendis particulis
 versuum male haerentibus et
 expectationem lectoris destituentibus.

1246. Pro ἄν δ' ἄρ', quod hic ineptum, αὐτὰρ δέδι. Id supra v. 1215. cum ἐκ δ' ἄρ' et 728. cum ἄν δ' ἄρα permutatum erat. Deinde ἔρος αἴτης non dicitur, nec placebit cuiquam ἔρῳ αἴτης, vi apud Homerum est ἀνέμοιο, Ζεφύροιο αἴτης. Quare infinitivum reposui. Apollon. II. 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμῳ Βορέῳ μένος πῆνσεν αἴῃαι.

1247. Hic quoque suspicari licet, a poeta scriptum fuisse καὶ οἱ λυσαίμενοι.

1248. (1240) Ἀνὰ σόμα τερμησοῖο] Ταρτηροῖο scribendum. Pausanias I. VI. Ταρτηροῖον δὲ εἶναι ποταμὸν ἐν χώρῃ τῇ Ἰβήγων λέγουσι, σόμασιν ἐς θάλασσαν κατερχόμενον θυμῶν, καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν ἐν μέσῳ τῷ ποταμῷ τῶν ἐκβολῶν κειμένην. Vid. Salmasium ad Solinum. M S C M.

1248. (1240) Conf. Praelect. I §. 3 exir. G E S N.

1249. (1241) Veniunt ergo Argonautae Hibernia superata, lactis Hispaniae litoribus occidentalibus, ad columnas Herculis, quae fuisse antiquissima traditio videtur, nec nihil historicae veritatis habere, vi alias ostendimus. Quod hic columnas Herculis memoratur, quae pars fuisse expeditionis dicitur, illud hanc vim videtur habere, ut lector hic aliquid expectare debeat de appellationis causa. Expectare poterat ab Apollonio, Grammatico, et origines rerum persequente, a nostro non item, qui soli sibi, h. e. suo Orphei intentus est, et Herculem oeconomia quadam mature, dum Hylam suum sequitur, ab Argonautis reliquis remouet v. 637 sqq. qua ratione et alia ex anachronismis incommoda evitavit. G E S M.

1250. (1242) Hae sunt ἱεραὶ ἀκραί, de quibus 1165. Cete-

μίμνομεν ἐσπέριοι· δαιτὸς δὲ οἱ ἴστο θυμός.
 ἥμος δ' ἀντολίαισιν ἐγείρετο ΦωςΦέρος αἴγλη,
 ὄρθριοι εἰρεσίαις γλαυκὴν ἐχαράσσαμεν ἄλμην,
 Σαρδάων δ' ἐκόμεσθα βυθόν, κόλπες τε Λα-
 τίνων,

1251. δαιτὸς γὰρ ἰδεύετο vulgo. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαισιν ἰδεύετο. marg. ἐγείρετο Voss. Ita notatum a Gesnero. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαισιν ἰδεύετο Voss. ἐγείρετο margo. Voss. ἰδεύετο etiam Ruhnck. et δαιτὸς δ' habet. Ita notatum a Schneidero. 1252. Vulgatum τῆμος cum Koenio ad Greg. Cor. p. 168. Schneiderus in ἥμος mutauit. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 152. δὲ omittit Ruhnck. γὰρ πολίαισιν Paris. Wratt. Chiu. γὰρ πολίαισιν PAIC. Dinnerus in Epith. Gr. v. αἴγλη ex h. l. ponit τῆμος ἐπ' ἀντολίαισιν. 1253. ὄρθριον — ἐχαράσσαμεν Voss. Ruhnck. Vulgo ὄρθριοι εἰρεσίαις γλαυκὴν ἐχαράξαμεν. Ibidem ἄλμηνον P. 1254. ἐκόμεσθα Voss. Vulgo ἐκόμεσθα.

rum obseruo, esse hic immanam lacunam, male confutam, nisi forte casu accidit, ut extrema, et velut labia magni vulneris utcunque videantur cohaerere. Quis vero putet a poeta non insano, sacrum Promuntorium, et columnas Herculis, ita connecti cum Sardoo mari et Latinorum finibus potuisse. Nisi fallor, illa lacuna, quam forte sanare aliquis vellet, occasionem dedit illi perturbationi et corruptelae Codicis Vossiani v. 1243 quam notauimus: itemque primarum editionum 1244. Ο Ε Σ Η.

1250. Gesneri opinionem, lacunam hic esse putantis, eo refellere studet Schneiderus, quod noster etiam in ipsa Graecia caelum terrae miscuerit. Hoc praeterire satius duco. Geographiae imperitiam hoc facilius in nostro excusare poterimus, quod is, ut ipse doctior

fuerit, alios antiquos habuisse auctores videtur.

1251. Quidquid scriptum sit in cod. Voss. optimam certe lectionem δὲ hic et Ruhnkenianus praebent. Ἰδεύετο hoc loco ineptum, siue ex Homeri recordatione ortum, siue scripturae vitio ex δὲ οἱ ἴστο natum, huic cedere debuit. Ita Iliad. XI. 168. ἰέμενοι πόλεως. XXIII. 371. νίκης ἰεμένων. Od. XV. 69. ἰέμενον νόστοιο.

1254. (1246). Κόλποι Λατίνων nihil ob stare debent antiquitati huius carminis. Quae profertur loca veterum a Cluuerio Ital. L. 3 p. 797 sq. quaeque ad Aur. Victorem de Origine gentis Ro. ponuntur, in his nihil est, quod me dimoueat a coniectura, nescio an alias quoque proposita, a) Aboriginum nomen non esse proprium gentis, sed significare αὐτόχθονας: b) Latinum non esse proprium re-

- 1255 νήσος τ' Ἀysonίας, Τυρρηνάς θ' ἰκόμεθ' ἀκτάς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον * ἤχετα πορθμόν,
 τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν Ἐγκελάδοιο,
 Αἰτναίῃ τὸν Φλόξ οἱ ἐρητύει μεμαῶτα·
 δὴ τόθ' ὑπὲρ πρῶρης ὁλοὸν περιέζεεν ὕδωρ
- 1260 νεϊόθεν, ἐκ μυχάτε δὲ βυθῷ ροιβόησε Χάρυβδις
 κύματι καρχαλάζοντι, καὶ ἰσίον ἄκρον ἴκανεν.
 ἦα δ' ἄρ' αὐτίθι οἱ κατέχεν ῥόος, ἔδὲ μιν εἶα

1255. δ' ἐξικόμεθα Voss. ἐξικόμεθα margo. δ' ἰκόμεθ' PAIG.
 δ' ἰκόμεθ' vulgo. Schneiderus τ' ἰκόμεθ'. 1256. Vulgo αὐτὰρ
 ἐπεὶ Λιλύβαιον ἐπέσχομεν ἤχετα πορθμόν. Λιλύβαιον PAIG. Wral.
 ἐπέσχομεν ἤχ. Voss. 1258. Vulgo Αἰτναίῃ Φλόξ σφιν ἄρ' ἐρητύει
 μεμαῶτας. Αἰτναίον — ἐρύττει Voss. Αἰτναία — ἔττει Ruhnk.
 1260. ροιβόησε Voss. 1261. καρχαλάζοντι Ruhnk. 1262. αὐτόθι
 οἱ κατέχεν Voss. Vind. Ruhnk. (v. Schraderi, Em. praefat. p. VI.) αὐ-
 τόθι κατέχεν edd. ant.

gis vnus, sed gentis. Hoc cer-
 te nemo dubitat, Latinum no-
 men a temporibus inde Troianis
 vsitatum. Dixit, vt video, iam
 Th. Ryckius de primis Italiae
 colonis p. 400 f. c. 1, 9. ο ε ς κ.

1256. (1248) Similem accusa-
 tium habemus Lap. 10, 6 Πο-
 λεμικὰ σίδηρον, vbi vid. ο ε ς κ.

1256. Schneiderus, merito
 offensus repetito verbo ἐπέσχο-
 μεν, aliud hic a poeta verbum
 scriptum esse, illa autem, ἤχε-
 τα πορθμόν, cum sequentibus
 coniungenda putat. De postre-
 mo non assentior. Illatorum ex
 aliis versibus verborum exempla
 vide ad v. 1099. De accusatio
 ἤχετα vide ad Lithica v. 307.

1258. (1250) De hoc vsu τῆς
 σφιν V. Ind. Caeterum hic ver-
 sus est ex illo genere, qui auri-
 bus rem pingere videntur. Quis
 enim non sentit, omnibus velut

pedibus impeditum cum labore
 denique eluctari? Similis est in
 Charybdi pingenda 1232. ο ε ς κ.

1258. Schneiderus putat, Ἐγ-
 κελάδοιο, antè quod vulgo com-
 ma erat, ad praecedentia relato,
 scribendum esse, τὸν Φλόξ Αἰτ-
 ναίῃ κατερητύει μεμαῶτα, de
 Encelado. Eandem sententiam
 leniore mutatione consequutus
 sum.

1259. Magis consentaneum
 fortasse videbitur ὑπό.

1261. Schneiderus, aptius ef-
 se iudicans παφλάζοντι, vulga-
 tam tuetur auctoritate Apollonii
 in eiusdem rei descriptione IV.
 943. ἀμφὶ δὲ κύμα λάβρον αἰετο-
 μενον πέτραις ἐπικαρχαλάζουσιν.

1262. (1254) Νῆα δ' ἄρ'] Pro
 κατέσχευεν suspicatur Fr. Pertus
 legendum κατ' ἔσχευεν. Η. ΣΤΕΡΗ.

1262. (1254) Κατέσχευεν] Non
 video quid opus sit, vt hoc lo-

προπροθέειν, ἐδ' αὐτῖς ἀναρρώσασθαι ἰπίσσω,
'κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περιτροφέην ἀλάλητο.

1265 καὶ τάχα οἱ δύσεσθ' Ἀργὼ κατὰ βένθε' ἔμελ-
λεν,

οἱ μὴ πρεσβίτη θυγάτηρ αἰλίοιο γέροντος
εὐρυβίην Πηληΐα πόσιν λελήτο ιδέσθαι.

μειλιχίη δ' ἔκδυ τε βυθῷ, καὶ ῥύσατ' ὀλέθρου

1263. αὐτ'α' vulgo. ἀναρρώσασθαι Voss. Vind. Ruhnk. ἀναδύσε-
σθαι vulgo. ἀναρρώσασθαι Schneiderus. Caeterum προπροθέειν, quae
vulgata est, ex Rubnk. affert Schneiderus, ut scias eo in codice aliud
quid esse. 1264. ὁλόλυκτο PAIC. 1265. Vulgo ἡ τάχα καὶ.
1267. εὐρυβίην Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐρυβία. 1268. Vulgo
μειλιχίη δ' ἐκδύτο βυθῷ καὶ ῥύσατ'. Paris. ἔκδυτο. Ruhnk.
εὐδύτο.

co pro πῶτερον cum Fr. Porto
legamus πῶτ' ἔσχεν, quamquam
et hoc ferri possit. 1258.

1262. (1254) Minime negligen-
dam putavi quod codicis Vossiani,
qua particula hic non versus
modo fulcitur, sed sententia et-
iam vim quandam videtur acci-
pere, quam interpretando, nisi
fallor, expressi. 1258.

1263. (1255) Προπροθέειν in-
solens videri potest ob gemina-
tam praepositionem: sed est pla-
ne simile illi Ιλ. X, 221 Προπρο-
κυλῶμενος, ubi locum Diony-
sij laudavit Clarckius, hoc genus
componendi probantis. 1258.

1263. Non cepit Gesnerus
verbi ἀναρρώσασθαι elegantiam.
Ut ῥώσασθαι est *progređi*, sic ἀ-
ναρρώσασθαι *regredi*. Ἀναδύσασθαι
ex glossa fluxit. 1258. Recte
Schneiderus ἀναρρώσασθαι dedit.
Sed praeterea etiam ineptum
αὐτ'α' corrigi debebat.

1264. (1256) Eo minus mi-
rum est, κοίλῳ substantiue pro
gurgite maris poni, quod noster
v. 1303 etiam adiectiue κοίλῳ
λῡμένα appellat. 1258.

1264. Productionem in prae-
positione ἐπὶ non habeo, qua
auctoritate antiquiorum muniam.
Quare haec quoque verba ex ve-
teri quopiam carmine sumpta
arbitror. Vide ad v. 1198.

1265. Epicus sermo postulabat
καὶ τάχα. Sed librarii, qui οἱ
expellere omnibus modis stu-
duerunt, quum pro eo καὶ po-
suissent, in initio ἡ scripserunt.

1267. (1259) De nomine Εὐ-
ρυβίη vid. Ind. De simili suo-
rum cura Thetidis noster v. 383.
1258.

1268. Ut commodè possit ἐκ-
δύτο in ἐκδύτο contrahi, certe
tempus non est hoc loco aptum.
Possit etiam scribi, ἐκδύσας βυθῷ
ῥύσατ' ὀλέθρου. Odyss. XXII.
334. ἐκδύς μεγάροιο.

Ἀργῶν ἄκατον, καὶ ὑπ' ἱλῦος ἐξεσάωσεν.

1270 δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν ἐ μάλ' αὖ τηλῆ
προβλήτα σκόπαλον· πέτρῃ δ' ἐφύπερθεν ἀπορ-
ξῶξ

δισσοῖς. χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκησα βιάται
πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμει ἔνδοθι
κῦμα.

1269. Vulgatum Ἀργῶν correxit Schneiderus. 1272. δισσοῖς pro vulgato λισσοῖς coni. Perdrierii. χηραμόνεσσιν Voss. Ruknk.

1269. Displicet Schneidero ἱλῦος, quare ὑπ' αἰδός, vel ὑπ' εἰλιγγος τεσάωσε coniecit. Prior coniectura iusto audacior est: in altera καὶ et τὲ offensionem habent, quasi si quis ita mutaret, ὑπ' εἰλιγγος ἐσάωσε, metrum, ut in receptiore epico, corrumpere. Limum quum nominat noster, imum intelligit fundum. Hom. Iliad. XXI. 317. ὅτε τὰ τεύχεα καλὰ, τέ πο μάλ' αὖ νεόθι λίμνης καίται ὑπ' ἱλῦος κεκαλυμμένα.

1270. (1262) Placeret hic rescribere Δὴ τότε δὴ. Verum commode, nisi fallor articulus esse potest οἱ ad πλώοντες relatus.

ο ξ ε η.

1272. (1264) Δισσοῖς] Ita editiones. Perdrierius tamen vult δισσοῖς, et ita vertit etiam, qua necessitate, Tuum, Lector, esto iudicium.

ε σ χ η.

1272. Δισσοῖς etiam Cribellus legit, qui, versu auctiorem habuit textum. Schneiderus frustra coniecturis tentat Cribellum, ut versionem corruptam putaret, motus verbo *resonant*, quod vitiose scripsit Eschenbachius. Id

clare in Cratandrina scriptum est *resonat*: iunxit vero *geminis fluctibus*. Cribellus quum optimo codice usus videatur, non dubitavi lacunae signa ponere. Caeterum quod ad *δισσοῖς* attinet, contrario modo peccatum videtur in Soph. Trach. 101. vbi scribendum puto λισσοῖς ἀπειροῖς κλειθείς.

1273. (1265) Πόντον ἔσω] Post hunc versum unum deesse, suadere vult interpretes ἔμμετρος. Ita enim vertit hos tres versus:

Haud procul hinc vecti scopulo succedimus altum

In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens

Vnda, percussio resonant per littora saxo.

Sequitur quartus versus, qualem editiones Graecae ignorant:

Fluctibus et gratas veniunt a cauitibus auras.

Sed fortassis hic quartus versus interpreti natus est ex voce ὑποβρέμει.

ε σ χ η.

1273. (1265) Post hunc versum habuisse in libro suo videtur Cribellus unum cuius hanc reddit sententiam: *Fluctibus et*

- 1275 ἔνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρὴν ὅπα γηρύεσιν
 κῆραι, ἀνοσῆτες δὲ βροτῶν θέλγεσιν ἀκκαῖς.
 δὴ τότε οἱ Μινύησιν ἐφηνόσανε πύσις αἰοιδῆς
 Σειρήνων· ἐδὲ σφι παραπλάσσεσθαι ἔμελλον
 Φθογγὴν ἐλομένην, χειρῶν δὲ οἱ ἦκαν ἔρετμά·
 1280 Ἀγκαῖος δ' ἴδυνεν ἐπὶ προβλήτα κολωνόν·
 εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος παλάμῃσιν,
 μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κίσμον αἰοιδῆς.
 Ἦειδον δὲ λιγὺ κλάζων ὅπῃ θέσκελον ὕμνον,
 ὥς ποτέ οἱ δῆρισαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων

1276. ἀκκαῖ Ask. Crat. ἀκκαῖ Voff. 1277. δὴ τότε δὴ Μινύ-
 ασις vulgo. 1278. σφι παραπλάσσεσθαι Voff. παραπλάσσεσθαι et-
 iam Ruhnk. Vulgatam παραπλάσσεσθαι ex his codd. notavit Schneide-
 rus. 1280. προβῆτα Voff. 1281. τιτηνάμενος Voff. τιτηνάμε-
 νος Ruhnk. Vulgo τιταινόμενος. 1282. ἐκέρασσ' P. Voff. 1283.
 Vulgo ἦειδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. Voff. Vind. Ruhnk.
 ἦειδον δὲ ὕμνον κλάζων διὰ θέσκελον αὐτόν, nisi quod Vind. διοδῆν.
 Margo Voff. ἦειδον δὲ γλυκὺ κλάζων. 1284. δῆρισσαν vulgo.

*gratae veniunt a cautibus au-
 tac, i. e. a fluctibus et cauti-
 bus. Vid. quae mox dicuntur
 ad 1275. οκακ.*

1276. Aliquid duri habet hoc
 κῆραι, nisi Sirenum nomen in
 versu 1274. qui interit, fuisse
 credas.

1276. Non dixit Schneiderus,
 quo argumento motus Doricum
 ἀκκαῖ dederit. Vulgata lectio si
 cui displicet, vix erit, quod
 melius reponi possit, quam ἀνο-
 σῆτες δὲ βροτῶν θέλγεσιν ἀκκαῖ.

1277. Alterum δὴ nemo erit
 qui dubitet quin recte in οἱ mu-
 tauerim.

1283. Schneiderus, qui le-
 ctionem codd. Voff. et Ruhnk.
 recepit, vellem explicasset verba

διὰ θέσκελον αὐτόν. Pro διὰ scri-
 psi ὅπῃ, cuius explicatio αὐτῇ in
 textum venit in codd. vt. γλυκὺ
 pro λιγὺ.

1284. (1275) Οἱ δῆρισσαν] Ille
 articulus οἱ quoque suadet ge-
 nuinum esse versum, quem ex
 Voffiano libro et Latino inter-
 prete (*Iupiter astrorum Deus,
 et Neptunus aquarum*) hic re-
 ponendum curauimus. Iungen-
 dus enim videtur articulus οἱ,
 siue pronomen demonstratiuum
 vocare malis, cum nominibus
 Ζεὺς et Ἑννοσίγαιος vt 1330 οἱ
 μῆτιον ἀνακτες. Hi equi porro
 de quibus contentio inter fra-
 tres deos fuit, videntur non alii
 quam illud πτηνὸν ἄρμα Platoni-
 ci Iouis, aut equi tonantes

1285 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος Ἐννοσίγαιος.
αὐτὰρ κυανοχαῖτα, χολασάμενος Διὶ πατρί,
τύψε Λυκαονίην γαίης κρηπίδα τριαίνη,

1285. Hunc versum, qui in antiquis edd. aberat, e Vossiano inseruit Gesnerus. Habent eum etiam Vind. Ruhnck. 1287. Vulgo τύψεν Λυκαονίην γαίην χρυσεῇ τριαίνῃ. Voss. Vind. Ruhnck. τύψε — χρυσεῇ. Schneiderus Λυκαονίην γαίαν χρυσεῇ τύψε τριαίνῃ.

Orientalium pariter atque Graecorum Latinorumque poetarum, de quibus est erudita praelectio Cl. Michaelis in Comment. Soc. Scientt. Gotting. To. 2. in quo etiam physicum quiddam spectasse potuit poeta, utrum mare an terra plus materiae ventis, tempestatibus, tonitribus praebeat?

GESN.

1287. (1277) Λυκαονίαν. *Lycaoniam terram* nemo, reor, vidit neque videbit. Ab hac temui discrimine distat *Λυκαονία*, quod hic non proprium nomen Asiae regionis, sed totius generis accipio. *Lycaonia terra*, quae et qualis fuit tota tellus regnante Lycaone, cuius viri et gentis impietatem diluvio Deucalioneo ultus est Iupiter. Hoc ipso diluvio forte insulae factae sunt, quae continentis partes fuerant, de quarum originibus multa sunt in Strabonis primo et secundo Plinii, praesertim c. 87 sqq. *Aucllit natura Siciliam Italiae, Cyprum Syriae, Euboeam Boeotiae* etc. Eleganter haec et συμβολικῶς noster enarrat his versibus.

GESN.

1287. Antequam ordinem verborum mutare aggredieretur Schneiderus, exploratum habe-

re debebat, vbi terrarum esset Lyctonia, ne huius emendatione nominis vniuersa mutatio concideret. Atqui Cribellus disertè habet in versione: *utque Lycaoniam terram deus aequoris aureo iratus fratri percussit inde tridente*. Gesneri interpretationem nemini placituram spero. Ac vehementer etiam de eo dubito, an noster minime certamen Neptuni et Mineruae de occupatione Atticae spectauerit, quod ut certum ponit Schneiderus. Certe hoc certamen non poterat dici ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων. Quare aliam omnino rem, ignotam nunc quidem, indicari puto. Sed utcumque est, si Lycaoniam hic nominavit noster, neque Arcadiam, cuius incolae Callimachus hymn. Iou. 41. *ὠιώνες Λυκαονίης ἄρχοιο* vocat, nec quae communiter Asiae regio Lycaonia dicitur, intelligi probabile est. Immo hoc nomen debemus interpretari de parte orbis terrarum septentrionali: quod hoc facilius fieri potest, quia Italia, unde duae harum insularum auulsae sunt, ad septentrionales regiones referebatur. Quod si forte Alexandriae vel alibi in oriente vixit noster, eo rectius usus fue-

καὶ ῥά οἱ αἰγὸν σκέδασεν κατ' ἀπείρουνα πόντον,
νῆστος εἰναλίας ἔμεναι· τὰς οἱ ὀνόμηναν

1288. Vulgo καὶ ὁ αἰγὸν διεσκέδασεν. Voss. Ruhn. κέδασεν. Schneiderus Gesneri emendationem recepit. 1289. Vulgo τὰς ὁ ἐξοτόμηναν. Voss. Ruhn. τὰς ὁ ὀνόμηναν.

sit isto nomine. Nota sunt *Lycaonia* *Arctos* Ouidii Fast. III. 793. *quaeque Lycaonia terra sub axe iacet* apud eundem Trist. III. 2, 2. et *Lycaonia astra* Claudiani de conf. Mall. Theod. 299. Sed alia difficultas est in nomine γαίην. Vt taceam, vel hoc ob stare, ne accusatiuum hic adhibitum credamus, quod γαίην, non γαῖαν, in libris omnibus est, multo gratius argumentum ex eo accedit, quod vix usquam epici poetae accusatiuum γαῖαν ita in versu collocant, ut ultima syllaba ictum habeat, nisi quum sequitur dictio enclitica, ut Iliad. XIV. 174. ἔμπης δὲ γαῖαν τε καὶ ὕδατόν· ἔκτε' αὐτμή. Od. I. 54. μακρὰς, αἱ γαῖαν τε καὶ ὕδατόν ἀμφὶς ἔχουσιν. Itaque probare non possum Ruhnkenii coniecturam, εὐψεν Λυκαονίην γαίην (γαῖαν scribere debebat) χρυσέῃ τριόδοντι, etiam si Λυκαονίην scribatur. Nec magis, quod Boettigerus, ut in addendis refert Schneiderus, coniecit Αὐσονίην. Vt in loco deprauatissimo mutatione usus sum audacior quidem, sed non destituta idoneis ut arbitror, rationibus. Nam γαίης κρηπίδα scripsi, quo et nomen, τριαίην servatur, et male positum accusatiuum γαῖαν evitare licet. Nonnus Dion. XXXVI. 98. p.

894. 12. μὴ Ἐννοσιγαῖος ἀράσων γαῖαν ἱμασσομένην βοθίων ἐνοσίχθων· παλμῶ ἀρμονίην πόσμοιο μετοχλίσσει τριαίην· μήποτε κινήσας (ita L. Rhodomannus pro κοσμήσας) χθονίην κρηπίδα βερέθρων θηητὴν τελέσειεν ἀθηή· τε χθονὸς ἔδρην.

1288. (1278) Cum γαῖαν (quod a γήσσω deriuari possit et reddi, ruptum, abruptum, rumpendo) nondum alias inuentum sit: αἰγὸν vero habeat auctorem etiam Apollo. II. 826 Ἥλασε μηρόν αἰγὸν, impetuose, cum impetu: nihil dubitavi illud praeferre. Quin ipso noster v. 1180 Ἰκτο κατὰ γαῖαν. Hic videtur per συναίρεσιν vocem dissyllabam facere voluisse. Lap. 14. 11 Ἦτε κατὰ γαῖαν trisyllabum est. Potest facile ad illam rationem reuocari hic quoque locus, si legas, καὶ ῥά ἐ αἰγὸν. O E S N.

1288. Schraderus in Obss. p. 78. emendauit καὶ ῥα κατὰ γαῖαν, allatis v. 1187. et de Lapid. XIV. 11. eamque emendationem felicem dicit in Emend. praefat. p. VI. Non intercedo ne reputatur: quamquam probabilius visum oī, ut toties, excidisse.

1289. Hic quoque oī reposui. Ἐξοιωμαίνει hic non aptum.

1290 Σαρδά τ', Εὐβοϊάν τ', ἐπὶ δ' αὖ Κύπρον ἡνεμό-
εσαν.

Δὴ τότε φορμίζοντας, ἀπὸ σκοπέλῃς νιφόντος
Σειρήνες θάμβησαν, ἐὴν δ' ἄμπαυσαν αἰοιδῆν,
καὶ ῥ' ἢ μὲν λωτὲς, ἢ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε
Χειρῶν.

δεινὰ δ' ἀνεξονάχησαν, ἐπεὶ πόντος ἤλυθε λυ-
γρὸς

1295 μοιριδίῃ θανάτῳ· ἀπὸ δὲ σφέας βρωγᾶδος ἄκρης
εἰς βυσσὸν δίσκυσαν ἀλιγρόθιοιο θαλάσσης,
πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ' ὑπέρ-
οπλον.

Λυγρὰ ἐπεὶ καὶ τόνδε πόντον παράμειψε
θέσσα

Ἀργώ, κῦμα δὲ οἱ πόντε καὶ κόλπον ἴκανε,

1290. Vulgo ἐπὶ δὲ Κύπρον. 1291. φορμίζοντας Ruhnk. 1292-
μομφὴν Voff. 1294. ἦτε vulgo. 1295. Vulgo θανάτοιο· σφέας
δ' ἀπὸ. 1296. βυσσὸν pro vulgato βυθὸν dedit Schneiderus. 1299.
Vulgo κῦμα δὲ πόντῳ. Geln. conl. κῦμα διὰ πόντε. Schneiderus
versum vncis inclusit.

1290. Vitium metri correxī.

1293. Λωτὸς in memoriam
nobis remocat Hermesianactis lo-
cum v. 37. in quo frustra labo-
rasse videntur viri docti. Scri-
bendum puto: καί το μὲν Ναν-
νὸς· πολὺ δὲ τε πολλὰ λωτῷ
κημῶντις κῶμος τεῖχε συνεζάνειν.
Κημῶντα vocat, qui φορβεῖται
vitur.

1294. Non dubitavi ἤλυθε
pro ἦτε scribere, quod non si-
gnificat venire.

1295. Vulgatam lectionem
metro repugnantem correxī.

1296. Bene Schneiderus βυσ-

σὸν scripsit. Iliad. XXIV. 80. ἢ
δέ, μολυβδαίῃ ἰέλεη, εἰς βυσ-
σὸν ὄρυσεν.

1299. (1289) Vix dubito, le-
gendum, vt monui, κῦμα διὰ
πόντε. Posteriores enim in διὰ
et caesura, et ob sequentem π
posse produci, tralaticium est.

Ο Ε Σ Η.

1299. Mira Haynii est et
Schneideri sententia, hunc ver-
sum vt abundantem nec cum re-
liquis vlla ratione cohaerentem
delentium. Immo necessarius
est, nec quid sit in eo, quo
quisquam offendi possit, video,

1300 λαίψηροῖς πλήθυσσα κατὰ προτύνων ἀνέμοισιν,
 Κέρκυραν ζαθέην ἐξέκετο, τήν σφιν ἔναϊον
 ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
 Φαίηκες· τοῖσιν δὲ οἱ ἰδμοσύνησι θέμισας
 Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιοτάτος βασιλῆων.

501. βαθέην Voff. Ruhn. ἐξικόμεθα Voff. 1503. τοῖσι δ'
 ἂν ἐφημοσύνησι Voff. Ruhn. Vulgo τοῖσιν δ' ἂν ἐφημοσύναισι.
 1504. δικαιοτάτος πενταύρων βασιλῆων Voff.

li quidem addito οἷ, vt feci, vitium metricum tollatur. Κόλπῳ certe pro alto mari in Homero versatis notius esse debet.

1300. (1290) Πρότονοι sunt rudentes, quibus malus a summo ad puppim deligatus est, ne ventis a puppi venientibus in proram possit deliici. Nam ne versus puppim et in latera possit cadere, ipsa reliqua constructione τῷ ἰσοδόκῳ cautum est. Haec certe HomERICA et antiquissima ratio videtur. Qui curatius post Scheffer. 2, 5 p. 145 quaerere voluerit, conferat Hesych. h. v. Schol. min. et Eust. ad Il. A, 434 et Od. B, 425. Coll. Od. M, 409. G E K N.

1302. (1292) Si Phacaces ita fuerunt rerum nauticarum periti: li, quod statim dicitur, cum magna classe, γηυσὶν ἀπειρεσίαις, Minyas persecuti sunt Colchici: qui potest Argo prima naus esse, quod dixit noster v. 66? Adde illam Apollónii 4, 280 narrationem de Aegyptiorum expeditione in Septentrionem, et illis κύρβεσι, quae vt tabularum Geographicarum quaedam rudimenta describuntur. Breuiter dicam. Licuit poetis simpliciter

primam vocare nauim, quae sui generis, vel suae patriae, vel quocunque alio respectu prima fuit: licuit Troianis rebus prope admouere fabulam, quae illis forte fuit aliquot aetatibus antiquior. G E K N.

1303. Ἐφημοσύνησι imperium significare dicit Schneiderus etiam v. 654. οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνησι πίθοντο. Melius attulisset v. 240. vbi ἐφημοσύνησι νέμν videtur esse prudentia, peritia. Leges significant ἐφημοσύνη in fragm. III. 7. σὴ μὲν ἐν ἄστροις τάξις ἀναλλάντοισιν ἐφημοσύνησι τρίχυσσ. Sed ἐφημοσύνησι θέμισας κραίνειν inepte dicitur. Nostri emendatio firmatur v. 612. ἔεσσε δ' ἐπιστάμενος βρέτας ἰερὸν ἰδμοσύνησιν. Facius in epist. crit. ad Harlesium ἐφημοσύνησι θέμιτος legendum putat, probante cenfore in Bibliotheca philologica Gottingensi T. I. p. 387. At non modo nimis vilitata sunt θέμιτας, δίκας, σκηπτρα κραίνειν, quam vt in his vitium quaeri possit, sed etiam κραίνειν, imperare, genitium efflagitat.

1304. Lectio δικαιοτάτος Κεν-

- 1305 πείσματα δ' αἰψάμενοι πορσύναμεν ἱερά θεόθαι
 Ζηνὶ πανομφαίῳ καὶ ἐπακτικῷ Ἀπόλλωνι.
 Ἐνθ' ἄρ' ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
 νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος Αἰήταο,
 Κόλχων Ἐρράυων τε, Χαρωνδαίων, Σολύμων τε,
 1310 διζόμενοι Μινύας, ὅφρ' ἂν Μήδειαν ἄγοιντο
 ὅψιν ἐς Αἰήταο πατρός, τίσειε δ' ἀμοιβὰς
 σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφεῖς κταμένοιο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ λιμένος μυχῶ ἄσπον ἴκοντο,
 αἰψά οἱ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον.
 1315 τῆς δ' αὐτῆς λύτο γένα, δέος δ' ὥχραινε πα-
 ρειάς,
 μή οἱ ἐλὼν ἀέκυσαν ἐὼν πέμψειε δόμονδε

1305. ἀναψάμενοι Voff. πορσύναμεν Ruhak. 1307. Vulgo δ' ὅφρ' ὑπ' εἰρεσίῃσιν. Gesl. conl. ἔνθ' ἄρ. Tum ἐπειρεσίῃσιν Ruhak. ὑπ' εἰρεσίῃσιν Schneiderus. 1309. Ἐράνων Voff. Ruhak. Ἐράνων Vind. 1310. διζόμενος Voff. Μηδείαις pro Μινύας Ruhak. Deinde omnes τόφρ' ἂν. 1312. κατακταμένοιο Voff. 1314. Omnes αἰψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο. 1315. Μηδείης λύτο vulgo. Μηδείας Voff. Ruhak. ὥχρειε vulgo. ὥχρει Ruhak. ὥχρης Schneiderus.

ταύρων recordatione v. 390. et Homeri nata, apud quem haec verba leguntur. Similiter peccatum v. 442. 476. 505. 517. 848.

1309. Κόλχων, Ἐρράυων τε] Pro Ἐρράυων etiam hoc loco Holstenius χαλδαίων reponi vult, sed quam longe haec lectio a vulgari recedat, quis est qui non videt? Ego, ut dixi, ἀπέχω.

ESCH.

1309. (1299) L. Holstenius ad Steph. Byzant. V. Χαλδαίων, suspicatur legendum Κόλχων Χαλδαίων τε. Vid. quae dicta sunt ad 751.

OSERN.

1314. Αἰψά οἱ Ἀλκινόοιο propter apodolōn scribendum erat.

1315. Μηδείης ex interpretatione natum est. Neque enim hic commode poterat particula omitti, quae neceret orationem. Emendationem nostram tuentur Homeri loca, Iliad. XXI. 114. 425. Od. IV. 703. XVIII. 211. XXII. 68. XXIII. 205. XXIV. 344. — Praeterea non aoristus, sed imperfectum ὥχραινε hic requirebatur.

1316. (1306) Οἱ hic vim habere τῆς ἑ, puto. V. Ind. V. οἱ n. 2.

GESK.

Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυσά τε ἔργα γένοιντο.
 ἀλλ' ἔοι τάδε μῆρα τελεσσίκους κατένευσεν,
 πρὶν δὴ οἱ Πελῖαο δόμοις ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον,

1320 αὐτῷ τε κρείοντι φέροι κακὸν αἶτον Ἴησων.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέες ἔκλυον αὐδῆν
 Ἀρήτη βοδόπηχυν, ἰδ' Ἀλκίνοος Θερειδῆς,
 Ἀλκίνοος μὲν ἔ' ὥκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσιν
 κέρην ἀμφήρισον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,

1325

πατρὶ θ' ἐῷ τίσειε δίκην ἀλιτμοσυνάων.

1317. τέτυκται Voff. Vulgo γένηται. vide notas. 1319. Vulgo
 πρὶν δὴ τοι. 1319. κρέοντι Ask: Voff. PAIC. 1321. ἔκλυον
 conij. Heynii. Vulgo ἔκλυον. 1323. μὲν ἄ' Voff. 1324. ἀμφί-
 ρισον Ruhnck. ἐρυμνῆν Voff. Ruhnck. 1326. Vulgo πατρὶ θ' ἐῷ τί-
 σεσθαι. Voff. Ruhnck. πείσεσθαι. vt Ruhnkenius significat in Ep. crit. II.
 p. 281. Gesnerus in Voff. esse dicit πατρὶ τ' ἐπείσεσθαι.

1317. (1307) De ἀνάπυσα vid.
 disputata ad 1159. G E S N.

1317. Schneiderus, qui vul-
 gatam γένηται in textu edidit,
 in var. lect. vulgatam γένηται,
 inquit, ex Ruhnck. correxi. In
 notis vero ita scribit: *Vossia-
 num τέτυκται aliunde venit ex
 recordatione alicuius versus
 alieni profectum. Consecutio
 temporum γένοιντο postulare vi-
 detur.* Quis hinc diuinare po-
 terit, quid sit in codice Ruhnck.
 aut quae sit Schneideri senten-
 tia, qui, quod sensus postulat,
 non reposuerit, quod autem re-
 positum a se dicit, quidquid il-
 lud sit, nota dubitationis plena
 non reponendum fuisse indicet?

1323. Fortasse dedit noster,
 Ἀλκίνοός ῥά οἱ ὥκ' ἐπετέλλετο.

1326. Ruhnkenius in Ep. crit.
 II. p. 281. emendabat, πατρὶ

θ' ἐῷ τίσειε δίκην ἀλιτμοσυ-
 νάων, patum memor, haec non
 posse coniungi cum verbis, ex
 quibus pendere debent, ἐπε-
 τέλλετο κηρύκεσσι. Eodem in-
 commodo, et praeterea alio non
 minore, Heynii coniectura, πα-
 τρὶ ἐῷ τίσειν τε δίκην, laborat.
 Quod Schneiderus coniecit, πα-
 τρὶ δίκην τίσεσθαι ἐῷν ἀλιτμοσυ-
 νάων, tam est elegans, vt vix
 melius scribere poeta potuerit.
 Sed mutatio haec, quae Schnei-
 dero facillima videtur, nobis
 visa est maior, quam vt repo-
 nere auderemus. Quod toties
 in hoc carmine accidisse vide-
 mus, vt versus interiret, id hic
 quoque euenisse credibile est.
 Quare τίσειε scriptū. Praecele-
 rat talis fere sententia, vt do-
 nam reduceretur: tum sequi-
 tur: patrique poenas daret.

Ἀρήτη δ' ᾠκτεῖρεν ἀγακλειτὴ βασίλεια,
 μέλινχα παρφαμένη δὲ τὸν ὄν πίσιν, ὧδ' ἀγό-
 ρευεν.

Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐστὶν ἀπὸ σφ' ὥσασθαι ὁμείναι,
 1330 λέκτρων τε τρέσαι, λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
 θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίῃ Ἀφροδίτῃ,
 ἀνδράσιν ἢ δὲ γυναῖξιν, ὅτις τάδε μήσεται ἔργα.

1327. ἀγακλειτὴ Voff. Ruhnk. 1329. Vulgo ὁ μὲν δὴ φίλον
 ἐστὶν ἀπορρώσασθαι ὁμίλον. Schneiderus e Voff. Ruhnk. ἀπὸ δ' ὥσα-
 σθαι ὁμίλον. 1330. Vulgo λέκτρα τε τρέσαι. λῦσαί τ' ἐκ Wel-
 selingii λέκτρων τε τρέσαι recepit Schneiderus. 1331. Ask. Voff.
 σφιν. 1332. Vulgo ὅστις.

Verfu omisso librariorum impe-
 ritia τίσειναι pro τίσειε dedit,
 vt aliquo certe modo senten-
 tia cohaerent.

1329. Perinepta siue vulgata,
 siue codicum lectio est. Cri-
 bellus vertit: *scilicet o con-
 iunx socii data foedera lecti
 haud dulce, et thalami iun-
 ctas diuellere flammās.* Ges-
 nerus: *non placet sane abrum-
 pere coniugium.* Schneiderus
 ἐστὶ putat licet significare, φί-
 λον ὁμίλον autem *coniugium*.
 Inaudita Graecis haec verbi
 ὁμιλος significatio: nec ῥα hic
 villo pacto tolerari potest. Quod
 ego dedi, tale est, vt neque
 ab librorum scriptura multum
 recedat, nec morari lectorem
 possit.

1330. (1319) Voff. Obseruat.
 2, 14 p. 204 cum ostendit λέ-
 κτρα τρέσαι esse contrarium;
 coniicit λέκτρα τε vel λέκτρων
 τε τρέσαι, vt Eurip. Androm.
 371 Λέχους τρέσαι. G E S N.

1330. Gesnerum, qui vertit

facemque amoris exstinguere,
 meliorem lectionem σβέσαι se-
 quutum putat Schneiderus. Λύ-
 ειν et ἐκλύειν de multis rebus
 dicuntur, de quibus proprie di-
 ci non possunt.

1331. Mirum est et vix cre-
 dibile, maluisse poetam scribe-
 re θυμαίνει μάλα γάρ σφι,
 quam θυμαίνει δὲ μάλα σφι.
 Quod quum in nullo libro in-
 veniatur, vereor ne neutrum
 dederit, sed ita scripserit: θυ-
 μαίνει μάλα οἱ σφι Διωναίῃ Ἀ-
 φροδίτῃ, in quibus verbis οἱ ad
 Venerem, σφι ad eos, quibus
 irascitur, spectat.

1332. (1321) Relinquendum,
 nec tamen sine nota relinquen-
 dum putavi, quod est in omni-
 bus libris ὅστις, licet adfirmare
 non ausim, esse a poeta ὅστις.
 Satis frequens hoc esse in libris,
 docent Grammatici qui ad Ho-
 merica etiam exempla prouo-
 cant, recte, fortasse mutata
 plerumque a posterioribus edi-
 toribus. V. G. Od. Θ, 32 Οὐ-

ἀλλ' εἰ μὲν κέρη πέλοται καὶ ἄχρωντος ἰκάνει,
 οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἡθεα Κόλχων.
 1335 εἰ δ' αὖ νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσα
 παρθενίην ἥσυχυεν, εἰς πόσις αὖ μιν ἀγέσθω.
 "Ὡς ἔφατ'. Ἀλκινόῳ δὲ περὶ φρένας ἤλυθε
 μῦθος.

καὶ ῥ' ἔτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ἔμελλον.
 ἀλλ' ἔ' οἱ βελή Μινύας λάθην· αἵψα γάρ' ἦρξ,
 1340 ὁμῶι δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατένευσεν,
 νηὸς ἔπι προδορεῖσα, τά οἱ μήτιον ἄνακτες.
 δὴ τότε Μηδείη θαλάμων πορσύνετο λέκτρον
 πρύμνῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ, πέρι δ' ἐσθρέσαντο χα-
 μεύνας,
 ἀμφ' εὐνῇ χρύσειον ἔφαπλώσαντες ἄωτον.

1354. δόμων Ruhnk. 1335. εἰ δὲ καὶ vulgo. εἰ δὲ καὶ Ruhnk.
 Wrat. Crat. 1356. αὖ μιν pro vulgato ἄμμιν dedit Schneiderut.
 1341. Vulgo νηὸς ἐπὶ προδορεῖσα. Schneiderus ex Ruhnk. ἐπιπροδορο-
 ρεῖσα. 1342. Vulgo Μηδείῃ, nominatiuus. 1344. Vulgo ἀμφ' αὖ-

δὲ γὰρ ὁδὲ τις ἄλλος, ὅτις ἔ'
 ἔμῳ δέμας ἔκρηται. Sic Od. A,
 47 et X, 315. Classicus est in
 hoc argumento, ut ostendat
 et sit a Graecis et Romanis in-
 terdum ita poni (nominatim et
 iam in ὅσις) ut vocalem praece-
 dentem non producat, Christ.
 Walfius in Senario c. 2, cuius
 titulus *Sibylli elisso*, praesertim
 p. 12 sqq. O E S N.

1335. Antiquorum librorum
 lectio εἰ δὲ καὶ non in εἰ δὲ καὶ,
 sed in εἰ δ' αὖ mutanda erat.

1337. Ruhnkenius περὶ φρένας
 ἦνδαν μῦθος scribendum censuit
 allato Hom. Od. XIV. 337. τοῦ-
 σιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἦνδαν βυλή.

Non quadrat exemplum. Po-
 tius imitatus est noster alium
 Odyssae locum IX. 562. αὐτὰρ
 ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυ-
 θεν οἶνον.

1339. (1328) Hic mihi piace-
 ret legere 'Ἀλλ' ἔ' ἡ βυλή, cum
 articulus videatur pene necessa-
 rius. A librario Iotacista οἱ et
 ἡ facile confundi, dubitationem
 non habet. O E S N.

1342. (1331) Operosius splen-
 didiusque thalamus Medae in-
 struitur Apoll. 4, 1141. O E S N.

1342. Μηδείῃ dativo casu re-
 cte V. Slothouwerus in Act. Soc.
 Trai. III. p. 158.

1344. Si pronomen recte se

1345 αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
 τεύχεά τε, κρύπτοντες γάμων αἰδέσιμον ἔργον,
 καὶ τότε παρθενὴς νοσφίζετο κέριον ἄνδρος
 αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοισ ὑμεναίοισ.

τῇ. Schneiderus ἀμφ' αὐτῆς. Ibidem ἐπιπλεύσαντες Voss. ἐπιπλώ-
 σαντες Ruhnk. 1345. ἐπαρτήσαντο Voss. 1346. Vulgo κρύπτον
 τε. κρύπτοντες γάμων αἰδέσιμον Voss. et Ruhnk. nisi quod hic, vt
 PAIC. αἰδέσιμον habet. κρύπτοντες Schneiderus.

haberet, non ἀμφ' αὐτῆς, sed
 ἀμφ' αὐταῖς scribendum esset.
 Quod et, vt languidum, et vt
 maiore mutatione indigens faci-
 liori ἀμφ' εὐνῇ possidui.

1346. (1335) Γάμων αἰδής. ἔρ-
 γον, Apollo. l. c. Ὅφρα πέλοι-
 το Τιμῆις τε γάμος καὶ αἰδέ-
 μος. ΟΞΕΝ.

1348. (1537) Δυσαινῆτος an
 alias inueniatur, haud dixerim.
 Ceterum aptum valde huic rei
 epitheton videtur, quod plane
 cum illaudati *Busridis ara*
 (Virg. Ge. 3, 5) comparem.
 Est ea nota percussum nomen,
 qua δυσίμερος, δυσχάριτος, δὺς-
 χρητος, et habet hanc vim,
 has nuptias nullo modo lauda-
 ri posse aut debere. Quod in
 penultima η habet, pro con-
 fueriori ε, quis in poeta mire-
 tur? Δυσαινῆτος ingeniosi viri
 Ruhnk. Epist. 2 p. 84 ferrem,
 si hominis aut animalis esset at-
 tributum, cui tu non modo
 per mediam nolis occurrere no-
 ctem, sed cuius matutinus, et
 iam occursum inauspicatus et
 mali ominis est, de quo gene-
 re est Luciani libellus περὶ τῆς
 ἀποφράδος. ΟΞΕΝ.

1348. Proxime ad litterarum

vestigia scribendum: αἰνόγαμος
 Μήδεια δυσαινῆτοισ ὑμεναίοισ.
 Δυσαινῆτα omnia infausta di-
 cuntur. Lucian. Timone p.
 110. δυσαινῆτον καὶ ἀπετρόποιον
 θέαμα ὄψασθαι. vbi vide Hem-
 sterhusium. Nec aliter legit
 imitator Orphei, Nonnus XLII.
 p. 1102. φεύγε δυσαινῆτων Πο-
 σιδῆιον οἶτρον ἐρώτων. Hanc ta-
 men coniecturam minus pro-
 bans Tourpius, V. C. Emend.
 in Suid. T. III, p. 244. [II. p.
 294. ed. nouiss.] legere male-
 bat: αἰνόγαμος Μήδεια δυσαι-
 νῆτοισ ὑμεναίοισ. in quo felix
 eius ingenium requiro. αὐτῆς.
 Schneiderus vulgatam tuetur,
 allato εὐαινῆτος Ὀρφεὺς ex Pin-
 dari Pyth. IV. 315. Sed cur
 δυσαινῆτοισ ὑμεναίοισ ineptissime
 iunctum esse epitheton Medaeae
 αἰνόγαμος dicat, perspicere no-
 queo. Facilius hoc de Ruhn-
 kenii δυσαινῆτοισ ὑμεναίοισ prae-
 dicari posset, quamquam valde
 probabilis est ista coniectura.
 Equidem seruare librorum le-
 ctionem, quam nulla cogente
 necessitate aliquid mutare ma-
 lui. Δυσαινῆτοι ὑμεναίοι sunt
 nuptiae ita, vt nunc ineuntur,
 aegre initae. Quippe solemnes
 desiderabat Medea.

αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἵκοντο·

1350 Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαστα,
ἐκ τ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλσχαυ Μήδαιαν ἄγεσθαι
'Αλκινόω, τοί τ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νῆσθαι.
δὴ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θένει πολυηγύρος Ἀργαίω,
'Αμβρακίῃ κόλποιο διαπρήσσασα κέλευθα.

1355 Ἐνθα τί σοι, Μεσαίῃε θεηγενές, ἐξαγορεύσω,
ἔσσα πάθον Μινύησιν ὅμῃ ποτὶ Σύρτιν αἰήταις,

1350. Vulgo ἕκαστοι. 1351. Vulgo ἐκ δ'. 1352. Vulgo τοὶ
δ' et πείσματα νῆος. 1353. ὑπειρεσίῃσι Wrat. 1354. Vulgo
'Αμπρακίῃ. 1355. τί σοι Schneiderus e Voff. τί τοι vulgo. τί
μοι Ruhnck. 1356. ὅσσα πάθον Voff. Vulgo ὅσ' ἔπαθον Μινύαι-

1350. (1339) Κόλχοι.] Malim
ἐμυθήσαντο ἕκαστα. H. STEPH.

1350. (1339) Ἐμυθήσαντο ἕ-
καστοι.] Stephanus mauult ἕκαστα,
cui subscribo. E S C H.

1351. 1352. In hoc et se-
quente versu particula δὲ in τὴ
mutanda fuit. Est enim apodo-
lis.

1352. (1341) Λύοντ' ἐκ πείσ-
ματα νῆσθαι malebat Pierſonus
Verſ. p. 116 vt supra 1239.
Nihil mutavi, quod νῆος pro-
prie tamen sunt πείσματα, quae
soluuntur, secantur ab his, qui
in naui sunt. O E S H.

1352. Verissime Pierſonus
emendavit νῆσθαι pro νῆος· quam
correctionem firmavit tum Or-
phei auctoritate v. 1247. καὶ τό-
τε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσμα-
τα νῆσθαι, tum Apollonii I. 1109.
ὁ δ' ἄρα λυσάμενοι ἰερῆς ἐκ
πείσματα πέτρης. II. 166. δὴ
τότε λυσάμενοι νεώτης, ἐκ πείσ-
ματα δάφνης· et M. Argentarii
ep. XXIV. λῦσον ἀπ' ἐνὸρμων
δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν, vbi νῆ-

ων scribit. Adde Apollon. II.
536. γαίης δ' ἀπο διπλὰ πείσ-
ματ' ἔλυσαν· et IV. 1731. ἀλλ'
ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ'
ἔλυσαν. Cognoscitur ex his ex-
emplis, quo iure Schneiderus
mediam formam λύεσθαι hic
alienam esse existimet.

1354. (1343) Ἀμπρακίῃ Ἀμ-
βρακίῃ legendum esse vel ex so-
la collatione nostri cum Apollo-
nio deprehendimus. E S C H.

1354. (1343) Ἀμβρακίῃ etc.
etiam Steph. Byz. Sed paria
pene in libris iura esse literae
tenuis, quae mediae, extra du-
bium constituit Cellarius: no-
minatim apud Thucydidem sem-
per Ἀμπρ. O E S H.

1355. (1344) Hic etiam more
suo poeta, quae omittere vult,
transitione quadam et apostro-
phe ad Musaeum complectitur,
et v. g. v. 1345 docet a Phae-
cia s. Corcyra tempestate ad
Syrtes Libyae esse reiectos Ar-
gonautas. Conf. prael. i § 4
ad fin. O E S H.

ὅπως τ' ἐξεσάωθην ἀλιπλάγκτοιο πορείης·
 ὅσα τ' αἶρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
 χάλκειον τριγύγαντα δοκεύμενοι, ὄφρα κίχοιμεν,
 1360 ὅς ῥά οἱ ἔκ ἑσέ λιμένων ἔντοσθεν ἰκίσθαι.
 ἢ δ' ὥς θεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντε,
 ξίμφά τε κυανέσσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,
 ἡλόμεθα σκοπέλοισι Μελαυντίοισιν ἔχεσθαι

σιν. 1357. Omnes ἢ πῶς ἐξεσάωθην. 1358. ὅσα δ' Voss.
 Ruhnk. Vulgo ὅσα τ'. 1359. Omnes ὄφρ' ἰκόμεθα. 1361.
 θεινόμενοι com. Pierf. Verif. p. 190. Vulgo θεινόμενοι. Tum Ruhnk.
 πόντον. 1363. Ruhnk. ὑλόμεθα σκοπέλοισι Μελαυντίοισι. Voss.

1359. (1348) Χάλκειον τριγύ-
 γαντα] *Talum* intelligit, de quo
 vide Apollonium lib. IV. et ea
 quae Muretus ad Catullī epi-
 gramma ad Camerium commen-
 tatus est, itemque Virum Illu-
 strem, Isaacum Vossium, ad
 Melam.

ESCH.

1359. (1348) Τριγύγαντα ap-
 pellat *Talum* illum Cretae im-
 positum custodem, τῆς, ut est
 apud Apollo. 4. 1638, περὶ χαλ-
 κείοις κρήτην ποδὶ δινεύοντα, qui
 quomodo astu Medaeae interfe-
 ctus sit, copiose enarrat. GERN.

1359. Gesneri versionem,
*cum aeneum gigantem eo de-
 lati conspiceremus*, recte Schnei-
 derus improbat, praefertque
 Heyniam ad Apollodorum p.
 220. Speculatos fuisse gigantem,
 donec insulam adire potuerint.
 Propter sequens ἰκίσθαι suspe-
 ctum est ἰκόμεθα Schneidero,
 qui pro eo aliud aptius ver-
 bum, ut δάμοιμεν scriptum fuisse
 putat. Supra Schneiderus
 ad v. 939. ἰκόμεθα *superare*,
vincere, putat significare pos-

se. Heynius nunc, ut refert
 Schneiderus, hunc et sequen-
 tem versum ut spurios damnat:
 quae facillima ratio est emen-
 dandi. Si genuina est vulgata
 lectio, sensus non potest alius
 esse, quam hic: *gigantem spe-
 culati, donec tandem perue-
 nimus*. Sed quis sibi persua-
 deat, tam inutile et ineptum
 additamentum a poeta etiam
 mediocri proficisci potuisse?
 Quamobrem haud magna muta-
 tione ὄφρα κίχοιμεν scripsi: *spe-
 culati, ut adoriremur*.

1360. (1349) Etiam hic (ut
 1306) οἱ vel vim habere τῆς εἰ,
 vel inde corruptam esse, suspi-
 cor. Dixi in Ind. h. v. GERN.

1361. (1350) Pierfo. Verif. p.
 190 multis illustrat usum verbi
 θείνειν et θείνεσθαι in tali re. Et
 habet noster 496 et 1031. Sed
 ideo θεινόμενοι loco mouere non
 ausim. Nam angustiae sunt pro-
 fecto, ubi apuis ad scopulos tru-
 ditur.

GERN.

1363. (1352) Stephanus Byz.
 in Μαλία, καὶ ἀπὸ τῷ Μάλεα,

νῆα θοήν. Παιὰν δ' ἄρ' ἐκβεῖλος ἀγχοῖσι ναίων
1365 Δήλε ἀπὸ κραναῆς ἦκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνεν
μεσσήτιον σποράδων. Ἀνάφην δὲ ἐ πάντες
ἐπίσσω

Vind. ἐλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαινείησιν. Ask. μελαιναίοισιν. Vulgo
μελαινείοισιν ἐκείσθαι. 1364. ἀγγόθεν αἰὲν vulgo. 1365. δῆμῳ
ἀποκρανίης Ruhnk. 1366. μεσσήτιον Schneiderus pro vulgato μεσ-
σήτιον. κραναὴν δὲ ἐ omnes libri nisi quod in Voss. δὲ τ' ἐ.

Μαλαιῖος Ζεὺς, καὶ Θηλυκὴν
Μαλαιῖα ἄκρα. Secundum haec
optimum fuerit hic legere Μα-
λαιῖοισι. Ο Ε Σ Ν.

1363. Schraderi coniecturam
in Obfl. p. 16. Μελαντίοισι, ex
Apollonii IV. 1706. Λητοῖδῃ, τύ-
πῃ δὲ κατ' ὕψος ἐκεῖ πύργος ἴμ-
φα Μελαντίος ἀριήκοος, proba-
tam Ruhnkenio, recepit Schnei-
ders, allato Apollodoro I. 9,
26. Scripturam Apollonii, Icho-
liastaeque eius, Apollodori, He-
sychii, in Μελάντιοι ὄροι, in Με-
λάντιος, in Δαμῶν, praeferen-
dam duxi. V. supra ad. v. 758.
Praeterea vero ἐκείσθαι, quod
neque dativum admittit, neque
omnino hic sensum praebet, in
ἐκείσθαι mutavi. Putabamus, in-
quit, haesuram esse navem in
scopulis Melantiis. Odyll. XII.
204. εἶχετο δ' αὐτὴ νῆος.

1364. (1353) Apollo, qui idem
Sol est, iratus est Medae ob
dedecus familiae illatum: idem
sanctus et omniscius, ὃς πάντ'
ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπαυέει Ο Ε Σ Ν.

1364. Schraderi coniecturam
ἀγχοῖσι ναίων Ruhnkenianae ἀγ-
χοῖσι νῆος, de qua hic ipse cum
nemine contendere vult, prae-
tulit.

1366. Schneiderus μεσσήτιον.
Debebat μεσσήτιον. Refertur
enim ad βέλος, non ad νῆσον,
quae postea demum commemo-
ratur. Supra 1047. μεσσήτιον
πεδίον.

1366. Ἀνάφην a poeta scri-
ptum esse, ipsa nominis etymo-
logia, ἐκ δ' ἀνέφηνε, declarat.
Modo praecesserat κραναῆς, ut
facilis fuerit lapsus librarii. Re-
liquum est, ut haec emendatio
aliorum scriptorum auctoritate
confirmetur. Apollon. Rhod. IV.
1717. Ἀνάφην δὲ τε λισσάδα νῆ-
σον ἴσκον, ὃ δὲ Φοῖβός μιν ἀτυ-
χομένοις ἀνέφηνε. Apollodorus
I. p. 62. τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν
ἀναφανήσας, προσορμισθέντες Ἀ-
νάφην ἐκάλεσαν. Stephan. Byz.
Ἀνάφη. νῆσος μία τῶν σποράδων.
— τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ
χειμῶνος τρυχομένοις κατὰ σκο-
τομήνην ἀναφανείσα, Ἀνάφη ἐπι-
κέκληται. vbi vide L. Helste-
nium. Cornutus de N. D. 32.
ὡς καὶ Ἀναφαίη Ἀπόλλωνος ἱε-
ρὸν ἰδρύσαντο, τῷ ἀναφαίνοντος
πάντα. τότε δ' ἠκολούθησε καὶ τὸ
τὴν Δῆλον καὶ Ἀνάφην ἱερά αὐ-
τῷ νομισθῆσαι, quod descripsit
Eudocia p. 9. Ut insula Ἀνάφη
ab ἀναφαίνειν nomen invenit, ut

νῆσον κυκλήσκουσι περικτίονες ἀνδρωποι.
ἀλλ' ἔ' αἱ θέμις ἔσκε διαμπερὲς ἔξαλον ἔρξαι

1367. Vulgo ἐπικλήσκουσι.

1368. ἔξ ἁλὸς vulgo. ἔρξαι Ruhnk.

contra, narrante Antonino Liber. cap. 40. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τόνδε τόπον, ἐν ᾧ Ἀφάνης ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ὠνόμασαν Ἀφάν. ΒΥΗΗΚ.

1367. (1355) Κρανᾶν δὲ ἡ πάντες ὀπίσω] Ἀνάφην hanc insulam dictam fuisse, non κρανᾶν, testantur Apollonius lib. IV. Photius et alii. Miror tamen celeberrimum Holstenium in notis ad Stephanum, voce Ἀνάφην, in partes suas trahere Orpheum nostrum, qui manifesto ab omnibus aliis discrepat. Et profecto tantum discrepat, quantum Thea a Sparta et vicinis Spartae insulis, vel ipso agnoscente celeberrimo viro, distat. ΞΣΗ.

1367. (1355) Res ita manifesta, et ita in clara luce collocata a Ruhnk. Ep. 2, 86. ut non dubitarim ἀνάφην male hinc exulantem restituere. Viderat, non dubito, etiam Holst. ad Steph. h. v. qui hoc ipso loco ad historiam insulae vitur; licet, ut sit in scripto postumo, non satis diserte hoc explicarit. Κρανᾶν huc repetita ex v. 1354, et est ipsum quoque proprium nomen insulae. ΓΞΣΗ.

1367. Productionem brevis syllabae in caesura hausit ex Homero Od. II. 65. ἄλλως τ' αἰδέσθῃτε περικτίονας ἀνδρώπους. Sed ἐπικλήσκουσι aut in κυκλήσκουσι, aut in ἐπικλήξουσι mutandum erat.

1368. Mirifice interpretes in hoc et duobus sequentibus versibus sese torserunt. Gesnerus ita vertit: *sed fas illi non fuit ponitius mari excludere Aesonidem, qui expiationem secum ferret: resiliuitque retro perniciosa Parca. (Iratius vero non sine causa fuerat Hyperion.)* Praeter miram loquutionem ἐξ ἁλὸς ἔρξας, in qua neminem offendisse video, haec quoque inepta sunt, quod recessisse Parca dicitur, quoniam expiationem secum ferret Iason. Nulla enim causa est, quare nunc, neque aut multo ante, aut post recedat. Magis etiam ineptum est, quae de Hyperione dicuntur, cum Gesnero ad v. 1364. 1365. referre. Schneiderus δὲ v. 1368. non de Apolline, sed de Parca, quae postea nominatur, intelligit, quod nemo non videt quam durum sit. Alia, quae Schneiderus disputavit, praetereo. Omnis dubitatio de sensu huius loci inde orta est, quod ἄλτο δ' ὀπίσω de Parca regrediente neque Iasonem amplius persequente intellexerunt. At contrarium dicit poeta: ὀπίσω enim idem quod ὀπίσθεν est, a tergo. *Instabat a tergo fatum.* Iam nihil nisi duarum litterarum mutatio requiritur, ut suus loco sensus reddatur: ἔξαλον pro ἐξ ἁλός, et λύτρον pro λύτρον. De ἔξαλος, quod vocabulum e duo-

Αἰσωνίδην. πῆρι γάρ ῥα λύθρον φέρει· ἄλτο δ'
ὀπίσσω

1370 Μοῖρ' ὅλοή· κόττειν γάρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.
ἀλλ' ἔθ' ὑπ' εἰρεσίῃ Μαλεῆτιδας ἰκόμεθ' ἄκρας,
Κίρκης ἐννεσίῃσιν ἀπορρύψεσθαι ἔμελλον

1369. λύθρον vulgo. φέρει Ruhnck. 1370. ἐπιζαφελῶς vulgo.
1371. ὑπὲρ τῆς Wrat. vulgo ὑπ' εἰρεσίῃς μαλεῶτιδας. Schneiderus
Μαλεῶτιδας e coni. Holsten. 1372. ἀπορρύψεσθαι Schneiderus e P.
Vulgo ἀπορρύψεσθαι. Ruhnck. ἀπορρύψεσθαι.

bus Homeri locis, in quibus poeta ἐξ ὅλως dedit, per criticorum subtilitatem existit, vide interpretes Helychii ad ἐξ ὅλως. Sensus est hic. Quum Apollon, Anaphe insula creata, e mari sortuisset Iasonem, non ei tamen fas fuit, penitus eum mari ereptum ea in insula detinere. Caele enim contaminatum vrgebat a tergo fatalis necessitas, propter iras Hyperionis, patris Aetiae.

1370. (1359) Inclusi parenthesi verba κόττειν — ὑπερίων, quae proprie non huc pertineant, sed ad v. 1353 sq. quorum rationem generalem continent. Pro ἐπιζαφελῶς pulchre Homericum illud ἐπιζαφελῶς reponit Ruhnck. ep. 2, 85. quo ille ad vehementiam irae designandam sollemniter pene vitur. Reciperem, nisi Apollinem sapientiae praesidem decere videretur irasci etiam ἐπιζαφελῶς, considerate, non sine causa.

Ο ΕΣ Ν.

1371. (1360) Μαλεῶτιδας ἰκόμεθ' ἄκρας] Α Μαλέα, μαλεῶτις, non μαλεῶτις descendit, corrige igitur, et scribe μαλεῶτιδας.

Ε Σ C H.

1371. Vide ad v. 206.

1372. (1361) Blanditur Ruhnckemio emendatio Ep. 2, 86 ἀπορρύψεσθαι, quod significat sordes et impuritatem deponere non corporum modo, sed et animorum h. e. peccata. Laudat enim Iamblich. de V. Pyth. p. 61 Ψυχῆς τε ἀπορρύψεις καὶ καθαρμός, et Lydisia apud eundem dictum, ἀπορρύπτομενοι σπίλος, τὸς ἐν τοῖς τάδεσιν ἀμῶν ἐγχεκολλάμενοι. Addit Spanh. ad Iuliam. p. 259. Igitur, si de sceleribus Medaeae tanquam maculis eluendis sermo sit, cupide amplectar illud ἀπορρύπτεσθαι. Vetus video de eo agi, ut amolitur Orpheus ac reiciat repellatque diras Aetiae patris, et ipsam scelerum punitricem Furiam, cui rei magis aptum puto ἀπορρύψασθαι. Sed neque ἡλιτόποιον in νηλιτόποιον cum laudato Ruhnckemio Ep. 1, p. 57 mutare sustineo, qui Homericum ἡλιτόν eiusque Helychia nam interpretationem ἡμαρτεν, ἡδίκησεν, ἡείβησεν non ignorem, et nostri ἀλιτηρόσυνων v. 1315 non oblitus sum, et ipsum ἀλιτρός huius familiae esse intelligam. At hoc non negat Cl. Vir: sed negat τὴν ἡ ποσὶς hic

- ἀράς τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποιον Ἐρινύν·
 δὴ τότε ἐγὼ Μινύαις ἄφαρ ἱερά λύτρα καθαρῶν
 1375 βέξα, καὶ ἐλ ἰσάμην γαιήοχον Ἐνγούγαιον
 νόσον ἐπιγυομένοις δόμεναι, γλυκερές τε τσκήας.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν πλώοντες εὐκτιμένην ἐπ' Ἴωλκὸν
 θῦνον· ἐγὼ δ' ἰκίμην ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
 ὄφρα κεν ἔντομα βέξω ἀγκαλειτοῖς βασιλεῦσιν,
 1380 οἱ οἱ νερερίων βερειθρῶν κληῖδας ἔχουσιν.
 ἔνθεν δ' ὄρμηθεῖς ἐσ' ἴθην χιονάδεα Θρήκην,
 Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτόν, ἔνθα με μήτηρ
 γείνατ' ἐνὶ λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

1373. Vulgo ἀράς Αἰήτεω καὶ νηλιτόποιον. 1374. Vulgo Μινύ-
 αῖσιν ἐφ' ἱερά. 1376. ἐπιγυομένοις Voss. 1380. Vulgo οἱ τ' ἄρα
 νερερίων. Ruhn. οἱ τ' διερπερίων βαρύθρων. 1382. καὶ ἐμὴν Voss.
 1384. Vulgo γείνατο ἐν λέκτροις.

vini Alpha priuatiui obtinere. Sed putabant hoc fieri posse Grammatici, ut ille, qui apud Helychium ἡλίβατον interpreta-
 batur, ἥς εἶναι ἀλτεῖν βαίνοντα·
 et qui ἡλεός et ἀλεός idem esse
 dixit; et qui ἡλιτήσας vertit ἀ-
 μαρτήσας. Quam saepe Gram-
 maticum acumen neglexerint aut
 ignorarint Graecae et Latinae
 linguae principes, non opus est
 hic ostendere. Multo minus est
 illa iusta argumentatio: hoc me-
 lius, subtilius, γραμματικώτε-
 ρον, est, ergo hoc est restituend-
 um. Non ignorant haec viri
 eruditissimi; sed φιλοκαλίᾳ qua-
 dam et φιλαρχεῖσι deliniti ob-
 liuiscuntur muneris sui: non
 hoc agunt, ut suam scriptori ma-
 num restituant, sed ipsum co-
 gunt in ordinem.

G E S K.

1373. Ruhnkenii emendatio-
 nem in Ep. Crit. I. p. 92. quam
 miror in dubitationem vocari
 potuisse, recipere Schneiderus
 noluit.

1374. Μινύαισιν ἐφ' coniunxit
 Gelfnerus, *Minyarum causse*
 vertens: quod miror a Schnei-
 dero non improbatum esse. In-
 eptissimam loquutionem reposito
 ἄφαρ, quo postea saepe vititur,
 fultuti.

1380. Hoc loco non potuit
 Graece dici, οἱ τ' ἄρα, quod li-
 brariis debetur pro οἱ οἱ. Ne-
 que non fuisse ὄφρα οἱ in versu
 1379. contenderim.

1384. Scribendum fuit γείνατ'
 ἐνὶ λέκτροις. Productio Home-
 rica est, Odys. XIX. 516. καί-
 μα ἐνὶ λέκτρον.

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ Τ Μ Ν Ο Ι

10. 12 3 2 1 0 3 0

Τ Μ Ν Ο Ι

ΑΔΩΝΙΔΟΣ 55.	ΕΣΤΙΑΣ 85.
ΑΘΗΝΑΣ 31.	ΕΤΜΕΝΙΔΩΝ 68. 69.
ΑΙΘΕΡΟΣ 4.	ΖΕΦΤΡΟΤ 80.
ΑΜΦΙΕΤΟΤΣ 52.	ΗΛΙΟΤ 7.
ΑΝΤΑΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ 40.	ΗΟΤΣ 77.
ΑΠΟΔΩΝΟΣ 33.	ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ 11.
ΑΡΕΩΣ 64.	ΗΡΑΣ 15.
ΕΙΣ ΑΡΕΑ 87.	ΗΦΑΙΣΤΟΤ 65.
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ 35.	ΘΑΛΑΣΣΗΣ 21. f. Τηδωσ.
ΑΣΚΛΗΠΙΟΤ 66.	ΘΑΝΑΤΟΤ 86.
ΑΣΤΡΩΝ 6.	ΘΕΜΙΔΟΣ 78.
ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ 54.	ΙΠΠΑΣ 48.
ΒΑΚΧΟΤ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΤ 46.	ΚΟΡΤΒΑΝΤΟΣ [ΚΤΡΒΑΝΤ. 38
ΒΟΡΕΟΤ 79.	ΚΟΤΡΗΤΩΝ 30. 37.
ΓΗΣ 25.	ΚΡΟΝΟΤ 12.
ΔΑΙΜΟΝΟΣ 72.	ΛΕΤΚΟΘΕΑΣ 73.
ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΕΛΕΤΣΙΝΙΑΣ 39.	ΛΗΤΟΤΣ 54.
ΔΙΚΑΙΟΣΤΗΝΗΣ 62.	ΛΙΚΝΙΤΟΤ 45.
ΔΙΚΗΣ 61.	ΛΤΣΙΟΤ ΔΗΝΑΙΟΤ 49.
ΔΙΟΝΤΣΟΤ 29.	ΜΗΔΙΝΟΗΣ 70.
-ΒΑΣΣΑΡΕΩΣΤΡΙΕΤ. 44. cf. 51.	ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ 40.
ΔΙΟΣ 14.	-- ΘΕΩΝ 26.
-ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ 19.	ΜΙΣΗΣ 41.
-ΚΕΡΑΤΝΙΟΤ 18.	ΜΝΗΜΟΣΤΗΝΗΣ 76.
ΕΚΑΤΗΣ I	ΜΟΙΡΩΝ 58.
ΕΡΜΟΤ 27.	ΜΟΤΣΩΝ 75.
-ΧΘΟΝΙΟΤ 56.	ΝΕΜΕΣΕΩΣ 60.
ΕΡΩΤΟΣ 57.	ΝΕΦΕΛΩΝ 20.

ΝΗΡΕΩΣ 12.	ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΤ 5.
ΝΗΡΗΙΔΩΝ 25.	ΡΕΑΣ 13.
ΝΙΚΗΣ 32.	ΣΑΒΑΖΙΟΤ 47.
ΝΟΜΟΤ 63.	ΣΕΛΗΝΗΣ 8.
ΝΟΤΟΤ 81.	ΣΕΜΕΛΗΣ 43.
ΝΤΚΤΟΣ 2.	ΣΙΛΗΝΟΤ 53.
ΝΥΜΦΩΝ 50.	ΤΗΘΟΤΟΣ 21.
ΟΝΕΙΡΟΤ 85.	ΤΙΤΑΝΩΝ 36.
ΟΤΡΑΝΟΤ 3.	ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΤ 51. cf. 44.
ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ 74.	ΤΤΧΗΣ 71.
ΠΑΝΟΣ 10.	ΤΓΙΕΙΑΣ 67.
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ 28.	ΤΠΝΟΤ 84.
ΕΙΣ ΠΛΟΤΤΩΝΑ 17.	ΦΤΣΕΩΣ 9.
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 16.	ΧΑΡΙΤΩΝ 59.
ΠΡΟΘΤΡΑΙΑΣ 1.	ΩΚΕΑΝΟΤ 82.
ΠΡΩΤΕΩΣ 26.	ΩΡΩΝ 42.

ΕΤΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

Μάνθανε δὴ, Μῦσαιε, θυπολήν περιστέμνην,
εὐχὴν, ἣ δὴ τοι προφερεσέξη ἐστὶν ἀπασέων.
Ζεὺ Βασιλεῦ, καὶ Γαῖα, καὶ ἑρᾶναι φλόγας
ἀγναί·

Inscriptio libelli in Voss. et edd. ante Steph. Ὁρφέως ποιητῆς
πρὸς Μῦσαιον. εὐτυχῶς ἡρώ ἔταίρε Cod. Reg. 2763. idem, qui Ar-
gonautica habet, quem possidet Paris. α. vocabimus, τῷ αὐτῷ πρὸς
Μῦσαιον. εὐτοχῶν ἡρώ ἔταίρε. Cod. bibl. Marcianae, Ὁρφέως τελε-
τῇ πρὸς Μῦσαιον, teste Villosif. Anecd. Gr. T. II. p. 244. τελε-
τῇ eis Μῦσαιον Thr. Ad ΕΤΧΗΝ. 1. Vulgo περὶ σεμνήν.
et 2. ἀπασέων.

* Verba εὐτυχῶς ἡρώ ἔταίρε,
quae locum tituli occupant
ante H. Stephanum, nihil aliud
suere, quam verba alicuius, qui
exemplum libelli sic amicq̃ do-
naret et transcriberet. G E S N.

** Τελετῇ quod vocantur in
Thryllitiano, illud, firmat sen-
tentiam Scaligeri ad H. 1, 1 pro-
positam, et passim a nobis tra-
ctatam. Sic ipse 34, 7 Latonam
vocat ad πάνθειος suam hanc τε-
λετὴν. Ceterum hoc carmen
esse quasi breuiarium et sum-
mam opusculi, liberam tamen,
nec numero Deorum Dearum-
quē serviliter adstrictam, appa-
ret. G E S N.

1. Qui Latine dicit, *Prael*
verba sacris, ille sacerdotem
populi vel pontificem excitat,
vt carmen h. e. verba concepta

pronunciet, quae ipse deinde
sequatur. Ios. Scaliger, vir
doctissimus, qui non ignoraret,
verbum μανθάνειν non discendi
modo sed etiam docendi vim
habere, (de qua re vid. Miscel-
lan. Observatt. Vol. 9 p. 433 sq.
prael. Schol. ad Soph. Aiac.
883 K' ὑδαὶς ἐπίστατ' αὖ με συμμα-
θεῖν τίτος;) potuit hoc respectu
μανθάνειν per verba ista exprime-
re. Sed hoc nihil apud me pro-
babilitatis habet, cum perpetua
horum carminum ista ratio sit,
vti Orpheus ipse inducatur doc-
cens, initians Musaeum filium
suum. Itaque relinquam verbo
ordinarium ac sollempnem intel-
lectum suum. G E S N.

1. Περιστέμνην recte emendavit
Schneiderus. Vtitur verbo Ari-
stophanes Vesp. 604.

Ἑλλῆς, Μήνης δ' ἱερὸν θέλας, Ἀσρά τε πάντα·
 5 καὶ σύ, Ποσειδάων γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 Φερεφώνη δ' αἰγνή, Δημήτρη τ' ἀγλαόκαρπε,
 Ἀρτεμί τ' ἰοχέαιρα, κόρη, καὶ ἦε Φοῖβε,
 ὃς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὃς τε μεγίστας
 τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις, Διόνυσε χορευτά·
 10 Ἄρες τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἥφαιστε μένος αἰγνόν,
 ἀφρογενὴς τε θεά, μεγαλύνουμα δῶρα λαχῶσα·
 καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ, μέγ' ὑπείροχε
 δαῖμον·
 Ἦβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἑρακλῆος μένος ἡὺ·
 καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ὄνειμα
 15 κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτάς, καὶ Πᾶνα μέ-
 γιστον,
 Ἦρην τ', αἰγιόχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν·
 Μνημοσύνην τ' ἑρατὴν, Μῆσας τ' ἐπικέκλωμαι
 αἰγνάς
 ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε, καὶ Ὀρέας, ἡδ' Ἐναιατόν,
 Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνὴν τε Διώνην,
 20 Κερητάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ', ἡδὲ Κα-
 βείρας,

5. Ποσειδάων Voss. Thr. Ποσειδάων vulgo. 7. Vulgo Ἀρτεμι-
 ἰοχέαιρα. 8. Δελφῶν ποτέχης Thr. 14. εὐσεβίης Voss. 16.
 διὸς δύνατα πρεσβεία Thr. 17. ἐπικέκλημαι αἰγνάς Thr. 20.
 ἐνόπλους Dinner. p. 419. κορύβαντάν Ask.

18. Quod hic ἐναιατόν et mox
 γ. 28 αἰῶνα Deos facit, apertum
 est, id quod in vniuersum sem-
 per meminisse Orpheī studiosum,
 vel iudicem, oportet, illum ni-
 hil aliud voluisse, quam poeticis
 illis imaginibus ipsam rerum na-
 turam, in quantum diuina est,
 a Deo pendet, tota ultra no-

stram potestatem ac directionem
 ipsi cum sacris etiam ex Oriente
 poetis commune esse, mihi li-
 quidum est. Sed hac de re in
 vniuersum satis disputauimus.
 Annum et Saeculum Deos esse,
 quis miretur, qui Saturnum no-
 tit? OESN.

καὶ μεγάλας Σωτῆρας ὁμῆ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα·
 Ἰδαίης τε θεές, ἡδ' ἄγγελον ἑραινιώνων,
 Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν δ', ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
 Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καὶ Φωσφόρον
 Ἡμαρ,

25 Πίσιν τ', ἡδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα Θεσμοδότειραν·
 ῥεΐαν τ', ἡδὲ Κρόνον, καὶ Τηθύν κυανόπεπλον,
 Ὠκεανόν τε μέγα, σὺν τ' Ὠκεανοῖο θυγάτρως·
 Ἀτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχύν·
 καὶ Χρόνον αἰέναιον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
 30 Μελιχίως τε θεές· ἀγαθὴν δ' ἐπὶ τοῖσι Πρύ-
 νοιαν·

Δαίμονά τ' ἡγάθειν, καὶ Δαίμονα πῆμονα θνη-
 τῶν·

Δαίμονας ἑραινίης τε καὶ εἰναλίδος καὶ ἐνύδρας,
 καὶ χθονίης καὶ ὑποχθονίης, ἡδ' ἡεριφοίτης·
 καὶ Σεμέλην, Βάκχῃ τε συνευασηῆρας ἅπαντας,

35 Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαιμόνά τ' ὀλβιοδώτην·

23. ἀνδρῶν P. 24. πρεσβύ. Voss. ἡμα. Voss. 24 et 25. om.
 Thr. 26. ῥεΐαν τόνδε Κρόνον καὶ Τηθύν Thr. 27. om. Thr.
 28. ἄτλαντά τε Thr. 29—37. om. Thr. et ponit hunc δαίμονας
 ἄγνους πυριφοίτους ἀερίους τε. Etiam reliqua om. 32. καὶ εἰναλίδος
 καὶ Voss. καὶ ἡερίους καὶ vulgo. 33. Vulgo ἰδὲ πυριφοίτους. 34.
 βακχῶν τε συνευασηῆρας Voss. 35. λευκοθέαν Voss.

21. De Castore et Polluce,
 Dioscuris, hic sermo esse non
 potest, quamquam et ipsi σω-
 τῆρες· sed de aliis multum an-
 tiquioribus, de quibus erudite
 Hemsterhus. ad Lucia. T. 1 p.
 283. a, praesertim ex Diod. Sic.
 4. 43. ο κ ς η ν.

25. Θέμις ἱεροσκόπος, augu-
 rium optimum ius et bona cau-
 sa. Interim etiam fatidicam

deam fuisse ac tenuisse oraculum
 Delphicum constat. ο κ ς η ν.

31. Illum δαίμονα signat, a
 quo εὐδαίμονες et κακοδαίμονες
 dicuntur. ο κ ς η ν.

32. Vossianam lectionem pro-
 pter sequens ἡεριφοίτους recepi.

33. Dinnerus, vt a Schneide-
 ro observatum, ἡδὲ πυριφοίτους
 affert. Quod recepi, emendatio
 est Ruhnkenii.

[Νίκην θ' ἠδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήσειαν ἀνέσσαν·
καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδάτην.]

Παλλὰδα τ' ἐγχεμαῖχην κέρην, Ἀνέμους τε πρό-
παντας,

καὶ Βροντάς, Κόσμος τε μέγας τετρακίονος αὐδῶ.

40 Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄττιγ καὶ Μῆνα καὶ
κλήσω,

Οὐρανίην τε θεάν, σὺν δ' ἄμβροτοῦ ἀγνὴν
Ἀδωνιν,

Ἀρχὴν τ' ἠδὲ Πέρας· (τὸ γὰρ ἔπλετο πασι μέ-
γιστον)

ἔλθειν εὐμενέας, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
τήνδε θρηπολὴν ἱερὴν, σπονδὴν τ' ἐπὶ σεμνῇ.

I. ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήσω, τριοδίτιν, ἑρανήν,
ἑρανήν, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κρεκώπτεπλον,

36 et 37. omitt. Voss. 39. αὐλῶν vulgo. 40. Ἀττ. Voss.
41. Vulgo ἑρανήν. 43. Omnes εὐμενέας ἔλθειν. 44. σπονδίην Voss.
HYMN. HECATAE. Hic vulgo, etiam in Gesneri editione, pars
erat εὐχῆς. Primus ut hymnum in Hecaten memorat Canterus Nou.
lectt. II. 5. 1. Εἰνοδίαν vulgo. 2. ἑρανήν, χθονίαν τε καὶ εἰνα-
λίαν vulgo.

36. Victrix etiam eloquentia,
non modo Adraſtea, quam effu-
gere nemo potest. G E S N.

36. 37. Auctoritas cod. Voss.
suadet, ut hos versus ab inter-
polatore additos existimemus.
Ac vereor, ne plures sint in hac
εὐχῇ interpolationes, ut paullo
ante, ubi de Daemone sermo est.

39. Pro αὐλῶν Fr. Portus re-
ponit αὐδῶ. S T E P H.

39. Quatuor ventos cardinales
putq, imaginatur, ut quatuor

magnas columnas, cauas, e qui-
bus illi spirant. G E S N.

40. Frustra fuerit, qui ma-
trem aliquam Deorum Attin hinc
probare vellet, quo illa verbo-
rum ordinatio nostro familiaris,
et interpunctio omnium libro-
rum inuitare posset. Mater deo-
rum seorsim inuocatur, deinde
famulus illius Attin vel Artis,
Mensis, s. Menotyrannus, ut in
veteribus Inscrip't. vocatur. Vid.
omnino Reines. Inscr. ad 1, 39
et 40. G E S N.

τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα βαυχεύσαν,
 Πέρσειαν, Φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν,
 5 νυκτερίην, σκυλακίτιν, ἀμαιμάκετον βασιλείαν.
 ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδῶχον ἄγασσαν,
 ἡγεμόνην, νύμφην, κερετρόφον, ἑρεσιφοῖτιν,
 λισσομένοις κῆρην τελεταῖς ὁσίησιν παρεῖναι,
 βεκύλῳ εὐμενέεσσαν αἰεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

II. * (Ι.) ΠΡΟΘΤΡΑΙΑΣ** θυμίαμα***, εὐρακα.

Κλυθί μοι, ὦ πολύσεμνε θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
 ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρέσψι.

3. μεταβαπχεύσαν Diener. p. 241. κθούραν P. 4. Περσίαν Voss. Verlum 4. et 5 ita habent Ask. Paris. α. et codex Canteri Nou. lectit. II. 3. nisi hic idem, qui Paris. α. praeterquam quod νυκτερίαν in his libris scriptum. Vulgo sic hi duo versus in unum contracti, Περσίαν σκυλακίτιν, ἀμαιμάκετον βασιλείαν. 7. ἑρεσιφοῖτην Voss. ἑρεσιφοῖτην Diener. p. 241. 8. λισσομένοις Voss. ὁσίαισι vulgo. v. 8. 9. omittit Dienerus p. 241. II. (Ι) * Hic inscriptio in Ald. τῷ αὐτῷ ὕμνοι. Vulgo Ὁρφέως ὕμνοι. τελετῇ Thr.

I. 4. Περσίαν malim Περσῆαν, et referam ad illam, e qua Sol Aeeten Medae patrem genuisse dicitur, hactenus nempe, ut nomen in illa familia non inaudium intelligamus. Σκυλακίτιν venatricem quod iam exprimit, illud mihi assumentum illud, quod ex Askaeano libris notaui, eo magis suspectum reddit.

ο ε ς η.

I. 9. Βεκύλον, puto, se vocat. vid. Lap. Hyp. 52. ο ε ς η.

* Vid. Scaligeri annotatum, quas huic libello subiecimus, primam. Firmat viri magis sententiam, praeter infinita alia, etiam libri Thryllitiani lectio. Nihil autem notabilius, et

ad naturam horum carminum declarandam aptius videtur illis, quae Lap. 18, 83 dicuntur praesertim 85. Τίρονται γὰρ ἐπὶ καὶ τις ἐν τελετῇσι Μυστικὸν αἰδῆσιν ἐπώνυμον, ὑρανίων. Sed totus locus considerandus est, qui dubium nullum de scopo et vsu horum hymnorum relinquit.

ο ε ς η.

** Προθτραίας quod primo loco τελετῇν ponit, videtur simul prooemium operis auspiciatum voluisse ponere. Quam autem deam hoc nomine intelligat, clarissime ipse indicauit. ο ε ς η.

*** Θυμιάματα et ἀρώματα, forte et Lapides s. gemmas in ipsis sacris obeundis poplo inuol-

5. *ἀγανόφρων*, μένη φιλόπαις, ἀγανόφρων,
 ὠκυλόχει, ἐπαρώγ' ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.
 6. κλειδῆχ', εὐάνγητα, φιλότροφε, πᾶσι προσηνής.
 ἢ κατέχεις οἴκους πάνταν, θαλίαις τε γέγηθας.
 λυσίζων, ἀφανής, ἔργοισι δὲ φαίνη ἅπασιν,
 συμπάδχεις ὠδίσι. καὶ εὐτοκίησι γέγηθας.
 Εἰλείθυια, λύσας πόνους δειναῖς ἐν ἀνάγκαις.
 10. μένην γάρ σε καλῶσι λεχοί, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
 ἐν γάρ σοι τοκετῶν λαθιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.
 Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ εὐσέμνη Προθυραία.

5. ἀγανόφρων Voff. 4. ὠκυλόχεια, παρῶσα νέαις vulgo.
 6. οἴκους τε παντ. Voff. 9. λείψα PAI. 10. ψυχῇ Ald. 11. λυ-
 ειπήμονές vulgo. 12. καὶ ἡ σεμνή vulgo.

luta, et ibi ritu quodam (forte
 pilulariorum artibus non absimi-
 li, tractata esse, colligere, sus-
 picari certe licet ex Argon. 310,
 qui locus ex iis est, unde intel-
 ligere mihi videor, tria opera
 Argonauticum, hymnos et de
 lapidibus esse eiusdem discipli-
 nae vnius auctoris partes, ab
 vno etiam poeta scriptas. Ea-
 dem ratio Lap. 18, 102 sq.

ΟΞΣΗ.

II. 3. Μόνη illustratur versu
 10.

II. (1) 4. Mendosa putat
 Graeca Cl. Ruhnck. nec senten-
 tiam inde posse effici. Addit,
 forte legendum, παρῶσ' ἀνίαις
 θνητῶν. Sed νέαις proprie ad-
 est Prothyraea, Nymphis, nu-
 ribus, mulierculis ad parien-
 dum aptis et in eo occupatis:
 quibus se praestat ὠκυλόχειαν,
 accelerantem partus. Festinaſſe
 hic virum doctum, paret, quod

praeteriit, hoc ipso hymno,
 v. 11 ἀνίαι penultimam produ-
 cere. ΟΞΣΗ.

II. 4. Ruhnkenius in secunda
 ed. epistolarum, etſi coniectu-
 ram suam παρῶσ' ἀνίαις non vo-
 luit defendere, ἀνίαις tamen
 media breui exemplis firmavit,
 quibus ne opus quidem, vt con-
 tra Gesnerum in tali cauſſa,
 erat. Sed παρῶσα, quod παρῶ-
 σα esse debebat, mouit me,
 vt leuiſſima mutatione ἐπαρώγ'
 ἀνίαις scriberem. Hymn. XVIII.
 9. ἐργασίαις ἐπαρώγέ. XLVIII.
 6. εὐμέντων ἐπαρώγος ἐπέλθοις
 μυσιπόλοιςιν.

II. 11. Metri vitium ſuſtuli.

II. 12. Ineptum ἡ σεμνή in εὐ-
 σέμνη mutaui. Addendum lexi-
 cis vocabulum, cuius ſimilli-
 mum εὐτερος ſaepe in hiſce hy-
 mnis occurrit. Caeterum ſemel
 moneo, quae apud Dinnerum
 p. 673. in ordine verſuum va-

κλυθι μάκαιρα· δίδε δὲ γονάς, ἐπαρωγὸς ἔῃσα·
καὶ σῶζ', ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σῴτειρα προπάντων.

III. (2) ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλός.

Νύκτα θεῶν γενέτειραν αἰέσομαι ἡδὲ καὶ ἀν-
δρῶν.

[Νύξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσω-
μεν.]

κλυθι μάκαιρα θεά, κυανανυγής, ἀξερροφειγγής·
ἡσυχίῃ χαίρεσσα καὶ ἡρεμίῃ πολυύπνω·

5 εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννυχε, μήτερι ὄνειρων·

III. 1. *dois*. Voll.

4. *ἡσυχίῃ* P.

rietates occurrunt, quod saepe in aliis quoque hymnis, quos ille apposuit, factum est, certe non ubique videri pro variis lectionibus habendas esse. Solere enim Dinnerum versus pro arbitrio collocare, ex eo patet, quod ii versus, in quibus non sunt epitheta, ab eo omittuntur. Ac, quum opus illud paullatim addendis poetarum versibus confecerit, bisque descripserit, nihil mirum, si ordinem versuum non nimis diligenter seruauit. Interdum tamen satis probabile est, eum ordinem, quo versus apposuit, in codice, quo usus est, inuentum esse. Itaque etiam posthac Dinneri lectionem hoc quoque in genere indicabimus. Illud, si quis forte ipsum Dinneri librum inspiciat, meminisse oportebit, verba, quae ille in margine posuit, non esse nimis premenda. Nunc enim

adscriptis *Orphaei hymnus in hunc deum*, quum partem tantummodo hymni attulit, nunc etiam *ex hymno Orphaei in hunc deum* scripsit, quum integrum apposuit hymnum, quod exempli causa fecit in hymnis *Διὸς* et *Διὸς εὐφροσύνης*. Igitur Dinnerus hymnum Prothyraeae habet versuum 10 et quidem hoc ordine, quem ex vulgato versuum numero adscribam: 1 — 5. 7. 12. 6. 9. 13.

III. 2. Dubitari non potest, hunc versum, qui et ordinem carminis turbat, neque aptam orationem habet, ab interpolatore additum esse.

III. (2) 5. *Εὐφροσύνη* quod nox vocatur, non tam ad laetitiam, quam ad prudentiam respicit. Vid. *Fragm.* 10, 1. οεση.

III. (2) 6. Elegans Pierloni coniectura *Veris*. p. 39, ἀγαθήν τε πόνον ἀνάπαισα ἔχουσα. οεση.

R

ληθομέμεν', ἀγαθήν τε πάνων ἀνάπαυσιν
ἔχουσα·

ὑπνοδότεια, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαιυγής·
ἡμιτελής, χθονίη, ἥδ' ἔρανή πάλιν αὐτή·
ἐγκυκλή, παίκτειρα διώγμασιν ἡεροφοίτοις·

10 ἢ Φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλι Φεύ-
γεις·

εἰς Αἴδην. δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
νῦν δὲ μάκαιρ' ὦ Νύξ πολυόλβιε, πᾶσι ποσεινή,
εὐάκτησε, κλύουσα λίγων ἱκετηρίδα Φωνήν,
ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβος δ' ἀπίπεμπε νυχαι-
υγείς.

IV. (3) ΟΤΡΑΝΟΤ θυμίαμα, λίβανον. *

Οὐρανὲ παγγενέτωρ, κόσμος μέρος αἰὲν αἰτεῖρές,

6. ἀγαθὴ τε vulgo. 7. ὑμνοδ. Ald. et alii. ὑπνοδότεια, quod etiam in Paris a. est. a Dinero laudatur p. 553. 8. 9. χθονία οἰερανία et ἐγκυκλία vulgo. ἡεροφοίτοις P A I. 11. δεινὴ αὐ. Ask. 12. νῦν τε μάκαιρα νύξ vulgo. 14. ἀμνεύσει Voss. νικαιυγείς vulgo. νυχαιυγείς Paris. a. V. 14. omittit Dinier. IV. * λίβανος Ask.

III. (2) 7. Obsequi me animaduerto Scallgero, et viris doctis compluribus, cum tandem ὑπνοδότεια, naturale noctis epitheton, alteri ὑμνοδ. substitutum eo. Sunt forte occasiones, ubi etiam ὑπνοδότειραν vocare liceat his, quibus nox, vel somnus adeo, dictasse dicitur carmina. Νυχαιυγής notat ea quae aegre quidem et obscure, sed videri tamen per noctem possunt. Sic et v. 14. οπεν.

III. (5) 8. Nox est dimidia pars diei naturalis. Hoc vocat ἡμιτελής. οπεν.

III. 8. Ἠμιτελής vocatur nox, quae dimidiatum spatium implet eius temporis, cuius altera pars dies est. Inde eadem nox χθονίη interdiu, ἔρανή noctu. Sic sidera VII. 9.

III. 12. Vitiosam lectionem correxi. Hom. hymn. Apoll. 14. χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ.

III. 14. Pro νικαιυγείς non dubito quin legendum sit νυχαιυγείς, ut paulo ante dixit νυχαιυγής. Sic et in Melinoes hymno, ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτούσα, νυχαιυγής. ετκρη.

πρεσβυγένηθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τε-
λευτή·

κοσμοκράτωρ, σφαιρηδὸν ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν,
οἴκε θεῶν μακάρων, ῥόμβε δίνῃσιν ἰδεύων,
5 οὐράνιος χθονίος τε φύλαξ πάντων περιβληθείς·
ἐν σέρνοισιν ἔχων φύσεως ἅπλητον ἀνάγκην,
κυανόχρως, ἀδάμασε, παναίολος, αἰολόμορφε,
πανδερεκές, Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε
δαῖμον,

κλυθ' ἐπάγων ζωὴν ἰσὶν μύσῃ νεοφάντη.

V. (4) ΑΙΘΕΡΟΣ θυμιάμα, κρόκον.

Ω Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρές,
ἄσρων ἥελίς τε σεληναίης τε μέρισμα,
παδαμάτωρ, πυρίπνευς, πᾶσιν ζωοῖσιν ἑναυσμα,
ὑψιφανὴς Διθῆρ, κόσμος σοιχεῖον ἄρισον·
5 ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀσεροφεγγές,
κικλήσκων λίτομαί σε, κεκραμένον εὐδίδιον εἶναι.

3. Κόσμος Voss. κόσμῳ πατήρ vulgo. 4. δίναισιν vulgo. 6. ἅπλητον vulgo. V. 6. post v. 8. collocatum habet Danner. 7. παν- αίολε vulgo. 9. ὁσίαν vulgo. V. 9. omittit Danner. V. 5. πυ- ρίπνευ vulgo.

IV. 5. Schneiderus in margi- ne adscripserat κοσμοπάτερ; quod admitterem, nisi dubita- tionem faceret quum res ipsa, quae hoc nomine indicatur, tum illud, κόσμος μέρος. Quare κοσ- μοκράτωρ scripsi, quo vocabulo etiam alibi vitur hymnographus, ut XI. 11. et VIII. 11. de Sole, de quo ibi v. 7. et 11. eadem, quae hic v. 4. et 3. de Caelo, praedicantur. Idemque v. 16. δεσπότης κόσμος dicitur.

IV. (3) 5. Mira caeli diuisione in εἰράειον et χθόνιον. Sed hoc nempe significat, eam partem caeli, quae nunc immineat capi- ti, post certarum horarum de- cursum subire terram etc. G. E. S. M.

IV. 6. Ἀτλητον, ineptum epitheton, in ἅπλητον mutauit.

V. 2. Male intellexit haec Scaliger. Hoc dicit, qui sidera et solem et lunam discriminat.

V. 3. A Dinnero πυρίπνευς laudatur p. 31.

VI. (5) ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ *θυμίαμα, σμύρναν.*

Πρωτογόνον καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγ-
κτον,

ὡογενῆ, χρυσέησιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσι,
ταυρωπὸν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώ-
πων·

σπέρμα πολύμνησον, πολυέργιον, Ἑρικεπαῖον,

- VI. 2. χρυσάεισιν vulgo. 3. Ταυροάν Voss. ταυροβόαν vulgo.
4. ὅστε πολύμνηστον vulgo, et εὐργηκε παιῶν.

VI. (5) 1. Διφυῆ vocat, in
quantum Amor est, v. H. 57, 4
et Argon. 14. O E N.

VI. (5) 2. Conf. Fr. 32, 3.
O E N.

VI. (5) 3. An ad vim amoris
Veneroi, quae in taurorum mu-
gibus animaduertitur, respicit?
O E N.

VI. 3. Ταυροβόαν viam mon-
strante cod. Voss. in ταυρωπὸν
mutavi. Id Bacchi, qui idem
cum Ericepaeo ab Hesychio
perhibetur, epitheton est h.
XXX. 4. Idem ταυρομέτωπος h.
XLV. 1. et ταυρονέγως h. LII. 2.

VI. (5) 4. In h. l. plus forte
operae positum est a renatis in-
de literis, quam res ita tenuis,
ita nugatoria mereatur. Cum
interea etiam id ipsum intelli-
gere, quid in quaque re pretii
sit, philologia h. e. philosophia
verborum promittat, non defu-
gi prouinciam aliquanto ob id
ipsum difficiliorē, quod plu-
res in eadem versati sunt, ut
Leopardus Emendationum 12, 2
Fac. Crit. To. 3 p. 237 sq.
quibus poteramus consenti esse:

certe nihil melius postea alla-
tum esse puto. Huic Ἑρικα-
παῖος iam placuit, quorsum vti-
tur iis Procli locis, quae sub
Fragmentis n. 8 collecta, et
quae in Lexico Orphico indi-
cata sunt. Theodor. Canterus
Var. Lect. 1, 26 Fac. Crit. To.
3 p. 736 primo laudat Fr. Por-
ti coniecturam, εὐργατο παιῶν.
Tum ait Iosepho Scaligero,
quod ab alio ipse accepisse ait,
aliquando placuisse εὐρῶν ἐπ'
αἶαν. (Equidem dubito Scalige-
ro placere potuisse, εὐρὸν αἶαν)
Ipse deinde Ἑρικεπαῖον s. Ἑρικε-
παῖον eadem fere qua Leopardus
ratione defendit. Waffius
ad Thucyd. 1, 61 extr. H. 51,
6 legi velit εὐρεσιπαιε, ut cum
h. l. conueniat, in quo illi pla-
cet εὐργατο παιῶν, quod Fr.
Porto in mentem venisse vidi-
mus. Tho. Reinesius ad Inscr.
1, 219 p. 211 suadebat, apud
Nazianzenum, qui mihi fundus
verae lectionis videtur, ut mox
dicam, Ἑρικεπαῖος mutari in
πρικεπαῖος, hactenus tamen, dum
ille Ἑρικεπαῖος ex Orphico, s.

Onomacrito vel alio scriptore vetusto asseratur. Denique ἡρικαπαῖος Bentleius in epist. ad Millium Iohanni Malelae subiecta, et Heringa Obfl. 11 p. 90 defendunt. Et est sane ἡρικαπαῖος, credo, ubique apud Proclum, nec non apud Damascium de Principiis citatum Bentleio, et plenius Wolfio Anecd. T. 3 p. 253. Sed quid tricamur in litera? Videamus potius, quid Dei aut monstri sit ἡρικαπαῖος. Nempe ipsum hoc facilius sorte assequemur, si de scriptura constet. Negat Bentleius, κερ syllabam esse Graecam, et cum etymis, quae ex Oriente venatur Millius ad Io. Malelam p. 90 plane nihil sibi vult esse negotii (p. 4 et 90 epistolae). Me quidem, cum Graecae soleant esse antiquorum Orphicorum appellationes, hoc ipsum excitauit, ut eo diligentius ad orthographiam illius attenderem. Et puto hac via etiam ad Grammaticam Ericapaei significationem posse perveniri. Est res non magni momenti: sed iucunda mihi, et morbi, quo cum maxime laboro, consolabilis agitatio animi in re, ubi impune errare licet. Orphicum adhuc carmen nullum prolatum est, in quo diserte et suis literis nomen superfit: antiquissimum illius auctorem et velut mystagogum habemus Nazianzenum Gregorium, qui Orat. 3 s. σὴν λητεντικῆ in Iulianum priore versus finem (p. 298 extr. Basil. 1550 f. et p. 104, B. Paris) ἡρικαπαῖον deridet ac detestatur. Hunc por-

ro locum ita interpretatur Nonnus in exegefi histor. nr. οἱ p. 154 extr. (edit. Montacutii Eto. 1600. 4) Ponam enim locum integrum ex libro, quod sciam raro, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰσενέχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὧν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγὴν λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔφορον εἶναι τῆς ζωογόνου δυνάμεως ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἠρικαπαῖον λέγουσιν ἑτέρας ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Neque hic neque alias descendere lubet in ipsa mysteria, certe quatenus illa scrutari et explicare vel calumniari adeo voluere tum Platonici recentiores, Proclus, Damascius, etc. tum Christiani ab Iustino inde et Athenagora et Alex. Clemente, ad Malelam usque. Hoc modo observo, ἡρικαπαῖος testis s. nomenclator antiquissimus est Nazianzenus. Apud Suidam sine varietate vno loco, ἡρικαπαῖος est ὄνομα κύριον: altero eadem fere ponuntur, quae modo ex Nonno de Phanote dedimus, additurque καὶ ὁ ἡρικαπαῖος ἑτέρος καταπιὼν (sic leg. s. pro ἑτέρον καταπιόντα) πάντας τοὺς θεοὺς, ὡς τὸν Κρόνον. Veniendum tandem est quo volumus. Syllaba igitur κερ non - Graeca non debet nos impedire, quo minus Graecum nomen putemus ἡρικαπαῖον. Videtur esse κερπαῖος pro κερπαῖος correptum a κῆπος Ericapaeus autem hortorum vernus quidam praefes et numen, auctor fertilitatis omnis, secunditatisque, idem alias Priapus, idem Sol, Bacchus idem,

δ ἄβρητον, κρύφιον, φοιζήτορα, παμφαῆς ἔρνος·
 ὅσων ὃς σκοτέεσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην,
 πάντα διηθεῖς πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον·

7. διηθεῖς vulgo.

ex ipsa Orphei disciplina, quatenus v. g. fr. 8 proposita est, αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος, καὶ Φάνης, καὶ Ἑρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται. Quin hic ipse hymnus sacris hoc superque ostendit v. 7 et 8. Meminerint lectores, nos non μεταγωγεῖν hic voluisse, sed φιλολογεῖν. Alioquin omissi non debebat locus Io. Malelae Chronogr. p. 90. vbi inter ipsorum chronographorum se inuicem compilantium et interpolantium nugas, ac librarium aberrationes, ex Orphicis memoratur τὸ Φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα — τὸ ὑπέρτατον πάντων, ὃ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὁρφεὺς ἀκύσας ἐκ τῆς μαντείας, ἐξείπετ' μήτινα — Φάνη, τὰ Ἑρικεπεύ, ὅπερ ἐρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσει βελή, Φῶς, ζωδοτῆς κ. τ. λ. Ad nostrum institutum hoc pertinet, ut observemus, posteriorem partem nominis, quod tractamus, eundem locum occupare in V. Παντικεπαῖον, quam nobilissimam urbem cum cognomine fluvio ad Bosporum dictam putamus, quod hortus velut vnus circa urbem et flumen essent omnia. Sed, si etiam de Ericapaeo forte res constituta sit, tamen constructio et sensus laborat. Cl. Heringa suspicabatur, Ὅς τε — Ἑρικεπαῖον Ἑσπεῖρες, ut faciat illum Protogo-

ni filium. Sed bene est, quod ipse non multum suspicioni tribuit. Ego coniicio dedisse auctorem, ὄντα πολύμνητον. Illud ὅτε tum ortum videtur, cum quis primum intulit verbum εὐρηκε, cui desiderabatur subiectum nominandi casu enunciandum. Vti modo dictum, Protogonus, Phanes, Ericapaeus, Priapus, Bacchus, Sol, eadem persona sunt, sub diuersa relatione considerata.

GESN.

VI. 4. Σπέρμα πολύμνητον, vtitur in hisce sacris compellationem, reposui. Vide h. XLII. 2. L. 2.

VI. 4. Pro εὐρηκε παιῶν idem Portus reponendum putat εὐρατο παιῶν.

STEPH.

VI. (5) 5. Iam latet, iam erumpit suis cum effectibus Bacchus, h. e. Sol, κρύφιος idem et φοιζήτης, q. d. cum stridore et sibilo, qualis est fluidorum, erumpentem. Idem mox 7, 6 φοιζωτήρ. Sic πρηστήρος φοῖβοις vtitur H. 46, 5. Videtur ὀνομαποιητὴν esse, ut Germanorum quorundam aduerbium *Richtz*, cum aliquid cum sonitu rumpitur.

GESN.

VI. 5. Ποιζήτωρ Sol in h. VIII. 6.

VI. 7. Participiῳ διηθεῖς hic opus erat.

λαμπρὸν ἄγων φαῖες ἀγνόν, αἶψ' ἔ σε Φαίνετα κι-
κλήσκω.

ἡδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἐλέκωπον.
10 ἀλλὰ, μάκαρ παλῦμντι, πολύσπερε, βάῃε γε-
γηθῶς

ἔς τελετὴν ἀγίην πολυποίκιλον ἐργιοφάνταις.

VII. (6) ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα.

* Ἀσρων ἐρανίων ἱερὴν σέλας ἐκπροκαλῶμαι,
εὐίεραϊς Φωνῆσι κικλήσκων δαίμονας ἀγνές.

* Ἀσέρες ἐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
ἔγκυκλίοις δίκησι περιθρόνιοι κυκλέοντες,

5 ἀνταυγεῖς, πυρόντες, αἰεὶ γενετῆρες ἀπάντων·
μοιριδίοι, πάσης μόλης σημάντορες ὄντες·
Θνητῶν ἀνθρώπων θείην διέποντες ἀταρπὸν·
ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἡερόπλαγκτοι·

9. Vulgo ἀνταυγῇ. ἀνταυγῇ con. Geln. 16. πολυμνντι
Voff. 11. ἀγίαν vulgo. VII. Vers. 1. 2. omittit Diqnerus p.
108. 2. Εὐίεραϊς con. Lennep. ad Col. p. 128. εὐ. ἱεραῖς Φω-
ναῖς vulgo, et ἀγνές. ἀγνές Voff. Thr. quod Scripserio eiam pla-
cuisset dicit: ipse etiam Scaliger sic voluit. 4. Εὐμνκλ. Thr. δῖναι-
σι περιθρόνια vulgo. 5. πυράντες Esch. 6. ἴόντες Voff. Thr.
7. θείαν vulgo. ἀτραπεὸν Thr. 8. ἱεροπλαγκτοι Voff.

VI. (5) 8. Cf. loca in Indice
indicata, et praesertim Fr. 7.

G E S N.

VI. 9. Ἀνταύγην scripsi. Vi-
de fragm. VII. 4.

VII. 4. Περιθρόνιοι scripsi,
Intelligitur aut Noctis thronus,
aut κόσμοιο μέσος θρόνος, qui
dicitur h. XXVII. 5. De dra-
conibus Cereris XL. 15. ἐγκυ-
κλίοις δίκαις περὶ τὸν θρόνον εὐ-
αζάντων.

VII. (6) 5. Cum hoc nomen
ἀνταυγῆς, quoties in Orphicis
observari, ad Solem et fixas

referatur: malim ubique legere
ἀνταυγῆς, sua, non aliena luce
fulgens, suum splendorem mit-
tens, non remittens alienum.
Sed in libris nihil est praesidij.
Hymno quidem 69, 7 ἀνταυγῆς
inimicum et terribilem fulgo-
rem videtur notare, de oculis
Furiarum emissum: sed habet
sola Eschenb. et sphalma adeo
librarii esse videtur. Cf. fr.
7, 4.

G E S N.

VII. (6) 8. Ἑπταφασίς ζώνας
fatis mihi videor declarasse nu-
per ad Claudia. 24, 135 et 96,

οὐράνιοι, χθόνιοι τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς
 10 αὐγάζοντες αἰὲν νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,
 μαρμαρυγαῖς εἰλβοντες, εὐφρονες, ἐννύχιοι τε·
 ἔλθ' ἐπ' εὐιέρῃ τελετῇς πολυΐσορας ἄθλας,
 ἐσθλοὶ ἐπ' εὐδόχοις ἔργοις δρόμον ἐκτελείοντες.

VIII. (7) ἩΛΙΟΥ θυμίαμα, λιβανομόνναν.

Κλυθι μάκαρ, πανδαρκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα,
 Τιτὰν χρυσαυγῆς, ὑπερίων, ἑράνιον φῶς.
 αὐτοφυῆς, ἀκάμας, ζῶν ἡδεῖα πρόσοψι·
 δεξιῇ μὲν γενέτωρ ἦες, εὐώνυμε νυκτὸς·
 5 κῆρσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι προσὶ χορευων.
 εὐδρομε, ροιζήτωρ, πυρόεις, Φαιδρωπέ, διφρευτά,
 ρόμβε ἀπειρεσίῃς δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων·
 εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, ζαμενὴς ἀσεβῶσιν.
 χρυσολύρη, κίσμε τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἔλκων·
 10 ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὠροτρόφε κῆρ.

10 et 11. om. Thr. 11. ἐννύχ. P. 12. εὐιέρων Voss. ἐν
 ὀφθαλμοῖς Dinner. p. 256. VIII. 2. χρυσαυ. Thr. 3. αὐτοφυῆς
 Thr. ἀκάμας vulgo. ἀκάμαν hic et 11. 9 malit Lennep. ad Coluth.
 p. 4. πρόσοψις Voss. 6. om. Thr. ροιζήτωρ al. in edit. Plant. Scal.
 Vulgo cum Ald. ροιζωτήρ. 8. δυσμεν. Ask. Voss. Thr. Ald. ζαμε-
 νῆς iam Dinner. p. 299.

9. Add. Io. Tzetz. ad Hesio-
 di 'Eρ. p. 7, a, pr. ορεσν.

VII. 9. Vide ad III. 8/

VII. 13. Ruhnkenius ad Ti-
 maei Lex. p. 28. ex H. XLVI.
 2. ἀμφιθαλῆς reponendum pu-
 tabat, nisi quis praeferret αὐξ-
 θαλῆς.

VIII. (7) 1. Solis illam πολυ-
 ανυμίαν, et diffusam per deos
 omnes naturam explicare, li-
 bri opus est. Hunc hymnum
 speciatim illustrat Io. Diac. Al-

leg. ad Θεογον. Hesiodi p. 268.

Cf. quae dicimus ad Fr. 28.

10. Est hic hymnus etiam inter
 illos, quos collectioni suae in-
 seruit Maithairius. ορεσν.

VIII. (7) 5. Cf. mox v. 19.
 ορεσν.

VIII. 8. In vulg. edit. male
 scriptum est δυσμενὴς ἀσεβῶσιν.
 στερεν.

VIII. (7) 9. De hac caelesti
 Musica disputavi in Comm.

κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
Φωςφόρος, αιολόδεικτα, Φερέσβιε, κάρπιμε,
Παιάν·

- αἰθαλής, αἰμίαντε, χρόνε πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ,
εὐθιε, πασιφαῆς, κόσμῳ τὸ περιδρομον ὄμμα,
15 σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτίσι Φαιναῖς·
δεῖκτα δικαιοσύνης, Φιλονάματε, δέσποτα κόσμῳ·
πιστοφύλαξ, αἰεὶ παννύεστατε, πᾶσιν ἄρωγέ·
ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
μάστιγι λυγρῇ τετραόρην ἄρμα διώκων,
20 κλῦθι λόγων, ἡδὺν δὲ βίον μύτησι πρόφαινε.

IX. (8) ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα *

Κλῦθι, θεὰ βασιλεία, Φαεσφόρε, διὰ σελήνη·

11—15. om. Thr. 12. Φωςφόρε αιολόδεικτε vulgō. αιολόδει-
κτε Parif. α. Dinner. p. 300. 13. αἰθαλῆς vulgō. V. leg. Αἰθαλής.
cf. 12, 1. csm. χρ. πάτερ Ask. Voff. Parif. α. περὶ Parif. β. πέγων
Ald. πέρας vulgō. 14. παμφαῖ vulgō. παμφαῖς Voff. πασιφαῖς
fusp. Pierf. Verif. p. 30. 15. omittit hunc versum Dinnerus p. 300.
16. δεῖκτα Voff. Thr. δέκτα vulgō. Φιλονώμ. Thr., 19. Μάστ.
λίγ. Voff. Thr. Parif. α. β. Ald. Dinner. p. 95. sed idem vulgatum,
μάστιγι εὐν λυγρῇ, habet p. 300. IX. * ἀρώματα Voff.

Soc. Gott. T. 1 p. 253. cf.
10, 6, praef. ad 33, 17. csm.

VIII. (7) 11. Συρικτά, V. Fr.
28, 14. csm.

VIII. 12. Αιολόδεικτα scripsi,
et paullo post est δεῖκτα δικαιο-
σύνης.

VIII. 13. Schraderus Emend.
praefat. p. VI. male corrigebat
αἰθαλοῖς.

VIII. (7) 16. Φιλονάματος
possit Sol dici, quatenus aquis
et humoribus nutrirī putabatur.
csm.

VIII. (7) 18. Ad Solem, tam

quam ad oculum Dei videntem
omnia, prouocant iurantes, 'Η-
έλιος, ὅς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ
πάντ' ἐπακούεις κ. τ. λ. csm.

VIII. (7) 19. Cf. 16, 5. csm.

IX. (8) * In nostro codice
legitur frequenter βρώμα et
βρώματα pro ἄρωμα et ἀρώμα-
τα. Has varietates neglexi quā-
si errores librariorum. In He-
sychio nuperrime eundem erro-
rem obseruavi in voce θυλακο-
φόροι, vbi ἀρώματα male pro
βρώματα legunt omnes edito-
res. Ask.

ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος, ἡεροφαῖτη,
 ἐννυχίη, δαδῶχε, κόρη εὐάστερε, Μήνη·
 αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἄρσην·
 5 αὐγήτειρα, Φίλιππε, χρόνος μῆτερ, Φερέκαρπε·
 ἡλεκτρὶς, βαρύθυμε, καταυγάσειρα, λαχείη·
 πανδερχής, φιλάγρυπνε, καλαῖς ἄστροισι βρυῦσα·
 ἥσυχίη χαίρεσσα καὶ εὐφρόνη ὀλβιομοίρῳ·
 λαμπετὴ, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄ-
 γαλμα.

10 ἄστράρχη, τανύπεπλ', ἐλικοδρόμα, πάνσοφε
 κέρη.

2. om. Thr. Τα — os — νυκτεδ — ἡ — φοῖτη Voss. 3. ἐν-
 νυχία vulgo. Εὐνυχ. Voss. 4. λειπ. μῆτερ τε χρόνοιο Thr. 5.
 6. 7. 8. om. Thr. 6. νυχία Voss. νυχία vulgo. 7. ἄστρῳ
 Ask. P. πανδ — is — ἀστραῖσι Voss. 8. ἥσυχία vulgo. ἥσυχίη
 Ask. εὐφροσύνη vulgo. F. εὐφρόνη V. N. 9. χαροδίτι Ask. P. χα-
 ριδῶτι Thr. χαροδῶτι vulgo. χαροδίτι Ald. 10. Ἀστράχη PAI

IX. 2. Repetitum in duobus
 continuis versibus nomen Μήνη
 suadet, ut hunc versum ab in-
 terpolatore profectum putemus.
 Confirmant hanc suspicionem
 varietates Thryllitianaе. Slot-
 houweri μῆνη v. 3. i. e. μνη-
 γενῆς vix commemorari mere-
 tur.

IX. (8) 4. Cf. 7; 15. it. 31,
 10. G E S N.

IX. (8) 5. Φίλιππε. Certe
 Noctis currus etiam equis iun-
 ctus est. Claudia. 15, 213.
Humentes iam Noctis equos
 appellat. G E S N.

IX. (8) 6. Vid. de Luna Ele-
 ctra, quae disputamus Comm.
 Soc. Gott. T. 3 p. 70. G E S N.

IX. 6. Vossianam lectionem
 νυχία probat Schraderus in
 praefat. Emend. p. VI. Δοχείη,

quod ego reposui, de Diana
 exstat h. XXXVI. 3.

IX. (8) 8. Huc referendus est
 locus Procli in Plato. Polit. p.
 553, 6, qui cum dixisset, Βένδης
 esse nomen Thracium Dianae,
 pergit, ὅτω καὶ τῷ Θρακῷ Θεοῦ
 λόγῳ μετὰ τῶν πολλῶν τῆς σε-
 λήνης ὀνομάτων καὶ τὴν Βένδιν
 εἰς τὴν θεὸν ἀναπέμψαντος.
 Πλωτῶνι τε [καὶ] Εὐφροσύνη,
 Βένδης τε κραταῖα. Sed hic pu-
 to legendum esse non εὐφροσύ-
 νη, cuius ultima non bene per
 apostrophum abiicitur, sed εὐ-
 φρόνη, quod ordinarium pene
 Noctis nomen ab Hesiodo inde
 est. Vid. VV. DD. ad Hesych.
 et nos ad Fr. 10, 5. G E S N.

IX. 9. In vulg. edit. perpe-
 ram etiam χαροδίτι pro χαρο-

ἐλθέ, μάκαιρ', εὐφρων, εὐάστερ, φέγγει τῷ σῶ
λαμπομένη, σῶζεσσα νέες ἰκέτας σέο, κέρη.

X. (9) ΦΤΣΕΩΣ θυμίαμα, αἶρώματα.

ὦ Φύσι παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε μήτερ,
ἔρηνή, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα·
πανδαμάτωρ, ἀδάμασσε, κυβερνήτειρα, παν-
αυγής,

11. εὐφρον Voll. 12. ἰκέτας φερέσσης Thr. ex v. 5. V. N.
τέως ἰκέτας ἐς λοχύην vulgo. Totum v. 12. omittit Dinner. p. 704.
X. 1. φύσει — πολυμ. κέρη Voll. φύσι PAI. 2. Οὐρανία Ask.
Parif. α. β. Ἐγγανία vulgo. ὑγγανία Dinner. p. 801. πολικτ.
Voll.

δῶτι, et in versu proxime se-
quente ἀεράχη pro ἀεράχη.

STEPH.

IX. (8) 12. Ἐς λοχύην Helena
dum. Nam mutilus plane ver-
sus. Aut enim ex superiori
πάνσοφει κέρη repetitum, aut *es*
locura ab Hispano quodam ad-
ditum, innuere volente, stul-
tum esse supplere velle locum,
qui tot iam ante seculis muti-
lus fuerit. *scal.* in edit. Plan-
tin. Versum desperatum felici-
ter, nisi fallor, curauit inge-
nium doctissimi Ruhnkenii epist.
2 p. 87 σῶζε' ἄγιος ἰκέτας σεο,
κέρη. Non est opus apud my-
stas emendationis rationem red-
dere: modo cogitet mihi ali-
quis vel mediocriter Graece et
Orphice doctus, ita scriptum
fuisse ab auctore, ΣΩΖΟΤ-
ΣΑΓΙΟΤΣΙΚΕΤΑΣΣΕΟ-
ΚΟΤΡΗ. Haec nunc asse-
qui recte curata esse, non est
difficile. Sed qui primus vi-
det, ita curandum esse locum,

huic gratulemur. Certe Hispa-
ni hominis elogium, de quo
modo Scaliger, hic locum non
inuenit. *GRHN.*

IX. 12. Ruhnkenii elegantem
coniecuram, cui firmandae at-
tulit h. LXXIX. εὐτέρως ἐπὶ μυ-
σιπόλως τελετὰς σέο, κέρη, pro-
pterea non totam recepi, quod
lenior videretur emendatio,
quam suppeditabat h. XLIII.
10. ἔλθ' ἐπ' εὐφώνως τελετὰς
ὁσίας νεομύτοις. Sic ibi, non
νεομύτως legendum.

X. (9) 2. Οὐρανία placet Fr.
Porto ap. H. Steph. Cum so-
lemne epitheton Mineruae fue-
rit apud Athenienses ἐργάνη·
suspiciari licet, hic forte poni
eodem intellectu, vt sit *ope-*
rum effectrix, artifex, Dae-
dala. Ἐγγανία vtrum aliunde
quoque illustrari possit, non iam
habeo dicere. Πολικτ. Vollia-
num non placet, quod vrbes
non naturae, sed ingenii hu-
mani opus sunt. Verum nec

παντοκράτειρα, τετιμέν' αἰ, πανυπέρτατε δαί-
μον·

5 ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνεις-
ἐννυχίη, πολύπειρε, σελασφόρε, δεινοκάθεκτε,
ἄψοφον ἀσφαγάλοισι ποδῶν ἵχνος εἰλίσσασα·
ἀγνή, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μῆνη·

10 αὐτοπάτωρ; ἀπάτωρ, ἄρσην, πολύμητι, μεγίστη·
εὐανθής, πλοκή, φιλίη, πολύμικτε, δαῖμον·

4. τετιμενία Ask. Voff. τετιμενία Paris. α. τετιμένα πανυπέρτα-
τε πᾶσιν vulgo. 6. ἐννυχία P. ἐννυχία, πολύτειρε vulgo. 7.
Hunc v. omittit Dinnerus. ἀτρογ. Ask. ἄψογον Voff. ἄψογον Paris. α.
10. ἀρσῇ πολ. Voff. ἀρσῇ πολύγηθε μεγίστη vulgo. Darios habent
Ald. Dinner. 11. εὐάνθεια πλόκη, φιλία vulgo.

aufim damnare, cum pluscula
sint in hoc hymno, quae in
Minervam conueniant, cum in-
uita Minerva sit, repugnante
natura: homo πολιτικὸν animal:
et infra v. 20 recurrit idem ver-
bum. Fuit forte vno loco πο-
λύκτιτε, altero πολίκτιτε. G E S N.

X. 2. Pro hoc ἐγγανία idem
Portus legendum suspicatur ἐ-
γανία. S T E P H.

X. (9) 4. Fulcias versum, si
post τετιμένα addas καί· sed non
efficies, ut non duriusculum sit,
illud α Doricum corripit. Ma-
lim pene τετιμένε legere. Vid.
v. 18. G E S N.

X. 4. Bene Koenius ad Greg.
Cor. p. 160. correxit τετιμέν',
αἰ πανυπέρτατε πᾶσιν ex hymni
VIII. v. 17. Sed πᾶσιν, ut cor-
rectio illa stare posset, in δαί-
μον mutandum erat. H. IV. 8.
μάκας πανυπέρτατε δαῖμον. LXI,
9. πανύπερτατε δαῖμον.

X. (9) 6. 'Εννυχία forte, quod

pleraque in obscuro, non sen-
tientibus nobis, a natura per-
aguntur. G E S N.

X. 6. Pro πολύτειρε credide-
rim legendum πολύπειρε, etiam-
si postea habeatur. Nam vnum
idemque epithetum interdum in
eodem hymno repeti videmus.

S T E P H.

X. (9) 9. 'Ακοινώνητος natu-
ra: metaphysici quidam edicunt,
Essentiae sunt incommunicabi-
les. Sed praestat pedem ab his
retrahere. G E S N.

X. 9. Sensus hic esse videtur.
Quidquid exstat, naturae pars
est; natura, nisi ipsa, nihil est.
Id est nihil exstat extra naturam.

X. 10. Vulgatam lectionem,
quae, etiam si ἀρσῇ πολύγηθε
μεγίστη legatur, et barbara et
languida est, sic mutavi, ut
vtrumque vitii genus tolleretur.

X. (9) 11. Non dubium esse
ait H. Stephanus, quin pro εὐ-
άθεια πλόκη alia verba substi-

ἡγεμόνη, κραντήρῳ, Φερέςβια, πάντροφῳ κέρῃ,
αὐτάρκεια, Δίκη· Χαρίτων πολυάνυμε πειθῶ·
αἰθερίῃ, χθονίῃ τε, καὶ εἰναλίῃ μεδέεσσαι·

15 πικρὴ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισιν·
πάνσοφε, πανδῶτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια·
αὐξήτροφος, πίειρα, πεπαινομένων τε λύτεира·
πάντων μὲν σὺ πατήρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τι-
θηνός·

ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπερος, ὠριάς, ὀρμή,
20 παντοτεχνῆς, πλάσειρα, πολύκτις, πότνιε
δαῖμον,

αἰδία, κνησιφόρος, πολύπειρε, περίφρων·
αἰετιάω τροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα·
πάνρυτε, κυκλοτερής, ἀλλοτριμορφοδίαίτε·
εὐθρονε, τιμήεσσα, μόνῃ τὸ κριθὲν τελέεσσα,

13. δίκη Voff. πολυό: P. 14. αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία
vulgo. 15. πικρὰ vulgo. 16. κομίστρια Voff. 17. πεπαινομένων
Ask. αὐξήτροφῶν πίειρα, πεπαινομένων δὲ vulgo. 20. πολύκτις
Parif. α. β. πότνια Ask. Voff. Parif. α. β. πότνια vulgo. 21. αἰ-
δία., κνησιφόρε vulgo. 22. Hunc v. omittit Dinnertus. ῥυμασδινευου-
σα Voff. ῥύμα δινεύουσα vulgo. 24. εὐθρονε vulgo. μητιόεσσα
Voff.

tuenda sint. Quid, si πλόκη
referas ad ordinem, seriem, har-
moniam, qua omnia sunt inter
se deuincta? ο κ ε η.

X. 11. Non dubium est, quin
pro εὐάνθεια πλόκη alia verba
reponenda sint. στερη. Re-
posui, quod minimum videretur
a vulgato recedere.

X. (9) 13. Χαρίτων πειθῶ est
natura: tanto probabilior orator
et poeta, quo magis naturam
sequitur. ο κ ε η.

X. 17. Fortasse πεπαινομένων

ἐλλείπειρα scripsit. Ita XXVI. 2.
Tellus παντολήτειρα.

X. (9) 19. ὠκυλόχεια vt H.
1, 4 et 35, 8. ο κ ε η.

X. 22. Canones prosodici,
quos adiunxi libro de em. rat.
Gr. gr. sect. 35. τὰ εἰς μα δι-
σύλλαβα τῷ ν παραληγόμενα συ-
τέλλει αὐτό, καὶ παροξύοντα,
ῥυμα, πλύμα, πλὴν τῷ κύμα, θύ-
μα, φῦμα. Et sect. 101. τὰ εἰς
μα δυσύλλαβα τῷ ν παραληγόμε-
να συτέλλειν αὐτό θέλει. πλύμα,
χύμα, ῥύμα· τὸ λύμα ἐκτείνει
καὶ τὸ φῦμα. Si vera est haec

25 σκηπτέχῃσ' ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτεια, κρα-
τίση.

ἄτρομε, πανδαμάτεια, πεπρωμένη αἴσα, πυ-
ρίπνεσ'.

αἰδῖος ζωή, ἥδ' αἰθανάτη τε πρόνοια.

πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μένη τάδε
τεύχεις.

ἀλλά, θεά, λιτομαί σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις

30 εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὐξήσιν ἀπάντων.

XI. (10) ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμ-
παν,

25. κατίση Af. μεγίστη Dianerus. 28. πάντα σοι εἰσι. vulgo.
29. λίτ. σοι Af. 50. αὐξήσει Voss. XI. 1. σκήνος infer. Fr. Por-
tus ap. Steph. νόμιον ex Ask. Voss. Paris. α. β. cod. Cant. Nou.
Lectt. II. 3. Vulgo νόμιον abest: pro eo μεγάλης legi apud Dian-
erum in v. Πᾶν obseruat Schneiderus.

grammatici, quem Herodianum esse puto, sententia, θύμα cer-
te debet ab θύω pro θέω deduci.
Nam ab illo, quod trahere
tuerique significat, θύμα deriua-
tur, vnde Aeschylus, πότερον
τόξω θύμα τὸ νεῶν, et Sopho-
cles, σφαλερόν πύργω θύμα πέ-
λοντα.

X. 25. Σκηπτέχων ἐφύπερθε,
quod intelligi non potest, mu-
taui, licet audacius, in σκηπτε-
χῃσ' ἐφύπερθε. Verbum σκη-
πτέχειν non habent lexica, sed
satis est, quod σκηπτέχια oc-
currit. Σκηπτέχε θεῶν h. LV.
11. Vitium ex eo ortum, quod
quum σκηπτέχης scriptum esset,

particula genitiuum exigere vi-
deretur.

X. 29. Fallitur Gesnerus. Εὐ-
ολβα ἐν ὥραις, hic et h. XXVI.
11. XXXII. 16. eadem ac si di-
ceret εὐολβα ἄνωρα.

X. (9) 29. Iungamus σὺν cum
ἄγειν. Vid. 10, 21. 31, 16.

GRBN.

XI. (10) 1. Herod. 2, 145 'Ε,
'Ελλῆσι νεώτατοι τῶν θεῶν νομι-
ζονταί εἶναι Ἡρακλῆς τε καὶ Διό-
νυσος, καὶ Πᾶν. Orphei confi-
lium, receptos publicis religio-
nibus Deos maiestate quadam
naturae induere et exornare: na-
turam admirationi hominum
commendare diuinis elogiis.
Duobus MSS. fidem habendam

οὐρανόν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασί-
λειαν,

καὶ πῦρ αἰθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐς τὰ
Πανός.

ἔλθ' ἐ, μάκαρ, σκιρτητά, περιδρομε, σύνθρονος
ῶραις·

5 αἰγόμελές, βακχευτά, φιλένθεος, ἀντροδίαίτε·
ἀρμονίην κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμανι μολπῇ,
φαντασιῶν ἐπαρωγέ, φόβον ἐκπαγλε βροτείων·
αἰγονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδὲ τε βεταίς,
εὐσκοπε, θρηνητήρ, Ἥχῃς φίλε, σύγχροε νυμφῶν·

10 παντοφύης, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον·
κοσμοκράτωρ, αὐξήτά, φαιεφόρε, κάρπιμε
Παιάν·

ἀντροχαρές, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράσης.

4. σύνθρονος vulgo. 5. φιλένθεος, ἀντροδίαίτε vulgo. 6. πομπῇ Voss. 8. hanc v. omittit Diaper. p. 612. 12. κεράτης Voss. κεράτος PAI.

putavi in reponenda voce νόμιον, nec tamen sine metu quodam, ne inter magnifica illa epitheta Iouo non suo νόμιος dicatur, proprio licet alias cognomine, ille Pan f. τὸ Πᾶν. Malim illud stare v. 5. ΟΞΣΝ.

XI. 1. Franc. Portus suspicatur deesse σῆνος ante κόσμοιο ad explendum versum. ΣΤΕΡΗ. Tournius Em. in Suid. T. III. p. 174. (II. 285.) Πᾶνα καλῶ κερύοντα θεόν, κόσμοιο τὸ σύμπαν, coniiciebat.

XI. (10) 4. Ὡραί illae mutationes, a quibus pendet terrae desolatio.

XI. (10) 5. Elegans Pierfoni coniectura Verif. p. 30 ἀντροδίαίτε, vt H. 31, 3. Sed hic iam est v. 12 ἀντροχαρές, et est, vt apparet, Pan etiam ἀντροδίαίτος. ΟΞΣΝ.

XI. (10) 6. Planetæ, vt sunt chordæ septem in cithara Apollinis, ita totidem fistulæ in Panis Syringe. V. 7, 9. ΟΞΣΝ.

XI. (10) 7. Propter terrores Panicos f. τὰ πανικά. V. v. vlt. ΟΞΣΝ.

XI. (10) 12. De Pane eodem Ioue κεράτῃ vid. ad Frag. 28, 13. ΟΞΣΝ.

- σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐξήρικται,
 εἵκει δ' ἀκαμάτε πόντε τὸ βαθύρροον ὕδωρ,
 15 Ὀκεανὸς τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαίαν ἑλίσσων·
 αἰερίον τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἑναυσθα,
 καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτε πύρρος ὄμμα.
 βαίνει γὰρ τάδε θεία πολύκριτα σῆσι νῆφετμαῖς·
 ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σῆσι προνοίαις.
 20 βίσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.
 ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, Φιλένθεε, βαῖν' ἐπὶ
 λιββαῖς
 πυέροις· ἀγαθὴν δ' ὄπασον βίοτοιο τελευτήν,
 Παινικὸν ἐκπέμπων οἷσρον ἐπὶ τέρματα γαίης.

XII. (11) ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἡρακλῆς ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμα
 Τιτάν,
 καρτερόχειρ, ἀδάμασε, βρύων ἄθλοισι κρα-
 ταισίς,

14. ἦκα δ' ἀκαμάτε Voff. ἀκαμάτε πόντε τε βαθύρροον vulgō.
 15. ἐν vulgō. 18. σάσις vulgō. 19. ταῖς σάσις vulgō. 21.
 Φινθεε Voff. XII. Dinnērus p. 307. omittit v. 7. 8. 11. 12. 14.
 15. 16. ut facile patet, non quod eos in libro suo non inuenerit, sed
 quod nulla continent epitheta.

XI. (10) 14. Cl. Lennep. ad
 Coluth. p. 128 legi vult βαθύ-
 ρρόον. Quid si βαθύρροον; cuius
 antepenultima insolentius hic
 producta, critico veteri mutandi
 occasionem videtur praeuisse.

ο ε ε ν.

XI. 14. Lennepius ἀκαμάτε
 πόντε τε βαθύρροον scribebat.

XI. (10) 15. Hic versus inter
 eos est, cuius sunt quam pluri-
 mi similes, vbi ponunt vetustissi-

mi quique, circumflui Terram
 Oceano. Vid. Prael. I de na-
 vigationibus extra columnas Her-
 culis §. 1. ο ε ε ν.

XI. 19. Ὀσάσις προνοίαις B.
 Slothouwerus ex H. XXV. 7.
 At vide h. LXXXVIII. 5.

XI. 23. Οἷσρον ultimam in
 caesura productam habet etiam
 h. LXXI. 11.

XII. (11) 1. Τιτάν est Her-
 cules, quatenus idem per totum

αἰολόμορφε, χρόνῃ πάτερ, αἰδῖος τε καὶ εὐφρων,
 ἄρξῃτ', ἀγριόθυμε, πολὺλλιτε, παιτοδυνάσας·
 5 παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα, τοξότα,
 μάντι·

παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν
 ἄρωγέ·

ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας,
 εἰρήνην ποθέων κροτοτρόφον, ἀγλαότιμον·
 αὐτοφυῆς, ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέρισον.

10 πρωτογόνοις ἐράψας βολίσιν, μεγαλῶνυμε
 δαῖμον,

ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἥῳ καὶ νύκτα μέλαιναν,
 δώδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχρει δυσμῶν ἄθλα διέρπων·
 ἀθανάτοισι πολὺπείρος, ἀπείριτος, ἀσυφέλικτος·

3. αἰδία Ask. αἰδέε τε εὐφρων vulgo. 5. οἶτορ Voff. κάρτος
 μετὰ τόξα, καὶ μάντι vulgo. 6. ἄρωγέ P. 8. Ἐρήνην P. ἀ-
 γλαοθύμον Voff. 9. ἀκάμαν V. ad 7, 3. 10 φώλει — δαῖμον
 Voff. φολίσιν, μεγαλῶνυμε ναίων vulgo.

fere hunc hymnum Sol est. Sed
 non ideo illum intelligam Arg.
 1055. G E S N.

XII. (11) 5. Quantiuis pretii
 emendatio Cl. Lennepii ad Co-
 luth. p. 4, quam, laudabo, si
 quis post me in contextum scri-
 ptoris recipiet. Μάντις Hercu-
 les neminem offendet, qui co-
 gitatis, eundem esse Solem,
 Apollinem. Et tamen observare
 etiam potuit Anton. Van Dalen
 Sortes Buraici Herculis et Ti-
 burtini. Sed non observavit
 Lennepius, iam H. Stephani
 hanc ad h. l. annotationem ef-
 fecit: Staret h. m. versus παγκρα-
 τὲς ἦτορ ἔχων, καὶ κάρτος τοξό-
 τα μάντι. verum addere: sed

aliud tamen ad veram lectionem
 desidero. G E S N.

XII. 5. Staret hoc modo ver-
 sus: Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων καὶ
 κάρτος, τοξότα μάντι: sed aliud
 tamen ad veram lectionem desi-
 dero. S T E R N.

XII. (11) 10. Etiam hic inge-
 niosus, nescio an vndiquaque
 felix, est Lennepius ad Coluth.
 p. 4 cum ita legere nos iubet
 Πρωτογόν' ἐράψας βολίσι (citae.
 Alb. ad Hesych. V. Βολίδες) —
 μεγαλῶνυμε παιῶν, quorum per-
 tinent θελητήρια v. 14. Pro ναί-
 ων, δαῖμον placuit Pierfono et-
 iam Verif. p. 31. G E S N.

XII. (11) 12. Hic aperte XII
 signa Zodiaci ponuntur: quod

ἐλθὲ μάκαρ, νέων θελκτῆρια πάντα κομίζων.
 15 ἐξέλασον δὲ κακὰς αἶτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλ-
 λων.

πτηνοῖς τ' ἰοβόλοις κῆρας χαλεπαῖς ἀπόπεμπε.

XIII. (12) ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, σύρακα.

Ἀἰθαλῆς, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἦδ' καὶ ἀν-
 δρῶν,

ποικιλόβελ', ἀμιάντε, μεγασθενές, ἄλκιμος
 Τιτάν·

ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὖξεις ἔμπαλιν
 αὐτός·

δεσμὸς ἀρρήκτως ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·

5 αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
 γαίης τε βλάβημα καὶ ἔραν' ἄστερόεντος·

γέννα, Φυῆς μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
 ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
 ἀγκυλομήτα, Φέρισε· κλύων ἱκετηρίδα Φωνήν,

10 πέμπουσιν εὐόλβε βίοντες τέλος αἰὲν ἄμμεμπτον.

16. ἀπόπεμπε Ald. ἐπίπεμπε edd. Elsch. Gesa. XIII. Dinne-
 rus p. 427. v. 3. 4. 9. 10. omittit. 1. F. Αἰθαλῆς vt 7. 13. GESA.
 4. ἀρήτης Voss. ἀρρήτης vulgo. F. ἀρρήτης Lennep. ad Col. p.
 128. 5. Αἰῶνος κόσμος Voss. 7. Γέννας Af. Voss. PAI. Φυῆ
 vulgo. μείωσι Voss. V. N. 10. εὐόλπον Voss. εὐόλβον vulgo.

ad historiam illius memorabile
 est. GESA.

XII. (11) 15. Κλάδον πάλλων,
 quasi muscae abigendae essent.

GESA.

XIII. 1. Ruhnkenius ad Tim.
 Lex. p. 28. ἀμφιθαλῆς ex h.
 XLVI. 2. restituendum putabat,
 nisi quis praeferret αὐξιθαλῆς.

XIII. (12) 7. Lennep. ad Col.

p. 129. Γέννα, Φυῆς μείωσι, vt
 conueniat cum v. 3. Scaliger
 forte legit μαιῶσι, respondet
 certe obstetrix. GESA.

XIII. 7. Toupus Em. in Suid.
 T. II. p. 95. Φυῆς μαιῶσι corri-
 gendum putat. Faciliorem re-
 recepi Lennepii emendationem.

XIII. 10. Εὐόλβε dedi ex h.
 XXV. 8.

XIV. (13) ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Πότνα 'Ρέα, θύγατερ πολυμόρφε Πρωτογόνοιο,
ἧ λῆς ταυροφόνος ἱερότροχον ἄρμα τιταίνει·
τυμπανόδεπε, Φιλοισρομανές, χαλκίκεροτε κέρη,
μήτηρ Ζηνὸς ἄνακτος, Ὀλυμπίη, αἰγιόχοιο·

5. πάντιμ', ἀγλαόμορφε, Κρόνῃ σὺλλεκτρε μά-
καιρα·

οὔρεσιν ἧ χαίρεις, θνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς·
παμβασίλεια 'Ρέα, πολεμόκλνος, ὀβριμόθυμε·
ψευδομένη σῶτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
μήτηρ μὲν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.

10 ἐκ σὲ γὰρ καὶ γαῖα καὶ ἔρᾶνός εὐρύς ὑπερθεν,

XIV. Dinnerus p. 688. omittit v. 3. 4. 6. 14. 2. ἄρμα Af. Paris. β ταυροχάγον ἄγματι τείνεις Voff. ἄματι ταινεις P A I. ἧ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἄμμα τιταίνει vulgo. 4. Hunc ver- sum inf Af. Voff. Paris. α. β. cod. Cant. Nou. Lecti. II. 3. 7. πολεμόκλμοι vulgo. 10. ὑπερθε Voff.

XIV. (13) 2. Cum currus Rheae alligetur leonum potius quam taurorum, Cl. Pierf. Verif. p. 32 Ταυροφόνων legi vult h. e. leonum. Firmat ex Sophocl. Philoct. 403 sq. sed ibi ταυροκτόνων λεόντων iungitur. Ceterum ἄρμα pro ἄμα primae edit. etiam a manu docta adscri- ptum notat Doruillius ad Cha- rit. p. 788. O E S N.

XIV. 2. Praeclare Pierfonus Verifim. I. 3. ταυροφόνων corre- xit. Sed idem non vidit, post v. 2. temere elapsum esse ver- sum, qui interceperit λεόντων, cum ταυροφόνων coniungendum. Res clara est ex Hymno 26. v. 3. ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρο- μον ἄρμα λεόντων. Δ V M N K.

Non comminiscor, qualis esse versus iste potuerit, quem exci- disse putat Ruhenkenius, prae- sertim quum τιταίνει ἄρμα de iumentis tantum dicatur, nec praepositio ἐπὶ intelligi queat. Quare aliam emendationis viam ingressus sum. Λῆς vbi semel oblitteratum erat, caeterae cor- ruptiones sponte consequutae sunt. Singulari similiter vitius Homerus in illis: ἰδρώσει δέ τευ ἵππος εὐξοον ἄρμα τιταίναν.

XIV. (13) 8. Ψευδομένη σῶ- τεира Splendide mendax serua- trix Iouis certe sui fuit, quem suis mendaciis Saturni faucibus subduxit. O E S N.

XIV. 10. Aptè comparauit
S 2

καὶ πόντος, πνοιαί τε. Φιλόδρομος, ἀερόμορφε,
 ἔλθέ, μάκαιρα θεά, σωτήριος εὖφρονι βελῇ,
 εἰρήνην κατὰγρσα σὺν εὐλβοῖς κτεάτεσσιν,
 λύματα καὶ κῆρας πέμπεσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

XV. (14) ΔΙΟΣ θυμίαμα, σύρακα.

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
 μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον, ἥδ' ἐπ' εὐξιν.
 ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε πάντα,
 γαῖα θεὰ μήτηρ, ὄρεων θ' ὑψαυχένης ὄχθοι,
 5 καὶ πόντος, καὶ πᾶν θ', ὅπ' ὅς' ἐρανὸς ἐντὸς ἔταξε.
 Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτέχ' ἐχ' ἐκταίβατα, ὀβριμόθυμε,
 παντογένηθ' ἄρχῃ πάντων, πάντων τε τε-
 λευτή.

σεισίχθων, αὐξήτά, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
 ἀσραπίε, βρονταίε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ·

10 κλυθί μευ, αἰολόμορφε, δίδε δ' ὑγίειαν ἀμεμφῇ,

13. ευολπον Voll. XV. Dinnerus p. 288 v. 3. 4. 5. 11. omit-
 tit. 1. Πολυτίμητε Voll. Thr. πολύτιμε vulgo. 2. μαρτυρίαν
 vulgo. τιθέμεθα Voll. Thr. 3. διὰ σὴν — τάδε πάντα Thr. τά-
 δε ῥεῖα vulgo. 4 et 5. om. Thr. F. ὑψαυχένης ex H. 31, 4 Len-
 nep. ad Col. p. 129. ὑψηχεῖς vulgo. 6. Ζεῦ σκηπτ. μέγιστε, κατ.
 Thr. 9. ἀσραπίε et φυτάλιε vulgo. Φιτάλιε Voll. Φιτάλ-
 μιε Schrad. ad Muf. p. 225. 10. με et δὲ ὑγίειαν vulgo. In ver-
 su 2. Thyllitiani additamenti λοιβαῖτι et in v. 3. δ' ὑγίειαν erat.

Schneiderus Apollonium Rhod.
 I. 1098 sq.

XV. Diuersus in hoc hymno
 atque in superioribus stilius.
 Nec latuere recentioris aetatis
 vestigia Tiedemannum p. 84.

XV. (14) 1. Versum claudi-
 cantem non difficile est stabili-
 re: sed quid poeta dederit, po-
 nere difficile est. Doruill. ad
 Charit. p. 771. coniiciebat Ζεῦ,

πολύτιμε Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθιτε, vel
 Ζεῦ πολυτιμότητε, Ζεῦ. Pierfo.
 Verif. p. 33 Ζεῦ πολύτιμε, πά-
 τερ κ.τ.λ. Simplicior ratio,
 quam posui in Var. Lectu.

ο κ ε η ν.

XV. (14) 2. Μαρτυρίαν λυτή-
 ριον puto esse testimonium pu-
 blicum, tabellam, qua liberatio-
 nem a quocunque malo aliquis
 significat. ο κ ε η ν.

εἰρήνην τε θεάν, καὶ πλέτε δόξαν ἄμεμπτον.

[Pro versu 7 — 11 habet isios Thryll. quorum duo medii sunt H. 18, 20 et 21.

αὐτοπάτωρ μακάρων τε θεῶν πάντες ἡδὲ καὶ
ἀνδρῶν.

· ἀλλὰ χάριν λοιβῇσι δίδε, φρεσὶν αἴσιμα
πάντα.

ζωὴν δ' ὀλβιόθυμον. ὅμῃ δ' ὑγίειαν ἀνασσαν
εἰρήνην τε θεὸν κροτῆρόν ἀγλαότιμον·
καὶ βίον εὐθύμοισιν αἰεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.]

XVI. (15) ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη, ἡερόμορφε,

Ἦρη παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
ψυχοτρόφες αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς.
ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογενέθλα.

5 χωρὶς γὰρ σέθεν εἶδέν ἔλως ζωῆς φύσιν ἔγνων·
κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκραμένη ἥρι σεμνῇ.

XVI Dinnerus p. 304. v. 4 — 8. omittit. 1. ἐνέμμενε Voss.
ἐνημένη P. A. I. Paris. α. β. Dinner. p. 304. ἐνημένη, ἀερόμ.
vulgo. 2. Ἦρα vulgo. 4. μὲν διεγῶν, ἀνέμων vulgo. μερ διεγ.
Ask. μὲν μεγῶν P. A. I. Paris. β. μὲν μάτης Paris. α. μητης ἀνεμων
Voss. ἀνέμων P. μὲν γενετῆρ Dinnerus, vnde Slothouwerus γενέτειρ.
6. περὶ σεμνῶς vulgo. πυρὶ coni. Lennep. ad Col. p. 130. ἅπασι — ἥρι

XVI. (15) 4. Nihil videbatur
melius, quam cum Voss. eiicere
διεγῶν, et legere Ὀμβρων μὲν
μήτηρ. O E S N.

XVI. 4. Μητες e cod. Ruhn-
kenius legit.

XVI. (15) 6. Quomodo elum-
bi versui consulere voluerint viri
docti, indicatum. Videndum,
an res ipsa satis conueniat. Ἦ-
ρι plane repugnat, nisi mistam

Iunonem h. e. aëra aëri velis.
Neque vero πυρὶ admiserim,
quod suo versum languori relin-
quit, et ponit, quod nescio an
poeta hic voluerit, aera semper
igni permittum. Quin περικε-
κραμένη ἥρι s. aer est omnibus
rebus. O E S N.

XVI. 6. Fallitur Gesnerus,
absurdum putans, Iunonem ae-
ri mixtam dici. Non aerem ae-

πάντων γὰρ κρατέεις μένη, πάντεσσι τ' ἀνάσσεις,
 ἡερίοις ῥοίδοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
 ἀλλὰ μάκαιρα θεά, πολυνύμε, παμβασίλεια,
 10 ἔλθοις εὐμενέεσσα καλῶ γήθοντι προσώπων.

XVII. (16) ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ Θυμιάμα, σμύρναν.

Κλυθι, Ποσειδάον γαίόχε, κυανοχαῖτα,
 ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι τρῖαιναν·
 ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
 ποντομέδων, ἀλίδεπε, βαρύκτυπος, ἐννοσίγαιε,
 5 κυμοθαλῆς, χαριτῶπα, τετράορον ἄρμα διώκων,
 εἰναλίοις ῥοίδοισι τινάσσων ἀλμυρὸν ὕδαρ·
 ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θα-
 λάσσης,
 κύμασι τερπόμενος, θηρσὶν θ' ἅμα, πότνιε δαῖμον.
 ἔδρανα γῆς σῶζοις καὶ νηῶν εὐδρομον ὁρμήν,
 10 εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἥδ' ὄλβον ἀμεμφῇ.

[eis Ποσειδῶ hunc hymnum habet Thryll. n. IV.

Κλυθι Ποσειδάων, Ζηνὸς παῖ πρεσβυγένηθλε,
 οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἡδὲ καὶ ἀν-
 δρῶν.

ὃς ναίεις κορυφαῖος ἐπ' Οὐλύμποιο καρήνων
 δεύτερος ἐκ Διὸς εἰληχῶς πάντεσσιν ἀνάσσειν.

5 ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι τρῖαιναν.

Doru. ad Charit. p. 171. 7. Πάντως Voff. 8. ῥοίδοι Voff. XVII.
 5. Pro θέμεθλα Dinnertus p. 661. τρῖαιναν habet, e v. praecedente.
 4. Ποντομέδων Voff. 4. βαρύκτυπε vulgo. 7. ἔλαβες Af. 8.
 θηρσί Af. πότνιε vulgo. 9. Ἐδραναγῆς Af. Ἐδρὰν ἄγεις σῶζοις
 Voff. 10. εἰδ' ὄλβον Voff. XVII. 2, 4. πάντων Thrg. F. πάντεσ-

ri, sed numen deae aeri mixtum,
 i. e. deam aetern esse poeta
 dicit.

XVII. 8. Πότνιε δαῖμον scripsi
 ex h. X. 20. Communes hae ap-
 pellationes repeti solent.

εὐρύμεδον, χαριτῶπα, τετράορον ἄρμα διώκων.
ὦ ἄναξ ποντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυσοπόλοις χαίρων ὅσοις τε σεβασμοῖς,
Ἰλαος εἴης, εὐτυχίην μύησι προφαίνων.)

XVIII. (17) ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ *.

ὦ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάριον λειμῶνα βαθίσκιον ἠδὲ λιπανυγῇ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτῆχε, τὰδ' ἱερὰ δέξο προθύμως·
Πλέτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἀπάσης,
5 πλετοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.
ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασί-
λειαν,

ἔδραν ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταῖον·
ὃς θρόνον ἐσῆριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
τηλεπόρον τ', ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον
ἀδην,

10 κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης.
ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτε χάριν, ὦ πολυ-
δέγμον,

ση ειαν. 7. ἄναξ παντοκράτωρ ἱερώτατος, ει γ. 8. μυσοπολοις ει
γ. 9 μύηταις vulgo. XVIII. * ΤΤΦΩΝΑ ΑΓ. Voff. P. A. I. Parif.
α. 1. Ὁ τὸν ἐπιχθ. Voff. 3. σκηπτῆχε P. δέξο προθύμως
P. A. I. 4. Πλέτωνος ὃς κατ. Voff. 7. ἔδραν vulgo. Ἐδραν
Valck. ad Eurip. Phoen. γ. 1451. κραταίων Voff. 11. ὁ πρ.
Esch. Sed ὃς, quod habet etiam Parif. α. defendit Valk. ad Eurip.
Phoen. 1451. κρατης Voff. πολυδαῖμον vulgo.

XVIII. * In vulgat. edit. per-
peram ΕΙΣ ΤΤΦΩΝΑ.
ΣΤΕΡΗ.

XVIII. 9. Ἀκάμαντα Orcum
non potuit aliter dicere, nisi
quod continuo mortuos recipe-
ret. Alioquin ἀδάμαντα legi

oporteret, quod non solum lā-
pidem significare ex Hesychio
discimus.

XVIII. 11. Πολυδέγμον emen-
datio est Ruhnkenii ad Hom. h.
Cec. γ. 9.

Εὐβελ' ἀγνοπόλε Δημήτερος ὅς ποτε παῖδας
 νυμφεύσας λειμώνος ἀποσπαδίην διὰ πόντε,
 τετρώροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἡγάγεσ ἀντρον,
 15 δῆμα Ἐλευσῖνος, τέθι περ πύλαι εἰς' Ἀῖδαο.
 μένος ἔφους ἀφανῶν ἔργων Φανερῶν τε βρα-
 βευτής.

ἐνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
 σεμνῶς μυσοπόλοις χαίρων ὁίοις τε σεβασμοῖς.
 ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρητότα μύσαις.

XIX. (18) ΚΕΡΑΤΝΙΟΥ Διὸς θυμίαμα, σύρακα.

Ζεῦ πάτερ, ὑψιβρομον πυρσανγέα κόσμον
 ἐλαύνων,
 τραύτων αἰθερίας τεροπῆς πανυπέρτατον αἴ-
 γλην,

παμμακάρων ἔδρανον θείαις βροντῇσι τινάσσων,

12. Εὐβελ' Voff. 13. ἀποσπαδίην vulgo. ἀποσπατήν Porius ap.
 Steph. Malim ἀποσπαδίην. οὐκ κ. 15. εἰς Αἴ. Α. 17. ἱερότιμε
 ἀγλαώτατε Voff. ἱερώτατε vulgo. 18. μυσοπ. Αἴ. μυσοπόλοις
 vulgo. XIX. 1. ὑψιβρομον πυρσανγέα vulgo. ὑψιβρο. Pierf. Verif.
 p. 53. πυρσανγέα fusp. Doru. ad Charit. p. 773. probante Pierf.
 et Ruhnkenio in Ep. crit. p. 232. 2. Στράτων Voff. 3. Μακά-
 ρων Voff. βρονταῖσι vulgo.

XVIII. (17) 12. Εὐβελ'.
 Quam commune sit hoc nomen,
 ostendit noster Index, Plutoni-
 que quam apte conueniat.

οὐκ κ.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον e ve-
 teri lexico memorat Stephanus
 in Thesauro.

XVIII. (17) 16. Ἀφανῇ ἔργα
 simpliciter videntur ἀδης ille vel
 ἀδης, status et vniuersitas
 omnium, quae sunt illa quidem

aut esse ponuntur, sed sensus
 nostros fugiunt. Multum hac
 de significatione disputaui in
 Diss. de Ψυχῇ Hippocratis,
 quae habetur in Commentariis
 Soc. Gotting. T. I. οὐκ κ.

XVIII. (17) 18. Cl. Lennep.
 ad Coluth. p. 130 malit μύσας,
 quo alias vtitur noster.
 Sed hic statim μύσας appellat:
 et Plutonem saueere μυσοπόλοις.
 ipse Orpheus fuerat in sua Eu-
 rydice expertus. οὐκ κ.

νάμασι παννεφέλοις ξεροπὴν φλεγέθεσαν ἀναί-
θων·

5 λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστῆρας, κρατερὲς τε κε-
ραυνῆς,

παμφλέκτες, κραιπνῆς, φρικώδεας, ὀβριμο-
θύμους,

βάλλων εὐροθίους, φλογερές, νεφέεσσι καλύπτων
πτηγνὸν ὄπλον δεινόν, κλονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἀγνόν·

10 ῥοίζε ἀπειρεσίᾳ δινεύμασι, παμφάγον ὀρμῇ,
ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρηστῆρος
εὐράνιον βέλος ὃζὺ καταιβάτῃ αἰθαλόεντος.
ὃν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανόουσα,
καὶ θῆρες πτήσουσιν, ὅταν κτύπος ἕας ἐσέλθῃ·

4. ἀναίων Voff. 5. κραιπνῆς Af. 6. Hic versus vulgo post
v. 7. legebatur. κρατερῆς vulgo. 7. ἐς εὐροθίους vulgo. βελέεσσι
vulgo. 8. κλονοκάρδιον vulgo. Quid si τρομοκάρδ. vel potius κλο-
νοκάρδισιν; Hoc etiam susp. H. Steph. ο ε σ κ. ὀρθοκάρδιον Voff. 10.
Ροίζον Voff. 11. Ἀρρηκτον Voff. 13. παμφανώουσα Voff. 14.
πτήσουσιν Af. πτυσουσιν Voff. πτήσασαεν Esch. ακτυπος Voff.

XIX. 5. 6. 7. Κραιπνῆς τε
κεραυνῆς emendat B. Slothouwe-
rus. Melius visum est, hanc
emendationem v. 6. adhibere,
quem quum post hunc, βάλλων,
legeretur, ante eum collocaui.
Aliter locus intelligi non pote-
rat. Βελέεσσι ex νεφέεσσι cor-
ruptum esse, apertum est. V.
vers. 16. 17. Dictio hunc hy-
mnium aliquanto Onomacriteis
recentiorem esse arguit.

XIX. (18) 8. De duabus con-
iecturis in V. L. propositis ita
mihi placet posterior, ut vix du-
bitem, esse ab auctore: ita pul-
chre iungerebantur effectus terrifi-

ci fulminis ac tonitru, turbare
et agitare cor, tum erigere pi-
los. Praeterea pone dictantem
balbum aliquem, ille χρόνον et
κλόνον vix distinguet, ut H. 28.
13 χλοοκάρποις et χρσοκ. ο ε σ κ.

XIX. 8. Aut valde fallor, aut
mendosum est hoc vocabulum
κλονοκάρδις: quod tamen pro eo
reponam aliud mihi in mentem
nunc non venit, quam κλονοκάρ-
δις, quasi dicas, corda qua-
tiens, metu videlicet. στερη.
Sic etiam Wakefield. Silu. crit.
II. p. 91. qui praeterea in se-
quente versu ἀργὸν pro ἀγνόν
scribendum putat.

15 μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κε-
ραυνός

αἰθέρος ἐν γυάλοισι· διαρρήξας δὲ χιτῶνα,
οὐράνιον προκαλύμμα, χαλαῖς ἀργῆτα κεραυνόν.
ἀλλὰ μάκαρ, θυμὸν βαρὺν ἔμβαλε κύμασι
πόντε,

ἥδ' ἑρέων κορυφῇσι· τὸ σὺν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.

20 ἀλλὰ χάριν λειβῆς σὺ δίδε φρέσιν αἴσιμα
πάντα,

ζωὴν τ' ὀλβιόθυμον, ὅμῃ θ' ὑγίειαν ἀνασσαν,
Εἰρήνην τε θεὸν κροτοτρόφον, ἀγλαότιμον,
καὶ βίον εὐθύμοισιν αἰεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

15. Μαρμαίρει Voff. 17. Vulgo βάλλεις. An βαλεῖς; ex κ.
κεραυνόν Af. 18. θυμὸν ὀβριμον vulgo. 19. κορυφαῖς vulgo.
πρῶτο οἶσμεν P. 20. λειβαῖσι δίδω vulgo. 21. ἅπασαν Voff.
21. Vulgo omisissus. Inferunt Af. Parif. α. β. cod. Cant. Nou. Lectit.
II. 5. et Voff. nisi quod hic θεον pro θεόν.

XIX. (18) 17. Si pro βάλλεις
reponatur aliud verbum, stabit
versus. Nisi forte quis maiorem
deprauationem huic loco subesse
suspicietur, et προτέλυμα le-
gendum pro προκαύμμα.

Η. ΣΤΕΡΗ.

XIX. (18) 17. Sed Scaligera-
nis notis edit. Plant. additum:
H. Stephanus hunc versum ita
emendandum putat, οὐράνιον βάλ-
λεις προκαλύμμ' ἀργῆτα κεραυ-
νόν· quod mihi non placere fa-
teor. Nam sic facit κεραυνόν
προκαύμμα, cum nubes potius
sit vestimentum Dei, quo rupto
fulmen profilit. Sic sancti et-
iam nostri poetae. G E S N.

XIX. 17. Qui H. Stephanum
verborum ordinem mutasse tra-
dunt, non videntur animadu-
eruisse, eum sic fortasse scriben-
dum putasse: διαρρήξας δὲ χιτῶ-
να οὐράνιον, βάλλεις προτέλυμν'
ἀργῆτα κεραυνόν. B. Slothou-
werus ἀφίεις coniecit. Malui
ego librorum vestigiis insistere:
nec χαλᾶν ab huius hymni di-
ctione abhorret. Βροντῇ χαλᾶν,
sed obsceno significato, dixit
Sotades apud Athenaeum p.
621.

XIX. (18) 18. Cf. H. 35, 16
et Argon. 335. G E S N.

XIX. 18. Βαρὺν emendatio
est B. Slothouweri.

XX. (19) ΔΙΟΣ ἀσραπέως * θυμίαμα, λιβα-
νομάναναν.

Κικλήσκω μέγαν, ἀγνόν, ἐρισμάραγον, περί-
φαντον,

ἥεριον, φλογόεντα, πυρίβρομον, ἥεροφεγγῇ,
ἀσράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
φρικώδῃ, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἀγνόν,

5 ἀσραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

XXI. (20) ΝΕΦΕΛΩΝ * θυμίαμα, σμύρναν.

Ἅεριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, ἔρανόπλαγκτοι,
ὄμβροτόκοι, πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον·
βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι. ὑδροκέλευθοι·
ἥερος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδῃ ἔχουσαι·

5 πνεύμασιν ἀντίσπασοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
ὑμέας νῦν λίτομαι, δροσοείμονες, εὐπνοοὶ αὖραις,
πέμπειν καρποτρόφος ὄμβρεος ἐπὶ μητέρα γαίαν·

XX. * ἀσραπέως Voff. 1. Κικλήσκων Voff. 2. ἥεριον et
πυρίδρομον ἥεροφεγγῇ vulgo. πυρίβρ. Pierf. Verif. p. 53. 5. πατ
— ον αὐγῇ Voff. 5. Ἀσραπέα etiam Af. Parif. α. Voff. ἀσραπέα
al. XXI. * ΝΕΦΩΝ Af. Parif. α. Νεῶν P. 2. οβριμοτοκοί
Voff. πνοιαῖσιν vulgo. 3. ἐρίβρομοι Voff. ὑδροκέλευθοι vulgo. 4.
ἥερος et φρικώδῃ vulgo. 5. ἀντισπάσους Voff. 6. ὑμᾶς vulgo.
εὐπνοοὶ Voff.

XX. 4. Αἰνόν B. Slothouwe-
rus, ἀργόν Wakefieldius in Sil-
va crit. vol. II. p. 92. conii-
cit.

LXXX. 3. LXXXIII. 7. Eadem
etiam Schneideri sententia est.

XXI. (20) 4. Abresch. in Ad-
dend. et corrig. ad Aesch. p.
648 emendare dicitur: Ἀέρος ἐν
κόλπῳ πατ. φρικώδεα χύσας.

XXI. 3. ὑδροκέλευθοι dedi ex
XXII. 6., XXIV. 2. LI. 13.

G E N.

XXII. (21) ΤΗΘΥΟΣ * θυμίαμα, λιβανο-
μάνναν.

Ὡκεανῷ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν,
κυανέπεπλον ἄνασσαν, ἑύτροχα κυμαίνεσαν,
αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
θρυῶσ' αἰγιαλοῖσι πέτρῃσί τε κύματα μακρὰ,
5 εὐδίοις ἀπαλοῖσι γαληνιώσα δρόμοισιν,
νηυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφος, ὑγροκέλευθε·
μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
καὶ πάσης πηγῆς νυμφέων νασμοῖσι βρυῶσης·
κλυθὶ μευ, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέσ' ἐπα-
ρήγοις.

10 εὐθυδρόμοις ἔξρον νηυσὶν πέμπουσα μάκαιρα.

XXIII. (22) ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὡ κατέχων πόντε ρίζας, κυαναυγέτιν ἔδρην,
πεντήκοντα κόρησιν ἀγαλλόμενος κατὰ κύμα,
καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλάνυμε
δαῖμον·

πυθμὴν μὲν πόντε, γαίης πέρας, ἀρχὴν ἀπάντων·

XXII. * Vulgo ΘΑΛΑΣΣΗΣ. 1. τηθὴν Voff. 3. πα-
τασσομένην Voff. 5. εὐδίοις Voff. εὐδεινοῖς vulgo. 6. θηροτρό-
φε vulgo. 6. ναυσὶν vulgo. 8. Dianeros v. 8. omittit. νυμφῶν
vulgo. βρυῶσαις Voff. 9. με vulgo. 10. ναυσὶν vulgo. XXIII.
2. κόραις vulgo. 3. Νηρεῦ Voff. 4. Πυθμὴν μὴν Voff.

XXII. * Recte Dinnerus p.
749. animaduerit hunc hymnum
Τηθύος, non Θαλάσσης inscribi
debere.

XXII. 1. Vide ad Argon. 337.

XXII. 5. Vide Hesych. in εὐ-
θυδ.

XXIII. (22) 2. Vt 23. 3.
ΟΕΣΗ.

XXIII. (22) 4. Orphica igitur
illa Thaletis sententia de ortu
omnium ex aqua. cf. 24. 2.

ΟΕΣΗ.

5 ὅς κλονέεις Δηῆς ἱερὸν βᾶθρον, ἥν' καὶ πνοιᾶς
 ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένους ἀποκλείεις·
 ἀλλά, μάκαρ, σεισμὸς μὲν ἀπότηρεπε, πέμπε δὲ
 μύταις
 ἔλβεν τ', εἰρήνην τε, καὶ ἡπιόχειρ' ὑγίειαν.

XXIV. (23) ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέος εἰναλίη νύμφαι καλυκώπιδες ἀγναί,
 φρίκται, ἐμβύθια, χοροπαίγμονες, ὑεροκέλευθοι,
 πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύεσαι,
 Τριτῶνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι .. ἐρὶ νῶτα
 5 θηροτύποις μερφαῖς, ὧν βόσκει σώματα πόντος·
 ἄλλοι δ' οἱ ναῖσαι βυθόν, Τριτῶνιον οἶδμα,
 ὑδροδόμοι, σκιρτηταί, ἐλίσσόμενοι περὶ κύμα,

5. πνοιᾶς Voss. 6. Ἐν μυχίοις — ἀποκλείεις Voss. ἀποκλείεις
 vulgo. 8. ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιόχειρον ὑγίειαν vulgo.
 XXIV. 1. Νηρέως vulgo. Νηρέος Dinner. p. 637. 538. qui v. 4. 5.
 6. 9 — 12. omittit. αγναίς Voss. ἀγναίς P. 2. σφράγια, βύθια,
 χοροπαίγμονες vulgo. 4. τριτῶνων Paris. α. 5. σώματ' Voss.
 σώματ' ὁ vulgo. 7. Ὑδροδόμοι Esch. ὑδροδόμοι vulgo, etiam Pa-

XXIII. 8. Legendum: πέμπε
 δὲ μύταις ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε
 καὶ ἡπιόχειρον ὑγίειαν. Librarius
 ὀλβιόχειρον scripsit, oculis ad
 praecedens ὄλβον aberrantibus.
 Hymn. 28. vs. 18. ex emendatio-
 ne Pierfoni ad Moer. Att. p.
 380. εἰρήνη θάλλουσα καὶ ἡπιόχει-
 ρη ὑγείᾳ, καὶ βίῳ εὐόλβῳ.
 Hymn. 83. vs. 8. ὄλβον ἐπιπνέου-
 σα καὶ ἡπιόχειρον ὑγίειαν. In-
 certus poeta Anthol. I. 57. p.
 84. de Apolline medico: ἡπιον,
 ἡδυεπῆ, ἡδύτροον, ἡπιόχειρα.
 αὐνηκ. Non perlanatum esse
 ab Ruhenkenio hunc locum vel
 illa, ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε, ποσά-

stant. Haec igitur correxi, ad-
 missa in ultimis verbis emenda-
 tione, quam in h. 83. fecit Por-
 sonus ad Eurip. Orest. 229.

XXIV. (23) Conf. Argonaut.
 334 sqq. quem citari video a
 Steucho Eug. de perenni Philof.
 7. II p. 454. O E S N.

XXIV. 2. Quid sint σφράγια,
 vix, puto, erit, qui doceat.
 Quare φρίκται, (ab horrore ma-
 ris) ἐμβύθια scripsi. Ἐμβύθιοι
 μάκαρες sunt in Argon. v. 336.
 Tum etiam χοροπαίγμονες dedi,
 cuius simile est χορομανής h.
 LII. 7.

XXIV. 7. Quod in Eschenba-

ποντοπλάνοι δελφίνες, ἀλιβρόθιοι, κυανανυγείς·
 ὑμέας κικλήσκω πέμπειν μύσας πολὺν ἔλβον·
 10 ὑμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
 εὐιέρει Βάκχοιο καὶ ἀγνῆς Φερσεφονείης,
 Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

XXV. (24) ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, σύρακος.

Πρωτέα κικλήσκω, πάντα κληῖδας ἔχοντα,
 πρωτογενῇ, πάσης φύσεως ἀρχαῖς ὃς ἔφηνεν,
 ὕλην ἀλλάσσαν ἱερὴν ιδέαις πολυμόρφοις,
 πᾶντιμος, πολύβελος, ἐπισάμενος τά τ' ἐόντα,
 5 ὅσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕπερὸν αὐτίς·
 πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθη-
 κεν.

ἀλλά, πάτερ, μόλε μουσιπόλοις ὀτίησι προνοίαις,
 πέμπων εὐόλβε βίότε τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

XXVI. (25) ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν * σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

Γαῖα θεά, μήτερ μακάρων, θνητῶν τ' ἀν-
 θρώπων,

rit. α. ἐλισσόμενα Dinner. p. 538. 9. Τμᾶς om. Voss. ὑμᾶς
 vulgo. 11. Περσεφ. Voss. Φερσεφόνειν P. XXV. Dianetus p.
 677. affert v. 1. 2. tum quasi continuos v. 4. 5. 3. 3. ἰδαί Alf.
 4. πομβυλος Voss. F. πάμβυλος. o. e. n. 6. γὰρ πρωτεῖ Voss. Ald.
 οσίαισι vulgo. 8. Dinner. p. 149. ἔργον habet. XXVI. * πᾶν
 σπ. πλάναμων Voss.

chiana editione, vitis plenissi-
 ma, haud dubie per errorem
 legitur, ὑδροδρόμοι, praeferen-
 dum duxi vulgatae lectioni. Lan-
 guida illa est, praesertim ob ea,
 quae praecedunt, multoque mi-

nus poetica, Si diligenter col-
 lati sunt codd. Parisini cum ed-
 Eschenbachii, credas nostram
 lectionem in Paris. β. esse.

XXV. (24) 2. Eadem fere de
 Nereo H. 22, 4 ο. e. n.

πάντροφε, πανδώτεια, τελεσφόρε, παντολέ-
τεια,

αὐξιδάλῃς, φερέκαρπε, καλαῖς ὥρησι βρύσας·
ἔδρανόν ἀθανάτῃ κόσμῳ, πολυποίκιλε κέρη,
5 ἢ λοχίαις ὠδίσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
αἰδῖν, πολύσεπτε, βαθύσερῶν, ὀλβιόμοιρε,
ἡδυπνόοις χαίρῃσιν χλόαις, πολυάνθεμε δαῖμον·
ἑμβροχαρῆς, περὶ τὴν κόσμος πολυδαίδαλος
ἄστρων

εἰλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ρεύμασι δεινοῖς.
10 ἀλλὰ μάκαιρα θεά, καρπὸς αὖξοις πολυγηθεῖς,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.

XXVII (26) ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ θυμίαμα, ποικίλα.

Ἀθανιάτων θεότιμε θεῶν μήτερ, τροφὴ πάντων,
τῇδε μόλοις κρᾶντεια θεά, σέο πότνι ἐπ' εὐχῆς,
ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων,
σκηπτῶχε κλεινοῖο πόλῃ, πολυώνυμε, σεμνή·
5 ἢ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, ἔνεκεν αὐτῇ
γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσ-
ηνεῖς.

ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθῃ
σοὶ ποταμοὶ κρηστέονται αἰεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα·
Ἰσὶν αὐδάχθεῖσα· σὲ δ' ἐλβοδότιν καλέουσιν,

2. παντόδ. Esch. 3. ὥραις vulgo. 6. αἰδῖα vulgo. 7. πολυάνθεμε Pierl. Veril. p. 54 vi alias. (ex H. 40, 17. 43, 2.) πο-
λυανθῆς vulgo. 8. ἡν vulgo. 9. ἀενάῳ Af. P. Al. quid ἢ δίνης; oesw.
11. ὀλβιόμοιρε Voss. εὐόλβοισιν Lennep. ad Col. p. 131: vi 9, 29.
31, 16. XXVII. 7. 8. Dinnerus p. 429. omittit. 9. Ἰσὶν vulgo.
Ἰσὶν δ' Dinnerus. Ἰσὶν Af. Parif. α. Voss. αὐδάχθης· ἐπὶ δὲ vulgo.
ἐλβοδότιν Voss.

10 παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζη.
 ἔρχεο πρὸς τελετήν, ὦ πότνια, τυμπανοτερεπής,
 πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνῃς συνόμενε,
 Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, Φίλοιςρε
 ἔρχεο γηθίσυνος, κέχαρισμένη εὐσεβήσιν.

XXVIII. (27) ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Κλυθί μεν, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱέ,
 παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
 εὐφρων, ποικιλόβελε, διάκτορος, Ἀργειφόντα,
 πτηνοπέδιλε, Φιλανδρε, λόγε θνητοῖσι προφῆτα·
 5 γυμνάσιν ὃς χαίρεις, δολίαις τ' ἀπάταις, ὀφιῦχε·
 ἐρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·
 ὃς χεῖρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὄπλον ἀμεμφές·
 Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριένιε, ποικιλόμουθε,
 ἐργασίαις ἐπαρώγε, Φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·

11. τελευτήν Voff. τυμπανοτέρη vulgo. τυμπανοτερεπὴ Dinnert. p. 429. XXVIII. 1. μοι Voff μιν vulgo. 2. Παγκρατες Voff. 3. διάκτορε vulgo. 4. Πτηνοπέδη. AL. 5. δολ. δαπάνης πολυῦχε Voff. τροφιῦχε vulgo. 8. Κωρικ. Voff. V. N. ἀπὸ τῷ Κωρυκιῶντι ἐν Παρνασσῷ, ἐν ᾧ αἱ Μῦσαι ἐτιμῶντο. Scholion marg. in altero Parisiensi.

XXVIII. 5. Elegantem Schneideri coniecturam, ὀφιῦχε, recepi.

XXVIII. (27) 8. Inter hunc versum et proxime praecedentem interiecta habentur haec verba in quibusdam edit. perinde ac si versum efficerent, Τῷ ὄρει ἐν ᾧ αἱ μῦσαι ἐτιμῶντο ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἑλικῶνι· quum tamen manifestum sit esse scholium, quod quum vocabulo κωρυκιῶτα adscriptum esset, ex margine in contextum irreperit. H. STERN.

XXVIII. (27) 8. Breuiter dicam. Scholiasta Stephanianus aliquid cogitabat de loco Herodoti 8, 36 ubi Delphorum quidam ἀνέβησαν ἐς τὴν Παρνησσὸν τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκειον ἀντρον ἀννεύκοντο. Sed noster sine dubio respicit ad illud suum antrum Mercurii, cuius admirabilem picturam dedit Lap. Pro. 17 sqq. Illud porro antrum Corycium appellatum fuit forte ad similitudinem illius celebratissimi in Cilicia anti, cuius

10 γλώσσης δεινὸν ὄπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνδρῶ-
ποισιν·

κλυθὶ μευ εὐχομένε, βίωτε τέλος ἐσθλὸν ὁπάζων,
ἐργασίῃσι, λόγῳ χάρισιν, καὶ μνημοσύνησιν.

XXIX. (28) ΤΜΝΟΣ Περσεφόνης.

Περσεφόνη, θυγάτηρ μεγάλῃς Διὸς, ἐλθέ, μά-
καιρα,

μυνογένεια θεά, πεχαρισμένα δ' ἱερά δέξαι·

Πλάτωνος πολύτμη δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι·

ἢ κατέχεις Δίδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,

5 Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμος, Δηῆς θάλας ἀγνόν,

Εὐμενίδων γενέτειρα, καταχθονίων βασιλεία·

ἦν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κέρην.

12. ἐργασίῃσι vulgo. χάριν Voss. XXIX. Dinnerus p. 635.
v. 4. 7. 16—20. omittit. 1. δάμαρ coni. Pierf. p. 35. ex Schol.
Apollo. 3. 845 sq. 5. βιοδῶτη Voss. 4. κεύθεα Alf. 5. ἐρατοπλό-
καμος Διὸς vulgo. Δηῆς Lennep. ad Col. p. 131. 6. ὑποχθονίων vulgo.

amabiles nobis descriptiones
Strabo 14 et Mela 1, 13 reli-
quere. Aut contra potius ho-
mines fabulosi antri Orphici no-
men tribuere illi Cilicio. Cete-
rum sine dubio Cebes Orphicum
illud antrum intelligit, cum in
describenda felicitate sui iam
beati Philosophi (p. 107 Schroed.)
πανταχῶ, inquit, εἶναι αὐτῷ ἀ-
σφάλεια ὥσπερ τὸ κορυμνίον ἄν-
τρον ἔχοντι. Ab hoc igitur an-
tro Mercurium κορυμνίτην hic
dici, mihi quidem dubium non
est.

GESN.

XXVIII. 10. Τὸ ἐστὶ δ, et in-
telligendum ἐστίν.

XXVIII. (27) 11. Τέλος
ἐσθλὸν non ad ipsam vitam tan-

tum referri puto, sed ad partes
illius et actus, qui hic memo-
rantur. Τέλος hic est, unde
τελεσφόρος dicitur et τελεσφο-
ρεῖν.

GESN.

XXIX. 5. Lennepii coniectu-
ram probat Toupus Em. in
Suid. II. p. 95. Praetulissem,
quod saepissime cum Διὸς per-
mutatum inuenitur, Ζηνός, nisi
Cereris nusquam, Iouis, ut pa-
tris Proserpinae, bis iam mentio
fieret. Fortasse tamen v. 7. scri-
psit ἦν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς
τεκνώσατο Δηῆς. Similiter h.
XXX. 6. Διὸς καὶ Περσεφονείης
ἀρρήτοισι λέντροισι τεκνωθεῖς.

XXIX. (28) 7. Illas ἀρρήτους
Τ

- μητρὲς ἐριβρεμέτε πολυμόρφε Εὐβελῆος,
 Ὠρῶν συμπάικτειρα, Φαεσφόρος, ἀγλαόμορφε·
 10 σεμνή, παντοκράτειρα, κόρη καρποῖσι βρύσσα,
 εὐφεγγής, κέρεσσα, μόνη θνητοῖσι ποθεινή,
 εἰαρινή, λειμωνιάσιν χαίρεσσα πνοῇσιν,
 ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
 ἀρπαγυμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
 15 ζωὴ καὶ θάνατος μένη θνητοῖς πολυμόχθοις,
 Φερσεφόνηια φέρεις γὰρ αἰεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
 κλυῖδι μάκαιρα θεά, καρπὲς δ' ἀνάπεμψ' ἀπὸ
 γαίης,

9. συμπάικτειρα vulgo. συμπάικτ. Heringa obs. 11 p. 87; vt H. 42. 7. Φαεσφόρε vulgo. 10. κόρη — βρύσσα Voss. 12. πνοῇσιν Ald. Paris. α. β. Dinn. p. 633. 648. πνοῇσιν vulgo. 13. χλοοκ. Af. Voss. V. ad 18. 8. χροοκάρποις vulgo. 14. ἀρπαγυμαῖα — μετοπωρ. Voss. ἀρπαγυμαῖα, λεχοῖ, μετοπωρινὰ Ald. ἀρπαγυμαῖα λεχοῖ Dinnertus p. 635. cui hic versus est ante praecedentem. 16. Φερσεφόνη Af.

γονὰς tamen enarrarunt Clemens Alex. Arnobius, ceteri. O E S N.

XXIX. (28) 8. Εὐβελῆα hunc Bacchum esse, probabile est. Vid. Ind. O E S N.

XXIX. (28) 9. Pleraque, quae sequuntur, pertinent eo, vt indicetur, alternam illam Proserpinae apud inferos superosque commorationem esse symbolum seminum latentium et prodeuntium. O E S N.

XXIX. (28) 9. Συμπάικτειρα ὥρων quae possit esse, forte difficile est dicere. Neque placet συμπέπτειρα, quod interpretatus est Scaliger. Horae, puellae floridae aetatis, quibuscum colludere Proserpinam decet. Itaque valde placet coniectura Cl. Heringa. O E S N.

XXIX. 9. Vide h. XLIII. 7.

XXIX. (28) 12. De correpta priore in πνοῇσι, et similibus dictum ad Arg. 163. O E S N.

XXIX. (28) 13. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 132 Scaligerum ita suspicatur legisse, Ἰρὸν Φαιδρύνουσα δέμας. O E S N.

XXIX. 13. Χλοοκάρποις etiam Lennepius ad Coluth. p. 132. et Dinnerus in v. Περσεφόνη. Versus 12. 13. 14. illustrari possunt ex Hom. h. Cer. 445. νεῦσε δὲ οἱ κῆρην ἔτεος περιτελλομένοιο τὴν τρίτῃ μὲν μοῖραν ὑπὸ ζῳφον ἡρώοντα, τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. . . Hic versum excidisse patet e v. 471. qui versui 465. continuatus fuit. Nam v. 466 — 470. male repetiti sunt facilli-

εἰρήνη θάλλεσθαι καὶ ἡπίοχαιρ' ὑγίειν,
καὶ βίω εὐέλβω, λιπαρὲν γῆρας κατὰγοντι
20 πρὸς σὸν χῶρον, ἄνασσα, καὶ εὐδύνατον Πλέ-
τωνα.

XXX. (29) ΔΙΟΝΤΣΟΥ θυμίαμα, σύρακα.

Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, θυατῆρα,
πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχειον ἄνωκτα,
ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρατα, δίμορφον,
κισσόβρονον, ταυρωπὸν, ἀρήιον, εὖιον, ἀγνόν,
5 ὠμάδιον, τριετῆ, βατρυετρώφον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὐβλεῦ, πολύβλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθεῖς, ἄμβροτε δαίμον·
κλυθι μάκαρ Φωνῆς, ἡδύς δ' ἐπίπνευσον ἐνήης,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις.

18. ὑγίαια vulgo. ἡπίοχαιρ' ὑγίαια Pierf. XXX. 1. διπύσσον
Thr. 2. πρωτόγονον P + I. πρωτοτόγον vulgo. 4. Κισσυβιον Voff.
5. ὠρμ AL. ὀρμάδ Esch. βοτρυοφύρον AL. βοτρυοφύρον vulgo. ἐρ-
νεσίπ. Voff. 6. Εὐβλεῦ, πολύβ. Pierf. Verif. p. 35. 8. ἐπί-

mo errore librarii e v. 448—452.
Clarius res explicatur supra v.
401. ὁπότε δ' ἔνθεις γὰρ εὐ-
δέειν εἶαρος ὥρῃ παντοδαποῖς θάλλ-
λει, τότε ἀπὸ ζόφου ἡγερόντος αὐ-
τὸς ἄντι μέγα θαῦμα θεοῖς θνη-
τοῖς τ' ἀνθρώποις. Itaque in Or-
phico hymno εἰαρινὴ vocatur
Proserpina, quod vergno tempo-
re ab inferis redeat, ἱερὸν ἐμφαι-
νεσθαι δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις;
et λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα,
quod auctumno ad Plutonem
revertatur. De reditu ad supe-
ros mentio fit in h. XLIII. 7.
8. 9.

XXIX. (28) 18. Vid. Pierfon.
ad Moeridem p. 380, b. ο ε ς κ.

XXX. (29) 2. Τρίγονος Bac-
chus etiam H. 51, 5, natus ex
Proserpina, Semele, femore pa-
tris sui. ο ε ς κ.

XXX. (29) 4 Ἀρήιον se Bac-
chus praefertim in bello contra
gigas praestitit. Et quid no-
tius illius in Orientem expedi-
tionibus? quid bellis a Nonno
descriptis portentiosius? ο ε ς κ.

XXX. (29) 5. An ὠμάδιος,
quod fertur humeris Silenorum
et Satyrorum? Ὀρμάδιος forte
impetuosus est. Τριετῆ noster
declarat H. 52, 4. ο ε ς κ.

XXX. (29) 8. Pro ἐπίπνευσον
ἐνήης legitur etiam ἐπίπνευσον
ἀμειννήης, ex qua lectione fortas-

XXXI. (30) ΗΜΝΟΣ Κερήτων.

Σκιρτήταί Κερῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
 ποσσίκροτοι, ῥομβηταί, ὀρέξεροι, εὐασῆρες,
 κρησιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἵχνεσι
 κέφοις,

ὄπλοφόροι, Φύλακες, κοσμήτορες. ἀγλαΐφημοι,
 5 μητρὸς ὀρειμανέος συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
 ἔλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισιν,
 βεκόλω εὐάντητοι αἰεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

XXXII. (31) ΤΜΝΟΣ Ἀθηναῖς.

Παλλὰς μενογενῆς, μεγάλῃ Διὸς ἔκγονε σεμνῇ,
 δία μάκαιρα θεά, πολεμοκλῶος, ὀβριμόθυμε,
 [Ἀρξήτ', εὐρήτη, μεγαλῶνυμος, ἀντροδιαίτε
 ἢ τε διαίσεις ὑψαυχένας ἀκρωρείας.

5 ἢ δ' ὄρεα σκίοεντα, νάπησί τε σὴν φρένα τέρπεις.]

νευσον vulgo. ἐπίπνευσον ἀμενηνῆς Alf. ἐπίπνευσον ἀμενῆς Paris β.
 ἐπίπνευσον ἀμενηνῆς Paris. α. ἀμενῆς Voss. ἀμενηνῆς P. XXXI.
 2. Ποσσίκροτοι Alf. 3. κρησιλύραι vulgo. ἵχν. κρηφιν Voss. κέφοις
 Valcken. ad Amm. p. 134. κέφοις vulgo. ὀρειομανῆς vulgo. XXXII.
 Diannerus, qui insigniora excerpisse se dicit, v. 4. 5. 14 16. p. 20.
 omittit. 1. ἔκγονε Thr. ἔγγονε vulgo. 2. πολεμοκλῶος vulgo.
 ὀμβριμ. Voss. 3. 4. 5 om. Thr. 3. αὐρήτη, μεγαλῶνυμε vul-
 go. 4. ἢ διαίσεις ὄχθους ὑψαύχενας ἀκρωρείας vulgo. 5. νάπαισι vulgo.

se non male retinebimus ἐπί-
 πνευσον. H. 8. 7. H.

XXX. 8. Veram lectionem
 esse ἐπίπνευσον ex h. LXXXI. 5.
 et LXXXIV. 8. intelligitur.

XXXI. (30) Conf. H. 37.

1 G E S N.

XXXI. (30) 3. Κέφοις etiam
 legit Scaliger. Et possunt ta-
 men quaedam Curetum etiam
 κωφὰ ἵχνεα intelligi, cum sine
 sonitu et tumultu vagari tantum

videntur, non audiuntur etc. vt
furdi ictus apud Plinium, qui-
 bus arbores sine sono caeduntur.

G E S N.

XXXI. 7. Vide h. I. extr.

XXXII. (31) 3. 4. 5 aliunde
 huc translatos suspicatur Cl.
 Rubmk. quippe nihil ad Miner-
 vam, sed forte ad Dianam aut
 Rheam pertinentes. Ac nescio,
 an praeter licentiam hac in re
 auctoris hymnorum aliquid pro

ὄπλοχαρῆς, οἰσρῆσα βροτῶν ψυχὰς μακίῃσιν·
γυμνάζουσα κόρη, Φρικώδεα θυμὸν ἔχουσα.

Γοργοφόνος, Φυγόλεκτρε, τεχνῶν μήτερ πολύ-
ολβε.

ὀρμάσειρα, φίλοιςρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.

10 ἄρσῃν μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεμήτοκε, μήτι.

αἰολόμορφε, δράκαινα, φιλένθεος, ἀγλαότιμε·

Φλεγραΐαν ὀλέτειρα γιγάντων, ἵππελάτειρα.

Τριτογένεια, λύτεира κακῶν, νικηφόρε δαῖμον,

χλαυκῶφ', εὐρεσίτεχνε, πολυλλίστη βασιλεία

6. ὄπλοχαρῆς et μακίῃσιν vulgo. ψυχῶν Thr. 7. κόρη. γυμνὸν
θυμὸν Voss. κόρη, Φρικώδη vulgo. 8. Γοργοφόνος Φυγόλεκτρε vulgo.
Φυγόλεκτρε Alf. Φιλόλεκτρε Voss. 8 — 12. om Thr. 10. πολε-
μάτοκε vulgo. 11. φιλένθεος vulgo. 12. Φλεγμαίνων Voss. γιγάντων
τ' Dian. 14. Vulgo hic versus post v. 17. collocatus. 14. Γλαυ-

tuendo illorum hic loco dici
queat. Ceterum ne quis de v.
6 similia cogitet. Videtur Pal-
las Gorgone obiecta furiosum
terrorem iniicere. Et vid. v. 9.

GESN.

XXXII. 3. 4. 5. Quomodo
Minervae, cui dicatus hymnus
est, haec attributa conveniant,
non satis intelligo. Recte qui-
dem scholiastes ad Hesiod.
Theog. 411. monuit, *μυρία παρ'*
Ὀρφεὶ τὰ μεταληπτικῶς ἔχοντα
τῶν ὀνομάτων reperiri. Sed vix
dubitum, quin hi versus vel ex
hymno in Dianam aut in Rheam
scripto, vel aliunde huc migra-
rint. Tales translationes in Or-
phei MSS. non infrequentes es-
se, apparet ex codice Thryllit.
apud Gesnerum p. 206. 208. [h.
XV. et XVII.] item ex MS. bi-
blioth. Matrit. p. 87. vbi duo
versus, hymno 39. adiecti, fru-

stra ab Iriarte pro ineditis ven-
ditantur, cum eo tracti sint ex
hymno 44. *ΑΥΝΗΝΚ.*

XXXII. 4. Vulgata lectio in-
telligi non potest. Ὀχθῆς ab
interprete illatum perturbavit
veterem lectionem, quam ex
conjectura reposui.

XXXII. (31) 7. Κάρη γυμνά-
ζειν licet intelligi queat: tamen,
forte mea culpa, mihi non pla-
cet. Ponerem potius *κόρη.*
GESN.

XXXII. (31) 8. V. Fr. 29
Φυγόλεκτρε probat etiam H.
Steph. GESN.

XXXII. 8. Legendum credi-
derim Φυγόλεκτρε. H. ΣΤΕΡΗ.

XXXII. (31) 10. Cf. H. 8, 4.
GESN.

XXXII. (31) 11. De draconis
cum sapientia cognatione, de
draconibus in ornatu Minervae,
hic multa dicere possit, si quis

15 ἤμασται καὶ νύκτας αἰεὶ νεάττησιν ἐν ὥραις,
 κλυθὶ μευ εὐχομένε, δὸς δ' εἰρήνην πολυόλβον,
 καὶ κέρων ἡδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις. ;

XXXIII. (32) ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινὴν,
 ἣ μένη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὄρμην,
 καὶ ζάσιν ἀλγινύεσσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι μά-
 χησιν

ἐν πολέμοις κρίνεσθαι, τρεπαιέχοισιν ἐπ' ἔργοις,
 5 οἷς ἂν ἐφορμαίνεσσα φέρης γλυκερώτατον εὐχος.
 πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος κλέος
 ἐσθλὸν

Νίκη ἐπ' εὐδ' ἔω κεῖται, θαλίῃσι βρυάζον.
 ἀλλά, 'μάκαιρ', ἔλθοις πεποθημένῳ ὄμματι
 Φαιδρῶ,

αἰεὶ ἐπ' εὐδόχοις ἔργοις κλέος ἐσθλὸν ἄγασθαι.

καὶ Αf. Voss. 15. νεάτταισιν vulgo. 16. με vulgo. 16 et 17. om. Thr. 17. πόρην ἢ εὐγίειαν ἐπ' ὄλβ. Voss. XXXIII. 1. πο-
 θεινὴ Voss. Hunc versum Dinnerus habet p. 540. Tum addit: *et*
πορ: et ponit quinque continuos versus hos: 7. 2. 3. 4. 5. 5. ἀλγει-
 νο. Αf. Voss PAI μάχαισιν vulgo. 5. φεροῖς vulgo. 7. θαλάσσει
 vulgo. βρυάζων Dinner. 9. ἔργοις κλέος Voss. κλέος ἔργοις vulgo.

commentarios scribat: Vid. v. g. ad Aeneid. 2, 226. Nos velimus, hos hymnos familiares esse hominibus, qui imagines deorum ex monumentis declarant. ο ε ε κ.

XXXII. 15. Hic versus vulgo cum sequentibus verbis coniungebatur, ineptissime. Neque cum iis, quae in libris omnibus praecedunt, νικηφόρε δαίμων commodè coniungi poterat. Manifestum vero est, versum 14. qui in libris post v. 17. legitur,

ibi additum esse, quum librarii negligentia ante v. 15. omissus esset. Sensus est, *circa finem vitae multum diu nocturnae invocata.*

XXXII. (31) 17. Iunge ἐπίδος, vt 9, 29. Cf. etiam 26, 11: et cum toto Hymno Fr. 29. ο ε ε κ.

XXXII. 17. Vide X. 29. XXVI. 11.

XXXIII. 8. Πεποθημένη con-
 ſicit B. Slothouwerus.

XXXIV. (33) ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἐλθε, μάκαρ Παιῖν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυ-
κωρεῦ,

Μεμφίτ', ἀγλαότιμος, ἱήιος, ὀλβιοδῶτα.

χρυσολύρη, σπερμεῖος, ἀρότρειε, Πύθιε, Τιτάν,

Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικέ, μάντι,

5 ἄγρειε, Φωσφόρε δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κῆρε

Μυσαγέτη, χοροποιός, ἐκηβόλε, τοξοβέλεμνε,

Βράγχιε καὶ Διδουμῆ, ἐκάεργος, Λοξία, ἀγνέ

Δήλι' ἀναξ. πανδρεκές ἔχων Φαεσίμβροτον ὄμμα,

χρυσοκόμη, καθαράς Φήμας χρησμέσ τ' ἀνα-

φαίνων.

10 κλυθί μευ εὐχομένε λαῶν ὕπερ εὐφρονη θυμῶ.

XXXIV. 1. Αλθε Thr. 2. ἡιε Voss. ἀγλαότιμε, ἱήιε vulgo.
3. σπέρμιε vulgo. 4. Γρύνιε καὶ Σμινθεῦ vulgo. 5. om. Thr.
6. Μυσαγέτα, χοροποιέ vulgo. 7. Βράγχιε Thr. Βάγχιε et ἐκά-
εργε vulgo. λοξίαν Voss. 9. χρυσοκόμα vulgo. 10. με vulgo.

XXXIV. 3. Σπερμεῖε Schra-
derus corrigebat in praefat.
Emend. p. 6. vt h. XL. 5. σπερ-
μεῖα.

XXXIV. 4. Schneiderus Γρύ-
ναιε, Σμινθεῦ, corrigebat. De-
bebat Γρύνειε. Vide Steph. Byz.

XXXIV. (33) 7. Non con-
temnenda lectio Thryllit. Βράγ-
χιε. Est enim notius illud
Branchi oraculum, quam vt no-
stri lectores aliud quam admo-
neri debeant. G E S N.

XXXIV. 7. Pulcerrima est le-
ctio codicis Thryllitiani apud
Gefnerum, Βράγχιε. Βράγχιός
Apollo dictus est a Brancho,
amasio. Vide Varronem apud
Lactant. ad Stat. Theb. VII.

198. Cononem Narrat. 33. 44.
et Gefnerum Comment. Societ.
Gotting. T. IV. p. 121. Sed,
hac lectione recepta, scriben-
dum etiam Διδουμῆ, per Δ ma-
ius. Vtroque nomine Apollo
Mileti colebatur, Branchidis eius
templum et oraculum curanti-
bus. Mela I. 17. *cingit oracu-
lum Apollinis, dictum olim
Branchidae, nunc Didymei.*
Pro λοξία MS. Voss. λοξίαν. At
recte eadem manus rescripsit
λοξίας. RVHNK. Λοξίας, ve-
tro repugnat: quare Ruhnke-
nius, qui hoc probare non po-
tuit, λοξία rescriptum in codi-
ce videtur inuenisse.

XXXIV. 10. Facilius exsps-

τόνδε σὺ γὰρ λείσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα
πάντα,

γαῖάν τ' ὀλβίμοιρον ὕπερθεν καὶ δι' ἀμολγῆ
νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροσμάτε ὄρφνης
ρίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου

15 παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευταίη τ' ἐστὶ μέλαινα,
παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρεν πολυ-
κρέκτω

ἀρμόξεις, ὅτι μὲν νεότης ἐπὶ τέρματα βαίονα,

12. ὕπερθε τε καὶ vulgo. 13. ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροσμάτων
ὄρφνην, vulgo. ὑπαστέρω ὀμματος αἴφνης Thr. 14. δέδορκας Thr.
ο β σ κ. δέδορκας vulgo. 16. πολυκρέτω Thr.

ctes, μυῶν ὑπερ, vel simile
quid.

XXXIV. 12. Emendatio huius
et sequentis versus debetur
Schneidero.

XXXIV. (33) 14. Et distinctio-
ne adiuuit h. l. Cl. Lennep. ad
Col. p. 133 quod et a nobis fa-
ctum: et coniecit pro δέδορκας
δέδορκας, quod reponere ex
Thryllit. libro eo minus dubita-
vi. Ceterum illud ῥίζας νέρθε
δέδορκας non dubito ad illam re-
volutionem planetarum pertine-
re, de qua vel primus Orpheus
docuit. ο β σ κ.

XXXIV. (33) 17. Antiquissi-
ma est musicorum et astronomi-
corum elementorum comparatio
et coniunctio, ab Orpheo et
Pythagora ad Platonem deriu-
ata, et ab hoc tractata varie, v.
g. de Rep. 7 vbi inter alia p.
487, Astronomiam et Musicam
ἀδελφὰς ἀλλήλων ἐπισήμας ar-
pellat. Porro de Hypate, f.
summa, et ima f. νεότης, Nete,

locus classicus est Nicomachi
Platonici Harm. 1 p. 6 Ἀπὸ τῷ
Κρονικῷ (Saturni) κινήματος, ἀ-
νωτάτω ὄντος ἀφ' ἡμῶν, ὁ βα-
ρύτατος ἐν τῇ διαπασῶν φθόγγος
ὑπάτη ἐκλήθη· ὑπατον γὰρ τὸ
ἀνώτατον, ἀπὸ δὲ τῷ σεληνιακῷ,
κατωτάτω πάντων, καὶ περιγυι-
οτέρῳ πειμένῃ, νεότης, καὶ γὰρ
νίστον τὸ κατωτάτον. Sed an-
tiquior sine dubio et quasi ar-
chetypa est appellatio sumpta ex
antiqua triangulari Lyra, cuius
exemplum est etiam in Hercula-
nensibus antiquitatibus f. pictu-
ris nuper erutis, vbi summa
chorda, mento canentis proxi-
ma longissima est, atque adeo
soni grauissimi. Ceterum com-
parat Nicomachus l. c. etiam in-
termedios inter Saturnum et Lu-
nam planetas cum chordis toti-
dem. Hic vero tres tempesti-
tes anni ita cum Musica ratione
comparantur, vti Hypate hic-
mem signet, aestatem Nete, pro
intermediis vero ponatur διάνο-

σμος δῶριος· quod quale sit, facilius assequemur, si animaduertimus, non eodem semper modo aut rigore Geometrarum sumi Musica nomina. Vt, quod dicam, melius intelligatur ab omnibus, qui vel a longinquo Musicas Musas salutarunt, cogitemus nostro nomine *der Ton* interdum significari certum soni gradum, vt C, D, reliquos, quem etiam Graeci et Romani *tonum* appellant: interdum vero νόμον, legem carminis, notis Musicis comprehensam et descriptam, vt cum dicimus, *Dies Lied gehet in dem Tone des Liedes*, Allein Gott in der Höh etc. Ita Strophae Sapphicae omnes possunt cani *eodem tono* i. *melodia*. Denique tonum (*einen Ton*) nominant, vt Graeci τόνος i. *modos*, vt cum audimus de *Tono Cubituli* (*Camerton*) quando non consueto modo intentis, sed vno tono integro, vel etiam Tertia minore remissioribus chordis canunt, in quo ipso etiam illos veterum modos Dorium, Phrygium, Lydium inesse. Iam intelligere spero etiam alios, quid mihi velim, cum aio, in hoc carmine tres anni tempestates comparari cum tribus tonis i. chordis earum effectricibus, quarum *Hypate*, quae grauissimum sonum reddit, cum *Hieme*, tarda nimirum ipsa quoque; *Note* acutissima cum aestate comparetur; *Dorius*, autem *modus*, in quo temporationem et moderationem omnes agnoscunt, (V. G. Plut. de Mus. p. 1136, E, τὴν δωριεὶ ἀγ-

μονίαν τοῖς πολεμικοῖς ἀνδράσι καὶ σώφροσιν ἀρμόζουσαν vocat) cum *Vere*, h. e. tempora inter aestatem et hiemem interiecto, qualemcunque similitudinem habeat. Fuerint forte iidem tres toni, de quibus idem Plut. de Mus. p. 1134, A, Τόνων τρεῶν ὄντων, κατὰ Πολύμνητον καὶ Σαπάδα, τῷ τε δωριεὶ, καὶ Φρυγίῳ καὶ λυδίῳ π. τ. λ. Huic rei (quae tota est in Symbolis et lufibus ingenii) non repugnat, sed potius his, quae de tribus tempestatibus dicta sunt, plane consentit illud, quod de suo Hermete Aegyptii praedicant apud Diod. Sic. 1, 16 Λύραν ποιῆσαι τριχορδον, μιμησάμενον τὰς κατ' ἐνιαυτὸν ὥρας. Τρεῖς γὰρ αὐτὸν ὑποτίσασθαι Φθόγγας, ὅξυν μὲν ἀπὸ τῷ ἔξους, βαρύν δὲ ἀπὸ τῷ χειμῶνος, μέσον δὲ ἀπὸ τῷ ἔαρος. Illius diuisionis anni Aegyptii mentionem etiam fecerat 1, 11 in tres horas, ἐαρινήν, θερινήν, χειμερινήν, iidemque Τριτογένειαν, Mineruam, quae aer est, dictam volunt ἀπὸ τῷ μεταβάλλειν αὐτὴν τὴν φύσιν κατ' ἐνιαυτὸν, ἔαρος, καὶ ἔξους καὶ χειμῶνος. Add. 1, 25 et ibi West. n. 7. Mentio trium tempestatum etiam in Fr. 3, 11. apud Aesch. Prom. 453. apud Phil. de Cherub. p. 126, E. Quin ex Latinis Martia. Cap. 1 p. 20 *Facile mox pueri renidentis, incessu medio iuuenis anhelat, in fine sentis apparebat occidit*. Feci consilio, vt hoc loco praeter morem diatribam scriberem. Expiare volui negligentiam quandam meam admissam ad Horat. Od. 4, 7, 10.

ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην; ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσ-
μον

- πάντα πόλον κρινάς, κρίνεις βιοθρέμμονα Φῦλα,
20 ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν
μίξας χειμῶνος θέρους τ' ἶσον ἀμφοτέρωσιν,
εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρους νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἕαρος πολυηράτῃ ὄριον ἄνθος.
ἔνθεν ἐπωνυμίην σε βροτοὶ κλήζουσιν ἄνακτα
25 Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἰέντα·
οὐνεκα παντὸς ἔχεις κόσμῳ σφρηγίδα τυπῶτιν.
κλῦθι μάκαρ, σῶζων μύσας ἱκετηρίδι Φωνῇ.

XXXV. (34) ΛΗΤΟΤΣ θυμίαμα, σμύρναν.

- Λητοῖ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντίς, μεγάθυμε, πολυλλίστη βασιλεία,
εὐτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχέσσα,
γειναμένη Φοῖβῳ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
5 τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
κλῦθι, θεὰ δέσποινα, καὶ Ἴλαον ἦτορ ἔχουσα
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδὺ φέρεσσα.

19. πολ. κρινᾶς Thr. κρίνας vulgo. 20. περ. τὴν παγ. Thr.
22. δίκρινας Thr. 23. αἶρος Voff. 24. ἐπωνυμίαις vulgo. ἐ-
πωνυμίην Thr. 25. om. Thr. 26. σφραγίδα τυπῶτιν vulgo.
XXXV. 1. Λητώ vulgo. 2. πολυλλίστη Voff. 3. λαβῦσα Af.
Voff. Paris. α. β. 6. Ἴλαον Ald. Dinner. p. 310.

XXXIV. 19. Slothouwerus κρίνεις etiam pro κρινᾶς vel κρί-
νας legendum censet. Schnei-
derus, cui non assentior, totum
versum ab hoc loco alienum
putat.

XXXIV. (33) 20. Placet mihi
lectio Thryll. κρινᾶς, vt statim
κεράσας. Velut in cratere quo-

dam miscet omnia Sol; sed
idem discernit et distinguit. In-
ter argumenta praecipua Orphi-
ca sunt κρατῆρες, de quibus
Esch. Epigene p. 62 lqq. γεσπ.

XXXV. (34) 5. Cf. Spanh.
ad Callim. p. 82. γεσπ.

XXXV. 5. Hic versus legitur
etiam in Hom. hymn. Apoll. 16.

XXXVI. (35) ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν *.

Κλυθί μεν, ὦ βασιλεια, Διὸς πολυώνυμε κέρη,
 Τιτηνίς, βρομίη, μεγαλώνυμε, τοξότι, σεμνή,
 πασιφαής, δαδῶχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχειή,
 ὠδίνων ἐπαρωγέ, καὶ ὠδίνων ἀμύητε·

5 λυσίζωνε, φίλοιςρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
 εὐδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, νυκτερόφοιτε,
 κλεισίη, εὐάντητε, λυτηρίη, ἀρσενόμορφε,
 ὀρθίη, ὠκυλόχεια, βροτῶν κερυτρόφε δαῖμον,
 ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος, ὀλβιόμοιρε·

10 ἢ κατέχεις ὀρέων δρυμῆς, ἐλαφιβίλε, σεμνή,
 πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἔσσα·
 δρυμονία, σκυλαῖκίτι, Κυδωνιάς, αἰολόμορφε.
 ἐλθέ, θεὰ σώτειρα, φίλη μύτησιν ἅπασιν,
 εὐάντητος, ἄγεσσα καλὰς καρπὲς ἀπὸ γαίης,
 15 εἰρήνην τ' ἐρατὴν, καλλιπλόκαμην θ' ὑγίειαν·
 πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νέσσης τε καὶ
 ἄλγη.

XXXVI. * σμύρναν Voff. 1. με vulgo. 2. Τιτανίς Voff.
 Τιτανίς, βρομία vulgo. 2. om. Thr. 5. λοχειά vulgo. 6.
 εὐδρομε vulgo. 7. om. Thr. Κλησία Af. Voff. PA I. Ald. κλεισία
 vulgo, et λυτηρία. 8. ὀρθία vulgo. ὠκυλόχεια Thr. 9. om.
 Thr. ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε vulgo. 10. δρυμῆς Voff. δρυ-
 μης Thr. 11. ἔχουσα con. Scriu. 12. Δρυμον. Voff. 13. μύ-
 τοισιν Voff. 16. om. Thr.

XXXVI. 7. Κλεισίη eadem
 videtur, quae κλειδῶχος h. II. 5.

XXXVI. (35) 8. Cf. H. 1, 4.
 O E S N.

XXXVI. (35) 9. Lennep. ad
 Col. p. 133 putat Scaligeram
 legisse ἀγροτέρα, et probat: ac
 sine dubio summana respondet
 τῇ χθονίᾳ. Sed cum ἀμβροτέ-
 ρα neque pro aberratione libra-

rii, neque pro correctione
 emendatoris commode haberi
 queat, retinendum puto, di-
 ctumque pro ἀμβροτος ut θηλυ-
 τέρα pro θήλυς. O E S N.

XXXVI. 12. Latet aliquid vi-
 tiū in δρυμονία.

XXXVI. (35) 16. Possit alicui
 in mentem venire, deprecari

XXXVII. (36) ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Τιτῆνες, Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἀγλαὰ τέκνα,
 ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
 οἴκοις ταρταρίοιςι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
 ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων.
 5 εἰναλίων, πτηνῶν τε, καὶ οἱ χθόνα ναιετάουσιν·
 ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὴ κατὰ κόσμον.
 ὑμέας κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
 εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοιςι πελάσθῃ.

XXXVIII. (37) ΚΟΤΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Χαλκόκροτοι Κερῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες,
 οὐραῖοι, χθόνιοί τε, καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
 ζωογόνοι πνοιαί, κόσμῳ σωτῆρες ἀγανοί,
 οἷτε Σαμοθρέκην, ἱερὴν χθόνα, ναιετάοντες,
 5 κινδύνες θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·

XXXVII. 1. γαίης καὶ Dinner. p. 752. qui v. 7. 8. omittit.
 6. ὑμετέρων Voff. γενεὰ vulgo. 7. ὑμᾶς vulgo. κικλήσκω Voff.
 8. Ἦτις Voff. οἴκοις ἐπελάσθῃ vulgo. XXXVIII. Dinnerus p. 420.
 tantummodo v. 1. 2. 3. 24. 25. 14. 20. 22. habet. 3. ἀγανοί
 Voff. 4. Σαμοθρέκην vulgo.

auctorem mala omnia in caput molorum, qui sacrificentur. Sed incruenta sunt Orphica sacrificia. Itaque potius conferam cum H. 18, 19 it. c. 70, 11. Montes inaccessi hominibus excipiant, ut fulmina, ita mala alia. G E S N.

XXXVIII. (37) 1. Cf. H. 30. Ventos maxime hoc nomine celebrari, qui attendere volet, intelliget, tumultuosos illos quidem, verum permiscentes eosdem magnam illam πανπεριμίαν,

vt vbiq̃ nasci possint omnia. Hinc aperte πνοιάς vocat v. 3. cf. H. 57, 6 πνεύματα παντογένεστο. Cf. v. 13, praef. 22 vbi ψυχοτρόφοι sunt. In primis huic facit Aristot. de Anim. 1, 5 T. 84 ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλυμμένοις ἔπεισι λόγος φησὶ, τὴν ψυχὴν ἐκ τῷ ὅλῳ εἰσιέναι ἀναπνεόντων φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

G E S N.

XXXVIII. (37) 4. V. ad Arg. 29. Ευχ. 20. Philo Bybl. ap. Euseb. Praep. Eu. 1, 10 p. 34 Δι-

ὕμεις καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε,
 ἀθάνατοι Κερῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες.
 νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἄλλα, δένδρεά θ' αὐτως.
 ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἔλαφροῖς,
 10 μαρμαίροντες ὅπλοις. πτήσσεσι δὲ θῆρες ἅπαν-
 τες

ὀρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς ἔρανόν ἵκει,
 εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κονὴ νεφέλας ἀφικάνει
 ἐρχομένων· τότε δὴ βᾶ καὶ ἄνθεα πάντα τέ-
 θηλεν.

δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες τε καὶ αὐτ' ὀλε-
 τῆρες,

15 ἥνικ' ἂν ὀρμαίνητε χολέμενοι ἀνθρώποισιν,
 ἰλλύντες βίον καὶ κτήματα, ἡδὲ καὶ αὐτὰς
 πλάζοντες· σοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
 δένδρεα δ' ὑψικάρην' ἐκ ριζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
 ἥχῳ δ' ἔρανή κελαδεῖ ροιζήμασι φύλλων.

11. ἦκα Voss. ἦπει vulgo. 12. νεφέλην vulgo. 14. τροφέες
 καὶ vulgo. αὐτολ. Ald. Dinn. al. 15. ὀρμαίνοντα P. ὀρμαίνοντα
 vulgo. χολέμενοι Voss. 16. ὀλλοντες Voss. βίον vulgo. 17. πιμπλάν-
 τες vulgo. 18. δένδρη vulgo. 19. ἔρανή vulgo. γύλλων Af. Paris. α. PAI.

ὄττιοι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαν-
 τες, ἢ Σαμοθῆρες. O E S N.

XXXVIII. 8. 9. Scaliger ver-
 tit *quatit* et *strepitis*. Non
 video, quo pacto haec intelligi
 possint, nisi sic, ut νωμᾶτε et
 κοναβίζετε imperatiui sint.

XXXVIII. (37) 14. Vix puto
 opus esse, ut ratio reddatur mu-
 tationis circa signa, quae anti-
 qui non habebant, recentiores
 temere tractant. Αὐτολετῆς
 fuerit, qui ipse sibi perniciem
 adfert. O E S N.

XXXVIII. (37) 15. Bentl. ad
 Callim. H. in Iou. p. 460 legi
 vult ὀρμαίνετε, quo non modo
 evitatur αἱ ante consonantem
 correptum, sed etiam constru-
 ctioni consulitur. Vid. ad H.
 58, 15. O E S N.

XXXVIII. 15. 16. Bentley
 emendationem recepit tacite
 Schraderus Obs. p. 76. qui
 praeterea βίον correxit.

XXXVIII. (37) 17. Πιμπλάν-
 τες, credo, hic contagionis et
 infectionis significationem habet,

- 20 Κερήτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε,
 ἐν Σαμοθρήκῃ ἄνακτες, ὅμῃ Ζηνὸς κέροι· αὐτοί·
 πνοιαί ἀέναοι, ψυχροτρόφοι, ἡερεϊδεῖς·
 οἷτε καὶ θράνιοι δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ
 εὐπνοοί, εὐδίοι, σωτήριοι, ἡδὲ προσκυνεῖς,
 25 ὠροτρόφοι, Φερέκαρποι, ἐπιπνεύετε ἄνακτες.

XXXIX. (38) ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Κικλήσκω χθονὸς ἀενάῃ βασιλῆα μέγιστον,
 Κύρβαντ' ὀλβιόμοισιν, Ἀρήϊον, ἀπροσάρατον,
 νυκτερινὸν Κέρητα, φόβων ἀποπαύεσθαι δεινῶν,
 Φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημόπλανον Κορύβαντα.
 5 αἰολόμορπον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορτον,
 Φοῖνιον, αἶμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν·

21. Σαμοθράκη vulgo. Διὸς Af. Paris. α. P A I. 22. ἀένναοι
 Af. P A I. αεροειδεῖς vulgo. 23. κλήζεσθ' ἐν πότῳ Volf. 25.
 ἐπίννοοι Volf. ἐπίννοιοι τε vulgo. XXXIX. 2. Κύρβαντ. Volf.
 3. Νυκτερινῶν Volf. 4. ἐρημοπλάναν vulgo. 6. δισσή Volf.

vt apud Thucyd. in pestilentiae
 Atticae descriptione 2, 51 ἕτερος
 ἀφ' ἑτέρῃ θροαπείας ἀναμιμπλά-
 μενοι. Ventis et salubritatem
 et morborum contagia promo-
 veri, notum fuit Thucydidi,
 Varroni, cet. G E S N.

XXXVIII. (37) 21. De Cure-
 tum et Corybantum Dactylorum-
 que cognatione vid Strabo 10
 p. 329. Noster certe utroque
 nomine unam rem, ventos, hic
 intelligit. Cf. ad Eux. 20.

G E S N.

XXXVIII. (37) 25. ὠροτρό-
 φοι. Sic in vulg. edit. sed non
 dubito quin legendum sit ἐκ-

πνοίητε, vt modo ἐπίννευσον in
 quibusdam edit. haberi dixi pro
 eo quod aliae habent ἐπίννευσον.
 Sed et in hymno Vestae utitur
 eodem verbo μεταβατικῶς, clau-
 dens illum hoc versu: Ὀλβον
 ἐπιπνεύουσα καὶ ἡπιόχειρον ὑγείαν·
 H. STERN.

XXXIX. 4. Demetrius de elo-
 quut. 116. de ψυχρῶ: ἡ ἀψυχον-
 θέτω, ὅταν διδυραμβώδης εὐντε-
 θῇ ἡ δίπλωσις τῷ ὀνόματι· ὡς
 τὸ ἐρημόπλανος ἔφη τις.

XXXIX. (38) 6. Hinc colli-
 gas Corybantas tres fuisse, quo-
 rum unus duos fratres interfeca-
 rit. Quaerere ultra, modo non

Δηῖς ὃς γνώμησιν ἐνήλλαξας δέμας ἀγνόν,
 Θηρέτυπον θέμενος μορφήν ὀνοφεραῖο δρεάκοντος·
 κλυῖθι, μάκαρ, Φωνῶν, χαλεπήν δ' ἀποπέμπεο
 μήνιν,

10 παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτε ἀνάγκης.

XL. (39) ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα,
 σύρακα.

Δηοῖ παμμήτειρα, θεά, πολυνύμμε δαῖμον,
 σεμνή Δήμητερ, κερειτρόφος, ὀλβιοδῶτι,
 πλατοδότειρα θεά, σαχυοτρόφε, παντοδότειρα.
 εἰρήνη χαίρεσσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
 5 σπερμείη, σωρίτις, ἀλωαίη, χλοόκαρπε,
 ἥ ναίεις ἀγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
 ἡμερόεσσ', ἐρατή, θνητῶν θρέπτειρα προσπάντων
 πρώτη ὑποζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,

7. γνώμῃσιν vulgo. 8. Θηροτύπον Voss. Θηροτύπη vulgo.
 10. ψυχᾶς vulgo. ἐκπλήκτον Voss. ἐκπλήκτη Parif. α. β. ἐκ πῆ-
 πτε vulgo. XL. 1. Δηῶ εἰ θεοῖς πολυνύμμε vulgo. 2. κερει-
 ττρόφε vulgo. 3. σαχυοτροχε πανδῶτειρα Voss. 5. σπερμία, σω-
 ρίτι, ἀλωαία vulgo. 8. ἡ πρώτη ζεύξασα vulgo.

lubet, quemadmodum nec, quae
 statim sequuntur, an aliunde
 quoque declarari possint, nescio.
 Videant, quibus lubet, an ali-
 quid huc faciat Fr. 8. 8. ο ε ε κ.

XXXIX. (38) 10. Aliquoties
 tractavit hunc versum Salmasius
 ad Solinum, p. 238, b D. 764, a
 F. et πηκτὴν ἀνάγκην ad necessi-
 tatem et vim magicam refert, de
 qua Romani *defigendi* verbo
 uti solent. Talis est illa Hora-
 tiana *clavis adamantinis figens*
οπηία necessitas. ο ε ε κ.

XL. 1. Θεά πολυνύ. coniecit
 Lennep. ad Col. p. 134. ο ε ε κ.

XL. (39) 3. Apud Diod. Sic.
 1, 12 Γῆ μήτηρ πάντων, Δημή-
 τηρ, πλατοδότειρα. ο ε ε κ.

XL. (39) 5. Conf. ad h. v.
 53, 3. 28, 15. 57, 65. It. Iust.
 M. Cohort. p. 82. Μῆνιν ἄειδε,
 θεά, Δημήτερος ἀγλαοκάρην.
 ο ε ε κ.

XL. 5. Σπερμεία corrigit Schra-
 derus Emend. praefat. p. VI. ut
 h. XXXVI. 2.

XL. 8. Vulgata lectio, quae

- καὶ βίον ἡμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνείσας·
 10 αὐξίθαλῆς, Βρομίῳ συνέσιος, ἀγλαότιμος.
 λαμπαδόεσσ', ἀγνή, δρεπάνοις χαίρεσσα θερείοις.
 σὺ χθονίη, σὺ δὲ Φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής·
 εὐτεκενε, παιδοφίλη, σπυγνή, κροτῆρόφει κέρη,
 ἄρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινόις,
 15 ἔγκυκλίοις δῖναις περὶ σὸν θρόνον εὐαζόντων.
 μενογενής, πολύτεκενε θεά, πολυπότνια θνητοῖς,
 ἧς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθελεῖς·
 ἐλθέ, μάκαιρ', ἀγνή, καρποῖς βρέθουσα θερείοις,
 εἰρήνην κατὰγῃσσι καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν,
 20 καὶ πλεόντων πολύολβον, ὅμῃ δ' ὑγίαιαν ἀνασσάν.

XLI. (40) ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμιάμα,
 ἀρώματα.

- Ἀνταίη βασιλεία, θεά, πολυώνυμε μήτηρ
 ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
 ἥ ποτε μαρτύρουσα πολυπλάγκτω ἐν ἀνίῃ,
 νηστειάν κατέπαυσας Ἐλευσίνος γυάλοισιν.
 5 ἦλθες τ' εἰς Αἶδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,

10. βρομίῳ Af. Voff. PAI. βρομίῳσι vulgo. 12. χθονία
 vulgo. 13. κέρη vulgo. 15. εὐάζουσα vulgo. 17. ἱεροθαλλεῖς
 vulgo. 18. βρύουσα Voff. Parif. α. 19. ἐρατεινοῖς Voff. v. 19.
 20. Dinner. p. 208. omittit. 20. ἀπασαν Voff. XLI. 3. Ἦν πο-
 τε Voff. πολυπλάγκτω Af. PAI. 4. Ἐλ ἐν γυάλοισι Voff. P. et
 alter Parifienſium. 5. ελθες — αἶδην — Voff.

non nisi profas accommodata
 est, ferri non poterat.

XL. 10. Βρομίῳ Schneideri
 emendatio est. Vide Spanhem.
 ad Callim. h. Cer. 71.

XL. 15. Ineptum εὐάζουσα in
 εὐαζόντων mutavi. Qui non
 animadverterant, δρακόντων ο

δρακοντείοισιν intelligi, genuinam
 lectionem corruerunt. Caete-
 rum compara h. VII. 4. XXVII. 5.

XLI. (40) Μητέρα Ἀνταίας si
 non satis indicaret poeta esse
 Cererem, quae et pro matre
 deorum saepe accipitur, docere
 posset Apollonius Rhodius.

αἶγνόν παιῖδα Δυσαύλη ὁδηγητῆρα λαχῆσα,
 μνητῆρ' ἀγίων λέκτρων χθονίῃς Διὸς αἶγνῃ,
 Εὐβελον τέξασα θεὸν θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης.
 ἀλλά, θεά, λίτομαι σε, πολυλλίστη βασιλεια,
 10 ἔλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐτέρῳ σέο μύσῃ.

6. λαβῆσα Al. Voss. Parif. α. β. 7. Μνητῆρ' Voss. 8. θνητοῖς
 Parif. α. ἀπ' vulgo. ὑπ' ἀν. Voss. recte! cian. 9. πολυλλίστη Voss.

Quam enim 1, 1125 Μητέρα Διν-
 θυμένην vocauerat, et ἐναίτιν
 Φρυγίας, et 1139 'Ρεῖην, eam
 1141 'Ανταίαν δαίμονα dicit, vbi
 honorem illius et miracula ca-
 nit. Schol. εὐλιτάνητον inter-
 pretatur et εὐάντητον, quod po-
 sterius ipse hic noster firmat v.
 10. Add. Hesych. οεαν.

XLI. (40) 6. Δύσαγνος pro-
 pter luctum, puto. οεαν.

XLI. 6. Vulgata lectio, δύ-
 αγνος παῖδ' αἶγνόν ὁδηγητῆρα λα-
 βῆσα, et metro repugnat, nec,
 quo pacto intelligi possit, in
 promptu est. Quod reposui,
 αἶγνόν παιῖδα Δυσαύλη ὁδηγητῆρα
 λαβῆσα, certa nititur auctorita-
 te Pausaniae I. 14. 'Ορφῆως δέ
 (ὡδὲ ταῦτα 'Ορφῆως, ἐμοὶ δο-
 ξεῖν, ὄντα) Εὐβελί καὶ Τριπτο-
 λέμῃ Δυσαύλην πατέρα εἶναι, μη-
 τύσαι δέ σφισι περὶ τῆς παιδὸς
 δοδῶναι παρὰ Δήμητρος σπείραν
 τὰς καρπίας. Quamquam enim
 Pausanias non hunc Orphico-
 num carminum locum respexit,
 ex illo tamen, quem spectauit,
 loco, hausisse scriptorem, cuius
 hic hymnus est, patet. Dysau-
 les hic, celebratus in sacris
 Eleusiniis, memoratur Pausaniae
 etiam II. 11. et copiosius II. 14.
 Clemens Alex. Adh. ad Gent. p.

13. ed. Sylb. ἀλωμένη γὰρ ἡ Δηὸ
 κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς
 Κόρης, περὶ τὴν 'Ελευσίνα (τῆς
 'Αττικῆς δέ ἐστι τὸ τοῦτο τὸ χωρίον)
 ἀποκάμνει καὶ φράσι ἐπιπαδίζει
 λυπημένη· τὸ τοῖς μυθεμένοις
 ἀπαγορεύεται εἰσεῖν νῦν, ἵνα μὴ
 δοκοῖεν οἱ τετελεσμένοι μιμεῖσθαι
 τὴν ὀδυρομένην. ὅκυν δὲ τῆνικαδὲ
 τὴν 'Ελευσίνα οἱ γηγενεῖς. ὀνόμα-
 τα αὐτοῖς Βαυβώ, Δυσαύλης, καὶ
 Τριπτολέμος, ἔτι δὲ Εὐμολπός
 τε καὶ Εὐβελεύς.

XLI. (40) 8. Εὐβελον decla-
 ramus in Ind. Hic an Bacchus
 est? Inter vina quidem consul-
 tare barbarorum fuit, etiam mā-
 iorum nostrorum. Sed illud
 θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης indicat hu-
 mano semine conceptum etc.
 Sed εὐβελῆος filium mox H. 41,
 2 facit Bacchum. De illa πολυ-
 ονμιά Orphica semper tenen-
 dum, non tantum inconstan-
 tiam poeticarum imaginum et
 φαντασιῶν esse: sed indicare
 vnum illud in natura rerum,
 quod σχέσεις tantum mutuis et
 relationibus volebant distingui.
 De Μίσης nomine nihil habe-
 bam, nisi quod somniabam ali-
 quid de illa ἐναντιοτροπῇ Hera-
 clitica, de illo bello omnium
 patre. Sed poeta nihil tale sug-

XLII. (41) ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, 22N θυμ

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διὸς θέμις
 σπέρμα πολύμνησεν πολυώνυμον Εὐβοίᾳ τε, καὶ
 ἀγνὴν τ' εὐιέρην τε Μίσην, ἄρρητον ἑσπέρην, π
 ἄρσενά καὶ θῆλυν, διφυῇ λύσειον Ἴσιδι παυόμεναι
 5 εἴτ' ἐν Ἐλευσίνος τέρπῃ νηῶ θυόεντ' ἱερὰς, πῆ
 εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστικῇ καὶ ὄρεσι
 ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν εὐσεφάνῳ Κυθερίᾳ συμπ
 ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεσθαι καὶ ἐκλίσ
 σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι ἐκ
 10 Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλῳ καὶ
 θήναισι·
 εὐμενέουσ' ἔλθοις ἀγάθ' ἐκτελέουσ' ἐπ' ἑσπέρῳ

XLII. 3. ἀγνὴν τ' εὐ — μεσην Voff. ἀγνὴν εὐιέρην
 4. ἄρρητον vulgo. λύσειον Ald. 9. Σὺν σοὶ Af. Voff. Paris
 11. ἀγαθοῖς τελέουσ' vulgo. ἐπ' ἑσπέρῳ Voff.

gerit: potius Nympham facit
 hilarem, etc. ΟΞΗΝ.

XLII. 3. Misa mentionis est
 apud Hefychium in Μισαίς:
 vbi dicit: Μίσα τῶν περὶ τὴν
 μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύουσι.
 Schneidero placet τῶν περὶ Δη-
 μήτερα. Idem Hefychius: Μι-
 δάθεος. οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέν-
 τες ἐσέβοντο καὶ ὤμνουν τὴν Μί-
 δα θεόν, ἣν τινὲς μητέρα αὐτῷ
 ἐκτετιμῆσθαι λέγουσιν.

XLII. 9. Plutarchus de Iside
 et Osiride p. 627. ed. Steph.
 οἱ τοὶ δὲ εἰσὶν οἱ τὸν ἱερὸν λόγον
 περὶ θεῶν πάσης καθαρεύοντα δει-
 σιδαιμονίας καὶ περιεργίας ἐν τῇ
 ψυχῇ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίτῃ,
 καὶ περιέλλοντες τὰ μὲν μέλανα
 καὶ σκιώδη, τὰ δὲ φανερά καὶ

λαμπρά, τῆς περὶ θεῶν
 λῶντα οἰήσεως, οἷα καὶ
 ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν ἀπο-
 λίσκει, ut idem dicit
 Αἰτῆς ἐστὶ, ut idem dicit
 εὐλαὶ καὶ Ἴσιδος ποικίλῃ
 φαῖς· περὶ γὰρ ὕλην ἢ
 αὐτῆς, πάντα γινόμενῃ
 χομένην, φῶς, σκότος
 νύκτα· πῦρ, ὕδωρ· ζῶν
 τον· ἀρχὴν, τελευτὴν·
 quid maxime noster spe-
 patet ex eodem Plutarchi
 vbi Isis, perempto Osiride
 dem fere, quae Ceres, Pro-
 Proserpina, fecisse narratur,
 635. τὴν δ' Ἴσιν αἰσθημένην
 γεσθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλάσ-
 ἑνα, καὶ πένθιμον εὐλαὴν
 βεῖν.

XLII. (41) 11. Etiam hic ἐπ'

III (42) ΩΡΩΝ θυμίαμα, αρώματα.

Θυμία, θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἀνακτος,
 Ἥρη τε, Δίκη τε, καὶ Εἰρήνη πολυόλβε,
 Ἄρταί, λειμωτιαῖδες, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
 Ἰπτοχροοί, πολυόδοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
 καὶ αἰθαλᾶες, περικυκλάδες, ἡδυπρέσωποι
 ἅπας ἐνύμνεσαι δροσερὲς ἀνθέων πολυθρέπτων,
 Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὐτέ ἔ Μοῖραι
 καὶ Χάρτες κυκλίοσι χοροῖς πρὸς Φῶς ἀνά-
 γωσιν,

ἡμεριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτεῖραν
 ἅπ' ἐπ' εὐφήμους τελεταῖς ὅσιαις νεομύσοις,
 ἅπ' αὖ καὶ κασιγῶν γενέσεις ἐπάγασαι ἀμεμφῶς.

1. 2. Dinnerus p. 842. post v. 5. collocatos haber. 6.
 Voll. droetus Ask. Parif. α. ἀνθῶν πολυθρέπτων vulgo. πο-
 τ' αὖ quod malim. οὐκ ἔστι. Sic etiam Parif. α. β. Diuner. p.
 842. 7. Vide notas. 11. νεομύσους vulgo.

noiangam bonis laboribus
 bonum et perfectionem
 ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ.

III. (42) 2. Eadem nomi-
 natum apud Hes. Theog.
 etiam sunt Themidis fi-
 αὖ τ' ἔγγ' ὠραῖσαι καταδνη-
 βροσίαι. Cf. Apollod. 1.
 Videntur signare illam
 multitudinem, quae est ex
 state et tempestiuitate cu-
 rei. De Dice add. H.
 ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ.

XLIII. (42) 7. Cf. 28. 9. et
 Apollod. l. c. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ.

XLIII. 7. Vulgata lectio est,
 Περσεφόνη συμπαίκτορες, ἥνικα
 Μοῖρα ταύτην, cuius vel nume-
 ri arguant ταύτην ex interpre-

tatione natum esse. Quod quum-
 sit certissimum, patet etiam ἡν-
 κα eandem habere originem,
 quia pronomen omitti non po-
 tuit. Ita factum, ut nomen,
 quod in initio versus erat, ex-
 pelleretur, Praeterea etiam da-
 tiuus Περσεφόνη ex genitivo
 propter sequentem litteram S
 ortus. Supra h. XXIX. Proser-
 pina Ὡρῶν συμπαίκτιρα dicitur.
 Haec igitur omnia vitia sustuli.
 De re ipsa vide ad h. XXIX. 13.

XLIII. 10. Vide ad IX. 12.

XLIII. (42) 11. Illud ἀμεμφῶς
 valde placet: excludit μεμλῶ-
 μοιρίαν rusticorum, quod diffi-
 cile est, ut quatuor audito eo-
 lono rura sua pareant. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ.

XLII. (41) ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, σύρακα.

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνησεν πολυώνυμον Εὐβελῆος,
αἶγνήν τ' εὐιερὸν τε Μίσην, ἄρρητον ἀνασσαν,
ἄρσενά καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον·

5 εἴτ' ἐν Ἐλευσίνος τέρπη νηῶ θυόεντι,
εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυσιπολεύεις,
ἢ Κύπρῳ τέρπη σὺν εὐσεφάνῳ Κυθερείῃ,
ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς,
σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ,

10 Αἰγύπτῃ παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τι-
θήναις·

εὐμενέσθ' ἔλθοις ἀγάθ' ἐκτελέσθ' ἐπ' ἀέθλοισι.

XLII. 3. αἶγνήν τ' εὐ — μεσην Voss. αἶγνήν εὐιερὸν τε vulgo.
4. ἄρρητον vulgo. λύσειον Ald. 9. Σὺν σοὶ Alf. Voss. Paris. α. P A I.
11. ἀγαθοῖς τελέσθ' vulgo. ἐπ' ἔθλος Voss.

gerit: potius Nympham facit
hilarum, etc. ΟΒΕΝ.

XLII. 3. Mifae mentio est
apud Hesychium in Μισατίς:
vbi dicit: Μίσα τῶν περὶ τὴν
μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύουσι.
Schneidero placet τῶν περὶ Δη-
μήτερα. Idem Hesychius: Μι-
δάθεος. οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέν-
τες ἐσέβοντο καὶ ὤμνουν τὴν Μί-
δα θεόν, ἣν τινὲς μητέρα αὐτῷ
ἐκτετιμῆσθαι λέγουσι.

XLII. 9. Plutarchus de Iside
et Osiride p. 627. ed. Steph.
ὑτοὶ δὲ εἰσιν οἱ τὸν ἱερὸν λόγον
περὶ θεῶν πάσης καθαρεύοντα δει-
σιδαιμονίας καὶ περιεργίας ἐν τῇ
ψυχῇ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίτῃ,
καὶ περιτέλλοντες τὰ μὲν μέλανα
καὶ σκιώδη, τὰ δὲ φανερά καὶ

λαμπρά, τῆς περὶ θεῶν ὑποδκ-
λῶντα οἰήσεως. οἷα καὶ περὶ τὴν
ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν ἀποφαίνεται.
Aitque etfi, vt idem dicit p. 680.
τοιαῖ αἱ Ἴσιδος ποικίλαι ταῖς βα-
φαῖς· περὶ γὰρ ὕλην ἢ δύναμιν
αὐτῆς, πάντα γινομένην καὶ δε-
χομένην, φῶς, σκότος· ἡμέραν,
νύκτα· πῦρ, ὕδωρ· ζωὴν, θάνα-
τον· ἀρχὴν, τελευτὴν· tamen;
quid maxime noster spectauerit,
patet ex eodem Plutarchi libro,
vbi Isis, perempto Osiride, e-
dem fere, quae Ceres, rapta
Proserpina, fecisse narratur, p.
635. τὴν δ' Ἴσιν αἰσθημένην κεί-
ρεσθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμων
ένα, καὶ πένθιμον τολὴν ἀναλα-
βεῖν.

XLII. (41) 11. Etiam hic ἐπ-

XLIII. (42) ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ωραι, θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἀνακτος,
 Εὐνομίη τε, Δίκη τε, καὶ Εἰρήνη πολυόλβε,
 εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
 παντόχροοι, πολύοδοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
 5 Ωραι αἰεθαλῆες, περικυκλάδες, ἡδυπρέσσωποι
 πέπλος ἐννύμεναι δροσερὲς ἀνθέων πολυθρέπτων,
 * * Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὐτὲ ἑ Μοῖραι
 καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς Φῶς ἀνά-
 γωσιν,

Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτεῖσθαι,
 10 ἔλθ' ἐπ' εὐφήμες τελετὰς ὅσας νεομύσοις,
 εὐκάρπες καιρῶν γενέσεις ἐπάγασαι ἀμεμφῶς.

XLIII. 1. 2. Dinnerus p. 842. post v. 5. collocatos habet. 6. ἐνημέτω Voss. δροσεύς Ask. Paris. α. ἀνθῶν πολυθρέπτων vulgo. πολυθρέπτων Af. quod malim. ο ε σ η. Sic etiam Paris. α. β. Dinner. p. 69. et 842. 7. Vide notas. 11. νεομύσους vulgo.

τέλ' ἔσθ' iungam bonis laboribus
 finem bonum et perfectionem
 addens. ο ε σ η.

XLIII. (42) 2. Eadem nomi-
 na Horarum apud Hes. Theog.
 902 ubi etiam sunt Themidis fi-
 liae, αἱ τ' ἔργ' ὠραῖοι καταθη-
 τοῖσι βροτοῖσιν. Cf. Apollod. 1,
 3, 1. Videntur signare illam
 pulchritudinem, quae est ex
 maturitate et tempestivitate cu-
 iusque rei. De Dice add. H.
 61. ο ε σ η.

XLIII. (42) 7. Cf. 28, 9. et
 vid. Apollod. l. c. ο ε σ η.

XLIII. 7. Vulgata lectio est,
 Περσεφόνη συμπαίκτορες, ἡνίκα
 Μοῖρᾳ ταύτῃ, cuius vel nume-
 ri arguunt ταύτην ex interpre-

tatione natum esse. Quod quum-
 sit certissimum, patet etiam ἡν-
 κα eandem habere originem,
 quia pronomen omitti non po-
 tuit. Ita factum, ut nomen,
 quod in initio versus erat, ex-
 pelleretur, Praeterea etiam da-
 tius Περσεφόνῃ ex genitivo
 propter sequentem litteram Δ
 ortus. Supra h. XXIX. Proser-
 pina Ὠρῶν συμπαίπτεισα dicitur.
 Haec igitur omnia vitia sustuli.
 De re ipsa vide ad h. XXIX. 13.

XLIII. 10. Vide ad IX. 12.

XLIII. (42) 11. Illud ἀμεμφῶς
 valde placet: excludit μεμβρι-
 μοιρίαν rusticorum, quod diffi-
 cile est, ut quavis auido co-
 lono rura sua parcant. ο ε σ η.

XLIV. (43) ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, σύρακα.

Κικλήσκω κῆρην Καδμηίδα παμβασίλειαν,
 εὐσιδῇ Σεμέλῃν, ἔρατοπλόκαμον, βαθυκόλπον,
 μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσε πολυγηθῆς,
 ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
 5 αἰθανάτοιο τεκῆσα Διὸς βελαῖς Κρονίοιο·
 τιμαῖς τευξαμένη παρ' ἀγαυῆς Περσεφονείης
 ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
 ἡνίκα σὲ Βάκχῃς γυνίμην ὠδῖνα τελαῶσιν,
 εὐϊερόν τε τράπεζαν ἰδὲ μυστήριά θ' ἀγνά-
 10 νῦν σέ, θεά, λίτομαι, κῆρῃ Καδμηΐς ἀνάσσα,
 πρηνύουον καλέων ἀκὲ μύστησιν ὑπάρχειν.

XLIV. Dinnerus p. 704 seq. versus huius hymni hoc ordine posuit: 1—4. 10. 11. 5—9. 5. Ἀθανάτῃ Voss. P. παρ' αὐτῆς vulgo. παρὰ αὐτῇ Dinnerus. 9. ἠδὲ Af. P. 11. μύταισιν vulgo.

XLIV. (43) 4. Ἐλάσσατο non passiva simpliciter significatione ponitur. Mulier perterrita et conuulsa ipsa tamen cum abigere a se et amoliri malum studuit, partum expulit. ο κ ε κ.

XLIV. 4. Si ἐλάσσατο scripsit poeta, similia sunt haec Callimachi h. Del. 120. ὠμοτόκῃς ὠδῖνας ἀπηρεΐσαντο λίσαινα, et h. Iou. 15. ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεδήκατο πόλπων. Qui sequitur, hymni nostri versus, mea quidem sententia multo elegantiores redderet orationem, si sic esset scriptus: αἰθῶνατον τέκνυσα Διὸς παῖδα Κρονίοιο.

XLIV. (43) 6. Παρ' ἀγαυῆς legendum suspicatur Pierseus

Verif. p. 36 vt H. 40, 5. Et sic etiam 45, 6. Ceterum hoc videtur indicare poeta, Semeles hunc honorem haberi ab imperiosa alioquin Proserpina, vt illam e regno suo dimittat ad tristerica Bacchi sacra obeunda, in quibus τελαῶσι, h. e. inter cerimonias illas occultas referunt, et vt fabulam quandam ludunt natales Bacchi. Talem τελετὴν pulchre et copiose describit in Alexandro suo Pseudomanti Lucianus.

ο κ ε κ.

XLIV. 6. Semeles a Baccho ab inferis reductae mentionem facit Pausanias II. 31, 2. 37, 5. Inter superos relata Nonnus in fine libri octavi, Pindarus Ol. II. 44. tradidere.

**XLV. (44) ΤΜΝΟΣ Διονύσεσ Βασσαρέως τριε-
τηρικῆ.**

Ἐλθί, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε, καὶ Βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυναῖσα,
ὅς ξίφεσιν χαίρεις, ἡδ' αἵματι, Μαινάσι θ'
αἰγναῖς.

εὐάζων κατ' Ὀλυμπον, ἐρίβρομε, μαινόλας
Βάκχε,

5 Θυρσεγχῆς, βαρύμηνι, τετιμένη παῖσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροστοῖσιν, ὅσοι χθόνας ναιετάουσιν·
ἔλθί, μάκαρ, σκιρτητά, φέρων πολὺ γῆθος
ἅπασιν.

XLV. 3. ξίφεσι. Αἱ. ξίφεσσι. Voss. αἵμασι. vulgo. 4. μανικῆ
Βάκχε vulgo. 5. Θυρσεχθῆς Αἱ. Voss. Paris. α. Dinn. p. 136.
P A I. Θυρσεχθῆς vulgo.

XLV. 3. Nisi αἵμασι, quod
legitur vulgo, e Μαινάσι natum
est, certe, quod repōui, αἵ-
ματι scripsit poeta.

XLV. (44) 4. Εὐάζων] Et si
μανικῆ primam debet potius ha-
bere correptam, (sicut in pro-
ximo sequente hymno — ἐλαυ-
τόμενος μανίῃσιν) infra tamen
iterum sic ponitur: vbi pro
Βάκχε legitur Βακχεῦ, primo
versu hymni Trieterici, Κικλή-
στω σε μάκαρ πολυώνυμε μανικῆ
Βακχεῦ. H. STERN.

XLV. 4. Vulgata lectio, μα-
νικῆ, quas etiam h. LII. 1. ob-
tinet, defendi nullo pacto po-
test. Manifesto ea est interpre-
tatio alius verbi. Nec dubitavi
reponere μαινόλα, quod pari-
ter atque μαινόλιος Bacchi epi-
theton est. Vide interpp. ad

Hesych. in μαινόλης. Eudocia
p. 120. αὐ' ἢ δὴ καὶ μαινόλης
ὁ Διονύσιος ἐκλήθη. Hoc no-
men etiam alibi obscuratum, ut
in Euripidis Oreste γ. 813. τὸ
δ' αὖ κακουργεῖν ἀσέβεια μεγά-
λη. Ibi μεγάλη ad sensum lan-
guet, ad metrum non quadrat.
Repone, τὸ δ' αὖ κακουργεῖν
ἀσέβεια μαινολίας. Μεγάλη or-
tum ex vitiosa scriptura μενολίς
quam libri veteres etiam in Ae-
schyli Suppl. 114. habent. Ας
γ et ν, η et ις simillima in scri-
ptis codd. Illud addo, si quis
forte μαντικῆ scribendum putet
ex his Eudociae verbis p. 120.
τάχα διὰ τῆτο καὶ μαντεῖα ἔσθ'
ὅτε τῷ Διονύσῃ γινομένη, non
videri vocabulum μαντικὸς satis
esse poeticum.

XLV. (44) 5. Θυρσεχθῆς gra-

XLVI. (45) ΔΙΚΝΙΤΟΤ θυμίαμα, μάνναν.

Δικνίτην Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖςδε κικλήσκω,
 Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθήμενον, εὐφρονα
 Βάκχον.

νυμφέων ἔρνος ἑρατὸν, εὐσεφάνε τ' Ἀφροδίτης,
 ὅς ποτ' ἀνὰ δρυμὲς κεχορευμένα βήματα
 πάλλες

5 σὺν νύμφαις χαρίεσσιν, ἐλαυνόμενος μανίησιν.
 καὶ βελῆσι Διὸς πρὸς ἀγαυὴν Φερσεφόνειαν
 ἀχθεὶς ἐξετράφης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 εὐφρων ἐλθέ, μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι.

XLVII. (46) ΒΑΚΧΟΤ * περικιονίε θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω Βάκχον περικιόνιον, μεθυδῶτην,

XLVI. 2. Νύσιον Af. Thr. 3. ἔρνον Af. ἑρατὸν Thr. 4. πάλλει vulgo. πάλλεις Thr. μανίαισι Voff. 6. βυλαῖσι et πρὸς τ' αὐτὴν vulgo. 7. φόβος vulgo. φίλος Thr. XLVII. * ΒΑΚ-

vi metuende thyrsō etc. Hor. Od. 2, 29. ο ε ς κ η.

XLVI. (45) De λικνίτη epitheto V. Spanh. ad Call. in Iou. 48 et Cer. 137 Squire ad Plut. de Iside p. 88 lq. Verbo est illud λικνον, unde λικνίτης Bacchus, mystica vappus Iacchi, Virgiliana, purgationis animarum symbolum. Verba Plutarchi, Αἱ Θυιάδες ἐγείρουσι τὸν λικνίτην, sorte ad hunc Orphicum vel similem Hymnum pertinent. ο ε ς κ η.

XLVI. (45) 6. Etiam hic legi vult Pierfonus πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν, vt 43, 6. Mirum ta-

men fuerit, si in epitheto ita solemniter diuersis locis recitare potuerunt librarii. ο ε ς κ η.

XLVI. (45) 7. An φόβος hic est terror, non Dis iniectus a Baccho, sed quem iniecere Di per Bacchum, πρόμαχον suum, gigantibus, vbi retorsit Rhœcum leontis Vnguibus horribilibus etc. mala Hor. Od. 2, 19, 23. ο ε ς κ η.

XLVI. 7. Nisi satis bonam lectionem φίλος offerret cod. Thryll. facile adducerem, vt τάφος; i. e. θάμβος, putarem a poeta scriptum esse.

XLVII. 46. De περικιονίε αρ-

. Καδμείοισι δόμοις ὅς ἐλίσσόμενος πέρι πάντη,
ἔτῃσεν κρατερὸς βρασμὸς γαίης ἀποπέμψας·
ἦνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐκίνησεν χθόνα πᾶσαν,
5 πρηστῆρος ῥοίζοις· ὃ δ' ἀνέδραμε δεσμός ἀπάντων.
ἔλθῃ, μάκαρ, βακχευτά, γεγηθυίαις πρᾶπι-
δεσσιν.

XLVIII. (47) ΣΑΒΑΖΙΟΥΤ * θυμίαμα,
ἀρώματα.

Κλυθί, πάτερ, Κρένυ υἱὲ Σαβάζιε, κύνιδε
δαῖμον,
ὅς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
μῆρῳ ἐγκατέρψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθοι

XOT om. Af. Volf. PAI. 1. 2. περὶ πάντα vulgo. 3. κρατερῶς
vulgo. 4. ἐκίνησε vulgo. ἐκίνησε Scriver. ad Scal. 5. ῥοίζης
Volf. XLVIII. * ΣΑΒΑΣΙΟΥΤ Ask. 2. εἰραφιώτην Volf. 3.
ἐγκατέρψα. Nomen libri omittit Gesnerus. ἔλθῃ vulgo.

pellatione, ex fabula Bacchi
de columnis Cadmeae arcis vi-
te circumdata munitis, vid.
Eurip. Phoeniss. 654 ibique V.
Schol. et Valcken. Nescio quam
bene Spenser de LL. Ebr.
p. 667. huc referat idolum 𐤇𐤃
Amosi 5, 26. G E S N.

XLVII. (46) 4. Pro ἐκίνησεν
cogitabam aliquando forte me-
lius legi ἐκίνησεν· cum terrae
motum hic vel ipse Hymnus si-
gnare videatur. Sed etiam vi-
κᾶν, superare, vincere, hic
commode locum habent. G E S N.

XLV I. (46) 5. Bacchus cir-
cumiens arcem, vite a se pro-
ducta illam deuinxit et contra
incendium ac ruinam muniit.
G E S N.

XLVIII. (47) 1. Bacchi bar-
barum nomen, vii volunt Grae-
ci Grammatici. De Saba Ara-
biae potest aliquis cogitare, de
Sabaoth, cum exercitum per
Orientem duxerit Bacchus etc.
Σάβον et Σαβάζιον modo vocis
productione differre credibile
est. Plut. Symp. 4, 5 p. 671,
F. Σάββος καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ
τὸς βάκχους καλῶσι, καὶ ταύτην
ἀφίσαι τὴν φωνήν, ὅταν ὀργιά-
ζωσι τῷ θεῷ. G E S N.

XLVIII. 1. Alia de Sabasio
habet Diod. Sic. IV. 4.

XLVIII. (47) 2. De εἰραφιώ-
τη appellatione vid. Hesych.
et ibi viri docti. Verbo, διὰ
τὸ ἐρράφθαι ἐν μῆρῳ Διὸς, κ.
τ. λ. G E S N.

Τμῶλον ἐς ἡγάθειον, παρὰ θ' Ἴππαν κάλλιπα-
ρμον.

5 ἀλλά μάκαρ, Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατο
πάντων,

εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυσιπόλοισιν.

XLIX. (48) ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, σύρακα.

Ἴππαν κικλήσκω Βάκχε τροφόν, εὐάδα κέρην,
μυσιπόλον τελετῇσιν ἀγαλλομένην Σάββε ἀγνῆ,
νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχε.

4. παρ' Ἴππαν vulgo. παρὰ Ἴππαν Dinnerus p. 753. 5. πόντων
Voss. XLIX. 2. τελεταῖσιν vulgo. σαβον Voss. — vide notas. 5.
χοροῖσι πυριβρεμέτοις ἰάχοισι vulgo.

XLIX. (48) 1. Vid. Fragm.
43 ex Proclo. ο ε σ κ.

XLIX. 2. Insignis varietas est
apud Dinnerum p. 360. Is quum
duo priores versus huius hymni
afferat, secundum ita scriptum
exhibet: μυσιπόλον, χθονίην,
βασιλείαν, κάλλιπαρμον.

XLIX. 3. Nisi epitheton νυ-
πτερίος tam frequens esset in
Orphicis hymnis, facile addu-
ceret, ut hic νυκτελοῖσι scri-
bendum putarem, et infra h.
LII. 4. νυκτέλις. Nyctelius
Bacchus vocabatur. Pausanias
I. 40. μετὰ δὲ τῷ Διὸς τὸ τέ-
μενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθῶ-
σι, καλεμένην ἀπὸ Καρὸς τῷ Φο-
ρωνέως καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν,
ἔτι μὲν Διονύσου ναὸς Νυκτέλις.
Plutarchus περὶ τῷ εἰ τῷ ἐν Δελ-
φοῖς p. 692. ed. Steph. Διόνυσον
δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ
ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Idem
in Quaestt. Rom. 112. p. 519.
νυκτέλια, et in Quaestt. Graec.
37. p. 534. νυκτέλια ἱερὰ μεμο-

rat. Vide interpp. Hesychii ad
νυκτελεῖν. Νυκτέλιος Bacchus
etiam in hymno, qui est in
Brunckii Analectis T. II. p. 517.
et apud Eudociam p. 123. tum
apud Nonnum VII. 349. p. 222.
9. IX. 114. p. 256, 5. XXII. 6.
XXVII. 173. p. 710, 1. XLIV.
203. p. 1150, 13.

XLIX. 3. Ἰακχος est hymnus
bacchantium, non ἰαχὸς, quod
sciam. Lege: νυκτερίοισι χοροῖ-
σι, πυριβρεμέτοις ἰαχῇσι. Theo-
gnis v. 776. τερπόμενοι κισσῶν
καὶ ἐρατῇ θαλίῃ, Παιάνων τε χο-
ροῖς, ἰαχᾶσί τε, σὸν περὶ βωμόν.
κ ν η κ κ. Schneiderus ad Arg.
1122. πυριβρεμεταῖς ἰαχῇσι legit.
Equidem, quum nec formam
πυριβρέματος, nec femininum
adiectivum πυριβρεμέτης proba-
ri posse existimem, audacius
hunc versum mutavi. Dionys.
Perieg. 578. Ἴνδοι κῶμον ἄγυσαν
ἐριβρεμέτη Διονύσῃ. Eudocia p.
123. ἐριβρομον δὲ προσέτι καὶ ἐρι-
βρεμέτην προσαγορεύουσιν.

κλῦθι μευ εὐχομένῃ, χθονὴν μήτηρ, βασιλεία,
 5 εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος αἰγνόν,
 ἢ Τρωῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θάσσμα·
 ἔρχεο πρὸς τελευτὰς ἱερῶ γηθῆσαι προσώπῳ.

L. (49) ΛΥΣΙΟΥ Ἀθηναίου ὕμνος.

Κλῦθι, μάκαρ, Διὸς υἱ', ἐπιλήνιος Βάκχε, διμήτωρ,
 σπέρμα πολύμνησον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
 κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὖτε Βάκχε,
 εὐτραφέις, εὐκαρπος, πολυγηθέας καρπὸν αἰέξων,
 5 ῥηξίχθων, Ἀθηναίε, μεγασθενές, αἰολόμορφε·
 παυσίπονον θνητοῖσι φανείς ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,

4. με et χθονία vulgo. L. 1. διμήτωρ vulgo. 2. πολύμνητον vulgo. 3. Κλυψιγ. Voss. F. κλυψ. o s s n. 4. εὐτραφῆ, εὐκαρ-
 πε, vulgo. 5. ῥοχθίζων vulgo. αἰολόμορφε Voss. 6. ἄκος om.
 Voss. παυσίπονος θνητοῖσι φανείς, ἄκος, vulgo. λυσίπονος Dinnert.
 p. 156.

XLIX. (48) 6. Possit quidem aliquis θάσσμα hic suspicari legendum, et ad sacrificiorum honorem referre. Verum θάσσμα ad illos furiosos per montes cursus pertinet, de quibus etiam est apud Plut. de aud. poet. Vid. Hesych. V. θοάζει, et quae ibi VV. DD. o s s n.

λ. An λύσιος etiam physice cum Ἀθηναίῳ coniunctus est? nam in Ἀθῶν, *torculari*, soluitur et liberatur Bacchus a vinculis illis succi crassioris et pelliculae, quae impediunt vim inebriandi.
 o s s n.

L. 2. Σπέρμα πολύμνησον repositum ex h. VI. 4. XLII. 2.

L. (49) Λύσιον ut H. 41, 4 f. λύσιον verius est, videntur dixisse non tantum ex fabula, quod soluit vincula suis Bacchis a Pentheo iniecta, qua de re Eurip. Bacch. 443 sq. et 497 ubi minanti Pentheo, εἰρηταῖοι δ' εἶδον σῶμα σὸν φυλάξομεν, respondet Bacchus Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτός, ὅταν ἐγὼ θάλω κ. τ.

L. (49) 5. Ῥοχθίζων ad ebriorum clamores et *ructus* adeo referendum puto. Videtur in viroque verbo ὀνοματοποιῶν quaedam esse.
 o s s n.

L. 5. Εἰσι ῥοχθίζων non insolenter formatum verbum est, tamen, quia nusquam occurrit, non dubitavi ῥηξίχθων ex h. LII. 9. scribere.

χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐφάπτορ, καλλιέ-
θαιρε,

λύσιε, θυρσομανές, βρόμι', εὖιε, πᾶσιν εὐφρων,
οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἢ δ' ἀθανάτων σὲ πιφαύσκειν·

10 νῦν σε καλῶ μύησι μολεῖν ἡδύν, Φερέκαρπον.

LI. (50) ΝΤΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὀκεανοῖο,
ὑγροπύροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
κρυψίδομοι, Βάκχοιο τροφοί, χθόνιαι, πολυ-
γηθεῖς,

καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἀγναί,
5 ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἡερόφοιται.
πηγαῖαι, δρομάδες, δροσσεῖμονες, ἴχνησι κῆφαι·
φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυακηθεῖς·
σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' ἔρεα, εὐάσειραι,

7. ἐπάφιε vulgo. 8. θυρσομενῇ Voss., θυρσομανῇ vulgo. θυρ-
σομανές Dinnert. p. 137. 9. ὡς ἔδειλε Voss. Hanc v. omittit Din-
nertus. 10. μύησιν vulgo. ἡδύν Voss. LI. 3. κρυψίδομοι vul-
go. 6. Ἀνδροχ. Voss. κεχαρισμ. Voss. 6. ἴχνησι Al.

L. (49) 7. Ἐπάφιον vti vocatur
etiam 51, 9 declaramus ad Fr.
16 pr.

G E S N.

L. 7. Viam verbi ἐπάφιος recte
videtur Gesnerus ad fragm. XVI.
pr. declarasse. Sed accidit in
hoc nomine hic et infra h. LII.
9. quod paullo ante in v. μανι-
κέ, vt interpretatio pro genuino
vocabulo in textum reciperetur.
Scripserat poeta ἐφάπτορ. Ap-
posita ad hanc rem duo sunt lo-
ca Aeschylī in Supplicibus, vnus
v. 43. Ἴνιν τ' ἀνθονομέσας προγό-
νι, βοὸς ἐξ ἐπιπτοίας Ζηνὸς ἐφα-

ψιν· ἐπανυμῖα δ' ἐπεκραίνετο
μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἐπαφόν
τ' ἐγένεσεν· alter v. 551. γενῆ
πολυμνήτωρ, ἐφάπτορ Ἴες. Ita
legendum.

L. (49) 8. Non est probabile
θυρσομανῇ solum accusandi casu
tot vocatiuis interpositum. Ita-
que legam potius θυρσομανές.

G E S N.

LI. (50) 3. Casaub. de Satyr.
L. 1 p. 35 Κρυψίδομοι emendat
cum respectu ad antra Nympha-
rum, a quibus et ἀντροχαρεῖς
χθόνιαι ποτὶ appellantiur. G E S N.

πετρώρυτοι, λιγυραί, κρενίτιδες, ὑλονόμοι τε.
 10 παρθένοι εὐώδεις, λευχείμενες, εὐπνοοὶ αὔραις,
 αἰπολικαί, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
 δρυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτρο-
 φοί τε.

κῆραι ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
 Νύσiai, οἰζρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαρστερπεῖς,
 15 σὺν Βάκχῳ Διοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρεσαι.
 ἔλθ' ἐπ' εὐφήμεσι ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
 νᾶμα χέ'σ' ὑγίεινόν ἀξίτροφοῖσιν ἐν ὥραις.

9. πετρώρυτοι Af. Voss. κρενίτιδες vulgo. κρευνήτιδες Dinn.
 P. 549. κρενίτιδες Voss. Parif. α. β. 10. εὐπνοοὶ Voss. 11.
 θηρσὶ Voss. 12. κρυμοχαρεῖς vulgo. 14. Νύσiai Af. Voss. P. Af.
 Parif. α. Νύσiai μανικᾷ vulgo. παιωνίδες P. Af. 15. σὺν Βάκχῳ
 δώητε Dinn. Post hunc v. Dinnerus p. 549. ponit v. 22. h. LV. ἢ
 νύμφαις τέρεν κτανώπυσιν ἐν χθονὶ δίῃ, et v. 16. 17. omitit. 17.
 αὐξίτροφοῖσιν ὥραις P. Parif. α.

LI. (50) 9. Non miror *sustitibus* aut *clauis armatas* esse
 nymphas, κρενίτιδας, cum ut
 fortes in exercitu Bacchi milites
 se gerere soleant. G E S N.

LI. 9. Dudum legendum vi-
 deram, πετρώρυτοι, λιγυραί,
 κρενίτιδες, ὑλονόμοι τε. Postea
 sic scriptum, reperi in duobus
 codd. Regius, et Vossiano.

R V H N K.

LI. (50) 11. Θηρσὶν potest ef-
 se ab eo, qui versum per ἢ ἐφ-
 ελπιστικόν fulcire vellet. Sed
 non erat illo opus in caesura.

G E S N.

LI. (50) 12. Δρυμοχαρεῖς ele-
 ganti coniectura suspicatur He-
 ringa Obf. c. 11 p. 89. Sed
 neque vulgatum non rectum ef-
 se puto: antra, riuι, nemora
 nympharum possessiones, expe-

tuntur ad captandum frigus.

G E S N.

LI. 12. Si minus placeat δρυ-
 μοχαρεῖς, quod Adr. Heringa
 Obseru. cap. 12. coniciebat, le-
 gas licet: κρυμοχαρεῖς, ἀπαλαί,
 πολυθρέμμονες αὐξίτροφοί τε.
 Hymn. 16. (XVII.) vl. 8. κύμασι
 τερεπομένη. R V H N K. Heringae
 emendationem probauit Schra-
 derus Obseru. p. 75.

LI. (50) 14. Nomen Νύσiai,
 an Νυσᾷαι; a Baccho suo tra-
 hunt.

G E S N.

LI. 14. Vel metrum ostendere
 poterat, in verbis Νύσiai, μαν-
 ικᾷ, aliquid vitii esse. Magis
 etiam hoc arguit vocabulum
 μανικᾷ, poesin minime decens.
 Id hic pariter atque p. XLV. 4.
 LI. 1. interpretibus debetur.
 Itaque οἰζρομανεῖς posui.

LII. (51) ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΤ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολώνυμε, μαινόλας,
Βακχεῦ,

ταυρόπερος, ληναῖε, πυρισπόρε, Νύσιε, λυσεῦ,
μηροτρεφής, λικνῖτα, πυρίπνοε, καὶ τελετάρχα
νυκτέρι, Εὐβελεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα

5 ὅς γιον ἄρξῃτον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔργον

LII. 1. μανικέ, Βακχεῦ vulgo. 2. πυρίπολε Voff. νύσιε Af. Voff. PAI. 3. μηροτρεφής vulgo. Μηροτρεφής conl. Lennep. ad Col. p. 155. ex H. 47. 1. πυρίπολε vulgo. τελετάρχε Dinnæus p. 137. νυκτέρι vulgo. Νυκτέρι Af. μιτρηφ. Voff.

LII. (51). De τριετηριῶν vid. ad 52, 5. G E S N.

LII. 1. Vide ad XLV. 4.

LII. 2. Λυσεῦ Schneideri coniectura est, ducta e fragm. in ed. 23.

LII. 3. Nihil video, quod nos cogat, Lennepii coniecturam μηροτρεφής probare. Ea vereor ne alia auctoritate nitatur, quam his Eustathii ad Dion. Perieg. 1153. ὅθεν παρὰ τοῖς μύθοις μηροτρεφής ἐνομίσθη Διόνυσος. Sed ibi etiam μηροφάνης legitur, quod, nisi fallor, μηροτρεφής esse debebat. Strabo enim, cuius testimonio modo usus erat Eustathius, XV. p. 1008. B. καὶ μηροτρεφής δὲ λέγεται. Eustathius ad Iliad. II. ὄρος δὲ τὴν Ἰνδοκὸν Μηρὸς ἐκλήθη, Διονύσῳ ἀνακείμενον: ὅθεν Μηροτρεφής μεμυδευται φασὶν ὁ Διόνυσος. Haec ipsa deriuatio nominis monere debebat Casaubonum, ne in Strabone μηροτρεφής probaret, quod fecisse tamen videtur.

Quid enim ὀφείλει in hoc nomine sibi vult, si Μηρὸς montis est appellatio? Immo si μηροτρεφής dictus fuit Bacchus, ambigua fuit significatio vocabuli, ut recte scripserit Plinius H. N. VI. 21. quem locum Casaubonus attulit: *montemque Merum, Libero patri sacrum, unde origo fabulae Iouis femine edita*. Quamobrem satis iudicavi unam in Orpheo litteram dolere. Eodem in versu πυρίπνοε, metro iubente, scripsi. Πυρίπνοε apud nostrum est h. V. 3. X. 26.

LII. 4. De νυκτέρι vide ad XLIX. 3. Sequens vocabulum illustrat Plutarchus Sympol. Probl. VII. 9. p. 1271. ed. Steph. οἱ δὲ πάντες ἀρχαῖοι ὡς ὅτε τῷ Ἑρμῇ δεόμενον τὸν Διόνυσον αὐτὸν Εὐβελῆ, καὶ τὴν νύκτα δι' ἐκείνον εὐφρόνην προσεῖπον. Μιτρηφόρου originem aperuit Dioscorus Siculus IV. 4.

LII. (51) 5. Cur τριφυῆς Bacchus, indicatum ad 29. 2.

G E S N.

πρωτογόν', ἤρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἡδὲ καὶ υἱέ·
 ὠμάδιε, σκηπτῆχε, χοροιμανές, ἡγέτα κώμων·
 βακχεύων ἀγίας τρισητρίδας ἀμφὶ γαληνάς·
 ἐηξίχθων, πυριφεγγές, ἐφάπτορ, κῆρε διμήτωρ,
 10 ἔρεσίφοιτα, κερῶς, νεβριδοσόλος, ἀμφιέτρε,
 Παιῶν θυρσεγχῆς, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε,
 Βάσσαρε, κισσοχαρῆς, πολυπάρθενε, καὶ διά-
 κοσμε,
 ἐλθέ, μάκαρ, μύησι βρύων κεχαρημένος αἰεὶ.

6. V. N. 7. ἡγέτα vulgo. χορομανές Voss. 9. ἐπάφιε,
 κῆρε διμήτωρ vulgo. 10. ἔρως vulgo. κέρως V. N. ἀμφιέτρε
 Voss. 11. χρυσεγχῆς vulgo. βοτρυόκοσμη Voss. 12. om. Voss.
 13. μυτταίε vulgo. κεχαρισμένον Voss.

LII. (51) 6. De Ἠρικεπαίῳ
 plus satis dictum ad H. 5, 4.
 O E S N.

LII. (51) 7. ὠμάδιος forte,
 quod thyrsus solet gestare hu-
 mero, et saepe suspensum inde
 cantharum. O E S N.

LII. 7. Verior haud dubie
 alia vocabuli ὠμάδιος explicatio
 est, quam Gesnerus dedit ad h.
 XXX. 5.

LII. (51) 9. Ῥηξίχθων cum de
 terra producit fontes vini, mel-
 lis etc. O E S N.

LII. (51) 9. Ἐπάφιον declara-
 vimus ad Fr. 16. pr. Etiam ὑπο-
 κόλπιος v. 11 inde declarari pot-
 est. O E S N.

LII. 9. Vide ad L. 7. *

LII. (51) 10. Pro ἔρως, κέρως
 legit Scaliger, vertitque cornu-
 te. Sed ut est uterque Deus
 πολύμορφος, ita nihil promouet
 Bacchum etiam Amoris nomine
 venire. Post vinum pulchriores

quam ante videntur puellae.
 O E S N.

LII. 10. Quod Scaliger in ver-
 sione expressit, κερῶς, et res
 ipsa, et hiatus, qui erat in vul-
 gata lectione, recipere suase-
 runt. Quamquam contractam
 huius vocabuli formam alibi vi-
 inuenies. Nicander Alexiph. 31.
 Σιληνοί, κεραιοὶ Διωνύσοιο τιθη-
 νοί. In hymno Bacchi, qui est
 in Brunckii Anal. T. II. p. 517.
 et apud Eudociam p. 123. κω-
 ματήν, κερῶν, κισσοπέφανον, κε-
 λαδεῖον.

LII. 11. Vocabulum Παιῶν
 postulat, ut nomen addatur,
 quo ab Apolline distinguatur
 Bacchus. Itaque pro χρυσεγ-
 χῆς reposui θυρσεγχῆς, de quo
 supra ad XLV. 5.

LII. 12. Verba καὶ διάκοσμε
 haud dubie corrupta sunt. Nisi
 ultimae syllabae κοσμε nata sunt
 ex praecedente versu, proxime
 accederet ποικιλόκοσμη.

LIII. (52) ΑΜΦΙΕΤΟΤΣ θυμίαμα, πάντα
πλήν * λιβάνε.

Ἀμφιετῇ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
ἐγρόμενον κέραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἱαύων
κοιμίζει τριετῆρα χρίνον Βακχίῳ ἀγνόν.

5 αὐτὸς δ' ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρη,
εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
εὐάζων κινῶν τε χορὸς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.
ἀλλά, μάκαρ, χλοόκαρπε, κεραισφόρε, κέρπιμε

Βάκχε,

βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανῶντι προσώποι,
10 εὐιέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

LIV. (53) ΣΙΑΗΝΟΤ, σατύρε, Βακχῶν θυμία-
μα, μάνναν.

Κλυθί μευ, ὦ πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο
τιθήνέ,

LIII. * τλη λιβ. Voss. π. εὐπλοκάμοις Voss. PAI. 3—6.
omittit Dinherus p. 137. 5. ἐγείρη Voss. ἐγείροις Ald. al. LIV.
Dinherus p. 710. habet v. 1—6. 11. sed p. 701. affert v. 7. 8. —
1. μν et τροφὲ vulgo.

LIII. (52) 5. Quid si trieterica
sacra primum instituta, quod
tertio anno, quo surculus depo-
situs est, tricesimo mense, vide-
tur perfecta vitis, cuius cultum
Orpheus docuit, plenum fru-
ctum ostendere. Apud Proser-
pinam esse est latere, ἐν ᾧδ' ἐλ-
σε, ut dicebat Heraclitus. His
trietericis non repugnant ἀμφιε-
τῇ, annua, qualia etiam Le-
naea, Dionysia etc. Ceterum

ἐγείρη ex Vossiano in contextum
poetae assumpti, quod manifesto
prioris septem versus tertia per-
sona Bacchum celebrant. OESK.

LIII. 6. Mitscherlichius ad
Hom. hymn. Cer. v. 70. τρέπεσθαι
legendum contendit, quia pluri-
mi codd. habeant ἐγείροις versu
praecedente. At coniunctius
certe ἐγείρης requireretur.

LIV. (53) De hac Societate

Σιληνῶν ἔχ' ἄρισε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
ἀγνοτελής, γεραρός, διάσε νομῖε τελετάρχα·
5 εὐασής, φιλάγρυπνε σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Ναῖσι καὶ Βάκχαις ἡγέμενε κισσοφόροισιν·
δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροις ἅμα πᾶσιν
θηροτύποις, εὐασμα διδὼς Βάκχοιο ἄνακτος,
σὺν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνὰ προπέμ-
πων,

10 ὄργια νυκτιφαῖ τελεταῖς ἀγίαις ἀναφαίνων,
εὐάζων, φιλόδυσε, γαληνιέων διαάσοισιν.

LV. (54) Εἰς Ἀφροδίτην ὕμνος.

Οὐρανίη, πολύυμνε, φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
ποντογενῆς, γενέτειρα θεά, φιλοπάννυχε, σεμνή,
νυκτερίη, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μήτερ ἀνάγκης·

2. τετιμένη Voff. 4. ἀγνοτελής, γεραρός vulgo. γεραρός
Voff. Parif. α. β. τελετάρχα Voff. P. 5. φιλάγρυπνε, νεάζων
οἷσι σιληνοῖς vulgo. 6. Ναοῖσι Voff. βάκχοις ei κισσοφόροισιν
vulgo. βάκχαις Dinnæus. 7. κατυροις Voff. 8. βακχεῖον vul-
go. 2V. 1. ἑρανία vulgo. 3. νυκτερία vulgo.

Sileni, Satyri, Baccharum v.
Casaub. de Sat. L. 1 p. 78 sq.
O E S N.

LIV. (53) 4. Ἀγνοτελής, γε-
ραρός ingeniose Pierf. Verif. p. 42.
et puto etiam vere. Ἀγνο-
τελής epitheton Themidos Arg.
547. Γεραρός est in Voff. Sed
iam Casaub. de Sat. l. c. ἀγνο-
τελής quidem plane vitiosum
putat, et legendum ἀγνοτελής,
vel ἀγνοθελής, vel ἀγνομελής,
vt αἰγομελής de Pane 10, 5. Pro
γεραρός autem γεραρός vel γε-
ραός. O E S N.

LIV. (53) 5. Casaub. l. c. le-
gi vult, νεάζου οἷσι Σιληνοῖς vt
Satyrorum sit descriptio, νεά-
ζοντες Σιληνοί, iuvenes Silenī.
Sed d'Oruill. Vanno Crit. p.
373 et Pierf. Verif. p. 43 substi-
tuit volunt, σὺν εὐζώνοισι τιθή-
ναις, vt H. 29 extr. et 52, 6.

O E S N.

LV. (54) Habetur hic Hymnus
ap. Stobaeum Serm. 61 p. 389,
22 vsque ad v. 19 vbi Gesnerus
ponit signum etc. vt ostendat
illum se non dare integrum: sed
plane nihil varietatis, praeter

πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐσίν, ὑπερβύζω δὲ τὸ
κόσμον·

5 καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾷς δὲ τὰ
πάντα,

ὅσα τ' ἐν ἔραυνῷ ἐσι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπω,
ἐν πόντῳ τε βυθῷ· σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε,
τερπομένη θαλίῃσι, γαμοσόλε, μήτερ ἐρώτων·
πειδοῖ λεκτροχαρῆς, κρυφίῃ, χαριδῶτι ἄνασσα,

10 φαινομένη τ', ἀφανῆς τ', ἐρατοπλόκαμ', εὐπα-
τέρεια,

νυμφιδίῃ, σύνδαιτε, θεῶν σκηπτέχε, λύκαινα·
γεννοδότεια, φίλανδρε, πόθεινοτάτη, βιοδῶτι·

4. ὑπερβύζω δὲ κόσμον vulgo. Hunc v. p. 123. omittit Di-
naerus. 5. γεννᾷς Voss. 7. ἐν πόντῳ τε βυθῷ τε vulgo. 8. θα-
λάισι vulgo. 9. κρυφία vulgo. ἀνάσσα solus habet Dinuerus.
Caeteri omnes omittunt. 10. F. ἀφανῆς τε. GRSN. Vulgo τε ab-
est. 11. νυμφιδία, σὺν δαιτὶ vulgo.

manifestum sphaema, obseruo.
Habet etiam Maittair. Miscell.
carm. p. 154, qui et ipse nihil
dedit varietatis. Annotationi-
bus suis potius antiquarias Sca-
ligeri voces explicare studet.

GRSN.

LV. Hymnus hic Stobaeo ad-
ditus a Conr. Gesnero in ed.
Basil. 1549. p. 387. in ed. Fran-
cof. 1581. p. 613. Abest ab ed.
principis Trincauelli et Tigurina
1543.

LV. (54) 5. Τρισσῶν μοιρῶν
nomine tres orbis partes intelli-
git Stobaei interpres C. Gesne-
rus. Sed fato ipso potentio-
rem esse Venerem nonnunquam,
dicit poeta: ὑπὲρ μέρον, non suo
fato propter Venerem multa
fiunt etc.

GRSN.

LV. (54) 9. Lacunam notat
etiam Gesnerus. Facile est ver-
sum coniectura explere. Sed
imitemur veterum editorum mo-
destiam. Ob id ipsum, quod
multa hic supplementa facile
poni possunt, non est emenda-
tioni, h. e. coniecturae proba-
bili, quid auctor dederit, locus.

GRSN.

LV. (54) 10. Non multum tri-
buo coniecturae ἀφανῆς τε.
Potest enim more suo poeta in
ὄξυμῶν ludisse. Venus etiam
cum est manifestis signis prodi-
ta, delitescere cupit interdum.
Nesciunt aliquando homines, se
amare.

GRSN.

LV. (54) 11. Epitheton Ve-
neris facit σύνδαιτε θεῶν, coniu-
cix, Cl. Her. Obf. c. 11 p.

- ἐνζεύξασα βροτῆς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
καὶ θηρῶν πολὺ Φῦλον, ἐρωμανέων ὑπὸ Φίλτρων·
15 ἔρχεο, Κυπρογενὲς θεῖον γένος, εἴτ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἔσσι, θεὰ βασιλεία, καλῶ γήθησα προσώπῳ,
εἴτε καὶ εὐλιβάνη Συρίης ἔδος ἀμφοπολεύεις,
εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἄρμασι χρυσεοτεύκτοισι
Αἰγύπτῃ κατέχεις ἱερῆς γυνιμώδεα λετρά,
20 ἢ καὶ κυανέοισιν ὄχοις ἐπὶ πέντιον οἶδμα
ἐρχομένη χαίρεις νεπόδων κυκλίσσι χορείαις·
ἢ νύμφαις τέρπη κυανώπισιν ἐν χθονὶ Δία,
θυσίᾳς ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἄλματι κέφῳ·

13. 14. hos omisit Dinnerus. 15. ἢ ζεύξασα vulgo. 16. εἴ σὺ θεὰ vulgo. 17. σιρίης P.
ἐρωτομανῶν ἀπὸ vulgo. 18. εἴ σὺ γ' ἐν Dinner. p. 95. 19. κυανέοις ὄχοις vulgo. κυαν-
ναις Voll. P. ὄχθεσς. ο.ε.σ.ν. 20. τερχομένη χαίρεις θητῶν πυ-
μλίσσι vulgo. 21. θῖνας vulgo. ἄλματι Voll. Hinc Θίνες ἐπ'
ὄγγιόλοις — ἄλμ. Ruhn. ep. 2 p. 88.

88. Facilius crederem, si Ve-
nus esset secundariis de Diis, ut
Æolus ille, cui dat Iuno opulis
accumbere Diuum, vel Hercules
etc. Amat generatim conuiuia
Venus. Λύκαινα forte honestum
et blandum nomen antiquarum
metetricularum, a Venere hac
ductum. ο.ε.σ.ν.

LV. 13. Aut, quod dedi, ἐν-
ζεύξασα βροτῆς scripsit, aut ζεύ-
ξασα θητῆς.

LV. (54) 19. Aegypti insignis
fertilitas, mulierum amabilitas,
praeceps maturitas, vis Nilo
(cuius sunt λετρά) tributa fe-
cundandi etiam animantes.

ο.ε.σ.ν.

LV. 20. 21. Vulgatam lectio-
nem, quae sensu cauebat, au-
dacius mutavi. Quod praece-
dit, ἐν πεδίοισιν, indicat, mare

oppositum iri. Hinc ducta
emendatio nostra. Νέποδες pi-
scēs dicuntur, ut ex Suida, aliis-
que grammaticis constat. Φῦ-
λα νεπόδων habent duo codd.
Parisi. in Hom. h. Apoll. 78.
Caeterum comparari potest lo-
cus ex Arionis hymno in Neptu-
num: ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν βραγ-
χίοις περὶ δὴ σε πλωτοὶ θῆρες
χορεύουσιν ἐν κύκλῳ.

LV. (54) 22. Δία hic pro-
prium antiquum Naxi insulae es-
se non dubito, in qua cum
Baccho oblectari hic dicatur
Venerem. Vid. Apoli. 4, 425
ubi Charites, Veneris comites,
peplum texuere Baccho. Serua-
vit ibi Scholiasta Fragm. Callim.
n. 163 Bentl. ο.ε.σ.ν.

LV. (54) 23. Θίνες ἐπ'] Non
dubium mihi est quin θῖνας oc-

εἴτ' ἐν Κύπρῳ, ἄνασσα, τροφῶ σέο· ἔνθα κα-
λαί σε

25 παρθένοι ἀδμήται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
ὑμνεῖσιν, σέ, μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἀγνὴν
Ἀδωνιν.

ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἀγίοισι λόγισιν.

LVI. (55) ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλυθί μευ εὐχομένε, πολυνύμφε, δαῖμον ἄριστε,

26. ἄγνος Voss. 27. θεὰ μάλ' Voss. Chiu. Paris. α. β. θεὸ
πάλ' vulgo. LVI. 1. μν vulgo. πολυνύμφη Voss.

cupet locum nominis alicuius
fluuii in Genitiuo Casu positi, et
cum αἰγιαλοῖς iuncti. H. STERN.

LV. (54) 23. Inter felicissimas
ingenii Ruhnkeniani coniecturas
refero, quam in Var. Lect. po-
sui. Si modus syllabae secun-
dae pateretur, vult migrare il-
lum soteret noster, placeret,
Θείας' virgens, impellens nym-
phas: ut currum suum impels-
lent Venus eo ipso incitet ad
cursum velut verberibus quibus-
dam Nymphas comites. Systo-
les certe exempla non molliora
laudant Grammatici. O E S N.

LV. 23. Immerito Gesnerus
laudauit Ruhnkenii coniecturam,
in qua solitam eruditissimi viri
elegantiam desideramus. Faci-
liori mutatione θείας vna cum
Vossiana lectione ἄλματι repo-
sui. Ἀρματι certe vel propter-
ea displicere debet, quia currus
bis iam memoratus est. Θείας
bacchantem significat: quod no-

men de quacumque usurpatur
anini concitatione. Aeschylus
Suppl. 579. ex nostra emenda-
tione: ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις
θυιάδος Ἦρος. Ibi vulgo θείας,
in cod. Guelf. θύας est. Idem
S. c. Theb. 837. ἐτευξα τύμβῳ
μέλος, ὡς θείας. Pertinet huc
Hesychii θύετα, εὐθυμεῖ, εὐ-
φραίνεται, et θυσάδες, νύμφη
τινές, αἱ ἑνθεοί, quod fortasse
de his Naxiis nymphis intelli-
gendum. Θυσάς apud Aeschyl-
lum S. c. Th. 271. nihil est
aliud, quam θείας, bacchantes,
in his: ἔπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἰε-
ρὸν εὐμενῇ παιάνισον Ἑλληνικὸν
νόμισμα θυσάδος βοῆς. Taceo
Nonnum, in quo θυιάδι φωνῇ
atque alia ad satietatem vsque.

LVI. (55) Adonis sub viroque
genere celebratur, κῆρ καὶ κῆ-
ρος. Non est opus apud Or-
phea de sexu viroque Deorum
disputare, aut de illo Romano-
rum, si, Deus si Dea es etc.

ἀβροκόμη, Φιλέρημε, βρύων ὄρησι ποθειναῖς,
 Εὐβηλεῦ, πολύμορφε, τροφεῦ πάντων ἀριδῆλε.
 κῆρη, καὶ κόρη· πᾶσι καλὸν θάλος αἰὲν Ἀδωνι,
 5 σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν
 ὥραις·

αὐξιθαλής, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
 ἀγλαόμορφε, κυνηγεσίαις χαίραν, βαθυχαῖτα·
 ἱμερόντες, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος·
 Φερσεφόνης ἔρασιπλοκάμῃ λέκτροισι λοχευθεῖς·
 10 ὃς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ Τάρταρον ἡέροντα,
 ἥδὲ πάλιν πρὸς Ὀλυμπον ἄγεις δέμας ὠρίοκαρ-
 πον·

ἐλθέ, μάκαρ, μύησι φέρων καρπὸς ἀπὸ γαίης.

LVII. (56) ΕΡΜΟΥ ΧΘΟΝΙΣ ΘΥΜΙΑΜΑ, ΣΥΡΑΚΑ.

Κωκυτῆ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
 ὃς ψυχὰς θνητῶν κατὰγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
 Ἑρμῇ, Βακχεχόροιο Διωνύσοιο γένεθλον,

2. ὠδαῖσι vulgo. 4. σὺ πᾶσι θάλος αἰὲν Ἀδωνι vulgo. πᾶσι
 Voff. 4. 5. Hos vll. omittit Dinnerus p. 12. 5. σβεννύμενε.
 7. κυνηγεσίαις vulgo. κυνηγεσίαις Dinner. κυναγεσίαις Voff. 9.
 λοχευθεῖς P. 12. μύησι vulgo. LVII. 3. Βάκχε χοροῖο vulgo.
 Βακχεχόροιο V. N.

Vim Lunae hic praefertim desi-
 gnari, plura indicant. ο ε ε η.

LVI. (55) 2. Non valde puto
 opus est emendatione Ruhnken.
 Ep. 2, p. 88 pro ὠδαῖσι ὥραισι
 reponentis. Alia ratio est loci
 ad quem prouocat H. 25, 3.
 Ὄδαῖ possunt ad cultum Adoni-
 dis referri seminarum illum lu-
 gentium etc. Nec tamen non
 probabile puto etiam ὥραις, si
 referatur ad Lunae phases, a

quibus illi prisci etiam tempesta-
 tes, fertilitatemque ducebant,
 ad quas phases referendi viden-
 tur v. 5 it. 10. ο ε ε η.

LVI. 4. Vulgatam lectionem
 correxi ex h. XXXVI. 11. Θά-
 λος epitheto carere nequit.

LVII. (56) 3. If. Casaub. de
 poesi Sat. p. 59 sq. suspicatur.
 vna voce composita dixisse poe-
 tam βακχεχόροιο, ut βακχεβά-
 χος. Hoc etiam pertinet ad H.

καὶ Παφίης κέρης, ἐλικοβλεφάρες Ἀφροδίτης,
 5 ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφοπολεύεις,
 αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπ-
 ἄρχων·

ἃς κατὰγεις, ὅπῃ μοῖρης χρόνος εἰσαφίκηται,
 εὐιέρῳ βράβδῳ θέλγων ὑπνοδάτιδι πάντα,
 καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 10 τιμὴν Φερσεφόνεια θεά, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν
 ψυχαῖς ἀεναόις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
 ἀλλὰ, μάκαρ, πέμποις μύσαις τέλος ἐσθλὸν
 ἔπ' ἔργοις.

LVIII. (57) ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω μέγαν ἀγνὸν ἐράσμιον ἠδὺν Ἑρωτα,
 τοξαλκῇ, πτερόεντα, πυρίβρομον, εὐδρομον ὀρμῇ,
 συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
 εὐπάλαμον, διφυῇ, πάντων κληῖδας ἔχοντα,
 5 αἰθέρος ἐρανίς, πόντε, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
 πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρ-
 πος,
 ἠδ' ὅσα Τάρταρος εὐρύς ἔχει, πόντος θ' αἰλίδε-
 πος·

7. ὑπνώτιρα Af. P. ὑπνοδάτιρα Voff. ὑπνοδάτιρα ἅπαντα A. I.
 ὑπνοδάτιρα ἅπαντα Dinner. p. 256. 11. ἐναόις Voff. LVIII. 2.
 πυρίδρομον vulgo.

74, 1. Vix dubito, quin recte.
 Ita βακχευτῆς βρόμιος vocatur
 Fr. 3, 13: et βακχεύειν dicitur
 H. 51, 8. G E S N.

LVIII. (57) Habet etiam Sto-
 baeus Ser. 61 p. 395, 32 sine vl-
 la varietate. G E S N.

LVIII. Hunc quoque hymnum

Gesnerus addidit Stobaeo, cuius
 in antiquis edd. non est. Vide
 ad h. LV.

LVIII. (57) 6. Πνεύματα παν-
 τογένεθλα H. 37 Κυρήτων puto
 declarata esse. Vt hic θεὰ χλοό-
 καρπος, ita H. 83, 6 Ἑρία χλοό-
 μορφος. G E S N.

μῆνος γὰρ τέτων πάντων οἴκα κρατύνεις.
ἀλλά, μάκαρ, καθαράτῃ γνώμῃς μύησι συν-
έρχῃ,

10 Φαύλῃς δ' ἐκτοπίῃς θ' ὄρμας ἀπὸ τῶνδ' ἀπό-
πεμπε.

LIX. (58) ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
κλυτὲ μὲ εὐχομένῃς, πολυώνυμοι, αἵτ' ἐπὶ λίμνης
οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θερμῆς

8. οἴκα Af. Voss. qui etiam transponit τε. οἴ. κρα. παντων.
9. μύησι vulgo. LIX. 2. Κλυτῇ Voss. Dinner. p. 505. 3.
Θερμῇ Af. Ald. νυχίας om. Voss.

LVIII. (57) 9. Malit ἐπέρχῃ
pro συνέρχῃ Lennep. ad Col. p.
136, vt est 47, 6. Equidem
vtrumque rectum esse puto.

Ο Ε Σ Ν.

LVIII. (57) 10. Epithetis
Amoris addere possis: Orphicum
carmen laudatum Proclo in Tim.
3 p. 165, 28 et 267, 28 Ποιμαί-
ων πραπίδεςσι νόμματος, ὡκύν
ἔρωτα.

Ο Ε Σ Ν.

LIX. (58) 3. Videtur Scaliger
legisse μυχίας ὑπὸ κρήνης et μυ-
χίας ipse etiam probat: Θέρμης
autem retinendum putat. Ego
quae sit illa λίμνη ὀραία, et
quae hic de illa praedicantur,
non intelligo, somnare tamen
aliquid de Galaxia s. via lactea
mihi videor. Quid si pluuias
nocturnas inde deriuauit? Sa-
xeum antrum ibi collocare poe-
tae difficilior non est, quam to-
tum solum aeneum. Sed neque
asseuerare ausim, cur Parcis s.

Fatis eandem sedem tribuerit;
sedem beatarum mentium ibi
constitutam video a Pythagora,
vt monui ex Cicerone et Por-
phyrio in digressione de Insulis
beatorum Prael. 2 de nauigatt.
extra coll. Herc. §. 1. Anima-
rum cum μοῖραις necessitudinem
facile esset declarare. Galaxias,
nubi similis, euanesce h. e.
non videtur, vbi primum turba-
ri caelum incipit.

Ο Ε Σ Ν.

LIX. 3. Aliud genus dictionis
in hoc hymno est, atque in ple-
risque aliis, vt vix dubitari
possit, quin et scriptoria alius,
et aetatis aliquanto recentioris
sit. Quare quae in aliis hymnis
epicae dialecti caussa mutauit, in
hoc visum est intacta relinquere.
Quod ad locum attinet, in quo
Parcae habitare dicuntur, pro-
babile est, caelestes regiones
intelligi. Ita νυχία Θέρμη habe-
bit fortasse, quo excusatur.

ρήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ मुखῷ εὐλίθῃ ἀντρῷ)
 5 ναίεισαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δῆλον γένος ἐλπίδι κέφῃ
 στείχετε, πορφυρέησι καλυψάμεναι ὀφόνησι,
 μορσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅθι πάγγεον ἄρμα διώκει
 δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἡδὲ μερι-
 μνῶν,

10 καὶ νόμον ὠγύγιον παναπείρονος εὐνόμῃ ἀρχῆς.
 Μοῖρα γὰρ ἐν βίῳ καθορᾷ μόνον, εἰς τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφέντος Ὀλύμπου,
 καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεὶ γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
 Μοῖρ' αὖ τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διαπαντός ἅπαντα.
 15 ἀλλά μοι, αἰέριοι, μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι,

4. λιπαρῷ मुखῷ εὐλίθῃ ἀντρῷ vulgo. 6. δόκιμον γένος ἐλπίδι κέφῳ vulgo. 7. πορφυρέοις vulgo. 8. μορσίμων Parif. α. Ald. αρ-
 μασίωκει Voss. 10. ὠγυγίη καὶ ἀπείρονος εὐνόμῃ vulgo. ὠγύγιον
 — εὐνομον Voss. 11. ἄλλον Voss. 15. νυκτέριοι vulgo.

Quamquam nescio an notias ἀπὸ
 Σεργίης scripserit. Qui seque-
 bantur datui, ne in recentissi-
 mo quidam scriptore tolerari
 poterant.

LIX. (58) 6. Δόκιμον γένος li-
 benter interpretarer opinabile,
 ad suscipiendas opiniones etiam
 vanas de fato et rebus futuris
 pronum: idem est ἐλπίδι κέφῳ,
 spe facile attollitur etc. ο ε ς π.

LIX. 6. Δόκιμον ita, ut Ges-
 nero videbatur, non potest in-
 telligi. Hoc verbum quum scri-
 pturae vitio ο δῆλον ortum esset,
 κέφῃ in κέφῳ mutatum fuit.

LIX. (58) 8. Πάγγεον ἄρμα
 vniuersum genus humanum si-
 gnat. Hoc, tamquam vni cur-
 rui, vni naui impositum, opi-
 nio regit etc. ο ε ς π.

LIX. (58) 12. Ἀθανάτων] Post
 Ὀλύμπου ponenda potius hyposti-
 gme: quia haec verba, καὶ Διὸς
 ὄμμα τέλειον, ad verbum καθο-
 ρᾷ referuntur sumptum ἀπὸ τῷ
 κοινῷ.

π. στεφν.

LIX. (58) 15. Νυκτέριος dici
 puto Parcae, ob futurorum ob-
 scuritatē, forte etiam, quod
 somniis aperiri fata et innotescere
 non nunquam contingat. Cae-
 terum illud Ἀλλά μοι νυκτ. ut
 ο. ante consonantem corripiatur,
 fecit, ut hic versus inter eos sit,
 de quibus emendandis labora-
 bat Benth. ad Call. in Ion. 87,
 quod in H. 57, 15 etiam facere
 Virum summum, diximus. Hic
 volebat legi Ἀλλά μοι εὐχτασία,
 quod H. 59, 6 est Gratiarum
 epitheton: vel Ἀλλά νυ νυκτέ-

Ἀτρεπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μέλετ', εὐπατέ-
ρειαι,

νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς,
παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης,
Μοῖραι, ἀκῆσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε κατευχῶν,
20 ἐρχόμεναι μύσαις λαθιπήμονες εὐφρονι βεληῇ.

LX. (59) ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, σύρακα.

Κλυτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλόνυμοι, ἀγλαό-
τιμοι,

16. εὐπατέρειαν Chiu. 17. αἴριοι pro νυκτέριοι vulgo. 18. Παντοδότειρα Voss. ἀνάγκη vulgo. 20. λυσιπήμονες vulgo. Post hunc versum vulgo addebatur hic: Μοιρῶν τέλος ἔλθ' αἰοδῇ, ἣν ὕφαν' Ὀρφεύς. Recte ἔλλαβ. Ask. Paris. α. β. ἔλλ' αἰοδῇ Voss. PAI.

για. Lennepio ad Coluth. p. 3 placebat Ἀλλ' ἄμα. Caeterum cum pluscula allata sint ex omni poetarum genere exempla correptarum ante consonantem etiam diphthongorum finalium *ay* et *ay*, quae emendare singula quidem possit aliquis vel minus Bentleio ingeniosus, sed quae emendare velle omnia insolentiae pene sit; et quorum quaedam ne ab acutis quidem viris sic facile sanari potuerunt: tutius videtur, nihil mutare contra librorum consensum. Vid. querela contra Francium Iensii p. 20, et Lectt. Lucian. 2, 6 p. 167 sq. et ut ceteros taceam, Schrader. ad Musaeum Anibadu. p. 304 sqq. o e s n.

LIX. 15. 17. Voces αἴριοι et νυκτέριοι locum suum permutato iussit Ruhnkenius.

LIX. (58) 17. Αἴριοι etiam

vocantur Furiae H. 68, 9: ἀφανεῖς ἐπιξηγητικόν est. Multa apud poetas etiam Latinos, v. g. Virg. Aen. 1, 415 *Obscuro gradientes aere fessis*. Disputavi pluribus in prael. de animab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott. T. 1 §. 2 et 8. o e s n.

LIX. (58) 21. Versus sine dubio suppositivus, ab homine confictus, qui forte codicem cum haberet mutilum, ea ratione tegere vellet vitium illud, et indicare, hunc cantum, hanc αἰοδῆν Parcarum, quam texuerit Orpheus, esse ultimum illius Hymnorum. Sed, puto, legi voluit ἔλλαβ'. τέλος ἔλλαβε, finem, locum ultimum, occupavit. Damnauit inficetum carmen Lennep. ad Col. p. 157.

o e s n.

LX. (59) Gratiarum huic hymnum viliter conferri cum

θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐρυνόμης βαθυκόλπε,
Ἀγλαΐη, Θαλίη τε, καὶ Εὐφροσύνη πολυόλβε,

LX. 2. Εὐνομίης vulgo.
vulgo.

3. Ἀγλαΐη τε Θάλεια καὶ Εὐφ.

Pausa. Boeot. c. 35, monuit
Cl. Heringa Obs. c. 11 p. 85.

οξεν.

LX. (59) 2. Εὐρυνόμης legendum monuit Schrader. ad Mus. p. 188. probante Heringa l. c. ex Pausa. l. c. et Burm. ad Anthol. p. 55, a. οξεν.

LX. 2. Tiedemannus in primis Graeciae philosophis p. 82. non modo hic Εὐνομίης servandum, sed idem nomen etiam in Hesiodi Theogonia v. 906. et Pausania IX. 35. restituendum suspicatur: videri enim nomen matris Gratiarum Εὐνομίης esse debere, quod bonam civitatis; constitutionem significet, non Εὐρυνόμης, quod hac in causa nullam vim habeat; atque in Pausania Εὐρυνόμης scribi potuisse ab aliquo, qui hoc nomen in corrupto Hesiodi codice inuenisset. Quae quantumvis probabiliter disputata sint, non impediunt tamen, quo minus in Orphico hymno Εὐρυνόμης reponatur. Nam ut taceam corruptelae suspicionem facilius in Orpheum, quam in Hesiodum atque Pausaniam cadere, alii etiam auctores, ut Apollodorus p. 8. et Hyginus p. 12. Eurynomen matrem Gratiarum fuisse perhibent; atque ex his Apollodorus Oceani filiam fuisse tradit, in hac quoque re, ut videtur, cum Hesio-

do consentiens, si quidem eandem intellexit Hesiodus Eurynomen Gratiarum matrem v. 906. et Oceani filiam, cuius mentionem fecit v. 358. Apollodorus quidem Eurynomen filiam Oceani memorat etiam p. 5. et eadem in scholiis ad Hom. Iliad. VI. 130. occurrit. Caeterum quod Tiedemannus duos diversissimae aetatis codices Orphei Eurynomae nomen habere dicit, mirus error est, ex eo natus, quod Gesnerus in variis lectionibus posuerat haec: Εὐρυνόμης V. N. notas videntas indicans. Pausaniae verba, quae hunc hymnum Onomacritus vindicant, apponere operae pretium duxi. Ita ergo hic LX. 35. Ἡσιόδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ (προσείδω δέ, ὅτι φίλον, τῆς Θεογονίας) ἐν γὰρ τῇ ποιήσει ταύτῃ τὰς Χάριτας φησὶν εἶναι Διός τε καὶ Εὐρυνόμης, καὶ ὅφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην, τε καὶ Ἀγλαΐαν εἶναι καὶ Θαλίαν· κατὰ ταῦτά δὲ ἐν ἔπειν ἐστὶ τοῖς Ὀνομακρίτου. Ita Θαλίαν e cod. Mosc. scribendum in Pausania. Nam Hesiodus habet Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἑρατεινήν. Quocum quoniam consentire dicit Onomacritum Pausanias, eandem scripturam in hymno reposui, quod vel elegantiae causa facere licuisset.

χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμαι, εὐφρονες,
αἰγναί,

5 αἰολόμορφοι, αἰεθαλέες, θνητοῖσι ποθεинаί,
ἔτε γὰρ ἡελίε ταχιναι φλόγες, ἔτε σελήνης,
καὶ σοφίης, ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμῃ θρασύ-
τητος

αὐχημ', ἔτε βίῃ λιπαρῆς περικαλλέος ἥβης
ὑμέων χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βίοτοιο.

10 εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἰμερόεσσαι.
ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, αἰεὶ μύθησι προσηνεῖς.

LXI. (60) NEMESEWS ὕμνος.

ὦ Νέμεσι, κλήζω σε, θεὰ βασίλεια μεγίστη,
πανδερκής, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
αἰδὴ, πολύσεμνέ, μόνη χαίρεσα δικαίοις,
ἀλλάσσεσα λόγον πολυποίκιλον, ἄσφατον αἰεὶ,
5 ἦν πάντες δέδιασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
σοὶ γὰρ αἰεὶ γνώμη πάντων μέλει, εἰδὲ σε λήθει

4. εὐφρονες coni. B. Slothouweri ex h. LXXXIV. 4. εὐφροσύνης
vulgo. 6—9. vulgo hymnai LXIX. vll. 10—13. erant. 6. φρά-
γες Voss. 7. σοφίας vulgo. 8. εὐχαρι, ἔτε βίῃ λιπαρῆς vulgo.
9. ὑμῶν vulgo. 11. ἔλθοιτ'. Af. ὀλβοδότειρα Voss. μύθαισι vul-
go. LXI. 3. αἰδία vulgo. 5. δέδιασι vulgo. δέδιασι coni. Pierf.
Verif. p. 44. 6. σὴ — πέλει vulgo.

LX. 6—9. Ruhnkenius in
Ep. crit. II. p. 281. hos versus
hinc in hymnum LXIX. qui est
in Eumenides, traductos cen-
suit. Eum sequutus, vbi aptum
videbatur, reposui. Caeterum
quod vulgo legebatur v. 8. εὐ-
χαρι, id sine articulo dici non
poterat. Neque omnino hoc
vocabulum hic erat aptum. Id
igitur in αὐχημ' a me mutatum
est.

LXI. Addidit hunc hymnum
Stobaeo C. Gesnerus Serm. IX.
p. 98. ed. Bas. 1549. Ll. p.
183. ed. Francof. 1581. Vide
ad h. LV.

LXI. (60) 4. Qui variam ra-
tionem mutat, ne amplius sit
varia, ille consistere in regula
sua cogit. O E N.

LXI. (60) 5. Blanditur con-
iectura Pierfoni: sed memineri-
mus, hanc inprimis esse ma-

ψυχὴ ὑπερφρονέεσθαι λόγων ἀδιακρίτως ὀρμῇ.

πάντ' ἐσορᾶς, καὶ πάντ' ἐπακχεῖς, πάντα βρα-
βεύεις·

ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.

10 ἔλθέ, μάκαιρ', ἀγνή, μύσαις ἐπιτάγξοθις αἰεὶ·
δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύσας πανε-
χθεῖς

γνώμας, ἔχ' ὀσίας, πανυπέρφρονας, ἀλλοπρος-
άλλας.

LXII. (61) ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὅμμα Δίκης μέλπω πανδερχέος, ἀγλαομόρφε,
ἧ καὶ Ζηνὸς ἀνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς ἐπιβρίθουσα δακαίη,

8. βραμεύεις P. καὶ πάντα βραβεύεις Paris. α. Ald. 11.
πανυσα Voss. 12. ἀλιτροτάτας vulgo. ἀλλιτροτάτας Ald. ἄλλο-
προτάτας Dienerus p. 530. LXII. 1. παλιδερχέος vulgo. πανδε-
ρχέος Af. Voss. Paris. α. 4. ἐπιτριθ. Voss. δικάια vulgo.

gnam praerogatiuam. veri et
iusti, quod tandem vincit, et
assentiri sibi etiam reluctantes
cogit. G E S N.

LXII. Addidit hunc hymnum
Stobaeo C. Gesnerus tit. IX. p.
98. ed. Basl. 1549. et LI. p. 183.
ed. Francof. 1581. Vide ad h.
LV.

LXII. (61) 1. Δίκην inter Ho-
ras retulit H. 42, 2. Valde
pulchrum illius epitheton παν-
δερχῆς, quo vititur noster etiam
H. 60, 2: et quam facile est in
litteris maiusculis N. mutari in
ΔΙ. Itaque merito probauit
etiam Pierse. Veris. p. 44. Et

tamen παλιδερχῆς etiam habet,
qua parte tueri se possit. Est
enim hic praecipue sermo de
iustitia vltice s. vindictiua.
Haec vel maxime est παλιδε-
ρχῆς, respicit ad ea, quae acta
sunt. Itaque certe non mutauit
lectionem omnium editorum,
neque damno versionem Gesne-
ri apud Stobaeum retro videns.

G E S N.

LXII. (61) 2 et 3. Hos duo
versus, tanquam Orphei, lau-
dat Demosth. contra Aristogit.
p. 492, A.⁴ G E S N.

LXII. (61) 4. Ἐπιβρίθουσα vi-
detur imaginem habere Dicae

5 ἐξ ἰσότητος ἀληθείῃ συνάγασ' ἀνομοῖα.

πάντα γὰρ, ἔσσα κακαῖς γνώμας θνητοῖσιν
ὀχεῖται,

δύσκριτα, βελομένοις τὸ πλεόν βελαῖς ἀδίκουσι.

μένη ἐπεμβαίνουσα δίκη ἀδίκους ἐπὶ ἔργοις,

ἐχθρὴ τῶν ἀδίκων, εὐφρων δὲ σύνεσσι δίκαιοις.

10 ἀλλά, θεά, μόλ' ἐπὶ γνώμας ἐσθλῇσι δικάῃ,

ὥς ἂν αἰὲ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ.

5. ἐξ ἰσότητος ἀληθείας vulgo. ἰσοτ. καὶ ἀληθ. Voss. συνα-
γασαν ομοῖα Voss. 7. τοπλίον Af. Hunc versum Dinnæus p. 156.
ex hymno νόμου affert, sed p. 215. in hymno δίκης habet. 8. δί-
κην ἀδίκους ἐπεγείρης vulgo. ἐπὶ ἔργοις Voss. 9. ἐχθρὰ vulgo.
10. θεὰ μόλυ Voss. ἐσθλαῖσι δικάῃ vulgo.

bilancem tenentis, et pondus
ac gravitatem addentis illi lan-
ci, in qua sunt iusta. V. 62, 7.

GRÆK.

LXII. (61) 5. Antiquissima
notio iusti ἰσότης Par, Ae-
quum. Cf. H. 62, 2. GRÆK.

LXII. (61) 6. Ὀχεῖται q. d.
invehuntur: et mox τὸ πλεόν
est ipsum illud iniustitiae ge-
nus, quo plus sibi arrogant
πλεονέκται. V. 62, 10. Δύσκρι-
τα sunt, credo, male vel pra-
ve iudicata. GRÆK.

LXII. 7. Recte Aldina com-
ma habet post ὀχεῖται, quod
vulgo omittitur. Nam ad δύσ-
κριτα intelligi debet ἐπὶ.

LXII. (61) 11. Post mortem
redit illa naturalis aequalitas et
paritas, cuius memoriam refri-

cari subinde ab ipsa Dice, poe-
ta petit. GRÆK.

LXII. 11. Versus hic ita in-
telligendus: *perpetuo simul ac
dies quisque, quem adiiciunt
fata, successerit.* De ista signi-
ficatione particularum ὥς ἂν v.
Hoogeveen. p. 1225. VIII. Si-
militer infra h. LXXXVI. 17.
Ἄει, ita vt hic positum, illu-
strat H. Stephanus Thef. T. I.
p. 113. quo pertinet Sophoclis
τῶν αἰὲ λόγων in Philoct. 131.
Non magis enim αἰὲ βιοτῆς hic
coniungenda, atque τὸν αἰὲ
βίον, in his ex Oedipo Co-
loneo v. 1583. ὥς λελοπύτα
πῖνον τὸν αἰὲ βίον ἐξέπικασε,
quae coniunxit Suidas in αἰὲ.
Nam τὸν αἰὲ dixit, intellecto
χρόνον, vt in Electra 1075.

LXIII. (62) ΔΙΚΑΙΟΣΤΗΗΣ θυμίαμα,
λίβανον.

Ω θνητοῖσι δικαιοσύνη, πολύολβε, ποθεινή,
ἐξ ἰσότητος αἰεὶ θνητοῖς χαίρεσα δικαίοις,
πάντιμ', ὀλβίομοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχῆς,
ἢ κερδαῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
5 ἄθραυστος τὸ συνειδὸς αἰεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας,
ὅσοι μὴ τὸ σὺν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἄλλοπρό-
αλλοι,

πλάστιγγιν βριαρῆσι παρεγκλίναντες ἀπλήτως
ἀσασίασε, φίλῃ πάντων, φιλόκωμ', ἐρατεινή,
εἰρήνῃ χαίρεσα, βίον ζηλῶσα βέβαιον.

10 αἰεὶ γὰρ τὸ πλεόν συγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.

LXIII. 3. πάντιμ' Dinnerus p. 211. πάντιμς vulgo. 6. τὸν Af. Voff. Paris. α. Nempe τὸν σὺν isti codd. habent pro τὸ σὺν. Ibidem ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῷ vulgo. 7. πλάστιγγι βριαρῆσι vulgo. Μά-
τις Scriu. ad Scalig. παρακλίναντες Voff.

LXIII. (62) Habetur hic hymnus totus apud Stob. 9 p. 160. G E S N.

LXIII. Addidit hunc hymnum Stobaeo. C. Gelfnerus tit. IX. p. 98. ed. Bas. 1549. et Ll. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXIII. (62) 3. Cf. v. 12. G E S N.

LXIII. 6. Vulgatam lectionem, quae sensum et huius versus et sequentis corrumpit, ex h. LXI. v. 12. correxi. Hoc dicit: *punis, qui tibi non servientes alto tempore aliorum partes sectantur, violentis librae lancibus cupide depresso.*

LXIII. (62) 7. Πλάστιγγας hic intelligo extrema iugi in curru, quae debent aequabiliter procedere: nec tamen non etiam [ad libram] respicere potuit poeta, qui plures non nunquam metaphoras miscet. V. 61, 4. G E S N.

LXIII. (62) 8. Φιλόκωμος etiam est Iustitia, locum habet in mensa, in hilari comissatione. Quoties *δαιτὸς εἴσης* est apud Homerum mentio? quoties cyathis tibi admetiuntur potum antiqui? G E S N.

LXIII. (62) 10. Cf. 61, 7. G E S N.

ἐν σοὶ γὰρ σοφίῃ ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἰκάνει.
 κλυθι, θεά, κακίην θνητῶν θραύσασα δικαίως,
 ὥς ἂν ἰσοῤῥοπίησιν αἰεὶ βίος ἐσθλὸς ὁδεύει
 θνητῶν ἀνθρώπων, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδωκεν,
 15 καὶ ζώων πάντων, ὅπῃ ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
 γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεὺς.

LXIV. (63) ΤΜΝΟΣ Νόμος.

Ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν αἰγνὸν ἄνακτα,
 οὐράνιον Νόμον, ἀσφαθέτην, σφρηγίδα δικάϊην
 πόντε τ' εἰναλίῃ καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον
 ἀκλινὲς ἀσασίασον αἰεὶ τηρῶντα νόμοισιν,
 5 οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν ἔρᾶνὸν αὐτὸς ὁδεύει,
 καὶ φθόνον ἐ δίκαιον ῥοῖζε τρόπον αὐτὸς ἐλαύνει
 ὅς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.
 αὐτὸς γὰρ μένος ζώων οἴκακ κρατύνει,

11. σοφίης ἀρετῆς τέλος ὅλλον vulgo. 15. ἰσοῤῥοπίησιν vulgo. ὁδεύει Voss. LXIV. 2. σφραγίδα δικάϊαν vulgo. 3. Post βέβαιον colon erat, et v. 4. legebatur in libris omnibus ἀκλινῇ. Ibidem τεῖρετα Voss. 5. αὐτὰ οδ. Voss. 8. οἶκακ Af. Voss. Paf. α.

LXIII. (62) 11. Pro ὅλλον, quod per Diplasisum excusari potest, ut ὅλλον τέλος sit plena perfectio, ἐσθλὸν reponi vult Lennep. ad Coluth. p. 137. ut 63, 7. Sed quid si pro ἀρετῆς legas ἀρετῆς Sapiencia cum iustitia coniuncta finis et summus gradus virtutis est. οὐδεν.

LXIII. 11. Inepte Morellius ad Liban. Vol. p. XIX. π' ἀρετῆς. Ἀρετῇ coniectura est C. Gelfneri ad Stobaeum. Malui σοφίῃ scribere.

LXIII. (62) 12. Θραύσασα, ut v. 5. οὐδεν.

LXIV. (63) 3. Vide num ita legi possit, — φύσεως τὸ βέβαιον Ἀκλινὲς ἀσασίασον αἰεὶ τηρῶντα νόμοισιν. Η. ΕΤΕΡΗ.

LXIV. (63) 6. De media in δίκαιον correpta vid. ad Arg. 163. οὐδεν.

LXIV. 6. Aliud scripsisse poetam puto, ut ἐ νόμιμον, vel ἐκνόμιον.

γνώμαις ὀρθοτάτῃσι συνών, ἀδιάτρυφος αἰεὶ,
 10 ὠγύγιος, πολὺπείρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
 τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βα-
 ρεῖαν.

ἀλλὰ, μάκαρ, πάντιμε, Φερόλβιε, πᾶσι πεθινέ,
 εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε, φέρισε.

LXV. (64) ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

* Ἀρξήκτ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε δαί-
 μον,

ὀπλοχαρής, ἀδάμασε, βροτοκτόνε, τειχεσι-
 πλῆτα,

* Ἄρες ἀνάξ, ὀπλόδεπε, φόνοις πεπαλαγμένος
 αἰεὶ,

αἵματι τ' ἀνδρσφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε,
 Φρικτέ,

5 ὃς ποθέεις ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμασον·
 τῆσον ἔριν λυσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον·
 εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κόμεις τε Λυαίης,
 ἀλλάξας ἀλκὴν ὅπλων εἰς ἔργα τὰ Δῆος,
 εἰρήνην ποθέων κροτοτρόφον, ὀλβιοφῶτιν.

9. ὀρθοτάταισι vulgo. PAI. 10. ωγγ. πολυπυ. Voff. 11.
 νομίμοις Paris. a. 12. παντιμεροβλιν Voff. LXV. 1. δαιμων Voff.
 2. τειχεσιπλήτα Dinnerus p. 91. 3. δολόδεπε vulgo. πεπαλα-
 γμενον Voff. 4. αἵματι ἀνδρσφόνῳ vulgo. Ἀρματι Voff. 6.
 λυσῶσαν Voff. ἄφες Dinnerus p. 660. sed idem ἄνες p. 261. 7.
 λυαίης vulgo. Λυαίη coniec. Lennep. ad Col. p. 138. 8. ἀλκην
 Voff. PAI. αἰκὴν vulgo.

LXV. (64) 3. Pro δολόδεπε
 malit Pierfo. Verif. p. 45 ὀ-
 πλόδεπε, quod quin admodum
 conueniat Marti, non potest
 dubitari. Sed quid si δολόδε-

πος est Mars, quatenus vanis,
 interdum etiam fallacibus ter-
 roribus hosti nocet. Παλεμό-
 κλονος v. 4 idem quod ὀπλόδε-
 pos significat. O E N.

LXVI. (65) ΗΦΑΙΣΤΟΥ Θυμίαμα, λιβα-
νομόανναν.

Ηφαις' ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἀκάματον
πῦρ,
λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς, φαεσίμβροτε
δαῖμον,
Φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνολαίτε,
ἐργαστήρ, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον ἀμεμφές,
ὅ παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντο-
δαίαιτε,
αἰθήρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, Φῶς ἀμίαντον·
ταῦτα γάρ Ἡφαίστιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα
πάντα·
σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς, πολυόλβε, κραταίε·
10 κλῦθι μάκαρ, κλήζω σε πρὸς εὐτιέρεσ ἐπιλοιβάς,
αἰὲν ὅπως χαίρεσιν ἐπ' ἔργοις ἡμερος ἔλθης.
παῦσον λυσσῶσαν μανίην πυρὸς ἀκαμάτοιο,
καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

LXVI. 2. om. Thr. Diannerus p. 311. omittit v. 6. 7. 8. 10—13.
φλογίαις Voss. φλογίαις αὐγαῖς vulgo. 3. καρτεροχειρι Voss.
5. πανδάτωρ Thr. 10. σε vulgo abest. ἐπιλοιβάς Rubak. Ep. crit. II.
p. 246. e Paris. α. ἐπὶ λοιβάς vulgo. 11. αἰεὶ et ἔλθοις vulgo. 12.

LXVI. (65) 2. Pro αὐγαῖς
Lénep. ad Col. p. 137 repo-
nit αὐγῆς coniectura probabili
et illo ingenio digna. Sed quo
minus mutare aliquid audeam,
vel solum illud Virgilianum *Au-
ra refulsit* Aen. 6, 204 me im-
pedit, quod ille haud dubie e
Graeco fonte hausit. G E S M.

LXVI. (65) 4. Στοιχεῖον ita-
que nostro etiam pro elemen-

10, vno de quatuor dictum vi-
detur. G E S M.

LXVI. 7. Ταῦτα nominatiue
sit necesse est, nili προφαίνει
dictum est pro προφαίνεται, vt
in Argonauticis aliquoties κα-
ταφαίνειν. Id suadet similis lo-
cus in h. XI. 3. τάδε γὰρ μέ-
λη ἐστὶ τὰ Πανός.

LXVI. (65) 10. Lénep. ad
Col. p. 138 legit κλήζω σε

LXVII. (67) ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ Θυμίαμα,
μάνναν.

Ἰητῆρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νέσων,
ἠπιόδωρε, κραταιέ, μόλοις κατάγων ὑγίαιαν,
καὶ παύων νέσους χαλεπάς, θανάτοιο τε κῆρας.
5 αὐξίθαλῆς κόρε, * ἀπαλεξίκακ', ἐλβιόμοιρε,
Φοίβε Ἀπόλλωνος κρατερὴν θάλος ἀγλαότιμον,
ἐχθρὸν νόσων, Ὑγίαιαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῇ,
ἔλθέ, μάκαρ, σωτῆρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν
ὀπάζων.

μάνναν vulgo. LXVII. 1. Ἰητῆρ Voss. ἠιτῆρ Ald. 3. κατὰ-
γων καὶ ὑγίαιαν Paris. α. Ald. Dinner. p. 104. 4. νέσων χαλεπὰς
κῆρας θανάτοιο vulgo. 5. ἐπαλεξ. Voss.

πρὸς κ. τ. λ. Recte sane,
προεκλήζω σε ἐπὶ λοιβάς. OESN.

LXVII. (66) Est hymnus in
Aesculapium e Cassellano mar-
more a nobis editus et expli-
catus in Comm. Soc. Gott. T.
2 p. 283 sqq. quam praelection-
em forte aliquis non inutili-
ter cum hoc hymno Orphico
contulerit. Habetur etiam in
Maittairei Collectan. p. 146.

OESN.

LXVII. 4. Facile intelligitur
vitiosam esse vulgatam lectio-
nem, καὶ παύων νέσων χαλεπὰς
κῆρας θανάτοιο. Copulam de-
esse senserat aliquis, a quo καὶ
additum est, quod postea in
praecedente versu ante ὑγίαιαν
locum obtinuit. Nostram emen-
dationem firmat sequentis hy-
mni versus ultimus, in quo νέ-

σων χαλεπῶν est. Ac quis non
videat multo rectius morbos
hoc epitheto ornari, quam κῆ-
ρας θανάτου?

LXVII. (66) 5. Laborare sen-
sum et metrum ait Lennep. ad
Coluth. p. 139 et emendat,
Αὐξίθ. κ. πᾶσιν ἀλεξ. Facilius
medicina fuerit, si post κόρε
inferas καὶ, quod saepe facere
noster solet. Ἀπαλεξέειν depel-
lere est Il. Ω, 371 Ἀλλὰ καὶ
ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Hoc,
puto, pluris nobis esse debet,
quam glossa Hesychiana ἀπαλε-
ξίκακον, ἀπεράπειτον. OESN.

LXVII. (66) 7. Σύλλεκτρον
idem hic esse debet, quod alias
σύνεδρον vel πάρεδρον nisi ince-
stus etiam fuit Aesculapius.

OESN.

LXVIII. (67) ΤΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἱμερόεσσ', ἐρατή, πολυθάλμιε, καμβασίλ-ια,
κλῦθι, μάκαιρ' Ὑγεία, φερόλβιε, μήτερ ἀπάν-
των.

ἐκ σέο γὰρ νῆσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσιν,
πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθῆς εἵνεκα σείο,
5 καὶ τέχνας βριῖθουσι. περθεῖ δὲ σε κόσμος, ἄ-
νασσα,

μῆνος δὲ συγέει σ' Ἀΐδης ψυχοφθόρος αἰεὶ·
αἰθαλῆς, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
σὺ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐσὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλῆτος γλυκερὸς θαλίῃσιν,
10 οὔτε γέρον πολύμοχθος ἄτερ σέο γίγνεται ἀνὴρ.
πάντων γὰρ κρατέεις μένη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
ἀλλὰ, θεά, μόλε μυσιπόλοισ ἐπιτάρξθοδος αἰεὶ,
ῥυομένη νέσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

LXIX. (68) ΕΤΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα,
ἀρώματα.

Κλῦτε, θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάσειραι,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτώ, καὶ δία Μέγαιρα·

LXVIII. 3. Ex seθεν Voss. 7. Αἰθαλῆς Voss. Parif. α. P. Ald.
εὐθαλῆς vulgo. LXIX. 1. Κλῦθε Voss. εὐράτ. edii. ευαντ. Voss.
εὐάσειρα Parif. α.

LXVIII. (67) Etiam Hygeae
hymnum Ariphronis ex marmo-
re Cassellano dedimus l. c. qui
pluricula habet, quae videri
possunt hinc mutuo sumta. De-
dit et Maistair. p. 146. G E S N.

LXVIII. (67) 1. Πολυθάλμιος
apertum praefectum Hygeae epi-

theton, a θάλλω. Quot mor-
bi fouendo l. fomentis curan-
tur? G E S N.

LXVIII. 7. Male Schraderus
in Emend. praefat. p. VI. cor-
rigit εὐθαλλῆς.

LXIX. (68) 1. Nescio an ali-
quis docuerit, quae sunt εὐρά-
Y

νυκτέραι, μύχαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι
 ἄνθρω ἐν ἡρόεντι, παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ·

5 οὐχ ὁσίαις βελῆσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεὶ
 λυσσῆρεις, ἀγέρωχοι, ἐπενάξουσαι ἀνάγκαις,
 θηρόπεπλοι, τιμωροί, ἐρισθενεές, βαρυαλγεῖς,
 Ἄϊδεω χθόνιαι Φεβεραὶ κέραι αἰολόμορφοι,
 ἥερίαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι ὥστε νόημα.

3. μύχαι Voss. ἔχοντες alter Parisiensium, vel uterque: nota enim omitta in ed. Gehn. 4. 5. Dinnerus p. 275. omittit. 4. ἄνθρω Aek. P. 5. βυλαῖσι vulgo. 6. ἀπαιάξουσαι vulgo. ἀπαυγας. Voss. Ἀπ ἐπενάξουσαι? H. Steph. 9. Ἦδριαι ὠκύδρομοι ὥς Voss. ὠκύδρομοι ὥς Voss. Af. τ' ὥστε Ald. ὠκύδρομοι ὥστε Paris. α. ὠκύδρομοί 9' ὥστε vulgo. ὡν — τῶτε P. 9. V. N.

ἐκείνη. Docuerat iam Dan. Heinf. ad Sil. 1, 101 et *euan-tes Massylas*, legendum, ἐυάπειρος, cuius exempla et coniugata dabit Index. GERN.

LXIX. 3. Fortasse non dam-
 nanda lectio ἔχοντες. Aesch.
 in Eum. 948. de iisdem dea-
 bus, κύρι' ἔχοντες θεαί. Vide
 infra ad h. LXXVIII. 4.

LXIX. (68) 5. Non simplici-
 ter λυσσῆρεις, *rabiosae*, h. e.
furiae, sunt Eumenides, sed
 consiliis nefandis etc. GERN.

LXIX. (68) 6. Eumenides
 dicuntur ἐπενάξουσαι ἀνάγκαις,
 gaudere necessitatibus h. e. fa-
 tali illa lege, qua peccatis ho-
 minum puniendis ipsae quasi
 adstrictae sunt. V. 69, 8. it. 85.
 15. Pollis etiam huc accommo-
 dare lectionem ἐπαυγάσθαι, il-
 luscere, h. e. ostendere se,
 et repraesentare. GERN.

LXIX. (68) 9. Vid. ad 58, 17.
 ὠκύδρομοι, abiecta 9' vult Benl.
 nempe ne oi finalis ante conso-

nantem corripiatur. Et hic
 quidem fauent illi etiam MSS.
 Sed vid. tamen disputata ad H.
 58, 15. GERN.

LXIX. 9. 10. Post versum
 nonum in omnibus libris legun-
 tur hi versus:

ἔτε γὰρ ἡελίῳ ταχινῇ φλόγες,
 ἔτε σελήνῃς,
 καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐρ-
 γασίμῃ θρασυτήτος,
 εὐχαρί, ἔτε βίῃ λιπαρῆς πε-
 ρικαλλίος ἤβης,
 ὡμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύ-
 νας βότοιο.

Qui mirum, inquit Ruhnkenius,
 ni huc temere traduci sint ex
 hymno 59 (LX) in Charites.
 Quod quum mihi plane persua-
 serit, reposui hos versus isto in
 hymno, hic autem sustuli. Din-
 nerus et hos et sequentem, ἀλλ'
 αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα
 φύλα omisit p. 275. sed non
 aliam puto ob causam, quam
 quod nulla continerent epitheta.
 Caeterum deletis istis versibus

10 αἶτ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα Φῦλα
 ὄμμα Δίκης ἐφορᾷτε, δικασπόλοι αἰὲν ἔῃσαι.
 ἀλλά, θεαὶ Μοῖραι, ὀφιοπλόκαμοι, κλύμορφοι,
 πρηύνουον μετάθεσθαι βίε μαλακόφρονα δοξάν.

LXX. (69) ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμιάμα,
 αἰρώματα.

Κλυτέ μεν, Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι, εὐφρονη
 βαλῆ,

αἶγνα! θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο,
 Φερσεφόνης τ', ἐρατῆς κέρης καλλιπλοκάμοιο,
 αἶ πάντων καθορᾷτε βίον θνητῶν ἀσεβέντων,
 5 τῶν ἀδίκων τιμῶροί, ἐφεσηκυῖαι ἀνάγκη,
 κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαξεράπτεσαι ἀπ' ὄσσαν
 δεινὴν ἀνταυγῇ φάεος σαρκοφθόρον αἶγλην·
 αἰδίοι, φοβερῶπες, ἀπόσροφοι, αὐτοκράτειραι,

10. omittit Dinnerus: V. N. ἀλλ' αἰεὶ vulgo. 13. πρηύνουον
 vulgo. Post h. v. addit Voss. hunc: ἀλλὰ μάκαιρ' αἶγν' ὄμματις ἐσθ' ὅς
 φάος αὐτοῖς. V. N. LXX. 2. 3. omittit p. 275. Dinnerus. 4. ἡ
 πάντων καθορᾷ βίον vulgo. Emendavit Schraderus in Obfl. p.
 76 seq. 7. ἀνταυγῇ vulgo. ἀντάυγῃ Elsch. Dinnerus p. 275. Vid.
 N. ad H. 6, 5. Post hunc v. repetit Dinnerus p. 275. versum 11.
 praecedentis hymni ita scriptum: ὄμμα δίκης ἐφορᾷτε δικασπόλοι,
 αἰὲν ἔῃσαι.

pro ἀλλὰ scribendum erat αἶτε,
 quod in ἀλλὰ erat mutatum, vt
 cohaereret hic versus cum iis,
 quos temere addiderat librarius.

LXIX. 13. Hunc quoque ver-
 sum pariter atque eum, quem
 ex margine libri Vossiani, vt ex
 Ruhnkenio cognoscimus, vncis
 inclusum adiecerat Gesnerus,
 non habet Dinnerus p. 275. sed
 v. 13. idem Dinnerus habet p.
 220. ex hymno Eumenidem, vt

consulto omissum pateat. Ver-
 sum istum, quem Vossianus co-
 dex habet, e sine hymni 77
 (LXXVIII.) hunc translatus es-
 se monuit Ruhnkenius.

LXIX. (68) 18. Inculcatus
 imperite a quocunque versus,
 aut vndecunque huc translatus.

GRN.

LXX. (69) 6. Conf. dicta ad
 68. -6.

GRN.

Y 2

λυσιμελεῖς οἷσ' ἔρω, βλοσυροί, νύχαι, πολύποτμοι,
 10 νυκτέραι κῆραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβεῶπες,
 ὑμέας κικλήσκω γνώμαις ὀσίησι πελάζειν.

LXXI. (70) ΜΗΛΙΝΟΗΣ * θυμίαμα, ἀρώματα.

Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κρεκόπεπλον,
 ἣν παρὰ Κωκυτῆ περχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνῇ
 Φερσεφόνῃ, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο·
 ἣ ψευδοθεὶς Πλάτων' ἐμίγη δολίαις ἀπάτησιν,
 5 θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροῖήν.
 ἣ θνητὸς μαίνει φαντάσμασιν ἡρώϊοισιν,
 ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανῆσαι.

9. βλοσυρονύχια vulgo. πολύποτμον Voff. 11. omittit Dinne-
 rus. ὑμᾶς et ὀσίησι vulgo. LXXI. * ΣΗΛΙΝ. Voff. θυμ. ἀρωμ-
 em. Voff. 1. Σηλ. Voff. χθονίαν vulgo. 4. ἡ Ald. Πλάτων
 editi. ἀπάταις Af. Ald. ἀπάταισι vulgo. ἀπαντες Voff. 6. ἡ
 Ald. μαῖνοι Ald. 7. ἐκπροφαίνουσα omnes, praet. Voff.

LXX. (69) 9. Melius, credo,
 est cum Lennepio ad Col. p.
 139 legere βλοσυρά, μύχια.
 Potest tamen composita dictio-
 ne hoc significari, τὸ βλοσυρόν,
 esse qd eo, quod sint eadem
 νύχια. O E E N.

LXX. 9. Βλοσυρονύχια Schnei-
 derus in lexico Graeco interpre-
 tatur, tamquam si βλοσυρώνυ-
 χες scriptum esset: quod fieri
 non potest. Emendationem fe-
 ci faciliorem etiam Lennepiana.
 Nam βλοσυροὶ femininum est et-
 iam in Hesiodico Scuto Herculis
 v. 250. nec νύχια sequente νυ-
 κτέρια in hisce hymnis offensio-
 nem habet.

LXXI. (70) 4. Πλάτων' h. e.
 Πλάτωνα legendum necessario.
 Plutonium mentitus Iupiter cum

Proserpina, Patris concubitum
 refugiente, rem habuit, unde
 nata Melinoe, quam hinc intel-
 ligo bicolor monstrum fuisse,
 candidum et nigrum: ἔσπασε
 χροῖήν colorem traxit duplicem,
 a Plutone furium, lucidum] a
 Ioue. Nec hodie a magica va-
 nitate, et spectrorum fabulis ab-
 esse solet albi et nigri coloris
 frequens mentio, alternatioque.

O E E N.

LXXI. 5. Obscurus est hic
 versus, ut in re ignota. E ver-
 bis nihil elicias aliud, nisi du-
 plicem colorem Melinoes, quam
 Schneiderus recte Empulam in-
 terpretatur, Proserpinae ob vi-
 tium sibi illatum indignatae de-
 beri.

LXXI. (70) 7. Nimis carmini

ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτοίεσσα, νυ-
χαυγής,

ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.

10 ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων βασιλεία,
ψυχῆς ἐκπέμποις οἷσρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
εὐμενὲς εὐΐερον μύσαις φαίνεσσα πρόσωπον.

LXXII. (71) ΤΤΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν κράντειραν
ἐπ' εὐχαῖς,

μειλιχίην, ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,

Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλάνυμον, Εὐβελῆος

21. ἐκπέμπειν vulgo. LXXII. 1. ἀγαθὸν Voss. 2. μειλιχίαν
vulgo. Μελιχίαν Voss. εὐόλοισ Voss.

repugnat ἐκπροφαίνεσα, nimis
conuenit ἐκπροφανῆσα, Vossia-
num, vt hoc excludere a con-
textu carminis non potuerim.

ο ε ε κ.

LXXI. 11. Ἐκπέμπειν pro-
pter sequentem nominatiuum
φαίνεσα ferri non magis poterat,
quam nominatiuus πεχαρμένη
cum infinitiuo in Euripidis Ore-
ste v. 1120. quem qui tueretur,
miratus iam est Schaeferus in
praefat. ad Iuliani orationem in
laudem Constantii p. VI. Οἷσρον
vltimam in caesura productam
habens etiam h. XI. 23. oc-
currit.

LXXII. (71) 3. Cf. omnino,
quae damus Γ, 34 ex Proclo,
Εὐρίστω Ὁρφέα καὶ τὴν Τύχην
Ἄρτεμιν προσαγορεύοντα κ. τ. λ.

et add. Io. Diac. ad Hesiodi
θεογ. Alleg. p. 268, 2 extr. item-
que Selden. ad marmora Oxon.
p. 129 primae edit. ex Hermete
in Carpo Aphor. 78, et Vettio
Valente, cuius magnum locum
profert ex MSS. Id. de DIs Sy-
ris 1, 1 p. 86 sq. Macrobi. Sat.
1, 19 extr. Luna Τύχη. Nem-
pe Dianam esse et hanc memi-
nerimus. An huc referimus,
quod - Homerus Dianae tolis
mortes subitas mulierum, vt vi-
rorum Phoebo, assignat? Vid.
Ιλ. Τ, 59 et ibi Eustath. it. Φ,
484 et Οδ. Γ, 280. ο ε ε ν.

LXXII. (71) 3. Εὐβελῆα ple-
rumque Plutonem esse, Index
noster docet. Nempe de Dia-
na Stygia, de Fortuna ἐν ᾧδη la-
tente, de qua consuluntur Ma-
nes, sermo est. ο ε ε κ.

αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὐχος ἔ-
χουσαν,

- 5 τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, αἰοίδιμον ἀνθρώποισιν.
ἐν σοὶ γὰρ βίος θνητῶν παμποίκιλος ἔσθι·
οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὀρμαίνουσα.
ἀλλὰ, θεά, λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέεσσαν,
10 ὅλβοισιν πλήθεσσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

LXXIII. (72) ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, εὐηγῆτορα, Φρικτόν,
μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδάτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβα-
σιλῆα·

πλετοδότην, ὅπταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,

5. τυμβιδίαν vulgo. 6. Ἐπὶ ἐν σοὶ γὰρ Voss. 9. 10. omit-
tit Dinnertus p. 766. 10. κτεάτεσσιν A. LXXIII. 1. μεγαλανη-
γήτορα vulgo. μεγανηγήτορα Voss. 2. Μελιχιον Voss. 4. οἶκον εἰσελ-

LXXIII. (72) 1. Μεγαλανηγή-
τορα, credo, nemo vel proba-
bit vel declarabit. Aptā certe
huic loco est coniectura Lenne-
pii ad Col. p. 140 μέγαν ἢ δ' ἡ-
γήτορα. Sed neque non dare
potuit poeta μεγάλων ἡγήτορα.

ΘΕΣΝ.

LXXIII. 1. Tourpius Em. in
Suid. T. II. p. 96. nihil dubitat,
quin scribendum sit, Δαίμονα
κικλήσκω μεγαλήτορα, Δαίμονα
Φρικτόν. Verum ut taceam, με-
γαλήτορα vix aptum epitheton
esse, quod quomodo firmare
Tourpius poterit exemplo με-
γαλήτορος Οἰάγροιο ex Argonau-
ticis, non intelligo, audacior

omnino est ista coniectura, quam
ut assensum extorqueat. Lenior
nostra est emendatio, quae et si
vocabulum alibi vix occurrens
intulit, habet tamen aliquid fir-
mamenti in Odyss. XIX. 114.
vbi ἐξ εὐηγεσίης ὁ βόνυμ ἱπα-
perium significat. Εὐηγῆτορα
eamdem vim habet, atque ἡγε-
μόνη in hymno X. 12. qui est
in Naturam. Ita ἔργων ἡγήτει-
ρα dicitur Aurora h. LXXVIII.
6. et Musae h. LXXVI. 6. νό-
μα ἡγήτειρας.

LXXIII. (72) 3. Virorum ge-
nium Iouem, Iunonem mulie-
rum esse, esse etiam malum
genium, ut niger ille Bruti ap.

5 ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
 ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς τε κληῖδες ὀχῶνται.
 τοιγάρ τοι, μάκαρ, αἰγνέ, πολύσυνα κῆδ' ἐλάσ-
 σας,

ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
 εὐδοξὸν βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάξοις.

LXXIV. (73) ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα,
 ἀρώματα.

Λευκοθέην καλέω Καδμηίδα, δαίμονα σεμνήν,
 εὐδύνατον, θρέπτειραν ἔυσεφάνε Διόνυσε.
 κλῦθι, θεὰ πόντοιο βαθυτέροιο μέδουσα,
 κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.

5 ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄσατος ὁρμή,
 μένη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μέρος εἶν αἰὲλ' ἴλυσαι,
 οἷς ἂν ἐφορμαίνεσθαι φίλῃ σωτήριος ἔλθῃς.
 ἀλλὰ θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγὸς ἔσθαι
 ηῡσιν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὐφρονη βελῆ,
 μύσαις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον ἔρον ἄγασθαι.

LXXV. (74) ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα,
 μάνναν.

Σύντροφε Βακχεχώροιο Διόνυσε πολυγηθῆς,

3e Voff. 5. Εμπαλιν Voff. 6. Εν γαρ σοι Voff. χαρᾶς κληῖδες
 vulgo. 7. πολύσυνα vulgo. πολύσυνα coni. B. Slothouweri. 9.
 εὐδοξον vulgo. LXXIV. Λευκοθέαν vulgo. 3. βαθυτέροιο μεδου-
 σα Voff. Dinner. p. 452. βαθυτέρου μεδέουσα vulgo. 5. πελαγοδρ-
 ος Voff. 7. ἔλθοις vulgo. 10. ἐν πόντῳ αὐσιδ. Voff. LXXV.
 1. Βακχε χοροῖο vulgo. χοροῖς Voff.

Plutarchum, nemo ignorat; Or-
 phicum esse commentum, hinc
 discimus. O B S K. Ipo amita Bacchi, quidni θρέ-
 πτειρα; O B S K.

LXXIV. (73) 2. Leucothea f.

LXXV. (74) 1. Conf. 56. 3.
 O B S K.

ὅς ναίεις πόντοιο βυθὸς βαθυκύμονας ἀγνές,
 κικλήσκω σε, Παλαῖμον, ἐπ' εὐίεροις τελετηῇσιν
 ἔλθειν εὐμενέοντα, νέφ' γήθοντα προσώπων,
 5 καὶ σῶζειν μύσας κατὰ τε χθόνα καὶ κατὰ
 πόντον.

ποντοπλάνοις γὰρ αἰεὶ νηυσὶν χειμῶνος ἐναργής
 Φαινόμενος σωτὴρ μῆνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
 ξυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

LXXVI. (75) ΜΟΤΣΩΝ Θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδῆποιο θυγάτρες,
 Μῆσαι Πιερίδες μεγαλάνυμοι, ἀγλαόφημοι,
 θνητοῖς, οἷς κε παρῆτε, πεφεινότεταται, πολύ-
 μορφοι,

πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννᾶσαι ἄμεμπτον·
 5 θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
 καὶ νόον εὐδυνάτοιο καθηγῆτειραι ἀνασσαι,
 αἱ τελεταῖς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυσιπολεύτες,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε, Μελπομέ-
 νη τε,

Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ', Οὐρα-
 νίη τε,

10 Καλλιόπη σὺν μητρὶ, μάλ' εὐδύνατοι θεαὶ ἀγναί.

3. τελεταῖσιν vulgo. 6. ναυσὶν vulgo. 7. Φαινόμενος σωτὴρ
 vulgo. Μῆνος Φαινόμενος σωτὴρ μὴ θνητοῖσι Φαίνῃ Voss. LXXVI.
 1. θυγατέρες Alf. 6. Καὶ νῦν Alf. καὶ νῦν vulgo. 7. ἀναδ. Voss.
 9. ἡρανία τε Voss. Καλλιόπη (nominativo) σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ
 θεῇ ἀγνῇ vulgo. καὶ εὐδυνάτῃ θεῇ ἀγνῇ Ald. καὶ εὐδύνατοι θεαὶ
 ἀγναὶ Dinnertus p. 511.

LXXV. 7. Neminem fore pu-
 to, cui Φαινόμενος ἀναφαίνῃ pla-
 ceat. Quare Φαινόμενος scripti,
 quod pertinet ad χειμῶνος.

LXXVI. 10. Non dubitavi
 optimam lectionem recipere,
 quae est apud Dinnertum, εὐδύ-
 νατοι θεαὶ ἀγναί, καὶ in μάλ' mu-

ἀλλὰ μόλοιτε, θεαί, μύσαις, πολυπαίκιλοι,
 ἀγναί,
 εὐκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολύμνον ἄγεσθαι.

LXXVII. (76) ΜΝΗΜΟΣΤΝΗΣ θυμίαμα,
 λίβανον.

Μνημοσύνην καλέω, Ζηνὸς σύλλεκτραν, ἀνάσσαν,
 ἣ Μῆσας τέκνωσ' ἱεράς, ὀσίας, λιγυφώνους,
 ἐκτὸς ἔχουσα κάκης μνήμην βλαψίφρονος αἰεὶ,
 πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχῇσι σύνοικον,
 5 εὐδύνατον κρατερόν θνητῶν αὔξουσα λογισμόν,
 ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομνήσκουσα τε πάντα,
 ὣν ἂν ἕκαστος αἰεὶ ξέρνοις γνώμην κατὰθῇται.
 οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένας παῶσιν.
 ἀλλά, μάκαιρα θεά, μύσαις μνήμην ἐπέγειρε
 10 εὐτέρω τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

LXXVIII. (77) ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν *.

Κλυθί, θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἡμαρ ἄγουσα,
 Ἥως λαμπροφαῆς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,

LXXVII. 3. ἐκτὸς ἔουσα κακῆς μνήμης vulgo et Dinner. p. 503.
 4. ψυχαῖσι vulgo. Verba ψυχαῖσι σύνοικον εὐδύνατον κρατερόν θνη-
 τῶν omittit Paris. α. Habet ea Dinnegus l. l. 6. ὑπομνήσκουσα δὲ
 vulgo. 7. ἕκαστο P A I. 10. ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε vulgo. LXXVIII.
 * λίβανον Af.

tato, quod similiter supra h.
 XV. 27. in κάλ' erat conuersum.
 Vulgata lectio, καὶ εὐδυνάτη θεᾷ
 ἀγνῇ non posset aliter stare, nisi
 si versus excidisse putaretur, in
 quo mentio facta esset Mnemo-
 synes, quae ista esset θεᾷ εὐδύ-
 νητος ἀγνή.

LXXVII (76) Conf. Fr. 28, 16.

LXXVII. 3. Scaliger, pesti-
 fera versata caducae obliuia
 mentis vertens legisse videtur,
 ἐκτὸς ἔουσα κακῆς λήθης βλαψί-
 φρονος αἰεὶ. Nostra lenior visa
 est coniectura.

LXXVII. 10. ἀπὸ τῶνδ' ἀπό-
 πεμπε scriptū ex' h. LVIII. 10.

ἀγγελίεια θεῷ μεγάλη Τιτῆνος ἀγαυῷ,
ἢ νυκτὸς ζοφόντα κελαινοχρῶτα πορείην

5 ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης
ἔργων ἡγήτειρα, βίβ προπόλε θνητοῖσιν·
ἢ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· ἐδὲ τις ἐστίν,
ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καδυπέρτερον ἔταν,
ἡνίκα, τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀπο-
σεΐσης,

10 πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἐρπετόν, ἅλλά τε
Φῦλα

τετραπόδων, πτηνῶν τε, καὶ εἰναλίων πολυεδνῶν
πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίον θνητοῖσι πορίζεις.
ἀλλά, μάκαιρ, ἀγνή, μύσαις ἱερὸν φάος αὖξιοι.

3. θεῷ Τιτᾶνος ἀγνῷ μεγάλῳ vulgo. ἀγανῷ Voss. θεῷ μεγα-
λῷ Τιτᾶνος ἀγαυῷ Dinnergus p. 315. 4. ζοφερὴν τε κελαινοχρῶ-
τα vulgo. 6. πρόπελε PAI. θνητοὶ Voss. 13. ἐξοῖς Voss.

LXXVIII. 4. Et si ζοφερὴν τε quodammodo excusari potest, si τὸ ad ἡ referatur, adeo tamen insolens haec est distractio, ut non dubitauerim ζοφόντα repone-
re. Frequentari hoc genus enallages apud Nicandrum, ut φολόντος ἐχίδνης, καταφυχθέν-
τος ἀπίνδης, Ther. v. 129. 329 notum. Ita etiam alii: Homerus Iliad. VIII. 455. Pindarus Olymp. VI. 23. Aeschylus Eum. 958. Eurip. Hippol. 390. Orpheus Arg. 263. Plato Theaet. p. 153. B. (T. II. p. 71. ed. Bip.) κινήσεων ὄντων: quamquam eo in loco Stobaeus, etiam in ed. Trincau. ὄσων habet: sed scholasticus ab Ruhnkenio editus

p. 18. τὴν σύνταξιν σημείωσας, inquit, ὅτι ὑδατέρως εἶπεν ὅταν πρὸς τὰ πράγματα. ὑδέρτερον γὰρ τὸ πρᾶγμα. In Aeschyli Choeph. 589. scribendum:

πᾶνα δὲ καὶ πεδοβάμον' ἀπ' ἀνεμοίντων αἰγίδων φράσας λόγον.

Caeterum vide etiam Valcken. ad Hippolyt. p. 205. seq. Supra in h. LXIX. 3. cod. Paris. ἔχοντες de Furiis. Vide etiam ad h. LXXX. 6.

LXXVIII. 5. Ἀντολίαις ταῖς σαῖς, ut h. XI. 19. ταῖς σῆς προνοίαις.

LXXVIII. 13. Hunc versum margo cod. Voss. etiam supra hymno LXIX. additum habet.

LXXIX. (78) ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Οὐρανόπαιδ' ἀγνὴν καλέω, Θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδας κέστην,
πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήιον ἀγνόν
Δελφικῶ ἐν κευθμῶνι, θεμισεύσσα θεοῖσιν,
5 Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτε Πυθοῖ ἐμβασίλευεν·
ἢ καὶ Φοῖβον ἀνάκτα θεμισοσύνας ἐδίδαξεν.
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπόχευτα·
πρώτη γὰρ τελετὰς ἀγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζεσσαι ἀνάκτα·
10 ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων, μυστήριά θ' ἀγνά.
ἀλλὰ, μάκαιρ', ἔλθοις κεχαρημένη εὐφροني
βελῇ
εὐτέρως ἐπὶ μυσιπόλως τελετὰς σέο, κέστη.

LXXX. (79) ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Χειμερίοις αὖρησι δονῶν βαθὺν ἤερα κόσμω,
κρυμοπαγῆς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρηῆκης·
λῦε τε παννέφελον σάσιν ἤερος ὑγρεκελεύθω,
ἱκμάσι ῥιπίζων νοτεραῖς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,

LXXIX. 1. ἀγνόν Dinnerus p. 323. 2. νέην Voss. 4. ἐν
λειμῶνι δεμισεύσσα Voss. 5. ὅτι Πυθοῖ vulgo. 6. Ἡ Φοῖβον ἀν.
Voss. 7. παντιμ Alf. 8. ανεθηκας Voss. 9. Βακχιακὰς Voss.
ἐπευάζε. Voss. 11. ἔχθοις vitiose Dinnerus. κεχαρισμένη Voss.
LXXX. 1. αὖραισι vulgo. 2. Θρηῆκης vulgo. 4. Ριπ. ἱκμ. νοτε-

LXXIX. 5. Vulgata lectio,
ὅτι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν, quum
eadem sententia bis iam prae-
cesserit, non potest non displi-
cere. Quare ὅτε scripsi. Res
nota vel ex initio Eumenidum
Aeschyli.

LXXX. (79) 4. Facile dede-
rim Cl. Pierfsono Verisf. p. 45, ut
legatur νοτεραῖς referaturque ad
ἱκμάσιν. ο ε σ η.

LXXX. 4. 5. 6. In codice
Regio νοτεραῖς legitur, ut Pier-
sonus coniecit. Ultimo versui

5 αἶθρῃα πάντα τιθεῖς, θαλερόμματον αἰθέρῃα
τεύχων.

ἀκτῖσιν λάμπουσιν ἐπὶ χθονὸς ἡλίοιο.

LXXXI. (80) ΖΕΦΤΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Αὔραι ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἡεροφοῖτοι,
ἡδύπνοοι, ψιθυραί, καμάτε ἀνάπαιυσιν ἔχουσαι,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὄρμοις,
σύρεσαι νηυσὶν τρυφερὸν πόρον, ἡέρα κῆφον,
5 ἔλθοιτ' εὐμενέεσαι, ἐπιπνεύεσαι ἀμεμφεῖς,
ἡέραι, ἀφανεῖς, κηφόπτεροι, ἡερόμορφοι.

LXXXII. (81) ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Λαιψηρὸν πῆδημα δι' ἡέρος ὑγροπόρευτον,
ἀκείαις πτερύγεσαι δονέμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτιάις, ὄμβροιο γενάρχα.
τῷτο γὰρ ἐκ Διὸς ἐσι σέθεν γέρας ἡερόφοιτον,
5 ὄμβροτόκῃς νεφέλαις ἐξ ἡέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
τοιγὰρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι χαρέντας
πέμπειν καρποτέροφῃς ὄμβροισι ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

ραῖς ὄμβρογενέες Alf. Voss. Parif. a. Ald. ἱμάσει ῥιπίζων νοτερεῖς ὄμβρογενεῖς vulgo. ῥιπίζων ἱμάσει νοτερεῖς ὄμβρογενεῖς Dinner. p. 154 et 772. sed posteriore loco ὄμβρογενεῖς. 6. additus e solo cod. Matrit. V. N. LXXXI. 1. ἡεροφοῖται vulgo. 2. Ἡδυπνοί Voss. ψιθυραῖ Voss. 3. Εἰαριναί Voss. Ald. 4. εἰσίστασι Dinn. p. 663. sed σύρεσαι p. 117. ναυσὶ vulgo. 5. H. v. omittit Dinn. p. 117. εὐμενεύσαι Voss. 6. αεμορφοί Voss. αερόμορφοί vulgo LXXXII. 1. ὑγροπορεύτη Dinn. p. 16. sed ὑγροπόρευτον idem p. 547. 2. ἀκεία Voss. 3. Omittit hunc versum Dinnerus p. 547. ἔλθοις σὺν νοτιάις νεφέλαις Voss. 5. πέμπειν Voss. 6. λιτόμεσθα Voss. is-

in codice Matritensi apud Iriartem p. 87. hic subiicitur: ἀκτῖνες ὡς λάμπουσιν ἐπὶ χθονὸς ἡλίοιο: qui mihi suspectus est ob secundam in ἀκτῖνες correptionem.

π ν η η κ. Recepi hunc versum ita correctum, ut sensus postulat. Aetherem feminino genere appellarunt Homerus, Pindarus, Sophocles. Nisi quis

LXXXIII. (82) ΩΚΕΑΝΟΥ Θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὀκεανὸν καλέω, πατέρ' ἀφθιτον, αἰὲν ἔντα,
ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
ἐξ ἔπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
5 καὶ χθόνιοι γαίης πηγύβρυτοι ἱκμάδες ἀγναί.
κλυῖθι, μάκαρ, πολυόλβε, θεῶν ἄγνισμα μέγισον,
τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλε, ὕγκέλευθε.
ἔλθοις εὐμενέων μύσαις κεχαρισμένος αἰεὶ.

LXXXIV. (83) ΕΣΤΙΑΣ Θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἴση εὐδυνάτοιο Κρόνῃς θύγατερ βασιλεία,
ἣ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀενάοιο μέγιστε,
τῆςδε σὺ ἐν τελεταῖς ὅσις μύσας ἀναδείξαις,
θεῖσ' αἰειθαλέας, πολυόλβες, εὐφρονες, ἀγνές·
5 οἶκε θεῶν μακάρων, θνητῶν σήριγμα κραταίον.
αἰδῖη, πολύμορφε, πεφεινοτάτη, χλοόμορφε,

τοῖσι χάριεντα Voff. Paris. α. β. ἱεροῖσι χαριέντα (Sic) Ald. ἱεροῖς
χαριέντα vulgo. Omitit hunc versum Dinnerus p. 547. LXXXIII.
6. πολύορβε Af. θῶν Voff. LXXXIV. 1. Ἐστία vulgo. 4. θεῖσα
ἀειθαλέας vulgo. 5. Οἱ καὶ omnes ante Gasterum, οἱ τε Dinnerus
p. 272. et 517.

λάμπρῃσιν retineat, participium
masculinum pro feminino, de
quo supra ad h. LXXVIII. 4.

LXXXIII. (82) 2. Cf. Fr. 18.

οκην.

LXXXIII. (82) 3. Antiquissi-
ma sententia, de qua in Prael.
1 de nauigationibus vet. §. 1.

οκην.

LXXXIV. 1. Ἴση scripta ex
h. XXVII. 9.

LXXXIV. (83) 3. Ignis pur-
gat, quae purgari et expiari alia
nulla ratione possunt. Notum
hoc ex libris etiam nostris. Ita-
que faces et flammae iactantur
etiam ad speciem etc. οκην.

LXXXIV. (83) 6. Οἶκε con-
tra libros omnes reponere, res
ipsa me coegit. Vid. d'Oruill.
ad Charito. p. 773. οκην.

μειδιόωσα, μάκαιρα, τὰδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίαιαν.

LXXXV. (84) ΤΙΠΝΟΤ θυμίαμα, μετὰ μη-
κωνος.

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων, θνητῶν τ' ἀν-
θρώπων,

καὶ πάντων ζώων, ὅποσα τρέφει εὐρεΐα· χθονί-
πάντων γὰρ κρατέεις μένος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσιν.

5 λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεΐαν ἔχων ἀνάπαντι,
καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων·
καὶ θανάτῳ μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων·
αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφους Λήθης Θανάτῳ τε.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαι σε κεκραμένον ἡδὺν
ἱκάνειν,

10 σώζοντ' εὐμενέως μύσας θελοισιν ἐπ' ἔργοις.

LXXXVI. (85) ΟΝΕΙΡΟΤ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, ταυσιπύττει, ἔλα' Ονειρε,

8. Emendatio Porfoni ad Eurip. Or. 329. ἠπιόχειρον ὑγίαιαν νει-
γο. LXXXV. 2. 3. omittit Dinnertus p. 779. 4. ἀχαλκευτησι
πεδασι Voff. 5. εχων ηδεΐαν Voff. 9. ἐκάνειν Voff. 9. 10.
omittit Dinnertus p. 779. 10. Σωζον Voff.

LXXXIV (85) 8. Nonne vi-
detur poeta etiam hic ipsam na-
turam rerum προσωποποιεῖν;
Terra mater adspirans nobis per
vapores illos semper surgentes,
aëre quo vivimus, incrementa
plantarum etc. ο ε σ κ.

LXXXV. (84) Compara, qui
gustare poeticam suavitatem po-

tes, nostrum Argon. 1002, et ex
Latinis Sen. Herc. fur. 1065.
Ad v. 7 conf. hic 86, 3 lqq.

LXXXV. 6. Ioſ. Scaliger πῆ-
γῆς λύπης, ἱερὸν παραμύθιον
ἔργων legitur necesse est, ita
vertens: cararum dormitor,
requies praeblanda laborum.

ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμοῶδ' ἐμέγισε.
 ἥσυχ' ἢ γὰρ ὕπνε γλυκερῷ σιγηλὸς ἐπελθὼν
 προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
 5 καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνε ὑποπέμ-
 πεις,

σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων,
 οἷσιν ἐπ' εὐσεβήσιν θεῶν νόος ἐσθλὸς ὁδεύει,
 ὥς ἂν αἰεὶ τὸ καλὸν μάλλον, γνώμησι προ-
 ληφθέν,

τερπνολαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρύντων,
 10 τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς
 ἐνίσπῃ,

εὐχολαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.
 εὐσεβέσιν γὰρ αἰεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστιν·
 τοῖς δὲ κακοῖς ἢ κεν φαῖνοι μέλλουσαν ἀνάγκην

LXXXVI. 3. ἥσυχ' vulgo. σιγελλος Voss. γλυκερῷσι γελλός
 Ald. 6. προσφωνῶν vulgo. προσφωνῶν Voss. προφωρῶν P A I. προ-
 φαίνων coni. Lennep. ad Col. p. 140. vt hic v. 18 et 7. 20. 8.
 μέλλον Lennep. l. c. pulchre. σπσπ. γνώμασι Voss. 10. αὐτὸς
 Θε ἐν Voss. 13. ὁδὸν φαίνει vulgo.

LXXXVI. 4. Προσφωνῶν ψυ-
 χαῖς mutare non ausus sum. At-
 tulit hanc constructionem H.
 Stephanus, quamquam e minus
 probatis scriptoribus.

LXXXVI. (85) 5. Hinc Iouis
 cum Maia h. e. nocte delibera-
 tio. Vid. Fr. 10. σπσπ.

LXXXVI. 8. Non probo Len-
 nepii coniecturam μέλλον, quae
 et propter duo participia, μέλ-
 λον et προληφθέν, minus grata
 est, et sententiam vitiat magis
 quam adinuat. Μάλλον ad τερ-
 πνολαῖς ὑπάγῃ referendum.

LXXXVI. 10. Hunc versum
 Schneiderus corruptum censet.
 Mihi aliter videtur, modo me-
 mineris sententiarum ordinem
 esse hunc: καὶ ὥς ἂν εὐχολαῖς
 θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνά-
 κτων, τῶν κακῶν ἀνάπαυλαν. Po-
 strema verba, vt solitum, ac-
 cusatio casu addita hoc sensu,
 εἰς ἀνάπαυλαν κακῶν.

LXXXVI. 13. (85) 13. De il-
 la ἀνάγκῃ προειρηται dictum ad
 68, 6. Ceterum hic ὁδὸν et v.
 13 μηδὲν pro simplici negatione
 poni iam H. Stephano observa-
 tum. σπσπ.

ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
 15 ὄφρα κεν εὗρονται λύσιν ἀλγεος ἐρχομένοιο.
 ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα
 φράζειν,
 ὥς ἂν αἰεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζης,
 μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοις κακῶν σημεῖα προφαίνων.

LXXXVII. (86) ΘΑΝΑΤΟΥ Θυμίαμα,
 μάνναν.

Κλυθί μευ, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
 πᾶσι διδὲς χρόνον ἀγνόν, ὅσων πάβρωθεν ὑπ-
 ἀρχεις.
 σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὀλκόν,
 ἥνικ' ἂν ἐκλύης φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
 5 τὸν μακρὸν ζωῷσι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
 κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,
 ἐν ταχυτῇτι βίῃ παύων νεοήλικας αἰμαῖς.
 ἐν σοὶ γὰρ μέγ' ὧ πάντων τὸ κριθὲν τελεῖται·
 οὔτε γὰρ εὐχῇσιν πείθῃ μόνος ἔτε λιτῇσιν.

14. ὀνειρήεσσα Voff. 15. ὄφρα ἂν vulgo. εὗρονται Ald. 16.
 μηνύματα quidam ap. Henr. Stephanum, quod ipse non probat. 18.
 μηδὲν vulgo. LXXXVII. 1. πάντως Paris. β. 4. ἐκλύεις Paris. α.
 5. 6. hos solos ex hoc hymno habet Dinnæus p. 321. sed inuerso
 ordine. 8. τελευταί Voff. 9. εὐχαῖς σὺν πείθει μόνος ἔτε λι-

LXXXVI. 17. Sensus est:
semper, quoties accedes. Vi-
de ad LXXII. 11.

LXXXVII. 2. Scaliger vertit:
tantum produciens aevi, quan-
tum eminus distas. Vnde cum
 εἶπον legisse patet, quod equidem
 non probo. Poeta hoc dicit:
in vitam produci ille, a qui-
bis te longe abstinens.

LXXXVII. (86) 9. Putabam
 aliquando, intelligi post πείθει
 posse τις· sed magis placet Sca-
 ligerana ratio, πείθει pro πείθῃ·
 media voce. G E S N.

LXXXVII. 9. Et numeri et
 sensus emendationem, quam fe-
 cimus, exigebant. Μόνος θεῶν
 γὰρ θάνατος ἐ δόξων ἐσθ'.

10 ἀλλά, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν

αἰτῆμαι, θυσίῃσι καὶ εὐχολαῖς λιτανεύων,
ὥς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ
γῆρας.

LXXXVIII. Τμνος εἰς ΑΡΕΑ *

Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκο-
ρυζά,

καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἔρκος Ὀ-
λύμπε,

Νίκης εὐπόλεμοιο πάτερ, συνάρωγε Θέμιςος,
5 ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγέ Φωτῶν,
ἠγορέης σκηπτῆχε, πυραυγέα κύκλον ἐλίσσων
αἰθέρος ἐπταπόροισ ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσιν·
κλῦθι, βροτῶν ἐπικερε, δοτῆρ εὐθαρσέος ἥβης,

10 πρηνὺ κατὰσιλψον σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον, ὥς κε δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο καρήνε,

ταῖσιν vulgo. 10. ζωῆς γε πελάζειν vulgo. 11. θυσίαις vulgo.
LXXXVIII. * Cod. Mosc. et Parisini tres εἰς τὸν Ἄρην. 9. εὐθαλῆος
Paris. B. C. 10. Mosc. πρην pro πρηνῦ. Tum κατασιλβων vulgo.
Κατὰσιλψον emendatio Hemsterhufii est, teste Ruhnkenio. 12. σεύ-
ασθαι Mosc. ἐμείο vulgo.

LXXXVIII. * Piaculum fe-
cissim, nisi hunc hymnum, qui
inter Homericos legitur, Or-
phicis addidissim. Eum etiam
Ruhnkenius tam alienum ab
indole Homericorum, tamque

similem Orphicis censuit, ut ei
non ab Homerida, sed ab au-
ctore Orphicorum hymnerum
profectus esse videretur. Nec
facile erit, qui sibi de hac re
non plane persuadeat.

καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν
ὀρμήν,

θυμῷ τ' αὖ μένος ὅζυ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέ-
θισίν

15 Φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν. ἀλλὰ σὺ
θάρσος

δός, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι
θεσμοῖς,

δυσμενέων προφυγόντα μόθον, κῆράς τε βιαίας.

13. ἀπατηλὴν Mosc. ὑπογνάψαι Ed. pr. Parisini tres.
βιαίας Barn. pro βιαιύς.

17.

Λ Ι Θ Ι Κ Α

Ζ 2

Λ Ι Θ Ο Ι

- ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ 1—90
ΤΠΟΘΕΣΙΣ 91—169
I. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170—188
II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189—227
III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228. 229
IV. ΑΧΑΤΗΣ 230—241
V. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ 242—256
VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ 257—263
VII. ΙΑΣΠΙΣ 264—276
VIII. ΤΟΠΑΖΟΣ 277. 278
IX. ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279—301
X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ 302—338
XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339—467
XII. ΓΑΓΑΤΗΣ 468—487
XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488—491
XIV. ΚΟΡΤΩΔΗΣ 492—503
XV. ΚΟΤΡΑΛΙΟΝ 504—603
XVI. ΑΧΑΤΗΣ 604—626
XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΑΧΑΤΟΥ 627—635
XVIII. ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636—741
XIX. ΝΕΒΡΙΤΗΣ 742—751
XX. ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752—768.
-

Λ Ι Θ Ο Ι

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ	636.	—	In ed. Gafneri: cap.	XVIII.
ΑΧΑΤΗΣ	604	—	—	XVI. XVII.
ΑΧΑΤΗΣ ΔΕΝΔΡΗΕΙΣ	230	—	—	IV.
ΒΑΡΒΑΡΟΣ	257	—	—	VI.
ΓΑΓΑΤΗΣ	468	—	—	XII.
ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ	189	—	—	II.
ΙΑΣΠΙΣ	264	—	—	VII.
ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ	242	—	—	V.
ΚΟΡΤΩΝΤΗΣ	492	—	—	XIV.
ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ	504	—	—	XV.
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ	170	—	—	I.
ΛΕΠΙΔΩΤΟΣ	284			
ΛΙΠΑΡΑΙΟΣ	685			
ΛΥΧΝΙΣ	268			
ΜΑΓΝΗΤΙΣ	301	—	—	X.
ΝΕΒΡΙΤΗΣ	742	—	—	XIX.
ΟΠΑΛΛΙΟΣ	279	—	—	IX.
ΟΡΕΙΤΗΣ	vid. ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ.			
ΟΣΤΡΙΤΗΣ	339	—	—	XI.
ΟΦΙΝΤΙΣ, ΟΦΙΤΗΣ	336. 341. 457	—	—	XI.
ΟΥΙΑΝΟΣ	282			
ΠΕΤΡΑΚΗΣ	228	—	—	III.
ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ	355			
ΣΚΟΡΠΙΟΣ	488	—	—	XIII.
ΤΟΠΑΖΟΣ	277	—	—	VIII.
ΧΑΛΑΖΙΟΣ	752	—	—	XX.
ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΟΣ	749			
ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΕ ΛΙΘΩ ΔΤΟ	288			

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ
ΟΡΦΕΩΣ
ΠΕΡΙ (¹) ΛΙΘΩΝ
ΤΠΟΘΕΣΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. (²)

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμῃ (³) συνήνητησεν Ὀρφεὺς με-
τὰ τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς Θυσίαν Ἑλῆς, ἣν ἐτέλει

(¹) Λιθῶν nomine laudant passim Proclus; Stobaeus, Tzetzes. Gemmas porro, Θυμιάματα et ἀρώματα sacrificiis adhibita, fuisse partem mysteriorum, indicauimus ad Arg. 310: itaque non mirum est libellum hunc delituisse ad ea fere tempora, quibus mysteria, a Christianis detecta et vulgata, mysteria esse desierunt. Etiam hoc in limine libelli obseruasse profuerit, ut solis, lunaeque admirabiles effectus et phaenomena dederunt occasionem suspicandi credendique deinde similia de ceteris corporibus caelestibus: sic magnetis, crystalli, forte et electri, qualitates, facilitatem certe praeberunt persuadendi imperitis illarum quaedam miracula. οξεν. Velim indicasset Gesnerus loca Procli, in quibus hoc poema laudatur. Ne

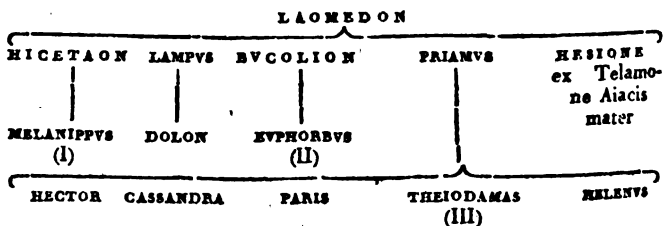
vnum quidem notatum inuenio in *Indice scriptorum a Proclo memoratorum*, ap. Fabricium. Bibl. Gr. VIII. p. 535—552. Et Proclus ipse non nisi quinto post C. N. saeculo vixit. Eiusdem fere aetatis Stobaeus, vti hodie legitur, prooemium huius operis sub Orphei nomine ter laudat; sed omnia ea loca in editione prima Trincauelli omnino desunt; nec reperiuntur in Cod. MS. Stobaei ap. Coll. Nou. Oxon. ut me nuper certiore fecit amicus, qui rogatu meo codicem ipsum excussit; adeo ut vix dubitem ea primitus a *Conrado Gesnero* interpolata fuisse, qui pessimo, ut mihi videtur, consilio *corollaria quaedam ex Graecis libris collecta, tum carmine tum prosa*, Stobaeo a se edito *passim adiunxit*. V. Praef. ad

Edit. 3. ap. Tig. 1559. Solum igitur in hac materia testem habemus Ioannem Tzetzen, qui saeculo demum duodecimo, poema hoc sub titulo *Orphel Λιθικῶν* saepius citavit; cuius quidem auctoritas in re tali quantum valeat facile iudicabunt homines eruditi. ΤΥΡ.

(2) Quisquis fuerit hic Demetrius Moschus vel Moschi, Grammaticus, haec, quam dedit, libelli *ὁπόθεσις* s. argumentum utile subsidium est intelligendae illius oeconomiae. Lectores novi hic monendi sunt, ut meminerint, Theodamantem enarrare Orpheo virtutes gemmarum tum ceteras, tum praesertim contra noxam serpentum, ut subinde respiciat ad casum et periculum Orphei iuuenis a serpente, quem hac ipsa remediorum commemoratione confirmare contra metum horum animalium vellet.

Caeterum ipsum argumentum de gemmis, earum nominibus, coloribus, patriis, usu, plane non attingimus, ne quidem quatenus a Theophrasto, Plinio et reliquis hoc argumentum tractatum Philologiae opem expertum est, et forte adhuc desiderat. Vt Poetam tractamus scriptorem, sicut nobis videtur, in hoc argumento vel maxime poetam, et nostros iuvenes ad poeticae praesertim descriptionis, et velut picturae, laudem excitare et iuuare conamur.

Sed et hoc poeticum est in hoc libello, quod arte quadam intexitur multum de historia, nominatim pluscula de familia Laomedontis, et regum Troiae, dissidentia ex aliqua parte ab Homero. Ea ne turbare lectores possint, in tabella Genealogica et subiectis illi annotationibus rem declaravi, ad quam respicere iubeo, si quis in personis illis haereat.

I. Melanippus La. II, 93 ἀνέψιος Theodamantis: Hectoris et Dolonis Il. O, 554. Add. Od. O, 576. Priamo filium dat Melanippum Apollod. 3, 17, 5. GERN. Error Gesneri, quod ad Theodamantem attinet, infra monstrabitur ad n. 3. Quin etiam nomen *Dolontis* hic, vitio memoriae, pro *Dolops* posi-

tum suspicor. V. loc. cit. Il. O. 554. 576. (Citatio Od. O. 576. facta est, opinor, per errorem typographi.) Quod si verum est, cum neque *Lampus* nec *Dolops* in hoc poemate usquam memoraretur, utriusque nomen ex tabella genealogica recidi potest. ΤΥΡ.

II. Euphorbus (quem Home-

κατ' ἔτος, εἰς ὅρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης ταύτης ἐτησίᾳ θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ πᾶ πλησίον ἱερὸν τῷ Ἡλίῳ. ὃ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατρὶς περιποιήσατο, τῆς τῷ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἦγεν Ἡλίῳ θύματα· μετασάντος δὲ ἐκείνῃ τῶν

rus semper Panthoi et Phronidis facit filium) Βυκολίδης nominis est L. 11, 119. Tzet. 13, 574 Εὐφορβος ὠραιότατος ἦν τις τῶ Τρώων γένους Τίος Πάνθου καὶ Φρόντιδος, (sic scrib. non Φρόντιδος docet paru. schol. ad l. c.) ὡς Ὅμηρος μοι λέγει (Il. P, 40) Ὁρφεὺς δὲ (λέγει) Βυκολίανος, καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης. De eadem re idem 1, 228 Ὁρφεὺς δ' Ἀβαρβαρέην δὲ καὶ Βυκολίδην λέγει. Abārbarea igitur aut duarum mulierum nomina, aut una eademque Euphorbi et Theodamantis mater etc. Rursus Il. Z, 21 de Aesepo et Pedalo, ὅς ποτε νύμφη Νηΐς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βυκολίανι, Βυκολίαν δ' ἦν υἱὸς ἀγαυῷ Λαομέδοντος κ. τ. λ. G E S N. V. infra not. ad ver. 455. T Y B.

III. Theodamas vel Theiodamas L. 20, 14, Abarbareae F. L. 11, 117. Frater Hectoris L. 18, 46 et 55: et Cassandrae L. 29, 7. Dolonem θεράποντα suum vocat L. 18, 54. De hoc etiam Il. K, 390 sqq. G E S N. Mirum forte videatur Gesnerum V. Cl. obscuro huic grammatico et Ioanni Tzetzae fidei tantum tribuisse, ut ad veram et apertam poematis oeconomiam prorsus

caecutierit. Fidenter dico, neminem, qui libellum hunc sine titulo inuenisset et attentius paulo perlegisset, aut de scriptore quasi Orpheo, aut de Theodamante interlocutore quasi filio Priami, (qui duo errores omnem Gesneri ratiocinationem conturbant, cogitare potuisse. Nihil certe est in toto opere quod Orpheae scriptorem villo modo praeferat; qualia multa interponere solebant falsarii, qui sub eius nomine Argonautica, Hymnos, caetera ediderunt: illud autem plane incongruum, quod auctor de bello Troiano, et quidem exeunte loquitur; ad quae tempora durasse Orpheae cum nemo veterum tradidit, ne falsarius quidem, opinor, paulo sanior fingere voluisset. Alter error de Theodamante ex mera incuria ortus est eorum, qui non viderunt Theodamanta, per maximam sermonis sui partem (a ver. 394. ad v. 764) non loqui ex sua ipsius persona, sed alium quendam sermonem referre, quo Helenus olim usus est ad Philocteten. Helenus igitur, non Theodamas, ἀνεψιὸς Melanippi, ver. 431; frater Hectoris, ver.

ἐντεῦθεν, αὐτὸς Ὀρφεὺς ⁽⁴⁾ ἀντὶ τῆ πατρὸς τῆς ται-
 αύτης θυσίας καθίσταται διάδοχος· ἦν νῦν ἀφοσιόμε-
 νος ἀνέισι, συμπαραλαβὼν καὶ Θειοδάμαντα· ἔτος
 δὲ κατ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ
 χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς
 τῶν θυόντων κρατέμενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν
 ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰοβόλους τῶν δήξεων θε-
 ραπείας. ὅθεν ὄμαι καὶ Νικάνδρος ὁ Κολοφώνιος ὕφε-
 ρον ὀρμηθεὶς συνέγραψε τὰ θηριακά. Ἰσέεν δὲ, ὡς
 δύο τινὰ προοίμια ⁽⁵⁾ τῆ παρόντος προτίθεται ποιή-
 ματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν καὶ
 σοφίαν ἀπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τὰς πάλαι τῶν ἡρώων,
 κατ' αὐτὴν γενομένους ἐνδόξους, καὶ ἰσοθέους νομισθέν-
 τας, ὧν καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσεῖρηκεν· ἐν ταυ-
 τῷ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνους
 ἐχόντων πρὸς τὰς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τέτοις
 αἰὶ φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων. ἐν θιατέρῳ δὲ ὁ
 πρὸς αὐτὸν καὶ Θειοδάμαντα γίνεται ⁽⁶⁾ διάλογος.

68f, et Callandrae, ver. 758, Dolonem θεράποντα suum vocat ver. 680. etc. ΤΥΡ.

(3) Ex supra notatis haec sic refingi possunt. Θειοδάμαντί τι-
 νι συνήντησεν ὁ ποιητής, κ. τ. λ. ΤΥΡ. At hoc est mentem scrip-
 toris, non verba corrigere.

(4) Pro Ὀρφεὺς iterum rep-
 natur ὁ ποιητής. Quod autem
 occurrit de Nicanthro Colopho-
 nio, nihili faciendum est. Ni-
 cander enim multis annis, ne
 dicam saeculis, auctorem no-
 strum, nisi fallor, praecessit.
 ΤΥΡ.

(5) Male haec a Demetrio di-

visa sunt. Vnicum est huius
 operis prooemium, quod versib-
 us primis circiter 92 absolvitur.
 Colloquium inter auctorem et
 Theodamantem est ipsum opus;
 in quo primus quidem loquitur
 Auctor, a ver. 96. ad ver. 162.
 deinde vno tenore Theodamas,
 ex propria persona a ver. 164.
 ad ver. 393. et sub persona He-
 leni a v. 394. ad ver. 764. et
 iterum ex propria persona ad
 ver. 766. Reliqui duo versiculi
 sunt ipsius Auctoris, et opus
 claudunt. ΤΥΡ.

(6) Sic Ald. Cod. Paris. Gesn.
 γράφεται Eschenb.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ*

Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὁπάσσαι
 κεκλόμενος Μαίης ἐριένιος ἦλθε κομίζων
 υἱός, ὅπως ἂν ἔχωμεν οἰζύους ἀτρεκές ἄλκαρ.
 γηθόσυνοι δέχνησθε βροτοί, πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
 5 οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισιν·
 νηπυτίοισι δ' ἔνειαρ ἀκήρατον ἔθελμις εὐρεῖν.
 τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένους ἐπὶ δώρῳ
 υἱά τε Λητοίδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
 ἶξεν ἄγων ἐς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, ἥδ' ἐσάοφρων
 10 Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
 ἄλτο δὲ καὶ ταναὸν Κρονίδης ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,

- * Lemma προοίμιον om. Ald. et Iunta. 3. ἀνέχωμεν editi.
 4. δέχνησθε Ald. 6. νηπιτύοισι vulgo. 7. ἀγαλλόμενος vulgo.
 11. Κρονίδης ταναὸν vulgo.

1. Ἦλθε κομίζων ὁ τῆς Μαίης
 υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τῷ ἀλεξικάκῳ
 Διὸς, πελεύων μοι τῷτο δῶνα τοῖς
 ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν (ὥφειλε
 δὲ ἔχων εἰπεῖν) βοήθει ἐν (1.
 βοήθειαν) τοῖς ἐπιγινόμενοις ἡμῶν
 χαλεποῖς ἀσφαλῇ. Schol. MS.
 Paris. TYN.

2. Hic versus citatur a Tzet-
 ze ad Lycophr. 219 Ἐν τῇ ἀρχῇ
 τῶν λιθῶν, sed ex memoria,
 nec sine mutatione et corruptione,
 Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνη-

τοῖς ὁπάσαι καὶ κλίμενος μαίης
 ἐριένιος ἦλθε κομίζων υἱός, ὕπερ
 μιν ἔχωμεν οἰζύους ἄλκαρ αἰνῆς.
 GERN.

6. Scribendum credo — Νη-
 πυτίοισι. Stultis. quae vox Ho-
 merica est. TYN.

7. Malim — ἀγαλλομένους.
 quod scilicet, non ad Apollinem,
 sed ad Aesculapium et Herculem
 coniunctim referatur. TYN.

10. Λαοσσός est plerumque
 aut semper apud Homerum epi-

σευάμενος πρὸς Ὀλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα
δῶρα.

- ἀλλ' ἦτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι
χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὅχ' ἀρίστους·
15 ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπιδ' ὄλβω
ζῶειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
ὃν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγει
εἰς πολυήρατον ἀντρον ἐσελθέμεν Ἑρμείαο,
ἐνθ' ὅγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὄμιλον,
20 αἰψά κεν ἀμφοτέρησιν ὀνειράτα πολλὰ κομίζων
εἰκαδ' ἀποτείχοι, προφυγῶν πολύδακρυον εἰζύν,
οὐδέ ἐ νῆσος ἄκικος ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
οὐδ' ὅγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν
ἄψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγηδέα νίκην·
25 οὐδέ οἱ ἀθλητῇρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι

14. χαίροντας vulgo. 16. ἀνώγει vulgo. 18. ἐσελθέμεν vulgo.
22. ἀκίκος vulgo.

theton Mineruae et Martis, in quantum in bella commouent populos. Sed puto huic loco magis conuenire alteram significationem *seruator populorum* etc. Sic etiam mox v. 58. *οἰσιν*.

14. Χαίροντες emendatio est Ruhnkenii in Bibl. crit. Part. VIII. p. 90.

17. Ὀν δέ κεν] Tzetzes hunc versum et quatuor proxime sequentes citat, legens *ἐσελθέμεν* docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii*.

H. STEPH.

17. Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in suas areolas deriuauit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, utroque lo-

co Orpheo ἐν λιθικοῖς adscribens: posteriori loco addit, Τὰς βίβλους ἀντρον Ἑρμῆ κατονομάζων ὅτως. Τὰς βίβλους autem Tzetzes vniuersim pro studiis literarum ac sapientiae nominare solet. Idem hic ἀντρον ἐπῆρατον intelligi, de quo est Argon. 108. mihi vix dubium est: nec illud, hoc esse antrum Corycium, a quo Mercurius ipse est Corycius H. 22, 8. v. v. G E S N.

17. Haec de quibus *vix dubitat* Gelfnerus, falsa esse ambo possunt, vera non possunt. Antrum scilicet Orphei in Thracia erat. Argon. 70. 172. Antrum Corycium in Phocide. Hic profecto *antrum Mercurii allegori-*

ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,
οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος ἀνῆρ
ἀντικρυ σεφάνοιο πόθῳ κομίσας ἐριδαῖνοι.
ναὶ μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκάοισι λέοντα

30 δεινόν, καὶ λαοῖσιν ἐσικότα δαίμονι τεύξω.
καὶ οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
ῥεῖα, καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδρώποισι τίεσθαι.
τὸν δὲ καὶ ἡθεοὶ τερενέχρους ἡμερτῆσιν
αἰὲν ἐφορμήσει περιπτύσσειν παλάμῃσιν :

35 καὶ μαλακὴ λέχος αἰὲν ἐπὶ χρύσειον ἐρύσσει
ἄλληκτον κέρη, ἐπιέμενη φιλότητος.
εὐχομένε τε πρὸς ἕατ' ἀφίξεται αἰὲν εὐγτων
εὐχή· καὶ πόντοιο κυκωμένε ἐκ ἀλεγιζων
βήσεται ἐπὶ τραφερὴν ἅλ' ἀκυμάντοισι πόδεσσιν.

28. ἀντικρυς vulgo. F. κομίσας. G E S N. 29. Ναὶ μὴν coni. II.
Steph. Male. T Y A. 31. βασιλέεσσιν A. 35. χρύσειον ἐπὶ λέχος
αἰὲν vulgo et Dinnerus p. 413. 453. 36. ἐπιέμενη φιλότητος
etiam Dinnerus p. 453. 39. πόα Φερὴν Paris. a prima manu. ἅλ'
abest vulgo, et apud Dinn. p. 670. 39. τραφ. χθόν' ἀκν. Doru.

ce designare videtur, locum in
quo thesauri philosophiae, Ma-
gicæ præsertim et Theurgicæ,
reponuntur. Nec male Tzetzes
libros innui docet. De mystica
antrorum natura multa, nec
protrita, dabit Porphyrius, in
libello *De antro Nympharum*,
ap. Homer. Odyss. XIII. T Y A.

28. Κομίσας non habet casum
rei, quam adferat aduersarius.
Κομίσας legendum puto eo intel-
lectu, quo modo v. 28 κομισσα-
μένῳ positum est. Κομίζειν hoc,
vt ῥεσσον, sumtum a luctantibus
in pulvere, pulveremque adeo
suo motu excitantibus. G E S N.

28. Immo vero, vt mihi vi-

detur, κομίσας habet casum
rei, quam adferat aduersa-
rius, viz. χάλκεα γυῖα καὶ ἄ-
γναμπτον σθένος. T Y A.

30. Verbo τεύξω nihil pro-
mittit de se aliud, quam se ve-
rum dicere, qui sibi obsecutus
in antrum Mercurii ingrediat,ur,
eum ista commoda impetratu-
rum. Sic præstandi verbo Ro-
mani vtuntur. Eadem ratio τῷ
ὀπάσσω. G E S N.

39. Metro laboranti succurrit
Doruill. ad Chariton. p. 260. le-
gendo — ἐπὶ τραφερὴν χθόν'
ἀκυμάντοισι πόδεσσι. Sed quid
mirum si aliquis per terram in-
cedat siccis pedibus. Malim —

- 40 τὸν καὶ ληϊτῆρες ἀνάρσιοι οἷον ἔοντα
 Φεύζονται· καὶ δμῶες, οἰόμενοι πατέρες εἶναι,
 τίσουσιν, καὶ οἶκον ἐξ ἐρξουσιν ἀνάγκος.
 ἴδμεναι αἶψά ἐθέλῃσι, δαήσεται, ὅσα τε φῶτες
 κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανῶνται,
 45 ὅσα τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἡεροφῶται,
 ἀνθρώποις ἄφρασον ἰακχάζοντες αἰοιδῆν,
 οἶωνοί, μεγάλοιο Διὸς κραίπνοι ὑποφῆται.
 1 ροῖζόν τε σῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος

ad Chariton. p. 260. 43. αἶψα θέλῃσι vulgo. 45. σφίσιν Tzetz.
 45. μετὰ φρεσὶν vulgo. 48. 'Ροῖζῶντες' καὶ χα. edd. ante Eschsch.
 etiam Parif.

ἐπὶ τραφερὴν ἄλ'. *Per mare solidum, seu vice terrae fungens.* ΤΥΡ. Verissima nobis videtur correctio Doruillii ad Chariton. p. 260. ἐπὶ τραφερὴν χθόν', nec Tyrwhittus quaerere debebat: *quid mirum, si aliquis per terram incedat siccis pedibus?* Sensus enim hic est: *e mari saluus in terram redibit.* Infra v. 578. καὶ πολὺν Νηρῆα πυκνόμενον ἐξυπαλύξαι. ΑΥΝΗΚ. in Biblioth. crit. P. VIII. p. 90. Idem, quod Tyrwhitto, etiam Musgravio in mentem venit. Eam emendationem ob rationes, quae sat graves nobis videntur, recipiendam duximus. Nam et ἄλ' ob similitudinem sequentium litterarum facilius, quam χθόν', interire potuit, et βαίνειν ἐπὶ aliud est, quam ἐπιβαίνειν. Tum vero, quod potissimum est, incredibilia hic et miraculosa memorantur, quod pulcre, sensit Tyrwhittus. Atqui saluum aliquem

e tempestate euadere non incredibile, nedum miraculosum est; illud, ut siccis per mare pedibus transeat, quam maxime indiget miraculo.

45. 'Ὅσα τε] Pro μετὰ φρεσὶν Tzetzes habet μετὰ σφίσιν, quod magis placet; at φρεσὶν ex superiore versu pro σφίσιν irreplisse puto. Η. ΣΤΕΡΗ.

45. Recte. Ideoque σφίσιν in textu reposui. Vide infra v. 741. vbi similis locutio est — ἐν σφίσιν. *inter se.* ΤΥΡ.

48. 'Ροῖζῶντες καὶ χαμαὶ ἐρχομαι.] Hunc versum valde deprauatum esse animaduvertebam, sed qui emendari posset non videbam: donec tandem in Tzetze locum incidi, qui germanam huius loci lectionem nobis proferret. Est autem huiusmodi, 'Ροῖζόν τε σῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος. Quam certe lectionem diuinatione assequi, non minus fortasse Quedipi fuisset.

Η. ΣΤΕΡΗ.

εἴσεται, ἢδ' ὄφρων ἰὼν σβέσαι ἐρπυσήρων.

50 δώσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπῇ πίπτοντα σελήνης,
 ῥύσασθαι, καὶ νῆσεν ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος·
 καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνηϊότος, αἶκεν ἐρεμνῆ
 ἐξ αἰδὸς προμολῆσα ποτιχρίμπτοιτο, ἐκάστην.
 ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείας

55 δαυτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
 ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσουσαι ἕκασα·
 τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἐφίκηται·
 τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργεϊφόντης
 ἀνδράποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας

60 φθίγγον ἀπὸ σήθεσφιν αἰοιδῆς γηγύσασθαι.

49. ἰὼν Tzetz. 53. ἐκάτω vulgo. 54. Ἄλλα τ' ἀπ' ΑΙ.
 πολυμήτ. Iunt. 57. ὅς τ' ἐφίκηται vulgo. 60. αἰοιδῆ vulgo.
 γηγύσ. ΑΙ.

48. Nescio vnde Eschenbachius habeat lectionem, quam dedi. Ego auctorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat sine alia varietate hic versus 43 — 49. et addit, Οὕτως Ὀρφεὺς ἠπίτατο ἅπασαν θεραπείαν. GERN.

48. Mirum videri potest, quod ait Gesnerus, se nescire vnde Eschenbachius habeat hanc lectionem, cum eam H. Stephano deberi praecedens nota clare doceat. Corruptam priorum editionum lectionem — φοιζῶντες καὶ χαμοῖ — habet etiam MS. Paris. Tyr.

51. Eloquentissime et poetica pictura horribilem morbum describit Aretaeus Chron. 2, 13.

GERN.

52. Κ' αὐτὰ δαιμόνια δάσκειν, εἴ τινι πλεσιάζοιεν ταῦτα δὲ

ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων εἶπεν. Schol. MS. Paris. Tyr.

53. Ἐκάτω etiam non monitis lectoribus offensionem esse debet. Si huius vocabuli aliquis hic vsus est, ἐκάστην requiritur.

57. Simplicissimum est, Τάων sumere pro τέτων, et intelligere ἕνεκα. GERN.

57. Τάων pro τέτων libenter sumam. Sed praeterea ἐφίκηται in ἐφίκηται mutandum suspicor, ut haec sit totius versus sententia. Τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς τ' ἐφίκηται. Horum semideus est et beatus, qui compos fiet. Tyr. Recte Tyrwhittus, modo etiam ὅς κε scripsisset pro ὅς τε, quod hic locum non habet.

60. Quis est iste αἰοιδῆς? Non dubium puto, quin poeta αἰοιδῆς scripserit.

Ἄλλ' ἐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλε-
γίζειν

ἴμερος, ἀλλὰ σέ, πρέσβα δημοσύνη, αἰτίσιν·
μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύοντες
προτρειπάδην φεύγουσιν, ἀοσητῆρα δὲ μόχθον,
65 μόχθον ἀοσητῆρα βίβε μάλα πεφρίκασιν.
οὐδὲ σφιν κρείων ἐν δώμασιν ὄλβος ὀμιλεῖ,
οὐδ' τις οἶδε θεὸς ἐποπιζέμεν αἰὲν ἐόντας·

62. αἴψα δὲ πρέσβυν δημοσύνην vulgo. πρέσβαν Parif. 64.
μόχθων vulgo. μόχθον conl. H. Steph. 65. Μόχθων ΑΙ. 67.
θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι vulgo.

62. [Ἰμερος] Hic versus non stat, nec tamen quomodo restitui possit, perspicere queo, nisi forte in vnam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσύνην; sed ita scripsisse poetam, credere durum est. H. STEPH.

62. Laborat versus. Tolerabilior erit, si legas, αἴψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην αἰτίσιν, cum plura prolata sint talium positionum correptarum exempla, quamquam et ipsa exceptione non maiora. Laudat versum, ut hic est, Stob. Ser. 4 p. 52, 12: versum vero 63 Tzet. ad Hesiod. p. 49, 2. GERN.

62. Versum hunc laborare, et quidem grauiter, nemo neget, tolerabiliorem fore ex Gesneri medicina pauci existimabunt. Terminatio illa in οσυνην mihi videtur ex superiori versu, per errorem librarii, primitus derivata; ita ut auctor fortasse dederit πρέσβαν Ἀθηναίην, librarius πρεσβαν αθηνοσυνην, corrector (sensus quam metri studiosus) πρέσβαν δαημοσύ-

νην. MS. Parif. habet πρέσβαν. τυλ. Musgravius coniecit πρέσβυ δαημοσύνης; Toupius in Em. in Hesych. T. III. p. 561. satis temerarie, πρεσβυν ἀημοσύνην, quod ex ἀήμων deriuat. Scilicet, ut δαίμων et δαήμων, ita αἴμων et ἀήμων, αἰμοσύνη, ἡμοσύνη, ἀημοσύνη Graecos dixisse. Mihi quidem in verbis πρέσβυν δαημοσύνην leue vitium, grauior corruptela in praecedentibus αἴψα δὲ esse videtur. Nam quid sibi vult istud αἴψα? Vtrumque errorem sustuli scribendo, ἀλλὰ σέ, πρέσβα δαημοσύνη, αἰτίσιν: eoque ducit cod. Parifini lectio. V. 61. 62. Stobaeo Serm. Tit. IV. addidit C. Gesnerus.

64. Ita conl. H. Stephanus. Vulgo μόχθων. τυλ. Μόχθον etiam Toupius Em. in Suid. T. III. p. 55.

67. Nihil obseruatum criticis est de verbis θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι. Verbum ὀπιζειν, cuius alibi semper passiva forma occurrit, non potui inuenire ni-

ἐκ δ' οἷγε πολλῶν τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
(ᾧ δειλοί) σοφίην, Ἐριένιον ὑβρίζοντες.

70 ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν

68. ἀνδρῶν vulgo. 70. 71. πεπονημένος ἡμιθέοισιν· ἔργον δ' vulgo.

nisi apud Etym. M. p. 628, 6. vbi haec leguntur: ἢ παρὰ τὸ ὀπίσω, τὸ ἐπιστροφήμα· ἢ παρὰ τὸ ὀπίσω τὸ ἀκολουθῶ. Nam Hesychii ἐπόπιζε quin ex ἐποπίζεο corruptum sit, dubitari vix potest. In nostro quidem actiuam vocem ferre debebimus, quandoquidem vix corruptelae suspicio moueri potest. Sed haec duo, producta prima syllaba, et adiunctus datiuus, manifesto falsa sunt. Productio ista quomodo tollenda sit, ipsa verbi scriptura monstrat. Alterius vitii non difficilior emendatio est. Ἀθανάτωσε enim ex interpretatione in textum venit.

68. Omnino legendum: ἐκ δ' οἷγε πολλῶν τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν, ᾧ δειλοί, σοφίην. Πόλεις et ἀγροὶ saepe coniunguntur. Phocylides, qui dicitur, v. 124. ἀγρὸς καὶ πόλεις σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ. ΑΝΚΗΚ. In Bibl. crit. P. VIII. p. 91.

69. Addidit hunc versum C. Gesnerus Stobaeo Serm. IV.

70. Locns difficilis. Loquitur in hoc Prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70—74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculsatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum, ab affectu abreptum, hic

paullum personam Orphei deposuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique, ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λαικά, Onomacritum, vel si quis alius auctor est. Orphei nomen non auctorem singulorum verborum, sed hoc indicare, esse hic propositam ipsam disciplinam ac mentem adeo Orphei: quo sumto non ineptum fuerit, hanc querelam s. lamentationem hic interpositam esse. Sed sere est, vt primam opinionem veri similiorem putem. Nam ipsi verus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati, et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus iam persequi non lubet. Interim sententiam illorum videre mihi, videor, quae iam qualicunque interpretatione expressa est. Πεπονημένον esse etiam eum, qui multum in aliquo opere, cum certis hominibus, versatus sit, suspicor, non scio. Προτέροις ἡμιθέοις potuisse dicere nostrum etiam vna modo aetate, generatione vna se antiquiores, nihil dubito. Orpheum a suis ciuibz Ciconibus esse, nominatim a mulieribus discerptum, caput cum lyra in Hebro natasse, fabula nota est. Magi appellationem apud Graecos mature infamiae

A a

ἔργον· ὃ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα
πάνσιν,

aliquid habuisse, contemptos a Philosophis, Socrate, Platone, ceteris, Orphicos suis cum τε-
λεταῖς et mysteriis, satis con-
stat. Sed haec omnia iam ad
hanc Parenthesin sanandam ex-
plicandamque adhibere, nisi
hariosolari velim sciens, mihi
difficilius. Interea quorundam
lectorum causa monebimus, pri-
mum pro Magiae etiam aucto-
re haberi Orpheam. Vir Aegy-
ptius apud Pausa. El. 2 l. 6.
20 ad fi. εἶνα καὶ τὸν Θρηῖκα
Ὀρφέα μαγεῦσαι θεῖόν. Plin. 30
pr. Orpheam putarem e propin-
quo primum intulisse ad victi-
cia usque (egerat de Thessalis
matribus) superstitionem et
Medicinae profectum, si non
expers sedes eius, tota Thra-
ce, Magicae fuisset. Deinde
satis antiquam fuisse artis huius
infamiam, intelligi ex Diod. Sic.
5, 55 ubi de Telchinibus Rho-
di incolis, Λέγονται δὲ ὅτοι καὶ
γόντες γεγονέναι, καὶ παράγειν
ὅτε βέλονται νύφη τε καὶ ὄμ-
βους — Ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ
τὰς Μάγους ποιεῖν ἰσοφῶσιν. ἀλ-
λά ττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορ-
φαὶ καὶ εἶνα ΘΘΟΝΕΡΟΤΣ
(malignos, maleficos) in do-
ctrina artium. Add. Apul. apol.
p. 291 Elmenh. Denique esse
tamen in honore illud nomen
Aristot. Metaph. 13, 4 p. m.
1434, Ε, Φερηνύδης καὶ ἕτεροι
τινες τὸ γενῆσαν πρῶτον ἄριστον
τιθέασιν, καὶ οἱ Μάγοι, καὶ τῶν
ὑτέρων σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς

τε καὶ Ἀναξαγόρας κ. τ. λ. Ta-
lis ille Gobryas in Axiocho Pla-
tonico c. 19, 20. ΟΞΕΝ.

70. In hoc loco explicando
frustra sudavit Gesnerus. Nec
mirum, cum duas hypotheses
sibi inuicem pugnantes conci-
liare voluerit; 1°. Orpheum
hic loqui; 2do. fatum illius et
mortem in tertia persona hic
deplorari. Sed Orpheum ne-
que hic, nec in vlla alia poe-
matis huius parte loqui, omni-
no credibile est. V. not. ad
Ἐπόθ. (2). Locum autem ipsum
corruptum esse iudico, et sic
fortasse resingendum.

Ὡλετο δὲ προτέροις πεπονημέ-
νον ἡμιθέοισιν
Ἐργον· ὃ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπ-
εχθὴς αὐτίκα πάνσιν,
τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ ταύτη-
σι μάγοιο.

Pertit autem prioribus labora-
tam Semideis opus; ille, vero
difficilis est et inuisus statim
omnibus, cuiusunque cognomen
Magi homines dederint. In
sequentibus duobus versiculis
ad Orpei fatum alludi non
nego; sed tamen verisimilius
puto poetam ad casum aliquem
recentiorem respexisse; quem si
compertum haberemus, de ip-
sius aetate accuratius iudicare
possemus. Vtunque sit, pro
— κρατὸς ἀπειθῆς, reponendum
credo — κρατὸς ἀμερῆς. Ca-
pote primatus. ΤΥΝ. Musgra-
vius ita scribendum coniecit:

τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο.

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν κινήσειν ὑπ' ἄσφι κρατὸς ἀμερθεῖς
λευγαλέω θανάτῳ δῖος Φῶς ἐκτετάνυσται·

75 οἱ δ' ἴκελοι θήρεσσιν, αἰδρίες ἢ δ' ἀδίδακτοι,

χῆτε δαιμανίοιο νοήματος, ἔθ' ὑπ' ἀρωγὴν

Δεσπείην Φυγέτην Φαεσίμβροτον ἐκ κακότητος,

72. δῶκεν, ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι vulgo. 73. καὶ κεν ὁ μὲν
κινήσειν et ἀπενθήει vulgo. καὶ ῥ' ὁ μὲν κινήσειν Ald. 75. οἱ δ'
vulgo. ἢ δ' Stob. 76. χῆτε vulgo. 77. Φαεσίμβροτον vulgo.

Ἦλετο δ' ὁ προτέρως πεποθη-
μένος ἡμιθέοισιν·

ἔργῳ δ' ἀργαλέῳ καὶ ἀπεχ-
θῆος εἰκόνα πᾶσιν

δῶκεν, ἐπωνυμίην οἷς δὴ τεύ-
ξωσι μάγοιο.

Præ his quis non amplectatur
facilem pariter atque elegantem
sagacissimi Tyrwhitti emenda-
tionem, qui in hoc solo pec-
cavit, quod non etiam τεύξωσι
mutavit in τεύξωσι.

72. Τῷ δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιω-
τῶν ὀνόματα μάγῳ ἀποδιδόασιν,
ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρέπομενοι.
Schol. MS. Paris. τυα.

73. Tyrwhitti ἀμερθεῖς etiam
Musgrauio in mentem venit.

74. Ὁ ῥε, πολλάκις τὸς τοι-
έτους οἱ ἰδιῶται ὑπ' ἀγνοίας καὶ
φθόνου ἀποκτείνουσι. Schol. MS.
Paris. τυα.

75—81. Habentur apud Sto-
baeum Ser. 4 p. 52, 17. οαεπ.

75. Ex Stobaeo reposui in
ver. 75. ἢ δ' ἀδίδακτοι, pro οἱ δ'
ἀδίδακτοι, quod legitur in Edit.
Vulgo. τυα. Versus 75—86.
Stobaei Serm. IV. addidit C.
Gellnerus.

77. Hic quidem aperte Dua-

lis numerus pro plurali poni-
tur, quod cupide nimis negasse
Clarchium ab Homero fieri,
pulchre iam monuit Vir Sum-
mus Ernestus, qui ad Il. A.
566 et hoc loco Orphico et
Homeri ipsius pluribus prolatis
ostendit, omnino etiam Duali
vfos esse, vbi de pluribus age-
retur.

οαεπ.

Φαεσίμβροτον puto verum ef-
fe, nomen Apollinis perpe-
tuum. Sic mox ὑπ. 39 et 74.

οαεπ.

77. Numerum dualem pro
plurali hic poni non infician-
dum est; sed nolim ex hoc
scriptore canonicas grammaticas
conficere. Φαεσίμβροτον cor-
ruptum esse non dubito. Re-
quiritur adiectivum, quod cum
κακότητος coniungatur; nec vi-
lum, opinor, probabilius occur-
ret, quam οαεσίμβροτον. Eadem
vox usurpatur infra, ver. 444.
τυα. Musgravius Φυγέτην ἀμε-
σίμβροτον coniicit. Wakefel-
dus in Silu. crit. vol. IV. p.
221. lenius etiam, quam Τυρ-
whittus, Φαεσίμβροτον. Quod
equidem recipere, nisi omnium

- οὔτε τι θέςκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιτο.
 ἴσασ'· ἀλλά σφιν νεφέλη πρᾶπίδεσσι κελαινῇ
 80 ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαδιζέμεν ἀνθεμίντα
 εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυτέφανόν τε μεγαίρει.
 ἀλλ' ἐμέθεν τεῦμαι κειμήλια πειθομένοισιν
 ἀφνειῷ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δείξειν.
 Φῶτα δὲ δίξημαι ταλακάρδιον, ὃς κεν ἐκάστῃ
 85 ἐμμεμαῶς πειρᾶτο, μενοινῆσαι τε, κάμοι τε,
 ὃς τε διδάσκηται, καὶ ὃς εἰδότας ἐξερεῖν.

78. θαυμάζοιτο vulgo. θαυμάζοντο Ald. 81. πολυτέφανόν τε vulgo, et Diun. p. 450. 82. ἔμ' ὑπισχνῶμαι vulgo. ἐμέθεν ὑπισχνῶμαι Ald. Paris. 83. ἀφνειοῖο Ald. 84. δίξηται vulgo. δείξεται Paris. 85. μενοινῆσει vulgo. μενοινῆσαι Stob. μενοινῆσει E conii. H. Steph. F. μενοινῆσαι. G K N. 86. ἐξερεῖνοι vulgo.

et lenissima et optima correctio videretur Gesneri, quae praefertim altero ex iis, quos attulit, locis, v. 164. egregie firmatur: ἀλλὰ σὲ μὲν πρέϊν Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς αἰὲν ἄγοι κακότητος Nec video, cur hac in emendatione non acquieverit Tyrwhittus.

78. Pro θαυμάζοιτο malim θαυμάζοιτο. T T N. Sic etiam Musgravius. Wakefieldius I. J. ὅθεν μάλα θαυμάζοιτο. Idem ibidem copiosius attulit, quae verbum περιπλασθεῖσα illustrent.

81. Ἀρετῆς λειμῶνας dixit Ioannes Gazaecus v. 90. Caeterum elegantius scripsisset noster πολυτέφανοιο. Antiqui poetae non solent duo epitheta ornantia per copulam coniungere, languidum hoc esse rati. Exemplum quaedam, quae in contrariam partem afferri possent,

correxī in diff. de differ. poeseos et prosae orat. P. I. p. 31. Recentiores, praefertim si quis deterior poeta fuit, minus a tali negligentia sibi cauerunt. Ita Cynegeticorum scriptor II. 529. 574. III. 215. Quintus II. 512. IV. 524. VIII. 102. XI. 436. XIII. 280. XIV. 273. 292. 422. 649. Noster v. 386.

82—86. Sunt apud Stobae. Ser. 3 p. 38, G. it. Ser. 29 p. 200, 17. G B N.

82. In vulgata lectione, ἀλλ' ἔμ' ὑπισχνῶμαι, displicet verbum ὑπισχνῶμαι, hac certe forma, si bene memini, non vitatum epicis. Accedit quod ed. Ald. et cod. Paris. ἐμέθεν ὑπισχνῶμαι habent, satis certum melioris scripturae vestigium. Hanc igitur lectionem recepi, reposito τεῦμαι. Fauorinus: εὔται, διαβεβαιῶται, ὑπισχνῶται.

οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
 εὐρύσπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἐς δύσιν ἀσθμαίνοντες ἀν' αἰθέρα λαμπετώσαν
 90 ἥλιον φαέδοντα σὺν ἄρματι πῶλοι ἄγασιν.
 μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὐ-
 ρῶν

89. ἀναπνῦντες Stob. Ald. Parif. οἶνὰ πονῦντες Gesf. 90. ἐφ'
 ἄρματι vulgo. 91. Vulgo praefiguntur titulus Η ΤΗΟΘΕΙΣ.

88. Ipse Apollo non sine la-
 bore magno suorum equorum
 diem adducit ac reducit. οὐκ.

89. 'Es δύσιν] In vulg. edit.
 ἀναπνῦντες. hanc autem restitu-
 tionem αἶνὰ πονῦντες, Fr. Por-
 to debemus, viro nouae qui-
 dem Graeciae alumno, sed do-
 ctrina vel antiquis Athenis di-
 gna praedito. Η. ΣΤΕΡΗ.

89. 90. 'Αμπνέοντες coni.
 Salmasius, 'Αντιπνέοντες Gro-
 tius ad Stobae. Ser. 29. Sed
 Porti emendationem verissimam
 puto. In ver. proximo ferri
 fortasse potest ἐφ' ἄρματι, sed
 malim — ὑφ' ἄρματι. TYR.
 Equidem nullam harum emen-
 dationum veram puto, e qui-
 bus vna Porti ferri posset, ex-
 emplis similibus firmata a Tyr-
 whitto in indice v. αἶνὰ πονῦν-
 τες, si modo πονῦντες, quod
 in poeta epico rectius esset πο-
 νέοντες, dubitatione vacaret.
 Frustra emendatur illud ἀνα-
 πνῦντες, quod nihil est nisi ex-
 plicatio verae lectionis, ἀσθμαι-
 νοντες. Caeterum C. Gesnerus
 versus 84—90. addidit Stobaeo
 Serm. XXIX.

90. Σὺν ἄρματι scripsit poe-
 ta, quod hiatus, qui est in vul-
 gata lectione, docet.

91. Τρόθεις non tam argu-
 mentum hoc in loco significat,
 s. summam carminis, quam oc-
 casionem, quam breuiter decla-
 ratam dedit Demetrius Mo-
 schus. ΟΥΚ.

91 et 92. Sunt etiam apud
 Stobaeum Ser. 3 p. 38, 12.
 Sed qui subiicitur, tanquam ex
 eodem Prooemio (sic certe ibi
 vocatur) sumtus, 'Αλλὰ θεοί,
 σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆς,
 eum non habent hodie libri.
 Potest vitium esse in ipsa Sto-
 baei allegatione in margine po-
 sita. ΟΥΚ.

91. Τοῖτο καὶ τὸ Δημοσθένης
 ἐν 'Ολυθιακοῖς προοίμιον. 'Αντ'
 πολλῶν ἄν, ὃ ἄνδρες 'Αθηναῖοι,
 χρημάτων ἡμᾶς ἐλέσθαι νομίζω,
 εἰ φανερόν γένοιτο τὸ μέλλον
 συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ᾧ νυνὶ
 σκοπεῖτε. Σύγκρισις γὰρ ἀγα-
 θῆς βουλῆς καὶ χρημάτων πάν-
 ταῦτα ἀνάει. Schol. MS. Parif.
 TYR. Versus 91. 92. sunt apud
 Stobaeum Flor. Tit. III. addi-
 ti ab C. Gesnero. Neque erunt
 sunt in primis edd.

τέρψομαι, ἥπερ χρυσὸν ἀπάντων κοῖρανον
ἀνδρῶν.

ἡελίῳ γὰρ ἄγων ἱερῆιον ἀντεβόλησα
ἀγρόθεν ἄστυδ' ἰόντι περιφρονι θειοδάμαντι·

95 καί μιν ἑλὼν χερὶ χεῖρα προσήυδαν ὧδ' ἐπέεσσιν·
Ἐς πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχουσιν
ἀνάγκαι)

ξηιδίως, ὦ ἑταῖρε, καὶ αὖριον ἔσσεθ' ἰκέσθαι·
νῦν δέ σε μοι τείχοντι μετ' εἰλαπίην θεὸς αὐτὸς
ὤρσεν ὑπαντιᾶσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον

100 ἔσπεσθαι. θυσαίαι ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
αἶς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
ἀθανάτων, εὖτ' ἂν σφι χορὴς ἀνάγωσιν ἄριστοι.
ἄζω δ' εἰ μακρὴν ἐς ἀταρπιδόν· εἰσοράας γὰρ
ἡμετέρων με κιόντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.

105 ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μῆνος ἀνελθεῖν,

98. τείχοντα Ald. Paris. 100. Ἐσπεσε Iunt. 101. ὡς ὄγα
Sol Dinner. p. 341. 104. ἀτρῶν Ald. Iunt.

92. Locus, qui his versibus subiicitur apud Stobaeum sic scribitur — Ἄλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, Κέλυτε — et totidem verbis legitur in Hymno Procli ad Musas, ver. 30, 1. Nullo igitur nostrum hic allegari non dubito, sed an ipsius Stobaei, an potius Conradi Gesneri, statuant illi, quibus ad manum sunt Stobaei Codd. MSS. V. not. (1) [ad Τρόπαιον Dometrii Moschi] ττα.

105. Cum non sit in omnium manibus Tzetis opus, non ingratum quibusdam lectoribus fecero, si hic ponam versicu-

los, quibus in compendium simile misit longiorem huius carminis narrationem. Sunt autem Chil. 4, 279 Ὁρφεὺς ὁ τῆς Μενέπης παῖς, πατρὸς δὲ τῷ Οἰάγρῳ, Ἐτι τελῶν μειράκιον, ὅρως θηράσας χρηζών, Ἦλθην εἰς πρὸς ἀκρώρειαν, ὅπερ ἦν δράκων μέγας. Ὡς ὅν Ὁρφεὺς ἀφῆκε μὲν πρὸς θήραν τῶν περὶ τὴν, Ὁ δράκων ὄρμα κατ' αὐτῷ σπείρας συχνὰς ἐλίσσων. Ἐθάδες τότε κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τότε, Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ, ἀόκτειναν ἐκεῖνον, Τὸν δ' Ὁρφεὺς φύοντα φορῶν τῇ πρὸς ἐκεῖνον. Ὡς περ αὐτὸς ἐν Λιθικοῖς Ὁρ

λαιψηρῶ πέρδικε μετασπόμενος προφυγόντε·
οἱ δ' ἦτοι τείως μὲν ἀκέων ἔνομ' ἔκαστος
ἱσάμενος μίμνεσκεν, ὀρεζάμενον δὲ δοκεύσας,
πρὶν μάρψαι χεῖρεσσιν, ἀλυσκάζων πρσφύ-
γεσκεν.

110 αὐτὰρ ἐγὼ σπυδῆ κεν ἐπὶ σόμα κάππεσον ἐλθῶν·
ἄψ δ' αὖτις γαίηθεν ἀναίξας ἐδίωκον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφῇδε μετασπόμενος κίον ἄκρην,
οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὄξεϊαν ὄροντες

107. εἰως vulgo. 108. ὀρεζάμενον δὲ δοκεύσας Fr. Portus ap.
H. Steph. Non male. MS. Parif. habet δοκεύσας. ΤΥΝ. ὀρεζάμενος
δὲ δοκεύσας vulgo. 111. αὖτις vulgo. 112. εἰον ἄκρην Ald.
ἰον Parif. 113. ὄρωντες AI. ὄρωντες Esch. ὄρωντες ed. Gelf.

Φεύς πο γράφει τῷτο. Idem
Chil. 8. hist. 157 Μένιππην
Thamyridis F. appellat, et ad-
dit, Ἀλλυγοῦντες δὲ φασὶ πατ-
ρα τῆς Καλλιόπης. Recte for-
te Tzetzes. Videmus obiter,
Menippam hic vocari matrem
Orphei! Vnde hoc didicerit
Tzetzes, an alia sit memoria,
Orpheus alius, hic disputare
nihil attinet. Noster Orpheus,
vt nunc illo vtimur, quantum
in his carminibus vel ab illo
vel de illo traditur, est Oeagri
et Calliopae filius. ο π ε η .

105. Menippam matrem fuisse
Orphei, et Orpheum hoc
poema scripsisse, ab eodem for-
tasse auctore didicerit Tzetzes.
Sed de hoc, vt recte monet
Gefnerus, hic nihil attinet
disputare. Quod vero adiicit,
Orphea nostrum, quem vocat,
in his carminibus, esse Oeagri
et Calliopae filium; de Argo-
nauticis solis intelligi debet.

In *Hymnis* nihil est ad perso-
nam Orphei peculiariter ac-
commodatum, nisi allocutio ad
Museum; in hoc carmine ni-
hil prorsus. ΤΥΝ.

107. Τείως necessario scriben-
dum fuit. Idque vidit etiam
Musgravius. Cicures perdices
ad venationem adhibitos fuisse,
ex Aeliani historia animalium
constat.

108. Ὀρεζάμενο δὲ δέκεσθαι
Bernard. ad Nonnum II. p.
177. vt Schneiderus obseruauit.

110. Μάλιν σπυδῆ μιν. ΤΥΝ.
Non placet μιν hoc loco. Re-
cte se habet κέν. Nota vis hu-
ius particulae, qua factum ali-
quid semel iterumque esse in-
dicatur. Nostri: *ich fiel wohl*.
Confer ad Vigerum not. 286.
p. 785. Vide v. 439. 440. 539.
594. Odyss. XXIV. 138.

113. Scribendum est, nisi fal-
lor, ὄροντες, a verbo ὄρω. V.

- αἰγανέης ἔσσονται θωότερον ἢ βελέμνη,
 115 ὑψικόμον πατὶ φηγόν, ἐπεσσύμενον προιδόντες
 αἰνὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
 τὸν δ' ἐγὼ ἐγχαρμφθεὶς ὑπεναντίον αἰζάντα
 οὐκ ἴδον, (ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων λελήντο.)
 πρὶν περ ἀνασῆσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
 120 ἐφρασάμην, ἥδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι·
 ἔνθ' εἴ τις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
 οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἐπεσθαι,
 οὔτε με νηπιάχοισιν οἴσατο ποσσὶ φέρεσθαι.
 κέκλετο γάρ μοι δαῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,
 125 καὶ πνοιὴν ἀνέμῃ. παρὰ γὰρ ποσσὶν κακὸν ἦεν.
 πολλάκι δ' εἴματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκωκῆϊς·
 καὶ κεν ὑπὲρ μοῖράν με πελώριος ἀμφέχανεν θῆρ,
 εἰ μή μοι νόος ᾤρτο θοῶς ἐπὶ βωμῶν ὀρεῖσθαι,
 τὸν ἔα παλαιότεροι Φαεσιμβρότῳ ἰδρῦσαντο.
 130 τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ τρύφος αὖτον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
 σχίζης, ἦντε μαρξανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλειπεν πῦρ·

116. πετάσαντα Ald. πλείω vulgo. 118. ἀλάληντο vulgo.
 119. δεινὸν vulgo. 120. φυλάξαι vulgo. λαφύξαι conl. Bernart. ad
 Synesf. de Fehrib. p. 78. 123. οἴσατο vulgo. 124. εἶναι αἰτον
 Ald. 125. παρὰ δὲ ποσσὶν Ald. 130. τῷ δ' αὖ ἐπὶ vulgo.

infra ver. 373. ὄρει νεογιλῶ
 παιδὸς αὐτῇ. τυα.

116. Πλεῖον coniecit Schnei-
 derus. Id, quod epicus ser-
 mo requirebat, posui.

118. Contrarium eius, quod
 hic dici debebat, vulgata lectio
 ἀλάληντο continet. Itaque cor-
 rexi.

119. Et si vulgatam lectionem
 damnare non auserim, suspicor
 tamen, a Poeta scriptum esse:
 πρὶν περ ἀνασῆσαντος ἀπὸ χθον-

νὸς αὐχένα δεινὸν ἐφρασάμην.
 ut sit imitatio Callimachi Fragm.
 438. 'Ὅς δ' ὥς' ἐξ ὀχέης ὄφιν
 αἰόλος αὐχέν' ἀνασῶν. Vide
 Ruhnkenium Epist. Crit. II.
 p. 189. Ἰωνικ. in Bibl. crit.
 P. VIII. p. 91. Miror hic
 Ruhnkenium. Δεινὸν ex conie-
 ctura Schneideri editum.

124. 'Ὁ γὰρ φόβος με ἠνάγ-
 καζε καὶ αἶτον καὶ πνοιὴν ἀνέμῃ
 γίνεσθαι, τυτ' ἐπὶ ταχύτατον.
 Schol. MS. Paris. τυα.

τὴν ἐγὼ ἀρπάξας ὁλοῶ κατένωπα δράποντος
ἐς ἐρέφθην. μαίμησε δ' ὄρεσκάω μένος αἰνὸν
μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδὼν. εἴλυτο δὲ πυκνῶς,
135 γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ'
ἄλλω.

ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλας ἐλισσομένε τροχὸς
ἦεν.

ἦδ' ἔτι καὶ βωμῷ ὕπερ αὐχένος ἠέρεταζεν,
συρίζων βοόωντας ἐμῆς πολὺ μείζον αὐτῆς.
καὶ τύπτων ἄρρηκτον ὄρεσκάωιο κάρηνον,
140 ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκφυρον ὄζον ἄκιυν.
οὐδ' ἄρα μόνσιμος ἦα δαφοινῶ θηρὶ δαμῆναι.
τῆνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπρεθι βοσκομένοισιν
ἐσπομένω δύο πατρὸς ἐμῷ κύνε κεκλήγοντα
γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος
ἔσκειν.

145 χ'ὼ μὲν ἐπέσσυτο τοῖιν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρέσας
προτροπαῶδην, ὥς τις τε Διὸς γαμψώνυχας
Φεύγων

αἰετὸν ἐν πυκινοῖσι λάθην θάμνοισι λαγῶδες,
τῷ ἵκελος, μήλοισι μιγείς, ὁλοῶ ἀπὸ θηρὸς

133. μαίμησε δ' ὄρεσκάων ΑΙ. ὄρεσκον vulgo.
141. εἰ γὰρ vulgo.
147. λάσοι vulgo. F. λάθοι οεεη.

139. τύπτων ΑΙ. 140.
145. χ'ὼ μὲν ἄρ ἔσσυτο vulgo.
148. ὑπὸ θηρὸς vulgo.

136. Πολλὰς κύκλως καὶ πλο-
κάς περιτρεφόμενος ἐποίησι. Schol.
MS. Paris. τυη. Ἐπ' ἄλλος
conicit Schneiderus, quod mi-
nus poeticum videtur.

141. Orationis nexus, opinor,
requirit, ὅδ' ἄρα μ. τυη.

145. Vertunt, *Et in ipso*
draco irrumpit; sensu optimo,

sed quem vereor an verba fe-
rant. Ad illum sensum expri-
mendum scribi oportuit. Χ'ὼ
μὲν ἐπ' ἔσσυτο τοῖν. τυη.

147. Pro vulgato λάσοι repo-
lui λάθοι, ex coniectura Ges-
neri. τυη. Immo ΛΑΟΙ na-
tum ex ΛΑΘΕ.

148. An legendum ἀπὸ θ.
τυη. Sic etiam Musgravius.

ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν.

150 ὄφρα μὲν ἔν' αἰκάκητα πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
αἰεὶ μύσχον ἀγέσκειν ἐμὸν πρὸς αἰμύντορας βωμόν,

τίνων Ἑελίῳ ζωάγρια παίδος ἐοῖο·

αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μύσχον
εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος ἔθρατι μητρός,

155 ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν, ἄγων χορὸν ἠδὺν ἐταίρων·
σὺν δέ σφιν καὶ τῷδε δρακοντοφόνῳ κίνε βήτην
αὐτομάτῳ. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμόν ἀνακ-

τος

τερπωλή, χλοερὸν τε πέδον, μαλακαὶ τ' ἔπι

ποῖαι,

καὶ λασίαις πτελέησιν ὑπο σκῆ. ἄγχι δ' αἶρ'
αὐτῶν

160 ὕδωρ αἰένων λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ὠδῆ.

ἴομεν· ἔτοι δαῖτας θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.

Ὡς ἐφάμην. ὃ δέ μ' ὦδε προσήυδα δαιμόνιος
φῶς·

Ἀλλά σε μὲν κρείων Φαεσίμβροτος, ἐξ ἀλε-
γεινῆς

165 αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιο τε πέμποι

149. ἐνπτύξας vulgo.

151. Αἰτὶ Iunt.

152. τείνων Ald.

155. ἔρχομα eis ἀκρώρ. ΑΙ. ἀκρώρειαν vulgo.

159. λασία vulgo.

161. ἀναβλύζων Elsch. κελαρύζετο ἡκελον Ald.

163. δαιμόνιον

φῶς Dinner. p. 806.

149. Malim scribere — μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισι. Medios inter hoedos cum tremore subsidens. ΤΥΑ. Ἐνπτύξας Musgravius.

155. Ἐρχομα eis ἀκρώρειαν.

Sic Edit. A. I. H. Stephanus, opinor, ut metro confuleret, scribebat ἐκρώρειαν. Sed malim sic, Ἐρχομ' ἐς ἀκρώρειαν. ΤΥΑ. Ita certatim Schraderus Em. praef. p. VII. Koenius ad Greg. Cor. p. 73. Musgravius.

ὄλβε πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἔνεκα σφῆς.
οὐδὲ μὲν εἰδὲ σ' ἐγὼ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔν' ἄξων ἱερήιον εἰσαναβαίνειis,
ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίζω.

170 Κρύσαλλον φαέθοντα διαυγέα λάξεο χειρ-
σιν

λαῶν, ἀπόρροισιν πυριφεγγέος ἀμβρόσιαι ἄγλης·
αἴθερ δ' ἀθανάτων μέγα τέρεται ἀφθιτον
ἦτορ.

τόν κ' εἴπερ μετὰ χειρᾶς ἔχων παρὰ νηὸν ἵκηαι,
οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχολῆσιν.

175 κέκλυθι δ', ὄφρα μάθοις μένος ἀργενοῖο λιθοῖο·

171. περιφεγγέος vulgo et apud Dinnerum p. 428. περιφεγγέες
Ald. 172. αἰθέρι vulgo. 173. περὶ νηὸν vulgo. 175. μάθοις
γε ΑΙ. μάθοις γε μένος λιθὺ ἀργενοῖο Dian. p. 428.

159. Scribe: καὶ λαοῖσις πτε-
λέσειν ὑπο σελή. Infra vi. 236.
ἄλλο δ' ἔχει λαοῖσις ὕλης δέμας
εἰσορᾶσθαι. ΛΥΗΝΚ. in Ep.
crit. II. p. 148.

166. Orationem soloecam
emendare possumus legendo —
ἐνεκεν σῆς. Auctorem sic scri-
psisse non affirmo. ΤΥΑ. Vide
Wolfii prolegomena ad Home-
rum p. CCXLVII. seq.

169. Nescio cur imperfectum
hoc carmen dicat H. Steph.
G E S N.

169. Schneidero in mentem
venit, iam orationem posse con-
iungi: ἐγγυαλίζω κρύσαλλον φα-
έθοντα. Διαυγέα λάξεο χειρὶ
λαῶν. Equidem malo ἐγγυαλί-
ζω ad praecedentia, ὄφρα τοι
εὐχομένοιο κλύοι θεός, referre.

170. Quod Crystalli commen-
datio primum in hoc libello lo-
cum obtinet, illud forte specta-
vit auctor, puritatem mentis et
candorem atque castitatem, qua-
rum rerum passim Symbolum
faciunt crystallum, primum ef-
fe, cuius rationem, qui Deos
adeunt, habere debeant. O E S N.

172. Ineptissimam esse vulga-
tam lectionem αἰθέρι patet. Ita-
que αἴθερ scripsi. Apollonius
Rhod. III. 1303. de tauris Ae-
tae: ὡς ἄρα τῷγε βοὴν φλόγα
φυσιδόντες ἐκ τομάτων ὁμάδευν,
τὸν δ' ἀμφὶ εἰ δῆϊον αἴθερ βάλ-
λεν, αἶτε ερεσπῆ. Ita ille locus
scribendus videtur. Scholiastes:
αἴθερ λέγεται τὸ πῦρ καὶ ἡ
φλόξ.

εἰ γὰρ αὐτὲς κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐκ φλόγας
ῥῆσαι,

κέκλωμαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
αὐτὰρ ὃ γ' ἡλείοιο καταντίον αὐγάζοντος,
αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.

180 ἦ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης,
καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα
πολλήν

ῥῶσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
τάων ἔχ' ἐτέρας μᾶλλον φλόγας ἔλπομ' ἔγωγε

176. ἐξ φλ. οεεκ. 177. ἀβαλέων ΑΙ. 179. ἐλόγην ΑΙ.
181. ὀλίγον ΑΙ. 182. παλαιγονίης vulgo. 185. F. Τοῖνυ ἔχ'
οεεκ. φλογύς vulgo.

176. Mihi videbatur *ε*s hic locum habere non posse: tum in maiusculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinae, ut lapsus nimis hic facilis sit. οεεκ.

176. Pro *ε*s reposui *ε*κ, ut Gesnerus, opinor, voluit. τυα. Ex etiam Musgravius.

179. Dubitari potest, an ex illa lectione ἐλόγην, etsi mox v. 181. similis varietas est, faciendum sit φλογέην.

182. Παλαιγονίη, Dea antiqua, quin Vestā sit, dubitare non potest, cui in mentem veniant *canāe penetralia Vestae* Aen. 5, 741, cui primum immolare coeperunt, Porphyry. περὶ ἀποχῆς 2 p. 125 ἀρξάντα πρῶτον ἀφ' Ἑρίας τοῖς ὑρανίοις θεοῖς θύειν. Huius extinctum casu ignem caelitus accendi solitum ope scaphii, h. e. speculi concavi, narrat Plutarchus in Romulo p. 66. οεεκ.

182. Παλαιγονίη, an sit Vestā, immo an Dea, multum dubito, cum nomen illud, nisi ex hoc loco, mihi plane ignotum sit. Hic autem scribendum suspicor — παλαιγενέες. *Antiqui*. vt infra ver. 192. τυα. *Epitome* sic: καὶ τῶτο ἱερὸν πῦρ ἀνομάζοντο ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ τῶν Ἑλλήνων. Quod sane coniecturam nostram firmare videtur, pro ΠΑΛΑΙΓΟΝΙΗΣ reponentis ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΕΣ. IDEM. Παλαιγενέες etiam Musgravius: qui Plutarchum in Numa p. 120. ed. Steph. affert. Ibi de ratione accendendi aeterni ignis sermo est. — In longiore vocabulo facilius etiam recentiores ultimam breuem in caesura producunt.

183. Malebat Gesnerus τοῖνυ ἔχ' *ε*. Sed vulgata recte se habent, si pro φλογὸς legamus

ἀθανάτοις ἔτῳ κεχαρισμένα μηρία καίειν.

185 πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τέτο, φίλος, μέγα θαῦμα πι-
φαύσκω.

αὐτός, ὅτις πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἶκε μάλ'
ὦκα

ἐκ πυρὸς ἀρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάα-
σθαι.

ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεῖς κάμνοντα σώσει.

Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ἀρηγόνα λαῶν
ὁπάσσω,

190 θροπείσιοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἥτε μαζὸν
πρωτοτόκου νύμφης, ἡ μηκάδος ἐθαυτοέσεως.
τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα

185. πιφάσκω Ald. Parif. 186. αὐτὸν vulgo. F. Αὐτός οκση.
Minus necessario. τη. 187. ἀρπάξαις A I. 189. Vulgo praefigi-
tur titulus II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ. ΓΑΛΑΤΙΤΗΣ A I. 190.
Θροπείσ. A I. 192. F. ἀνακτίτην. οκση. ἀνακτίτην vulgo.

φλόγας. Τῶν δὲ ἐτίρας μάλ-
λον φλόγας. *His mage non
alias flammis.* τη.

185. Gesnerum, qui in ver-
sione φλος ut nominatiuum
de eo, qui hic loquitur, acce-
pit, merito vituperavit Koemius
ad Greg. Cor. p. 48.

192. Ἀνακτίτην legi vult Sal-
maf. ad Soli. p. 97, a D. et
illam ἀνάγκην a carminibus ex-
plicat p. 264, a A. it. 768, b.
C D. Mihi valde placet legere,
ἀνακτίτην, *conciliatorem*, ex
ea significatione, qua suauissi-
me Xenophonteus Cyrus 1, 3
ἵνα πᾶν ἀνακτήσομαι σε. Re-
spondent pulchro, quae iam co-
piose de hoc lapide praedicat.

οκση.

192. Epitome. Λθος ΓΑ-
ΛΑΚΤΙΤΗΣ, ὃν καὶ τινὲς
τῶν παλαιῶν, οὐ μὲν Ἀνακτίτην,
οἱ δὲ Λήθαιον ἀπεκάλεσαν. —
ὅτι φορῶν τις αὐτὸν καὶ προσίων
τοῖς οἰκείοις δεσπόσαις καὶ ὁμι-
λῶν, εὐμενεῖς αὐτὸς εὐρίσκει,
καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐ-
τῷ πολλάκις κακῶν. ὃν καὶ οἱ
Ἕλληνες προσέοντες τοῖς ἱεροῖς
τῶν θεῶν αὐτὸν ἐφόρον. Sequun-
tur plura, (quibus simillima le-
gas inter Dioscoridis *Nothia*
p. 476. Ed. Sarac.) et hoc ex
ipso Dioscoride. l. V. c. 150.
Ἔστι δὲ τὴν χοροῖαν ἔντερος
[ἦτοι εὐκλείων] ἀρμόζει δὲ καὶ
πρὸς ὀφθαλμῶν ἔλκη καὶ θεύμα-
τα, τριβόμενος καὶ μετὰ ὕδατος
ἀλειφόμενος. Verba [ἦτοι εὐ-

κλήϊον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ὅφρα θυηλαὶ
 ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν·

195 οἱ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, ἔνεκεν αἰεὶ
 μεμνησθαι κακότητος αἰζυρῆς ἀπερύκει
 θυητὲς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἐρίβιον εἶναι
 θίλγει, ἐποτρύνων ἀγαναὶ φρεσὶ βελεύεσθαι.
 ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
 200 κικλήσκων πέτρην, ὅτι τοι τρέφαντι γάλακτος
 ἐκπρορέει λευκοῖο πανεῖκελος ἔνδοθεν ἰχάρ.
 πείρα δὲ τοι καὶ τῷδε παρέσσεται, αἶψ' ἐθέ-
 λησθα.

οὐθ' αὖτα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἰδῆαι,
 πῶς ἔρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὴν ἐρίφοισι τεύσῃ,
 205 οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἰκέτευες,
 τοῖσι παρασαΐης τετλήσῃ, οἱ δ' ἐνὶ σπηκῷ
 ἀμφὶ σε λεπτάλεοι γοερὸν περιμυκήσονται;
 τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἰὲν
 λῆειν πηγῶν κυαναυγέων ἐν δίγῃσιν·
 210 τήσας δ' ἡελίε κατεναντίον ἀντέλλοντος,

195. ἡδ' ἄρα vulgo. 200. ὅτι τοι vulgo. ὅτι τοι Ald. 200.
 τρέψαντο AI. 201. πανίε. AI. 202. αἶψα θέλησθα vulgo. 206.
 τετλήσῃ vulgo. περιμυκήσονται vulgo. 209. κυανοχετών vulgo.

κρίζων] interpolata sunt ab Epi-
 tomatore. ΣΤΑΚΤΗ scilicet
 est vox Graeco-barbara, cine-
 rem significans. V. Cangium in
 v. TYR.

195. Pro ἡδ' ἄρα scribendum
 esse οἱ δ' ἄρα, et particula ἄρα,
 et, quod mox v. 199. sequitur,
 ἄλλοι δε, ostendit. Sic etiam
 Schneiderus emendat.

204. Suavissime alludit Theo-

damas ad illam fugam Orphei
 pueri. Hypoth. 58 sq. 623π.

204. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσ-
 σείᾳ· ὁῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τίππο
 φίλε, τῷτο δίδωμι. Schol. MS.
 Parif. TYR.

209. Sanabilis erit hic versus,
 si ex disciplina metricorum
 Clarckiana etiam correptis Syl-
 labis pronuncietur κυανοχετών.

623π.

209. Vereor an haec curatio

αἰγνίζεν μὲν πρῶτον ἐποικόμενος πέρι πάσας,
 ἄλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιστα λεπτά λίθοιο
 χευάμενος, διὰ πῶϋ καὶ αἰγῶν ἔρχετο ὄμιλον,
 φαίνων καρποφόρῳ λάσιον κάτα νῶτον ἐκάσσης
 215 θαλλῶ· τὰ δ' αἶρα πᾶσαι, λαϊνόμεναι πέρι
 σπῆες,

ἔξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλᾶγες τελείθουσιν·
 οἱ δ' αἶρ' ὑπαὶ μαζοῖσι κορυσσάμενοι γαλαθῆνοι
 σκιρτηθμῶν ἔξαυτις ἀναμνήσονται ἀγέρωχοι.
 σὴν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῦτο μίγνεται
 220 ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
 μαζοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζοι.
 ἀμφὶ δ' αἶρ' αὐχένι παιδὸς ἀετράζουσα τιθήνη
 λαῶν, ἐρητύσει κακρμητίως ὅσπερ Μεγαίρης.
 καὶ δὲ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
 225 ἐν χειρὶ λαῶν ἔχοντας, καὶ ἄπλετα Φῦλ' ἀν-
 θρώπων.

αἰθάνονται δὲ μάλιστ' ὅσῳ καταθύμια σείο
 πάντα τελευτήουσιν, ἔπ' αἰράων αἰόντες.

215. ἔρχετο ὄμ'. A I. ἔρχετο ὄμιλον vulgo. 214. καρποφόρον
 vulgo. 217. Εἰ δ' αἶρ' ὑπερμαζῶσι Bern. ad Synes. de Febrib. pag.
 40. ὑπὲρ μαζοῖσι vulgo. F. ὑπὸ μαζ. σκεπ. 219. σὴν δὲ vulgo.
 220. πινέμεν A I. 224. σε βασιλ. A I. altero καὶ omisso. 226.
 ὅσῳ vulgo. 227. ἐπαράων vulgo.

ad sanitatem multum conferat.
 Quid si scribamus — κυανόπων?
 τυρ. Facilior visa est mutatio,
 si scriberetur, κυανονύων. Mus-
 grauii mira correctio est, ἐν
 δόαις κυανοχαίτων. B. Slo-
 thouwerus nihil nisi ἐν delet.

214. Malim καρποφόρῳ, ut
 cum θάλλῃ coniungatur. τυρ.
 Sic etiam B. Slothouwerus.

217. Melius esset ὑπαὶ μ.

Sed fortasse ὑπὲρ cum κορυσσά-
 μενοι iungendum est, cum se
 super-fattauerint. Huius cer-
 te formae adiectivum in vñu
 est, ὑπερκρήης. τυρ.

219. Σὴν emendatio est Schnei-
 deri.

221. Sic pecudum proles
 apud Lucretium. I. 262. lacte
 mero manens percussa novellas.

227. Scribi malim disiunctum

Χρῆ δὲ καὶ εὐπέταλον πετρήκεα λαῶν ἔχον-
 τας
 ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν, ἐναιρομένης ἑκατόμβης.

230 Εἰ καὶ δενδροφύτοιο φέρεις τρύφος ἐν χερσὶ
 πέτρης,

μᾶλλον κεν τέρποιτα θεῶν χάρις αἰὲν ἔόντων.

δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεται, ὡς ἐνὶ κήπῳ
 ἀνθεμέντι, κλάδοισιν ἐπασσύτεραις κομύοντα.

τῆνεκά οἱ καὶ Φῶτες ἀχάτη δενδρήντι

235 θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἐπλετ' ἀχάτη,
 ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράσθαι.

τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀνασχίζουσιν ἄρεβαν

ἄμφι κέρα δαίω βαλέειν, ἢ καρτερόν ἀμφὶς

ῥῶμον ἀροτρεύστος ἀτειρέος ἀγροιώτῃ.

228. Vulgo praelegitur titulus: III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ. qui abest a
 cod. Paris. In ipso versu πετράκεα vulgo. 250. Vulgo praelegitur
 titulus: IV. ΑΧΑΤΗΣ. 230. Vulgo εἰ abest: habet ed. Tyrwh.
 Αἰεὶν, ἢ Ἡ. δὲ γὰρ κοιν. Porius ap. Steph. 231. μᾶλλον καὶ
 vulgo. 232. κατόψεται A I. Paris.

ἐπ' ἀράων, ut constructio sit
 ἐπαίτοιτες ἀράων. Nam ἐπαρά,
 opinor, in malam partem acci-
 pitur, ut καταρά. ΤΥΑ.

228. Εὐπέταλον non a virore
 foliorum dici puto, sed filli-
 lem, qui in πέταλα h. e. la-
 minas facile diuidatur, unde
 interdum cultri, sacrificales prae-
 fertim, quare hic adhibetur ἐν-
 αιρομένων ἑκατομβῶν. Vid Pli-
 nium 12, 25. ΟΞΣΝ.

228. Πετρήκης nomen lapidis
 esse dicitur apud Orpheum,
 apud quem tamen non πετρή-
 κης, sed πετράκης reperi. Χρῆ

δὲ (inquit, καὶ εὐπέταλον πε-
 τράκεα λαῶν ἔχοντας ἀρᾶσθαι
 παρὰ βωμόν. Vbi dubium est
 πετρήκεα ne substantiui vice sit,
 an εὐπέταλον. nam eupetalon
 inter gemmas numerat Plin. H.
 στερεν. in Thef. T. III. p. 258.
 E. Plinii verba sunt XXXVII
 10. siue 58. Eupetalos qua-
 tuor colores habet, caeruleum,
 igneum, minit, mali. Schnei-
 derus in Lexico Graeco v. πε-
 τράκης hos duos versus de acha-
 te intelligendos, et copulandos
 sequentibus censet. Hic velim,
 quid epitome haberet, indicaf-
 set Tyrwhittus.

240 καὶ κεν ἀπ' ἐρανόθεν σαχυοπλόκαμος Δημήτηρ
μεσὸν ἴοι Φερέκαρπον ἐς αὐλακα κόλπον ἔχουσα.

Σκέπτεο, καὶ Θηητόν ἔχων ἐλάφοιο πέ-
λαζε

ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος ἐρανιώνων
μειδιάει, φύσιος πολυδαιδάλλε ἔργον ἰδόντων,
245 ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. Φύει γε μὲν ὃ ποτὶ κόρσῃ
πέτρῃ, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερὴ σερεή τε.
οὐδὲ κεν ἂν γνοίης κέρας ἀτρεκές, ἣ λίθος ἐστίν,
πρὶν κέ μιν ἀμφαφύων εὖρης νημερτέα λαῶν.
αἰεὶ τοι θύσει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
250 εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γάρ μιν ἐλαίοι

238. κέρας δύο vulgo. κέρα A I. 245. F. ὅποτε κόρσῃ Πέ-
τρην. G K H. 246. κρατερὴ τε γε πέτρῃ vulgo. 248. εὖροις vulgo.

238. Editt. A. I. κέρα. Si
res integra esset, mallet κέρα.
Tyr. Melius Schneiderus κέ-
ρατα δύο. Ego, quod facilli-
mum videbatur, dedi.

245. Emendat Gesnerus, F.
ὅποτε κόρσῃ Πέτρην. Quod non
intelligo. Locus certe male af-
fectus est, nec medicina in pro-
patulo. Quantum video, stig-
ma in primis ponendum est
post ἰδόντων, ad finem versus
244. Deinde hic versus cum se-
quente sic forte disponatur:

Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φύει γε
μὲν ὃ ποτὶ κόρσῃ,
Πέτρῃ ἀλλ' ἔμπης πέλεται
***** κρατερὴ τε.

Ex capite cerui nascitur qui-
dem, non ad tempora,
Sed nihilominus lapsus est
***** et validus.

Nimirum post πέλεται epithe-
ton τῷ Πέτρῃ excidisse credibi-
le est, v. g. σκληρῇ, aut ali-
quid simile; et postea ad ver-
sum suffulciendum a correctore
non nimis nasuto adfutum fuisse
γε πέτρῃ. Tyr. Tyrwhitti
V. C. coniectura non multum
aberravit a vero. Scribendum:
πέτρῃ, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρα-
τερὴ σερεή τε. Sic vs. 562.
ὥς σε πάγχυ λίθον σερεὴν ὀί-
σασθαι. B N H K. in Bibl. crit.
P. VIII. p. 91.

247. Schneiderus corripbat,
ὅδε κεν ἀγγνοίης. Dubito de
tali composito. Si quid mutan-
dum, scribi potest, ὅδε κ' ἀνα-
γνοίης. Sed potius visum est vul-
gatam servare. Brunckius qui-
dem ad Apoll. III, 404. negat
Graecum esse ἦν κε, ἦν ἄν,

B b

τριβόμενον χρίοις προτάφες πάντ' ἡματα σεῖο,
αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσουσιν.
πρωτόγαμον δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κέρην
τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιο
255 λαῶν· ὃ δ' ἀβρόχτοισιν ὁμοφροσύνησιν ἄμ' ἄμφω
ὔσατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἡματα πάντα καθεύξει.

Ποιμῆνι δ' ἀγρὰύλῶν ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο

251. τριβόμενον τριβοῖς vulgo. 253. ἐπὶ δέμνια Dimh. p. 412.
—257. Vulgo praefigitur titulus: VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤ ΔΙ-
Θ Ο Τ (quae verba absunt ab ΑΙ.) τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων.

ἀν ἄν. Quod de antiquis si contendit, et de iis, qui proprie vocantur epici, verum dicit. Sed de recentioribus ii, qui didactici poetae appellantur, et πέν ἄν et ἄν κε dixerunt. Κέν ἄν Oppianus Halieut. IV. 602. V. 367. Maximus 277. Ἄν κε idem v. 303. idque reponendum etiam v. 328. Manetho VI. 5. 307. et is, qui primum librum Apotelesmaticorum scripsit, v. 185. Etiam duplex ἄν Atticorum more posuit Maximus v. 21. et similiter duplex πέν v. 599 seq. Neque enim alterum cum Doruillio in μὲν mutauerim. His fortasse defendi posset ἦν κε et ἐπὶν κε apud nostrum v. 409. 720. nisi toties ab eo usurpata εἴ κε et ἐπεὶ κε correctionem commendarent.

251. Τρίψας αὐτὸν μίσαγε σὺν ἐλαίῳ, καὶ κύτῳ τὸ βρέγμα ἀλεφόμενος, τρίχας ἐπαναφύσεις. Schol. MS. Par. τυρ. Epitome. Εἴ τις αὐτὸν κατατρίψας καὶ μίξας ἐλαίῳ φαλακρὸν ἐπιχρίσειε, συνεχίστερον ἀναβλαστή-

σωσι τρίχες νέαι. IDEM. Repone: εἰ γὰρ μιν ἐλαίῳ τριβόμενον χρίοις προτάφεις πάντ' ἡματα σεῖο. Sic etiam legerunt Scholiaft. Parisin. et auctor Epitomes ap. Tyrwhittum p. 99. λυησκ. in Bibl. crit. P. VIII. p. 92.

252. Articulus hic sensui incommodus est. Malim — καὶ δέ. Αἴτια. τυρ. Non attendit vir doctissimus ad usum propositum Homericum.

253. Νέος δὲ παρθένος εἰς γυναῖκα ἄγων, τῷτον εἰ φέροιο (l. φέροι τὸ) πρῶτον αὐτῇ συγγενόμενος, αἷτιος αὐτοῖς ὁμονοίας ἔσται. Schol. MS. Paris. τυρ.

257. Τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων, quod tanquam lemmatis pars carmini praepositum est, glossa est τῶν ἀγρυλῶν, e margine exteriori in medium spaciū improuide assumpta. GERN.

257. Bacchus Cereris in inveniēda et tradēda agricultura adiutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71. GERN.

υἱῷ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
 βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος κελαδεῖνθ
 260 ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισιν·
 ὃς τοι φυταλιῆς ἔνεκεν ῥέξαντι θυηλαῶς
 κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσαφύλοισιν ἀλωαῶς
 ἀμφίεσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

Καὶ γλαφυρὸν κομίσας ἐαρόχροον αἶκεν ἰα-
 σπιν

265 ἱερὰ τις ῥέζη, μακάρων λαίνεται ἦτορ,
 καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορῆσσιν ἀρέρας·
 ἦδε γὰρ αὐχμηρῆσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀρέρας.

263. ἀφύσσασθαι Ald. 264. Vulgo praefigitur titulus: VII.
 ΙΑΣΠΙΣ. 265. ἱερὰ ῥέζοι τις vulgo. 267. ἦδὲ καὶ αὐχμηρῆ-
 σιν ἄγοι vulgo.

258. Τῷ Διονύσῳ κισσοχίτωνι,
 ἦγεν κισσοφόρῳ, τῷ Διὶ υἱῷ
 τῷ αἰγίοχῳ, ἀγγέλλω, ἦτοι προ-
 λέγω, τὸν λίθον εὐάρετον εἶναι.
 Βάρβαρον δέ, ὅτι ἐν Συρίᾳ πα-
 ρὰ τὰ ρεύματα τῷ ποταμῷ εὐρί-
 σκεται· διὸ καὶ φησι τοῖς ζαθέ-
 οῖς αὐτὸν ὕδασι βρεχόμενον.
 Schol. MS. Paris. τυλ.

264. Salm. ad Soli. p. 143,
 a B κερόχροον, firmatque con-
 iecturam ex Dionysii Perieg. v.
 724, qui κερύεσσαν vocat. Ipse
 tamen ἀερόχροον magis probare
 videtur: quod secutum puto
 Eschenbachium. ο κ ε κ.

264. In his nescio quomodo
 lapsus est Gesnerus; nam Sal-
 massium coniecisse κερόχροον
 nusquam video; et Dionysius,
 l. c. Ιαλπίδην κερύεσσαν vocat;
 eoque ipso loco Salmassius con-
 iecturam suam ἀερόχροον firmat.

Ego sano an prima in ἀερόχροον
 corripī possit dubito; et prae-
 terea nulla mutatione opus es-
 se censeo, cum *virides* Ιαλπί-
 des scriptores de Gemmis pas-
 sim agnoscant. τυλ. Bene Tyr-
 whitius ἐαρόχροον accipit pro
viridi. Quam explicationem
 confirmare potuisset ex Hem-
 sterhusio ad Lucian. Nigrin. p.
 52. ρνηκ. in Bibl. crit. P.
 VIII. p. 92. 'Αερόχροον proba-
 vit Koenius ad Greg. Cor.
 p. 35.

267. Deleri vult hunc versu-
 culum, ut inertem ac ταυτολό-
 γον Ruhnck. Epist. i p. 28.
 Sed multum negotii sibi facel-
 lerit, qui ταυτολογία hoc ge-
 nus ex antiquissimis quibusque
 Romanis, Graecis, Orientalibus
 expungere velit. Deinde illud

B b 2

κορέσσει v. 3 ad Deos refertur, ἄγοι v. 4 ad Iaspidein. G E S N.

267. Illud de Lapidibus carmen reliquis Orphicis, ut argumenti dignitate, ita orationis cultu elegantiaque cedit. Versus sunt paulo duriores, minusque rotundi, interdum loquaciores, quam decet. Hunc tamen locum sic, ut nunc circumfertur, a poeta profectum esse, quis credat? Videsne καρφαλέας explicari per αὐχμηράς, νεφέλαις κορέσσει per πολλὸν ὄμβρον ἄγουσι. Ergo versus 268. tanquam ex glossa natus, abiiciatur. ΡΥΗΗΚΚ. Ep. crit. I. p. 55. Ruhnkenianae crisi perfunctorie satis respondet Gesnerus. Neque vero is sum, qui versus inertes et ταυτολόγους, quasi spurios et inutiles, facile nimis expungere velim. In hoc loco, confusa orationis series, et similes terminationes versus 266 et 267, faciunt ut suspicer, inter duos illos versus nonnullos intercidiſſe, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta sit. Pōteſtates certe, quae inferius memorantur, a nullo, quod ſciam, ſcriptore *Iaspidi* tribuuntur, earum autem principes *Hephaestidae* a Plinio N. H. XXXVII. Co. et Marbodeo cap. XXXII. ΤΥΡ. *Epitome*. Λίθος ΙΑΣΠΙΣ, ὁ καὶ πᾶσι πρόδηλος· χρήσιμος δὲ καὶ ὅτος, ὡς φασί, ταῖς ἀρχαῖς πρὸς εὐφορίαν· ἀλλὰ καὶ ὑετόν, ὡς λέγουσιν Ἕλληνες, ἐξ ἀνυμβρίας καὶ κατάγειν ἐπὶ τὰς αὐτάς, καὶ ἐπιληψίας ἀφελεῖν. Λίθος ΑΤΧΝΙΣ, ὁ καὶ ΑΤΧΝΙΤΗΣ λεγόμενος·

τῦτον δὲ πολυμφελέστατον εἶναι λέγουσι· καὶ γὰρ ἀποκωλύειν χαλάσας καὶ πᾶσαν φθοράν, ὅσα γίνονται κατὰ ἀρχάς· ἀλλὰ καὶ, ὥς περ ὁ Κρύσαλλος, καὶ αὐτὸν ἄνευ πυρὸς λείβητος ἐπιρρίπτόμενον αὐτῷ ὑποχλαίνειν αὐτόν· τῶναντίον δὲ, ψυχρῷ τυγχάνοντος, ταχύτερον τῦτον παρασκευάζει ζεῖν καὶ ἀναπαφλάζειν. Ex his patet, opinor, versus 267. quem deleri voluit Ruhnkenius, ab Epitomatore nostro in exemplari suo lectum fuisse; quod tamen me non mouet, quin aut illum delendum, aut priorem (nescio quomodo) emendandum iudicem. Patet etiam coniecturas nostras, ut sit, partim veras, partim falsas fuisse. Falsus etiam cum suspicabar, inter versus 266 et 267. nonnullos intercidiſſe; at in sequentibus de alio quodam lapide agi vere hariolabar. Et quidem bene factum quod, Epitomes huius ope, lapis ille, de quo agitur, certissime designatur, lapis scilicet *Lychnis*, vel *Lychnites* dictus: hoc enim cognito, turpissimam, quae versus 268. obfuscauit, maculam facile erit amouere, et poetae nostro nitorem suum restituere. Quis enim dubitet, pro ΑΤΧΜΗΣ δ' ἐκ πεδίου κ. τ. λ. scribendum esse sic? ΑΤΧΝΙ, ΣΤ δ' ἐκ πεδίου ῥόδιόν τ' ἀπόεργε χάλασαν Ἡμετέρεω, καὶ κῆρας ὅσα τυχώσιν ἐπ' ἀρχάς· Καὶ σὲ γὰρ ἀθανάτων φιλεῖ νόος. — MS. Paris. habet ΑΤΧΝΗΣ. Huiusmodi autem Apostropha postea alibi etiam vititur, nec sine arte, varietatis scilicet gratia.

Λύχνι, σὺ δ' ἐκ πεδίου ῥόδιόν τ' ἀπόεργε
χάλαζαν

ἡμετέρῃς, καὶ κῆρας, ἔσαι τυχώωσιν ἐπ' ἀγρῆς.
270 καὶ σε γὰρ ἀθανάτων Φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα
Βωμῶν,

ἥντε περ κρύταλλος, ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμ-
πεις·

ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὅπποτε δὴ πῦρ
νηδὺν ἀμφιέσθωσιν ἐνιπλείοιο λέβητος,

268. αὐχμης δ' ἐκ πεδίου vulgo. αὐχνης δ' ἐκ Paris. A I. ῥο-
δίων ἀπόεργε vulgo. χάλαζαν A I. χάλαζαν etiam sernatum a
Steph. V. Not. 272. μὴ πῦρ A I. Paris. 273. ἀμφιέσθω ἐνισε πλεί-
οιο Gesneri ed. ἐνὶ δὲ caeterae.

V. infra ver. 341. 488. 749. ΤΥΡ. Koenius ad Greg. Cor. p. 35. ita hos versus emendat: καὶ οἱ παρθαλίας νεφέλαι κορέσουσιν ἀγρῆς· Ἡδὲ καὶ αὐχμηρῆσιν ἄγοις πολὺν ὄμβρον ἀγρεύεις, postremo versu poetam ratus alloquutum esse cum sequentibus vll. ipsum lapidem. Non in v. 266. ut putat Tyrwhittus, sed in v. 267. vitium latet. Scripsit enim poeta ἥδε γὰρ αὐχμηρῆσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀγρεύεις. Ita planus est sensus. Cum iaspide, inquit, si quis deos adeat, fictis agris nubes mittent. Haec enim vis est huius lapidis, ut umbrem cieat.

268. Non dubito, quin dederit poeta Αὐχμῆς δ' ἐκ πεδίου, ῥόδιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν. Poeta, ut solet, conuertit, se ad gemmam ipsam. Χάλαζα, nihili nomen, festinatione tantum praeternisum et relictum in Stephaniana. Vnde χάλαζαν ac-

ceperit Eschenbachius, non dixerim. Sed quid sibi vult interpretatio huius versus ab illo data vel retenta: Tu vero ei siccitatis et pluuiosarum grandinum ex agro auertunces Noſtro etc. G E S N.

268. Vid. 1, 7. [176] G E S N.

270. Ῥόδιον πυρὶς τὸ κῦμα. Schol. MS. Paris. ΤΥΡ.

273. Quid sibi velit hic ἐνὶ δέ, nemo temere dixerit. Sine fraude fuit, nulla mutata littera dedisse ἐνὶδε, ecce! Quinque locis ab Aemilio Porto in Lexico Dorico adductis ἐνὶδε nihil aliud videtur esse quam Imperatius verbi ἐνείδω. Deceperit Portum, quod ἐνὶ etiam solum, forte apocoratum, est ecce. G E S N.

273. Commentum hoc, pauci, opinor, probabunt. Simplicius est ἐνιπλείοιο coniunctum accipere (ut supra ver. 190. ἐνίπλεον), et δὲ interpositum

ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ.
 275 εἰ δὲ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κονίησι λέβητα,
 παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένῃς ἔνδοθι χαλκῷ.

Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες
 εἶναι
 κλείονται θνητοῖσι θνηπολίησι τόπαζοι.

Φημί δὲ τοι τέρεπιν καὶ ὑπάλλιον ἔρρανίωνας
 280 ἀγλαόν, ἰμερτῷ τέρενα χροῖα παιδὸς ἔχοντα
 καὶ ἐ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι.

Καὶ πίτυος δάκρυσι λίθῃ μένος ὀψιανόῃ,
 καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ φολίδεσσιν

274. ἐπειγομένοιο προσμύμνει vulgo. 275. ψυχροῖσι Ald.
 278. θνηπολίοισι Parif. Ald. Dinn. p. 755. 279. Dinn. p. 583. in-
 terpungit: ἔρρανίωνας, ἀγλαόν ἰμερτῷ etc. ἰμερτοῖο Ald. 282. δά-
 κρυσι vulgo. δάκρυσιν Ald. λιθόμενον vulgo. λίθῃ μένος ὀψιανόμοιο
 coni. Bernard. ad Tho. Mag. p. 198, b. 283. σμύρνη σμίσγειν
 Parif. Ald.

quasi dñ reddere: *et quidem
 pleni lebetis*. ΤΥΑ. Non mi-
 nus barbara haec Gesneriano
 commento. V. Slothouwerus
 in Actis Soc. Trai. vol. III. p.
 158. ὕδατος πλεῖστοιο cōniicit, pa-
 rum eleganter.

274. Nescio ex qua *metrico-
 rum disciplina* versum hunc
sanabilem existimauerit Gesne-
 rus. Proclive erat reponere
ἐπειγομένον. Sed ut tam sensui
 quam metro medela afferatur, le-
 gendum est, opinor, ψυχρὸν
*ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν
 ὕδωρ*. ΤΥΑ. Respicit Tyrwhit-
 tus notam Gesneri ad v. 309.
 Eodem modo hunc versum
 emendavit V. Slothouwerus l.

l. Comparare operae pretium est
 Homerum, vnde hausta sunt
 haec, Iliad. XXI. 362 ὡς δὲ λέ-
 βης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ
 πολλῷ.

279. Non de solo Opallio hic
 agi, sed alias quoque laudari
 gemmas, apparet. Eadem ra-
 tio est 10, 32. GERN.

280. Plin. 37, 5 f. 32 *Paede-
 rota propter eximiam gratiam
 vocarunt plerique Opalum*.

GERN.

282. Πίτυος δάκρυσι λιθόμε-
 νον intelligam succinum, et por-
 ro ὀψιανόν illam s. lapidem l.
 gemmam, de qua est locus Ar-
 ria. Periplo Maris Erythr. mox
 ab initio p. 3 Géogr. Hudf. de

ἀργυφέσιν λεπιδωτὸν ἀποσίλβοντα κελεύω.

- 285 αὐτίκα γὰρ δώσῃσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
ἐσσομένων, λυγρῶν τε· καὶ εἶσαι ἄσσο' ἐθέλῃσθαι.
καὶ νεύρων ἀλεγείναι πᾶνθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.

Δοιὼ δ' Ἡελίῃ χρυσότεριχε λαῶς πέλονται,
ἄμφω θεσπεσίῳ· θάμβος δὲ τοι ἔσσετ' ἰδόντι.

- 290 ἀμφοτέροισι ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἔμπεφύασιν,
ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθαιρεται,

284. ἀργυφέσιν A I. ἀποσίλβοντα Parif. 285. γὰρ τοι
A I. Parif. 286. F. ἄσσο' ἐθέλῃσθαι. G E S N. ἄσσοι θέλῃσθαι vulgo.

insulis Aethiopiae, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmas. ad Soli. p. 64, a F. Ὁψιανὸς λίθος — ὃς καὶ πῖσσα καλεῖται διὰ τὸ προστριβόμενον αὐτὸν ὁσμήν ποιεῖν πίσσης. Vterque scriptor ex arenis profundis ait erui. Igitur non emendandus est locus, quod placuit Cl. Bernardo ad Thomam M. p. 198, b, sed interpretandus, ut ostendi. G E S N.

282. Λίθου μένος ὑψικόμοιο placebat Bernardo; ex quibus λίθου μένος omnino amplectendum iudico; ὑψικόμοιο non item. Quin etiam pro δακρύσει scribendum arbitror δακρύουσι vel δακρύοις, cum secundam in δακρύσει produci posse vix credam. T Y R. Δακρύοις etiam Musgravius.

284. Plin. 37, 5 f. 62 Squas piscium varias coloribus imitatur. G E S N.

286. Quid sit ἄσσοι θέλῃσθαι, non temere quis dixerit. Ἄσσοι (ἄσσοι) ἐθέλῃσθαι est IL A, 554. G E S N.

286. ἄσσο' ἐθέλῃσθαι in textu reposui. T Y R.

288. Sermo est de gemmis succini similitudinem habentibus: quid si radios et stridorem electricum intelligit? Illam exaggerationem poetae facilius ignoscet, qui quorundam virorum doctorum enthusiasmos in electricis Phaenomenis enarrandis non ignorauerit. Quid quidem ῥοῖζος φῶτος v. 19 queat significare aliud, non video. Et quod v. 10 Solis gemmas dicit, quod electro proprium, cuius ipsum nomen ab Sole deriuatum (v. Plin. 37, 2) fabulam a Phaethonte duci, notum est. Si h. l. considerassem, cum scriberem praelectionem de electro in Comm. Soc. Gott. T. 3, maiori de sono illo electrico cum fiducia dicturus eram, et de ipsis scintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram hallucinationem adpellassem p. 112.

G E S N.

288. Epitome. Λίθος ΧΡΥΣΟΘΡΙΑΞ, ὁ καὶ τῷ Ἡλίῳ κα-

εἶδος δὲ σφι λίθων ἄλλων. τὸν μὲν τε νοήσεις
 κρύσταλλον γενεήν· ὃ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην
 εἵκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' ἐκ ἔχεν ἐδ' ὄγ' ἰθείρας,
 295 χρυσολίθος κεν ἔη· ἀτὰρ ἐσθλῶ φημὶ τετύχθαι.
 ἐν γάρ σφιν μέγα δὴ τι φερέσβιος ἔμβαλε
 πνεῦμα

Ἡέλιος, ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας,
 σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καὶ τοι σέβας ἔσσεται αὐ-
 τῶν.

292. ἄλλο. τὸ μὲν τε vulgo. ἄλλο, τὸν μὲν τε Ald. πενεήν
 vulgo. 294. ἵκελος A I. 295. τετετύχθαι Iunt. 297. ῥοίζον
 ἐρικυδέος αὐτίκα φωτός vulgo ei Diann. p. 806.

λύμενος· διπλῶς ὅτος τὸ εἶδος·
 ὃ μὲν εἰκῶς Κρύσταλλῳ, πλὴν
 ὅσον καθάπερ ἀκτίνες τινες, ἢ
 τρίχες, αὐτῷ ἐμπεφύκασι· ὃ δὲ
 τῷ χρυσολίθῳ κατὰ πᾶν ὅμοιος,
 πλὴν ὅσον καὶ αὐτῷ, καθάπερ
 ἀκτίνες, ἢ τρίχες περιανυγάζον-
 ται· διὸ καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τρι-
 χῶν αὐτῷ χρυσότριχας ὠνόμα-
 σαν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀ-
 κτίνων ἡλίῳ λίθος· φορούμενοι δὲ
 ὅτοι, φασίν, εὐπρεπετέρους καὶ
 σεμνοτέρους τῶν ἀνθρώπων ποιῆσι,
 καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδῶς ἀξίους.
 Quae ultima suspiciones nostras,
 ad v. 296, non mediocriter
 confirmare videantur. T Y R.

292. F. λίθων ἔς. G E S N E R.
 Et sic quidem metrum saluum
 est. De sensu et syntaxi nimis
 securus fuisse videtur vir doctis-
 simus. Quale enim est illud τὸ
 μὲν — ὃ δὲ; et quid est Κρύ-
 σταλλος γενεή, *Crystallus causa*,
 quam vocant? Totus locus, ni-
 si multum fallor, ad hanc nor-
 tam propemodum resingendus

est. Εἶδος δὲ σφι λίθων ἄλλων·
 τὸν μὲν τε νοήσεις κρύσταλλον
 γενεήν· ὃ δὲ χρυσολίθῳ δέμας
 ἄντην εἵκελος εἰσιδέειν. *Species
 autem est illis lapidum alio-
 rum: hunc quidem senties esse
 Crystallum secundum genus;
 ille autem Chrysolitho secun-
 dum corpus, si contra aspi-
 cias, similis est.* T Y R. Multo
 deterior Koenii emendatio est
 ad Greg. Cor. p. 100. λίθων ἄλ-
 λων· ὃ μὲν εἶγε νοήσεις, κρύ-
 σταλλός πεν ἔην.

296. Unde collegerit Gesne-
 rus, *sermonem esse de gemmis
 succini similitudinem habenti-
 bus*, plane nescio. Sed neque
 patet, de quibus gemmis sermo
 est. *De stridore electrico* ne
 somniasse quidem poetam vo-
 lstrum, quouis pignore contem-
 derem. Phrasin illam, ῥοίζος
 φωτός, quae huic commento
 ansam praebeat, omnino adulte-
 rinam iudico. Totum denique
 locum sic constituendum et in-

αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαυόν,
300 οἳ κε θεῶ μέγα δῶρον ἐπιζαμένως φορέωσιν.

Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνὲϊ μελίσσε-
σθαι

300. οἷτε et φορέωσι vulgo. 301. 302. μελίσσ. A I. Post με-
λίσσεσθαι vulgo plene interpungitur, et versui 302. praefigitur titulus:
X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

interpretandum esse suspicor. Ἐν
γὰρ σφιν μέγα δὴ τι φερέσβιος
ἔμβαλε πνεῦμα Ἥελιος, ῥέζον
ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας, σεμνο-
τίους τ' ἰδέειν· καὶ τοι σέβας
ἔσσεται αὐτῶν. Illis enim ma-
gnum quendam spiritum indi-
dit vitae auctor Sol, reddent-
ium homines statim valde —
honoratos et augustiores visu;
et ibi reverentia erit eorum.
Tyr. Ῥίξιν ἐρικυδέας αὐτίκα
φῶτας Musgravius. Id metri
caussa praeferendum fuit. Cae-
terum vide ad v. 288.

299. De sculptura facili ha-
rum gemmarum intelligo. Vi-
demus hodieque plena beatiorum
Musea talibus artificiiis. De
statua ex electro Augusto posita
Olympiae, Pausa. Eliac. pr. f.
5, 12 vid. prael. cit. p. 112.

G E S N.

299. (300) Qui in superiori-
bus mecum sentiunt, nota hae-
facile carere possunt. Tantum
moneo in versu sequente οἳ τε
reddi debere Qui, non Et hi.
Tyr. Servabat enim Tyrwhittus
vulgatam lectionem, οἷτε θεῶ
μέγα δῶρον ἐπιζαμένως φορέωσι.
At οἷτε etsi plerumque reddi de-
bet qui, pariter atque οἳ, mul-
tum tamen ab hoc differt. Ὅστε

notioni, quae iam definita esse
debet, aliud quid addit, quod
ad ipsam notionem non est ne-
cessarium: δικασπόλοι, οἷτε θί-
μιας πρὸς Διὸς εἰρύαται: ἐπεὶ
ὃχ ἰερήϊον ἔτε βοεῖην ἀρνύσθην,
ἄτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀν-
δρῶν. Sic etiam alia, ut ἐνθα
τε. Κρονὸν δ' ἱκανὸν καλλιγρόν,
ἐνθα τε πηγὰν δοιὰν ἀναΐσσυσι
Σκαμάνδρου δινήεντος. Ita Home-
rus, non ἐνθα δέ, dedit. Ipsam
vero notionem definitione con-
stituere, id ab his pronomini-
bus atque adverbiiis alienum est, nec
poterat dicere Homerus: τῷ
πέισσας, ὅστε ἀρίστην βελὴν βυ-
λεύσῃ. Ita hoc in loco οἷτε
Graeci sermonis natura postula-
ret ad ἡρώων referri. Quare no-
li dubitare, quin poeta scripse-
rit οἳ κε φορέωσιν, ut Homerus,
ὅσκειν ἀρίστην βελὴν βυλεύσῃ.

301. Quid sibi hic versus h.
l. velit, non expeditum est do-
cere. Breue et interpreti com-
modum, accusare corruptionis,
absurditatis, suppositionis, quae
non assequare. Sed interdum
tamen et δύσκολα τὰ καλὰ. Vi-
deamus, an non τὸ ἐνὲς sit
idem quod ἐνὲια Ἰλ. P. 670, ubi
parvus Schol. exponit προτότητα.
Deinde infinitum μελίσσεσθαι

Μαγνήσση, τὴν τ' ἔξοχ' ἐφίλατο θύριος Ἄρης,
οὐίκεν, ὅπποτε κεν πελάσῃ πολιοῖο σιδήρεα,
ἢ ὅτε παρθενικὴ ἀγανόφρονα χερσὶν ἔλῃσα

305 ἦϊθεον σῆρνω προσπτύσσεται ἡμερέντι,

302. Μαγνήτιν δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν vulgo.

305. πελάσοι vulgo.

304. παρθενικῇ Dinner. p. 617. γλαγόφρονι vulgo.

imperatiuo modo accipiam, et totum locum ita explicem, Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio DI aequae placantur: ut non modo gemmae durae et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles.

GESN.

301. 302. Frustra in versu primo explicando laborat Gesnerus, frustra etiam in altero emendando H. Stephanus, cum non viderint duos versus inter se connexos esse. Et hoc quidem certissimum duco. In versu posteriore, pro variis Magnetis nominibus, variae sese offerunt emendandi viae. Mihi haec satis tuta videtur. Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνέει μείλισσασθαι Μαγνήσῃ τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο θύριος Ἄρης, — *Aude etiam Deos placare leni* (i. e. lenitatem conciliante) *Magnete. Hunc autem maxime amat impetuosus Mars.* — Possumus scribere Μαγνήτη τὸν δ', vel etiam Μαγνήτι τὸν δ'. sed praetuli Μαγνήσῃ, quia eadem voce noster infra vitur, ver. 320. Tzetzes etiam, a Gesnero citatus, lapidem hunc appellat Μάγνησσαν, quae forte verior est scribendi ratio. TΥΑ. Etiam

Musgravius, praecedente versu cum hoc coniuncto, Μαγνήσῃ τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο emendauit. Μείλισσασθαι ex imperatiuo τόλμα pendere vidit etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 199.

302. Citans h. l. Tzetzes 4. 403 Ἡσπερ (Μαγνήτιδος) ἐν λειποῖς ἔγραψε τὰς δυνάμεις.

GESN.

302. Μαγνήτις] Non stat hic versus; staret autem ita legendo, ἔξοχα μαγνήτιν φίλησεν θύριος ἄρης. neque tamen affirmare aulim ita scriptum a poeta fuisse.

H. STEPH.

302. *Epitome.* Λῆθος ΜΑΓΝΗΣ, ὁ καὶ ΜΑΓΝΗΤΗΣ. Caetera, fere omnia, legi possunt inter *Notha* Dioscoridis, p. 476. TΥΑ.

304. An prima in γλαγόφρονι produci possit, dubito. Eundem sensum daret γλαγερόφρονι. TΥΑ. Neque omnino hoc epitheton placet, et multo minus ad σῆρνω relatum, praesertim quum hoc habeat aliud epitheton. Quare Musgravius et facilem et elegantem emendationem, ἀγανόφρονα, praetuli. Μαλακόφρον coniecit Ruhenkenius in Bibl. crit. P. VIII. p. 92. v. 55.

ὡς ἢ γ' ἀρπάξασα ποτὶ σφέτερον δέμας αἰρεῖ,
καὶ πάλιν ἐκ ἐθέλει μεθόμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
ἦτοι μὲν μιν φασὶ καὶ Ἑλίοιο πέλεσθαι
ἀμφίπολον κέρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ·

310 καὶ μιν ὑπερθύμοιο τεκετόνος Διήταο
κύδηνεν κέρη πολυμήχανος· αὐτὰρ ἔγωγε
σῆς ἀλόχε κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἀγνὸν
ἀνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυ-
λάσσει.

306. δέμας αἰεὶ vulgo. 309. παλύνει vulgo. 310. ὑπερθυ-
μός γε τεκετόνος vulgo. F. ὑπερθύμως. G. E. H. ὑπερθύμοιο τεκε-
τόνος Dinnerus p. 31. 313. δῶμα φυλάσσοι vulgo.

306. Aīreī emendatio est Mus-
grauii.

307. Hanc formam accusatiui
in α similibus exemplis probauit
Casaub. Lectt. Theocritt. c. 10.
vid. Argon. 1248. G. E. H.

307. Quae Casaubonus ad
rem facientia attulit, praeter
hunc locum nihil est, nisi Ar-
gon. 1256. ἡχέτα προθμόν, et
Arati ἱππότα φηρός, Phaen. 664.
ubi Theon: παρὰ τὸ Ὀμηρικόν
ἔθος. τῷ γὰρ ἱππότα ἀντὶ εὐθείας
ἐχρήσατο ὁ ποιητής· ὅτος δὲ ἀν-
τὶ γενικῆς. Adde Etymol. M.
p. 585, 4. ἡ αἰτιατικὴ τὸν μητιέ-
την, καὶ μητίετα κατὰ μετα-
πλάσμον. προπαροξύνεται· αἴ γὰρ
κατὰ μεταπλάσμον εἰς α αἰτιατι-
κά, μὴ ἀπὸ ἡγυμένης γενικῆς ἢ
δοτικῆς εἰς α μεταπλασθεῖσα (ὡς
τὸ ἱππότης, ἱππότη, ἱππότα·
προμετεπλάσθη γάρ· ὑπὲρ δύο
συλλαβάς, διὰ τὸ λίτα) προπα-
ροξύνεται· οἷον εὐτροχόν, εὐ-
τροχα· ἀλῖτροχόν, ἀλῖτροχα· ἢ
κλητικῇ μητίετα· καὶ ὥφειλεν εἶ-

ναι μητίετα, ἀπὸ τῆς μητιέτης
εὐθείας· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων,
ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰ τὸ
τ ἔχει, εἰς α ποιῶσι τὴν κλητι-
κὴν. ἀλλ' ἐτι κανὼν, ὅτι πᾶσα
πτῶσις συνεμπίπτουσα ἐτέρῃ πτώ-
σει τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδέχεται.
τὴν χάριν καὶ ἡ κλητικὴ τὸν αὐ-
τὸν τόνον ἐφύλαξε τῆς αἰτιατι-
κῆς· καὶ ἡ εὐθεῖα πάλιν τῇ αἰτια-
τικῇ ὁμοφώνησε. Manifesto hic
spectauit Arati locum.

310. Τεκετόνος, ἢ τὰ τέκνα
φονεύσασα τὰ ἑαυτῆς. Schol.
MS. Paris. Coniecturam Gesne-
ri in textum recepi pro vulgato
ὑπερθύμος. T. Y. A. At multo
praestantior, et sine dubio ge-
nuina lectio est, quam ex Din-
nero dedimus, probatam etiam
Schneidero.

313. Elegans sine dubio con-
iectura Pierfoni Verif. p. 147.
Sed illa optime σῶμα custodiet
mulier, quae cupidos iuvenes
non in δῶμα quidem admittit,
G. E. H.

- 315 ἔς γάρ μιν κομίσας, ὑπὸ δέμνια κάτθεο λάθρη,
 χείλεσιν αἰδῶν θελξίμβροτον ἀτρέμας ὠδὴν·
 ἢ δὲ κατακνώσσεσθαι καὶ ἡδέϊ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ,
 ἄμφι σε χεῖρ' ὀρέγχεσθαι ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
 εἰ δὲ ἐμαχλοσύνησιν ἐλαύνει δι' Ἀφροδίτη,
 ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπρεπessῶσα.
 320 καὶ δοιῶ μάγνησαν ἀδελφειῶ φορέοντων,
 θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
 καὶ λαὸς ἀγερῆνδε συναγρομένους ἐπὶ καλῇ
 θέλξεις, ἐν σήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθῶ.
 καὶ τοι πολλὰ κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
 325 θέσκελα τοῖο λίθοιο, τί τοι πλέον ἔραυνίωνων
 φθέγγομαι, ὣν ἢ γ' αἵψα καὶ ὑπόθι περ μάλ'
 ἔοντων

314. Vulgo post δέμνια comma est. 320. μάγνησαν vulgo.
 322. ὅπῃ κατῇ A I. 324. καταλέξω Parif. καταλύξω A I. 325.
 τί πλέον vulgo. F. τῇ πλέον. G E S N. 326. φθέγγομαι, ὣν αἵψα

313. Nihil nisi argutatur Gellius, qui non modo non repudiare verissimam Pierloni coniecturam, sed, nisi ille eam fecisset, ipse facere debebat.

325. Θέσκελα] Post θέσκελα non debuit poni interpunctio. Quum autem imperfectus sit hic versus, nihil ad illum explendum commodius reperio quam si post τί addamus καὶ, ut sit τί καὶ πλέον. sed non placet φθέγγομαι, idque in futurum φθέγγομαι mutandum esse crediderim. Hic enim est (ni fallor) totius huius loci sensus, *Et quum alia multa lapidis huius miracula recensere tibi possim, quid ultra coelestes progrediar? quoniam licet altissimas sedes inco-*

lentum, hic lapis mentem flectit et allicit, ita ut primo quoque tempore desiderio tuo satisfaciant, non secus ac si parentes tui essent. Sed illa verba τί καὶ πλέον ἔραυνίωνων φθέγγομαι, fateor me ad verbum non vertere, quod quum ad verbum sonent: Quid amplius vel ulterius coelestibus dicam, hoc tamen significant, Si commemoraverō, quanta sit eius apud ipsos etiam deos auctoritas, (vel quantum eius erga deos robur) addendum ne quicquam fuerit? H. STERN.

325. Rectius fortasse Gesnerus, τῇ πλέον. In versu sequente malim φθέγγωμαι. T Y K. Nec τῇ probari potest, quod

ἥτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρα κὲ σεῖο
ᾧκα μάλ', ὥστε τοκῆς, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσιν.

ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτικά πειρηθῆναι.

330 πάντα μάλ', ὅσ' ἀγέρευσα, παρέσσεται, εἴ κ'
ἐπὶ βωμὸν

ἔλθωμεν. καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι ὄγ' ἀνῆρ
ᾧμοισιν κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλεόν ἄμμι
λέλειπται,

σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκον-
τος,

335 μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφρων μὴ δειδέμεν ἰός.

vulgo. 331. καὶ γὰρ μοι vulgo.
vulgo. ἔων Ald. F. φέρει. G E S N.

332. κρατεροῖσιν ἰὼν φέροι.
335. δειδέμεν vulgo.

cur, non quid significat, nec
φθέγγωμαι, etiam si τῶν deinde
scribatur, numeros praebeet ele-
gantes. Itaque post τί addidi
τοί, quod ob soni et scripturae
similitudinem interierat. Deinde,
recepto Stephani φθέγγω-
μαι, post ὧν adieci ἦγε, quod
nihil offensionis habet, licet
τοῖο λίθοιο praecefferit. Nam
sic etiam alibi, vt v. 267.

331. "Ελθωμεν] Pronominis
μοι geminatio in hoc versu or-
ta est ex alia quapiam deprava-
tione mihi occulta, cuius nec
proxime sequens versus exprēs
esse videtur. H. STERN.

331. Pronominis μοι gemina-
tio vitari potest mutando prius
in τοί. In versu proxime se-
quente recte vidit Gesnerus scri-
bendum esse φέρει pro φέροι.

Sed quid est ἰών; redditur ha-
rum rerum, qua ratione non
video. Reponendum credo —
ᾧμοισι κρατεροῖσι λίθων φέρει
αἰόλον ὕλην. *Humeris validis
fert lapidum variam farragi-
nem;* de quibus scilicet expe-
rimenta instituantur. TTA.

334. Ingenio Pierisoni Verif.
p. 50 et haec digna coniectu-
ra, et est δεῖμα cum hac rela-
tione v. 49. Sed eam hic tanto
minus admiserim, quod δεῖμα,
notior vox, non ita inter im-
peritos librariorum elidi potuit ab
rariore δέργμα, quam conuer-
sum. Respicit nempe ad ipsam
Hypothesin carminis: Orpheus
perterritus ab illo dracone, a
quo diuinitus liberatus est, fir-
mare vult aduersus similes euen-
tus et pericula. G E S N.

335. Pro δειδέμεν, quae vox

τρίψαι γὰρ λεπτήν ὀφειήτιδα κέκλεο πέτρην,
 ἣν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλθῃ ὀδῶσιν,
 καὶ μιν ἐφ' ἑλκεῖ πάσσε· καὶ ἀτρεκέες ἔσσετ'
 ὄνειαρ.

σὺν δὲ καὶ ὀρεῖτην οἶνω λίθον ἐντρίψαντας
 340 ἀκρήτω, κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς.

338. ἔλκει vulgo. 339. Vulgo praefigitur titulus: XI. Ο-
 ΣΤΡΙΤΗΣ. Ibid. νῦν δὲ καὶ vulgo. 340. ἀκρήτων editi ante
 Gelsa.

nihili est, scribere velim δεῖδέ-
 μεν. TYR.

339. Lemma Ὀρεῖτης non
 pertinet nisi ad v. 1 et 2, in quo
 ἀκρήτω, vino, legendum esse,
 non potest dubitari. Post v. 2
 interposui nouum lemma Ὀφί-
 της, ipso totidem pene verbis
 iubente poeta. Quid enim pot-
 est aliud velle sibi illud ὁμώνυμε
 ad ἑχιδῶν relatum, si conferas
 praefertim v. 18 et 119, vbi toti-
 dem literis ὀφίτη nomen est, et
 obserues, apud Tzetzem, dili-
 gentissimum τῶν λιθικῶν lecto-
 rem, ad Lycophr. 911 haec es-
 se: Φιλοκτήτης κατὰ μὲν τὸν
 Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἰάται τῇ
 Ὀφειήτιδι πέτρῃ. Ceterum ex
 hoc ipso carmine discimus pla-
 nissime, σιδηρεῖν vel σιδηρετήν
 v. 18. 46. 78 esse eundem qui
 Ὀφίτης. Nec eundem esse Ὀ-
 γεῖτην dubito v. 113, licet illud
 etiam suspicari subiret, forte ex
 scribentis errore demum Ὀρεῖτη
 esse ortum. Quam facile con-
 fundi enim potuere Φ et Ρ. Sed
 antiquum oporteat esse errorem,
 si recte se habeat illud Plin. 37,

10 f. 65 *Oritis et a quibusdam
 sideritis vocatur*. Equidem iam
 deprecatus sum subtiliorem ta-
 lium disputationem, cum prae-
 fertim hic non in ipsa natura re-
 rum, sed in fabulis magicis ver-
 setur auctor. Nos poetam et
 naturae picturam venamus prae-
 cipue. Reliquorum si quid vi-
 tro se offerat, non aspernamur.
 OΞΣΚ.

339. Pro νῦν omnino reponen-
 dum est σὺν. Recte autem vidit
 Gelsnerus, de *Ostrite* lapide non
 agi nisi in versibus 339 et 340.
 Recte etiam vulgatum ἀκρήτων
 mutauit in ἀκρήτω. Quod no-
 uum lemma Ὀφίτης interposue-
 rit post ver. 340. non laudo;
 nam de lapide *Ophite* vel *Ophie-
 tide*, quod idem est, coeptum
 est agi a v. 336. Male etiam col-
 ligit *Ophiten* eundem esse cum
Siderite, a quo manifeste distin-
 guitur. Vnicus locus, qui huic
 opinioni patrocinator, est infra
 ver. 355—6. vbi satis constat
 ὀφειτήν mendose scribi pro ὀρεῖ-
 τήν, quem eundem esse cum
Siderite testatur Plinius a Gel-
 nero citatus.

Αὐτοκασσιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης,
 ἥ ῥά ποτ' εἰναετῇ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκεας
 ῥίμφα Φιλοκτῆταο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.
 οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
 345 νῆσσι ὑπεκφεύξεσθαι ἀτάρτηρην, περθεὼν περ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν πατρὸς ἀρω-
 γήν,
 λαῶν, ὅτις κ' ἀκέοιτο, βαλὼν ἐπι φάρμακα
 μηρῶ,
 σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσι 'Αλεξάνδροιο φονῆα·
 τὸν ῥα μεθ' ὕσμίνην ἤκειν ποσὶν ἀρτεμέεσσιν

341. Gesnerus praefixit titulum: ΟΦΙΤΗΣ. Ibid. αὐτοκασ-
 σιγνήτην edidi ante Gesnerum, et Dinn. p. 396. 342. ἥ ῥα vulgo.
 εἰναετ' i Ald. εἰναετ' ἢ Dinn. p. 474. 345 ὑπεκφεύξεσθαι Dinn.
 p. 546. 347. ὅτις κε πύθοιτο vulgo. 349. ἀρτεμέεσσιν vulgo.

341. Αὐτοκασσιγνήτην] Fortasse
 inter hunc versum et proxime
 praecedentem aliquid deest. nam
 cum ὁμώνυμ' pro ὁμώνυμε vide-
 tur legendum αὐτοκασσιγνήτη.

κ. στεφν.

341. Recte repudiavit H. Ste-
 phanus vulgatam lectionem Αὐ-
 τοκασσιγνήτην. Nihil autem de-
 esse arbitror. τυρ.

342. Ἡ ῥά ποτ'. Malim Ἡ ῥά
 ποτ'. Certo quidem aliquan-
 do. τυρ.

347. Λαῶν] Melius fortasse le-
 gereetur ὁ τίς κε πύθοιτο, inclu-
 dendo etiam parenthesi haec
 verba.

κ. στεφν.

347. Malim (ὁ τίς κε πύθοιτο;) *quod quis credat?* τυρ. At id
 dici debuisset, ὁ τίς κε πύθοι-
 το; Nam πύθεσθαι est obedire,
 non credere. Quamquam quid
 omnino sibi vult talis quaestio,
 qua, mea quidem sententia, ni-

hil fingi potest ineptius. Quid
 enim? Nonne plurima, quae in
 hoc libello traduntur de lapidi-
 bus, ad vim eorum medicam
 spectant? Quare mirum, immo
 absonum est, de vno lapide hoc
 incredibile perhiberi, quod de
 plerisque aliis sine miratione
 narratur. Quae quum ita sint,
 id, quod maxime, immo vnicui
 hic dici debebat, reposui, ὅτις
 κ' ἀκέοιτο. Machaon, inquit
 poeta, a patre Aesculapio ma-
 ctus auxilium, lapidem, qui
 medelam afferret, impositis fe-
 mori medicamentis misit ad Tro-
 iam Alexandri occiforem. Cae-
 terum πύθοιτο etiam Musgravius.
 Voluit, puto, pariter ac Tyr-
 whitius, ὁ τίς κε πύθοιτο;

348. Philoctetes interfecit Pa-
 rin, Apollod. 3, 6 p. 212. Par-
 then. Erot. c. 4 p. 350. οὐκ.

349. Mendum manifestum,

350 Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίσει.
 ἔκτανε δ' ἡπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρας,
 κεκλομένε Δαναοῖς Ἑλένε Τροίηνδε κομίσσαι
 λοῖγόν ἀδελφειοῖο μαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
 τῷ γάρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδῆεντα
 355 δᾶκε, σιδηρεῖτην νημερτέα· τὸν ἔα βροτοῖσιν
 ἥνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρεῖτην,

350. Πριαμίδης πάρος vulgo. παρὰ πίσει ΑΙ. 355. σιδηρεῖτην vulgo. 356. ἔμψυχον ὀφείτην vulgo.

ἀτρεμέεσσιν pro ἀρτεμέεσσιν, tam diu ferri non debebat. Hesychium, easdem voces confundentem, castigavit Bentlei. Epist. ad Mill. p. 36. κῆνηκ. in Bibl. crit. P. VIII. p. 95.

350. Si me audias, scribes: Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίσει. Priamides Paris ipso, etiam moriens, vix credidit. τυρ. Sic etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 125.

352. Similia Conon 34 p. 274. Tzet. ad Lycophr. 911 Ἑλένη — αὐτομολήσαντος τοῖς Ἑλλήσι, καὶ ἃ φησιν Ὀρφεύς τε καὶ Τρυφιδώδωρος. Et ad 1048 Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεύς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην. Cf. ad v. 45. GRSN.

355. Credo utrumque rectum σιδηρεῖτην genere feminino, et alterum σιδηρεῖτην v. 46 et 75, ut nempe ὁ λίθος et ἡ λίθος. Nam discrimen illud inter τὴν λίθον gemmam, et τὸν λίθον lapidem vulgarem, certe ex hoc ipso libello perpetuum non esse con-

vincitur, ut ecce in hoc ipso loco, λίθον αὐδῆεντα etc. GRSN.

355. Lapidibus *Ophite*, vel *Ophitide*, et *Ostrite*, praeteritis, Epitomator de *Siderite* haec habet: Λίθος ὁ ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, ὃν καὶ ἐμ τὴν τινὲς καλοῦσιν· ὠνόμασται καὶ ὅτος ἀπὸ τῆς φύσεως· ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν τόπον εὐρέσεως· εὐρίσκειται μὲν ὄρεσιν· ἐστὶ δὲ τὴν μὲν θάλασσαν εὐρογγύλος, ἢ ὡς ὑποεὐρογγύλος· τὴν δὲ φύσιν τραχύς, τιβαρός, μελ καὶ πυκνός· καὶ πάντοθεν δὲ αὐτὸν περιέχουσιν ἵνες, ὁμοίαι ζυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. Descripsi cum hiatibus, quos Codex manuscriptus exhibet, literis penitus extritis. In secundo et tertio proclue est rescribere ΕΝ ΤΟΙΣ ὄρεσιν, et μεΛΑΝΟΧΡΟΤΣ. In primo nihil video quod probabilius reponatur quam ἔμψυχον ορεῖτην, sicut ipse in Auctoris nostri ver. 356. scribendum conieceram. τυρ. Vide ad v. 425.

356. Monui supra ad ver. 355. scribendum esse ὀρεῖτην, ut recte legitur in ver. 451. Quin et-

χυρόν, ὑποτρηχύν, σιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν.
ἀμφὶ δὲ μιν κύκλῳ πέρι τ' ἀμφὶ τε πάνταθεν
ἶνες

ἐμφερέες ρυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.

360 ἥματα μὲν τρεῖς ἐφ' ἑπτὰ βῆν Ἑλένοιο πέπυσμαι
δηλυτίης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,

357. λυγρόν, ὑποτρηχύν, vulgo. 360. F. τρι'. οκισ.

359. ἱκελοι ΑΙ. εἴκελοι

iam de epitheto ἄψυχον valde dubito. Quid enim singulare, si lapis *vita carcat*? Huius autem *Oritis*, sive *Sideritis*, proprietates maxime notabilis erat, quod vitae et vocis *capax esset*. Vide infra ver. 363—381. Malim igitur hic scribere ἄψυχον ὀρείτην. ΤΥΑ. Vide Epitom. ad v. 360.

357. Pro λυγρόν coni. ΑΤ-
ΠΡΟΝ Ruhnkenius, Vir Cl.
ad Timaei Lexicon, p. 50.
Sed Epitomator (qui reddit
ΣΤΡΟΓΓΤΛΟΣ, ἢ ΩΣ
ΤΗΟΣΤΡΟΓΓΤΛΟΣ) vi-
detur legisse ΓΤΡΟΝ, quod
verissimum credo. Sic enim He-
sychius in v. ΓΤΡΟΝ. — κυρ-
τόν, ΣΤΡΟΓΓΤΛΟΝ, πυ-
κλεισθ. et Suidas. ΓΤΡΟΝ.
κυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΤΛΟΝ.
— *Oritis* GLOBOSA specie.
Plin. N. H. XXXVII. 65. ΤΥΑ.
Addit Schneiderus Marbod. 590.

359. Εἴκελοι ρυτίδεσσιν. Edd.
Α. Ι. ἱκελοι. quod metro aequè
incommodum est; nisi forte scri-
bendum sit, πάντ' ἱκελοι. ΤΥΑ.
ἱκελοι vel εἴκελοι glossa est.
Epitome habet ὁμοίαι. Itaque

ἐμφερέες reposui. Hesych. ἐμφε-
ρές, ὁμοιον. ἐμφερέης, ὁμοιος.

360. Nescio cur Gesnerus cor-
rigere voluerit τρι' ἐφ' ἑπτὰ, et
vertere *tres supra septem* dies.
Numerus, quem tradunt Editt.
Vulg. *ter septem* dierum, no-
mini, opinor, ad tantum opus
nimius videbitur. ΤΥΑ.

360—404. Haec breuiter trans-
siliit Epitomator. Φασὶ δὲ καὶ
μαντικὸν εἶναι, καὶ ΤΙΝΑ νη-
τεύοντα καὶ καθάιροντα ἑαυτόν,
καὶ τῦτον δὲ αὐτὸν τὸν λίθον κα-
θαροῖς ὕδασι ἀπονίπτων [l. ἀπο-
νίπτοντα], ἀλλὰ καὶ λευκοῖς λί-
θοις περιελίττων [l. περιελίττον-
τα], εἰτα καὶ λύχνος ἀνάπτοντα,
ἐξαίφνης ἀπέειν ὡς νεογενὺς τινὸς
βρέφους φωνήν· καὶ πυθνανομένη
τινὸς ἀποκρίνεται· ἔπειτα πρὸς
τὸ τέλος, καθάπερ ἄψυχον, ἀπο-
πνέειν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ΕΛ-
ΛΗΝΩΝ ΠΑΙΔΕΣ, ΟΙ
ΤΟΙΣ ΚΤΙΣΜΑΣΙ ΛΑ-
ΤΡΕΤΕΙΝ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ,
ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΦΩ-
ΝΩΝ ΑΚΟΤΕΙΝ ΣΠΟΤ-
ΔΑΖΟΝΤΕΣ· ὅσα γάρ, φα-
σί, τὰς ῥίζας τῶν βοτανῶν δύνα-
σθαι, τοσαῦτα καὶ τῶν λίθων φύ-
σεις. ΤΥΑ.

καὶ μέμνειν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο·
 ἀενάω δ' ἐνὶ πέτρων ἐχέφρονα πίδακι λῶων,
 Φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἄτε βρέφος, ἀλδήσασκε,

365 καὶ θεὸν ὥς λιπαροῖσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν,
 λαῶν ὑπερμενέεσσιν αἰοδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.
 ἐν καθαρῷ δὲ Φαίος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
 χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεοδῆα πέτρων αἰείρας,
 μητέρει νήπιον υἱὸν εἰκῶς ἀγκὰς ἐχέσῃ.

370 καὶ σὺ δ', ἐπὴν ἐθέλῃς ἔπα δαιμονίην ἐπακῶσαι,
 ὧδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης·
 ὁππότε γάρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνὶ χεῖρεσι πάλ-
 λων,

ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλῷ παιδὸς αὐτῇν,
 μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.

362. σεμνὸν ἀδιάντον vulgo. 363. ἐπὶ vulgo. πίδακι AI.
 364. ἀλδήσασκε AI. ἀλδήσασκε vulgo. 365. ὥς ἐπ' ἀρῇσιν vulgo.
 369. εἰκῶς δὴ κατεχέσῃ vulgo. 372. πάγχυ vulgo. F. πάγχυ.
 ο.ε.κ. 373. ὄρσῃ vulgo. F. ὄρσει. ο.ε.κ. 374. Φαίης edd.

362. Rectius forte ἀμίαντον. Sed neque σεμνὸν suspicione caret. T. Y. A. Musgravius σεμνῷδ' coniecit, non eleganter in epico. Quod ego coniecera, μέμνειν, etiam Tiedemann in mentem venisse postea vidi. Ἐδίηνε Hesychius quidem ἔβρεχεν, ἐμόλυνεν, interpretatur, sed dubium est, an ἐμόλυνες ad ἐμίηνε spectet.

365. Καὶ θεὸν ὥς ἐπ' ἀρῇσιν. Illud ἐπ' tam sensui, quam metro incommodum est, si ἀρῇσιν pro precibus accipiatur. Fortasse igitur scribendum est, καὶ θεὸν ὥς ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν τε. T. Y. A. Praetuli Musgravi emendationem λιπαροῖσιν.

369. Quod vulgo legitur εἰ-

κῶς δὴ κατεχέσῃ, duplici vitio laborat, inepto vsu particulae δὴ, et verbo, quod qua hic ratione dicatur, obscurum est. Itaque, ut et res, et sermonis leges postulare videbantur, mutavi.

372. Reposui πάγχυ pro vulgato πάγχι, et in versu proximo ὄρσει pro ὄρσῃ, Gesnero monente. T. Y. A.

374. Vnde sit in versione Eschenbachiana Nutricis in sinu, non habeo dicere. Sed nihil dubitavi pro Φαίης reponere Μαίης. Literae initiales vetulum praeter ceteras corruptioni obnoxiae. ο.ε.κ.

374. Recte sane. Sed idem etiam vidisse, qui versionem lat-

- 375 *χρή δέ σε τετληῶτι νόω ἀκταινέμεν αἰεὶ,
μή πως ἠπεδανοῖο λυθεῖς ὑπὸ δείματος ἔξω
ἐκ χειρῶν ἔδ᾽ αἰδέε βαλὼν, χόλον αἰνὸν ὀρίνης
ἀθανάτων· τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεεῖναι·
πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα· καὶ μιν ἔπειτα*
- 380 *πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λήσῃς γε, πελάσσας,
ἄρκεο· θεοπρεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
ᾧδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πέτρην
Λαιομεδοντιάδης, φοιβήτορι λαῖ' πιθήσας.*

375. *τετληῶτι* vulgo. *νόω αἰνέμεν* vulgo. *κηδαινέμεν* Bern. ad Thomam Mag. pag. 177, a. 377. *χερός* vulgo. *ὀρίνη* vulgo. *ὀρί-
νυς* Iunt. *ὀρίνης* Paris. Ald. 379. *ἐξερέη* vulgo. 380. *λυσῃς* πε-
λάσας A I. *λύσῃς* etiam Paris.

datam dedit, nemini dubium
esse potest. *τυκ.*

375. In *τετληῶτι* penultima
licenter producta ob consonan-
tem asperiolem: sic mox 14, 8
[499] prior in ὀπὸν producitur.
G E S N.

375. Penultimam in *τετληῶτι*
produci posse ob sequentem τ
non credo. De priore in ὀπὸν
alius erit dicendi locus. Hic
profecto rescribere *τετλειῶτι*,
secundum formam Homēro vsi-
tatam in vocibus similibus. Pro
αἰνέμεν, quod aperte mendosum
est, coni. *κηδαινέμεν* Bernard.
ad Thomam Mag. p. 177. a.
Sed magis placeret *μελεδαινέμεν*,
eodem sensu. *τυκ.* *Τετληῶτι*
Schraderus Emend. praefat. p.
7. et Musgravius, afferens Ar-
gon. 437. et 1347. De corrupto
αἰνέμεν equidem probabilius es-
se existimo, verbum, quo *fir-
miter tenere*, quam quo *cura-
re, cauere*, indicetur, positum

esse. Praeterea in tali loco non
est mutatio facienda, nisi quae
litterarum similitudine sese tuea-
tur. Quare neque *κηδαινέμεν*,
nec *μελεδαινέμεν* placet. Pro-
pius ad AINEMEN accedit
AKTAINEMEN. Itaque hoc
reposui. Hesychius: *ἀκταίνειν*,
μετεωρίζειν. Idem: *ἀκταίνουσα*,
τρέμουσα. ἢ ἀσφαλῶς κρατῶσα.
Aeschylus Eum. 36. *ὡς μήτε σω-
κεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βύσσιν*.

377. *Ὀρίνης* est ex MS. Pa-
ris. pro vulgato *ὀρίνη*. Neque
dubium est pro *χερός* scribi de-
bere *χειρός*. *τυκ.* Melius
Schraderus Emend. praef. p.
VII. *χειρῶν*.

382. Ὡδε μὲν. Malim τῷδε,
ut coniungatur cum *φοιβήτορι*
λαῖ. Huic lapidi satidico; non
terribili, ut Gesnerus vertit.

383. Laomedontiades Helenus
est, proditor ille patriae, de
quo modo ad v. 14. G E S N.

σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο φειδωρίταιο πιφάυσκω·
 385 ἔρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
 σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
 δεῖμα Φιλοκτῆτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
 τῆνεκα Πριαμίδαο σαόφρονος ἔποτε νόσφιν
 ἤθελεν ἔρχεσθαι, γενόμενος, ὄφρα τιν' εἴποι
 390 θαλπωρὴν, ἣν πέρ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
 ἔρχεται, πῶς κεν πολὺν γένος ἐκπροφύγησιν.
 τῷ δ' ὄγε Λητοῖδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
 κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.

385. ἔρπετῷ et ἔοικε vulgo. Dinn. p. 610.
 389. εὐχεσθαι vulgo. ἔρχεται Ald. I.

388. Παλαμίδαο omnes, etiam
 390. εἴπερ vulgo. 391.

384. Semper in hoc carmine
 ob oculos illud habendum, a
 Theodamante agi cum Orpheo
 occasione terroris a serpente in-
 culli.

GREK.

385. Corripienda inter scan-
 dendum vox, ἔρπετῷ. GREK.

385. Violentum sane reme-
 dium praescribit vir doctissimus,
 quo scilicet versus sine sensu
 conferuetur. Non dubito scri-
 bendum esse: Ἐρπετὰ γὰρ δὴ
 πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
Serpentes enim admodum re-
formidanti similis es. Neque
 sine artificio haec ingerere singi-
 tur Theodamas, quibus scilicet
 viam sibi muniat ad alteram ar-
 gumenti sui partem, in qua de
 lapidum viribus *Theriacis* et
Alexipharmactis dicturus est.
 Hactenus enim de *Theurgicis*
 praecipue dixit. TTA. Sic etiam
 Musgravius hunc versum emen-
 davit.

387. Haec infra v. 107. [445]
 lucem accipient. GREK.

387. Cause credas. Sed ne-
 que lucem villam desiderant.
 TTA.

388. Mirum profecto, unde in-
 vectum sit nomen Παλαμίδαο,
 reclamante cum maxime metro.
 Sed coecum plane oportet esse,
 qui semel monitus non videt re-
 scribi debere Πριαμίδαο, i. e.
Helent; de quo modo locutus
 est, et cui omnia quae sequun-
 tur vnice conveniunt. TTA.
 Πριαμίδαο etiam Musgravius,
 Koenius ad Greg. Cor. p. 124.
 et Schraderus Emend. praeferat.
 p. XI. qui copiose ibi oecono-
 miam carminis persequutus est.

389. Quid hic velit εὐχεσθαι,
 non video; malim ἔρχεσθαι, *va-*
dere, versari. TTA.

391. Πολὺς etiam ferri color
 Lap. 10, 2. [305] GREK.

Εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγο-
ρεύειν

395 μαντοσύνας, μέγαν ὄρκον ἐκέλετο πρῶτον ὁμόσ-
σαι,

ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν.

τῆνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.

Φράζεο νῦν, ἥρως ἐκατηβέλε, μῦθον ἐμεῖο.

Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσιν
400 τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἀλγεος ἄλκαρ ἐκάσθ'.
γαῖα μὲν ἐρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρω-
γὴν·

ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν

κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ὕσσα δύνανται

εἶξαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο

εἶξης·

405 ἀλλὰ λίθε πολὺ μείζον· ἐπεὶ μένος ἀφθιτον αἰεὶ

γενομένην μήτηρ καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν·

ἣ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθᾷδιον θαλέθουσα,

καὶ τίσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ' ὁππότεν ἐμπνέου

εἶν·

408. καρπὸς vulgo.

394. Hinc Palamedes loquitur, et v. 60. [398] ut tanto veracior fiat oratio, ipsius Apollinis orationem directe refert a 60—74. [398—412] ΟΥΚ ΕΝ.

394. Immo vero abhinc Helenus loqui fingitur ad Philocteten; et oratio eius vno tenore procedit usque ad v. 764. ΤΥΝ. Sic etiam Schraderus Em. praef. p. XIV.

397. Minime elegantes nume-

ros habet hic versus. Mirum, si sic maluit poeta scribere: τῆνεκά σοι τὰ ἕκαστα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

404. 'Εἶξαι, εἰζοτομεῖν, εἰζοτομῆς a radicibus ad omne genus et partes medicamentosarum plantarum refertur. 'Εἰζοτομικά veterum sunt hodierna botanice. Notum est, etiam septentrionalium populorum nomina, quibus medicos et medi-

εἰ δὲ καὶ ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
 410 ἐν μὲν δὴ βοτάναις ῥίζας λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν
 δῆεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην ἢ ῥεῖά κεν εὖροις;
 ἦτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἀλλὰ σύ γ'
 ἦρως;

λαῖ σιδηρεῖτη πεφυλαγμένος, ἔρπετὰ πάντα
 θαρσαλέως, εἰ καὶ τοὶ ὀμιλεῖνδον ἀντιώσων,
 415 ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαίνῃς ἔκ' ἀλεγίζων
 λώβης. ἢ γὰρ ἔτι σφι θέρμῃς μεμνησθαι ὀδόντων,
 οὐδ' εἴ κεν σείχοντος ἐνχειρῖμτοιοντο πόδεσσιν.
 οὐδὲ γὰρ ἔδδ' μένειν περ ἔτι προφανέντα δύναν-
 ται,

ἀλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὅμοια
 420 ἔσονται. τὰ δὲ καὶ περ ἐναντίον αἰξάντα,
 ἄψ' ὀπίσω παλινόρσα μεθερπύζειν μενεαίνει
 καὶ σφίσιν ἐξαπίνης ῥέθρος ἴσεται, ἔδδ' τι πρόσσω

410. βοτάναις ἢ λυγρῶν vulgo. 414. ἀντιώσων vulgo. 417.
 F. σείχοντος. G. E. N. H. A. Παρ. σείχοντες vulgo.

cinām signant, Arist. Artzney. ab iis deriuari solere, quæ radicem significant. G. E. N.

408. Κάρος emendatio est Musgrauii.

409. Vide ad v. 247.

410. V. Slothouwerus quum in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 159. duas inutiles coniecturas, ἐν μὲν γὰρ βοτάνων ἢ λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν, et, ἐν μὲν γὰρ βοτάναις ἢ λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν, protulisset, tandem paulo meliorem viam ingressus, βοτάναις εἶδη præfert, εἶδος hac significatione dici putans v. 292. et v. 509. Sed utroque in loco alia est huius vocabuli vis. Ego

ρίζας scripti, quod satis firmatur v. 404.

412. Hic, abrupta oratione Phœbi et Palamedis adeo, Theiodamas firmare pergit contra serpentium metum Orpheæ, G. E. N.

412. De hoc commento facile iudicabit lector, qui notam nostram legerit ad v. 394. T. H. A.

417. Multo sane σείχοντα viatorem vel venatorem hic cogitare facilius est, quam serpentem. Taceo leges Grammaticas, contra quas sunt in promptu σοφὰ φάρμακα. G. E. N.

417. Reposui σείχοντος pro

νίσσεται, ἀλλ' ἐρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν
γλώσσησιν μεμάασι περισσαινέειν, σκύλακες ὥς.
425 πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφνοῶν ἄγχι δρα-
κόντων

425. νήχεται vulgo.

εἰχοντες ex coniectura Gesneri
ei MS. Parif. τυπ.

425. Pro νήχεται scribendum
suspicio νίσσεται, quod de ser-
pente est apud Nicandrum The-
riac. 222. νῶθεϊ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
διὰ δρυμὰ νίσσεται ὀλκῷ. ei. vl.
470. ὄρεα μαιμώσων ἐπινίσσεται
ὀκρίοντα. RVH NK. in Bibl. crit.
P. VIII. p. 95.

425—467. Haec sic in com-
pendium redacta sunt. Πολλά-
κι δέ τις καὶ ἐν κυνηγεσίῳ
σχολάζων, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἢ ὄρεσι
παυδεύειν ἀναγκασόμενος, μέσον
τῶν θανάσιμων ὄφειν καὶ σκαρ-
πίων, ὅθεν ἐξ αὐτῶν πείσεται, τῷ-
τον φερόμενος. καὶ ὀφιοδῆκτοις δὲ
πᾶσιν ἐπιπασσόμενον, ἀλλὰ καὶ
τραύμασι πάντεσσιν, εἴτε ἀπὸ ξι-
φίων, εἴτε καὶ ἀπὸ ἐτίγων τινῶν
αἰτιῶν, ἀλεξιφάρμακον γίγεται.
καὶ τείραις δὲ γυναιξὶ περιδεσμεύο-
μενον. εὐτοκίαν φασὶ παρῆχειν.

Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ἘΤΕ-
ΡΟΣ. ἵτος ΑΠΟ τῶν [Ι.
ΤΟΤ] ἀντιφαρμάκων [Ι. ΑΝ-
ΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ] εἶναι τῶν
ὄφειν ὑπὸ τῶν παλαιῶν ΩΝΟ-
ΜΑΣΤΑΙ· καὶ ὀφθαλμοῖς δὲ
ἀμβλυώπει· ὀξυωπίαν παρέχει·
καὶ κεφαλαγίαν παύει· καὶ μορ-
μηκίαν καταίρει ὅπως, ὥστε καὶ
λεπτὰς ὀμιλίας τὸν φορῶντα τῷ-
τον ἀπείναι. δύνασθαι φασὶ δὲ καὶ
τὸν ἀκίνητον πρὸς ἀφροδίσια καὶ

ἡλιθίον ὑπὸ τούτῳ πρὸς κύνησιν
καὶ ἐπιθουρίαν ἐρχεσθαι. καὶ θυμι-
ώμενον δὲ ἐρπετὰ πάντα διώκειν,
ὃ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ
τὰ πύρρῳθεν ἐκ τῶν φωλεῶν αὐ-
τῶν.

Ex titulo illo, Λίθος ΟΦΙ-
ΤΗΣ ἘΤΕΡΟΣ, qui ad ver.
457. referendus est, contendat
forte aliquis Epitomatores in
ver. 356. ΟΦΙΤΗΣ legisse, ad-
eoque in hiatu, quem notavi ad
ver. 355. ΟΦΙΤΗΝ scriptisse,
non ΟΡΕΙΤΗΝ. Neque, id
quidem sine aliqua ratione. Ego
vero quo minus in hanc senten-
tiam abducatur, facit, inprimis,
quod supra dixit, i. e. lapidem,
Sideriten, binominem existen-
tem, nomina sua accepisse.
ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΤΣΕΩΣ ΑΛ-
ΛΑ· ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ-
ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΕΤΡΕΞΕ-
ΩΣ· εὐρίσκειται μὲν [ΕΝ ΤΟΙΣ]
ΟΡΕΣΙΝ· Primum scilicet no-
men ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, secundum
ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΤΣΕΩΣ ductum erat,
alterum ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ-
ΤΟΙΣ ΟΡΕΣΙΝ ΕΤΡΕΞΕ-
ΩΣ, nimirum ΟΡΕΙΤΗΣ.
Si ΟΦΙΤΗΝ legisset, illud
certe etymon ipsum dedisset, quod
modo protulit, ΑΠΟ ΤΟΤ
ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΙ-
ΝΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ. In

ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἰδης
 θρηπητῆς Εὐφορβος, ἀρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
 δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερὸν· ἐδὲ ποτ' αὐτῶ
 ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔταη.

430 τέρετο δ' Εὐφóρβω περικαλλεῖ φέρτατος ἀν-
 δρῶν

αἰχμητῆς Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἑσθλὸς ἐμεῖο,
 εἶδος ἀμώμητον, καὶ ἐπ' εἶδει κάρτος ἄρειον
 αἰζηῖ ποθέων δερικλυτῷ, εὐπλοκάμοιο.

τένεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλωμένε εἴ ποτε νόσφιν

435 ἑσθενεν Εὐφóρβοιο μένειν Ἰκετάονος υἱός·

ἀλλ' αἰεὶ λαοίοισιν ἐν ἔρσην ἀντιθέοιο

428. ἱερὸν Ald. 431. αἰχμητῇ vulgo. 432. εἶδος ἀμώμητος.
 καὶ εἶδει κάρτος ἄρειων, vulgo. παρπός ΛΙ. 434. ἀλωμένος vulgo.
 435. φέρειν vulgo.

hoc igitur loco vocem ΕΤΕ-
 ΡΟΣ ab Epitomatore minus
 proprie positam suspicor, for-
 tasse quia credidit *Ophiten* hunc
 diuersum fuisse ab illo, qui su-
 pra memoratur ver. 336—9.
 341—8. Sed de vno eodemque
 lapide utrobique agi credibilis
 est, illic sub persona *Theoda-
 mantis*, et hic iterum sub per-
 sona *Helent*; interposita illa
 (sane poetica) de lapide *Stidert-
 te*, seu *Orite*, mythologia. ΤΥΑ.

431. Quae hinc de Euphorbo
 et Melanippo dicuntur, ea lu-
 cem accipiunt ex Tabella genea-
 logica, quam in principio huius
 libelli posuimus. ΟΞΑΗ.

431. Qui aurem poesi Grae-
 cae assuetam habet, statim re-
 scribet, αἰχμητῆς Μ. ΤΥΑ.

432. Pellima est V. Slothou-
 veri coniectura in Act. Sec.

Trai. vol. III. p. 160. καὶ κάρτος
 ἢ εἶδος φέρειν, *robore quam
 specie praestantior*. Vix, puto,
 dubitari potest, quin ita, ut cor-
 rexi, scripserit poeta. Odyss.
 XVII. 308. ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ
 εἶδει τῷδε. 434. ἐκ ἔρα σοφῇ ἐπὶ
 εἶδει καὶ φέρειν ἦσαν. Κάρτος ὁ-
 ρειον etiam Schneidero placuit.

434. Malim ἀλωμένε, quod ad
 Euphorbum referatur. Concur-
 sum talem diphthongorum no-
 ster non reformidat. V. supra
 ver. 38. ΤΥΑ. Hic locus, vna
 littera mutata, sic expediendus
 est: εἴ ποτε νόσφιν ἑσθενεν Εὐφóρ-
 βοιο φέρειν Ἰκετάονος υἱός.
 ΑΥΗΗΗ. in Bibl. crit. P. VIII
 p. 93. Magis placet, quod in
 mentem venit V. Slothouwero
 in Act. Sec. Trai. vol. III. p.
 160. μένειν pro φέρειν.

καγχαλίων κέραιο μετ' ἵχνια, σύν τε κύνεσσιν
 ἔσπετο σύν θ' ἐτάροις, ἔθελέν τέ οἱ οἶος ἔπασθαι.
 ἥ μὲν κέν μιν πολλὰ πατὴρ μενέαινεν ἐρύκειν,
 440 ἀσχαλόνων ἔόν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
 καὶ Πριάμοιο βίη κεν ἐρήτυεν· ἐδ' ὄγε θυμῷ
 πείθεται, ἐπεὶ ἐκ ἐθέλεισκέ ποτ' Εὐφόρβοιο λι-
 πέσθαι.

ῥεῖά γε μὴν αἰκόντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
 νέρθεν ὑπὸ κρήμης ὀλεσίμβροτον ἰὼν ἐλάσας·
 445 τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοὸς πυρετὸς λάβεν, ἔνεκ' ἔμελ-
 λεν

438. τί μιν οἶος vulgo. 439. ἐρύσσειν vulgo. 441. βίη μιν
 ἐρήτυεν vulgo. 442. πείθετο. τίς κ' ἐθέλεισκε τὸτ' Εὐφόρβοιο λι-
 πέσθαι; vulgo. ῥεῖά γε μὲν Parif. ῥεῖα γέ μιν Ald. I. 445. τὸν μὲν

439. Ἐρύξα vel ἐρύσειν conie-
 cit Musgravius.

441. Μὴν in πὲν mutavi. Si
 quid e v. 439. repetendum erat,
 πὲν repeti, non πλν debuit. Vti-
 tur autem illo πὲν sic, vt supra
 monitum ad v. 110.

442. Vulgata lectio, ἐδ' ὄγε
 θυμῷ πείθετο. τίς κ' ἐθέλεισκε
 τὸτ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; tam est
 inepta, vt mirer hucusque ser-
 vatam, certe toleratam, a viris
 doctis fuisse. Certa est, quam
 recepi, emendatio nostra. Ἐπει
 ὅς contrahantur: v. Canter. ad
 Soph. Philoctet. Adde Hesiod.
 Scut. Herc. 218. θαῦμα μέγα
 φράσσασθαι· ἐπεὶ ὕδαμῃ ἐσθέρη-
 στο. Sic ibi, non φράσσασθ',
 legendum. Similiter Iliad. VII.
 31. Ἴλιν εὐρύσειν· ἐπεὶ ὡς φίλον
 ἔπλετο θυμῷ. Ibi Ἴλιν, vt ali-
 bi, media et ultima produ-
 cta est.

444. V. Indicem in v. ὀλεσίμ-
 βροτον.

445. Τὸν μὲν ἔτ' ὃ ὀλοῖστος
 ἔ λάβεν. Haec corrupta esse ne-
 mo dubitet. Pro ὃ coni. Gelfne-
 rus ὦν, qua mente non video.
 Tentabam. τὸν μὲν ἔτι ζῶντ'
 ἔρος ἔ λάβεν. Sed praestet for-
 tasse ἀδυναμίαν fateari. Τῇ
 Τὸν μὲν ΕΤΙ ΑΤΣΣΩΝΘ'
 ἘΝΟΣ ἔ λάβεν, — vel, pro
 ἔτι λυσσῶνθ', ἔτ' οἰμώζωνθ' —
 vel ἔτ' οἰδαίνωνθ' — vel ἔτ' ὦμ'
 ἀγῶνθ' — vel, si in actiuo legatur,
 ἔτ' ἰλυσσῶνθ'. μνασθ. Ego nec
 Tyrwhitti coniecturam, nec,
 quae Musgravius satis mira ex-
 cogitavit, intelligere me fateor.
 Aliam igitur viam ingressus, ex
 his τὸν μὲν ΕΤΩΟΛΟΙΣΤΕ-
 ΡΟΣΟΤ ΑΑΘΕΝ feci τὸν
 μὲν ΕΠΕΙΤ' ὈΛΟΟΣ ΠΤ-
 ΡΕΤΟΣ ΛΑΒΕΝ. Vtitur
 hoc vocabulo noster infra v.

αὐθι λελείψεσθαι· τόρ' αὖ μιν καὶ μάλλον ἔτειρεν.
 αἰκτεῖρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γένετ' ἐμεῖο,
 αὐτὲ τῷδε λίθοιο διατρήψαντα κέλευσα
 λεπταλὲν ἄχνην ἐπιπασσέμεν· ἔλκει λυγρῷ·
 450 καὶ ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιή κάλλιπε
 νῆστος

τοῖον γὰρ βροτοῖσιν ἀρηγόντα τίκτεν ὀρείτην,
 ὅστε καὶ ἐταμένοις ἄκος ἠρώεσσι κομίζει,
 καὶ σείρησι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσιν.
 ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεὸς ἔρδειν ἀγορεύω.
 455 ὥς καὶ ἔης ποτὲ μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκυσας,
 ἀνδρῶν εὖ μάλα νῆσον ἐπισαμένης ἀκέσασθαι,
 Βεκολίδης Εὐφορβος ἀγαυῶ-φάσκεν ὀφίτε

ἔτ' ὡς ὀλοότερος δ' ἰάθην, vulgo. F. ὦν G. K. N. 447. οἰκτεῖρω Pa-
 rif. Ald. I. 452. κομίζειν Ald. I. 455. ἐμῆς vulgo.

628. Melanippo νῆστος mox tri-
 buitur v. 450.

446. Metuebat; ne post no-
 vum vulnus immedicabile re-
 linqueretur a sociis et amicis,
 ut prius ob vulnus ex sagitta
 Herculis destitutus fuerat. G. K. N.

446. Haec scilicet de Mela-
 nippo apertissime dicuntur, de
 Philoctete, nescio. quomodo,
 dici voluit Vir Cl. T. Y. R.

451. Ὀρείτην hunc esse σιδη-
 ρήτην, manifeste patet ex v. 75.
 Vid. No. ad lemma huius ca-
 pituli. G. K. N.

455. Ὡς καὶ ἐμῆς ποτὶ μη-
 τρὸς A. Hic locus hypothese
 nostrae aduersari videatur. Quo-
 modo enim Helenus de Abar-
 bareae, quasi matre sua, loqui
 possit? Sed pro ἐμῆς omnino
 reponendum est ἐῆς: ut Hele-

nus iam referre intelligatur,
 quae Euphorbus, Bucolionis
 filius, ex matre sua Abarba-
 reae audita, memorare solebat,
 de lapide Ophite. Abarbareae
 autem, secundum Homerum Il.
 Z. 21. Bucolionis coniux; Eu-
 phorbus, secundum nostrum in
 hoc loco, Abarbareae et Buc-
 lionis filius. Cur autem noster
 in hoc loco, spreto Homeri au-
 ctoritate, vel notum illum Eu-
 phorbum, Panthoi et Phronti-
 dis filium, Abarbareae et Bu-
 colioni attribuerit, vel novum
 quendam Euphorbum induerit,
 mihi non liquet. Nihil est in
 superioribus, quod non Home-
 rico Euphorbo optime conueni-
 nit; nihil hic, quod non a ve-
 ro, ut ita loquar, Bucolionis et
 Abarbareae filio dici poterat.

Φάρμακα, μὴ μένων ὄφεων κατένωπα δύνασθαι,
 ἀλλὰ καὶ ὄφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἥδ' βαρεῖαν
 460 ἐκ κεφαλῆς ἔλκεν ἰδύνην. ἥδη δέ τιν' ἀνδρῶν
 οὐασὶ δηθύνοντα καθήρας ὥπασεν αἶψα
 καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐρήκοον ἔμμεν' αἰοιδῆς.
 ἥδη καὶ τινα φῶτα, χόλω χρυσῆς Ἀφροδίτης
 ἔργα πρὸς ἡμρόεντα γάμων ἀμενηνὸν ἔοντα,
 465 μεμνησθαι φιλότῃτος ἀκασσάμενος προβάλλεν.
 ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλης μιν, ὁδωδὴν ἐρπετὰ τοῖο
 Φεύζεται, εἰδ' ἔτι πῶ μενέει σχεδόν, εἰδ' ἐνὶ χεῖρῃ,
 Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρνυμένησιν,
 τείροντα θνητὸς ἔχεπευκέϊ πάντας αὐτμῇ.
 470 χροῖῃ δ' αἰθαλόεις, πλατύς, εἰ μέγας ἔπλετ'
 ἰδέσθαι.
 καρφαλέῃ δ' ἵκελον πεύκη φλόγα διὰν ὀρίνει.

458. μῶνον vulgo. 460. ἔλκεν Parif. Ald. I. 465. χρυσῆ vulgo.
 466. βάλους vulgo. 467. εἰδ' εἰ Ald. I. εἰδ' Ald. I. 468.
 Vulgo praefigitur titulus: XII. ΓΑΓΑΤΗΣ. 470. δ' omittit
 Dinn. p. 164. ἔπλετ' vulgo. ἔπλετ' Dinn. p. 164.

Metrum autem Βυκολίδης Αἴση-
 ποσ implet non prius quam
 Βυκολίδης Εὐφορβος. ΤΥΡ. Εἴς
 etiam Schraderus in Emend.
 praefat. p. XV. e Tzetzae Chil.
 XIII. 574. et I. 228. Εὐφορβος
 Φροῦτίδος υἱός, καὶ Ὁμηρον,
 καὶ Πάνθον. Ὁρφεὺς Ἀβασθα-
 ρίης δὲ καὶ Βυκολίδην λέγει.

458. Recte Schraderus in
 Emend. praef. p. X. corrigit
 μόνων. Schneiderus comparavit
 Plinium XXXVI. 11. de ophi-
 te: duo eius genera: molle
 candidum, nigricans durum:
 dicuntur ambo capitis dolores

sedare alligati, et serpentium
 icus: et mox: contra serpen-
 tes autem a quibusdam lau-
 datur praecipue ex his, quem
 tephriam appellant a colore
 cineris.

468. Φεύγει κνίσσῃσι, vi ver-
 su vlt. ἐλαύνων κνίσσῃσι. GESN.

470. Pro ἔπλετ' reposui ἔ-
 πλετ' ex coniectura H. Stephani. ΤΥΡ.

471. De hoc versu vid. Sal-
 mas. ad Soli. p. 178, bE.

GESN.

471. Hunc versum, vii edi-
 tur, repraesentat Salmastius. Ip-

ἀλλ' ὁλοὸν ποτὶ ῥίνας ἄγει μένος· ὅδ' ὄγε Φῶτας
 λήσεται, ὦν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἄπο νῆσον ἐλέγχει.
 γνάμψει γὰρ σφέας αἵψα χαμαὶ προπρηνέας
 ἔλκων·

475 οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρῃ πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο
 τρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ
 γαῖαν.

τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρεται, ὅππότε ἴδῃσι
 πῆματα πάσχοντας κεραὶ πόδας ὠκέα Μῆνη.

473. λήσεται ὦν καθέλοις Ald. I. λίσσεται ὦν καθέλοις Paris.
 ἐλέγχει Salm. ad Solin. p. 178. b E. ἐρύχει vulgo. 475. ἀφας
 οἰμοιο Ald. I. ἀφρισμοῖο ed. Gelfa.

ſe malim ſcribere, καρφαλέη δ'
 ἕκλος πεύκη. T Y A.

473. Pro ἐρύχει coni. ἐλέγ-
 χει Salmaſius ad Solin. l. c.
 Ingenioſe, ſi non vero. Ipſum
 vide. T Y A. Attulit Salmaſius
 locum Plinii XXXVI. 34. de
 gagate: *deprehendit fonticam*
morbum, et virginitatem, ſuf-
ſius: et Appuleii in Apolog.
p. 303. Quod ſi magnum pu-
tare, caducum deſicere,
quid opus carmine fuit? cum
incenſus gagates lapis, ut
apud phyſicos lego, pulcre et
facile hunc morbum exploret:
cuius odore etiam in venali-
tiis vulgo ſanitatem aut mor-
bum venalium experiantur.
 Cum hiſ conſentiunt, quæ hic
 dicuntur, nec poteſt ſermo de
 depellendo morbo eſſe.

475. Ἀφας οἰμοιο hexame-
 trum finire nullo modo poteſt:
 nec, puto, ſententiam quis-
 quam tolerabilem excuſperit.
 Ἀφρός, ſπυμα, proprium Epi-

lepticorum ſymptoma et ſignum
 etc. Verbo venia dignus eſſe
 mihi videor, cum lectionem li-
 brorum omnium h. e. pauco-
 rum immutavi. O A S K.

475. Recte quidem; ſed non
 debuit tacere, Salmaſium ean-
 dem emendationem dudum pro-
 poſuiſſe, l. c. Nam ἀφραſμοῖο,
 quod ibi legitur, eſt per erro-
 rem typographi, opinor, pro
 ἀφριſμοῖο. T Y A. Vocabulum
 ἀφριſμός, ab H. Stephano ne-
 glectum, Scottus e Fauorino
 in v. ἀφλοιſμός attulit. Habet
 etiam ſcholiaſtes Hom. ad Iliad.
 XV. 607. Quo minus ἀφριſμοῖο
 reponi debuit, ſed ἀφλοιſμοῖο.
 Hómerus Iliad. XV. 607. ἀ-
 φλοιſμός δὲ περὶ τόμα γίγνετο.
 Heſychius: ἀφλοιſμός, ἀφρός.
 Vide ibi interpp. et Tollium
 ad Apollonii Lex. p. 182.

477. Malefica hic Diana, ve-
 natrix, ſagittatrix, gaudet ſup-
 plicii a ſe immiſſis. Epilepti-
 corum paroxyſmi a Luna h. e.

480 *θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα*
καπνὴν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναίσσοντα δέχεται,
ἀθρόος ἔνδοθεν ἄκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
ὅστε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
κίκλεισαι. τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
δερχομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα
 485 *τηδύος. ἐκ γὰρ νῆσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.*
ἄλλὰ τε πῶς ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα
ῥέζειν
οἶδα· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἐρπετὰ τέρπει.

Σκορπίε, σείο δὲ λαῶν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἤρωσ
ἀγλαὸς Ὠρίων ἐκ ἔκλυεν· ἦ γάρ, οἶώ,

480. αἰσσοῖτα vulgo et ap. Dinn. p. 580. 482. γυναικείης AI.
 483. κέκληται AI. Parif. αὐτόν vulgo. 484. δερχόμενοι γάννυν-
 ται ἄφαρ θόλον vulgo. θόλον Gelfn. Tyr. 488. Vulgo praefigitur titu-

Diana pendere olim existima-
 ti.

ο ε ε ν.

479. Illud ἀμφιβεβῶσα pul-
 chre declaratur ex Ιλ. Α, 37,
 vbi ἀμφιβέβηκας est ex gestu
 v: g. patris sumtum, qui pue-
 rum vti tutum praestet, inter
 diuaticata genua recipit. ο ε ε ν.

480. Vt metrum impleatur,
 scribendum ἀπαίσσοντα. τυρ.
 Melius Musgravius et Schrader-
 us Em. praef. p. VIII. ἀναίσ-
 σοντα.

484. Emendatio pulchra et
 vera proposita a Bernardo V.
 C. ad Synes. de Febrib. p. 127.
 Docere potest Foelliana Hippo-
 cratis Oeconomia, τὴν θολὸν
 esse proprie atramentum sepiæ,
 θολερά autem dici inprimis de
 imi ventris humoribus et feci-
 bus turbidis, nigricantibus. Ip-

sa adeo θολερά ἐπιμήνια sunt
 apud Hippocratem. Res mihi
 videbatur manifesta adeo, vt re-
 cipere in contextum Orphei
 eam, siue coniectura est, siue
 e MS. emendatio, non dubita-
 rim.

ο ε ε ν.

484. Editt. priores habent θό-
 λον. τυρ. Gelfnerianae versio-
 nis nullum est in Graecis ve-
 stigium. Ea sic habet: *τυρ*
vero illam ab afflatu lapidis
tam facile impuri feces ven-
tris ebullire adspicientes, gau-
dent. Ineptum est αὐτόν,
 (quod quidem Gelfnerus ad
 ἰχώρ refert) sequente θολόν.
 Prauum etiam δερχόμενοι, quod
 Schneiderus in δερχόμεναι mu-
 tabat. Nam et praecedebat sin-
 gularis, et sequitur. Vitiosum
 etiam γάννυνται, quod γάννυνται

490 πικρῆσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνησιν,
μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄσρων.

Οὐδ' ἔγε κορσήμεντα λίθον κλύειν, ἔνεκα μιχθεῖς
δριμέος ἐν σκορόδοιο καρῆατι, τοξευτῆρα
πευκεδανῶν ὠκισα βελέμενων σκορπίον εἶργει.

495 τὴν μὲν ἐγὼ κίρση μάλ' εἰκότα Φημί βροτεῖη
παύειν, ὀξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα Βάκχω,
ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
πέτρον δ' ὅς κεν μίξῃ ἐνὶ ροδόεντι ἐλαίῳ,
βάψας ἐκ πυρὸς ἱπτόν, ἐναυχενίαις ὀδύνησιν

lus: XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ. 490. F. πεπαρμένον G. B. N. Sic Diann. p. 750. sed idem p. 560. πεπαρμένος, vt vulgo. 491. κεν ἐπεὶ οὐ θέλεσκέμεν ἄσρων vulgo. 492. Vulgo praefigitur titulus: XIV. ΚΟΡΤΩΩΔΗΣ. ΚΟΡΙΦΩΔΗ ΑΙ. 492. κορσιόμεντα vulgo. 494. Πευκεδανῶν Bernard. ad Pallad. de Febr. p. 70. pulchre! G. B. N. ἡπεδανῶν vulgo. 498. μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι vulgo. 499. κάψας ΑΙ. Paris. ὁπὸν et ὀδύνασι vulgo.

prima breui esse debebat. Itaque scripsi: τότε δ' αὐτὶς ὑπὸ πνοῇσι λίθοιο δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα νηδύος.

490. Reposui πεπαρμένον, ex coniectura Gesneri, pro vulgato πεπαρμένος. T. Y. R. At repugnat accusatiuus illi lectioni, quam in sequente versu probat. Caeterum v. Indicem v. πεπαρμένος.

491. Non video, ad quae ἐπεὶ referri potest. Scribendum suspicor, μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄσρων. Magis quam sua astra habere illum (lapidem scil. Scorpionem) voluisse. T. Y. R. Idem mihi quoque in mentem venerat

492. Οὐδὲ ὁ αὐτὸς Ὀρίων περὶ τῷ λίθῳ ἤκουσεν, ὡς ὠφελεῖ τῆς σκορπιόδότητος. Schol. MS. Paris. T. Y. R. Walchius in An. tiq. medic. select. dist. VI. pro indice, qui vulgo ponitur, κορυφώδης legi vult κορσοειδής, et pro κορσιόμεντα scribi κορσωδέντα, quod crinitum interpretatur. Contra disputat V. D. in Bibl. philolog. Göttingensi vol. II. p. 205 seqq. qui κορσήμεντα scribendum censet. Quod verum iudicavi.

494. Certa emendatio Cl. Bernardi. Verbum virumque Homericum. Sed ἡπεδανὸς imbecillius, quod hic plane contrarium, πευκεδανὸς mortifer. G. B. N.

499. In ὁπὸν primam produci propter asperitatem conso-

500 ἄλκιος ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῦ κερα-
σθεῖς,

ὑδατος ἀττηρὴν ἐλέκει κατὰ γαστέρος ἰλύν,
ἣ τε καταίγδην ὑπὸ νέστερα νηδύος ἀνδρῶν
δυομένη, φέρει ὄγκον αἰκία βεβώνεσσιν.

Ἴσθι δ' αἰμαλδύνειν σκορπήια κέντρα δύνα-
σθαι

505 καὶ Περσηιάδαο μένος μέγα κραλλιοιο,

501. ὕλην vulgo. 503. δευομένη vulgo. 504. Vulgo praefi-
gitur titulus: XV. ΚΟΤΡΑΔΙΟΝ. 505. καίπερ σηῖδαο ΑΙ.
καὶ Περσηιάδαο vulgo et Dinn. p. 419.

nantis, iam dictum ad 11, 37.
[375] Sed quid tibi vult βάψας
ἐκ, vel ἐκβάπτω? An ὁπὸς ἐκ
πυρὸς est succus feruens, ut est
de igne vel ex igni ablatus?
Sed forte melior est altera le-
ctio πάψας, fumens, glutiens.
Mihi N. L. cum nec quis ὁπὸς
hic ex lapide parctur, videam.

ΟΞΣΝ.

499. In his misere corruptis
non mirum est haesisse Gesne-
rum. Totum locum sic fere
constituendum suspicor. Πέτρῳ
δ' ὅς κεν μίξειεν θυδόοντι ἐλαίῳ
βάψας ἐκ πύως ὁπῶν, αὐχενίαις
ὀδύναισι ἄλκιος ἄγει. *Lapidi
autem huic si quis immiscuerit
rosaceo oleo tinctum ex colo-
stro coagulatum, colli dolori-
bus remedium affert.* Πέτρῳ,
opinor, necessario reposui pro
μίτρῳ. Πῶς, Latinis colo-
strum, est πρῶτον γάλα, pri-
mum lac post partum cuius-
cumque animalis. Apud Ari-
stoph. Σφ. 708, est nomen ma-

sculinum, prima syllaba produ-
cta, ad quam normam hic scri-
bendum esset πύω, sed recen-
tiores grammatici neutrum vo-
cant. V. Etymol. M. in Υ. Pro-
fecto, 'ἵ prima syllaba corrip-
posset, ad vulgatam scripturam
quam proxime accederet πύως.
'Εναυχενίαις mutavi in αὐχενίαις,
ut versus staret. ΤΥΡ.

Ibid. Ὁ αὐτὸς τὰς ἐν αὐχέ-
νι ὀδύνας παύει μίχθεις ῥοδε-
λαίῳ καὶ ὁπῶ. Schol. MS. Pa-
rif. ΤΥΡ. Hoc scholion firma-
ret sane quodammodo Tyrwhit-
ti coniecturam, nisi probabile
esset, ex corrupta lectione ὁπῶν
istam interpretationem ortam
esse. Quare praetuli, quod ad
sensum planius, ad mutationem
lenius est, ὁπτόν, in quod inci-
derunt Musgravius et Schrader-
us in Emend. praef. p. VIII.
Sed praeterea μέτρῳ non in πέ-
τρῳ, verum in πέτρῳ, et μί-
ξειεν, etiamsi numeri non ad-
monerent, in μίξῃ ἐνί, mutari
debut.

- 525 ἡ τέ οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη εἰν ἀλλ' ῥίζα·
 Φλοιός θ' ὅσπερ ἔην· Φλοιός δέ γε λαΐνός ἐστιν.
 τερπωλὴ δ' ἡδεῖα θεωμένε· εἰς φρένα σεῖο
 βήσεται· ἐγὼ δ' ἐκ. οἶδ' ὅτι μοι θέλγητρον. ἰδόντε
 αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· εὐδὲ δύνανται
 530 ὅσσε κορσεθῆναι θευμένε, ἀλλά με θάμβος
 σεύει ἐνὶ σέρνοισιν οἶόμενον τέρας εἶναι·
 καὶ οἱ πισεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄπιστον·
 ἀλλ' ὃ Γοργεῖν μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν
 σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· εὐδ' ἄρ' αἶσα

Περσεύς

- 535 ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἠγήσασθαι.
 Γοργόνα γὰρ Περσῇ δρακοντοέθειραν ἀκέεις

525. 'Η οἴτ' A I. 526. Φλοιός πεν λαΐνος vulgo. 527. δῆ-
 δια A I. Parif. θ' ἰδία vulgo. F. ἡδεῖα. G E S N. 528. Βήσεται, ἐγὼ
 A I. 530. ὅσσε Iunt. θεωμένε, ἀλλά γε vulgo. F. θεωμένε.
 G E S N. ἀλλά με Ald. I. 531. σεύει ἐνὶ σέρνοισιν οἶόμενον vulgo.
 σεύηται σέρνοισιν Ald. I. Parif. οἶόμενον Parif. 532. ἔολπα μιν vulgo.
 533. ἀλλά τε Γοργ. μ. ἐτώσιον vulgo. 534. εὐδ' ἄρ' αἶσα Iunt. 536.

continuationem aliquam notare,
dū habebas. G E S N.

527. Τερπωλὴ δ' ἡδεῖα. Sic
 edidi ex coniectura Gelfneri.
 Editt. A. I. et MS. Parif. ha-
 bent δῆδια. T Y A. 'Ηδεῖα etiam
 Schraderus in Obff. p. 77. et
 in Emend. praeftat. p. LVI.

530. Vt metrum fulciat, con-
 iicit Gelfnerus θεωμένε. Malim
 τεθεωμένε. T Y A. Immo scri-
 bendum θευμένε. Hefychius:
 θεύμενοι, θεωρῶντες.

533. Sententia, opinor, re-
 quirir vt legamus, μὴ ἐτώσιον,
 non vanum. T Y A. At quid
 ἀλλά τε? quid ἔολπα μιν? quid
 ἀλλά γε θάμβος? In hoc qui-
 dem Aldus corrigendi viam

monstravit. In reliquis ita re-
 stituendus est poëta: καὶ οἱ πι-
 σεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄ-
 πιστον· ἀλλ' ὃ Γοργεῖν μὲν ἐτώ-
 σιος ἀνθρώποισιν σμερδαλέην κε-
 φαλὴν φάτις ἔμμεναι.

535. Πέλεται ἠγήσασθαι, pu-
 tandum est. Necessitatem et-
 iam quandam significat v. 67.
 [570.] G E S N.

536. Γοργόνα γὰρ Περσίδα. Reddunt *Gorgonem Persidem*. Quo sensu non video. Sine dubio. rescribendum est, Γοργόνα γὰρ Περσῇ δρακοντοέθειραν ὃ. *Gorgonem enim a Persaeo anguicomam* audis — do- mitam fuisse. T Y A. Sic etiam Musgravius.

Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
παρθένον ἀργαλήην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
ἀνθρώπων, οἷσιν κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλεν ὄσσε·

540 οἳ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθήσαντες
αἶση λαϊνῇ τεθνηότες ἐσήκασιν.

τὴν δ' ἔτ' εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
ἄρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἔῴσα,
οὔτε κασιγνήτῳ κέλετο, κρατερόφρονι Φωτί,

545 χρυσοπάτρῳ Περσῇ φονευομένην περ ιδέσθαι,

Περσίδα vulgo. Περσηίδα Paris. Ald. I. Dinner. p. 185. 548. ἀνά-
σχετον vulgo. ἀάσχετον Bernard. ad Synes. de Febr. p. 164. ἀθήσα.
AI. 541. λαῖνοι AI. λαῖνοι τεθνηότες vulgo. 544. 545. vul-
go inuerso ordine leguntur. 544. κέλετο vulgo. 545. χρυσαό-
φῳ vulgo. χρυσαύρῳ Ald. I. Dinn. p. 632.

539. Frustra B. Slothouwe-
rus: ἀνθρώποισιν, ὅσοι κεν ἐπ'
ἀνδροφόνῳ βάλλον ὄσσε.

540. Pro vulgato ἀνάσχετον
reposui ἀάσχετον ex coniectura
Bernardi ad Synes. de Febr. p.
164. τυη.

541. Αἶση λαῖνοι. Elegan-
tius, opinor, esset. Αἶση λαῖ-
νῇ. Fato lapideo. τυη. Sic
etiam Musgrauius.

544. 545. Transponendos
censet, et 42 ponendum ante
41, Pierfo. Veris. p. 151. Et
fuerit sic faciliior constructionis
ratio. Sed sunt plura in his
carminibus impeditiora, quæ
ipse auctor non refugit. οπην.

544. 545. χρυσαόρῳ Περσῇ
φονευομένην περ ιδέσθαι, ὅτε κα-
σιγνήτῳ κέλετο κρατερόφρονι
Φωτί. Hos versus, ut Pierfo-
nus suadet, transposui. Mirum
est Gesnerum contra emendas

tionem tam certam oculos clau-
dere voluisse. τυη. Praeterea
κέλετο scribendum. Supra v.
15. ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται
Χρυσόφραπιδ ὄλβῳ ζῶειν τερο-
μένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
Neque χρυσαόρῳ vitio caret,
quod vel ex metro patet. Con-
tractionem certe non magis ad-
miserim, quam in Hesiodico il-
lo, Theog. 281. ἐξέθορε Χρυ-
σάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος
ἵππος: vbi recte Guietus ἐκθο-
ρε. Reposui, quod prope ad
librorum veterum lectionem
ΧΡΥΣΑΤΡΩ accedit, ΧΡΥ-
ΣΟΠΡΩ, i. e. χρυσοπάτρῳ.
Χρυσόπατρος Perseus Lycophro-
ni dictus v. 838. Ita Xerxes, a
Perseo oriundus, apud Aeschyl-
lum Pers. 77. χρυσογόνος γενεῆς
ισόθεος Φῶς. Nonnus Dion.
XLVII. 518. p. 1232, 29. ἀλλὰ
πατὴρ Περσῆος Ὀλύμπιος ὁμ-
βρος ἐρώτων χρύσεος εἰς γάμον
D d 2

ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κέρησι
 ἦκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμψάνυχον ἐ προιδέσσης
 ἀμφιβαλὼν ἄρπην Κυλληνίδα λευκανήσιν.
 τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν
 ὀπωπή,

- 550 καὶ συγεῖτο Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαιὸν
 πολλοῖς αἰσίμον ἔπλετ' ἐναιρομένοις ὑπὸ νεκρῆς.
 ἀλλὰ τότε αἰγιαλὸνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἦρως
 ἐλθὼν, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσση,
 θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέεσσαν
 555 Γοργεῖν κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνησιν.
 ὄφρα δ' ὄγ' ἐν δίνησιν ἀναψύχεσκε φίλον κῆρ,
 σείχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνου, δολιχῆς τε κελεύθου,
 τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
 αἵματος, οἳ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράτι
 θάμνοι.

547. ἐξόπισθε A I. 550. μολεῖν A I. 551. ἐναιρομένης vulgo. 553. θαλάσσης vulgo. 555. βοτάναισι vulgo. 556. ὄγε δίνησιν Paris. Ald. ἀνεψύχεσκε θαλάσσης vulgo. ἀνεψύχεσκε Iant.

ἦλθε. Ibidem v. 553. δείξον ὅτι χύσειον ἔχεις γένος.

548. Κυλληνίδα, quod a Mercurio acceperat. Apollodor. II. 4, 2. Tzetzes ad Lycophr. l. l.

551. 'Εναιρομένης. Malim ἐναιρομένοις. TYN.

553. Malim θαλάσση, in mari, vt interpres reddidit, vi sententiae cogente. TYN. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc. Traj. vol. III. p. 161.

556. Vulgata lectio, ὄφρα δ' ὄγ' ἐν δίνησιν ἀνεψύχεσκε θαλάσσης, dupliciter vitiosa est, et propter augmentum in ἀνεψύχεσκε, (vide quae Fischerus at-

tulit ad Well. II. p. 340 seq.) et quia pronomen ε, vel simile, abest. Ego quidem, persuasum habens θαλάσσης aut ex interpretatione, aut ex aberratione ad v. 553. natum esse, φίλον κῆρ posui. Homerus Iliad. XIII. 84. οὗ παρὰ νηυσὶ βοῶσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ. X. 574. αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν πῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν ἴψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχεν φίλον ἦτορ. Apollonius Rhodius II. 937. ὃ ἔνι κύρῃ Λητωῖς, ἄγχεθεν ὅτ' ὕρανὸν εἰσαναβαίνει, ὃν δέμας ἰμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν.

560 ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες
 λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον αὖραι,
 πήγνυον, ὥστε σε πάγχυ λίθον σερεὴν οἴσασθαι·
 οὐδὲ τ' ἔην οἴσασθαι, ἐπεὶ σερεὴ λίθος ἦεν.
 ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ
 ἔμπης

565 ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης ἐκ ὤλεσεν εἶδος.
 τὴν μὲν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρὴν.
 ἀμφασίῃ δ' ἦρωα λάβεν θρασύν, ὥς ἐνόησεν
 ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἶψα
 κίεσα

560. σφιν vulgo. 561. Ὦρα vulgo. 562. πήγνυον δ' ὥστε
 Ald. 564. ὄλεσεν vulgo. 565. ὀλλομένης et ὤλεσεν vulgo. 566.
 τὴν μὲν ἄρα χρονίην vulgo. F. χροίην. ο. κ. κ.

560. Metro conuenientius ef-
 fet σφίσιν. T. Y. A. Sic etiam
 Musgrauius et Schraderus Em.
 praef. p. VIII.

561. Scribendum est diuifim
 περὶ πήγνυον, ut repetitio τῆ
 πήγνυον in versu sequente mol-
 lior euadat. Sed quid *Horae*
 hic agunt? Non dubito repo-
 nendum esse Ἀῦρα. *Aurae* sci-
 licet *cruorem circa vtrigula*
compingere probabiliter dicant-
 tur; eadem etiam *marts filiae*
 poetice, nec inuenuste, appel-
 lentur. Et quidem sic appel-
 lantur in Hymno, qui Orphei
 vocatur, LXXX. v. 1. Ἀῦρα
 ποντογενεῖς, Ζεφυρίτιδες, ἡγε-
 φοῖται. T. Y. A. Sic etiam Mus-
 grauius, et Schraderus, l. l.
 qui et hymnum istum affert, et
 Euripidis *ποντίας* Ἀῦρα Hecub.
 448. et Ouid. Met. XV. 416.

Eandem correctionem ex Ber-
 nardo in vita Reiskii p. 409. me-
 morauit Schneiderus. De περι-
 πήγνυον nondum assentior Tyr-
 whitto, qui videam similiter di-
 xisse Euripidem in Bacchis 1053.
 λαβὼν γὰρ ἐλάτης ὑγρὸν αἶρον
 κλάδον, κατῆγεν, ἤγεν, ἤγεν
 εἰς μέλαν πέδον. In Euripide
 hoc minus de corrupta lectio-
 ne cogitandum puto, quod, et-
 si variata oratione, eandem
 dictionis figuram imitatus est
 Nonnus XLVI. 152. p. 1188,
 17. ἀφρότατον δὲ κόρυμβον ἀφει-
 δέι χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς
 πέδον ἔλκε, in eiusdem fabulae
 expositione. Haec ratio lo-
 quendi frequens in Germanica
 lingua est.

566. Pro vulgato χρονίην re-
 posui χροίην, monente Gesne-
 ro. Et ita interpretes videtur

Διογενὴς πολὺμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
 570 θῆκε δ', ἀδελφεῖϋ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο,
 αἰεὶ κεράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
 ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη,
 Φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς Φύξιν ἰόντα,
 ἢ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις,
 575 ἢ περῶν ἄλλα δῖαν εὐστέλμῳ ἐνὶ νηϊ.
 καὶ γὰρ Ἐνυαλίβιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
 καὶ λόχον ἀνδροφόνων Φεύγειν ἀπὸ ληϊσῆρων,
 καὶ πολὺν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
 ἐσθλὴν κεράλιον βίην θνητοῖσιν ὀπάσσαι.

570. Vulgo interpungitur: θῆκε δ' ἀδελφεῖϋ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο. αἰεὶ etc. 571. κεράλιον vulgo. 572. ἀγελλῶν ΑΙ. 573. Φύσιν vulgo. Φύξιν Ald. I. 574. ἢν δολιχὴν vulgo. 575. περῶν vulgo. περῶν Ald. I. Paris. 577. χρόλον ἀνδροφόνον vulgo.

legisse, qui veruit — *colorem*.
 ΤΥΡ.

570. Haec paullo aliter legi et distingui velim. Θῆκε δ', ἀδελφεῖϋ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο, αἰεὶ κεράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι. *Fecit autem, ut fratris gloria immortalis fieret, Coralium in aeternum priorem naturam mutare.* ΤΥΡ.

573. Etiam de h. l. bene meritus Cl. Bernardus ad Synes. de Febrib. p. 95. Φύξιν hic solum locum habere; Φύξιν esse nihili, vel sine libro potest ex contextu orationis intelligi.

ΟΞΕΝ.

573. Bernardi coniecturam verissimam credo. Φύξιν autem accipienda est pro quavis profectione; ut *fuga* in illo

Virgilii Georg. I. 286. *nona fugae melior*. Quinetiam minorem interpunctionem post ἰόντα poni velim, ut duo versus sequentes cum hoc sic connectantur. Ἡ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις, ἢ περῶν ἄλλα δῖαν εὐστέλμῳ ἐνὶ νηϊ. *Vel longam ingrediens viam si illud habeat quis, vel transiciens mare, etc.* MS. Paris. habet περῶν. ΤΥΡ. Scripsi περῶν.

577. Lege, transpositis litteris, καὶ λόχον ἀνδροφόνον Φεύγειν ἀπὸ ληϊσῆρων. Λόχος proprie dicitur de latronibus. Vide Cl. Valckenarium ad Bion. Carm. 15. ΛΥΗΝΚ. in Bibl. Crit. P. VIII. p. 94. Ἀνδροφόνων Bernardus in vita Reisk. p. 409. notante Schneidero.

580 γλαυκὴν δ' ἐγρεκύνδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κικλήσκουσιν.

Φάρμακα δ' ὅσα πέλονται αἰτάσθαι, καὶ κα-
τάδεσμοι,

ἀραί τ' ἀγνάμπτοισιν Ἑρινύσι πάγχυ μέλυσαι,
εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον ἔκ ἐνόησεν

585 ἀνὴρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἦδ' ἐπασιδᾶς
σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν,

πάντων ἀντίλυτρον δῆεις κρατερώτατον εἶναι.

κόψας δὲ σπείρον ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·

καί τοι λοιγὸν ἅπαντα τῆς ἀπάτερθεν ἀρεθῆς,

590 αὐχμῆς τ' ἐξελάσει σαχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
ἀτηρὴν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμνοισι

580. γλαυκὴν A I. ἀταρβέα Ald. I. 584. μύσος A I. Dinn. p.
502. qui addit: *sed rectius fortasse legimus* μύσος *piaculum*.
Ac μύσος vulgo. F. κεύθων. G E S N. 586. τελέουσιν vulgo. F. τε-
λέουσι. G E S N. 587. ἀντίλυτρον A I. δῆεις A I. 589. ἅπανεργεν
vulgo.

580. Nunc rationem reddit
virium, quae tribuuntur cura-
lio. Inuocant, qui hoc lapide
viuntur, Mineruam, quae illum
monimentum suae de Gorgone
victoriae esse voluit. Tale et-
iam est quod v. 96 dicitur de
Ioue filium suum Persea hono-
rante.

G E S N.

582. Κατάδεσμοι nescio, qui,
vincula, quibus impediti homi-
nes non possint vel maritalibus
officiis fungi, (*das Nestel-
Knüpfen*) vel quo velint per-
gere, nec hodie in obliuionem
superstitionum venere. *Defi-
xiones*, credo, commodè hic
reddi possunt. Contrarium est
solvere.

G E S N.

584. Nescio an commodè di-
catur aliquis occultare quod se
habere nesciat. Nempe κεύθων
passiue sumitur, ut Sophocl.
Aiac. Flagell. 641 ἄδῃ κεύθων
mortuus. V. Schol. ad eum
locum. Est etiam in Oedipo
Tyr. 977 θανὼν κεύθει κάτω δὴ
γῆς.

G E S N.

584. Σπείδων Bernardi coni.
l. c. memorauit Schneiderus.
Mirum est haec hic viros
doctos.

586. Τελέουσιν etiam Bernard-
us l. c.

589. Ἀπάτερθεν, credo, me-
rus error est pro ἀπάνευθεν. τυα.
Ἀπάτερθεν Schneiderus.

ἀγρῶ τραῦμα φέρουσιν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι.
 βρωτῆρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάξει,
 εὐλαῖς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
 595 ἦτε κατ' ἐρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρή,
 ἀμφὶ περὶ σαχύεσσι περισμύχουσα κἀθῆται.
 ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
 φαίσει, καὶ Κρονίδαο παρὰ ἰσσοισι κεραυνοί,
 παιδὸς ἔθ' κλέας ἔτοι ἐτάσιεν ἀζομένοιο.
 600 κείνα πικλὺ πρῶτισον ἀνερχόμενος περάτηθεν

594. Ἐρυσίβην A I. 596. περισυνέχουσα vulgo. περισύνχουσα Ald. I.
 πῆρσιν μύχουσα Paris. 600. ἀνερχομένοις vulgo. F. ἀνερχόμενος. G E S N.

595. Ἀλαπάξει fortasse scribendum, quia et praecedit et sequitur futurum.

594. In hac formula, quae res per duplex τὲ coniunguntur, visitata est productio prioris τῆ. Exemplum nunc satis habeo vnum afferre, ex Odyss. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκα τε. Alia vide in praefatione, eo in loco, ubi de productionibus disputatur, ad Dionysium Perieg. 469.

596. Περισμύχουσα. Circum-
 uolans. Sic MS. Paris. Vulgo
 περισυνέχουσα. τ τ α. Debueram
 notare vocem ΠΕΡΙΣΜΤ-
 ΧΟΤΣΑ nostro iam pridem
 restitutam fuisse ab eruditissimo
 Ruhnkenio ex coniectura. V.
 Timae. Lex. p. 80. IDEM. P.
 122. nouae ed. Sic etiam Mus-
 grauius et Schraderus in Emend.
 praef. p. IX. Bernardus l. c.
 p. 409. probante Schnodero,
 περὶ σμύχουσα. Sed pleonastice
 noster etiam alibi loquitur, ut

v. 358. ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ πέρι
 τ' ἀμφὶ τε.

600. Primo legendum puto
 ἀνερχόμενος, ut ad Mercurium
 referatur, compingentem semper
 inter superos atque inferos. Fa-
 bulae, monstra, sacra omnia
 occulta, sunt pars inferorum.
 Sextus Aeneidos satis hoc do-
 cet. Quibus aut vnde ἀνερχο-
 μένοις Curialium attulerit Mer-
 curius, non temere aliquis do-
 cuerit. Illud περάτηθεν ad tra-
 iectum fluuiorum infernalium
 pertinet: vel maiori cum lati-
 tudine ad illa spatia, quae lu-
 cem et ἄδην, conditionem eo-
 rum, quae in sensus nostros in-
 currunt, et quae latent, distin-
 guunt. Vnde insulas mortui
 inhabitant: de quibus est in
 Praelectione nostra secunda di-
 ctum.

G E S N.

600. Ἀνερχόμενος, ex conie-
 ctura Gesneri, in textum rece-
 pi, pro vulgato ἀνερχομένοις.
 Sed commentum eius de περά-

καράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργεῖζόντης.
 τῖνῃ δ' ἀκρήτοιο μετ' οἶνῃς πινέμεν αἰεὶ
 μέμνητο, πευκεδανῷ ἐνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπεν.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτε Βρομίοιο,
 605 μορφήν παντοίην ἐπιειμένον, ἑσθλὸν ἀχάτην.
 πολλὰ μὲν ἔν ῥέα γ' ἐστὶν ἀχάτε χρώματ' ἰδέ-
 σθαι·

ἐν γάρ οἱ δῆεις ὀρώων ὑάλωπιν ἱάσπιν,
 σάρδιά θ' αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάραργον.

604. ἀκρήτοιο βρόμοιο ΑΙ. Parif.

τηθεν minime amplectendum cenleo. Περάτηθεν, si quid video, nihil aliud significat quam ab extremis orbis partibus, ab Aethiopia scilicet. Aethiopes enim, secundum Homerum, ἑσχατοὶ ἀνδρῶν, *extremi hominum*. Simili locutione usus est Alcaeus apud Hephaestionem:

ἦλθες ἐκ περάτων γὰρ, ἐλε-
 φαντίαν
 λαβὰν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν
 ἔχων. ΤΥΡ.

604. *Epitome*. Λίθος ΑΧΑ-
 ΤΗΣ· ἕτος παντοῖος μὲν τὴν
 μορφήν. πολυχρώματος γάρ. καὶ
 πῇ μὲν Ἰάσπιδι προσέοικεν· πῇ
 δὲ τῷ Σαρδίῳ· πῇ δὲ τῷ Σμα-
 ράγῳ· καὶ τῷ μὲν Ἰάσπιδος τὸ
 ὑέλῳδες ἔχειν [l. ἔχει], τῷ δὲ
 Σαρδίῳ τὸ αἱματῳδες, τῷ δὲ
 Σμαράγῳ τὸ αἰγλήεν [l. αἰ-
 γλήεν] τε καὶ λαμπρόν. ἄλλοτε
 δὲ καὶ τὸ φοινικῆν καὶ ἐρυθρόν ἐν
 αὐτῷ, καὶ οἶον, μυλτωδες [l. μιλ-
 τῳδες]. ἀλλὰ καὶ χαλκῷ τῷ

χρῶμα πολλάκις ὅμοιον· ἔτι δὲ
 ὅτε καὶ μήλῳ. πάντων δὲ προκρί-
 νουσι μάλιστα τὸν εἶδος ἔχοντα
 λίαν ἐρυθρόν καὶ αἱματῳδες, ὃν
 καὶ δαφνοῖον καλοῦσι. τῷτον δὲ
 αὐτὸν καὶ κατάτικτον εἶναι φασιν,
 ὥσπερ τὸν λέοντα, φολίσσι πυγ-
 σαῖς, ἢ καὶ ποικίλῃς ἀναμεμιγμέ-
 νας ἐχούσαις καὶ λευκάς καὶ με-
 λαίνας καὶ χλοεράς· τῷτον τοῖς
 σκορπιόδηκτοις ὠφελεῖν κ. τ. λ.
 Post hunc lapidem, Epitoma-
 tor auctorem suum deferens,
 leuicula quaedam congegit de
 multis lapidibus, quorum apud
 nostrum nulla mentio., Plura
 igitur non addam. ΤΥΡ.

607. Pro δῆεις malim vbiq̄ue
 δῆοις legere: illud tamen ita
 frequens esse video, vt tanto
 minus aliquid audeam. ΟΕΣΚ.

608. Lapidem eum hic me-
 morari, qui a Plinio sardacha-
 tes dicatur, notavit Schneide-
 rus. Plinii locus est XXXVII.
 54. Ibi etiam cum aliis generi-
 bus iaspachates est.

ἐν δ' ἔγχε μιλτοπάρεος· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν
αὐτῷ

610 δῆεις, καὶ χροὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο·
ἀλλ' οἷος πάντων προφερέσματος, εἴκέ μιν εὖρης
εἶδος ἔχοντα δαφροῖν ἀμαιομακέτοιο λέοντος·
τῷ καὶ μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνομῆσαι

609. F. Ἐνθ' ὄγε. O.E.S.K.
vulgo. 613. δράκοντος V. N.

611. Ἀλλ' ὅτος V. N. εὖροις
613. λεοντοσέρην vulgo.

609. De eo vix dubito, a poeta esse Ἐνθ' ὄγε, hoc loco, hac sui parte etc. O.E.S.K.

609. Caue mutes aliquid. Mihi ἐν poni videtur pro ἐν αὐτοῖς, elliptice, vt saepe apud Homerum. *Inter ipsos autem est ille minis genis.* ΤΥΡ. Chalcitin et melitin Plinii huc spectare putat Schneiderus. Locus Plinii, in quo hos lapides a colore nominatos refert, est XXXVII. 73. Sed de priore saltem lapide dubitare licet, quum in Achaten non expetant, quae alibi de eo praedicat Plinius, vt XXXIV. 2. 29. XXXV. 52.

610. Χροὴν μήλοιο ἐαροτρεφέος pallide rubentem intelligit: vnde Salmaf. ad Soli. p. 102, b B. μῆλινον χρῶμα recte videtur a malis maturis pallide rubentibus deriuare. O.E.S.K.

611. Salmaf. ad Soli. p. 95. a D utitur lectione, quam in V. L. posui, non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde ostendit, pugnare hoc cum Plin. 7, 10 l. 54 *Leoninae pelli similes Achatas habere poten-*

tiam contra serpentes dicuntur. Virum rectius sit, disputare meum non est; illud modo monendum censui, fuisse videri penes Salmasium exemplar a nostris diuersum. O.E.S.K.

611. Nusquam citat, quantum video, Salmasius exemplar poetae nostri a vulgatis diuersum; adeoque nullum tale penes eum fuisse mihi certissimum est. Quae igitur in hoc loco habet a vulgatis diuersa, partim ex lapsu memoriae, partim ex iudicio profecta arbitror. Prioris generis sunt in ver. 611. ἀλλ' ὅτος pro ἀλλ' οἷος, et in ver. 612. δράκοντος pro λέοντος; posterioris autem in ver. 614. κατάσεικτον pro κατὰσεικτος, quod in textum recepi. ΤΥΡ.

613. Idem Salm. p. 95, a F ad declarationem nominis λεοντοσέρης obseruat, in V. Gl. σείρης, σειρά. O.E.S.K.

613. Lapsus memoriae, quem supra tetigi, Salmasii legentis δράκοντος pro λέοντος, fecit vt nostrum cum Plinio pugnare crediderit, et proinde declarationem nominis λεοντοσέρης pla-

- ἦνδ' ἀνεν ἡμιθέοισι, κατὰ σικτον σπιλάδεσσιν
 615 πυρσῆτιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε
 τὸν δ', εἰ σκορπεῖην ὀλοφυρέμενός τις ἀπακὴν
 ἔλθοι, ἀετράζειν περὶ ἔλκεϊ κέκλεο λυγρῶ,
 ἢ ἔπι οἷ πάσσειν· ἄπο γὰρ μινύθουσιν ἀνίαι.
 ἡμερτὸν τε γυναίξιν δυνήσσαι ἀνέρα θείναι,
 620 καὶ θέλξεις μύθοισι βροτῆς, καὶ πάντα κομίζων,
 ἄσσοι κεν αἰτήσεται, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
 καὶ νῆσῳ κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστίν,
 ἔς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χεῖρεσσι κατὰσχοι·
 εἰ δὲ Ζεὺς τοι τὸν γε βιωσέμεν ἀγνήσοιτο,

614. κατὰ σικτον vulgo. 615. πυρσαῖσιν vulgo. 616. σκορ-
 πῆτιν vulgo. 618. ἢ μιν ἐπιπάσσειν vulgo. 619. δυνήσεται vulgo.
 624. ὄξισσ' ἄτοι τὸν γε βιωσέμεν ἀγνήσοιτο vulgo.

ne futilem tentaverit. Quod si forte meminisset verae lectionis, vidisset, opinor, hic rescribendum esse λεοντοδόρην, quo nomine vix reperiatur ullum aptius ad indicandos illos lapides, quos Plinius vocat *leoninae pelli similes*. ΤΥΡ. Λεοντοδόρην etiam Musgravius.

618. Μιν molestum est, praegressu τόν. Ἐπιπάσσειν autem etiam metro repugnat. Μιν hic, ut alibi, ex οἷ ortum erat. Exempla dabit index. Supra v. 338. καὶ μιν ἔφ' ἔλκεϊ πάσσει.

619. Δυνήσεται Musgravi emendatio est.

624. In his tenebris ad lucem aliquam faciendam nihil melius occurrit, quam ut totum locum sic scribamus. Εἰ Ζεὺς ἄτοι τόν γε βιωσέμεν ἀγνήσοιτο. Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, ἔνε-
 κεν, εἰ τῷ ᾗ ἔξε λῖνον Κλωθῶ,

τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἡμᾶρ. *Ni-
 si quidem Iupiter illum vivere
 negabit. Sed nosti tu in ani-
 mo tuo, quod, si cui ruperit
 filium Cloioho, huic venit ulti-
 ma dies.* ΤΥΡ. Εἰ ΖΕΤΣ ὁ
 ΤΟΙΟΝΓΕ βιωσέμεν ΑΡΗ-
 ΣΟΙΤΟ, vel contrario sensu,
 ἀγνήσοιτο, vel οἷζυς τ'. — ὅττε κεν
 αὐτῷ. MUSGR. Vt tacquam solec-
 ismum ei ὁ in Tyrwhitti pariter
 atque Musgravi emendatione,
 pro ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν,
 conueniebat dicere, καὶ νοεῖς
 γὰρ σῆσιν ἐνὶ φρεσίν. Praeterea
 etiam cum sequentibus male
 cohaerent ista. Veram mihi vi-
 deor scripturam assequutus es-
 se: εἰ δὲ Ζεὺς τοι τόν γε βιω-
 σέμεν ἀγνήσοιτο, ἀλλὰ νοεῖς σὺ
 τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, ἔνεκεν αὐτῷ
 ᾗ ἔξε λῖνον Κλωθῶ. τῷ δ' ἔρχε-
 ται ὕστατον ἡμᾶρ. Quod si, in-
 quit, hunc tibi negarit vivere

625 ἀλλὰ νόει σὺ τεῆσιν ἐνὶ Φρεσίν, ὕνεκεν αὐτῷ
 ῥῆξε λίνον Κλωθῶ· τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον
 ἡμαρ.

εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἐτερήμερος ἄνδρα· θα-
 μίζων

ἢ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παρενήνοθε γυίσις,
 ἢ ἐτεαρταίης πῆμα βραδύ, μήποτε λήγειν

630 βελομένης, ἀλλ' αἰέν, ὅπη πελάσῃσι, μενέσῃς,
 τὸν σὺ γ' ἵσασθαι δι' αἰμύμονος αὐτίκ' ἀχάτε.

625. νοεῖς vulgo. F. ἡνίκα. 626. τῷ δ' vulgo. τῷ δ' AI.
 627. Vulgo praefigitur titulus: XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.
 627. ὅδε vulgo. F. δὲ coni. Steph. πυριφλεγέθων Ald. I. Dinn. p. 684.
 628. πυρετὸς παρ' ἄδην θείῃσι vulgo. ἄδην AI. 630. ἀλλὰ ἐν ὅπη AI.

*deus, at tu reputa filium et ru-
 pisse Clotho: huic vero supre-
 mam adesse diem. Nam il-
 la, ὕνεκεν αὐτῷ, mutari nolim
 cum Tyrwhitto, cuius corte-
 ctio etiam sensum praebet pla-
 num et facilem, minus tamen,
 quam vulgata lectio, poetica
 est. Vide ad vl. seq. Caete-
 rum patet, nostra emendatione
 admissa hos versus et cum prae-
 cedentibus, et cum illis, quae
 postea dicuntur, εἰ δὲ πυριφλε-
 γέθων, artissime copulata esse.*

625. Τῷτο δηλονότι παρὰ σε-
 αὐτῷ νοεῖς εἶπε πρῶτον αὐτῷ θα-
 νεῖν πάντας ἀποθανεῖται. (Sic.)
 Schol. MS. Paris. Leg. f. εἰ πέ-
 πρωτο αὐτῷ θανεῖν, πάντως α.
 τυρ. Scholiastae explicatio vi-
 debitur fortasse Tyrwhitti emen-
 dationem εἰ τῷ firmare. At
 non minus in vulgatam qua-
 drat, si quidem sensum huius
 loci, non singula verba inter-
 pretari Scholiastes voluit. Nam
 quae poeta dicit, eadem sunt:

νόει, ὕνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον
 Κλωθῶ· τῷ δ' (i. e. ὃ ῥῆξε λί-
 νον Κλωθῶ) ἔρχεται ὕστατον ἡ-
 μαρ.

627. Εἰ δέ, pro vulgato ὅδε,
 est ex coniectura H. Stephani.
 τυρ.

628. — παρ' ἄδην θείῃσι. Pri-
 mam in ἄδην corripi posse non
 credo. Malim igitur — θείῃσι
 παρ' ἄδην. τυρ. At haec verba
 si possent significare, ut verti-
 tur, *ad inferos mittet*, senten-
 tia esset ineptia, quia servari di-
 cuntur, achatae auxilio, qui istis
 laborant morbis. Verum ne est
 quidem iste horum verborum
 sensus, sed hic: *ad Orcum car-
 rat*. Non magna mutatione ex
 his, ΠΑΡΑΔΗΝΘΕΙΗΣΙ
 feci ΠΑΡΕΝΗΝΟΘΕΓΤΙ-
 ΟΙΣ. Verbo hoc παρενήνοθε
 vsus est Apollonius Rhodius I.
 664. De hoc et caeteris cognat-
 is dixi in lib. II. de emend.
 rat. Gr. gram. c. 32. p. 279
 seqq.

οὗτος γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος. αἵψα δὲ
σῆμα

ἐξερέω, τό περ ὥκα βίην δείκνυσι λίθαιο.

ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον ἐψομένοισιν,
635 τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἔνδεδι
πάντα.

Οὐ μὲν τοι καὶ τόνδε γ' ἐφ' ἐρπετὰ φημι δύ-
νασθαι·

ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἱητῆρα

οὐρανίθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο
σῆσιν.

εὔτε γὰρ αἰγλήεν σφέτερον δέμας εὐρύστερος

640 οὐρανός, ὠμητῆρος ὑπαὶ παλάμησι Κρόνοιο

δῶθεις, εἴλυσεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,

632. ὅτις vulgo. σῆμα Ald. I. 634. μέσῳ A I. 636. Vulgo
praelegitur titulus: XVIII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΤΤΟΤ. Gesnerus dedit
ΛΙΜΑΤΙΤΗΣ. 636. τόνδε γε ἐρπετὰ vulgo. ἐφ' ἐρπετὰ coni.
H. Steph. F. πρὸς ἐρπετὰ. G. K. H. 641. εἴλυσεν vulgo. εἴλυσεν
A I. εἴλυσεν Paris.

632. Malim ὅτος. *Hic enim
prioribus longe melior est.*
T. Y. A. Sic etiam Musgravius.
Sed V. Slothouwerus—in Act.
Soc. Trai. III. p. 161, coniecit,
ὅτος γὰρ πυρετῶν πολὺ φέρτε-
ρος. Id scilicet significare vult,
omnes febres domat, ut Graeci
dicant ἡσων ἔρωτος, etc.

636. Praescriptio illa, quae
adhuc obtinuit, vix ad primum
versum potest accommodari. Agit
manifesto carmen de Haematite,
cuius nec nomen abest v.
21. Ergo mutavi lemma. G. K. H.

636. Vulgata lectio — τόνδε
γε ἐρπετὰ — aperte mendosa
est. γ' ἐφ' ἐρπετὰ est ex conie-
ctura H. Stephani. Gesnerus
malebat πρὸς ἐ. Sed quomodo
ait hunc lapidem, Achaten sci-
licet, non valere aduersus
serpentes? Hoc profecto pu-
gnare videtur cum iis, quae su-
pra dixit, ver. 616—8. nisi for-
te statuendum est, Achaten α-
μύμονα, de quo nunc loquitur,
diuersum esse ab Achate λεον-
τόδερῃ, de quo solo supra egit.
T. Y. A. Οὐ μὲν τοι πᾶν τόνδε γ'
ἐς ἐρπετὰ. Musgravius.

αἰθέρος ἐκ δίης πεσείην ἔδάσδε μενοινῶν,
 ὄφρα κε πάντ' αἰδήλα, πολύτριχιν ἀμφιπε-
 τάσσας

νῶτον ἐν, τεύξῃ, μηδ' Οὐρανῷ ἀσερόεντος
 645 θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος ἔρανὸν εἰσέτι ναίῃ·
 δὴ τότε ἀπ' ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
 αἵματος ὠτειλῇθεν ἐπὶ τραφερὴν βαθάμυγαν,
 τὰς δ' ἰόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κίεσας
 σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι
 Μοῖραι

650 ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόν αἶμα κέλοντο.
 μεῖνε μὲν ἔν, αὖτον δὲ πυρίγληνοι θέσαν ἵπποι
 Ἑλῆς· καὶ κέν τις ἐπιψαύων ἐρίσειεν

642. δίης vulgo. 644. τεύξει Par. Ald. I. Dinn. μὴν δ' Ald. I.
 μηδ' Parif. θῆν δ' vulgo. F. θῆν. G E S N. 645. ναίει Parif. Ald. I.
 647. τότε ἀμβροσίοιο vulgo. τότε ἀμβροσίοιο Ald. I. 648. ἦεν I.
 651. μενέμεν ἔν Ald. I. περίγληνοι vulgo.

642. Copiosius narrat Diod.
 Sic. I, 77.

642. Nihil apud Diodorum
 I. 77. Neque III. 56. 57. 60. 61.
 vbi de Vrano et Saturno disse-
 rit. Caeterum nemo non videt,
 vel ex Homero scribendum fuisse
 αἰθέρος ἐκ δίης, et, nisi fal-
 lor, fuit, qui ita hic corrige-
 rest.

643. Πολύτριχον νῶτον Caeli
 intelligam ad verbum *tergus pil-
 losum*, h. e. inuolucrum ni-
 grum, quo inuoluere omnia
 Caelus voluerit. Τρίχινον esse
 nigrum, obseruat Schol. Eurip.
 Phoeniss. v. 329 τρίχινα ἐνδύ-
 ματα, δυσόφθαια, σκότια, μέ-
 λανα. Sed ibi de lectione poe-
 tae ambigitur, vt docet doctiss.

Valckenaerius. Vitamur potius
 loco Apocalypseos nostrae 6, 13
 καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας, ὡς
 σάκκος τρίχινος. G E S N.

644. μηδ' Οὐρανῷ. Sic MS.
 Parif. Omnino recte. Editi.
 habent θῆν. Ald. μὴν. Gellae-
 rus coni. θῆν. T Y R.

646. Perinde est, vitrum τότε
 γ', an τότε ἀπ' ἀμβροσίοιο scri-
 batur. Hoc praeferenti fauere
 videtur Aldinae τότε'.

651. περίγληνοι. Reddunt lu-
 cidī, quo auctore nescio. Re-
 scribendum credo — πυρίγλη-
 νοι, igneis oculis, quae vox ab
 Oppiano etiam usurpatur. Cy-
 neg. III. 97. T Y R. Vide indi-
 cem in περίγληνοις.

λαῶαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχοι δὲ κεν αἷμα πεπηγός.
 ἐν γὰρ δὴ χρώς αὐτὸς ἐτήτυμος αἵματός ἐστιν,
 655 ἐν δὲ καὶ ὕδατι ρεῖα δαμασθεῖς ἀτρεκέες αἷμα
 γίγνεται· αἱματόεις δὲ καὶ ἔνομα λαῶας ἔτ'
 ἀνδρῶν

ἐν προτέρων κέκληται. ἀκήρατα δ' ἔνεκ' ἔοικεν.
 Φάρμακ' ἔχειν, νημερτές ἀπόρροϊάν μιν αἰοῖδοι
 εὐρανήν καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
 660 οὐ γὰρ ὅγ' ἔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν οἰζὺν
 ἔρχεσθαι· προτὶ ὅσσε, παλαιότερην τ' ἀπερύκει,
 μιγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας δὲ
 ἰχῶρι σφετέρῳ, μέλιτι γλυκερῷ τε διάνας,

655. ἔχει δὲ μιν vulgo. 656. γίνεται vulgo. 657. ἀκήρατα
 δ', ὡς ἐπέοικε, vulgo. 658. ἔχει vulgo. εχοι Ald. I. ἀπόρροϊάν κεν
 αἰοῖδοι Ald. I. 662. γλάγεος AI. κεράσας τε vulgo. 663. γλυκε-
 ρῷ μέλιτι δὲ vulgo.

653. ἔχει δὲ μιν αἷμα πεπη-
 γός. Μιν, opinor, in hoc lo-
 co ferri nequit. Poeta fortasse
 dedit, ἔχει δὲ μὲν α. *habet au-*
tem sane sanguinem concre-
tum. TYN. At δὲ μὲν non ma-
 gis quam μὲν hoc loco ferri
 potest. Itaque ἔχοι δὲ κεν re-
 posui. Κεν et μὲν quum alibi,
 tum mox v. 658. permutantur,
 in quem versum, quae hic le-
 gi debebant, ἔχοι et κέν, ir-
 repleant.

657. Vulgata lectio, ἀκήρατα
 δ', ὡς ἐπέοικεν, Φάρμακ' ἔχει·
 νημερτές, et quae sequuntur,
 non solum male nexa habet
 membra, sed etiam frigido isto
 additamento, ὡς ἐπέοικεν, la-
 borat.

660. Οὔτε νῆαν οἰζὺν, ἥγυν
 ταλαιπωρίαν καὶ ἀφρώϊαν, ἀφίη-

σι τοῖς ἀνθρώποις ἐπελθεῖν ἐν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν παλαι-
 ᾶν ἀποκωλύει ὁ τοιοῦτος λίθος.
 Schol. MS. Paris. TYN.

661. Hiatus in verbis προτὶ
 ὅσσε ortus est ex Homericis
 προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ, quum
 digamma ignotum esset recen-
 tioribus.

662. Participia κεράσας, et
 statim διάνας, tum v. 32 ὀμιλή-
 σας videntur media quadam
 significatione dici, *admixcens*
sc. idque eo facilius in men-
 tem venire poetae potuit, quo
 solemnius ipsi est vitam et action-
 nem suis lapillis tribuere. GRAN.

662. Inapte Gesnerus. Scri-
 bendum est ἄγεις v. 664.

663. Ἰχῶρι τῷ οἷον ἀφρώ. οἷ-
 μα δὲ ἀντὶ τοῦ πτυέλου λαμβά-
 νεσθαι. Schol. MS. Paris. Mol-

ἐκ βλεφάρων ἀποπάσαν ἄγεις νόσον. ἀσχαλάα
γὰρ

665 εἶργεσθαι θνητὸς ὀράαν ἐρατεινὰ πρόσωπα
πρεσβυτάτῃ μακάρων εὐροβελοβλεφάρῃ βασι-
λῆος.

καὶ γλήνησι τεῖσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
ἀνδρὸς τ' αἰδοίων ἄκος ἔσsetαι, ὅς κε πῆσιν.
καὶ μιν ἐγὼν Αἴαντι δαίφρονι πόλλ' ἐπέτελλαι,

670 ἔντεσι θηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλλῆος
ἔssυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.
καὶ κεν Ὀδυσσεύς, ταλασίφρονος ἀντίον, αὐτῷ
κῦδος Ἀθηναίῃ περσέπτολις ἐγγυάλιξεν·

664. ἄγει vulgo. 666. εὐροβιλοβλεφάρῃ vulgo. 667. γλή-
ναισι vulgo.

lius esset — μέλιτι γλυκερῷ.
τῇ. Ita Schraderus quoque
in praefat. Emend. p. X.

666. Quid pulchri sit in εὐ-
ρίλοις βλεφάρῃς, pineae nucis
similitudinem habentibus, equi-
dem non intelligo: nisi quod
forte decet antiquissimum deo-
rum, et male a filio habitum,
adductissimum, non in arcum
modo, sed in acutam hyperbo-
lam, supercilium. Non magis
pulchritudinem temere aliquis
laudet in turbidis et velut pro-
cellofis superciliis. Sed talia
tamen sunt in antiquis personis,
quas Terentianis fabulis adpi-
ctas inde suae editioni intexuit
Daceria, et de quibus peculia-
rem librum dedit Bergerus.
Certe Simonis, Chremetis, San-
nionis, personas intuens vi-
deor mihi εὐροβιλοβλεφάρῃ Or-
phei Caelum videre et ridere

posse. Tales sunt etiam perso-
nae Bacchicae in Marmor. Tau-
rinenf. P. I. p. 83. οὐκ ἔστιν.

666. Dubito an vocem εὐροβ-
λοβλεφάρῃ recte ceperit Gelsus
de superciliis, pineae nu-
cis similitudinem habentibus,
vel (ut melius fortasse reddere-
tur) *turbinatis*. In vnico cer-
te, qui mihi succurrit, loco,
nomen simplex εὐρόβιλος secun-
dam habet longam. Aristoph. Ei.
864. Nescio igitur an non scri-
bendum sit εὐροβιλοβλεφάρῃ,
quod reddi potest *superciliis*
arcuatis. Στροβελόν, σκολιόν,
καμπύλον. Helych. τῇ.

669. Meminerimus Theoda-
manta esse, qui loquens intro-
ducitur. G E S N.

669. Immo, meminerimus He-
lenum loqui. V. notam ad ver-
594. τῇ.

673. V. Slothouwerus in Act.

ἀλλ' ἔοι μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο. πιθέσθαι.
675 τ' ἔνεκα θεσπέσιόιο λίθῳ ἀθέριζεν ὄνειρα,

λάζετο δ' ἐλοὺν ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν
αἴσαν

ἄζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ἐλισθηροῖο γενέθλην
ἐρπετῷ αἱματόεντα δαεῖς λίθον, αἰὲν ἑταίρους
πινέμεναι νόμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.

680 καὶ μὲν ἐγὼ λαιψήρην ἐμὸν θεράποντα Δό-
λωνα

αὐτοκασιγνήτῳ μεμαῶς φίλον Ἑκτορι θεῖναι,
πρόφρων ὅπασσα λαῶν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·

674. F. παραιφαμένοισι Steph. 675. θεσπέσιόν μοι ἀθέριζεν
vulgo. F. θεσ. πέφ με ἀθ. G E S K. τότε με νελ τόδ' ἐμῷ conl.
Steph.

Soc. Trai. III. p. 161. ἐρυσίπο-
λις scribi mauult, quia scilicet
Pallas sine villo ad urbem Tro-
iam respectu non commode περ-
σέπολις dicatur.

674. Non opus est correctione
H. Stephani, si versus ita in-
telligatur: ἀλλ' ἔοι μοῖρ' ἔσκε
πιθέσθαι, ἐμῷ παραιφαμένοιο.

675. Non difficile est versum
elaudicantem, vt posui in V. L.
vel alio modo, reponere. Sed,
quid dederit poeta quaerimus,
non quid potuerit, debueritue
adeo. G E S N.

675. Quod posuit in V. L.
Gefnerus est, F. θεσπέσιόν πέφ
με. Coniecerat antea H. Ste-
phanus, τότε με, vel τόδ' ἐμῷ.
Quid dederit poeta, vel dare
debuerit, non meum est spon-

dere. Potuit, opinor, scripse-
re θεσπέσιόιο λίθῳ α. T H N.

680. Inspecte, qui dubitas, ta-
bellam genealogicam, ad princ.
huius libelli. G E S N.

680. Secundum tabellam ge-
nealogicam, ad quam dubitan-
tes amandat Gefnerus, Dolon
Heleni non θεράπων erat, sed ἀνε-
ψιός, filius scil. Lampi, fratris
Priami. Quae sane quo aucto-
re tradantur, inquirere non va-
cat. Noster certe Homerum se-
quitur, apud quem Il. K. 314.
Δόλων, Εὐμήδεος υἱός, κήρυκος
θεῖοιο. — Quod autem addit,
Eumedem, ad Meinnonem lega-
tum, ex Assyria lapidem Iapa-
raeum attulisse, ipsius signen-
tum est. T H N.

682. Λῶας Ὀλύμπιος dici
E e

αὐτὰρ ὃν' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἀπάν-
των

Ἐκτορι Πριαμίδῃ κεχαρισμένος ἔπλεθ' ἑταί-
ρος.

685 τοῖο δ' ἔκητί μ' ἐκείνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι
ἔμενος, Λιπαράϊον ἐπὶ κλησιν παρὰ πατρὸς
ᾧ πασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὃν ποτ' αἶρ'
αὐτὸς

ἔλθων Ἰλίοθεν κρατερὸν μετὰ Μένονα κήρυξ,
σήματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρών, Ἀσσυρήδην

690 χρυσῷ τιμήμεντος ἀρεῖναι δεῦρο κόμισσεν,
μυρία κείθι μάγοισι πορῶν πολυῖδμοσι δῶσα.
εἰ δ' αἴγες δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην, τὰ κε
λέξω.

648. Ἐκτορι πατρί τ' ἰμῶ. 685. ἀμοιβαδὸν ἀρέσασθαι vulgo.
689. σήματ' Ald. I. παρόντος vulgo. 690. κόμισαι A I.

videtur haematites. Plinius XXXVI. 37. vbi de hoc lapide exponit, nihil habet de eo, quod gratos reddat homines aliis. Sed idem XXXVII. 60. ita scribit de eodem lapide: *Zacharias Babylonius in his libris, quos scripsit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit fata: hanc non contentus oculorum et tocinerum medicina deco- rasse, a rege etiam aliquid petituris dedit, et litibus iudicisque interposuit: in praeliis etiam ex ea vngi salutare pronunciauit.*

684. Inepta vulgata: *πρίτεμψ* mutavi in Πριαμίδῃ.

685. Cum prima in ἀρέσας

apud nostrum, et alios, credo, semper corripitur, malim scribere ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι. *τυλ.* Sic iam Schraderus in *praefat.* Emend. p. IX.

686. Plinius XXXVII. 62. *De lipare hoc tantum traditur, sufflata ea omnes bestias euocari.* Obseruante Schneidero *Liparaea* est Marbodeo p. 607. vbi alia edd. *lipares.* Λιπαράϊον Theophrasti de Lap. comparatum a Schwarsio cum Plinii lapide Obsidiano (XXXVI. 67.) idem notauit.

689. Omnino rescribendum credo — παρόντος. *Cum ego notas lapidis indicassem. τυλ.*

Πρῶτα μὲν ἔν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ
βωμῶν,

(οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐς Ἰουλιανὴν ἐμψύχοιο)

695 ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
καὶ χθόνα πίειραν, πάντων τροφὸν ἐθατόε-
σαν.

δεύτερον αὐτ' αἰθωνος ὑπὲρ λίθον Ἡφαίσιο
τήκειν, ἡδεῖη ταναῶς δέλγοντα δράκοντας
ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσφῶντες,

700 σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόν-
τες

χρηαμόθεν, ῥῶνται ἐφερπύζοντες αὐτμήν.
αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κῆροι
ἑσάμενοι τρεῖς, ὅξ' ἔφρων ἀμφηκες ἔκαστος
ἄορ, ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιστ'

693. σπένδοντας vulgo. 695. κλήζειν ὕμνοισιν Paris. Ald. L.
698. τήκειν τὸν γ' ἰδίῃ vulgo. τήκειν ἡδεῖη A. L. Paris. 701. ὀρύ-
ωνται vulgo.

693. Σπένδοντας, *accelerantes*. Ferri fortasse potest. Sed magis ad rem, opinor, σπένδοντας, *libantes*. τ. γ. Sic etiam Musgravius.

698. Restitui ἡδεῖη ex Edit. A. I. et MS. Paris. H. Stephanus, opinor, primus inuexit τόν γ' ἰδίῃ. Nescio unde. τ. γ. Ἡδεῖη probatum etiam Schraderi in praeef. ad Emend. p. LVI.

701. Pro ὀρύωνται, coni. ὀρύονται, *hauriunt*, Bernard. ad Plessium de Lapid. p. 10. Non

male. τ. γ. Sic etiam Musgravius. Facilius probarem, nisi χρηαμόθεν ita non haberet, quo ultima syllaba recte produceretur. Quamquam hoc excusari scio, quia longius vocabulum est. Sed licebat poetae χρηαμόνων scribere, quod vocabulum in Argonauticis est v. 1272. Quare ῥῶνται praetuli, ut coniungantur haec: ἐφερπύζοντες αὐτμήν. Schol. Aristoph. ad illud in Pluto 675. ἐφ' ἣν ἐπεθύμην δαιμονίως ἐφερπύσαι, περισσῇ, inquit, ἢ μία ἐπὶ.

705. Malim διγενέσθην τ. γ. E e 2

705 κνίσσης ἡμείρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύηται.
 τῷ δὲ διαμελεῖσι δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
 τρεῖς μὲν ἐπικλήζειν πανδορκέος ἡελίοιο,
 τρεῖς δ' ἐτέρας γαίης ἐριβώλῃ λαοβοτείρης,
 τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυῖδμονος, ἀψεύσοιο·
 710 τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένους αἵματοῦς-
 σας

δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλαῖνον Ἀτρυτώνης,
 ἥδ' ἐ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόρου καταχέειν,
 ἐν δ' ἄλλας ἀργεννὲς βαλῆειν, θεράποντας ἔδω-
 δης·

ἐν δὲ σφιν καὶ δριμὺν ἐπήλυδα κόκκον ἀνωγα
 715 μίξαι χρυσοχίτωνα, μελαγχροῖην, ἐρίτιμον·

705. δινεύεσκε vulgo. 707. μὲν κικλήσκεν vulgo. μὲν ἐπι-
 κλησκέν Parif. Ald. I. 709. ἀψεύσοιο vulgo. 711. Vulgo
 comma post δεξάσθω, punctum post Ἀτρυτώνη erat. 715. χρυσο-
 χίτωνα vulgo.

At melius erat δινεύηται scribere,
 quam barbarissimum inferre.

706. Ἀψεύσοιο emendatio est
 Musgrauii.

711. Melius erit interpungere.
 Δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλαῖνον Ἀ-
 τρυτώνης, ἥδ' ἐ μέθυ B. κ. τ. λ.
 Tyr. Musgravius et V. Slot-
 houwerus in Act. Soc. Trai. III.
 p. 162. servata plena interpun-
 ctione post Ἀτρυτώνης, legen-
 dum confluunt ἐν δέ.

715. An haec sit descriptio
 malogranati, viderint consulti.

ΟΞΗΝ.

715. Siue Helenus, siue au-
 ctor ipse, in regione vlla ad au-

strum vergente, loqui suppona-
 tur, non verisimile est eum lo-
 quuturum fuisse de *Mato Gra-
 natu*, vel ut *peregrino*, vel ut
 valde *pretioso*. Sed neque Ma-
 li Granati coccos inter *condi-
 menta* habitos crediderim, ὅ-
 σα περ — ἡμερον ἐσπέμψουσιν ἔδη-
 τύος. Denique eundem coc-
 cum χρυσοχίτωνα et μελαγχροῖην
 vocari incommodum videtur.
 Ego sane auctorem nostrum de
Pipere loqui existimo, adeoque
 pro χρυσοχίτωνα reponendum
 esse χρυσοχίτωνα. Piperis scili-
 cet coccus, et acer, et *pere-
 grinus*, et rugosus, et niger,
 et valde pretiosus, et *appeti-
 tum excitans*; quae omnia an

ἐν δὲ καὶ ὅσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μι-
γέντα

ἥμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.

ὄφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα γάστρης δάμναται
ἐντός,

τόφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἀβήτην ἐκάτων
720 οὐνομα. τέρπονται γάρ, ἐπεὶ κέ τις ἐν τελε-
τῇσιν

μυσικὸν αἰδέσθιν ἐπώνυμον ἑραυνίωνων.

ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
σευόμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα
τές γε

πνεῦμα διΐπετες ἔνδον ἄγειν ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.
725 ὁππότε δ' ἐφομένοισιν ἐπὶ κρεάεσσιν ἴκωνται,
δαίνυσθαι τότε ἔπειτα, κορένυσθαι μεμαῶ-
τας,

718. ὄφρ' ἢ δ' ἐπὶ Ald. Iunt. τρίπ. σφεία Iunt. γαστέρι δάμνατ' ἔοντα vulgo. 719. ἕκασον vulgo. 720. ἐπὶ κα vulgo. 724. ὄγει Paris. A I. Dinn. p. 648. 725. κρεάτεσσιν vulgo. 726. κο-
ρένυσθαι τε μεμαῶτας vulgo. Omittunt τὲ Paris. Ald. L.

de villo alio cocco vere praedi-
cari possint, dubito. ΤΥΗ.

718. Malim ἐν τ. π. γαστέρι.
ΤΥΗ. Immo alibi vitium latere
δάμνατ' ostendit, male elisam
habens diphthongum. Scriben-
dum est γάστρης δάμναται ἐντός.

720. Docet rationem Hymno-
rum s. τελετῶν, quas nihil pro-
pe aliud habere, nisi nominum
enarrationem, videmus. ΓΕΣΚ.

720. Vide ad v. 247.

724. Pellime versio a Gelsnero
correcta: in eosque diuinam
spiritum immittant super sa-

cras carnes. Immo sensus est:
ἀρᾶσθαι, τές γε (deos) ἐσάγειν
πνεῦμα ἔνδον ἐπὶ μοίρας.

726. Deleui τὲ post κορέν-
υσθαι, auctoritate MS. Paris.
ΤΥΗ. V. Slothouwerus in Act.
Soc. Trai. III. p. 162. miratur,
quod editores, qui non ignora-
runt ἐπεὶ a nostro haud raro pro
ἔπειτα poni, hunc versum suae
pristinae formae non reddiderint
legendo, δαίνυσθαι τότε, ἐπεὶ τε
κορένυσθαι μεμαῶτας. Mitto
sologecum ἐπεὶ. Sed illud ego
mirarer, si epulando non satia-

αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λήψανα γαῖα κα-
λύπτοι)

καὶ σφιν ἐπισπείσαι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ
ἡδύ,

καὶ λίπα τ', ἡδ' ἐρατὴν τε μελίσσης ἄνθιμον
εἶδαρ·

730 καὶ σέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης, μὴδ' ἀκορέεσσ
σφωιτέροισ πέπλοισ ἐλέειν εἰκόνδε κίοντας·
μὴδὲ μεταστροφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπο νόσφι τρά-
πησθε,

ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτὸν ὅσσε φέρον-
τας

735 ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μὴδὲ προτιμυθήσασθαι,

729. 'καὶ λίπα τ' ἐρατὸν αὐτὲ μελίσσης ἄνθιμον Paris. Ald.
731. μὴδὲ κορέεσσης vulgo. F. πορέεσσης. G. E. M. 734. εἰς
ἀτραπὸν vulgo. ἐς ἀτραπὸν Ald. L. φέροντες vulgo. 735. F.
ποτιμυθῆς. G. E. M.

rentur isti, verum post opulas.
Cum Tyrwhitto consentit Schra-
derus praef. Em. p. IX.

728. Μέθυ ἡδύ hiatus Home-
ricus.

731. Quid sibi κορέεσσης hic
velit, non intelligo. Iam dix-
erat v. 92, τὰ δὲ λήψανα γαῖα
καλύπτοι· nihil debet de hoc
sacro auferri, domum portari,
servari in alterum diem. Ver-
bo, legendum puto, μὴδὲ πορέε-
σσης, Ne impertitas cuiquam do-
mum ferendum quidquam. To-
tus apparatus hoc loquitur, ab
hoc sacrificio nihil esse quasi
eliminandum. G. E. M.

731. Neque κορέεσσης, nec πο-
ρέεσσης quidem, mihi verum vi-
detur. Cogitabam aliquando
scribendum esse, ποτέεσσης, ira-
scaris, invidias. Sed quid sit
ramos oleae vestimentis suis ca-
pere non intelligo. T. M. Recte
Schneiderus ἀκρόδρυα intelligen-
da putat, vt supra v. 524. Cae-
terum aequabilias orationis ad
μὴδὲ infinitivum exigit, vt in se-
quentibus. Quare μὴδὲ πορέεσσης
in μὴδ' ἀκορέεσσης mutavi. Ad
ἐλέειν intelligendum e praee-
dentibus ἀκρόδρυα.

734. Malim φέροντας. T. M.

εἰ κέν τις ζύμβληται ὀδίτης, ἔστ' ἂν ἵκησθε
 ἐς δόμον· ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλαὶς ἀθανάτοισιν
 ἐξαῦτις βέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.

Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσα
 τε κῆφοι

740 ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσσαι, ὅσα τε θῆρες
 ὠμησαὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται.

Ἐνθεν ἐγὼν εὐάην καὶ Βακχικὰ νεβρίταιο
 δῶρα λίθῃ, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τὸν περ ἔχον-
 τος

ἀνθρώπων θυέων τε καὶ ἀράων αἵθεσιν

745 Οὐρανίδαί. γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο
 εἰ κέν τις θλίψας ὄφις, διὰ σάρκας ἀκάνθῃ
 δηώσῃ σφετέρως, ὀδυήφατος ἔσσεται αὐτῷ
 νεβρίτης. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἡμερόεντα.
 ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔργων

736. εἰ καὶ τις et inέσθαι vulgo. 742. Vulgo praefigitur
 titulus XIX. ΝΕΤΡΙΤΙΣ. 742. Βακχίδα Paris. AI. Dinn. p.
 533. νευρίταιο vulgo. 744. Ἐνδοίτε AI. Paris. 747. δηώσοι vul-
 go. 748. νευρίτης vulgo.

736. ἔσ τ' ἂν ἵκησθε correxit
 Schneiderus. Voluit, puto, ἵ-
 κησθε.

742. Legendum est νεβρίταιο,
 et ver. 748. Νεβρίτης, vel po-
 tius Νεβρίτης. Ap. Plinium, N.
 H. XXXVII. 64. Nebritis dici-
 tur. In multis MSS. υ. et β.
 eadem fere forma pinguntur.
 ΤΥΡ.

743. Vertit interpretes quem
 habentis hominis, quasi scri-
 ptum esset τὸν περ ἔχοντος ἀν-
 θρώπου. Et sic, opinor, scribi

debet. ΤΥΡ. Ita Pierfonus con-
 iecit Verisim. p. 211. Improbatur
 Koenius ad Greg. Cor. p. 34.

749. Ἐνθεν καὶ κατένωπα] For-
 tasse haec de alio lapide dicen-
 tur, et imperfecta sunt. Sic
 paulo ante, ΕΝΘΕΝ ἐγὼν, et
 statim post ΕΝΘΕΝ καὶ σέο
 etc. H. STERN.

749. Certe dicuntur de lapide
 Chrysoprasio, ut Gesnerus vi-
 dit. In ver. 750. malim θέσκε-
 λε. Nihil deesse credo. ΤΥΡ.

750 καρτερά φάρμακα σεῖο, βροτοσσόε θέσκελε
πέτρη,

τῆς ὄνομα χροίη τε πέλει χλοερόιο πράσοιο.

Ἐνθεν καὶ σέο, διὲ χαλάζιε, πειρηθῆναι
ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὖρον ἄριτον.
ἄμφω γάρ, καὶ νῆσον ἀναψύχεις πυρέεσαν,

755 καὶ μοι σκορπιδεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
Λητοῖδης ἔο με χρησμῷ, Ποιάντιος ἦρος,

750. θέσκελα vulgo. 752. Vulgo praefigitur titulus XX. ΧΑ-
ΒΑΖΙΟΣ. 752. χαβάζιε vulgo. 756. Λητοῖδη, σέο μένος
ἐμῷ vulgo.

751. De gemma χρυσοπράσῳ
certe ita loqui posuit poeta.

G E S N.

752. Pro χαβάζιε, quae vox
nihil est, reponendum credo
χαλόςζε. Chalazias lapis a Pli-
nio laudatur N. H. XXXVII.
73. ΤΥΛ.

755. Ἦρα φέρειν Homericā
formula (vt Il. Z, 132 est χαρί-
ζεσθαι). Quis autem bono me-
dico est χαριέτερος; G E S N.

756. Hic quasi peroratio est
opusculi, qua fidem dictis flu-
det facere ex Theodamantis per-
sona poeta. Philoctetes, ait,
sero tandem ad credendum his
viribus lapidum a me inductus
est. Cassandrae vaticinia ipso
irrita Apollo fecit, et ἄπειτα at
ego iuratus verum dixi. Et
nunc nostris sermonibus (ambi-
gue. μύθοις) tu idem Apollo
obsecutus, vires quas ego prae-

dicaui, praeista lapidibus, mihi
autem fidem concilia. G E S N.

756. Perorationem hanc esse
manifestissimum est, non tamen
ex persona Theodamantis, nec
totius opusculi, sed tantum
sermonis Heleni ad Philocteten.
Versus primus, vt videtur, mi-
lere luxatus est, et mihi prorsus
insanabilis. In secundo, nisi mul-
tum fallor, posteriora sic scri-
benda sunt — τὰδε πάντα ἀμή-
χανα φημι πεφάσκειν. Reliqua
planissima sunt, dummodo me-
minerimus Helenum loqui ad
Philocteten. ΤΥΛ. Musgravius
corrigebat: ἐμοὶ Il. ἦ. ΕΣΠΟ-
ΜΕΝΟΣ τὰδε πάντα Μ' ἀμή-
χανα. Tiedemannus τέο μέ-
χρῃς et κεκλυμένος. Nihil ho-
rum lucem affert. Attendant mi-
hi aliquis ad vulgatam lectio-
nem: Λητοῖδη, ΣΕΟΜΕΧΡΙ-
ΣΕΜΟΤ Ποιάντιος ἦρος ἐσσύ-
μειΟΣ τὰδε παντΑΑΜΗΧΑΝα

ἔστυμένοις τάδε πάντ' ἐπαρήγονα Φησὶ πιφάιν-
σκειν.

αὐτοκασιγνήτην κεχολαμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκόντεσσιν ἄπισα

760 θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ Φρονέεσαν.

αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερόν
ὄρκον,

ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνδράποισιν·

καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἔκασα,

ἡμετέροις, ἥρως ἐκατηβόλε, πείθεο μύθοις.

765 Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος
υἱός;

757. ἔστυμένοις τάδε πάντα ἀμήχανα Φησὶ πιφάσκειν vulgo.

759. ἅπαντα vulgo. ἄπισα Iac. Merrick. ad Tryphiod. v. 408 p. 65 apud Bernard. ad Synes. de Febr. p. 120. Ipse vult ἀφάντα.
ο κ σ η.

Φησὶ πιφάσκειν. Eam non ma-
gna mutatione sic corrigi fatebi-
tur: Λητοῖδης ἜΟ ΜΕ
ΧΡΗΣΜΟΤ, Ποιάντιος ἥρως,
ἔστυμένοις τάδε πάντ' ΕΗΑ-
ΡΗΓΟνα Φησὶ πιφάσκειν. Hoc
dicit: *Laonius fuit me oraculi
cupidis, heros Poecantie, haec
omnia salutaria aperire iubet.*
Sequentia, quae non bene ne-
xa sunt a poeta, in hanc senten-
tiam dicuntur: *sorori meae fa-
tale fuit, ut ei non credere-
tur: mihi credere tuto potes.*

764. Tryphiodorus, 408. τὴν
γὰρ Ἀπόλλων ἀμφοτέρων μάντιν
τ' ἀγαθὸν καὶ ἄπισον ἔειπεν.

765. Nunc Orpheus sermonem
Theiodamantis et argumentum

libelli finitum, more aliorum
dialogorum declarat. ο κ σ η.

765 et 766. siue Theodaman-
ti, siue Auctori tribuantur, non
multum refert: sed huic potius
tribuendos existimo, quoniam
per coniunctionem δὲ in ver.
767. cum versibus duobus se-
quentibus connecti videntur, quī
Auctori necessario tribuendi sunt.
Sermo scilicet Theodamantis
cum sermone Heleni eundem fi-
nem habuit; quod explicate in-
dicare Auctor superuacuum du-
xit. τ γ α. Immo Theodaman-
tis sunt versus 765 vsque ad fi-
nem carminis. Mirum enim, im-
mo absurdum foret, si, quum
Theodamas retulisset Heleni ser-
monem, alter iste, i. c. scriptor

ἀτρεΐς θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
 νῶϊ δὲ ποιήεσαν ἐς ἀκρόρειαν ἰῶσιν
 τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήυναν.

ipse, quicum loquitur Theodamas, diceret, ὡς ἂν ἔφη Πριάμοιο υἱός. Ultimi vero duo versus a Theodamante eodem iure, quo ab ipso scriptore dici potuerunt. Nam. vterque viae molestias sermonibus leniri optauerat.

766. Personam veluti facit aram, famulam Herculis (qui idem Sol est) ut Lap. ὑπ. 61. ἀμύντορα βωμὸν dixerat. Sic Lap. 18, 78 ἅλεις θεράποντες ἐδάδης.
 G E S N.

766. *Aram*, veluti *personam*, *famulam Herculis*, et *Herculem Solem*, qua ratione finxerit Gesnerus, prorsus nescio. *Famulus Herculis* vocatur (et quidem iure optimo) *Philoctetes*, ad quem Helenus, a v. 394. continuo sermone loquens inductus est. V. notam nostram ad ver. 394. τυπ. Ridet Gesneri explicationem etiam Schraderus in praefat. Emend. p. XVIII.

O R P H I C A

PARS SECVNDA.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ

Α Π Ο Σ Π Α Σ Μ Α Τ Ι Α

I.

Iulianus Martyr in παραινετικῷ λόγῳ· Ὁρφεύς, ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἂν εἴποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονώς, οἷα πρὸς τὸν υἱὸν Μεσαῖον, καὶ τὰς λοιπὰς ἀκροατὰς ὑπερον περὶ τῆ μόνῃ Θεᾷ κηρύττει λόγων, ἀναγκαῖον ὑπομνησάμ ὑμᾶς. Ἐφη δὲ ἕτως·

Φθέγχομαι οἷς θέμις ἐστὶ· θύρας δ' ἐπίθεσθε
βεβήλοις

παῶσιν ὁμᾶ· σὺ δ' ἄκχε, φαιεφόρε ἔκγονα μήνης
Μεσαῖ· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδὲ σε τὰ πρὶν
ἐν σήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρῃ.

- 5 εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τέτῳ προσέδρευε,
ἰδύνων καρδίας νοερὸν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτῇ, μῆνον δ' ἐσέρε κόσμοιο ἀνακτα.
εἰς ἑς, αὐτογενής, ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται·
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περὶνίσσεται· εἰδὲ τις αὐτὸν
10 εἰσοράα θνητῶν· αὐτὸς δὲ γε πάντας ἐραῖται.
οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῦ κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
οὐδὲ τις ἔσθ' ἕτερος χωρὶς μεγάλῃ βασιλῆος.
αὐτὸν δ' ἔχ' ὁρώ· περὶ γὰρ νέφος ἐσήρικται.
15 παῶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐσσοις,
ἀσθενέες δ' ἰδέειν Δια τὸν πάντων μεδέοντα.

οὗτος γὰρ χάλκειον ἐς ἔρανὸν ἐσθίρεται
 χρυσέω εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἐπὶ ποσσὶ βέβηκε,
 χεῖρά τε δεξιτέρην ἐπὶ τέρατος ὠκεανοῖο
 20 πάνταθεν ἐκτέτακεν· πέρι γὰρ τρέμει ἕρεα μα-
 κρά,
 καὶ ποταμοί, πολλῆς τε βάθους χαροποῖο θα-
 λάσσης.

Summus hunc locum ex Iustini Martyris Cohortat. edit. Ro. Stephani p. 18, Hutchini p. 77, et contulimus cum libro de Monarchia Steph. p. 166, et Hutchini p. 156, ubi a versu indo-
 tertio repetitur: tum cum Clem. Alex. Cohort. p. 63 Pott. cum Eusebio Praep. 13, 12 Ro. Steph. p. 389: cum Cyrillo contra Iul. p. 26 et aliis, quatenus aliquid horum versuum habent. Et Eusebii quidem locum certa ratione totum mox exhibebimus, et sub hoc exemplo ostendemus, quomodo versati sint veteres scrip-
 tiores in Orphei dictis referendis. Vid. ad Fr. 6, 10. Hic illud mouemus, etiam Clementi hanc velut παλυνφδιάν πολυθεότητος vi-
 deri, p. 64 pr. Χρόνῳ τέ ποτε συνῆκε πεπλανημένος. Ἄλλὰ σὺ μὴ μέλλων, βροτὲ ποικιλόμητι, βράδυνε· Ἄλλὰ παλὺ-
 πλαγκτος εἰρένας, θεὸν ἰλάσκειο. Similia Theophilus An-
 tioch. 3, 2. Monarchiam diuinam et πολυθεότητα Orphicam at-
 que Platoniceam sibi non repugnare, nescio, an quis hodie du-
 bitet. G R E N.

1. Βέβηλοι Πάντες Steph. et plerique. Sed βεβήλοις quidam MSS. apud Clementem, it. apud Tatianum Or. ad Graecos p. 34 ed. Oxon. et Theodorit. Ser. 1 p. 19, 31. Et sensus ipse βε-
 βήλοις postulat. Ἐπίτιθενται θύρας, valuis obiectis sibi arcanum
 procurant, profanos excludunt, qui intra opertum Dei sunt, non
 ipsi profani. Ceterum illud πάντες ὁμοῦ vel ὁμοῦς sponte consecu-
 tum est, cum semel admissum esset βέβηλοι. Βέβηλοι etiam legit
 haud dubie, quisquis inculcauit versum, et totum locum consti-
 tuit ut est apud Eusebium. G R E N.

2. Ἐγγονε hic dedit Ro. Stephanus, et illius exemplo reli-
 qui. Sed idem in Eusebio ἔγγονε et est perpetua fere utriusque
 appellationis, obseruata viris doctis, confusio. Ceterum hic pla-
 cuit ἔγγονε propter locum Platonis de rep. 2 p. 424 D ubi post
 mentionem Μυσαίου καὶ Ὀρφείως addit, Σελήνης τε καὶ Μυσαῖν ἐγγό-
 νων, ὡς φασιν. Sic omnes. De Lunae filiis nuper pluscula dedi
 ad Claudia. 24, 288. G R E N. Legebatur ἔγγονε. Fragmentum
 hoc et sequens ab homine Iudaeo scriptum esse censuit etiam

Tiedemannus in primis Graeciae philosophis p. 66. seqq. Probat hanc sententiam Wytttenbachius in Bibl. Crit. P. VI. p. 91. sed nonnullos admixtos esse antiquos versus observat, veluti primum, qui legitur etiam apud Platonem Symp. p. 334. C.

3. Hinc omnia usque ad vers. 21 dedit Iustinus etiam de Monarch. Ro. Steph. p. 166 et Hutchin. p. 156 sine mutatione. οξεν.

4. Hesiodica imitatio Scuto Herc. 331 Εὖτ' ἂν δὴ Κῆρνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμείρανης. Sed γλυκερὴ αἰὼν vita naturalis est, φίλη αἰὼν carminis Orphici vita beata mystarum. οξεν.

5. Refert hunc versum cum duobus sequentibus Clem. Strom. 5 p. 723 ita ut nomi versus initium adiungat Ἀθάνατον. οξεν.

6. Pro Ἰδύνων, Εὐδύνων Clem. et Eusebius. οξεν.

7. Κόσμοιο τυπωτὴν Ἀθάνατον, παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τῆδε φασίνει, et reliqua, quae mox damus, adiungit hic Eusebius. οξεν.

8. Clemens Alex. Strom. 5 p. 692 extr. Ὁρφεὺς ὁ θεολόγος — εἰπὼν, Εἰς ἑς αὐτοτελῆς, ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται, ἣ πέφυκεν (γράφεται γὰρ καὶ ἕτως) ἐπιφέρει. Οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοραῖς θνητῶν, αὐτὸς δὲ γε πάντας ὁρᾷται· σαφέτερον δ' ἐπιλέγει. Αὐτὸν δ' ἔχ' ὁρῶ, et quae sequuntur v. 14 et 15, pro nostro autem v. 16 habet hunc, Μικραὶ, ἐπεὶ σάρκες καὶ ὅσα ἐμπεφύασιν. Pro αὐτογενῆς, αὐτοτελῆς etiam Eusebius v. 10. Sed Theodor. Ser. 2 p. 25 ext. Εἰς ἑς αὐτογενῆς· αὐτὸ δ' ὑπο πάντα τελεῖται. οξεν.

9. Pro περιγίγνεται, περιώσεται obit, circuit, Clemens, Eusebius, Theodorus. οξεν. Quod legebatur, περιγίγνεται, vitiosa lectio est.

10. Ὁρᾷται, videt, ut Od. O, 61 Ὁφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, h. e. εἰδῶντο, ut ait Schol. Sed Eusebius v. 12 Εἰς. ψυχῶν θνητῶν, νῦν δ' εἰσοραῖται, mente videtur. Haec et alia plura non a scribarum errore sunt, sed ab his, qui emendare vellent. οξεν.

11. Pro δίδωσι, φυτεύει Clemens Stro. 5 p. 723. Ἐξ ἀγαθοῦ vel hoc indicare potest, ea quae bona videntur hominibus, aliorum veri a Deo: vel post felicitatem incommoda diuinitus immitti. Ceterum mutata plane sententia Euseb. 13 Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν ἐκ ἐπιτέλλει, de quo statim videbimus. οξεν.

13. Χωρὶς μεγάλῳ ἀνακτος est in Iustini libro de Monarchia. οξεν.

14—16. Vid. dicta ad v. 8. οξεν.

17. Clem. Strom. 5 p. 723 et Theodor. Ser. 2, 26 Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὐτῆς ἐπ' ἑρᾶν ἐτήριται. Euseb. 29 Αὐτὸς δὲ π. τ. λ. οξεν.

18. Γαίῃ δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκεν Clem. Euf. Theod. quod significaret, sub pedibus Iouis terra progreditur: sententia, a qua non alienum fuisse Orphica, aliunde probabile est. Sed Iustini lectio congruenit forte melius ad nostrorum librorum mentem, qui scamillum Dei terram faciunt, qui adeo pedibus terrae inscen-

dit, in terra ponit vestigia. Et tamen Clemens ait, propositum fuisse Orpheo παραφράζειν illud Esaias dictum de terra υποποδίου Iehouae. ο κ σ κ.

19. Clemens bis citat hunc versum Strom. 5. Nempe p. 725, 13 sic, Χεῖρά τε δεξ. περὶ τέγμασιν ὠκεανοῖο Ἐπτέταπεν, ὁρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ (Theod. θυμῷ). Sed paulo post p. 727, 14 Χ. δεξ. ἐπὶ τέγματος ὦκ. Πάντοθεν ἐκτ. γαίη δ' ὑπὸ (MS. ἐπὶ) ποσσὶ βέβηκεν. Videtur Clemens duplex exemplum Orphici carminis habuisse: memoria nunc vnus, nunc alterius lectionem illi subiecisse. Cf. ad fr. 2, 32. ο κ σ κ.

II.

Eusebius Praepar. 13, 12 ponit ista ἐκ τῶν Ἀριστοβόλου βασιλεὶ Πτολεμαίῳ προσταφωνημένων.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐσὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε
βεβήλοισι (¹)

φεύγοντες δικαίων θεσμὸς θεῖοιο τεθέντος
πᾶσι νόμος. σὺ δ' ἄκκε φαεσφόρος ἔκγονε μήνης (²)
Μεσσαί· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδὲ σε τὰ πρὶν

5 ἐν σήθεσσι φανέντα, φίλης αἰῶνος ἀμέρῃ,
εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τέτῳ προσέδρευε,
ἰδύνων κραδίης νοσρὸν κύτος· εὖ δ' ἐπιβaine
ἀτραπιτῷ, μῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτὴν
ἀθάνατον. παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τῷδε φαίνει.

10 εἰς ἑς' αὐτοτελής, αὐτῷ δ' ὑπο πάντα τελεί-
ται, (³)

ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περιπίσσεται· ἐδὲ τις αὐτὸν
εἰσοράα ψυχῶν θνητῶν, νῶ δ' εἰσοραᾶται.
αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν ἐκ ἐπιτέλ-
λει (⁴)

ἀνθρώποις· αὐτῷ δὲ χάρις καὶ μῖσος ἐπηδεῖ,
15 καὶ πόλεμος καὶ λοιμός, ἰδ' ἄλγεα δακρυόεν-
τα. (⁵)

οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δὲ κεν ῥέει πάντ' ἐσορή-
σαις,

αἶ κεν ἴδῃς αὐτόν· πρὶν δὴ ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,
τέκνον ἐμόν, δείξω σοι, ὅπηνίκα δέσκομαι αὐτῷ
ἵχνια, καὶ χεῖρας σίβαρην κρατεροῦ Θεοῦ.

20 αὐτὸν δ' ἔχ' ὁρώ· περὶ γὰρ νέφος ἐσήρικται (14)
λοιπὸν ἐμοί, πᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
οὐ γὰρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
εἰ μὴ μανογενὴς τις ἀπορρώξ φύλα ἀνωθεν
Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἦν ἄστροιο πορείης,

25 καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει
κυκλοτερής, ἐν ἴσῳ τε κατὰ σφέτερον κνώδακα.
πνεύματα δ' ἥνιοχ' ἐπὶ τ' ἡέρα καὶ περὶ χεῦμα
νάματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἱφίγενήτε.
αὐτὸς δὲ μέγαν αὖθις ἐπ' ἕρανὸν ἐσήρι-
κται (17)

30 χρυσέῳ ἐνὶ θρόνῳ. γαίης δ' ἐπὶ ποσσὶ βέβηκεν.
χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῦ
ἐκτέτακεν, ἱρέων δὲ τρέμει βάσις ἐνδοθι θυμῷ,
οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερόν μένος. Ἔστι δὲ
πάντως

αὐτὸς ἐπεράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
35 ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσσατον ἠδὲ τελευτήν,
ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑλογενὴς διέταξεν,
ἐκ Θεοῦ γινώμασι λαβὼν κάτα δίπλακα
θεσμόν.

ἄλλως δ' ἑμιτόν σε λέγειν· τρομέω δὲ γε γυῖα
ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτε κρᾶνι περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
40 ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοις πελάζεις, γλώσσην
εὔ μάλ' ἐπικρατέων, σέρνωσι δὲ ἐνθεο φήμην.

De Aristobulo illo non habeo quod addam obseruatis a Fabric. B. G. 3, 11 in Catálogo Peripateticorum, et Wolfio B. Ebr. h. v. l. T. 1 p. 215. Dubitabam, an non ipsius quoque Eusebii fraus hic intercefferit, nec dum plane illum liberare aulim. Sed illud tamen ex annotatione nostra quoque apparebit, Clementi iam Alexandrino laudata esse ea, quae maxime suspecta sunt, *ut* v. 23 sq. Illud quidem conferenti vtrumque locum apparebit, quae Iustinus protulit, ea facilius ad antiqua Orphicorum carmina referri posse. Studiosorum causa versibus huius carminis apposui numeros praecedentis, ut conferri leuiore opera possint. *ο ε σ ν*.

1. Legebatur *βέβηλοι*.

2. Hic versus, si quis alius, inculcatus mihi videtur vel a Iudaeo vel a Christiano homine. Pro *δκατων*, magis placet *δικων* h. e. *δικων*, quod dedit H. Stephanus in Poesi philol. p. 78. Sed tanto minus aliquid mutio, quod hic scriptor etiam v. 9 in *παλαιος* penultimam corripit. V. ad Arg. 163. Grammaticae verba sic ordinanda, *βέβηλοι φεύγοντες θεσμους δικων θεου νόμω πασι τεθέντος*. Πασιν *ομω* dederat primus auctor versuum: interpolator ad suam rem accommodauit voces diuisas aliter. *ο ε σ ν*.

3. Legebatur *εγγονε*.

12. *Περνίσσεται* hic ea significatione ponitur, ut alias *διήκειν* a Philosophis de omnipraesentia diuina, quam vocant Theologi. *ο ε σ ν*.

13. *Επιτίλλει*, credo, cum respectu ad sidera dici, quae mala et bona dum denunciant et ostendunt, videntur inferre. Sed quid Auctor sibi velit, cum, quod hoc versu negare videtur, affirmat proximo, non dixerim, nisi quod sublata erit cum se ipso et cum Iustini carmine pugna, si omisso *εν* legamus, *θυητοιςι κακων επιτίλλει*: posteriorem syllabam in *κακων* producente vel caesura, vel liquida litera. *ο ε σ ν*.

18. *Οπνήκα* non modo temporis conditionem hic videtur indicare, sed etiam modum et causam adeo, *quandoquidem*. *ο ε σ κ*.

20. Videtur comparare se cum aliis ita, Nubes mihi circa Deum firmata est, quo minus illum videre possim: sed vulgo hominum decem inuolucra obstant. Quod *εσιν* pro *εσσαν* intransitiua significatione ponitur, in hoc genere non valde requirendum. Nec durum esset mutare in *εσσαν* h. e. *ζεσσαν*, aoristo secundo. *ο ε σ ν*. Pro *εσσαν* scripsi *πασιν*.

23. *Μυνογενής* hic praerogatiuam Abrahami significare, credo, debuit. Vid. Fabric. Cod. Apocr. V. T. T. 1 p. 368. vbi et de Astrologia Abrahami omnia. Forte fictori huius versus simul obuersatus est *ο μονογενής* de sinu patris, qui solus vidit Deum et hominibus manifestauit. Caeterum hos versus a 23 ad 27 habet etiam Clem. Stro. 5 p. 723. *ο ε σ ν*.

24. Astrum hic intelligi primum, Solem, vix est dubium. Sed constructio versus proximi aliquantum impedita, ita puto ordinanda, ἰδρις ἦν, ὡς τὸ τῆς σφαίρης κίνημα, ἐν ᾧ κυκλοτερές, περιέλλει ἀμφὶ τὴν χθόνα. ΟΞΣΝ.

26. Legebatur in ed. Gesu. κυκλοτερές γ' ἐν ᾧ κατὰ σφίγγον κινώδεια. Apud Euseb. κατὰ δὲ σφένδαμον. Ego recepi lectionem Clementis.

27. Illud ipsum κίνημα, ille motus caeli circa terram etiam ventos regit, et ignem caelestem fulgurum profert, quem ἰφίγνητον sorte Orphica iam sapientia appellavit, vi quadam excussum nubibus, lignis attritis, silicibus. ΟΞΣΝ.

30. Legebatur γαίῃ δ' ὑπὸ. Correxī e praecedentis fragm. v. 18.

32. Θυμὸν, et iram diuinam, poësis Orientis, et ipsa pene natura, nisi edocta a philosophia melius, tribuit motibus procellosis in aëre. Cf. Fr. 3, 5. Ceterum θυμῷ Roberti Stephani et Theodor. Ser. 2 p. 26, 10 malui, quam θυμῷ Clementis et H. Stephani. ΟΞΣΝ.

35. Facile est fulcire versum, si pro μέσσαν legas μέσσατον. et sic est apud Clementem: sed Theod. μέσση. Apud Eusebium, qui haec repetit p. 401 Ro. Steph. ad si. ita, ἅμα καὶ μέσον ἢ δὲ τελευταίον. ΟΞΣΝ. Legebatur μέσσαν.

36. Acui particulam ὡς, aperta de causa. Τὸν ὑλογεῖν esse Adamum, ex informi gleba formatum, diceret: nisi legis duarum tabularum mentio nimis aperte signaret Moysen, qui in ὕλη illa s. filius papyri stirpium, in eo, quod ἔλος alias vocatur, expositus fuerat, de quo Sibyll. 3 p. 366 ὃν παρ' ἔλος βασιλίσσ' εὐρύσ' ἐκόμισε. Ἀίπλωσα Homericam vocem Il. Γ, 126 et Ψ, 253 pulchre huc non tam transtulit, quam in domicilium suum reuocavit, quis quis verliculi auctor est. ΟΞΣΝ.

38. Eusebius, ubi haec repetit p. 401 extr. 'Ἄλλ' ὃ μὲν θεμιτόν σε λέγειν. Ἄλλως ὃ θεμιτόν σε λ. est apud Clementem, Illa silentii commendatio Orphica est. In uniuersum illud sentire mihi videor, etiam quae hic inculcata et assuta suspicio est, esse tamen, quantum res patiebatur, verbis Orphicorum antiquorum confarcinata et contexta. Male quidem cohaerere mihi v. 38 et 39 videntur. ΟΞΣΝ. Σε λέγειν ex Clemente pro δὲ λέγειν recepi.

III.

Clem. Alex. Strom. 5 p. 724, 11 ex quo repetit Euseb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 sq.

Αἰθέρες ἢ δ' αἶδ' πόντε γαίης τε τύραννε,
ὅς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον ἐλύμποιο.

δαίμονες ὃν Φρίσσει, Θεῶν δὲ δέδοικεν ὁμίλος·
ὧ μοῖραι πειθόνται, ἀμείλικτοί περ ἔῃσαι.

5 ἄφθιτε μητροπάτωρ, ἔ θυμῷ πάντα δονεῖται·
ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα. σὴ μὲν ἐν
ἄστροις

τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·
σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεσῶσιν πολύμοχοι

10 ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε, βροτοῖς ὡς πάντα τε-
λεῖται.

σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
σὸς χειμῶν ψυχροῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαιαιν,
σὰς ποτε βακχευτῆς βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.

Εἶτα ἐπιφέρει ῥητῶς παντοκράτορα ὀνομάζων τὸν
Θεόν

15 ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν.
ἐλθέ, μέγιστε Θεῶν πάντων κρατερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
Φρικτός, ἀήττητος, μέγας ἄφθιτος, ὃν σέφει
αἰθήρ.

1. Τύραννος Clem. ed. Potteri. Sed malui sequi Eusebium Steph. quia videtur Hymnus esse, quo alloqui solent Deum. οξεν. Hoc fragmentum ab homine Christiano suppositum docet Tiedemannus p. 69.

2. Etiam hic malui sequi Eusebium, quam quod est apud Clem. Βροτοῖς δὲ σείεις. οξεν.

5. De θυμῷ dictum ad Fr. 2, 32. οξεν.

8. Τρέχουσιν MS. apud Clem. male. οξεν.

11. Tres modo tempestates enumerat, recte: vid. ad H. 35. 17. Sed in hoc discedit ab aliis, quod omiſſa aestate autumnum ponit, quem alii inter aestatem et hiemem solent dividere. V. quae disputata sunt ad H. l. c. οξεν.

13. Ἄς, -quod hic legebatur, in Σός mutare non dubitavi. Quanta sit spiritus asperi cum sibilo affinitas, docent, ut alia taceam, ἕξ, ἑπτὰ, ὕψις, ἴσος, ἑπτέμ, super. Vidit, et rationem

reddidit ad Eusebium Vigerius. Βαρχευτός quoque et Βαρμύς, quae sunt apud Clementem, ex Eulebio mutavi. Διένειμεν, Κορίστus, γῆμ sui nominis hic exserit, *distribuere solet*. G E S N.

14. Nō est necesse, ut hoc Iudaicum putemus, et ad ἀνεκφώνητον, nomen referamus. Nota est lingua Deorum HomERICA. Munus τῶν προφητῶν et θεολόγων Orphei vel maxime, nominis a DIS accepta tradere hominibus. G E S N.

IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

Solem Liberum esse manifeste pronunciant Orpheus hoc versu.

Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν.

Et is quidem versus absolutior: ille vero eiusdem generis operosior,

εἰς Ζεὺς, εἰς Ἀΐδης, εἰς Ἥλιος, εἰς Διόνυσος.

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum Coh. p. 78, 1 Hutchini,

εἰς θεὸς ἐν πάντεσσι, τί σοι δῖχα ταῦτ' ἀγορεύω.

Plura de hoc vel Orphico versu vel oraculo congeffit nuper Pe. Burmanus Secundus V. C. Anthol. To. 1 p. 629, repetitque inter alia gemmae Basilidianae inscriptionem, ΕΙC. ΖΕΤC. CΑΡΑΠΙC. ΑΓΙΟΝΟΝΟΜΑ. CΑΒΑΩ. ΩΩC. ΑΝΑΤΟΛΗ, ΧΘΩΝ. G E S N.

V.

Ὅρκοι Orphici

Iusti. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia. 1 p. 25.

Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεῷ μεγάλῃ σοφῇ ἔργον,
αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρός, τὴν φθέγγατο πρώτον,
ἦνίκα κόσμον ἅπαντας ἑαῖς' ἐφείλατο βελαῖς.

Hanc αὐδὴν Iustinus interpretatur λόγον. Ἐνταῦθα, ait, τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον· ὅτι δὲ τῷ ἔτιος ἔχει, δῆλον ἀπὸ τοῦ μικροῦ πρόσθεν,

τῷ μέτρῳ συγχωρῶντος αὐτῷ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν·
ἔφη γὰρ

eis δὲ λόγον Θεῖον βλέψας, τέτω προσέδρευε.

Vid. fr. 2, 6.

Theo Smyrnaeus περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὰς χρῆσι-
μων εἰς τὴν τῷ Πλάτῳ ἀνάγνωσιν p. 164. (edit.
Petau. 1644, 4) refert Ὀρφικὰς ὁρκας hosce:

Ὡ καὶ μὴν ἀθανάτων γεννήτορας αἰὲν ἔοντας,
πῦρ καὶ ὕδωρ, γαῖάν τε καὶ ἔρανον ἠδὲ σελήνην
ἡελίον τε, Φάνητας μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν
et confert relatum ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ στή-
λῃ γραφὴν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΕΑΣ
ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ
ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΟΥΤΡΑΝΩ
ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΓΗ ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ.
ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΒΙΟΤ
ΣΤΗΝΤΑΞΕΩΣ.

Hermeti Trismegisto hunc ὅρκον, vel adiurationem et preces,
tribuit Io. Malela Chronogr. p. 30: sed solutis pene versibus:
Ὀρκίζω σε, ὕρανέ, Θεῷ μεγάλῃ σοφὸν ἔργον, ἴλαος ἔσο. Ὀρκίζω σε
Φωνὴ πατρός, ἣν ἐφθέγγετο πρῶτην, ἥνικα κόσμον ἅπαντα ἐκρίξατο
βελῆ. Quae Orphæo rescribenda, et ita restituenda censet Bent-
leius, Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, Θεῷ μεγάλῃ σοφὸν ἔργον. Ὀρ-
κίζω σ' αὐδὴν πατρός, ἣν ἐφθέγγετο πρῶτον, Ἦνικα κό-
σμος ἅπαντα ἐῖθ' ἐκρίξατο βελῆ. ο. ε. κ.

VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἡερωειδῆς.

Deinde v. 42 ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὄνομα αὐτῷ προσήνεγκεν
— ὁ γὰρ παρ' αὐτῷ Ζεὺς, ὁ πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν,
ἔτος ἐστὶν ὁ τῶν ἔλων δημιουργός. Ματὰ γὰρ τὴν κα-
τάποσιν τῷ Φάνητος αἱ ιδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῷ πε-
φῆκασιν, ὥς φησὶν ὁ Θεολόγος,

τῆνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς· πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη
 αἰθέρος εὐρείης ἥδ' ἑρανεῖ ἀγλαὸν ὕψος,
 πόντε τ' αἰτρυγέτε, γαίης τ' ἐρικυδέος εὐρη,
 ὠκεανὸς τε μέγας, καὶ νεῖατα τάρταρα γαίης,
 5 καὶ ποταμοί, καὶ πόντος ἀπείριτος, ἅλλα τε
 πάντα·

πάντες τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἠδὲ θεαιναι,
 ὅσσοι τ' ἔην γεγαῶτα, καὶ ὕπερον ὀππὸς ἔμελλεν
 γίγνεσθαι. Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύβρα πεφύκει.

Pergit Proclus v. 49 Τῶν δὲ ἰδαῶν πλήρης ὢν, διὰ τέ-
 των ἐν αὐτῷ τὰ ὅλα περιέληψε, ὡς καὶ τῷτο ἐνδει-
 κνύμενος ὁ θεολόγος ἐπήγαγε.

Zeus πρῶτος γέμετο, Zeus ὕψατος ἀρχικέραυνος,
 10 Zeus κεφαλὴ, Zeus μέσσα. Διὸς δ' ἐκ πάντα τέ-
 τυκται.

Zeus ἄρσην γέμετο, Zeus ἄμβροτος ἐπλετο νύμφη.
 Zeus πυθμὴν γαίης τε καὶ ἑρανεῖ ἀστερόεντος·
 Zeus πνοὴν ἀνέμων, Zeus ἀκαμάτε πυρὸς ὀσμῇ.
 Zeus πόντε ῥίζα, Zeus ἥλιος ἠδὲ σελήνη·

15 Zeus βασιλεὺς, Zeus αὐτὸς ἀπάντων ἀρχιγέ-
 νεθλος.

ἐν κράτος, εἰς δαίμων γέμετο, μέγας ἀρχὸς
 ἀπάντων,

ἐν δὲ δέμας βασιλείον, ἐν ᾧ τὰδε πάντα κυ-
 κλεῖται

πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα, καὶ αἰθήρ, νύξ τε, καὶ
 ἡμᾶρ.

καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυ-
 τερπής·

20 πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τὰδε σώματι κεῖται.

- τῷ δὴ τοι κεφαλὴ μὲν ἰδεῖν καὶ καλὰ πρόσωπα
 οὐρανὸς αἰγλήεις, ὃν χρύσειαι ἀμφὶς ἔχειται
 ἄστρον μαρμαρέων περικαλλέες ἡερέθονται,
 ταύρεα δ' ἀμφωτέρωθεν δύο χρύσεια κέρκτα
 25 ἀντολή τε δύσις τε, θεῶν ὁδοὶ ἐρανιώων·
 ὄμματα δ' ἡελίος τε καὶ ἀντίωσα σελήνη.
 νῆς δέ τι αἰψευδής, βασιλῆϊος, ἄφθιττα αἰθήρ·
 ἧ δὴ πάντα κλύει καὶ φράζεται, ἥδε τις ἐστὶν
 αὐτῇ ἔτ' ἐκοπή, ἔτ' αὖ κτύπος, ἥδ' ἔτι μὲν ὅσσα,
 30 ἧ λήθει Διὸς ἕως ὑπερμενέος Κρονίωνος.
 ὧδε μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχει ἡδὲ νῆμα·
 σῶμα δέ οἱ πυριφειγγές, ἀπειρίτον, ἀσυφέλκτον,
 ἄτρομον, ἰβριμόγυιον, ὑπερμενές, ὧδε τέτυκτο.
 ὦμοι μὲν καὶ σέρνα, καὶ εὐρέα νῶτα θεοῖο
 35 αἷρ εὐρυβίης· πτέρυγες δέ οἱ ἐξέρχοντο,
 τῆς ἐπὶ πάντα ποταῖ· ἱερὴ δέ οἱ ἔπλετο νηδὺς
 γαῖα τε παμμήτωρ, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνας,
 μέσση δὲ ζώνη βαρυηχέος οἶδμα θαλάσσης
 καὶ πόντε· πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθεν
 ῥίξαι,
 40 τάρταρα δ' εὐρώεντα καὶ ἔσχατα πείρατα
 γαίης.
 πάντα δ' ἀποκρύψας, αὐτὶς φᾶος ἐς πολυγηθὲς
 μέλλει ἀπὸ κραδῆς προφέρειν πάλιν, θεσκελα
 ῥέζων.

In hunc locum contulimus, non tantum quas Proclus habet, quem velut fundum posuimus: sed etiam attexuimus, ex Eusebio, et Alexandrino Clemente, quae ad eundem locum pertinere iudicauit etiam Henr. Steph. Poet. philos. p. 81, atque Michenbachius Epig. p. 68 sqq. Vtrum hic sint, quae Christianorum ingeniis debeantur, haud dixerim. Ad rem quidem suam illos verba Orphicorum, inuictis illis, traxisse apparet: quid quid nemp̄e

Proclum etiam facere, mihi non est dubium. Sed illud modo mihi pensum sumsi, ut quantum possem, vel Orphei vel Orphicorum carmina colligam, et quam sententiam habeo, sine studio partium declarem. Ceterum non male ita coniunxisse H. Stephanum Eschenbachiumque haec carmina, non inde modò colligo, quod mihi etiam nondum consultis illis sic videbatur: sed maxime ob hanc causam, quod Io. Stobaeus eadem fere ratione usus est, cuius locum e MS. publicatum in Miscellaneis Britannorum et Belgar. Obseruat. Vol. 7 p. 190 emendatiorem dedit doctissimus Heringa Obll. c. 11 p. 95 sq. Indicabitur autem hic, unde quidque sumtum sit eorum, quae Proclo adiecta sunt, et si quae alia varietas non nimis minuta, ac nullius plane momenti, incidet. In principio mutavi interpunctionem, et *ἡγεοειδὲς* dedi, ut ad *σπείος* conueniat, pro *ἡγεοειδὲς*. Porro Phaneta illum Orphicum, omnium rerum principia, certe notiones, continentem, deuorauit ille, quem *δημιουργόν*, opificem et architectum vniuersi, itemque Ζῆνᾶ, Δία, Iouem, appellat, atque hinc ideas omnium rerum intra se habuit. G E S N.

2. Apud Steuchum p. 425. legitur Ούνεκα: sic. Vide fragm. VIII. 6.

3. Τὲ bis in hoc versu ex Proclo et Steucho pro δὲ repositum.

5. Apud Steuchum ἀπειρατος, apud Proclum ἀπειρητος.

6. Πάντες τ' ex Proclo et Steucho pro πάντες δ' exhibui.

7. Ὅπως ἐμέλλεν in ὁππός recto mutauit H. Stephanus. Eschenbachius, qui non Proclum typis expressum habuit, sed MS. Augustanum, pro ὅπως dedit ὅσα ἐμέλλεν γίνεσθαι κ. τ. λ. G E S N. Pro ὅσα δ' ἔην apud Proclum ὅσα τ' ἔην, apud Steuchum p. 425. ὅσα τε ἔην, et mox in eodem versu ὅσα ἔμελλεν γίνεσθαι. sed p. 428. ita scriptus hic versus: ὅσα τ' ἔην ἢ γεγαῶτα καὶ ὑπερὸν αὐτῶν ἔμελλεν γίνεσθαι.

8. Hunc versum ita scribit Steuchus de perenni Philof. 7, 10 et illum, ut suspicor, secutus Eschenbachius Epig. p. 70, Γίνεσθαι Ζηρὸς δ' ἐνὶ γαστέρι, σείρα πεφύκει. Ac primum verbum forte ita fuit in Codice Steuchi et Augustano: editum enim a Grynaeo Ἐγένετο, quod nos mutare ausi sumus, suadente sententia, et postulante metro, in Ἐγγέετο. Alterum σείρα ex ingenio substituit Eschenbachius pro σύρσαν πεφύκει, quod in Augustano inuenerat: et σείρα dederat etiam Steuchus, cuius versione Eschenbachius usus est. In edito est σύρσαν πεφύκει. Etiam hic veram lectionem vidit siue libro adiutus, siue suo τοχασμῶ, Stephanus: siue vidit locum alterum Procli, quem damus ad v. 20. Sed quid sibi vult vox monströsa? Nihil vtro habet monstri, verum tmesin Homericam praepositionis interposita ἔα enclitica. Emendemus, nisi iam occupatum est, Hesychium, Σύρσα, ὁμοσεύεις τὸ αὐτό. Legen-

dum vel ex hoc ipso loco, ὁμός. Nam σύμφα πεφύκει est συμπεφύκει vel συνεπεφύκει ὡς h. e. concrevit, ὁμός vel eis τὸ αὐτὸ ἐπεφύκει. ΟΞΞΝ.

9. Hic quidem locus sine dubio antiquus est, et Orphicus. Ab 9—15 laudatur tot verbis, nisi quod 11 et 12 transpositi sunt, ab Aristotele, antiquo certe auctore libelli de Múndo ad finem, cum pulchre declarasset illam propositionem Εἰς δὲ ὧν πολύνυμός ἐστιν, addit, διὸ καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὁ καπῶς λέγεται, Ζεὺς πρῶτος γένητο κ. τ. λ. Et 6 versibus subiicit statim duo, qui nobis hic sunt 41 et 42. Qui autem Latini versus his responderes leguntur in libello Apuleii de Mundo, hos non ab Apuleio esse, sed a recentiori editore, docetur apud Cl. Burm. ad Anthol. 1, 5 p. 2. Memorabilis praesertim est locus Mutárho de Orac. def. p. 436, D Δύο πάσης γενέσεως αἰτίας ἐχούσης, οἱ μὲν σφόδρα παλαιοὶ θεολόγοι καὶ πρῆτα (horum pater sine dubio Orpheus) τῇ κρείττονι μόνῃ τὸν νῦν προσέχειν εἶλοντο, τῷτο δὲ τὸ κοινὸν ἐπιφειγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται· ταῖς δὲ ἀναγκαῖαις καὶ φυσικαῖς ἔκ ἐτι προήεσαν αἰτίαις· οἱ δὲ νεώτεροι τῶτων καὶ φυσικοὶ προσαγορευόμενοι τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τῆς καλῆς καὶ θαλάς ἀποπλανηθέντες ἀρχῆς, ἐν σώμασι καὶ πάθεσι σωμάτων κ. τ. λ. Totus ille locus consideratu dignissimus: sed nos eatenus tantum illo vitmur, ut ostendamus, Physicis illis a Thalete et Pherecyde antiquis vetustiores Plutarcho iudice, qui hic falli non potuit, esse versus, quos tractamus Orphicos: quos τὰ Ὀρφείωφ vocat Eusebius Praep. 3, 9 et refert a 9—42. Versum 9 et 10 etiam simpliciter Orpheo tribuit Tzeis, prolegom. Lycophr. vbi ἀργικέραυνος scribitur non minus quam apud Eusebium, et Proclum. Cumque variari videam etiam apud Aristotelem, pene est ut ἀργικέραυνον praeferam, quo candor ille et lux fulminis designatur; et quis non novit ἀργῆτα κέραυνόν Ιλ. Θ, 133? ΟΞΞΝ. Apud Proclum ἐγένετο.

10. Hic versus paullo aliter laudatur a Plutarcho, ut modo vidimus: apud Proclum vero Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται. Nec mirum, in his carminibus multum varietatis inesse, quas a tam remotis inde temporibus in ore potius quam in scriptis hominum essent. ΟΞΞΝ. Apud Steuchum p. 425. Διὸς τε πάντα τέτυκται. Apud Proclum Διὸς τε πάντα τέτακται.

11. Ob duplicem sexum διφυσίς vocari Deos, monui ad Argon. 14: Προ ἄμβροτος, ὠφείτες. est apud Eusebium. Ceterum hic versus, itemque 13 et 14 absunt apud hunc pariter et Proclum, atque in solidum debantur libro de mundo et Stobaeo MS. ΟΞΞΝ. Omittit etiam Steuchus.

13. 14. Omittit hos versus etiam Steuchus. Pro eo, quod v. 13. legebatur, *Ζεὺς πνοὴ πάντων*, reposui *Ζεὺς πνοὴ ἀνέμων*. Vide Odyss. II. 148. Hom. hymn. in Solem v. 14.

15. Pro ἀρχιγένεθλος apud Aristotelem ἀρχικέλευνος ex v. 9 repetitur temere. *ΓΕΞΝ*.

16. Apud Clem. Alex. Strom. 5 p. 726, 14 est μέγας ὕρανος αἰῶν, Ἐν δὲ τὰ πάντα τέτυκται, ἐν ᾧ τ. π. κ. Procl. in Tim. 3 p. 174, 1 Δαίμων καὶ ὁ Δημιουργὸς ὠνόμασται παρ' Ὀρφέως, ἐν οἷς φησιν, Ἐν κράτος, εἰς δαίμων ἐγένετο μέγας ἀρχὸς ἀπὸ πάντων, quae emendare licet, μέγας ἀρχὸς ἐγέντ' ἀπὸ πάντων. *ΓΕΞΝ*.

17 et 18. Etiam tanquam Orphei citantur a Stobaeo Ecl. Phys. 1, 13 pr. p. 25, nisi quod vitiose editum Ἐν δαίμας. *ΓΕΞΝ*.

19. Quae hinc sequuntur, sunt ex Eusebio Praep. 3, 9, nisi quod hunc versum habet etiam Proclus in Tim. 2 p. 102, 40 et lib. 3 p. 156, 2. Videtur autem masculino genere posuisse Μῆτιν, quae alias Dea est, non modo Platoni, qui Pori matrem facit eius, qui ex Penia Amorem progeneravit, Sympos. p. 328, A; sed, quod magis huc pertinet, Hesiodo, qui primam Iouis uxorem facit, quam ex se grauidam Minerua coniux deuoravit etc. Vid. Theog. 886; atque ipsis adeo Orphicis, Minerua, Ἀθηνᾶ, eadem, si credimus Eschenbachio Epig. p. 49. Mihi quidem non contigit in testem antiquum huius rei incidere. Nam Hesychiana συνωνυμία, σύνεσις, βυλή, τέχνη, γνώμη, δόλος, ἀπάτη, καὶ ἡ θεὸς, potest ad Hesiodeam Platoniceamque Metin referri. Sed Μῆτιν non minus quam Φύνητα et Ἡρικεπαῖον esse masculina Dei nomina apud Orphicos, ex MSS. Damascii et Procli locis apparet, quos laudauit Bentleius in epistola ad Millium de Ioanne Malela p. 2 sq. ubi inter alia felici emendatione restituit versum, Μῆτις σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν Ἡρικεπαῖον. Et p. 4 ex Procli MS. Ἀβρὸς Ἐρως, καὶ Μῆτις ἀτάσθαλος. Cf. Fr. 8, 1. Locum e Proclo in Timaeum, citatum Eschenbachio Epig. p. 55 Μῆτις τε κέλομαι καὶ κέδεσι, nondum obseruaui. *ΓΕΞΝ*. Verius 19 non est apud Steuchum, sed qui sequitur, apud eum est ultimus.

20. Procl. in Tim. 2 p. 94, 16 Orpheo tribuit hunc versum Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τάδε δώματι κεῖται, καὶ, Ζηνὸς δ' ἐν γαστέρι συζῶσι φύκει. Leg. μεγάλῳ σώματι. De altero vid. hic v. 8. *ΓΕΞΝ*.

21. Eodem pertinet Procl. in Tim. 1 p. 50, 2 Ὀρφεὺς τῶν δυνάμεων τάξιν ἰνδεικνύμενος, Τῷ δ' ἤτοι κεφαλῇ μὲν, φησὶν, Οὐρανὸς αἰγλήεις, Ὀμματα δ' ἡέλιός τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη. Itaque hic rescribam, τῷ δὲ τοι κεφαλῇ μὲν, ἰδὲ, π. κ. π. vel sola interpunctione mutata, κεφαλῇ μὲν, ἰδεῖν καὶ π. κ. π. et pulchri ad speciem vultus. Vigerius ad Eusebium coniecit ἰδοῖς sed sic sequi deberet Οὐρανὸν etc. Ceterum similis plane Orphice Ia-

vi est Sarapis, qui de se apud Macrobi. Sat. 1, 20 ita respondit Nicocreonti,

Εἰμὶ θεὸς τοῖόςδε μαθεῖν, οἷόν κ' ἐγὼ εἶπω·
οὐράνιος κόσμος κεφαλῇ, γαῖης δὲ θάλασσα,
γαῖα δὲ μοι πόδες εἰσὶ, τὰ δ' ὕατ' ἐν αἰθέρι κεῖται,
ὁμμά τε τηλαυγὲς λαμπρὸν φῶς ἡέλιόιο. ΟΞΞΝ.

26. Ἀντιώσσα Lunae epitheton respectu Solis: quam non videmus, nisi quatenus Soli opposita et velut obuia, radios illius ad nos reflectit, ut aiunt philosophi, refert, reuicit. Nescio unde sit apud Cl. Heringam ἀνταυγῶσα, nam Stobaei locus refert ἀντιώσσα. ΟΞΞΝ.

27. Νῦς — ἀψευδής apud Proclum in Tim. 3 p. 164, 29 tum Eusebium et Stobaeum ll. cc. legitur sine varietate. Interea non sine veri similitudine Heringa dedit Οὗς ἀψευδές, βασιλῆιον, quod suadere videtur v. 30, et laudatum ad v. 21 Sarapidis oraculum, τὰ δ' ὕατ' ἐν αἰθέρι κεῖται. Mutare tamen nolui tres voces, in quibus libri consentiunt: cum etiam νῦς huc pulchre conuenire, quin vnice conuenire videatur, h. e. intelligendi facultas. Etenim ὁ νῦς etiam audit, videt: solus νῦς est, non ὕς, qui φράζεται, intelligit, cogitat. Νῦς vocari potest βασιλῆϊος, qui etiam in homine sit τὸ ἡγεμονικόν. Illa deinde tam verbose inculcata αὐδή, ἐνοπή, πτύπος, ὅσα ad ὕας referuntur. His versibus poterat uti Clarckius ad naturam spatii sui declarandam, quatenus illud sensorium quoddam Dei dici posse putauit. Qui hic νῦς est, ille v. 31 νόημα vocatur. ΟΞΞΝ. Apud Eusebium νῦς δὲ γὰρ ἀψευδής.

28. Pro κλύει, κυκλεῖ est apud Eusebium. ΟΞΞΝ. Ἐστὶν abest apud Eusebium.

29. Οὐτ' ἐνοπή, ὅτε πτύπος, ὅτε μὲν ὅσα; Euseb. Αὐδή, ὅτ' ἐνοπή, ὅτε πτύπος ὕδεν, Οὐ μένος λήθει Stobaeus MS. Vnde fecit Heringa, ὕδὲ πτύπος, ὃ μένος ὕδεν, Ὁ λήθει. Scilicet non adhibuit Vir doctus locum Procli. ΟΞΞΝ. Αὐδά, ὕδ' ἐνοπή, ὕδ' αὐ πτύπος apud Proclum.

30. Ἡ λήθει, legendum, pro Ἡλύθει, quod est apud Proclum, iam viderat H. Stephanus. Pro ὕας apud Eusebium legitur υἱας. Vigerius suspicabatur ὦτα. Nempe sententiam vidit: ὕας praeferebat Criticus, etiam si absque Proclo et Stobaeo esset. ΟΞΞΝ.

31. Ἐχει Heringa. Bene, puto: sed nec alterum damnum. Stobaeus MS. pro ἡδὲ νόημα habet ἡ δ' ἐνι σῆμα Σῆμα δὲ οἱ π. τ. λ. Vnde effinxit Heringa, ἡδ' ἐπίσημον. Σῶμα δὲ οἱ. Scilicet Eusebium non contulit Vir eruditus, solo vsus praestanti ingenio. ΟΞΞΝ. Legebatur ἔχεν.

32. Partem horum versuum ita refert Proclus in Tim. 3 p. 153, 3 Ταῦτα ἔν ὃ θεολόγος εἰδώς (elementa omnium rerum πρώτως, et per causam suam esse in opifice mundi) περὶ τῷ δημιουργῷ φησι, Σῶμα δὲ οἱ πυριφογγαλ. (sic ille pro Eusebiano περιφ.

recte, puto) ἀπειργετον, ἀσυφέλικτον, et statim, Ὡμοι μὲν — εὐ-
φυβίης. Et ceteris omillis Μέσση δὲ ζώνη βαθυχεός (sic pro me-
liori βαρυηχ.) οἶδμα θαλάσσης. Πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἐνδοθε
φύζα. GERN.

33. Dedi lectionem H. Stephani, nisi quod ille habet ὀμβρι-
μόγυιον. Apud Eusebium est Ὀβριμον pro Ἀτρομον. Sed Stob.
MS. Ἀτρομον ὀμβρόγυιαν, vnde ὀμβριμόγυιον fecit Cl. Heringa.
Sed illud μ ante β semibarbaris librariis deberi, non dubito, in
voce Homero Hesiodoque frequentata. Vid. Eustath., ad Od. A.,
101 de Minerua ὀβριμοπάτρη, p. 26, 21. GERN.

36. Ποτᾶται et ποχ παμμήτειρα editura negligentius apud Eu-
sebiū, παμμήτωρ Stob. MS. παμμήτηρ lectionem H. Steph. tue-
tur Δημήτηρ. Sed παμμήτειρα est in Hymno Homérico 29, 1. οχαν.

39. Πυμάτη — χαίης habet Proclus etiam in Tim. 3 p. 211,
2 et inde conficit in Demiurgo προὔπαρχειν τὰ αἷτια. GERN.

41. Legebatur αὖθις. Steuchus hos duo versus affert p.

427. ubi sic scripti inveniuntur:

πάντα τάδε κρύψας αὖθις φάος ἐς πολυγῆδες
μέλλεν ἀπὸ κραδῆς προφέρειν πολυθεσχελο ῥέζων.

42. Hos duo versus habet Proclus in Tim. 2 p. 99, 14 ita,
Πάντα τάδε κρύψας, αὖθις παλιθέσκελα ῥέζων. Vltimum sic Pro-
cl. in Tim. 2 p. 64, 3 ἔμελλεν ἀπὸ κραδῆς προφέρειν πάλιν θέσκε-
λα ἔργα. Πάλιν pro πάλιν est etiam H. 2, 10. Apud Apollonem
l. c. ad v. 9 ita eduntur, Πάντας γὰρ κρύψας αὖτις φ. εἰ. π. Ἐξ
ιερωῆς κραδῆς ἀνενέγκατο μέγιστα ῥέζων. Eodem modo Clem.
Alex. Stro. 5 p. 722, 23, nisi quod hic est κ' αὖθις. Ro. Stepha-
nus in Eusebio sic ut dedimus, nisi quod παλιθέσκελα, vna voce
scriptum. In Stobaeo MS. Πάντα δα . . . κρύψας αὖθις φάος εὐ-
πολύγηθε Μέλλει ἀπὸ κραδῆς πάλιν θέσκελος ῥέζων. vnde Heringa,
Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖθις φάος ἐς πολυγῆδες Μέλλει ἀπὸ κρα-
δῆς ἀνενέγκαι θέσκελα ῥέζων. Cogitet lector hic etiam, quod de
magna illa varietate ad v. 9 monuimus. GERN.

VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18

De Phanete h. e. Sole ac Dionysio.

Τήκων αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἶόντα,
ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλισον ἰδέσθαι,
ὃν δὴ νῦν καλέεσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον,
Εὐβελῆά τ' ἀνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀγρίοηλον.

5 ἄλλοι δ' ἄλλο καλῶσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
 πρῶτος δ' ἐς Φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
 οὐνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὀλυμπον·
 ἀλλαχθεῖς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωυμίας τε ἕκαστον
 παντοδαπὰς κατὰ καιρὸν, ἀμειβομένοιο χρόνιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem unum esse Deum
 eundemque demonstrans, de ornatu vestituque
 eius in sacris Liberalibus ita scribit:

10 Ταῦτά γε πάντα τελεῖν ἱερᾷ σκευῇ πυκνᾶσάντα,
 σῶμα θεῷ πλάττειν ἐριαυγῆς Ἡελίοιο.
 πρῶτα μὲν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσιν
 πέπλον φοινίκεον πυρὶ εἴκελον ἀμφιβαλέσθαι.
 αὐτὰρ ὑπερθε νεβροῖο παναιόλῳ εὐρὺ καθάψαι
 15 δέρμα πολύσικτον θηρός, κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 ἄσρων δαιδαλέων μίμημ' ἱερῷ τε πόλοιο.
 εἶτα δ' ὑπερθε νεβρῆς χρύσειον ζωστῆρα βαλέσθαι,
 παμφανόωντα, πέριξ σέρνων φορέειν, μέγα σῆμα
 εὐθὺς ὅτ' ἐκ περάτων γαίης φαέθων ἀνορέσων
 20 χρυσεῖαις ἀκτῖσι βάλλῃ ῥέον ὠκεανοῖο,
 αὐγὴ δ' ἄσπετος ἦ, ἀνὰ δὲ δρόσῳ ἀμφιμιγεῖσα
 μαρμαίρη δίνῃσιν ἐλισσομένη κατὰ κύκλον
 πρόσθε θεῷ, ζώνῃ δ' ἄρ' ὑπὸ σέρνων ἀμετρήτων
 φαίνεται ἄρ' ὠκεανῷ κύκλος, μέγα θαῦμ' ἐσ-
 ιδέσθαι.

Et 1, 23

Solem esse omnia et Orpheus testatur, his versibus:

25 Κέκλυθι τηλοπόρε δίνης ἐλικοαυγέα κύκλον
 αὐρανίαις τροφάλιγξι περιδρομον αἰὲν ἐλίσσων,
 ἀγλαὰ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντε, πάτερ αἴης,
 Ἥλιε παγγενέτερ, Πᾶν αἰόλε, χρυσαοφειγγέε.

Et 1, 17 p. 195.

Apollinem πατρῶν cognominauerunt, vt auctorem prognerandum omnium rerum — vt ait Orpheus:

πατρὸς ἔχοντα νῦν καὶ ἐπίφρονα βελήν.

1. Quis sit ille τήνων αἰθέρα, ex ipsa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit τήνειν τὸν αἰθέρα, solus forte redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo conducam et componam, quae conduxit Pauli Leopardi Eschenbachiique diligentia, et ex MSS. protulit Bentleius (Epist. ad Millium sub Io. Malela p. 5) de Phanete illo Orphico, de quo, e quo ille profiliit, etc. tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero approuisse solum hoc, quod e MS. Damascio dedit Bentleius, Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠφείλου παρὰ γὰρ καὶ τῆς Νεφέλης ἡγαγείσης τὸν πολυτίμητον Φάνητα κ. τ. λ. Τήνειν αἰθέρα et ῥήσσειν νεφέλην. Ilio quidem videntur mihi synonyma: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomen caeli adiunxerit. Phaneta, aetheris filium, statim videbimus. Quae alioqui sunt in Orphicis carminibus, ea commodius leguntur ad Argon. 15 et ad H. 5. et mox Fr. 8. ΟΞΞΝ.

2. Ἐξανέφρα θεοῖς conuenit cum verbis Damascii de principiis apud Wolsium Anecd. 3 p. 209 pr. Ὁ, τε γὰρ Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς πρῶτον ἐποίησε τὸν Φάνητα καθορώμενον ὑπὸ τῶν θεῶν. Procl. in Tim. 2 p. 132, 25 cum dixisset nomine χρώς (color) significari τὸ ὄρατόν, addit exemplum, Θαίμαζον καθορώμενος ἐν αἰθέρι φέγγος ἀέλπτον, Τοῖον (sic leg. pro τὸ ὄν) ἀπέσιλβε χρώος ἀθανάτοιο Φάνητος. Pro ὄραν reponere cogitabam Ὠρον, quod Solis apud Aegyptios, praeceptores Orphei et discipulos, nomen esse, ipse docet Macrob. 1, 21. Sed retinui, quod Orphicam esse hanc appellationem nondum obseruauit, et quod commode et Graece dicitur Φάνης ὄραν ἀλλείος. De illa parentitudine Phanetis Procl. in Tim. 2 p. 132, 8. Διὸ καὶ πατρὸς Ὀρφεὺς — ὁ Φάνης περικαλλείος αἰθέρος υἱὸς ὀνομάζεται, καὶ ἀβρὸς Ἔρω — διὸ καὶ κάλλιτος ὀνομάζεται. Aetheris igitur filius est Phanes. Ad eum refert Lactantius 1, 5, 5 versum Orphei Πρωτόγονος φαιδῶν περιμηθείος ἥγρος υἱός. Addit, Aliud enim amplius quod diceret, non habebat. Hunc ait esse omnium Deorum parentem, quorum causa caelum condiderit — Ἐκτίσεν ἀθανάτοισι δόμον ἀφθιτον. ΟΞΞΝ.

3 et 4. Te ac τ' reposui pro δὲ et δ' sententia postulante, et antiquis exemplaribus. Εὐβελέας quos alias vocet, ostendit Index. Ἀνταγωγὴς siderum generale epitheton H. 6, 5 v. v. Ita-

G g

que etiam hic malim ἀνταυγῇ. οξσκ. Versum tertium ex Orpheo affert Diodorus Siculus I. 11. ita scriptum: τὸνεκά μιν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον.

10. Operosa praeceptio de ornatu et vestitu sacerdotis, remotae antiquitatis et pene Mosaeicae indicium. οξσκ.

14. 15. Πανδιόλον δέμα malim, et πολυσίτην θηρός. οξσκ.

17. Νεβρῇ est pellis hinnulei, νεβρῶ, vt λεοντῇ, c. i. g. a. Visitatus νεβρῆς, νεβρῇ puto adhuc Lexicis exulat. Supra hinnuleam pellem a dextro humero suspensam balteus induendus est aureus. Hunc ζωῆρα fert circa ipsa praecordia, πέριξ εἰργων. Alia est ζώνη v. 23 ὑπὸ εἰργων. οξσκ. Νεβρῇ Argon. 451.

18. Hic habitus debet symbolum esse Solis orientis, et praecedentis eum aurorae. οξσκ.

23. Ἀμετρήτου malim, vt ad Oceanum referatur. οξσκ.

28. Πάν αἰόλε pro vitioso παναίολε scriptū.

VIII.

De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis. Conf.

ad Fr. 6, 19 et 7, 3.

In Tim. 2 p. 102, 37.

Πάλαι ὁ Θεολόγος ἐν γὰρ τῷ Φάνητι τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεί γὰρ ἦν τε καὶ προῆν, ὥσπερ ἔφη καὶ αὐτός,

— Βρόμιός τε μέγας, καὶ Ζεὺς ὁ παινόπτης.

Et paucis interiectis habet versum, (de quo ad Fr. 6, 19)

καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής,

αὐτὴς τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἑριεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται.

Et p. 99, 9.

ὡς τότε πρωτογόναιο χανὸν μένος Ἑριεπαῖς
τῶν πάντων δέμας εἶχεν ἐῖ ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ,

5 μίξε δ' εἰσὶ μελέεσσι θεῶ δυνάμιν τε καὶ ἀλκὴν.
τὸνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

ἀν δὲ Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινὴν

νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερωπὸν ἔχιδναν,
ἧς χαῖται μὲν ἀπὸ κρατὸς, καλὸν τε πρόσωπον
10 ἦν εἰσεῖν, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη φοβεροῖο δράκοντος
αὐχένος ἐξ ἄκρη.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ θεολόγος μόνον παράγει * τὸν Φάνητα,
σπέρμα φέροντα θεὸν κλυτόν. —

Οὐρανὸς μὲν γὰρ μετὰ τῆς γῆς πρῶσις,
ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔτικτε —

Κατὰ τὴν τρίτην γονὴν ἡ γῆ προήγαγεν (conf. v. 21)
ἑπτὰ μὲν εὐεεῖς κέρας, ἐλκώπιδας, ἀγνάς,
15 ἑπτὰ δὲ παῖδας ἀνακτας ἐγγείνατο λαχρήντας.

— Ὁ δὲ γε Φάνης μόνος τε πρόσις, καὶ ὁ αὐ-
τὸς ἀνυμναῖται θεῆλος καὶ γενέτωρ —
αὐτὸς ἦς γὰρ παῖδός ἀφείλετο κέριον ἄνθος.

Et ibid. p. 137, 26.

Τὰ λόγια τὸν μέγιστον τῶν θεῶν (Φάνητα) πη-
γὴν πηγῶν προσαγορεύει, καὶ μόνον ἀπογεννη-
σαι τὰ πάντα φησὶν.

ἔνθεν ἄδην θρώσκει γενέσεις πολυποικίλες ὕλης,
ἔνθεν συρόμενος πρηστῆς, ἀμυδρῶ πυρὸς ἄνθος,
κόσμων ἐνθρώσκων κοιλάμασι. πάντα γὰρ ἔνθεν
20 ἄρχεται εἰς τὸ κάτω τείνειν ἀκτῖνας ἀγητάς.

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίττει ἡ γῆ λαθῶσα τὸν ἔρανόν, ὡς φησὶν ὁ θεολόγος,
ἑπτὰ μὲν εὐεεῖς κέρας, ἑπτὰ δὲ παῖδας ἀνα-
κτας.

Θυγατέρας μὲν, Θέμιν καὶ εὐφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλάκαμον, Θείαν τε μά-
καιραν.

ἡ δὲ Διώνη τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,

25 Φοίβην τε Ρείην τε, Διὸς γενέτειραν ἀνακτος.
 Παῖδας δὲ ἄλλας τούτας,
 Κοῖόν τε Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταίον,
 καὶ Κρόνον, Ὀκεανόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπε-
 τόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo l. Vrano,
 ὡς ἐνόησ' αὐτὸς ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
 καὶ φύσιν ἐκνομίην.

30 ῥίπτει βαθὺν γαίης ἐς τάρταρον.

Et statim p. 296, 1.

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τῷ πατρὶ ἐπι-
 βελὴν ἱσμένων, ὁ Ὀκεανὸς ἀπαγορεύει τε πρὸς
 τὰς τῆς μητρὸς ἐπιτάξεις, καὶ ἐνδοιάζει περὶ
 τῆς τάξεως.

ἐνθ' ἐν Ὀκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμιμνεν,
 ὀρμαίνων, ποτέρωσθε νόον τρέποι, ἢ πατέρα ἐν
 γυμνώσῃ τε βίῃς, καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαιο
 σὺν Κρόνῳ ἢδ' ἄλλοις ἀδελφοῖς, οἱ πεπρωτο

35 μητρὶ Φίλῃ, ἢ τέσ γε λιπὼν μένοι ἐνδον ἔκηλος.
 πολλὰ δὲ πορφύρων, μένεν ἥμενος ἐν μεγάροισι,
 σκυζόμενος ἢ μητρὶ κασιγνήτοισι δὲ μᾶλλον.

Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, vi-
 ctos esse ab Olympiis,

καὶ κρατεροὶ περ ἶόντες ἀμείνονος ἀντιάσαντες,
 ὕβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀτασθαλῆς ὑπερῶπλο.

Athenag. apol. p. 66.

40 κέρως δ' ἐραυνίῳνας ἐγεῖνατο πόντια γαῖα,
 οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπὶ κλησὶν καλέεσιν,
 οὐνεκα τισάσθην μέγαν ἐραυνὸν ἀξερόεντα.

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3.

οἱ Ζηνὶ βρογτὴν τε πόρον, τευξάν τε κεραυνόν.

πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἱ Ἡφαίστην καὶ Ἀθήνην
45 δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' ἐβανὸς ἐντὸς ἔεργει.

Procl. in Tim. L. 3 p. 184, 47.

ἑπτὰ δὲ πάντα μέρη κῆρυ (Bacchi) διαιμοιρῆ-
σαντο,

Φησὶν ὁ Θεολόγος περὶ τῶν Τιτάνων.

Id. L. 1 — apud Eschenb. Epig. p. 55.

Τιτῆνες κακομήτοί, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες.

Contulimus huc Stephani exemplo pluscula de Phaneto ac Titanibus: non quo cohaerere ea putemus, aut villo modo in unum velut corpusculum coire posse: qua in re frustra laborant Chrysippus, Proclus, Eschenbachius: sed ut hoc ipsum, si cui lubeat, eo facilius queat inquirere et cognoscere. G E S N.

3. De famoso hoc Orphicorum Ericapaeo vid. ad Hym. 5, 4. Nempe pro ἤρικε παῖον, rescripsi Ἡρικεπαῖον. G E S N.

4. Legebatur τῶν πάντων τε δέμας εἶχεν ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ. Apud Proclum δὲ pro τέ, et mox μίξε δ' οἷς.

6. Est hoc initium eius fragmenti, quod dedimus n. 6. Unde etiam hic posuimus σὺν τῷ παντὶ, pro inepto σὺν τῷ πάσῃ. G E S N.

8. De hac ἐχίδνῃ s. dracone plura Athenag. p. 65. G E S N.

* Orpheus *inducti* in carmine suo Phaneta solum sine coniuge generantem omnia. Sed mox Οὐρανὸς μετὰ γῆς πρόεισιν, *procedit* ad generandum: rursus ἡ γῆ προήγαγεν, Terra *produxit*, genuit, filias. Et v. 16 ὁ Φάνης μόνος πρόεισιν. G E S N.

14. Eschenbachius haec et quaedam e sequentibus recte sic concinnavit in Epigene p. 100.

ἑπτὰ μὲν εὐερεῖς κύρας, ἐλικώπιδας, ἀγνάς,
ἑπτὰ δὲ παῖδας ἀνακτας ἐγείνατο λαχνηέντας·
Ζευγατέρας μὲν τίκτε Θέμιν, καὶ εὐφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείην τε μάμαιραν,
ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀρίπρεπες εἶδος ἔχουσιν,
Φοῖβην τε, Ῥεῖην τε, Διὸς γενέτειραν ἀνακτος.
κύρυς δ' Οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια Γαῖα,
ὅς δ' ἡ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν·
ὅνεκα τισάσθην μέγαν Οὐρανὸν ἀσερόντα·
Κοῖόν τε, Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταίον,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν δ', Ἐπερίονά τ' Ἰαπετόν τε.

Sed quaedam ille scripturae vitia retinuerat.

16. Κύριον Schneiderus pro κύριμον, ad Argon. 1336.

17. Ἄδην θρώσκει legendum, i. copiose, affatim profilit, προ ἄδηθρώσκει, quod hic est, aut ἄρδην θρώσκει, ut habetur in eod. versu apud Procl. in Tim. 2 p. 118, 22. Bentleius in epistola ad Mill. sub Io. Malela p. 5 ex Damascio MS. dedit Ἐνθάν ἀπο-θρώσκει γένεσις πολυπιδάκκ ὕλης. Πολυποικίλον ὕλην habet ter Proclus. ὅεσν.

21. Εὐώδεις est in Proclō. Sed sine dubio praeferendum quod ex eodem dedimus v. 17. Non puto voluisse virum hic etiam versus ipsos Orphei referre, quos reconcinnare facile alioquin fuerit: sed verba, omittis quibusdam, posuisse e memoria. Caeterum in hac genealogia Hesiodus quaedam mutauit Theog. 134 sq. Nec per omnia conuenit Apollod. Bibl. 1, 1, 3, qui tamen easdem septem Titanidas habet. Qui hic est Κροῖος, apud Hesiodum Κρεῖος, et apud Apollodorum Κροῖος scribitur. ὅεσν.

26. Κραταῖον reposui versus causa pro κρατερόν. ὅεσν.

32 et 33. Corrupti videntur duo versus: restituantur, si legere placeat, ἡ ἐ πατέρ' ὃν Γυμνώση. Sic τέρ' produci possit propter litteram asperam et asperum, qui statim sequitur, spiritum. Γυμνὸν βίης est viribus, tanquam armis, nudare. ὅεσν. Legebatur ἡ ἐ πατέρω ὃν γνώση.

34. Oceanum etiam ab illa coniuratione liberat Apollod. 1, 1, 3. ὅεσν.

36. Legebatur ἡμερος.

37. Legebatur τῇ μητρὶ apud Gesnerum. In Proclō ῃ.

IX.

Procl. in Tim. 4 p. 283, 11

Luna ἀντίχθων.

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἦν τε σελήνην
ἀθάνατοι κλήζεσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην
ἢ πόλλ' ἔρε' ἔχει, πόλλ' ἄσσα, πολλὰ μέλαθρα.

Addit Eschenb. Epig. p. 160 ex eod. libro

ὄφρ' ἐν μηνὶ τρέπη, ὅπερ ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν.

Hunc versum Eschenbachius e IV. libro Procli, tres priores e III. affert. Horum duo priores tantum in loco, quem Gesnerus indicauit, leguntur.

X.

Procl. in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum Nocte
deliberatio.

Ὁ τῇ παντός ποιητῆς — πρὸς τὴν Νύκτα τῷ Θεολό-
γῳ πεποιήται λέγων·

Μαῖα, θεῶν υπάτη, Νύξ ἄμβροτε, πῶς τὰδε,
Φράζε,

πῶς δεῖ μ' ἀθανάτων ἀρχὴν κρατερόφρονα θέ-
σθαι;

καὶ ἀκούει παρ' αὐτῆς,
αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λάβε, τᾷ δ' ἐνὶ
μέσῳ

οὐρανῷ —

καὶ περὶ πάσης ἐξῆς ἀναδιδάσκειται τῆς κοσμοποιίας.

Πρὸς δὲ τὸν Κρόνον τάλιν, μετὰ τῆς δασμῆς ἱ,
μόνον ἐκ εὐχόμενος, Φησὶν·

ἔρθε δ' ἡμετέρεην γενεήν, ἀριδείκετε δαῖμν.

Similis dialogismus est apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2.

5 πῶς δέ μοι ἐν τι τὰ πάντ' ἔσαι, καὶ χωρὶς ἑκα-
στόν;

αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ' ἐνὶ
μέσῳ

οὐρανόν, ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν δέ θάλασσαν,
ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τὰ τ' ἔρανός ἐξεφαίνονται.

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑποθεμένη
δημηργημάτων, ἐπήνεγκεν,

αὐτὰρ ἐπεὶ δεισμὸν κρατερόν ἐπὶ πᾶσι ταινύσσης,

10 * σειρὴν χερυσεῖην ἐξ αἰθέρος ἀρτίσαντα.

1. Apud eundem Proclum in Tim. 4 p. 294, 16 hic versus ita
finitur, πῶς τὰδε φράξεις; Ceterum quod Μαῖα hic vocatur Nox,
videri potest, eam velut obstetricem intelligi rerum omnium geni-
torem, ut in H. 2 p. θεῶν γενέτειρα καὶ ἀνδρῶν, et v. 2 γένεσις

πάντων appellatur. οξεν. Scripsisse videtur: πῶς τὰδε φρα-
ζεις, ὡς δεῖ.

3. Etiam haec paullo aliter referri alias, mox videbimus
v. 7. οξεν.

†) Postquam in vincula Saturnum coniecerat Iupiter, qui hic
Demiurgus ἢ Opifex mundi est, ipsius consilium, quasi supplici-
ter precans, sibi expetit. οξεν.

5. Apparet, etiam hic consuli a Demiurgo *Noctem*, quam
forte ex hac ipsa fabula *consilii matrem* fecere iuniores; nisi po-
tius hoc ipsum quoque hac fabula innuere voluit Orpheus, no-
ctis silentium consiliis agitandis accommodatum esse. V. ad H.
8, 8. οξεν.

6. Secundum haec Aether extremum continens omnium re-
rum: intra hunc Caelum: in hoc denique Terra, Mare, Sidera.
Vid. ad 19, 4. οξεν.

8. Legebatur *ἐκτεφάνωτο*.

9. Scripsisse videtur *περὶ πᾶσι*.

10. Hunc versum adieci ex Proclo in Tim. 3 p. 146, 43.
Huc etiam pertinet Procl. in Tim. L. 3 p. 173, 52. Κρατερός
μὲν γὰρ καὶ ὁ δεσμός ὁ ἀπὸ νῦ καὶ ψυχῆς, ὡς καὶ Ὁρφεύς φησιν,
ἀλλὰ μείζων ἢ τῆς χρυσῆς σειρᾶς ἐνφασίς, καὶ μειζόνων τοῖς πᾶσι
ἀγαθῶν αἰτία. Aurea talis catena Homero quoque placuit Il. 9,
19, quam irridere solet Lucianus. οξεν.

XI.

Stobaeus Serm. 77 (LXXIX.) p. 455, 28.

Iustitia Dei.

Ζεὺς δ' ἐφορᾷ γονέων ὅπιοι τίσι θέμιςαι,
ἠδ' ὅσοι ἐκ ἀλέγασιν, ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες·
καὶ τοῖς μὲν πρόφρων τε καὶ ἥπιος ἐσθλαὶ δίδωσι,
τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι.

5 δειναὶ γὰρ κατὰ γαῖαν Ἐριννύες εἰσὶ τρεῖς.

4. Duriusculus hic versus. Εὐμενίδεσσι (vid. H. 68 et 69)
debet esse Dativus instrumenti vel modi adeo, hac sententia, Iu-
piter malis irascitur per Furias h. e. Furiis immittendis eos punit.
Iupiter poetarum ethicus iniurios in parentes liberos ulciscitur,
physicus ipse patrem delicit etc. οξεν. Gesnerus ediderat *ἐνοργᾷ*
et *πρόφρων καὶ ἥπιος*. Reposui scripturam Stobaei.

XII.

Sextus Empir. contra Math. 2, 31 et 9, 15.

Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἥνικα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον
σαρκοδακῆ· κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δαίζε.

Dixit, quae debent et possunt dici, ad utrumque locum Fabricius. 683H.

XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 391, C.

Ἐκτῇ δ' ἐν γενεᾷ (φησὶν Ὀρφεὺς) καταπαύσατε
κόσμον * αἰοιδῆς.

Prouerbii instar utroque in loco poni videtur, ut post quinque genera vel gradus adeo, nihil superesse sextum indicetur. Sed an eadem sententia posuerit auctor, non dixerim. Seuerior Neander in Theognidem p. 292 med. Operis aurei, putat Orphea hunc versum posuisse, de nobilibus illis VI millenorum annorum aetatibus, de quibus multa Iudaei et ex his Christiani. Vid. Fabric. Cod. Pseudepigr. V. T. p. 1079 sq. 683H.

* Plut. Συμὸν. 683H.

XIV.

Plato Cratylo p. 265, A, vbi Orphicam et Heracliticam Philosophiam comparat.

Λέγει δὲ καὶ Ὀρφεὺς, ὅτι

Ὀκεανὸς πρῶτος καλλιβρόχος ἦρξε γάμοιο,
ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθύν ὄπυιεν.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. 1, 13 p. 25 repetit emendatius, ut videtur,

Ὀκ. πρῶτις καλλιβρόχος κ. τ. λ. et addit,
Γαῖα δὲ τοι πρῶτον μὲν ἐγένεατο ἴσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀπερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,
ὅς ῥ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

GESK. Fallitur Gefnerus. Platonis lectio vera est. Versus, qui apud Stobaeum sequuntur, Hesiodi sunt e Theogoniā 126. seqq. HERM.

Sequuntur apud Stobaeum aliquot Iambici, quos his subiecit et pro Orphicis dedit Elchenbachius: quos nos quoque referemus, non pro Orphicis quidem: videntur enim Tragici antiqui potius esse: sed quod omniscientiam divinam, licet formulis incommodis et parum exquisitis, describunt, et quod paula emendatiores qui legantur, digni sunt; puto autem sic:

Ὅν ἡδὲ εἰς λέληθεν, ἡδὲ ἐν ποιῶν,
οὐδ' ἂν ποιήσων, ἡδὲ πεποιηκὼς πάλα,
οὔτε θεός, ἡδ' ἄνθρωπος, ὅτός εἰμ' ἐγώ,
αἰετ' ὃν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Δία,
ἐγώ, ὃ θεὸς εἰν ἔργον, εἰμὶ πανταχῶ,
ἐνταῦθα ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
ἐν τοῖς πόλεσσι κύσσαις, ἐν ταῖς οἰκίαις
κύσσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· ἐκ ἔστι τόπος,
οὐ μὴ εἰν αἴθρ'· ὃ δὲ παρῶν ἀπανταχῶ
πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχῶ παρῶν.

GESK. Versus hi sunt Philemonis. Vide Heeren. ad Stob. Ed. p. 70.

XV.

Dio Chrysof. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῶν νεῶν ἄμιλλα· καὶ Ἀργῶ ἐνὶ
κα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ ἔκλευσαν, ἀλλ' αὐτὴν
ἀνέδηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinthi) τῷ
Ποσειδῶνι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ
λέγουσιν Ὀρφείως εἶναι·

Ἀργῶ τὸ σκάφος εἰμί, θεῶ δ' ἀνέδηκεν Ἰάσων,
Ἰσθμια, καὶ Νεμέοις σεψάμενεν πίτυσιν.

Ultimum actum fabulae Argonauticae, et Medae furores Corinthum vulgo referri a Tragicis, notum. Noster Orpheus Argon. 1366 Iolcum reducit Iasonem et Argo. Consentit alter Sophista Aristides, qui in Isthmiaca, To. 1 p. 24. Iebb. tribuit Corinthio aedificationem Argus, causam coniecturae interferens, ὃ γυν ἡγεμῶν αὐτῆς — φαίνεται δὲυρὸ τε καταγόμενος αὐτήν, καὶ δὲυρὸ ὀρμιάμενος· ponit ut certum, appuñlle Iasonem Corinthi, et navem ibi subduxisse. GESK.

2. Στεφόμενον media voce et ad σάφος relatum hoc indicare videtur, navem a se ipsa, h. e. a suis vectoribus, coronatam esse: et solet sic Pindarus de sacrorum certaminum victoribus. οσηκ.

XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euseb. Praepar. 2, 3. Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δέ σοι αὐτὰ τῷ Ὀρφῶος τὰ ἔπη, ἣν
ἔχης μάρτυρα τῆς ἀναισχυντίας τὸν μυσαγωγόν.

Ὡς εἰπῶσα πέπλος ἀνεσύρατο, δεῖξέ τε πάντα
σώματος ἔτι πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν

Ἰακχος,

Χεῖρί τε μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβῆς ὑπὸ
κόλποις.

ἡ δ' ἐπεὶ ἔν ἐνόησε θεά, μείδῃσ' ἐνὶ θυμῷ,

5 δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

Arnobius aduersus gentes L. 5 p. 175.

Ipsos in medio ponemus versus, quos Calliopes
filius ore edidit Graeco, et cantando per
saecula generi publicauit humano.

*Sic effata, sinu vestem contraxit ab imo,
obiecitque oculis formatas inguinibus res:
quas caua succutiens Bacchi manu': nam
puerilis*

olli vultus erat, plaudit, contrectat amice.

10 *Tum Dea defigens augusti luminis orbes,
tristitias animi paullum mollita reponit:
inde manu poculum sumit, risuque sequenti
perducit totum cyceonis laeta liquorem.*

Orpheo tribuunt sine dubitatione hos versus Clemens et Arnobius, et Eleusiniorum sacrorum, quorum ille Mythagogus, partem faciunt. Quantumuis leues sunt et turpiculi, multum tamen et forte plus satis elaborarunt viri docti in illorum vel lectione

vel sententia constituenda, Paulus Leopardus emendatt. 6, 25, Dz. Heinſius ad Clementem, Salmaſ. ad Soli. p. 527 ſq. et Io. Corn. de Pauw ad Anacr. p. 181: quem ſuo more et iure hic exagita- vit Doruillius Vanni Crit. p. 397 ſqq. quae poteſt, cui volupe eſt, excutere. Nobis Orphica iſta ex Orphicis explicare viſum eſt iam nuper ad Claudia. 33, 16: ſed paucis, et quantum ſufficiat τοῖς μεμνημένοις. Ex Hymno 41 conſtat, λύσιον (Lyaeo cognatum nomen) et θεσμοφάρον Διόνυσον Eleuſine coli: et H. 49, 7 it. 51, 9 non λύσιον ληναῖον modo dici; ſed, quod vnice huc pertinet, παυσίλυπον, φιλάπονον, et ſtatim ἐπάφιον, a verbo ἐφάπτομαι. *Tagen* a tangendo feliciter reddidit Scaliger: ſimplicior aliquis vocaret *contrectatorem*. In his verſibus, vt illos propoſui, Iacchus ſ. Bacchus, per id ipſum quod ἐπάφιος eſt, ſit παυσίλυπος et φιλάπονος. Potuit in illa infantia et nuditate corporum ac verborum generis humani tam abſurdum, vt nobis nunc videtur merito, commentum probari, potuit religioſas in cerimonias irreperere, non minus quam φαλλοφορίαν illae antiquorum et riuſ alii, quos nemo non rideret vel deſpiceret, niſi religione et vſu ſaeculorum conſecrati eſſent. ΟΞΝ.

1. Greg. Naz. in Iulia. 1 ſ. Orat. 3 p. 104, 6 ſic dedit Ὡς εἰπῶσα θεὰ δοῖς ἀνεύρατο μῆρς. Sed aperte iniquus eſt et calumniator, cum Deae tribuit factum Baubūs, et cum addit, ſe- ciſſe hoc Deam, ἵνα τελέσῃ τὸς ἐρατὸς etc. ΟΞΝ.

2. Legebatur εὐδὲ πρέκοντα.

3. Χεῖρὶ τε μιν ῥίπτασκε legunt apud Clementem et Euſebium viri docti, et interpretantur puerum Iacchum a ſua matre in ſinum et complexum Baubūs miſſum: de qua re tamen nihil Arnobius: et quid ſibi vult γελῶν, maſculini generis Participium, quod verbo iungendum eſſe nemo, puto, dubitat. Hic audacior- em me fuiſſe fateor, quod cogitabam, a librario Iotaciſta eam mutationem inter dictandum fuiſſe inductam. ΟΞΝ. Geſne- rus odidit χεῖρὰ δ' εἶν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβῦς ὑπὸ κόλπας. Apud Clementem et Euſebium eſt χεῖρὶ τε μιν et κόλποις. Min ad τῶ- ρον referendum cenſuit Doruillius.

4. Μείδῃσε bis in hoc verſu vulgatum eſt. Sed ſic nihil in Graecis reſpondet verſui, *Tum Dea deſigens auguſti luminis orbes*, et quid ſibi vult ignaua repetitio verbi μείδῃσε; Et iam Salmaſius in Soli. p. 528, a A εἶδῃσε reſoluit. ΟΞΝ. Vulgo ἢ δ' ἐπεὶ ὧν μείδῃσε. Pro eo ἐνύῃσε ſcripſi.

7. *Formatas inguinibus res* videtur interpres Latinus, ſive eſt ipſe Arnobius, ſive antiquior, dixiſſe, vt exprimeret nomen τύπον. ΟΞΝ.

8. Heinſius coniciebat; *Quas caua ſuccutiens Baubūs ma- nus*. ΟΞΝ.

9. *Olli* legebatur apud Arnobium olim, quod ex MS. in *Olli* mutavit Heraldus. *Baubo* et *Bacchi* tenuissimo discrimine distare, apertum. Casum mutavit, qui *Baubus* hic nomen esse debere, praesumserat. οκςκ.

XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8.

Symbola quaedam mysteriorum *Bacchi* s. *Dionysi*.

Ὁ τῆς τελευτῆς ποιητῆς Ὀρφεύς φησιν ὁ Θράκιος·
Κῶπος καὶ ῥόμβος καὶ παίγνια καμπεσίγυια,
μῆλα τε χρύσσα καλὰ παρ' Ἑσπερίδων λιγυ-
φώνων.

Arnobius adu. Gentes L. 5 p. 169.

— ut occupatus puerilibus ludicris distractus
ab Titamibus Liber sit — Cuius rei testimo-
nium — suis prodidit in carminibus vates
Thracius, *Talos*, *speculum*, *turbines*, *vo-
lubiles rotulas*, *et teretes pilas*, *et virgi-
nibus aurea sumta ab Hesperidibus mala*.

Non voluit, puto, Arnobius versus Orphicos interpretari: sed
familie videtur hanc rerum ludicarum enumerationem ex Ale-
xandrino Clemente, qui statim post versus, quos damus, ita per-
git, Καὶ τῆςδε ὑμῶν τῆς τελευτῆς τὰ ἀχρεῖα σύμβολα ἐκ ἀχρεῖον
εἰς κατάγνωσιν παρατίθεται, ἀεράγαλος, σφαῖρα, εὐρόβιλος, μῆλα,
ῥόμβος, ἑσπερον, πόκος. Quid sibi singula illa symbola voluerint,
quaerere hodie, credo, serum est. οκςκ.

XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 738, 10.

Orphei versus ab Homero vsurpati.

Ὀρφέως ποιήσαντος,

Ὡς ἐκύντερον ἦν καὶ εἰργιον ἄλλο γυναικός·

Ὁμηρος ἀντικρυς λέγει. (Οδ. Δ, 426)

ὥς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

Et p. 751, 22.

Εὐροις δ' ἄν καὶ Ὅμηρον, τὸν μέγαν ποιητήν,
ἐκείνα τὰ ἔπη,

Οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθιλὲς ἐλαίης,
(Ιλ. P, 53) καὶ τὰ ἐξῆς, κατὰ λέξιν ματενηνοχότα
παρ' Ὀρφείως ἐκ τῆ Διονύσου ἀφανισμῷ· ἐν τῇ
τῇ Θεογονίᾳ ἐπὶ τῆ Κρόνου Ὀρφεὶ πεποιήται·

κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, καὶ δέ μιν
ὕπνος

ἔρει πανδαμάτωρ.

Ταῦτα δὲ Ὅμηρος (Οδ. I, 372) ἐπὶ τῆ Κύκλω-
πος μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechair.

Ὅμηρος μὲν λέγοντος (Ιλ. E, 201, et 302)

Ὀκεανὸν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Ὀρφείως δὲ, — ὃ καὶ Ὅμηρος τὰ πολλὰ, καὶ περὶ
θεῶν μάλιστα ἔπειτα, —

Ὀκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Iulii. M. Cohortat. c. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τῆ Ὀρφείως

5 Μῆνιν ἄειδε θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπης

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτὸς

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῷ

γέγραπεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30.

Υἱὲ Διὸς μέγαλοιο, Πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο.

1. Vide Milscherlich. ad Hom. h. Cer. p. 243.

5. Quam μῆνιν Δημήτερος, coëxnerit Orpheus, colligitur ex lo-
cis Clementis Alex. et Arnobii, quae damus ad Argon. 17. GESN.
Vide infra fragm. ined. 33.

7. Locus Clementis corruptus, aut truncatus, aut perturba-
tus videtur, quod hic persequi non licet. Sed hoc apparet, vo-
luisse efficere, in Deo esse Patrem et Filium etiam de Orphei et
Homeri sententia, οὐκ ἔστιν.

XIX.

Physica quaedam et Geographumena.
Proclus in Timaeum L. I p. 29, 29.

Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένει, καὶ ἀπείριτος
αἰάν.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 746, 11.

Ὅρφεως ποιήσαντος,
ἔστιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὑδάτεσσιν ἀμριβή.
ἐκ δ' ὕδατος γαίη, τὸ δ' ἐκ γαίης πάλιν ὕδωρ.
ἐκ τῆ δὲ ψυχῇ, ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσεσθαι.

Ἡράκλειτος ἐκ τέτων συνισάμενος τὰς λόγους. αὐτὸς
ὡς γράφει, ψυχῇσι θάνατος, ὕδωρ γενέσθαι·
ὕδατι δὲ θάνατος, γῆν γενέσθαι· ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ
γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχῇ.

Idem Strom. 5 p. 672 extr. e Dionysio Thra-
ce Grammatico mentionem facit symboli
τῶν θαλλῶν (ramorum) τῶν διδομένων τοῖς
προσκυνῶσιν, additque,

Φησὶ γὰρ Ὅρφεύς ὁ Θράκιος,
5 θαλλῶν δ' ὅσσα βροτοῦσιν ἐπὶ χθονὸς ἔργα με-
μηλεν.

οὐδὲν ἔχει μίαν αἴσαν ἐπὶ φρεσίν, ἀλλὰ καὶ
κλείται

πάντα περίξ· ἔηναι δὲ καθ' ἐν μέρος ἐ θέμις
ἔστιν.

ἀλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμος μέρος ἴσον ἑκάστος.
οἱ θαλλοὶ ἦτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρ-
χουσι κ. τ. λ.

Ibid. p. 673, 25.

Βέδν τὰς Φρύγας τὸ ὕδωρ Φησὶ καλεῖν, καθὸ καὶ
Ὅρφεύς,
καὶ βέδν νυμφαίων κατωκλείβεται ἀγλαῖον ὕδωρ

Procl. Tim. 1 p. 38, 7 Οὐ μόνοι οἱ Μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τῆ μὴ πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἰκῆσιν σύμμετρον, ἀλλὰ καὶ Ὀρφεὺς ἔτωσι διορίζον. Διώρισε δ' ἀνθρώποις

10 χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἣ μέσος ἄζων
 ἡελίῳ τρέπεται προτινέμενος, ἔτε τι λίην
 ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, ἔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ με-
 σηγύς.

Ad hos versus alludere videtur Sextus Emp. Pyrrh. 3. 30. Ὁ πομάχητος ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν principia rerum omnium dixit. Repetit adu. Math. 9, 361. ο ε σ η.

2. Abrupta breuitas obscurum reddit versum. Sed quod Heracliticum dogma continere dicitur, facile est illum supplere, adhibita praesertim illa etiam obseruatione, in quam frequentissime incidimus de vna voce duas velut personas sustinente, h. e. semel posita, bis intelligenda, nunc eodem intellectu, nunc diuerso. Nempe hoc dicit Orphicus versus, *Aqua mors est animae* h. e. aeri, dum in illam demitur, sed *mors* etiam *aquis* sunt *vices*, dum illae rursus in aera extenuantur. Non immoramur hic in Heraclitico dogmate illustrando: sed monemus, his versibus firmari, quae de illo disputauimus in Comm. Acad. Scient. Gotting. T. I. vbi de animabus Hippocratis h. e. Heracliti. ο ε σ η.

3. Versum vacillantem fulcias, si pro τὸ λέγας τότε. ο ε σ η. Gesnerus edidit, τὸ δ' ἐκ γαίης. Apud Clementem est τὸ ἐκ ἐκ γαίης.

4. Ψυχὴ ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσει, significare videtur, aer omne spatium circumfusus telluri (hic enim est aether) mutat in suam naturam, ut pro aqua, vaporibus, nubibus nihil nisi aer esse videatur. Iam 10, 6 αἰθήρ videtur ita poni, ut non tam elementum fluidum, quam spatium, quo continentur omnia, notet. ο ε σ η.

5. Aenigmatis instar hic locus habet. Vniuersum quidem inconstantiam illam et illum fluxum omnium rerum Heracliticum explicari his versiculis, videtur. Sed quid proprie sibi voluerit symbolum θαλλῶ, siue *rami*, neque Grammaticus Dionysius, neque Clemens satis docent; multo minus quae sint ἔργα θαλλῶν. Si interpretari verbotenus locum velis, ita fuerint verba ordinanda, Ὅσα ἔργα θαλλῶν βροτοῖσιν ἐπὶ χρόνους μέμηλεν, ἐκείνων (hoc enim pronomen supplendum est) Οὐδὲν ἔχει μίαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν. Aut nihil dicit, aut θαλλῶς intelligit ipsos homines, quatenus virent, vigent, procedunt, sed etiam arescunt, abscinduntur subito. Secundum haec fuerit talis sententia: Quaecumque curant

agitantur homines, illorum nihil ne in animis quidem illorum unam constantemque sortem vel rationem habet etc. Caeterum inter antiquissimos Orphicorum ritus fuisse θαλλοφορίαν, Dionysio propriam, credibile est: cuius ritus imitationem etiam Iudaeis placuisse, putat Spenser de Legib. Ebr. ritual. 4, 5 et Laktanius Obsevat. 1, 2 de ritibus quibusdam Bacchicis. Dionysius et Clemens tamen, cum διδομένους τοῖς προεγκυνῶσι θαλλὰς ἀνέμωσαν, speciatim ramos illos oliuae, supplicantium gestamen, intellexisse videntur. GRSN.

9. De voce Βέδν, aquam notante, plura sunt ex Didymo Grammatico apud Clem. l. c. GRSN.

XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20.

Dice s. Iustitia.

Ὁ Ὀρφεύς — ἤδη βασιλεύοντι [τῷ ὅλῳν δημιουργῷ]
καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τὸ πᾶν ἔκαστά φησι
τὴν ὅλην Δίκην.

τῷ δὲ Δίκη πολύποινος ἐφείπετο πᾶσιν ἀρωγός.

Hunc versum sic restituit Aem. Portus, cum esset πολύποινος ἐφείπετο, quomodo etiam legitur in Tim. 5 p. 310, 32 Ἐστὶ γὰρ ὁπαδὸς τῷ Διὶ κ. τ. λ. Ceterum hoc, puto, voluit auctor carminis, operibus diuinis omnibus adiutricem adfuisse Δίκην, Iustitiam, aequis omnia ponderibus librantem, eandem quae poenas exercet etc. GRSN.

XXI.

Scholia ad Apollo. Argon. 3, 1.

Mulæ.

Ὅτι θαλιῶν εἰσι προσάτιδες αἱ Μῆσαι, ἐν τοῖς Ὀρ-
φικοῖς δεδήλωται.

Οὐδέ τι λήθονται Μυσέων βροτοί, αἱ γὰρ ἔασιν
κοίρανοι, αἵσι μέμηλε χορός, θαλίαι τ' ἐρατειναί.

Et mox, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὐρέτις ἐρχήσεως ἡ
Ἐρατὴ παραδίδεται.

κ. Pro edito λήγονται recepi emendationem Rubenkemii ad
Horn. fragm. h. in Bacchum p. 3. Tum Gesnerus edidit Μυσῶν

H h

Apud Schol. est Μεσάν, sed Μεσίαν e codice notauit Schneiderus.

XXII.

Schol. Apollo. 3, 26.

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad Orphenum auctorem referuntur) Κρόνος [ταῖς ὁ Ἔρωι] γενεαλογεῖται.

Αὐτὰρ Ἐξωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτι-
κνωσε.

vid. Arg. 14.

Πνεύματα rōmi in praedicamento substantiae, ὡς σχολαστικοὶ ἔπος εἰπεῖν, et subolem ea assignare Saturno, mirabor si sit Orphicum. ΟΞΕΝ.

XXIII.

Procl. in Plato. Polit. p. 380, 6.

Species quibus se videndos praebent Dii.

Οἱ θεοὶ πολλὰς αὐτῶν προτείνουσι μορφάς, πολλὰ δὲ σχήματα ἐξαλλάττοντες φαίνονται — Καὶ ταῦτα καὶ ἡ θεοπαράδοτος * μυσαγωγία παραδίδωσι. Ταῦτα γὰρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἵκελον σκιρτηδὸν ἐπ' ἡέρος οἶδμα τιταίνου,
ἢ καὶ πῦρ ἀτύπτωτον, ἔθεν φάνην προθέουσαν,
ἢ φῶς πλησίον ἀμφὶ γῆν ῥιζαῖον ἐλιχθίν.
ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλεον ἀσράπτοντα,
5 ἢ καὶ παῖδα θεοῖς νώτοις ἐποχόμενον ἵππε,
ἔμπυρον, ἢ χρυσῷ πεπυκασμένον, ἢ πάλι γυμνόν,
ἢ καὶ τοξεύοντα καὶ ἐξηῶτ' ἐπὶ νώτοις,
καὶ ὅσα τέτοις ἐφάξῃς τὰ λόγια προτιθήσιν, ἔτε ἀλλοίωσιν,
ἔτε ποικιλίαν, ἀλλὰ τὰς μετέξεις αὐτῆς
(int. Θεῷ) διαφόρες ἐπιδεικνύοντα.

* Mihi non est dubium, quin eam intelligat Proclus, quam Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. τὴν Ὀρφικὴν μυσαγωγίαν appellat.

ac de qua in Tim. 2 p. 97, 6 οἱ ἐκ τῆς θεοπαράδοτου θεολογίας ὁρμώμενοι· et p. 124, 35 ἡ θεοπαράδοτος θεολογία· quam mox τὰ λόγια vocat, quae λόγια, qualiacunque sint, ex eadem certe officina cum antiquis illis Orphicis videntur prædiisse. Sententiam illorum utcunque expressi h. m.

*Qualem ignem subsultim per fluctus aeris se extendentem,
Aut etiam ignem informem, indeque splendorem procurrentem,
Aut lucem prope claudum illum streperum volutam,
Sed etiam equum adspectu luce plenum, fulgentem,
Aut etiam puerum velocibus tergis inuidentem equi,
Igneum, vel auro tectum, vel rursus nudum,
Vel etiam sagittantem, et insistentem in tergis.* ΟΞΣΚ.

2. Φάνας ἐλλάμψεις interpretatur Hesychius. Euripides, apposite ad hanc rem Rhelo v. 943 Μυσηρίων δὲ τῶν ἀπορρήτων Φάνας Ἔδειξεν Ὀρφεύς. ΟΞΣΚ.

3. Πλέσιον, quod, quid sibi vellet, non comminiscabar, mutaui in πλησιόν· et ῥιζαῖον simili causa in ῥοιζαῖον. Puto autem intelligi ignem, qualis circa Vulcanum cum stridore voluitur. ΟΞΣΚ. Perinepta est Gelfneri explicatio. Retineri debebat ῥιζαῖον, et diuinitati scribi ἀμφι γύην, i. e. ἀμφι γῆν. Vide interpp. Hesych. ad γύας et γύης.

5. Θεοῖς νότοις melius intelligebam, quam θεοῖς, et

6. Ἐμπυρον quam Ἐλπυρον. Itaque sic interca mutaui: quod in tali re sine fraude esse debere arbitror. Sic πάλι γυμνόν diuinis vocibus dedi, et

7. Ἐκνώτ pro ἐκνωτ. Sententiam huius loci, quem Proclus tractat, concinne expressit Eustath. Prooem. in Iliada p. 1, 31, ubi de fabulis poeticis ἐκνοῶν ἐκγενῶν σκιά εἰσι καὶ περιπετάσματα. ΟΞΣΚ.

XXIV.

Proclus iu Timaeum L. 2 p. 124, 33.

Deus pater animarum.

— Γλυκερὸν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

Et mox, cum prouocasset ad τὴν θεοπαράδοτον θεολογίαν,

Λέγοι γὰρ ἡ ψυχὴ περὶ τοῦ Διὸς — τοῦ δημιουργήσαντος τὸ πᾶν,

— — — μετὰ δὲ πατρικάς διανοίας

ψυχὴ ἐγὼ καίω, θέρμη ψυχῶσα τὰ πάντα.

H h 2

Κατέθετο γὰρ

νῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῶ,
5 ἡμέας ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

1. Illud ἐξεκαλεῖτο forte aliquis compareret cum illa nostrorum formula, ubi Deus καλεῖν, καλεῖν ἐξ ἑκ ὧτων dicitur, quae iubet exsistere. ο ε σ κ.

3. Est apud Proclum ita: θερψήχουσα τὰ πάντα, vacillante versu, et verbo mihi ignorabili. Verba κατέθετο γὰρ sunt Procli ad lucem sententiae addita: quorum vis est etiam in ultimo versu, in quo Animae plurium numero loquuntur. Secundum hanc philosophiam ψυχῇ, Anima est, qua vivunt, spirant, aluntur τὰ ἡμψυχα. Νῦς, Mens est divinius quiddam, quibusdam animabus superadditum, siue inditum adeo. Sed aliter id Procl. in Tim. 3 p. 208, 29 de Anima, Ψυχῇ, Μένουσα κατὰ τὸ θεϊότατον αὐτῆς, καὶ ὡς φησιν Ὁρφεύς, τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν ἐνιδρύσασα τῷ νῷ, προέκισιν ἐντεῦθεν. ο ε σ κ. Gesnerus infelici coniectura ediderat θρεπτὰ ψυχῶσα τὰ πάντα. Pro eo dedi, quod probabilius videbatur.

5. Gesnerus ἡμᾶς. Apud Proclum recte ἡμέας.

XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32.

De natura, φύσει, loquens ait,

Τοιαύτη δὲ ἔσα προελήλυθεν ἀπὸ τῆς ζωογόνου θεᾶς.

Νῶτοις δ' ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἀπλετος αἰώρηται. —

ἄρχει δ' αὖ φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καὶ
ἔργων,

Φησὶ τὸ λόγιον,

οὐρανὸς ὄφρα θεῇ δρέμον αἰδίδιον κατασύρων.

Hunc versum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in Tim. 5 p. 523, 17. Et ibid. p. 308 extr. de Sole:

Τῦτόν γὰρ ἐπέστη τοῖς ὅλοις ὁ Δημιουργός,

καὶ φύλακ' αὐτὸν ἔτευξε, κέλευσέ τε πᾶσιν
ἀνάσσειν,
ὥς φησιν Ὀρφεύς.

Orphica haec esse, non dubito. Sed quae esset illa ζωογόνος
Θεά, mater naturae, quaerere distuli. Nisi fallor, Μητις est, de
qua, vel quo, ad Fr. 6, 19 dictum. G E S N.

XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7.

Εἶπε περὶ τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφεύς,
Κραῖνε μὲν ἔν Ζεὺς πάντα πατὴρ, Βαῖκχος δ'
ἐπέκραινε.

Et μοχ, Φησὶ δὲ καὶ τὸ λόγιον,
ταῦτα πατὴρ ἐνέησε, βροτὸς δὲ οἱ ἐψύχωτο.
Ex Proclo etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:

τῷ πυρὶ γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας θεόθεν φάος ἔξει.
Et

δηθύνοντι βροτῷ κραιπινοὶ μάκαρες τελέθουσι.

XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16 p. 206.

Adrastea.

Παρ' Ὀρφεῖ Φρερεῖν λέγεται (Ἀδραστεία) τὸν ὅλον *
δημιργόν, καὶ

Χάλκεα ῥίπτρα λαβῆσα, καὶ τύμπανον αἰγυ-
κες **

ἔως ἡγεῖν, ὥστε πάντας ἐπιτρέφειν εἰς αὐτὴν τὰς Θεάς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καὶ γὰρ ὁ Δημιργός, ὡς ὁ Ὀρφεύς φησι, τρέφεται
μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδραστείης, σύνασι δὲ τῇ ἀνάγκῃ,
γεννᾷ δὲ τὴν εἰμαρμένην.

* Sic leg. pro ὅλον. G E S N.

** Αἰγυγες editum est, quod neque verum explet, neque ex-
plicari a me quidem potest. In mentem venit, si sit forte epi-

theton tympani de αἰγείῃ h. e. pelle caprina, in quo duae syllabae posteriores eam vim habeant, quam in illo Homérico gladii epitheto τανύηκες, similem productioni ηνεκῆς in nominibus δηνεκῆς, θυρηνεκῆς, πεντηρηνεκῆς, ποδηνεκῆς. In quibus omnibus extensionem quandam et productionem notare videtur. Sed est etiam alia coniectura, αἰγειηχῆς, ut significetur tympanum ab intenta αἰγείῃ sonorum: ut ἀληχῆς est quod in mari sonat, ὑψηχῆς altisonum. GESN. Gesnerus, haec verba omnia Orphici esse vnumque hexametrum efficere ratus, αἰγειηκες edidit. At e diversis sumpta sunt versibus.

XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. p. 305, 2.
Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καὶ ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφείκ, τὰς λέγων·

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεύς τῶν πάντων ἄγγελός ἐστι·
ΝΤΜΦΑΙ ὕδαρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· σῖτος
ΔΗΜΗΤΗΡ·

ἡ δὲ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἡ δ'
Ἐνοσίχθων·

καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐς' ΑΦΡΟΔΙΤΗ·
5 οἶνος, τὸν φιλέουσι θεοί, θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
ὄντα βροτοῖς εὖρεν λυπέων κηλήτορα πασέων
ταυρογενῆς ΔΙΟΝΤΣΟΣ, εὐφροσύνην πόρε
θνητοῖς

ἡδίστην, πάσῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνῃσι πάρεσι.
καὶ ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιτεύει τὰ δίκαια,
10 ἥλιος, ὃν καλέουσι ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον,
ΦΟΙΒΟΝ ἐκηβελέτην, μάντιν πάντων ἐκάεργον,
ἰητῆρα νόσων, ΛΣΚΑΗΠΙΟΝ· ἐν ταύτῃσι πάντα

Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μῆσαι γεννῶνται, καὶ
ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ Αἰθὴρ λέγεται, ἄλλα τῇ εἰρημένῃ
Ὀρφείκ·

ΖΕΥΣ δὲ τε πάντων ἐστὶ θεός, πάντων τε κε-
ραστής,

πνεύμασι συρίζων, Φωνῆσιν τ' ἡερομίκτοισ.

Ἡ γὰρ ὁ δῆλός ἐστι τὸν αἰθέρα καλῶν ἔτως;

15 ταυτό καὶ ἀρμονίᾳ Μουσέων, ταῖς τ' ὄργανα πάντα
μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, ἔτ' ἀνεφάνθη.
ἀλλὰ χρόνος λήθη κατεχρήσατο καὶ κατέκρυψε.
νῦν δὲ τέχναι τε, λόγοι τε, νόμοι θ', ὅσα τ' ἔργα
τέτυκται,

πάντα διὰ μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

6. Legebatur λυτῶν et πασῶν.

7. Pro ἀνητοῖς ed. Trinc. θανῶσιν.

10. Conf. Procl. in Platonis Theol. 6, 12 p. 376, 24 καὶ αὐ-
τός, ὡς περ Ὀρφεύς, τὸν ἥλιον εἰς ταυτὸν πῶς ἄγει τῷ Ἀπόλλω-
νι, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν πρεσβεύει (alloquitur tanquam coniunctos)
τούτων τῶν θεῶν. Ἐκεῖνος (Orpheus) μὲν γὰρ διαξήσθη λέγει, καὶ
διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν ποιήσεως. Caeterum similes Deorum nomen-
claturas et synonymias damus Fr. 34. De Sole Apolline speciatim
v. 10. GRSN.

12. Ἐν ταύτῃ ex ed. Trincau. pro ἐνθάδε recepi.

13. Non dubito, quin haec sit Iouis, quem et Pana vocabant
(τὸ πᾶν) descriptio. Vid. H. 10, 12, ubi Pan est ἀληθὴς Ζεὺς ὁ
κεραστής. Nomen illud, cum deriuarent a κεράννυμι misceo, tem-
pero, et κρατῆρα quendam fingerent naturae, deinde symbolo
cornuum, quae Pani dedere (κεράτων, vnde κρατίζειν) occulta-
runt. GRSN. Κεράτης ed. Trinc. et Heinl.

14. Eodem pertinet illud συρίζειν, sibilo vocare: quorsum da-
ta Pani σύριγξ sua, qua concordem illam rerum discordiam, illam
pugnantis secum naturae harmoniam pingunt. Nec tamen Pro-
clus non ingeniose utrumque hoc, τὸ κεράσαι et τὸ συρίζειν ad
aethera refert et ventos, qui πανσπερμίαν illam, illum thesaurum
seminum omnium miscent, et quocumque versus transferunt. Dif-
ficile interdum est non μυθολογεῖν et ἀλληγορεῖν: sed infinitum,
et fluctuans nimis, et ab instituto nostro alienum. GRSN. Le-
gebatur Φωναῖσι τε ἀερομίκτοισ.

15. Pro πάντων vid. leg. πασῶν: refertur enim ad Μουσῶν.
GRSN. Legebatur ἀρμονία Μουσῶν: tum τότε ὄργανα πάντων.

17. Λήθη editum in Heinliana, quod turbat sententiam. Λή-
θη aliquamdiu oppressit et occultavit Musicam s. studium.

GESN. Gellius edidit χρόνον λήθη. Ego reuocari lectionem
ed. Trincau. et Heinf. χρόνος λήθη.

XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Minerua.

Ἦδε γὰρ ἀθανάτων προφερεσάτη ἐστὶν ἀπάσεων
ἰσὺν ἐποίχεσθαι, φησὶν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Mineruam e capite Io-
vis nascentem facit

ὅπλοισι λαμπομένην χαλκῆϊον ἄνδρος ἰδεσθαι.

Ibid. p. 52 pluscula de eadem, et v. 17 Λέγει ὁ
ὁ Θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν ὁ πατήρ,

ὅφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

Et v. 34 de eadem Minerua, ἀρετῆς δ' ἄνομα ἐνδ-
λὸν κλήζεται, φησὶν Ὀρφεύς.

De ead. in Plato. Polit. p. 377, 30.

5 δεινὴ γὰρ Κρονίδαο νόε κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 extr. Καὶ γὰρ οἱ πρῶτισι Κερῆτες τάγε
ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεῖνται *, καὶ πε-
ριεσέφθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς εὐλαίας, ὡς φη-
σιν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. Ser. 3 p. 38, 13 ex Prooe-
mio de Gemmis laudat versum, quem ibi
non inuenio:

ἀλλὰ Θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες
κέκλυτε.

In his Mineruam esse, non est dubium.

Cf. cum his fragmentis H. 31. GESN.

1. Legebatur ἀπάων.

* Ἀνήνται, et μοχ περιεσέφθαι editum erat. GESN.

6. Proeli esse haec verba ex hymno Musarum v. 30. manuit
Tyrwhittus ad Lith. 91.

XXX.

Falso adscripta Orpheo.

Gregor. Nazianz. in Iulia. f. Or. 5 p. 104, A,

Ὁρφεὺς παρίτω μετὰ τῆς κιθάρας, καὶ τῆς πάντα
ἐλευσῆς ὁδοῦ, ἐπιβραμέτω Διὶ τὰ μεγάλα καὶ
ὑπερφυῇ τῆς θεολογίας ῥήματα καὶ νοήματα.

Ζεῦ κύδιζε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ,
ὅση τὰ μηλεῖη, ὅση τὰ ἵππων, ὅση τὰ ἡμιόνων· ἴν' ἐν-
τεῦθεν, οἶμαί, δευχθῇ τὸ ζωογόνον τῷ θεῷ καὶ Φε-
ρέσειον.

Sed verius forte, certe emendatius Philostratus
Heroic. 2, 19 p. 693 pr. vbi Homerum prae-
fert Orpheo, Musaeo, Pampho, Καὶ μὴν καὶ
Παμφῶ σοφῶς. μὲν ἐνδυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἶη
τὸ ζωογονεῖν, δι' ἧς ἀνίσταται ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐ-
ηθέστερον δὲ χρησαμένε τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλη-
μένα ἔπη ἐς τὸν Δία ἄσαντος· ἔσι γὰρ τὰ τῷ Παμ-
φῶ ἔπη,

Ζεῦ, κύδιζε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ
μηλεῖη τε καὶ ἵππειη, καὶ ἡμιονεῖη· κ. τ. λ.

Sic Geoponic. 2, 35 ex Didymo, Φέρεται καὶ Ὁρ-
φέως ταῦτα ἔπη,

δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθε,
καὶ

5 Ἰσὸν τοι κυάμῃς τε Φαγεῖν κεφαλαῖς τε τοκῆων.

Quos versiculos ad Empedoclem auctorem refert
Gell. 4, 11. GESN.

1. 2. Legebatur εἰλυμένε ex Gregorio et εἰλημέτε ex Philo-
strato.

XXXI.

101 Tzetzes ad Hesiodi Ep. 504 p. 125, a.

Τὰ δὲ ἔπη ἐκ τῶν Ὁρφέως μεταβλήθη· Φησὶ γὰρ
Ὁρφεύς·

Πολλὰ δ' ἔρανεΐθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ νεφελάων
 τῆμος ἐπόρυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις,
 εὐρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐριθύμοις
 πηγυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες· αἶδε γὰρ ἔντως
 5 τρύεσιν καὶ θῆρας ἐν ἔρεσιν, εἰδὲ τις ἀνδρῶν
 προβλάσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γυῖα δα-
 μασθεῖς

ψύχει λευγαλέω· πάχνη δ' ὑπὸ γαῖα μέμυκε.

3. Ed. Trincauelli: ἔρεσι καὶ σκοπέλοις καὶ ἀνθρώπων ἐριθύμοις.

4. Editum ἀμειβέες. Sed ἀμειδέες legi voluerunt Heinlius et Graevius. Hesych. ἀμειδέες, ἀγέλατον. οὐκ ἐπ. Heinlio etiam ἔσονται corruptum videbatur. At hoc de hominibus intelligendum. Ἀμειδέες est in ed. Trincau.

5. Τρύεσιν cum ed. Heinlii dedit Gesnerus. Ed. Trincau. τρύεσιν.

7. Gesnerus cum ed. Heinlii dedit πάχνη δ' ὑπὸ γυῖα μέμυκεν. Propius ad veram lectionem ed. Trinc. πάχνη δ' ἐπὶ γαῖᾳ μέμυκεν. Frigore terram findi constat.

XXXII.

Io. Malela Chronographiae p. 88

(ed. Oxon. 1691. 8)

ex Θεογονίᾳ Orphei has illius preces refert,

ὦ ἄνα, Δητῆς υἱ', ἑκατηβόλε, φοῖβε, κραταίε,
 πανδερκές, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
 ἥελιε χρυσέησιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν,
 δαδεκάτην δὴ τήνδε παραί σεο ἔκλυον ἁμφὴν,
 5 σεῦ φαμένε, σὲ δὲ γ' αὐτόν, ἐκηβόλε, μάρτυρα
 θεῖον.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis animalibus non sint meliores, istos de pluribus versus ponit:

θῆρες τ' οἰωνοί τε, βροτῶν τ' ἀλιτήρια φύλα,
 ἄχθεα γῆς, εἰδῶλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν

εἰδότες, ἔτε κακῶο προσερχομένοιο νοῆσαι
φραδμονες, ἔτ' ἀποθεν μάλ' ἀποσρέψαι κακό-
τητος,

10 οὐτ' ἀγαθῶ παρεόντος ἐπιστρέψαι τε καὶ ἔρξαι
ἰδρτες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

Habetur utrumque hoc fragmentum etiam apud Ge. Cedrenum, qui se debere illud ait Timotheo Chronographo, quo Malela quoque usus est. Hunc porro sequi placuit, tum quod Cedreno antiquior est, tum quod commodius sic adhibere licebat Bentleianas observationes, quas ille suae ad Io. Millium epistolae, Chilmeadianae editioni adiectae, intexuit. Dedi igitur utrumque fragmentum, ut a Bentleio restitutum est. Locum Cedreni totum posuit Eschenbach. in Epig. p. 87 sqq. G E S N. Vide Theod. Cant. Var. Lectt. II. 26. Χρυσταῖσιν in χρυσέσιν mutavi ex Io. Tzetzae exeg. Hom. MS. in qua χρυσῆσιν legitur. Affert is fol. 14. a. tres priores huius fragmenti versus.

3. Conf. Hy. 5. 2. G E S N.

6. Ἀλτῶσια editum erat. G E S N. Et βοτῶν δ'.

7. Μῆτε τι ἐσθλόν. G E S N.

9. Ἐπίον. G E S N. Ἀποθε editum.

XXXIII.

Procl. ad Euclid. Elem. 2 p. 43 post med. dum suo more θεολογεῖ de circulo, citat haec Orphei,

— — — Τὸ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
ἀτρεύτως ἐφορεῖτο.

Citat etiam Eschenb. Epigene p. 78 ex Procli in Platonis Parmenidem septimo, MS. G E S N.

XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae Deorum (cf. Fr. 28) Io. Diac. allegor. ad Hesiodi Theog. p. 268 med.

Εὐρίσκω, τὸν Ὀρφέα καὶ τὴν ΤΥΧΗΝ ΑΡΤΕ-
ΜΙΝ προσαγορεύοντα (Hymno 71, 3) ἀλλὰ
καὶ τὴν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

Ἐνὸδῖν Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἑραννὴν.

Procl. Theol. Plato. 5, 11 p. 267, 43 Κατ' Ὀρφέα
τῷ μὲν Κρένω συνῆσα — ΡΕΑ καλεῖται· τὸν δὲ
Δία παράγεσα, καὶ μετὰ Διὸς ἐμφαίνεσα τέ-
τε ἔλας καὶ τέες μερικὲς διαπόσμες τῶν Θεῶν,
ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326 ne-
scio vnde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγὴ τε ῥοή τε.
πάντων γὰρ πρώτη δυνάμει κέλποισιν ἀφράστοις
δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶν προχέει τροχάεσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9:

Καὶ γὰρ ὁ Θεολόγος τὴν κόρην ΜΟΤΝΟΓΕΝΕΙ-
ΑΝ εἶωθε προσαγορεύειν. Sic certe H. 28, 2.

1. Pro εἰφανὴν, quod nihili esse putarem, posui εἰραννὴν, epi-
theton, quod, si minus Hecatae, certe Lunae ac Triuiaae conue-
nire, nemo temere negaverit. Sed totus versus sic, ut coniec-
tam, legitur in Εὐχῇ v. 45. ΟΞΕΝ.

XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29.

Οἱ Θεολόγοι — Φασὶ — τὸν Ἀτλαντα ἐν τοῖς πρὸς
Ἑσπέραν τόποις ἰδρύσθαι, ἀνέχοντα τὸν ἑρᾶνόν.

Ἀτλας δ' ἑρᾶνόν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ'
ἀνάγκης

πεῖρασιν ἐν γαίης.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, ut dedit e
MS. Eschenbach. Epig. p. 78.

αὕτη δὲ, Ζηνὸς καὶ ἐν ὄμματι, πατρὸς ἀνακτος,
ναῖεσ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' αἰθρωποι,
ἔσσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ἔσσα ἔμελλεν.

ΟΞΕΝ, Vide fragm. ined. 12.

XXXVI.

Voces quaedam Orphicae.

Tzetze, ad Lycophron. 83.

Δρύκαρτα πᾶσαν ὀπώραν, ὥς τε Φησὶν ἐν ταῖς δωδε-
καετηρίσιν Ὀρφεὺς

Βάλλειν ἔργεα πάντα, τὰ τε ΔΡΥΟΣ ΛΚΡΑ
λέγονται.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τέτων δια-
φοράν, ἐτώσι λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν,

ἔσαι δ' αὖτις ἀνὴρ ἡ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἡ ΤΥ-
ΡΑΝΝΟΣ,

ἡ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὅς τῆμος ἐς ἔρανόν ἵζεται αἰπὺν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τὴν ἔνωσιν καὶ συμ-
πλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιείρετον — εἰάθασι ΓΑ-
ΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν — καὶ ὅς Φη-
σιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ ΝΥΜΦΗΝ
ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑ-
ΜΟΝ τὴν ἔνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἔρανόν κ. τ. λ.

Id. ibid. L. 1. p. 35, 27 Οἱ θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν
πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν ΔΑΚΡΥΩΝ
(allegoriam fabulae Phaethontis persequitur)
σημαίνει.

ΔΑΚΡΥΑ μὲν σέθεν ἐς πολυτλήτων γένος
ἀνδρῶν.

In libro Θεολογόμενα ἀριθμητικά p. 37 fin.

Τὴν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον
οἱ Πυθαγόρικοι κατακολαθύντες Ὀρφεϊ.

Procl. ad Hesiodi Dies p. 168, b fin.

Ὁ μὲν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ primus dies mensis) παρ'
Ὀρφεϊ προσαγορεύεται ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟ-
ΣΧΟΣ. Ἀπλῶς μὲν γὰρ ὁ ΜΗΝ λέγεται
ΒΟΥΣ κ. τ. λ. et add. si tanti est το. Pro-
topath. ibid. p. 182, b med.

Pollux 2, 39 de cranio,

Τὸ ἔγκοilon αὐτῆ κορυφῇ, ὃ καὶ ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ
ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις.

1. Hic versus habetur etiam in carmine Maximi, quod dedit Fabricius B. Gr. To. 8, ubi est 490. Idque, vt. cetera in illo carmine, obseruauit Wesseliugius Probab. c. 17 p. 136. Sed ibi legitur λέγονται. Verum λέγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et conuenit cum βάλλειν. Quod ibi legitur ἐγνέα τε, et λέγεται, manifestae aberrationes sunt. Non ausim antiquo illum Orpheo tribuere, sed iauenisse tamen illum puto sub hoc nomine Tzetzen, et Maximum, qui illum cum aliis suo carmini intexuerit. Caeterum hoc versu non tam δρύκαρπα nomen, quam ἀκρόδρυα declarari, attendentibus apertum est. οεσπ. Gelsnerus edidit τὰ δὲ et λέγεσθαι. Apud Tzetzen: βάλλειν ἐγνέα τὲ πάντα, τὰ τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Cod Viteb. βάλλειν ἐγνέα πάντα, τὰ τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Caeterum hi tres versus Maximi sunt, duo posteriores ex ea parte carminis, quae periit. Sic etiam eiusdem carminis versus 422.

ὃδ' ἦν Ἰφίλοιο θωότερος αὐγάροιο
ex Orpheo affertur a Tsetso Chil. II. 42. Vide fragm. ined. 34.

XXXVII.

Tzetz. Chiliad. 12, 150 probaturus, Orpheus fuisse
Astrologum, ad fibros illius prouocat.

Καὶ τῶν μὲν ἐφημερίδων Ὀρφέως ἀρχὴ τόδε·

Πάντ' ἐδάης, Μισσαῖε θεόφραδες, εἰ δὲ σ' αἰνώγει
θυμός, ἐπωνυμίας μῆνης κατὰ μοῖραν αἰεῖσαι,
βραία τοι ἐξερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

Τῶν δωδεκαετηρίδων δὲ ἡ καταρχὴ τοιάδε·

Δεῦρό νυν ἔατά μοι καθαράς ἀκοάς τε πετάσ-
σας,

5 πέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ἵσσην τεκμήρατο δαίμων,
ἐκ τε μιάς νυκτός, ἥδ' ἐξ ἐνὸς ἡμέματος αὐτῶς.

6. Gelsnerus ediderat ἐκ δέ.

XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 48 ex iis, quae vocat λόγια.

Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος,
πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν πυριβριδῇ ἔρωτος,
καὶ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν,

ὅφρα τὰ πάντα μένη χρόνον εἰς ἀπέραντον
ἔρῳνται,

μηδὲ πάση τὰ πατρὸς νοεῶς ὑφασμένα φέγγει.

διὰ γὰρ τῦτον τὸν ἔρωτα πάντα ἤρμωσεν ἀλλήλοις,

ὥς ἐν ἔρωτι μένη κόσμος σοιχεῖα θέοντα.

1. Apud Proclum ita legitur: τῦτον δὲ τὸν μέγιστον καὶ τελειότατον δεσμὸν, ὃν περιβάλλει τῷ κόσμῳ πανταχόθεν ὁ πατήρ, ὡς Φιλίας ὄντα ποιητικὸν καὶ τῆς ἐναρμονίας κοινωνίας τὸν (ἢ τῶν) ἐν αὐτῷ δεσμὸν πυριβριδῇ ἔρωτος τὰ λόγια προσείρηκεν ἔργα. Νοήσας γὰρ εἰς. Atque hic quoque πυριβριδῇ, pro quo Gelsnerus ediderat περιβριδῇ.

3. Gelsnerus ediderat μένει. Apud Proclum est μένη χρόνον εἰς.

4. Fortasse, μηδὲ πάση τὰ πατρὸς νοεῶν ὑφασμένα φέγγει. Apud Proclum μὴ δέ.

5. Apud Proclum est μένει.

XXXIX.

Ioannes Diac. Allegor. ad Hesiodi Theog.

p. 278, b med.

Ἔσιν δὲ πάντων ἀρχὴ Ζεὺς· Ζεὺς γὰρ ἔδωκε,
ζῶα τ' ἐγέννησεν καὶ ΖΗΝ' αὐτὸν καλέσαι,
καὶ ΔΙΑ τ' ἦδ', ὅτι δὴ διὰ τῦτον ἅπαντα τέτυκται.

εἰς δὲ πατὴρ ἔτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε.

1. Ἔσι δὲ ed. Heins. ἔσι δὲ ed. Trincau.

2. Apparet etymon indicare voluisse auctorem nominis Ζῆν vel Ζάν, ἀπὸ τοῦ ζῆν· itemque Δία dictum, quia διὰ propter illud, sint omnia. Propter posuit eo sensu, quo Ciceroniana descriptio parentis est, propter quod vivit filius. Quam antiquum

lit, alludere in nominibus propriis, Plato, et Moses adeo, testantur. GESH.

XL.

Plutar. Sympos. 8, 4 p. 723, E.

Ὁ Φοίνιξ μακρόβιον ἔστιν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν φυτῶν,
ὥς πε καὶ τὰ Ὀρφικά ταῦτα μαμαρτύρηκε,

— — Ζῶον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι

Φωφίκαυ ἔρκεσσι.

Reisk. Animaduerſ. p. 455 suspicatur ἀβροκόμοισι, vel ἴσα μακροκόμοισι. GESH.

Longaevitatem aureae aetatis, vel Macrobiorum Orphicorum ita celebratam esse, non dubito. GESH.

XLI.

Ἀστρολόγόμενα quaedam. *

Io. Tzetzes ad Hes. Ἔργα καὶ ἡμ. p. 170, b reprehendens Hesiodum, ait, illum scripsisse deinῶς καὶ συγκεχυμένως, ἔτι δὲ ψευδῶς καὶ ἔχ' ὥς περ ὁ μέγας Ὀρφεὺς διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως πρὸς εὐκρίνειαν, καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέρως, καὶ ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μὲν ἔτω φησί·

Πρῶτον μὲν πρῶτα ἐνὶ ἡματι φαίνεται Ἄρης.
μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται. ἰσχεο δ' ἔργων,
τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων ἀναφαίνει.
αὐτὰρ ἔπην τρίτον ἡμᾶς ἀπόπερθεν ἡελίοιο,

5 πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοπόρου αἰττῇ ἀλκῆς.
τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα
τείνει,

καὶ καθεξῆς πόντος, ἔξ, μέχρι τῆς λ. κ. τ. λ.

Id. ibid, p. 175, a. Ὀρφεὺς δὲ ἐκεῖνος ὁ Θράκιος ἐν τῇ κατὰ γεωργίαν, ἢ τὴν ἀπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τὴν τοιαύτην λέγει λυσιτελαῦν, ἣ καὶ ἀνέ-

νητον· ἀλλ' ὅταν τοιῶδες σχηματισθῇ καὶ συν-
τρέχῃ ζῳδίοις τε καὶ τοῖς ἀστράσιν.

Et p. 178, b Εἰ δέ, ὥς Φησιν Ὀρφεύς, τῇ ἄτῃ
ἀνεῖται ἡ ἑπτακαιδεκάτῃ, καὶ διὰ τῆτο τῇ τε
τομῇ τῆς ὕλης εἶναι οἰκεία, καὶ τῇ τῷ καρπῷ
γυμνώσει τῶν περικαρπίων.

Id. ad Erg. p. 130, b Ὀρφεύς μαθηματικῶς πάν-
τα παρακελεύεται δρᾶν· εἶδον σελήνης τρεχούσης
περὶ καρθένον, πάντα φυτεύειν πλὴν μόνων ἀμ-
πέλων· μισεῖ γὰρ ἡ καρθένος τὸν ἄμπελον, διὰ
τὸν πατέρα Ἰκάριον. Διὸς ὑδροχόου (ἢ ὑδρο-
χόου) περιπαλεύοντος, μὴ πλεύσης· χαλεπὴ
γὰρ τότε λίαν εἶναι ἡ θάλασσα. Τῷ αὐτῷ Διὸς
ἐν ἰχθύσιν ὄντος, καλὸν γάμος ποιεῖν, καὶ τὰ
λοιπὰ ὁμοίως.

* Locus hic eo memorabilior, quod illa dierum electio ho-
die adhuc calendarios nostros foedat: licet forte nemo de ratio-
ne illa veteri et Orphica cogitet. **ο ε σ η ν.** Haec omnia pertinent
ad Maximum περὶ καταρχῶν.

1. An, et cur primus uniuscuiusque mensis dies Marti affi-
guetur? nec recordor, nec quaerere volupe vel otium est. Hoc
video, secundum mensis diem tribui hic Lunae, quae in Mar-
tem, primi dominum illucescat. Eadem vocatur *διμερως*, bicornis,
vt prima *μονόμερως*. (vid. ad Fr. 36). **ο ε σ η ν.**

4. Ἀπόπροθεν ad digressum Lunae a Sole pertinet etc. **ο ε σ η ν.**

XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Hesiodi Er. p. 44, b post pr. ὁ Ὀρφεύς
τῷ ἀργυρῷ γένεσι βασιλεύειν Φησὶ τὸν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a li. Τὸν Κρόνον αἰὲ μελαίνας ἔχειν
τὰς ἐπὶ τῷ γενεῇ τρίχας, Φησὶν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr. Καὶ ὁ τῶν Ἑλ-
λήνων θεολόγος Ὀρφεύς — αἰὲ μελαίνας τὰς τῷ
Κρόνῳ προσώπε τρίχας μυθικῶς λέγει, καὶ μηδα-
μῶς γίγνεσθαι πολιὰς. Deinde refert versus il-
lius truncatos, de hominibus saeculi Iouis
(argentei; vt modo)

— — — — — ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίῳ
 ἀθάνατον αἰῶνα καμὲν, καθαροῖο γενεῖε.
 — — — — — διερὰς χαίτας εὐώδεις, ἔδῃ
 [f. Γήρας] ἠπεδανοῖο μιγήμεναι ἄ. θεῖ λευκῷ.
 ἀλλ' — — — — — ἐριθιλέα λάχνην.

G E S N.

XLIII.

Hipra

Procl. in Tim. 2 p. 124, 25.

Ἡ μὲν γὰρ Ἴππα τῷ παντός ἔσα ψυχῇ, καὶ ἔτι
 πεκλημένη παρὰ τῷ θεολόγῳ — λίκιον * ἐπὶ τῇ
 κεφαλῇς θεμένη, καὶ δρέκοντι αὐτὸ περιτρέψασα
 τὸ κραδιαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, — ὁ δὲ ἀπὸ
 τῆ μηρῆ τῷ Διὸς πρόεισιν εἰς αὐτήν. — ἐὼ καὶ
 συλλαμβάνεσθαι καὶ Ἴππα λέγεται τίκοντι τῇ
 Διί. Vid. Hym. 48, 1.

* Quid? si λίκιον conveniat cum Latino, aut sit ipsum Latinum *lictum*, panniculus fronti atque capiti, coronae instar vel diadematis circumpositus, et serpente pro taenia alligatus: idem κραδιαῖον, e ficulneis foliis plexum. G E S N. λίκιον coni. Schneiderus.

XLIV.

Eustath. ad Dionys. Perieg. 1.

Καθὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἡρας ᾠγῶν
 λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτε καλλιρρόεσσι ὠκεανοῖο,
 ὃς γαῖαν δίνῃσι πέριξ ἔχει ἀμφιελίζας.

ὡς τῷ ὠκεανῷ περιελιγμένος τὴν γῆν. (cf. fragm.
 ined. 31.)

XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330, 17 de vita beata agens,

Ἦς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεὶ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κέρῃ τε-
λέμενοι τυχεῖν εὐχονται

Κύκλε τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

Gesnerus negligentissime ediderat sic:

— — Κύκλε δ' ἂν [vid. leg. αὐ] καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.
Reposui, quod est apud Proclum, nisi quod ibi ἀναπνεῦσαι legitur.

XLVI.

Tzetz. ad Lycophr. 275, vbi Poeta memorat
Λειβηθρίην δ' ὑπερθε Πιμπληϊας σκοπὴν· citat
versum Orphei

Νυν δ' ἄγε μοι κέρη Πιμπληϊᾶς ἔννεπε
Μῆσα.

Et in fine Scholii addit, Ἐπεὶ περ Ὀρφεύς, ἀρ-
χή καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατὰ μὲν πε-
ρὶ τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸ Λειβήθριον, ἐμυθολογή-
σῃ, ὡς αἱ Μῆσαι περὶ τὰς ἐκείσας τόπας οἰκῶσι.

Idem ad vl. 410. repetit versum: et pro Πιμ-
πληϊᾶς habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7, 949
Λειβηθρίης. Rursus Πιμπληϊᾶς est in carmine
Maximi v. 141: de quo Westeling. Probab. c.
17 p. 135. Vid. ad Fr. 36, 1 et Argon. 50.
GESN. Versus est Maximi.

Io. Tzetzes exeg. Hom. MS. fol. 9. a. τὸ τοῦ δὲ Ὀρφεὺς σαφέ-
στερον παραδείκνυσιν· Λειβηθρίος γὰρ ὧν φησί·

νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Λειβηθριάς ἔννεπε Μῆσαι.

Idem ib. fol. 13. b. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος (Orpheus) Λειβηθρίος ὧν.
νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Κωνσταντίας ἔννεπε Μῆσαι.

XLVII.

Lactant. i, 13; 11. Orpheus — aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat.

Πρώτιστος μὲν ἀναξ ἐκ ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν
ἐκ δὲ Κρόνου γένητ' αὐτὸς ἀναξ μέγας εὐρύοπα
Ζεὺς.

a. Videtur scribendum esse ἀπ' ἐπιχθονίων.

XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τὴν δ' ἐσσι πατὴρ, καὶ μητέρα ἀγλαὸν εἶδος,
καὶ τεκνῶν τέρεν ἄνθος, ἐν εἶδεσιν εἶδος ὑπάρχων,
καὶ ψυχὴ, καὶ πνεῦμα, καὶ ἀρμονίη, καὶ ἄριθμός.

XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barnet.

Οὕτω παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστὶ πάντος τῷ
σπαιρομένῳ ἔφορος, ἰσχυρῶς παραδίδοται. — Πα-
ρὰ τῷ Ὀρφεῖ δὲ Κρόνος μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνδρεύε-
ται. κληροθεῖς γὰρ μέλιτος μεθύει καὶ σκοπεῖται,
ὡς ἀπὸ οἴνου, καὶ ὑπνοῖ — ἔγω γὰρ οἶνος ἦν. Φη-
σι γὰρ παρ' Ὀρφεῖ ἡ Νύξ τῷ Διὶ ὑποτιθεμένη (v.
consiliaria V. Fr. 10) τὸν διὰ μέλιτος δάλον,

Εὐτ' αἶν δὴ μιν ἰδῆναι ὑπὸ δρυσὶν ὑψόκομοισιν
ἐργοῖσιν μεθύοντα μελισσῶν ἐριβόμβων,
αὐτίκα μιν δῆσον.

Ὁ καὶ πάσχει ὁ Κρόνος, καὶ δεθείς ἐκτέμνεται, ὡς
Οὐρανός.

L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octavo τῆ ἱερᾷ λόγῃ.

Οὓς καλέεσι γίγαντας ἐπάνυμον ἐν μακάρεσσιν,
οὐνεκα Γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος Οὐρανίοιο.

LI.

Diodorus Siculus I, 12.

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλαστοδότειρα,

Omisit hoc fragmentum Gesnerus.

LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787, 29.

Τὸν δὴ καλέεσι Φάνητα,
ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντός ἐγένετο.

Vide ad Argon. 15.

LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορας.

Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι Φησὶν ἀνέμῳ εἶναι τὰς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τὰς τριτοπάτρεϊς πάντων γεγονέναι πρῶτας. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν Φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γοναῖς αὐτῶν ἤπισαντο τότε οἱ ἄνθρωποι. τὰς δὲ ἐκ τέτων τρίτης πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ἑκτῷ Φησὶν ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύουσι τε καὶ εὐχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. ἐν δὲ Ὁρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τὰς τριτοπάτορας Ἀμαλκιδὴν καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα, θυρωρὰς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανὸν καὶ Γῆς Φησὶν αὐτὰς εἶναι παῖδας, ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεων, καὶ Γύγην. Hunc quoque locum omisit Gesnerus, adnotavit Schneiderus. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768, 1. nisi quod ἐν τοῖς Φυσικοῖς laudatur Orpheus, et Πρωτοκλείαν καὶ Πρωτοκρέοντα, hoc ultimum recte, scribitur.

LIV.

Suidas v. ἵππος Νισαῖος.

Ἐν δὲ Δίχτυι Ὀρφεὺς λέγει· ἡ Νίσσα τόπος ἐστὶν ἐν Ἐρυθρᾷ καίμενος. Hunc quoque locum adiecit Schneiderus.

LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III. 96.

Λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δελεασθεὶς ἀναστῆσαι Ἴππόλυτον ταθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρειον· ἕτεροι Κατανία· οἱ δὲ Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοὶ Ὑμέναιον. Huius quoque loci indicium debetur Schneidero.

LVI.

Schol. Vict. ad Hom. Iliad. XVIII. 570. apud Heynium vol. VII. p. 803. ἡ δὲ καλέμενη Σφαῖρα τοῖμα ἐστὶν εἰς τὸν Λίον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. Indicavit h. l. Schneiderus.

Monadici versus, quorum de contexto dicere operae pretium visum non est.

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

1 Ἐς' ἂν ῥεῖη παῖδα τέκοι Κρόνῳ ἐν Φιλότητι.

Versus esset, si liceret ῥεῖα legere: quod bonum auctorem an habeat, dubito. GESN.

Scilicet legebatur τέκοι παῖδα.

Procl. in Tim. 1 - - ap. Eschenb. Epig. p. 99.

2 Ἡ δὲ πάλιν Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26.

3 Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἐαῖς ζηρίζατο βελαῖς.

In fragm. Esch. p. 245, 1.

4 Καὶ τὸ δικαιοσύνης τε καὶ εὐσεβείης μέγ' ὄνειρε.

Non debbat Gesnerus hunc versum hic collocare, qui sumptus est ex Εὐχῇ πρὸς Μυσαῖον 14.

Ibid. ex Iustino M.

5 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὅσοις.

Vide fragm. I, 15.

Ex Apollo. Schol. ad 3, 467. Eschenb. Epig. p. 105. GESN.

6 Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 - - Esch. Epig. p. 55.

7 Μῆτις τε κέλομαι, καὶ κέρδεσι.

8 Οἷσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπ' ἵχνη
ex Proclo MS. Bentl. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Frag. ined. 15.) GESN.

9 Κρίας, ταυρεῖες, ὄφις, χαρσπῆ τε λέντος

[κεφαλὰς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eschenb. Epig. p. 77.

- 10 Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὕμμασιν ἐδὲν
ὁρῶμεν.

Stob. Ecl. Phys. 1 p. 121 pr.

- 11 Τὸ γὰρ Ὠερμήθη δ' ἀναὶ κύκλον ἀθέσφατον,
περὶ ταύτης εἴρηται τῷ Θεολόγῳ τῆς Θεότητος
Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura mundi
sphaerica agens.

- 12 Ἡδ' ὕλην πρώτισ' αἰσχυρῶν δώτειραν ἀπάντων,
pro Orphico laudat Fr. Patric. Discuss. Peri-
patt. 2, 6 p. 238.

ORPHEI FRAGMENTA INEDITA.

1. Hermias Commentario MS. in Platonis Phaedrum.

Οὐδένα γὰρ ἐνθεσιασμόν ἄνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὅρῳς πῶς ὁ Ὀρφεὺς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καὶ ἐχομένας ἀλλήλων; τελεσικώτατον μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ μαντικώτατον παρειλήφαμεν, καὶ ὑπὸ τῷ Ἀπόλλωνος κινέμενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὃν γε δι' αὐτὸ τῷτο καὶ Καλλιόπης υἱὸν γενέσθαι φασίν. Ἐρωτικῶς τατός τε ἐστίν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μεσαῖον καὶ προτείνων αὐτῷ τὰ θεῖα ἀγαθὰ, καὶ τελειῶν αὐτόν.

2. Ibid.

Καὶ τρεῖς δὲ λέγονται Ὀρφεῖς παρὰ Θραξί γενέσθαι.

3. Ibid.

Οὐ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἡνίοχον καὶ ἴππευ παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς οἱ ἐνθεοὶ τῶν ποιητῶν, Ὁμηρος, Ὀρφεὺς, Παρμενίδης.

4. Ibid.

Αὐτῷ δὲ τῷτο πρώτῳ τῷ δεσπότῃ Φάνητι καὶ πτέρυγας δίδωσι. Χρυσέαις πτερύγεσσι φορευμένος ἔνθα καὶ ἔνθα.

5. Ibid.

Τετραὶς δὲ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεὺς φησὶ, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.

6. Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεὺς περὶ τῆς νυκτὸς λέγων, θεῶν γὰρ ἔχει Φησι (sic), καὶ μαντεσύνην δὲ οἱ δῶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντα. Pro πάντῃ alio loco legitur πάντων. GESN.

7. Ibid.

Ἐξω γὰρ προῆλθον πρῶτοι ἀπὸ Φάνητος ἑρᾶνός καὶ γῆ δεῖξαι τ' ἐξ ἀφανῶν φανερεῖς οἷτ' εἰσὶ γενέθλην. καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ ἑρᾶνός ὑπὸ τῷ θεῷ φωτὸς τῷ Φάνητος. τὴν γὰρ νύκτα ἠνώσθαι αὐτῷ Φησι πρῶτόγονόν γε μὲν ὅστις ἐσέδρακεν ἐφθαλμοῖσιν, εἰ μὴ νύξ ἱερὴ μένη, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄληπτον· τοῖον ἀπέσραπται χροὸς ἀθανάτοιο Φάνητος. Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleius Epist. ad Millium p. 3. GESN.

Schneiderus pro ὅστις correxit εἴ τις. Tum idem οἱ δὲ τοι ἄλλοι θαύμαζον. Et ἄληπτον in ἄληκτον mutavit, pro quo apud Bentleium est ἄελπτον. Pro ἀπέσραπται scripsit ἀπαράπτει, pro quo ἀπέτιλβε e Damascio est apud Bentleium.

8. Ibid.

Τριῶν γὰρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μὲν ἐν αὐτῷ μενέσης τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προσεθήκης τῆς μέσης τέτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύειν Φησιν, ἢ ἐς τῆς ἐπισήμης, τὴν δὲ μέσην αἰδοίην καλεῖ, ὃ ἐς τῆς σωφροσύνης, τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτειν Φησι τὴν δικαιοσύνην.

9. Ibid.

Ἀδράστεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπέδρασα εἶναι. διὸ καὶ πρὸ τῷ ἄντρει τῆς νυκτὸς ἤχειν λέγεται· παλάμῃσι δὲ χάλκεα ῥόπτρας δῶκεν Ἀδραστείῃ. ἐν τοῖς προθύροις γὰρ τῷ ἄντρει τῆς νυκτὸς κάθηται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δὲ ἡ νύξ, μαντεύουσα τοῖς θεοῖς θεσμέσ. (cf. Fr. 27.)

10. Proclus Commentario in Platonis Parmenidem.

Αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέας ἡ Θεολογία καλεῖ, καίπερ ὄντε νέω, Φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

11. Ibid.

Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφεύς μετὰ τὴν κατάποσιν τῷ Φάνητος ἐν τῷ Διτὰ πάντα γεγονέναι Φησί. ἐπειδὴ πρῶτως μὲν καὶ ἡνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διασπαρμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντων ἐμφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἰτία. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ ἔρανος αὐτός, καὶ τὰ σοιχεῖα, καὶ ὁ ἔρως ὁ ἐνοποιός, καὶ πάντα ἀπλῶς ἐν γεγονότα. Ζηωνός (sic) δ' ἐνὶ γαστέρι σύβρα πέφυκε. v. Bentr. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8.) G E S N.

12. Ibid.

Οὐκ ἂν θαυμασώμεθα τῶν Ὀρφείως ἀκούοντες ἐκῶν, ἐν οἷς Φησιν ὁ Θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνός καὶ ἐν ὄκμασι (sic) πατρὸς ἀνακτος

ναῖσ' ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
ἔσαι τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕπερον ὅπως ἔμελλε.

Scr. ἐππός. vel sic leg. vt ante ὅσα. (cf. Fr. 6, 7. et Fr. 35.) G E S N.

13. Ibid.

Χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφείως ὀνομάζεται, κατὰ δὴ τινὰ θαυμαστὴν ἀναλογίαν. γενέσεις γὰρ ὁ Θεολόγος τῶν ἀγεννητῶν μουσικᾶς παραδούς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐκφάνσεως τῶν θείων χρόνων συμβολικῶς ἀνόμασεν. ὅπε γὰρ γενέσεις, ἐκεῖ καὶ χρόνος.

14. Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ Θεολόγος ὁ παρ' Ἑλλήσιν, ἀνέμματος ἀποκαλεῖ τὸν ἔρωτα ἐκείνον. Ποιμαίνων πραπίδεςσιν ἀνόμματος ὠκὺν ἔρωτα.

15. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων, εὐρὼν παρ' Ὀρφεῖ τὸν αὐτὸν τῆτον Θεὸν καὶ ἔρωτα καὶ δαίμονα μέγαν ἀποκαλέμενον. ἀγαπήσεια καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ἔρωτος τὸν τοιούτον ὕμνον. περὶ μὲν γὰρ τῷ νοητῷ νῦν λέγων ὁ Θεολόγος, ἀβρὸς ἔρως Φησί, καὶ μῆτις ἀτάσθαλος, καὶ πάλιν, οἷσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπίσχη· (sic duo MSS. cf. p. 404, 8.) περὶ δὲ τῷ νοερῷ νῦν καὶ ἀμεθέκτε, καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερεῖς (cf. Fr. 8, 2). καὶ πάλιν, ἐν κράτος, εἰς δαίμων γένετο μέγας ἀρχὸς ἀπάντων. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

16. Ibid.

Παρά τῷ Ὀρφεῖ λέγει περὶ τὸν ἑαυτῷ πατέρα τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς· Ὁρφεὺς δ' ἡμετέρεην γενεὴν ἀριδείκτε δαίμων. (cf. Fr. 10, 4.)

17. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεὺς ἐφίσησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τὴν μονάδα τὴν Ἀπολλωνιακὴν ἀποτρέπεσθαι αὐτὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πληθὸς προόδου, καὶ τῆς ἀνανεώσεως τῷ βασιλεῖς θρόνου, καὶ φρενῶσαν αὐτὸν ἄχραντον ἐν τῇ ἐνώσει, τοιαῦτα δὲ καὶ ὁ Σωκράτης δαίμων περιάγει μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νοερὰν περιωπὴν, ἐπέχειν δὲ τῶν πρὸς τὰς πολλὰς συνεισῶν.

18. Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τῷ Διὸς, ὥς Φησιν ὁ Ὀρφεύς.

19. Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I

Ἄλλα μὲν καὶ ὑλῶοι λέγονται, οἱ τήνδε τὴν ὕλην ἐξ ἀπτοντες τῆς τῶν ἑραινίων, καὶ διὰ τέτε φρενῶντες αὐτήν, καὶ μὴ συγχωρῶντες ρευστὴν ἦσαν, πάντῃ φθαίρεσθαι. Φησὶ γὰρ καὶ ὁ Ὀρφεύς· Ὑλῆς ἑραινίης καὶ ἀερεῖης καὶ αἰβύσσε.

24. Ibid.

Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὁρφικὸς τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τὸτο κύκλῳ πολλαίως.

25. Ibid.

Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν, τοῖς ὑπογενοῖς ἀναλογεῖται ὁ τοιχείαις τε καὶ κέντραις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις. ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων, τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ, ὁ δὲ Κωκυτὸς, τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων, αἰέρι τε καὶ μεσημβρίᾳ. τῆς μὲν Ὀρφεὺς ἔτω διάταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανὸν, τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἄρκτῳ προσοικειοῖ.

26. Olympiodorus Comm. in Philebum.

— ἐν δὲ γε τῷ Φανερωῖ ὁ νῦν βασιλευσί· διὸ καὶ Ὀρφεὺς Φησί· νῦν δὲ οἷα ψευδὴς βασιληΐας.

27. Ibid.

— εἴτε (μνήμη) ἡ θεὸς αὐτῇ, εἴτε ἡς πᾶσα ἡ ἰδιότης ἐπιγίνεται, εἴτε ἡ παρὰ τῷ Ὀρφέϊ Μνημῶ, εἴτε καὶ ἄλλῃ τις ἕσα τυγχάνει.

28. Ibid.

Καὶ μὴν ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ἄν, ταῖς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας Φησὶν.

29. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν, MS. in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὥσαντι χρήσεις ἔσται, ἡ χρεῖται. ἑδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὁρφέας· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρεν πολυεργὸς Ἀθήνη.

30. Etymologicum MS. Bibl. Regiae.

Μίνθη, ἣν τινες ἡδύσμον καλεῖσιν. ἔστι δὲ καλαμῦθος ἄγριον ἡδύσμον, ὅπερ λυπεμένη ἡ Δημήτηρ ἰδὼσα ἐμίσση καὶ ἄναρκτον ἐποίησε. Ὁρφεὺς· Τὸ πρίνιον μέγα δένδρον ἐπὶ χθονὶ καὶ φερέκαρπον. Locus est mutilus. G E S N.

Τὸ πρίνιον ἐκ ex Etymol. Gud. corrigi a Kulenkampio notavit Schneiderus.

31. Scholiaſtes MS. in Dionyſium Periegeſ. vſ. 1.

Καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Κέρης Φησὶν· Κύκλον τ' αἰναὸν καλλυρόεσσι ὠκεανοῖο, γαῖαν δὴν ἔχει περὶ νιν ἔχει ἀμφιέλισσε. Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium l. c. (cf. Fr. XLIV.)

32. Scholiaſtes MS. in Aphthonii Progymnasmata.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Οἰάγρῳ περὶ Φησὶν ἐν λόγοις·

Ἐν θήρεσσι λέοντες ὀρεῖλεχίῃς χαμαιεῦναι
γίνονται, δάφναι δ' ἐκ δένδρεσιν ἠνικόμασι.

33. Io. Tzetzes Exeg. Hom. MS. fol. 8.

Εὐρίσκω γὰρ αὐτὸν (Homerum) ἃ μὲν τινα τῶν Ὀρφέως ἐπῶν κατ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὴν αὐτῆς μετοχτετεύσαντα ποιήσιν, ἕτερα δὲ πάλιν κατ' ἡμίσειαν περὶσπάσαντα· ἔτι δ' ἃ καὶ μεταφράσαντα ἢ καὶ ἀλληλότως μετατρέψαντα ποιήσιν ὡς τὸ

σηκάζειν πυρσὺς τε καὶ ἀσάχνας κατ' αἰῶας,
ἀνδρῶν λιμνάντων ὅτε τε ξανθὴ μήτηρ
κρίνη ἐπειγόμενων ἀνέμων καρπὸν τε καὶ ἄχνας.

καὶ τὸ,

ἔκτον ἔτος· τὸ μὲν ὅτις ἐπέφρασεν ὅδ' ἐνόησεν.
καὶ τὸ,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπε.
πρὸς δὲ καὶ τὸ,

ἔκτη ἐνήριγεν εἰροδοδακτύλῳ ἀργυροπέζη.
καὶ τὸ,

ἰσὸν ἐποιχομένην αἰτελῇ πόνον ἀνθεμόεσσαν.
καὶ τὸ,

σμήνεα δ' ἐργάζεο μελισσάων ἀδινάων.
ὁμοίως δὲ καὶ τὸ,

Ζεὺς Κρονίδης βασιλεὺς ὑψίζυγος αἰθέρι γαίῃ
καὶ κατὰ μετάφρασιν, ὡς τὸ,

ἐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο
 ὅς τε καὶ ἀνδερικέςσιν ἐπέτρεχεν, ὅδ' τι καρπὸν
 σίνετ' ἀήσυρα ἐλαφρὰ γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὔον.
 καὶ ἕτερα μυρία.

Dedi scripturam codicis. Quae verae sint lectiones, neminem latere potest. Vltimum fragmentum in Maximi carmine est v. 422.

34. Idem fol. 1. a. b.

Ὁ παλαιὸς γὰρ Ὀρφεὺς ἀφ' ἑπερ ὁ ἐμὸς χρυσῆς Ὁ-
 μηρος πολλὰ ἀνθεμεργὸν μέλισσαν ἄνθη ἐπὶ ἄπεδρέψατο,
 ἐν ταῖς δαυτῇ δωδεκατηρίσιν, ἐ νήδυμον Φησὶν ἀλλὰ ἥδυ-
 μον, λέγων ἑτωσί.

ᾧδε γὰρ ἂν μίμνοι καθαρὸς τε . . ἔμπλεος οἶνος
 ἥδυμος εὐώδης τε· καλὸν δ' ἔτος ἐς Φυτεῖης.
 καὶ ἀλλαχῇ πάλιν Φησὶν.

• ὕπνον ὅς ἐκ ἑᾶ με λιγὺν ἐπὶ βλεφάροισιν ἱαύειν,
 ἱσάμενος ἀπαλοῖς ἐν ὀνείρασιν ἂν πᾶσαν ὄρεφνῃ.
 τὸ δὲ λιγὺς ταυτὸν ἐστὶν τῷ ἥδυμος.

35. Idem fol. 9. b.

Καὶ ὁ Ὀρφεὺς·

ἡ μὲν γὰρ σείχῃσιν ἐπ' ἀρνειοῖο θεοῖο.

36. Idem fol. 11. b.

Ῥήτωρ ὡς ἤδη εἰρήκειν γεγονώς ὁ Ἀλέξανδρος (Priami
 f.) πολλὰ συγγεγράφηκεν, οἶμαι δὲ καὶ ἀρχαιογενίας λό-
 γος ἐξέβητο, πῶς ἐρανὸς τε γαῖα τ' ἦν μορφή μία, ἐπεὶ
 δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, τίκτεσι πάντα, κατέδωκαν
 εἰς Φάος, καθὰ Φησὶν Ὀρφεὺς τε ὁ παλαιὸς καὶ Ἡσίοδος,
 Ἐμπεδοκλῆς τε σὺν αὐτοῖς ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ Ἀναξαγό-
 ρας ὁ Κλαζομένος, καὶ ὁ τῷ Ἀναξαγόρῃ τετεῖ μαθητὴς Εὐρι-
 πίδης, ἕτινός εἰσιν ἔπη καὶ οἱ τανῦν βηθέντες μοι ἱαμβοί.

C R I B E L L I
VERSIO ARGONAVTICORVM

I. IOS. SCALIGERI
VERSIO HYMNORVM

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1111 1111 1111

1111 1111 1111

ORPHEI ARGONAVTICA.

- O rex et vates Pythonis maxime princeps
Cuique sacra est summum Parnasia petra cacumen,
Virtutem cano Phoebe tuam, tu praemia famae,
Veridicamque mihi toto da *) pectore vocem
- 5 Vt teneam dulci mortalia pectora cantu,
Cum iubeant plenis musae me scribere chartis.
Nam mihi Phoebe pater citharae pergrata canenti
Carminibus flagrat mens, nondum dicta referre
Tempus adhuc vllis, tunc cum Bacchique tuique
- 10 Percussus stimulis horrentia tela canebar,
Quaeque iuvent homines, et quae mysteria genti,
Nec non prima chaus antiqui vrgentia fata,
Deinde per innumeras Saturni semine vires
Aethera, et excelsum duplex cui robur amorem,
- 15 Quique frequens genitae est noctis pater incly-
tus, hunc se
Quod prior ostendit nostri dixere Phaneta,
Vnde potens fluctu tellus, et bella Gigantum
Impia, qui in superos aciem struxere nefandam,
Ex ipsis hominum mortalis manat origo
- 20 ImmenSAe claudunt quotquot confinia terrae,
Diuinumque Iouis cultum, latrariamque parentis
Montanae Cybeles, quaeque illa in montibus olim
Persephonen patriis docuit iam forte puellam,
Herculis et laceri, famosaque vulnera Maeli
- 25 Sacra quod Idaeis et vis Corybantibus ingens,
Erraritque Ceres, raptaeque exinde dolores,

*) Editum ds.

Vtque dedit leges, quam splendida dona Cahirûm,
Quaeque canat nullus nocturna oracula Bacchi,
Diuinam Lemnon, et littoream Samothracen,
30 Sublimemque Cyprum, Veneremque vt amauit
Adonis.

Orgia Praxidices, Arines cum Pallade noctis,
Aegypti luctus, et Osiris dolia sacra,
Quid de venturis praecordia visa ferarum,
Et volucrum doceant, quo ritu viscera spectes,
35 Quanta etiam somno captae pulcherrima rerum
Praedicant animae vatum de mente profunda,
Et quae sit signis, monstris, astroque minaci
Casta hominum generi lustrata perutilis vnda,
Quaeque deos placent, hominumque in funere
dona.

40 Multaque praeterea mihi visa et cognita dixi,
Cum peterem tenebras pallentis Taenaron Orci,
Confusus cithara, chara pro coniuge nostra,
Et cecini qua sacra nitent Aegyptia pompa
Accedens Memphim praeclaram, atque Apide
 terras

45 Inignes, rapidi Nili quas vnda coronat.
Vera tibi nostro cuncta haec de pectore manant.
Nunc quoniam flagrans in nobis euolat oestrum,
Corpoream linquens molem, super aethera longe
Non audita prius nostro de carmine disces.

50 Pieriam vt quondam, Libethraque venit ad alta
Semideum, pariterque Heroum primus Iafon,
Et sibi pro reditu rogat auxiliator vt irem,
Puppe fecans altum, crudelia regna petenti
Diuitiis gentem scelerum quoque mole grauatam,
55 Sole quibus genitus Aeaetes regnat in oris:
Nam timuit Pelias praefagia, ne sibi regni
Auferat Aefonides venturis fcepra diebus.
Fraudibus inde vias fallaci corde struebat.

- Vellera de Colchis nam iusserat aurea ferri
 60 Thessaliam ad pinguem, sed vix vt perculit aures
 Impia, Iunonem manibus vocat ille leuatis,
 Hanc colere e cunctis solitus coelestibus vnam.
 Illa fauens iustis precibus, pia vota secuta est,
 Nanque hominum magis vnus erat dilectus ab illa
 65 Heroum intrepidus super inclytus Aesone natus.
 Cogitur hinc ad opus Pallas Iunone vocante.
 At dea fagineam celeri struit ordine puppim,
 Remigioque aptat, falsum quae prima profundum
 Praeterit, et pleno tenuit sua littora cursu.
 70 Ergo vbi magnanimos reges collegit Iason
 Impiger ad Thracen celerat vestigia nostram,
 Illic me cithara sinuantem plectra canora
 Inuenit, vt sacros facerem tibi Delphice cantus,
 Qua traherem volucres, serpentes voce, ferasque.
 75 Sed postquam gressus optato fixit in antro,
 Protulit e calido mellitam pectore vocem.
 Orpheu Calliopes Oeagro nate parente,
 Atque in Bistonia Ciconum rex optime salue,
 Tu nanque Haemonias princeps das iura per
 Alpes,
 80 Strimoniasque vndas, Rhodopesque cacumina
 summa.
 Ipse ego sum Minyes regali sanguine cretus
 Thessalus Aesonides, hospes tibi certus habendus.
 At tu quaeso faue coeptis, et percipe grato
 Quae loquar auditu, nec inexorabilis esto.
 85 Euxini pontique sinus, et phasida tutum
 Te petere, et monstrare maris, quo nauiget Argo
 Indomitae littus votum est Heroibus vnum.
 Expectatur ab his tua vox diuina, chelisque
 Quem sperant comitem pelago, sociumque la-
 borum.
 90 Nam neque mens dare vela viris in barbara regna

Te sine, qui tenebras de tot mortalibus vnus
 Acceſſi horrentes, et quae rudis vltima rerum
 Abdita ſepoſuit tellus, atque inde rediſti, *)

95 Hanc igitur molem communis ferre laboris,
 Nominaque ipſa velis tua clara nepotibus eſſe.
 Inde ego ſum tali reſpondens voce locutus.

Aeſonida, quid tanta mouens hortaris et vrget
 Ire procelloſas armata puppe per vndas,
 100 Vt veniam Colchon Minyis adiutor ad urbem.
 At mihi iam ſatis eſt operum, ſatis atque laborum,
 Ex quo terrarum vidi loca plurima et vrbes
 Aegypti, Libyæſque viris oracula promens,
 Et me ſollicito tandem reuocauit ab aeſtu
 105 Errantem, in patriamque parens veneranda re-
 duxit:

Vt teneam tardos morientis tempore canos.
 Sed neque fatales fas eſt mihi ſoluere leges:
 Parcarum me iuſſa trahunt, magno mihi conſent
 Per numerum quaefita Iouis, iam iamque ſe-
 quemur,

110 Inter et Heroas noſtri numerabimur aevi.
 Tunc quoque digrediens antrum peramabile liqui,
 Dulcifona comitante lyra, Minyasque ſecutus,
 Alatis pedibus pagafarum ad littora veni.

Hic tum bellaces anguſto in littore Graii
 115 Cum fremitu ad ripas condenſabantur Anauri.
 Atque vbi iam greſſus ſpectant me ferre propin-
 quos

Exultant animis, et gaudia plurima carpunt.
 Ipſe ſuper tantis quaerens Heroibus ibam,
 Herculiſ ac primum conſpexi fortia diui
 120 Pectora, quem peperit de magno Alcmena to-
 nante,

Liquiſſent triduum ſolis cum lumina terras,

*) Nullum Iacinae ſignum.

- Torpentisque forent gratissima tempora noctis,
 Tiphynque Agniaden longe qui lintea puppis
 Dirigeret, tunc se exercens confinia iuxta
 125 Thespiaca, et pelago, et Telmisi nauigat vndis.
 Is fuit horrifonis, saevisque obflare procellis
 Doctus, et ad tutos Argo perducere portus.
 Pollucem atque equitum domitorem Castora noui,
 Et te Mopse adii Titaresie, splendida cultu
 130 Chaoniam peperit quem subter Aregonis alnum.
 Praeterea Aeacidem illustrem Pelea partu
 Aegines Dolopum, Phthia qui regnat in vrbe,
 Mercurii generosa patris tria pignora vidi
 Aethaliden, sibi quem genitrix tulit Eupolemia
 135 Myrmidonis saxosae Alopes in montibus vrbis,
 Euriton, egregiumque Enchiona, quos sibi
 quondam
 Laothoe Mereti genuit commissa puella
 Mercurii soboles Cyllenia regna tenentis.
 Tu simul Actoride, Tu Buphage nate Corono,
 140 Iphiclus et Phylaci diuum genus affuit vna.
 Tuque etiam Aeneade, Phoeboque simillime
 Butes.
 Transit Abantiades Euripi littora Canthus,
 Quem Parcae domuerunt graues, Libyesque per
 arua
 Immemorem reditus mors intempesta peremit.
 145 Venit et Alconis Aesepo abs amne Phalerus,
 Gyrtonem validis muris qui condidit urbem.
 Iphitus hos sequitur de te patre Nabole natus
 Phocensis retinens turritae sceptrum Tanagres,
 Laodocusque Alausque, et Arcius inclyta proles
 150 De Pero geniti, et praeclari germen Abantis,
 Iphidamasque Alei venit, nam iussa parentis
 Magnanimi vrgebant, Tegees tellure relictas.
 Venit et Erginus Branchi, cultissima linquens

- Et patriam cellis cum moenibus arua Mileti,
 155 Maeandri in sese quae verberat vnda recurrens.
 Deinde Periclymenus Nelides affuit vna
 Pellenen iuxta linquens, madidamque Lipezon.
 Afty suum diues, positasque in monte colonas.
 Tu Calidone venis fortis Meleagre relictâ,
 160 Quem tulit in roseis Altheae amplexibus Oeneus.
 Iphiclus alta secans Atracesia stagna reliquit,
 Altheae qui frater erat, praeque omnibus vni
 Intentus Meleagre tibi laudanda monebat.
 Transit et Asterion genitus de patre Comete,
 165 Pirensen linquens, vbi mistus Apidanus vadis
 Penei fluctus communes mittit in aequor.
 Liquit et Eurydamas properans Boebeidos algam
 Peneo illapsae Meliboeae moenia iuxta.

At postquam Elatides Polyphemus profilit
 ingens

- 170 Viribus, heroasque inter ceu flamma refulgens
 Ensus venit, Caenei quem fama rapacis
 Vrgentem Lapithas Centaurica tela tulisse
 Transfixum trabibus abiegnis corpora longis,
 Sustinuisse tamen genua incuruata furentem,
 175 Et viuum manes, tenebrasque Acherontis adisse.
 Venit et ipse Pheris Admetus Apolline quondam
 Perfunctus seruo, patrias dum diffugit iras.
 Nanque ille indomitis cyclopas morte sagittis
 Pro nato impatiens affecerat ante perempto.
 180 Actorionque Ili, qui filius Actorionis,
 Saxolam linquens Opoenta. accessit et Idas.
 Quique procul longe trans aethera, trans mare
 Lynceus
 Et subter Plutum, terraeque barathra profundae
 Solus in humanis visu penetrauit acuto.
 185 Consequitur Telamon, fortis pater Aeacus illi,
 Splendida cui nubens Aegina potentis Afopi

- Nata dedit pulchrum Salaminae in littore partum.
 Martius his Idmon nothus annumeratur Abantis,
 Quem de concubitu generavit Apollinis olim
 190 Circum diuinos animosa Pheretia fluctus.
 Huic praescire dedit, huic promere voce futura
 Phoebus, ut utiliter genti memoranda loquatur.
 Affuit et linquens Opoenta Menoetius agrum.
 Vicinus Minyis venit quoque diuus Oileus.
 195 Inclytus his aderat Phloeas, quem propter amoeni
 Aesapi ripas Baccho est enixa puella
 Insignem forma, et prudenti pectore clarum.
 Cepheus Arcadia concessit et ipse relictā,
 Ancaeusque senex Euxini ad littora ponti
 200 Iussit ab Arcadia pater una Heroibus ire
 Hic humeris nullos validis induxit amictus
 Sed rigidum pellis latus vrsō texit adempta.
 Nauplius insequitur Amymones cara propago,
 Quem tulit illustri Neptunno subdita pulchro
 205 Corpore dis similem, et praestanti robore clarum.
 Vertice Taenareo venit Maleatidos alto,
 Aulonas linquens simul, vndifonasque Therapnas.
 Venit et Ancaeus cui cyclos, cuique planetas
 Nosse datum, et summis quod iter Pleuronius
 astris,
 210 Vade quod et praesens, et quae ventura canebat.
 Deinde Palaemonius Lerni nothus, vtraque venit
 Laesus crura licet, pedibusque nec ambulat
 aequis,
 Vulcanoque ideo genitum de patre vocabant.
 Venit et Alphæi ripis, Pisisque relictis
 215 Patre satus magno Augeas de sole corusco,
 Quin etiam gemini fortissima pectora rami
 Amphion simul, Asterius Pellene relictā
 Cultibus et patriis alacres in praelia fratres.
 Agnoui duplicem Boreae de germine spicam,

220 Quos peperit nubens Ilissi ad fluminis vndam,
 Regis Erechthei diuum genus Orithyia,
 Quique etiam plumis circum talaria fulis
 Corpore dis similes Zetes, Calaisque volabant.
 Venit ab vrbe Pheris Pelia quoque principe
 natus *)

226 Anchisteus, praecelsa duci cui pareat Argo,
 Euxinum et Phasin Minya vt cum remige poscat,
 His simul accessit dilectus ab Hercule diuo
 Pulcher Hylas, nondum cui circumtinxerat ora

230 Candida flauescens rosei lanugo decoris,
 Amphytryoniadae intonsus sic ille placebat.

Sic illi ad puppim, sic in sermone frequentes
 Circum aderant, aliusque aliud clamore inebat,
 Prandiaque haud parci praebebant hospite mensa.

235 Sed postquam sat cuique fuit potusque cibique,
 Ordine quisque sedens, ad opus iam vota ferebat.
 Hinc sese ex alta confurgens quisquis harena
 Adstantem glomerant spatioso in littore natem,
 Certatimque stupent omnes, sed protinus Argus

240 Subnectens validos alta de puppe rudentes
 Artis ope, et trabibus subter conuexa dolatis
 Rostra mouere parat, vocat atque hortatur ho-
 norans

Infessi vt subeant, studiosos occupat ardor,
 Arma quoque exuti prolixum pectora circum

245 Succincti funem, supremis viribus instant,
 Et statim ad fluctus strident, propellitur Argo,
 Illa sed exiliens nudas dum calcit harenas
 Terram inter fluctusque, in sicca restitit alga,
 Nec forti heroum dextra impellente mouetur.

250 Obrigit gelido tum rursus pectore Iason,
 Et me respiciens, vt nostri carmine plectri
 Vires atque animos defessis innuit addam.

*) Nullum lacunae signum.

Aff ego cum cithara meditatus carmina nostra,
 Mellifluasque mea resonans cum matre camoenas,
 255 Ex imo dulces produxi pectore voces.
 Egregii Heroes Minyae generosa propago
 Eia agite inuictis alacres impellite funes
 Pectoribus, solido et vestigia figite gressu
 Summa pedum geminis innixi extendite, plantis,
 260 Et laeti in fluctus Argo proferte serenos,
 Quae trabibus quernis compacta est, phagincisque.
 Pergite voce mea, prius est ea cognita vobis
 Cum traherem quercus nemorosa in valle Co-
 lones.

Et pontum peterent cantus de vertice montis
 265 Saxa secuta meos. sic tu procliuis in undas
 Me sequere aequoreas, moueat fiducia nostrae
 Vt properes citharae, vox et diuina canentis.
 Nec mora prosiluit stridens, sensitque carinae
 Subdita concussae callenti phagus ab Argo
 270 Palladas artes. stetit ocyus illa per undas,
 Congeriemque leuat, vasto natat ardua ponto
 Et trabium densas dimiecit mota phalanges,
 Vno protensae subter quae fune iacebant.
 Ingreditur portum gaudens, iam littore cedit
 275 Vnda repperculo, laetusque exultat Iason.
 Argus init saltu puppim, Tiphysque secutus
 Et sua quaeque viris dant armamenta locisque.
 Erigitur, malus velum super, hinc quoque clauum
 Sub puppim nectunt, et loris fortiter vrgent.
 280 At postquam remis instructa est naus vtrimque
 Accelerare iubent, Minyasque insidere transtris.
 Ad quos tum volucris sermone locutus Iason,
 Vos, ait, illustres procures aduertite, nanque
 Ipse ego me nolim regem melioribus esse.
 285 Ergo ducem quemcunque animus persuaferit vnus
 Proferte heroes, illi sint omnia curae,

- Qui rebus modus, et quae sit sententia dictis
 Cum terrae accedent, et cum tranabimus aequor,
 Siue etiam Colchos, alias seu poscimus oras.
 290 Effis enim numero simul, et virtute priores,
 Et manet a superis nascendi gloria vobis,
 Vt labor hic nulla communis laude canatur.
 Sed neque qui superet, vel sit praestantior vllum
 Hercule rege putem, simul et cognoscitis ipsi.
 295 Sic ait, et cuncti laudarunt dicta tumultu,
 Et clamor sequitur, regem placet esse, ducemque
 Alciden, longe locios qui excelleret omnes.
 Non tulit Alcides prudens, nanque ille sciebat
 Aesonidae per iussa dari Iunonis honorem,
 300 Vt decus in longos illius prorogat annos.
 Inde ducem clara decernit Iasona voce
 Quinquaginta Argus remis terraque, marique.
 Tum quoque collaudant Alcidae iussa tumultu
 Sublato, et princeps *) his esse videtur Iason.
 305 Sed iam vectus equis cum scanderet aethera

Titan

- Immensum et tenebras inferret noctis opacae,
 Tum secum Aesonides intra praecordia cautus,
 Foedera iuratos statuit firmare fidemque
 Heroas, stabili seruentur vt omnia voto.
 310 Tunc Mulaee patris charum genus Antiophemi
 Me properare iubes pulcherrima sacra parantem.
 Ipse pyras igitur spatioso in littore struxi
 Frugiferae quercus, tum vestes desuper amplas
 Ordine composui, dis conuenientia dona.
 315 Tunc quoque mugitu praestantem et robore
 taurum

Viuentem ad superos dura ceruice reflexa
 Occidi iugulans, circum cruor vadique manat,
 Imposui super, et confringens corda placentis,

*) Editum *principes*.

Vna oleae libans agnae cum lacte liquorem.

320 Tunc iussi densa procures aditare corona,
Agglomerare enses, infigere tela iuuenco,
Visceraque et pellem mixu transfigere dextrae.
In medio patulam collectis omnibus urnam
Constitui, inde manu commiscens omnia docta

325 In primis adipem Cerealia dona farinae
Et sallos pelagi fluctus, taurique cruorem,
Inde coronatos oleis ad sacra vocavi,
Ipse meis phialam manibus, fuit aurea, fumens
Impleui mistis epulis, atque ordine cuique

330 Heroum gustare dedi virtute potentum,
Et picis arentis immittere lampada iussi
Ignibus Aesonidem. facis ingens flamma coruscat.
Extendens tum deinde manus resonantis ad
vndas. *)

* * *

Sed voco te primum seniore Nerea cunctis

Quo patre formosae sunt quinquaginta puellae,

340 Et Glaucen Phocas quae concipit Amphitritem,
Proteaque et Phorcum, et late Tritona sonantem.
Et celeres ventos, quibus aurea iungitur aura,
Splendidaque astra procul, tenebras quoque noctis opacae

Praeque ducem pedibus fulgorem solis equorum

345 Daemonas amplexus, heroidas vsque marinas,
Littoreosque deos, fluuiorum et falsa fluentia,
Et fusco terras Saturnum crine mouentem,
Extantemque vndis, ad iuramenta venire,

* * *

350 Deferat vt nullus communes ante labores,
In patria rediens donec sit quisque receptus,

*) Ante hunc v. vniqs versus vacuum spatium, male; post hunc trium.

**) Spatium vacuum vnius versus.

- Laeferit at iurisiurandi foedera quisquis,
 Numina contemnens superum, testentur in illum
 Vltrix iustitia, et poenas quae praebet Erinnys.
 355 Haec ego. tunc omnes, periuria nanque timebant,
 Adspirant nutu, manibus quoque sic fore signant.
 Atque vbi consensere, et iusiuranda dedere,
 Profilit in medium naus tunc quisquis aduncae,
 Ordineque adsedit, iuga subter et arma ligabant,
 360 Aptabantque manus remis, iubet hic quoque

Tiphys

- Nexilibus longam chordis subnectere scalam,
 Vela dare in ventos, portuque *) auellere funem.
 Tunc etiam leuibus Iuno Iouis vxor eundam
 Significat ventis impulsaque nauigat Argo,
 365 At postquam remos haud fessi mente, manuque
 Exercent procures, et amarum scinditur aequor,
 Spumea de prora deferbuit vnda tumescens.
 Sed cum mane sacrum surgens aperiret eoo
 Oceano terras, iam iamque aurora ruberet,
 370 Dulce hominum generi lumen, superisque re-
 portans,
 Tunc sese nobis nemorosa cacumina, et alis
 Rupibus, umbroso de vertice, Pelion offert.
 Hic propter terram Tiphys temone remisso
 Remigibus lentis impelli iusserat Argo.
 375 Tunc propere littus contingimus. haud mora iacta
 Ad terram scala, portis intramus amicis.
 Egressi Heroes Minyae dant membra quieti,
 Ad quos tunc omneis Peleus eques est ita satus:
 Cernitis excello collem sub vertice amici
 380 In medio umbrorum spatio? iustissimus illic
 Centaurorum habitat speluncae in margine Chiron
 Quicumque in Pindo aut Pholoe versantur in
 vrbe,

*) Editum portuque.

Iustitiae studet et morbis medicamina praebet.
 Quinetiam Phoebi citharam quandoque canoram
 385 Mercuriue lyram plectro pertentat amoeno,
 Iudicia in rebus mortales edocet omneis,
 Usque adeo Thetis niueis argentea nostrum
 Quemque enixa recens natum, complexa sub
 vlnis

Pelion adscendens, tulerit Chironis ad antrum,
 390 Quo sciat et prudenter ali, et constanter amari.
 Sed iam certa tenet pueri me cura videnti,
 Antrum igitur poscamus, vt hic videamus amici
 Quis puero cultus, morum quis fulgor in illo.
 Sic dicens, callem ingreditur, sectamur euntem.
 395 Ast vbi Centauri vastae successimus aulae,
 Ipse recumbebat tenui prope limina lecto.
 Ingens, atque humeros sustentat petra, pedesque
 Praepejibus membris extendebantur equini
 Tum prope Pelides, Thetidos quoque filius ad-
 flans

400 Increpuit citharam, tenuit sua gaudia Chiron.
 Ast vbi praeclaros reges ad limina vidit,
 Excipit, adsurgens et laetus ad oscula quenque,
 Inde epulas profert, et plenis vina lagenis,
 Substernensque humiles multa discumbere iussit
 405 Fronde thoros, fert exuperans incomperta paroplis
 Porcorum, atque agiles ceruorum in prandia
 carnes.

Deinde tulit dulcis gratissima pocula Bacchi.
 Cum iam mensa hilares animos foecunda dedisset,
 Applausu strepuere manus, mo nãque iuebant
 410 Cum cithara argutos cantus conferre Chironi.
 At mihi non ideo persuasum est, nanque rubore
 Percusus iuuenis senis aemulus esse verebar.
 Ipse senex donec cupiens cantansque cogit
 Louitum alternis modulis contendere Chiron.

415 Increpuit prior ergo lyra Centaurus eburna,
 Quamque suis gestans manibus porrexit Achilles.
 Et canit vt fuerint non aequo Marte feroces
 A Lapithis iuxta Centauri morte perempti,
 Et temere Alciden ausos irrumpere contra

420 In pholoe pugnasse, mero faciente furores.
 Ast ego tum cithara post illum ex ordine sumpta
 Mellifluum resonans emisi gutture cantum.

¶ Nigrantis tunc ergo Chaus praediximus hymnum,
 Vt conuersa elementa, polusque apparuit horrens,
 425 Quodque genus vastis terris, pelagique pro-
 fundum,

Consilio et prudens, atque antiquissimus horum
 Cuncta suo generauit amor, secreuit et ipsa
 Saturnumque grauem, summoque vt denique coeli
 Excepere Iouem regalia sceptrata tonantem.

430 Cantabamque genus iuuenum, et ius omne
 deorum,

Pugnacem Bacchum, et crudelia facta Gigantum.
 Mortalis super haec hominum memorata propago
 Est mihi, et angustum veniunt cantata per antrum
 Praedulces plectro reddente per atria voces,

435 Obstupuere apices montisque et vallis opata
 Pelionos, quercusque altae de carmine motae
 Conuulsis properant ad eam radicibus aulam,
 Auditoque ferae cantu, petraeque strepentes
 Speluncae stabant informes, agmine facto.

440 Quinetiam fessis stabula ad centaurica pennis
 Immemoresque sui nidi venere volucres.
 Centaurus stupet aspiciens, feriensque tremantis
 In sese ipse manus terram pede pulsat equino.
 Sed venit a puppi Tiphys, Minyasque repente
 445 Imperio cogit, cantas ego deinde renili.

¶ Consurunt proceres, sua quisquis et induit arma.
 Sed natum Peleus patriis complexus in vniis

* * *

Arrisit lachrymans, gaudens excepit Achilles.

450 Ipse suis pellem manibus Centaurus honorans
Hospita dona dedit pardi mihi munus habere,
Ast vbi spelunca discessimus inde relictæ,
Extendens senior tumuli de vertice vtrasque
Phyllirides in vota manus, superosque precatur
455 Dent reditum Minyis, veniat quoque regibus orat
Gloria magnaminis tardos visura nepotes.
Ergo vbi iam ad nauem, et littus descendimus
omnes

Confedere suis in transtris quisque, manusque
Impliciti validis pulsabant aequora remis.

460 Pelion ex oculis abit, et vis spumea vasto
Exultans pelago canentes fecerat vndas.
Pisæus latet, et tua Sepia littora vertex.
Ante oculos Sciathos veniunt, dolopisque sepul-
chrum.

Plana quoque Anchialos, et aquis præfalsus
Enaulus,

465 Qui rapido vastis strepitum dat flumine terris,
Praetereunt valles Minyæ quoque montis Olympi
Excelsi obstruas, et Athon cum frondibus altis,
Pellenen latam, nec non diam Samothracem.
Hinc quoque mortali nulli dicenda deorum

470 Sacra meis moniti sermonibus horrida vitant
Heroes, illinc nanque insatiabile lucrum
Incola de nautis sacrorum vindicat vsu.
Inde ad compositos vultus appellimus Argo
Diuinæ Lemni. scelus illic ausa nefandum

475 Foeminei rabies odii iurata maritos
Exitio dedit. ast deinde volentibus ipsis
Imperat Hypsipyle cunctis formosior vna.
Sed tibi quid multis referam dea Cypria quanto

?) Vacuum spatium vnius versus.

L. l

- Fecerit igne graui splendentia pectora nostrum
 480 Lemniadum Minyis sociare cubilia iunctis?
 Reginam Hypsipylum ardens compressit Iason,
 Alti alias alii, pelagi nec cura manebat,
 Donec me tardos animo indignante recessus,
 Et monitis miscente minas, referuntur ad Argo
 485 Remigio intenti, patriae quoque cura subiret,
 Sub lucem Zephyro puppim feriente sereno
 Hellespontus habet, nosque arcta relinquit
 Abydos.
 Dardanium a dextris, Pityeque erat, Ilion ingens,
 Pulcher ubi Aesepus Percoten, Abarniadanque
 490 Frugiferas terras splendentibus alluit undis.
 Laeta ferebatur ventis stridentibus Argo.
 Atque ubi iam littus compressimus, ipse magister
 Aemoniae puppis, simul et praecellus Iason,
 Atque una Minyae reliqui monimenta Mineruae
 495 Erecto aedificant saxo, pulcherrimus unde
 Manat ab Artaciae nympharum munere gurgis,
 Dona deae quoniam per concaua littora ponti
 Hellespontiacis facies arrisit in undis,
 Et nullo introrsum motis aquilone procellis,
 500 Iactanda in medios non haec fuit anchora fluctus,
 Porrectoque illic tentoria littore figunt,
 Et pransi expectant venientis tempora coenae.
 Iamque recumbebant venit cum Cyzicus heros,
 Imperat hic Dolopum gentique Perictionumque
 505 Aenei charum pignus, quem filia clari
 Eudori Aenippe peperit formosa puella.
 Hic igitur mensa Minyas fouet hospite cunctos,
 Flexipedesque boues, pingueisque dat esse iu-
 vencos,
 Agresteisque sues, et rubri pocula vini,
 510 Et panum cumulos dono dat ferre per altum.
 Insuper et vestes, tunicas, pictosque tapetas.

- Fecerat aetatis par illos gratia charos,
 Appositisque suum est dapibus testatus amorem.
 Sed postquam Oceani latuit sol merſus in vndis,
 515 Lunaque nocturnum ſtellis induxit honorem,
 Proſilit Arctois pubes tunc Martia ſiluis,
 Perſimilisque feris facies fuit horrida, quales
 Titanas referunt, fortesue fuiſſe Gigantes.
 Nam ſex cuique inerant cum duris brachia dextris,
 520 Quos ſimul vt toruo viderunt lumine reges
 In pugnam et duros aſſumunt arma labores.
 Pugnabant illi piceis, haſtiſque abięgnis,
 Et Minyas tenebris inuadunt noctis opacae,
 Sed temere inſtantes natus Ioue fortiter arcu
 525 Stridente occidit, iuuenem quoque perdidit vna
 Cyzicon, inuitus licet, atque erraſſet in illo,
 Fata ſed vrgebant Alcidae occumbere dextra.
 Cum ſubito in puppim ſaltu referuntur aduncam
 Armati Minyae, atque omnes ſua tranſtra tene-
 bant,
 530 Tiphys ab excella dat ſibila puppe, iubetque
 In nauem ſcalamque trahi, ſoluique rudentes.
 At non ſoluuntur funes, ſed naue retenta
 Arctius haerebant ſubitae de more procellae
 Vincula nodorum. ſtupuit tum nauita Tiphys
 535 Egregius, iam voce carens et liquerat Argus
 Temonem, fluctus expes euadere tantos,
 Indignante Rhea populam per vulnera caeſum.
 Sed cum iam medios curſus nox atra teneret,
 Iret et occiduas aſtrorum fulgor in vndas,
 540 Altiore inuaſit nautae tum lumina ſomnus,
 Inde deae mandata graui non vana ſopore
 Horriſonae inſtantis compreſſum Palladis vrgent,
 Fataque diuinum ſic eſt ea fronte minaci.
 Agniada dormis ſomno percuſſe profundo,
 545 Pelle tegens oculos? ſed iam conſurgito Tiphry,

Et tutum ad littus saltu de puppe iubeto
Ire duces, informe tenent vbi corpus harenae
Hospitis, inferiasque dari, et sua funera caelo,
Dis Rhea nanque iubet sacra et libamina ferri
550 Infernis, largosque oculis stillantibus imbres.
Fasque pium, atque huius sic hospita mensa
colatur

Quem iaculo inuitus *) traiecit noctis in vmbra
Alcides, iraque deam concussit amara.
Ast vbi iustus honos habitus de more sepulchri,
555 Inde deae ad sedem venietis Dindymon altam.
Hic placanda sacris Telluris filia pulchris.
Tunc funes trahere, et ventis dare vela iubebat.
Haec vbi fata dea est, abiit conuersa sagitta
Ocyor ad superos, oculis huic pellis abacta est,
560 Qui propere exiliens populum clamore vocabat,
Hinc atque inde mouens, illos sopor altus ha-
bebat.

At tremor hinc animi, sed postquam voce vocatus
 Heroas docuit per somnum vera locutus,
 Surrexere citi, et saltu iam littora poscunt.
 565 Tum croceas aurora faces iam nocte fugata
 Praetendens, rutilo spargebat lumine caelum.
 Cum celsi procerae Minyae videre cadauer
 Puluere foedatum, liuentique ora cruore,
 Vtque feras alias, ingentia corpora circum,
 570 Ipsi autem densa regem cinxere corona
 Cyzicon, et lecto iuuenem sub marmore claudunt,
 Et fodiunt tumulum, factoque ex more sepulchro
 Agglomerant truncos propere. iam magna sub
 antris

Viscera defossis condunt, ast ipsius vmbram
575 Idem ego perfectis placui in funere sacris,
Dulcis aquae, et niuei lactis libamina miscens

9 Editum inuictus.

Illimo de fonte, meis et laudibus ornans.

Tum vero Aesonides sociis ad vota vocatis

Esse sepulchrali sua praemia dixit agoni.

580 Hypsipyle dederat ferri quae munera Lemno,
Ancaeo calicem dedit aurea dona palaestrae
Gibbosum, manibusque grauem. verum tibi Peleu
Victori in stadiis proprii certamine cursus
Insignem, rutilam, textam quoque Pallade vestem.

585 Et fuit argento Crater grauis, arte superbus,
Alcidae precium pro cestibus. aurea Castor
Dona tulit, phaleras praefignes, victor equestris.
Pollucique dedit splendentes ferre tapetas,
Nam fuit hic pugilum celebri certamine victor.

590 Ipse autem flexo vi multa strenuus arcu
Sublimem ante omnes emisit in alta sagittam,
Hinc oleam Aesonides Minyis donatus ab ipsis,
Intexam vario tenuit cum flore coronam.
At mihi pro cantu dat munera dius Iason

595 Ex auro extensis alis vtrinque cothurnos.
Hic pugnae modus. at celer implet fama penates
Cyzicon extinctum, quod postquam sensit et vxor
Infelix, altum resonat, lacerataque pectus,
Et collo inuoluens funem, suspensa pependit.

600 Suscipiens autem lachrymas has terra perennes,
Emisit latices, saxis fons vitreus inde
E mediis manat, fontem vocat incolae Claienen.
Tunc ergo oraculi memores tenuere cacumen *)

605 Diuinum auditi reges, et Dindymon altum
Vt veneranda sacris annosae denique placent
Corda Rheae, sumatque animas regina calentes.
Ipse autem cithara semper comitante sequebar.
Praeuenit hic etiam nos Argus puppe relictâ,

610 Qui pius obliqua intortum cum cortice ramum
E ferro arentem vitem praecidit acuto

*) Nullum lacunae signum.

Effigiemque sacram seclis monimenta daturam
 Omnibus egregia fixit, formauit et arte,
 Reginaeque aram sculpto de marmore struxit.

615 Hic igitur properi Minyae, praeque omnibus vnus
 Aesonides, sectis ponunt altare lapillis.

Hoc super et tauros libant, et victima quaeque
 Grata fuit, proceresque iuuant libamina diua.
 Nos cultus, laudesque deae celebrare iubemur,

620 Supplicibus redditum quo sic placata ministret,
 Ergo vbi desierant libamina sacra, piosque
 Argoam ad nauem descendimus, hinc quoque

Tiphys

Heroas de puppe vocat, tum protinus omnes
 Irruimus, quo quisque prius per transtra reledit

625 Ordine, tunc etiam remorum cura subibat.

Sponte sua funes terra venere soluti.

Velaque tenduntur, nobis Rhea Dindymo ab ipso
 Magnipotens misit ventos de puppe secundos.

Nos autem rursus spectanda nepotibus olim

630 Sacra coronata de naui mittimus ara,
 Implicitaque Argus duri cessere rudentes.

At postquam nauis complerunt carbasia venti,
 Subsiliens salvas ponti praeteruolat undas
 Et prope Myrsorum terrae confinia transit,

635 Rhindaciumque cito cursu tum praeterit amnem.

Hinc iam littus amans gaudenti remige portus
 Intrat arenosos, manibus tunc ergo rudentes
 Colligere, et loris subnectere vela iubemur.

Hinc scala egredimur subducta in littore pulcro,

640 Quisque cibi potusque memor, nemorosa videri
 Arganti hic circum praecelsa cacumina montis.

Tum vero armatus siluas properabat in altas
 Alcides, arcu teloque tricuspidem dextram

Venando ut praedam sociis, coenamque pararet,

645 De' suae vel caprea, cornuta siue iuuenca,

Dumque subit late siluas clam puppe relictas,
 Pone secutus Hylas, prauisque erroribus actus,
 Peruenit infelix habitant vbi forte palustres
 Speluncam nymphae, visum quae protinus illum

650 Imberbem similemque deis, rapuere sub vndas,
 Vt secum totos senii sit nescius annos.

Iam medio cursu rapidis altissimus ibat
 Phoebus equis, resonant validae de montibus
 aurae,

Carbasque alta petunt, iubet ergo intrare
 carinam

655 Exclamans Tiphys, et soluere littore funes. *)
 At citus Elatides syluas Polyphemus inibat
 Vt vocet Alcidem, celeremque reducat ad Argo.
 Verum haud occurrit. robur nam fata vetabant

660 Alcidem indomitum contingere Phasidos vndas.
 Ergo vbi telluris infausae liquimus oras,
 Hic iam Amycus Bebrycenſis habet crudelia regna
 Gentis, et aetherium contemnens fasque, lo-
 vemque,

Immane instituit contra hospita iura duellum,

665 Vt stabulum quisquis vel regia tecta subiret
 In pugilem duris ineat certamina pugnis.
 Hunc igitur strauit vi vasta robore Pollux
 Percussa extemplo loris ceruice tremendis.

At Minyae ferro Bebrycenſia corpora caedunt.

670 Soluimus hinc, urbemque in lato littore magnam
 Remigibus lassis Bithynia tecta subimus.
 Hinc iam fontis aquas, et siluis ligna niuosis
 Poscimus hospitio, et sub noctem coena paratur.
 Perdidit hic geminos vibratis corde tumentis

675 Infelix Phineus petris sua pignora natos,
 Obiecitque feris insano vxoris amore.
 His autem vitam reddunt et lumina nati

*) Nullum omiſſi verſus indicium.

- De borea, Phineum grauis est iactura secuta.
 Nanque indignantes oculorum lumine caecant,
 680 Cum subito validis borea spirante procellis
 Curuantur densae nemorosa cacumina siluae,
 Vt lueret Biston lachrymabile fatum, *)
 Hinc igitur miseri crudelia tecta tyranni
 Linquimus, et vastas pelagi conscendimus undas
 685 Cyaneas iuxta petras, quas optima matrum
 Annamerans docuit quondam me Calliopa.
 Hic ergo exitii vitandi nulla facultas,
 Nanque illae aduersis ventorum si tibus actae
 Oecursuque graues allidunt saxa gementi.
 690 Hic strepitus late pelago, coeloque gementis
 Praecipites resonant perruptis fluctibus undae. **)
 Ast ego tum tali ad Tiphym sermone locutus:
 Ad puppim conuerte oculos, et cautius ito.
 695 Sensit vbi haec, gelidus tenuit praecordia sanguis,
 Quidquid agat tamen arcano sub pectore caelat
 Tum secum. sed enim Pallas consistere summa
 Imperat antenna volucrem, sic Iuno monebat,
 Quae volat, et Minyis se tristis Erodus intert.
 700 Illa dehinc alis circa vltima saxa leuatis
 Circuit, ast petras concursu mutuas horrens
 Impetus allisit, volucris pars vltima caudae
 Attrita est, Minyaeque illam clamoribus vrgent.
 Tiphys vbi exitio voluerem iam vidit ademptam
 705 Dat signum tacitis heroibus. ocyus omnes
 Accensi fluctus acri tum remige pullant.
 Ast ego diuinis ingentia saxa camoenis
 Mulcebam, subita illa procul secedere visa.
 Tunc exundarunt fluctus, sublataque nostro
 710 Carmine tunc Argo vasti tulit aequoris unda.
 Ergo vbi iam transgressa freti fuit ora tremendi
 Cyaneasque Argo petras, se protinus aegre

*) Fortasse scripsit in *Bistonia*. **) Nallum omissi versas indicium.

- Ex imo stabiles monstrant super aequora fundo.
Sic nanque e tetrica parcarum lege iubetur.
- 715 Tunc igitur laeti fatum exitiale timentes
Ceruleas petimus Rhebani fluminis vndas.
Hinc procul in longum tractae Tyneidos arua
Tembrius irriguis fluuius facit humida ripis.
Sangarius subit hinc Euxini littora pulsans.
- 720 Ast vbi remigio adiuti confedimus oras
Vicinas Lyce magne tibi, quo nomine genti
Imperat, amplexu qui nos in tecta recepit
Rex Lycus, et Minyas fouit simul hospita mensa.
Ipse dies noctesque suum testatus amorem.
- 725 Hic quoque parca duos Orco damnauit iniqua
Idmonaque Ampyciden, clarumque per aequora
Tiphym,
Illum equidem morbi vis intempesta peremit,
Ast aper occidit ferus hunc, nos iusta sepulchri
Soluimus, et canas tum deinde reposcimus vndas.
- 730 Credimus Ancaeo puppim. nam quisque magistrum
Nauigii, et pulchras callentem dixerat artes.
Suscipit hic igitur temonum lora manumque,
Parthenium, ipse regens, Argo direxit in amnem,
Incola quem nitidis splendentem dicit ab vndis.
- 735 Alloquor huic, Tiphym fueram qua voce locutus.
Eumenia hic apicem scopuli tendentis in aequor
Cappadocas praeter, cursu quoque puppis eodem
Acta Carambiacae tenuit confinia terrae.
Illic Thermodoon, et Halys perlabitur ingens,
- 740 Qui magno saltos inuadit turbine fluctus,
Lapsus ab Arctoae Boreali vertice plagae.
Longa Themiscyres regio, et Boeantidos orae.
Hinc et Amazonidum turmae panduntur eque-
stres,
Et Chalybes, sociaeque manus Stybarena fre-
quentant

- 745 Regna, et Mofynes iunguntur in vrbibus vna.
 Conuerſi ad leuam Maurorum accelliſimus orae
 Et Mariandinis vicinos vidimus agros.
 Hinc Helices longum protenditur aequore collum.
 Hinc quoque littoreis ingens vallatur harenis
 750 Campus, et excellae deſpectant aequora valles.
 Mons Symus eſt vrbs his, viridanti gramine
 pratum
 Arua ſecant vaſto ſtrepitu deuictus Araxes,
 Thermodon, rapidus Phasis Tanaiſque fluentes,
 Inclyta vbi Colchi gens, Heniochique et Araxae
 755 Progreſſi extremos portus, populoſque videmus,
 Vros, Chidnaeoſque, Charandaeos, Solymoſque,
 Et iuxta Aſſyrios, dorſumque immane Sinopes,
 Et Philyras, Naetaſque, atque oppida denſa
 Saperum,
 Byzeras ſuper hos, et inhospita rura Sigymnum.
 760 His impulſa locis ventis afflantibus Argo
 Fertur in immenſum, tenebris fugientibus orbem,
 Euxinum, occiduo dehinc Phaſida ſole videmus.
 Admonitos iubet hic Ancaeus candida multo
 Stringere demilliſ antennis carbaſa nexu,
 765 Malum aequare rati, puppimque impellere remis.
 Fluminis at poſtquam tranquilla per ora recepti
 Venimus hinc, muris Aeetae cincta ſuperbis
 Regia ſpectatur, nemus et quo vellere pellis
 Fuluo glandineae ſago ſuſpenſa nitebat.
 770 Sic illi his cunctis intenti rebus agebant.
 At ſecum Aeſonides animo quam multa volutans,
 Ad Minyas fidos comi ſic voce locutus.
 Praeſtet an Aeetae properare ad moenia ſolum
 Ab reliquis, blandoque homini ſuadere laboret,
 775 An ſecum ſociis iunctis heroibus iret.
 Tum vero haud placuit Minyis ire omnibus vna.
 Iuſſerat hoc etenim Iuno formoſa timentes

- Contantesque suas fatis permittere habenas,
 Quae cito tunc etiam ferri per somnia iussit
 780 Aeetae exitium, vehemens hinc protinus omnem
 Regalem cum mente domum concusserat horror.
 Visus enim spectare sibi est ex aethere summo
 Praefulgens charis occumbere virginis astrum
 Medae in sinibus, propria quam nutriat aula.
 785 Illa autem peplo accepto, gausaque tota
 Mente ferens illud, latum peruenit ad amnem
 Phalidos. ast raptum fluvii iam fluctibus astrum
 Longius Euxini ponti de littore ferri.
 Talia per somnum fuerant ubi visa, repente
 790 Erigitur, Stygiusque tremor iam pectus obibat.
 Exiliit strato, famulos iam frena iubebat
 Constratis imponere equis, et iungere currus,
 Ut veniens placet peramati fluminis undas
 Phalidos, atque ipsi patrias cum gurgite nymphas,
 795 Heroumque animas, quotquot per flumen ob-
 errant.
 Inde suis iubet e thalamis accedere natas
 Chalciopem et natos Phrixo iam coniuge ad-
 empto,
 Et teneram forma insignem, vultusque rubore
 Medeam, ut curru vectae comitentur euntem.
 800 Nam media Absyrtus procul hinc habitabat in
 vrbe,
 Aureus una ipsum currus, natasque ferebat
 Aetem, huic rapido cursu sublimis equorum
 Fertur arundinei fauces ad fluminis, illic
 Ferre preces patriis undis, et sacra solebant.
 805 Has autem ad ripas cursu peruenerat Argo.
 Hanc ergo Aetes conspexit, et ordine multos
 Heroas una in mediis considere transiris
 Dis similes. nam pectora erant sua splendida
 cuique.

- Verum inter cunctos praestans excellit Iason.
 810 Huic etenim Iuno diuinum afflarat honorem,
 Et dederat formam, et procero corpore robur.
 Cum propius starent, alternaque lumina ferrent
 Aeetes Minyaeque, grauem tulit ira dolorem.
 At prius Aeetes splendenti Phoebus ut alter
 815 E curru aurato longe radiabat amictu,
 Serta caput circum radiis ardentibus illi
 Ambibant, sceptrumque manu quatiente monebat
 Ceu fulgur, geminaeque latus cinxere puellae
 Praelustres, gaudebat enim comitantibus illis,
 820 Terribilis vero, et toruo quoque lumine spectans,
 Crudelesque minas clamanti excussit ab ore.

* * *

- Dicite quinam estis, vel quae vos duxit egestas?
 Vnde etiam causae fuerunt mea regna petendi?
 825 Nam neque iura mei regni, nec sceptrum timetis
 Colchorum, aut studio flagrantia pectora nostri
 Qui Marte indomiti quoties ad bella vocantur,
 Collatis patriam tutantur fortiter armis.
 Sic ait: at cuncti tenuere silentia tristes.
 830 Tum vero Aesonidae fidentia pectora Iuno
 Attulit, heroas nanque ingens moeror habebat.
 Nos neque latrones ut venimus, vllaue nostra
 Saeua laceffitos iniuria reddidit hostes,
 Mortales odio quae iam fecere priores
 835 Haud pauci, rapto lucrum sibi turpe parantes.
 Sed neque Neptunni brauium charissima proles
 Constituit primus Pelias et velleræ nacti
 Aurea felices patriam repetamus Iolcon.
 At nonnulla tenent focii mihi numina iuncti.
 840 Nam sumus Heroum, aut nati de sanguine diuum.
 Sed neque bellorum ignari, duriae laboris

*) Vnius versus vacuum spatium.

- Hospitio iungi petimus, nam denique praeſtat.
 Sic ait, aſt animum concuſſit flamma procellae
 Aeetae ſimilis, oculosque intorſit acerbos,
 845 Exitiumque dolo Minyis meditatur iniquo.
 Ad quos eſt tandem tali ſermone locutus.
 Si tanta in vobis animi vis Martia ſurgit
 Vt contra inſtantes pugnaces fundere Colchos
 Speretis, vobisque ingens erit inde trophaeum,
 850 Vellera tollentes patrias depoſcite terras.
 Sin autem pauci noſtra ſuperante phalange
 Cedetis, poenas ſoluet confracta carina.
 At mihi ſi qua fides, et erit magis vtile vobis,
 Deligere e cunctis qui ſit praeſtantior vnum
 855 Mens erit, vt ſubiens ego quae certamina dicam
 Aurea dona ferat, et vos honor iſte manebit.
 Sic dicens vrgebat equos, veſtigia retro
 Illi iuſſa ferunt, Minyas dolor occupat altus.
 Tunc ergo Aeſonides votis depoſcitur, illi
 860 Non inuicta darent Colchorum pectora poenas.
 Nunc autem Muſaeae tibi praeſtrinxero, moeſti
 Qualia pertulerint Minyae, tum regis ab aula
 Aeetae rediens pugnax quae dixerit Argus,
 Quem Phrixo de patre tulit ſibi iuncta puella
 865 Chalciope in patriis laribus, quo tempore vectus
 Arietis in tergo Colchorum ad littora venit,
 Nunciat hic Minyis quae ſunt ventura ſuperbi
 Stultitia Aeetae ſcelerato et pectore regis,
 Vtque puellari infelix vtatur amore
 870 Meduſa, atque aſtu Iunonis capta feratur.
 Nanque Cupidineo torquet Venus igne medullas,
 Proximaque hanc Stygio telo traiecit Erinnyſ.
 Vtque boues ignem ſpirantes ſub iuga miſit
 Quadriſida, vt ſulco dederit quae ſemina Phrixus,
 875 Geſſerat Aeetae veniens bellator ad aulam,
 Anguigenis dotem bellacem e dentibus actam,

- Exolam vt fegetem fummas occidit aristas
 Funesta Medea manu, sed gloria facti
 Cesserit Aefonidae, tenebris vt noctis opacae
 880 Venerit infaustis pullo velamine tecta
 Auspiciis, furtim flammae data virgo furenti,
 Et petiit cellam fatis vrgentibus Argo
 Cum nullius erat non irae cura paternae
 Vt complexa nouas diuerfa per oscula formas,
 885 Pectoraque attractans personae basia fixit,
 Humectans lachrymis stagnantibus ora, pudorque
 Omnis abit, cupit heroas, percussaque philtris,
 Virgineum strauit poscens hymenaea pudorem.
 Plura etiam fient posthac vbi cognita rursum.
 890 Ergo vbi tecta ferox Medea paterna reliquit,
 Venit et ad puppim gressu suspensa latenti,
 Tunc multa inter nos quo pacto aut arte locuti
 Aurea de sacra ferremus vellera fago,
 Quam facile is menti nostrae labor. at neque quis-
 quam
 895 Tantum ausus sperare, noui nam plena timoris
 Cuncta videbantur, seriesque immensa malorum.
 Nam primum ante domos Phasis praelabitur
 ingens,
 Deinde nouem densus paries erectus in vlnas,
 Turribus et solidis munitus vectibus ambit.
 900 Septeni claudunt orbes, triplicesque tuentur
 Aeratae ingentes portae, supereminet altus
 Murus, et auratae decorant fastigia pinnae.
 Spargit inextinctas portarum limine in ipso
 Sublimis regina faces, atque inde Dicnam
 905 Ostia seruantem Colchi coluere, viasque,
 Ipsa oculis horrenda viros, atque auribus arcet,
 Ni fuerit precibus sacris placata peractis.
 Quae Medea sciens libamina sola sacerdos,
 Et sociae magno celant Cyteides astu.

910 Nec cuius veniens illuc quicumque vel hostis
 Interiora subit mortali limina gressu.
 Nam prohibet quacunque viae dux, et dea custos
 Immittens rabiem catulis irata serenis,
 Interior sepes murorum circuit hortum

915 Vmbrosum arboribus late crescentibus, illic
 Cum cornis pulchrae laurus, platanique decorae.
 Hic etiam parvis tectae radicibus herbae
 Asphodelus, Clymenusque, et pulchrior his
 Adiantus

Et Thryon imbellis, Aristereonque Cyparionque,
 920 Hormion, Irysimon, deuotaque Cyclamis aris.
 Stoechas, Paeonieque, et ramo diuite crescens
 Mandragora, et Polion, subtilis Dictamus vna.
 Hic et odora Crocus, hic Cardamon, hic quoque
 Cemus.

Cumque Chamaemelo Smilax, Mecon quoque
 nigra,

925 Alcyaque, et Panaces, et Capason atque Aco-
 nitum,

Et quae dira suis fert gramina terra venenis.
 In medio stipes fagi sacer, arduus altum
 Densatur nemore, et ramis spatiantibus exit.
 Hic igitur Phrixaea omni de parte refulgens

930 Aurea pendet ouis, serpens hic vellera circum
 Peruigilat, dictu monstrum mortalibus horrens.
 Nam tegitur fuluo corio, multisque superbum
 Amplexus truncum spiris ingentibus ambit,
 Infernique Iouis signum pro vellere vexat

935 Indomitus custos, et somni nescius anguis
 Sordida conuoluens humenti lumina tabo.
 Ast vbi de cunctis ut erant verissima rebus
 Nouimus et tenebris Hecates cultode dracone,
 Omnia quae nobis prudens Medea resoluit,

940 Poscimus in tanto et sine spe discrimine, laeua

Quo dea sit placanda modo, faueatque rogata
 Vt sit iter nemus in vastum, tandemque recepto
 In patrias laeti redeamus vellere terras.

Tunc Mopsus iubet e cunctis heroibus vnus,
 945 Nam fuit ingenio vates. is doctus et arte,
 Vt me supplicibus adigant ad munera verbis;
 Placantemque deam, monstrumque immane tra-
 hentem.

Sic illi orantes facta cinxere corona.

Iussi igitur geminos, fortem quoque Iasona fratres
 950 Pollucem pugilem, praeignem et Castora eque-
 strem,

Mopsosque Ampyciden loca poscere plena laboris.
 At me tum ab reliquis solum Medea secuta est.
 Post vbi contigimus aras, diuamque Therapnen,
 Effodi triplicem campi super aequora fossam.

955 Arceuthi truncos, fragmenta quoque arida cedri,
 Et Rhamni stimulos, et stridula ab arbore ramos
 Quaque legens, struxique pyras in margine fossae.
 Multa quoque ipsa mihi callens Medusa ferebat,
 Et sacri ex adyto capsam gestabat odoris,

960 Tum propere subter vestem simulacra peregi,
 Imposuique ignem, congestaque viscera, sacram
 Rem faciens, catulos nigra tris pelle locavi.
 Sanguine miscebam calohantum et struthion illo,
 Et schistam Cnecum, deforme his Pfyllion addo

965 Chalcimon, Anchusamque rubram, truncique sub-
 inde

Apposui ventres secto de corpore plenos,

* * *

Succinctus pullas, ferrumque hostile lacernas,
 Pulsabamque rogans, dant illae protinus aures

970 Lurida rumpentes funesti claustra barathri

*) Vnius versus vacuum spatium.

Tisiphone, Allectoque furens, et dia Megaera,
Succenduntque faces in caedem et vulnera tetras.
Inuaditque pyram flammis stridentibus ignis.

Et fumum ingentem flagrans dat in aethera nidor,
975 Cum subito inferna per flammam sede feruntur,
Crudelis nec visa lues, facinusque stupendum.

Corpora sunt illi de duro immitia ferro
Pandorenque vocant, variis dehinc horrida formis
Immanis nec mente capax monstrofaque Ditis

980 Nata triceps Hecate, leua nam parte iubosus
Hinnit equus, dextra rabido canis aestuat ore
Exitiale malum, medio fera surgit agrestis,
Ensis vtraque manus acie distringit acuta.

Et circa foueam varios sinuantur in orbes
985 Pandore atque Hecate, poenarum hinc turba
subibat

Quaeque faces custos piceas immunda Dianae
Mittit humi sternens oculos, nec ad aethera tollit.
Lambunt ora canes innati. argentea iamiam.
Claustra patent, pulchrasque fores tum sponte
recludi

990 Portarum aspiceres, oculi nemus omne pererrant.
Ast ego tunc ipso gressus in limine fixi,
Medea insequitur, et splendidus Aesone natus,
Tyndaridae, atque vna celerant vestigia Moplius.
Cum prope iam tanto fagus quaesita labore

995 Staret, et hic fundus Stygio sacer, araue regi,
Ecce draco, immensos spiris facientibus orbes,
Attollens immane caputque, genasque frementes,
Sibilat horrendum, strepuit conterritus aer,
Insonuitque arbor, radicibus omnis ab ipsis
1000 Hinc atque hinc concussa, strepit nemus vndique
densum.

At me tum sociosque simul tremor occupat
ingens,
M m

Medeae tantum mens vni interrita mansit,
Frustraque cum tristi manibus radice revellit.
Tunc ego diuinum modulatus pectine carmen.

¶005 *Supremamque chelym plectens et pollice chor-*
dam,

Dulcia de nostris emisi murmura labris,
Et somno laudes regique hominumque, deûmque,
Molliat vt validi, cecini, fera membra draconis.
Protinus audito venit Cyteida cantu

1010 In patriam, sopitque hominum mortalia corda,
Ventorum et strepitus vastos, fluctusque marinos,
Vndantes fluuios, cursumque e fonte perenni.
Cumque feris volucres, quod viuit, repit, et omne
Collocat in lecto, et pennis praeteruolat aureis.

1015 Hic igitur Colchos, florentiaque arua poposcit
Somnus, et horrentis inuasit lumina monstri.
Haud morti absimilis, pressum caput applicat
armis.

Subducens folles ingentia colla, stupetque
Medea infelix, tum protinus Aefone natum

1020 Incendens propere ex alto iubet aurea ramo
Vellera detrahere. accelerat non legnis Iason,
Exceptaeque humeris fert pondera pellis ad Argos.
Exultant Minyae heroes, alteque leuarunt
Ad coelum superosque manus et sydera iunctas.

1025 Vellera sic illi circumstant. protinus ergo
Medeam e seruis Aeetes audit abisse.
Hinc vocat Ablyrtum, populumque et ad arma
vocate,

**Germanamque vna dat quaerere iussa sororem.
Phasidos is rapido gressu properabat ad vndas,**

1030 Heroasque petit, audax vbi virgo reperta.
Et iam nox medias cursu transegerat umbras,
Cum Medea dolis instructa, et amoribus ardens
Exitium fratri Absyrto meditatur iniquum,

Et caesum vasti iaciunt in fluminis vndas.

1035 Gurgite quemmersum, rapiunt Nereides alto.

Illum autem saevis e fluctibus insula tandem

Allisum excepit, quam nunc Absyrtida dicunt.

Sed neque fas, neque cuncta deum latuere videntem.

Tunc propere insiliunt puppim, ferroque rudentes

1040 Utinque abscindunt trepidi, sed deuius errat,

* * *

A ponto auertit, nec fluminis ora deorsum

Polcimus, ac scelere obducti contraria duro

Renigio fulcant Colcho tellure relicta

1045 Lymphati Minyae, caecosque profunda premit
nox,

Et medios fluxus stulti ignarique locorum:

Currimus. at loca plena colunt ea maxima circum

Gymni, Buonomaeque, et agrestes Arcyes vna,

Cerceticique, ferox ea gens, Sintique superbi,

1050 Sparsa Charandaeas per valles tecta frequentant

Caucaeseas iuxta rupes, artamque Erythiam.

Sed cum mane rubens orbis proferret eos

Insula poeanthe fessos excepit, at illam

Aduersos remis circundant flumine cursu

1055 Ingenti Phalis, tranquilloque amne Saranges

Quem stagnante palus Maeotis gurgite latum

Sparsa per irriguos transmittit in aequora campos.

Tunc ergo obnixa remis noctesque diesque

Currimus hinc fauces cogentem Bosphoron
arctas,

1060 Transilimus tauro Titan ubi fortiter vsus

Traiecit fluuium facientia stagna palustrem.

Hinc iam remigio longos faciente labores

7) Vnius versus vacuum spatium.

M m 2

Maeotas tunicis primo contingimus altis,
 Finibus et vastis immenso crine Gelonos,
 1065 Sauromatasque, Getasque, Gymnaeos, Cecry-
 phasque,

Arfôpasque feram gentem, saeuosque Arimasthas,
 Qui positas habitant circum Maeotida terras.

Ast vbi inexhausto contristauere labore

Nos superi, et vastae vada sunt transmissa palu-
 dis, *)

1071 Vix tandem exitio eripimur, pulsantibus Argo
 Demissis tabulis et iam stridente carina.

Inde sub Arctoïs angusto rapta meatu

Finibus oceanum verius prolabitur Argo,

1075 Defelli noctesque nouem, totidem quoque soles
 Linquimus hinc atque hinc ignotas nomine
 gentes,

Pacton, Arctæonque genus, Leliosque feroces,
 Belligerosque Scythas, deuotaque pectora Marti,
 Funestos tauros crudelia sacra ferentes

1080 Diuæ Hecatae, humano complent cratera cruore,
 Quin et Hyperboreos Nomadas, et Caspia clausura.
 Atque vbi diua diem iam clarum aurora reuexit,
 Rhiphaeas valles attingimus, inde repente
 Profilit angusti puppis per littora ponti,

1085 Oceanumque intrat, Saturnius ipse vocatur
 Pontus Hyperboreis a gentibus, et mare mor-
 tuum,

Vnde etiam lethum fugiendi nulla fuit spes,
 Ni puppim validis Ancaeus viribus actam,
 Innixus pulchra temonibus arte dolatis

1090 Dextra coegisset cursum per littora ferre.
 Profilit hinc geminis sudanti remige palmis
 Sed domitos longo remorum denique pulsu **)
 Linquebat iam fessa manus, iam tristia corda,

*) Nullum lacunae indicium.

**) Nullum lacunae indicium.

1095 Brachiaque innexum durata fronte plicamus.

Torquet dura fames, et sudor multus anhelos,
Tum saltu rapitur de puppe Ancaeus, et omnes
Mollibus hortatur heroas fidere verbis.

Qui postquam cum puppe locum tenuere palu-
sirem,

1100 In mare de summa saliant per littora naui,
Funibus ac subito longis a puppe reductis
Extremo annexam deducunt molliter Argo
Argus et Ancaeus, Minyis dant deinde rudentes
Tendendos reliquis. rapiunt per littora cursu

1105 Veloces, sequiturque illos non tarda carina,
Stagnantesque vndas lapidoso in littore sulcat.
Nanque illud nulli feriunt spirantibus auris
Indomiti pelagus venti. perstat mare surdum,
Dictaque pars Helices, et Tethyos vltima regni.

1110 Ast vbi sexta dies roseo cum lumine venit,
Venimus ad dites, omnique ex parte beatos
Macrobios, facilem, qui vitam in longa trahentes
Secula, millenos implent feliciter annos,
Immunes vitiique omnis, fortisque malignae.

1115 Verum vbi fatales aequarunt tempore parcas,
Tum somno capiunt, et dulci morte quietem,
Non illis hominum sunt vlla negocia curae,
Sed capiunt dulcesque cibos terrestribus herbis,
Ambrosiumque bibunt succum de rore perenni.

1120 Pars illos decorat aetatem splendor in omnem,
Arridentque illis facies, oculique sereni
Patribus ac pueris, tum vero menti animoque
Iustitiae cultus, et inest prudentia verbis.

Hos igitur densos percurrimus, ipsa pedestri
1125 Littora transigimus gressu. tum Cimmeriorum
Velocem ad littus nauem propellimus, hi sunt
Phoebaeae totos expertes lampadis annos.
Nam mons Rhiphaeus, et vertex Calpius illinc

- Nascentem auertunt solem, densissima phlegre
 1130 A medio vastas confurgens porrigit umbras
 Vsque die, radiosque omnis regionibus illis
 Continua immerlis adimunt caligine solis.
 Digressi hinc igitur, pedibusque ea littora mensi,
 Venimus ad scopulum fortem, littusque serenum,
 1135 Vorticibus fluuius decurrens inde profundis
 Aureus e gelidis Acheron perlabitur oris.
 Hunc primum vitreis currentem intersecat undis
 Nigra palus, raucoque sonant hinc murmure ripae.
 Densa per has viridi sunt fronde arbuta, ferunt-
 que
 1140 Assiduos fluctus noctesque diesque per omnes,
 Statque humilis circum velsi utilis Hermionia.
 Ornat et hic muris vicos appensa, viasque.
 His quoque gens oris hominum iustissima viuit
 Ipsa quibus satis est naus morientibus una.
 1145 Nanque animae tenui vectae per flumina cymba
 Traiiciunt ripas, visuntur protinus vrbes,
 Infernique fores validae, somnusque profundus.
 Ast vbi iamque hominum mores, et nouimus
 urbem
 Magno infelices ea mensi littore damna,
 1150 Tam propere Ancaeus nauem petit ocyus omnes
 Defessos, quamuis conscendere iussit amicos,
 Ad quos est verbis blandis quoque pauca locutus.
 Nunc etiam durate viri, labor vltimus hic est,
 Quo nec iam grauior succedet. iamque ego claros
 1155 Aspicio Zephyri flatus, stridentque per undas
 Oceani mihi non ignotae fortius auras.
 Sed propere malum media firmate carina,
 Soluite vela suis de funibus, arma parantes
 Ordine dextra, latus prudens exornet vtrunque.
 1160 Sic illi peragunt certatim cuncta, sed imo
 E fundo resonans dat vocem concita fagus,

- Argolica Pallas secuit quam diua bipenni,
 Atque ait. ast circum stupor inde inuaserat omnes.
 Heu me, nanque vtinam collisa et perdita dudum
 1165 Cyaneis petris Euxini in fluctibus essem,
 Quam nunc stultitia regum haec opprobria nun-
 quam
 Credita perferrem. nam me fera semper Erinny's
 Ablyrti effuso cognati saeua cruore
 A tergo insequitur, damnis quoque damna gra-
 vantur.
 1170 Has igitur caeli poenas, scelerisque nefandi
 Perfero fatales nunc huc impulsus per undas.
 Quin vos me scopulis sacris immittite terrae,
 Inque sinus nostros pelagi deducite nostri,
 Oceanumque extra, atque Atlantica monstra fe-
 ratis.
 1175 Sic effata premit vocem. tum funditus omnis
 Vis animi Minyis obtorpuisset, horrida fata
 Aesonidae nimios passuri propter amores,
 Multaque per sensus voluunt in pectore amarus,
 An saeuam ferro perimant, et piscibus escam
 1180 Medeam iaciant, retro et vertatur Erinny's,
 Ni cito sensisset super inclytus Aesone natus,
 Flexissetque iram, atque animos cuiusque pre-
 cando.
 Postquam Argus vocem vera audiuerat loquentis,
 Consedere citi in transiris, remosque tulere.
 1185 At multa Ancaeus temonem dirigit arte,
 Insulaque ante omnes offertur Iernis, et Argo
 Insequitur-metuens atram non stulta procellam,
 Velaque franguntur. currit tamen illa per aequor
 Anxia, nulla iterum fugiendi denique lethi
 1190 Spes erat, et duodena dies iam fluxerat, ex quo
 Ignari vehimur quibus erraremus in oris.
 Sed tamen Oceani extremo nos margine ferri

Cognorat Lynceus, conspecta quoque eminus illi
Insula Peuceessa, Cereris regalia sunt hic

1195 Ampla deae, et nubes haec circumfusa coronat,
Quorum quaecunque est ex me tibi fabula constet.
Persephonen soliti vt teneram dum sedula flores
Colligit in magno germani fallere luco

Nauigio vectus, sed equis vbi frena iubosis

1200 Imponens, vidit parcarum foedere Pluto
Vi flentem rapuit, traxitque Atlantis in aequor.
Nunc desperatum est nos posse optata tenere
Littora, siue vltos contingi hic denique fines,
Ad quae non vllae vertunt sua lintea puppes.

1205 Nam, neque clausa palus pontum venientibus
offert,

Sed scopuli circum, porrectaque saxa feruntur
In pelagus, generat fluctus pulcherrima dona.
At non Ancaeum rectorem puppis aduncae
Spes sua *) destituit circum, sed obambulat errans

1210 Nunc latus in leuum flexo temone, nec illic
Vilo aditu in dextram direxit lintea partem.
Tertia lux tandem perduxit in atria Circes
Lintea, tumque loci petere interiora iubemus.
Nos quoque nos laeto iam littora poscimus ausu.

1215 Et densis funes saxis conuoluimus, illinc
Emisit socios, et quaerere iussit Iason
An colat ignotas, semotaque littora terras
Gens vlla, et mores hominum cognoscere et
urbem.

Verum illis propere venientibus obuia solis

1220 Filia, quam dicunt proprio de nomine Circen,
Affuit, Aeetae iusto sociata iugali,
Quam tulit Asterope splendenti Hyperione mater.
Haec igitur cursu ad puppim peruenit. at omnes
Inspecta stupuere, pares de vertice summo,

*) Editum tua.

- 1225 Et radiis similes spargebat nanque capillos,
 Emittens gratas splendenti corpore flammæ.
 Verum vbi Medeam tenui velamine tectam
 Inspexit, nanque illa genas perfusa rubore
 Velabat, viridisque dolor tunc corda premebat.
- 1230 Sic fatur, gemitus natae miserata latentes,
 O misera, in quantos iecit te Cypria luctus,
 Iam facinus vestrum non vlla aboleuerit actas,
 Quod senis huc profugos frustra genitoris ab ore
 Nunc agit ob caeli fratris crudeliter umbram. *)
- 1236 Nam neque vos patriis fas est succedere tectis
 Pollutos tetra peccati sæbe recentis,
 Ni prius inuisum Maleae in littore iusta
 Purgetis per sacra nefas, libamen et Orphei.
- 1240 Atque ideo nostras nunquam vos visere terras
 Credite turbatos tam tetro crimine sordis,
 Hospita dona tamen vobis studiola parabo,
 Et panem, et multas carnes, et dulcia vina.
 Sic ait. et retro conuersa est. vasa sed ipsam
- 1245 In mediam puppim potusque cibique feruntur.
 Et tulit hinc ventus properos a puppe secundus.
 Soluimus hoc igitur tensos de littore funes,
 Sulcantes fluctus Ternesia littora iuxta.
 Mox et ad Herculeas peruenimus inde columnas.
- 1250 At circum scopulos atque alta cacumina Baccho
 Sacratos tenuere diu ieiunia tristes.
 Tunc quoque sol nitidum cum se proferret eous
 Directo pelagus sulcamus remige glaucum.
 Sardiniam hinc petimus tandemque sinusque
 Latinos,
- 1255 Et quos Ausonium, tyrrhenumque alluit æquor.
 At freta Trinacriae tua iam Lilybæ tenentes
 Aequora sentimus, flammamque per alta videmus
 Aetnaei Enceladi nobis infesta minantem.

*) Nullam lacunæ indicium.

Tum propere super insultans exaestuât vnda,
 1260 Ebullens, altoque fremit torrente Charybdis.
 Tunc etiam antennas inuasit gurgite vasto,
 Sed puppim aduersus rapit hinc simul, et neque
 cursum

Pone sequi, nec retro datur subducere nauim,
 Gurgiteque obducti iam circumuoluimur illo.
 1265 Tunc etiam praeceps summergi coeperat Argo,
 Ni *) veneranda virum senis inclyta nata marini
 Viuentem optasset contingere Pelea magnum,
 Blandaue de thalamis venisset ad alta paternis,
 Argoam et puppem coeno eduxisset ab imo.

1270 Haud procul hinc vecti scopulo succedimus altum
 In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
 Vnda, repercusso resonat per littora saxo,
 Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae. **)

1275 Illic mellisfluam residentes ore puellae
 Dant vocem, redituque carent per carmina
 nautae.

Et iam tum Minyas inuasit gratia cantus
 Sirenum, validisque sonos transcurrere remis
 Lethales mens nulla fuit, manibusque remittunt.

1280 Quin etiam Ancaeus temonem ad littora vertit,
 Ipse ego ni citharae versis in carmina cordis,
 Quos mater docuit, misissem pectore cantus,
 Pangebamque modis suauem resonantibus hymnum
 Vt quondam aëripedum causa certarit equorum

1285 Iupiter aërorum deus, et Neptunus aquaram,
 Vtque Lycaoniam terram deus aequoris aureo
 Iratus fratri percusserit inde tridente,
 Impulsiue illo sese ostendere per alta
 Aequora diuersae **), quaeque insula nomine
 terrae

*) Vitiose editum *Hi*,
 editum *diuersa*.

**) Nullum lacunae indicium.

***), Male

1290 Sardinia, Euboea, et Salamis, ventosaeque Cyprus.
Obstupere nouo cantu de colle niuoso

Sirenes, victaeque tacent, et carmine nostro
Et chelyn, et citharam, suspiria pectore ab imo
Ducentes, iecere manu, supremaque lethi

1295 Tempora fatalis veniunt, et ab obice saxi
Praecipites sese in pelagus misere profundum.
Sed formam in petras, generosaeque corpora
mutant.

Ergo vbi et haec etiam cursu iam praeterit Argo
Naufragium, latosque sinus petit aequoris alti.

1300 Iamque per optatos producit carbasia ventos
Cercyreos petimus portus, ea tecta colebant
Artifices operum pelagi, puppisque regendae
Phaeaces, virtute animi quibus inclytus heros
Imperat Alcinous regum iussissimus vnus.

1305 Subductis illinc de littore sacra ferebant
Funibus, aetherioque Ioui, et tibi Delphice
Phoebe,

Cum subito in portum delati classe vehuntur
Remigio Aeetae regis manus alta virorum
Colchorum Errayonque, Charandaeon, Soly-
monque,

1310 Et Minyas quaerunt, reddant sibi deinde fe-
rendam

Medeam patris ante oculos, in Phaside caesi,
Perferat ut meritas fratris pro sanguine poenas.
Cum iam igitur portus intrassent stagna pro-
fundi,

Alcinoi poscunt praecones atria regis,

1315 Medae genua aegra labant, pallorque timorque
Occupat, inuitam retrahant ne vincula Colchon,
Phaeacum et faciat non ante audita tyrannus.

Sed non cuncta mouens fore iusserat ordine tali
Parca prius Peliae quam funestasset et aulam,

- 1320 Regnantique ipsi caedis foret autor Iason, *)
 Arete Alcinoi clemens, formosaeque coniunx.
 Ipse autem Alcinous duci de puppe puellam,
 Quam peterent Colchi tanto pro crimine son-
 tem, **)
- 1326 Restituique suo dicit debere parenti.
 Sed mouit pietas reginae viscera mitis,
 Admonuitque virum, blandis sermonibus vfa.
 Scilicet o coniunx focii data foedera lecti,
- 1330 Haud dulce, et thalami iunctas diuellere flammās.
 Et quoties quinis haec audeat, Alma Dione
 Irruit, inque viros vltrix, irataque matres,
 Quod si virgineum seruat non tacta pudorem.
 Nauiget ad patrem, et patrios Medea penates.
- 1335 At si concubitu foedauit claustra iugali
 Abdita, iure suo ducat quocunque maritus.
 Sic ait, ac regis verba haec praecordia tangunt,
 Atque ita cuncta suis statuit decernere dictis.
 At Minyas non haec latuit sententia, Iuno
- 1340 Nam subito seruo assimilis deuecta per auras,
 Nunciat arcanum reges quodcunque locuti.
 Tum subito thalamos Medea, thorosque parare
 Excella in puppi, circumque aulaea coruscant,
 Velleraque affixis dependent aurea setis.
- 1345 Postquam igitur fulcris nituere cubilia lautis,
 Coniugiique pares flammae subiere ***) latentes,
 Tunc iam virginei florem Medea decoris
 Tristibus infelix hymenaeis nupta reliquit.
 Hinc vbi magnanimi regis subiere tribunal
- 1350 Colchique et Minyae, quicquid voluere locuti,
 Traditur Alcinoi decreto iam sua coniunx
 Aesonidae, soluunt Minyae de littore puppem,
 Ocyus et remis stridens propellitur Argo,

*) Post hunc abest versus,
 Editum *subire*.

**) Nullum lacunae indicium.

***)

Ambracique sinus celeri secat aequora cursu.

1355 Hic tibi quid Musae canam memorande labores,
Quos dederint iunctae cum Syrtibus usque pro-
cellae,

Et Minyae incolumes quantis erroribus acti,
Quin etiam quantos incussit Creta dolores,
Aereus ut Trigigas accessu horrendus in ipso

1360 In portum vetuit Minyas subducere puppem,
Ut tandem aequoreis vexati tempore longo
Fluctibus, ac subito tristi male nube grauari
Credidimus naudem quoties alidere saxis?

At Paeon lucem per nubila laeua coruscant.

1365 Montibus e summis superintulit, inde repente
Ex multis quae nos claudabant, insula visa est,
Quam Cranaen dicunt, loca qui vicina frequen-
tant.

At non Aesonidae quamuis contingere terram
Parte licet, redimendus enim deferitur, at illum

1370 Mors auersa fugit, vis tanta Hyperionis irae.
Alit ubi transuecti Maleotidos alta tenemus
Admonitu Circes purgent ubi sacra, rogatus
Infaustum Aeetes, quicquidue ingessit Erinnyes.
Tunc ego sacrorum Minyis libamina pulchra

1375 Struxi, et Neptunum suprema voce rogavi
Det redditum fessis, dulcesque videre parentes.

Illi igitur ventis acti referuntur Iolcon

In patriam. sed fronde virens me Taenarus alta
Excipit, ut referam magnis sacra regibus Orci,

1380 Vasta quibus parent immensi claustra barathri.
Inde celer petii Thracen per summa niuosam
Libethras gaudens terram tetigisse paternam.
Hic antrum subii peramabile, protulit hic me
Magnanimi in lectis Oeagri splendida mater.

I. IOS. SCALIGERI
VERSIO HYMNORVM.

VTERE AMICE

QVOD FELIX FAVSTVMQVE SIT.

**Praei verba sacris operae pretium patrandis
Quae Musaeae procul dubio numero omnibus
praeſtant,**

Maie Iouis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunai iubar alnum, atque omnia lydera mundi,
5 Et tu Neptune Ambarualis (*, caerulicrinis
Libera, Lustralis Empandaque (†) Frugiferens
Ops,

Deiana arcitenens, et Februe (7) Dis (6) iaculator,
Qui Delporum habitas pomeria: tu quoque ho-
nores

Immanes indepte a Diis, Salisubfule Liber
10 Mauors Nerienes, (8) Volcani purima virtus.
Et Dea Spumigena rerum infinita potestas.
Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summa-
norum.

Diva luuenta parunda, (9) Neronis numina Sangi,
 Iustitiam augustam, atque augustam Pietatem,
 15 Obtestor, pulasque viras (10, et numina Fauni,
 Iunonemque sacram Iouis omnipotenti meritam,
 Mammuriamque (11) almam oro, Nouenfiles-
 que (13) Camoenas

Temperiasque Venustatesque, Annique labores,

Latonam Cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
 20 Armigeros Salios, Lucumones Grunduliosque ⁽¹⁶⁾
 Atque potes Diuos, Iouis immortale propaginem.
 Idaique Camillos, et firempse Deorum.

Mercurium accensum, et Iuritis cortumionem, ⁽⁷⁾
 Et noctem Maiam obtestor, Lucemque diei.
 25 Tum Fidiam, tum Fas et Fastam ⁽¹⁹⁾ iura da-
 tantem.

Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam ⁽¹⁹⁾
 amictam.

Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas
 Et vires Telamonis, et Aevi secula fessa.

Tempusque aeternum, atque paludis lagmina
 Auernae.

30 Mulciberosque ⁽²⁰⁾ Deos, lumenque illustre Mo-
 netae. ⁽²¹⁾

Et Manum ⁽²²⁾ Genium, atque Inuum ⁽²²⁾ mor-
 talium homonum

Coelestesque Ioues atque Aërios, et Aquantes

Terrestres etiam, et Summanos Igniuiosque

Et Semelam, et Brumi ⁽²³⁾ fauantes rite cohortes

35 Matutam Albumeam, Portumnumque omnipo-
 tentem,

Et Graecam Nemesim ⁽²⁴⁾ et numen victoriae
 Aiae,

Nec non patrinum coelestem Aesclapium amicum

Et perterricrepae arma Minervae, et flamina bruta

Fulminaque atque arguta quadri modulamina
 Mundi

40 Maesium, ⁽²⁵⁾ Casnarem, Dium Latiamque pa-
 rentem,

Coelestemque Lubentiam, et indigetem Deum
 Adonem

Principium et finem, namque ille est omnibus
 totum,

Hos mitis precor aduentassere numine laeto.
 Ad mea Februa, et Inferii Libamina lacri
 45 Obtestor Triuiam Deianam Coeligenamque
 Terrigenam, sire ~~ipse~~ voco, aequoreamque Palu-
 dam (26)
 Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
 Quae loca vasta colit, ceruorum sanguen adulans,
 Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
 50 Carneae, perpetui mundi Bupetia sancta
 Dux, vira, Rumia, Diua vagans per scrupaea saxa,
 Mitis vti nostris intersit candida votis,
 Numine praesenti gratans bona fausta bubulco.

O R P H E I

INDIGITAMENTA DEORVM.

1. *Carneae Limentinae Forculae.*

Adsis o Veneranda Deum Maesta Camilla
 Foetarum tutilina, et Lucina dolentum,
 Sospita foeminei sexi, studiosa propagis
 Nummeria, atque nouis nuptis Dea Forcula
 praeses
 5 Carneae, perfacilis, Picumna, eadem omnibus
 mitis,
 Quae cunctorum habitas aedes epulasque fre-
 quentas
 Cinxia et inuisa, ast eadem omnibus parens
 Partum aegrum miserans, numero parientibus
 gaudens
 Dia parunda, luens vterorum aegerrima claustra,
 10 Te foetae vocitant, solamen dulce laborum,

Nam tu foetiparentum vterorum claustra resignas.
 O Partuna Diana Palatua Liuentina
 Suffice prolem almam, titula adstans parturientum
 Et serua, omnium vti cluis semper sospita Juno.

2. *Noctis suffimen, Torres.*

Te te Diua voco omniparens Diuumque homi-
 numque.

Principium est nox omnium et est nox Murtia
 nobis,

Audi Diua parens caligans syderiduca,
 Quae loca pigra colis somnoque habitanda si-
 lenta,

5 Iucunda et pernox epulonaque somnia gignens,
 Curifuga atque optanda quies placidissima rerum
 Somnidua omnium amica, et ecuria Nocti cre-
 pusca

Imperfecta eadem terrestris coelica rursus
 Vortens omnimodis Dea Mollellaria ludens,

10 Quae lucem legas sub Tartara, rursus ad Orcum
 Manas: nam cogunt rerum inuictissima iura.

Adsis o veneranda, optabilis, omnibus grata,
 Mitis suppliciorum illabere vocibus sanctis,
 Adsis diua fugans Inui simulacra crepusci.

3. *Coeli suffimen, Tus.*

Coele Pater rerum Mundi pars irrequite
 Calce parens, omnium qui principium, exitium
 omnium es.

Munde pater voluens am terram anfractibus
 magnis

Coeligenum domus praecipitans vortiginis orbe
 5 Coelice terrestris, custos cortinaque rerum
 Amplectens naturae pollentia iura,
 Caerulee indomite et Volturpe parens, Vortumne

N n

Omniuens, Saturni fatorque superrime Die
Huc ades, atque nouo vitam moderere Camillo.

4. *Ignis suffimen, Crocum.*

Qui Iouis in tectis dominaris peruigil ignis
Stellarum, Solis, Lunaïque omnipotens pars,
Omnídomans, spirans, animantum viuus ardor;
Caerula cella regens elementum nobile mundi,
5 Flos ignite iubar genitabile siderilune
Cum precibus calo te innocuumque et tempe-
rium esse.

5. *Primigenii suffimen, Murra.*

Primigenam obtestor geminum magnum aëri-
molgum
Indugenam pinnis aureis illustribus aptam;
Taurigenium, Dium atque hominum genitabile
semen
Antidea in terra celebre et memorabile numen
5 Inductum, Latium, torrentem nobile germen,
Qui creperam, extersi coecis caliginem ocellis
Peruolgans mundi nutantibus moenia pennis
Lumina praepandens, huic Lunus diceris esse
Mutumusque deus, et Noctilucus crepuscus.
10 Sed Voltorne pater, Semo laetissimus adlis
Flaminibus sanctis ad festum pandiculare.

6. *Siderum suffimen, Aroma.*

Mundi signitenentis ouantia lumina flammis
Casta voce calo, Geniosque volubilis coeli,
Sidera mundi clara minuti Nocti Quirites,
Circitibus magnis coeli caua conficientes,
5 Fulgentes igniti omnium genitalis origo,
Fatiferi, Mortae signantes iura seuera
Aptantes diuinum itiner mortalibus primis

Septenumque tribuni castrorum aëriuolgi.

Coelica terrestris gens flammiauga irrequieta,

10 Nocturni creperi obseruantes pallia furua,

Flammās scintillantes, laeti peruigilesque,

Elicio vos ad festi sacra conscia cultus

Faustum allucentes facem ad omnia adorea facta.

7. *Solis suffimen, Libanomanna.*

Princeps qui aeternis oculis opera omnia lustras

Titane illustris, praestans Coui omnipotens lux

Indugena irrequies, speculumque animantium
amicum

Dextume Matutae pater alme, linistume noctis

5 Temperias moderans, perisultans quadrupedantes.

Gradiue et torrens, ignite, venuste, curulis

Conficiens itiner, rapida vortigine cursus

Atque piis hominum dux fauste, nefantibus hostis,

Et fidicen numerum pinsans modulaminis celsi

10 Dux faustorum operum genitor bone Temperia-
rum

Mundiperans, oscen flammans, circaneus ales,

Lucifer, indagator, alebrius, frugifer, alme

Igneus, pure, pater tempestatum, omnipotens Dis

Sude, micans, agilis, mundi stillantis ocelle

15 Occidue, et rediuiue iterum immortalibus flammis.

Quaestor iustitiaī, aquilustrius, atque here mundi,

Sange, Iouis fidius, supreme atque omnibus prae-
sens,

Iuris Cortumio, vitae lux, Trossule equiri

Quadriuga arguto instigans foraca flagello

20 Ted oramus Camillis vitam alluxe beatam.

8. *Lunae suffimen, Aromata.*

O Regina potens Lucina superrima virgo,

Luna patalis Venus, Noctuuigila, aëriuolga.

- Pernox taedigerens, stellis comitia Luna,
 Iana nouella, senescens femina, masculus idem.
 5 Luna autumnus micans, saeculorum mater equestris
 Succina Vaeiouis, illustris, dilucula pernox
 Omnituens, leuifomna cliens stipantibus signis
 Laetitiae locupletis amans, pacisque Vacunae
 Percoquifruux, Triuia, Lutetia, Noctis ocellae
 10 Africa, praetextata, obstita, Minerua virago,
 Huc ades o stellata lubenter splendida, fulgens
 Luce tua et tu supplicibus, studiosa, faueto.

9. *Naturae suffimen, Aromata.*

- Natura omniparens doctissima daedala mater,
 Caeligena et Maesta, faber, Regina venusta,
 O victrix, inuicta, magistra, eadem omnibus lucens
 Induperans, et honora et praestantissima rerum.
 5 Primigena, aeterna, incanaque calca virago,
 Noctua signitenens, Lucinaque et omnipotens vis,
 Mollia suspensis pedibus vestigia librans,
 Ornatrix augusta Deum, infinitaque finis
 Nulli communis, communiter officiosa,
 10 Indugena, sine patre cliens virtutibus magnis
 Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima saga,
 Dux et sanga potis, Vitunaque Rumia mater
 Iuritis, fatiasque venustatumque Suada
 Coelica terricola, dans iura potentibus vndis,
 15 Semper amara malis, et semper amica piorum,
 Saga, cata omnidua, eductrix, regina potestas
 Aprilis adolescentum, indidem adulta resoluens.
 Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et
 altrix,
 Nummeria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
 20 Omniparens, figula, et multarum perfica rerum
 Aeterna et motans, sapientipotensque Minerua,
 Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens

Iuno Fluoniâ, Circinaque et Vortumnifigura
 Et maiesta curulis, honoraque iuraque dictans
 25 Semper ouans supra regum caput, induperatrix
 Intrepida, omnidomans, parca, flammata Tenira
 Flos vitae aeternae, immortalis, Mammuriae vis.
 Omnia tu sola es, namque omnia tu paris ipsa,
 Quare ted oro cum ditibus Temperiabus
 30 Pacemque atque salutem age, et omnifera augu-
 mina rerum.

10. *Fauni suffimen, omnigena odoramenta.*

Faune ades Vpilio, mundi substantia totus,
 Caelum, falsa maris, terrai daedala sedes,
 Spiritus flammai, namque haec membra omnia
 Fauni,
 Peruage Faune, Sali, collegaue Temperiarum,
 5 Capripes, et fanaticæ, ouator, sideriuolge.
 Vocibus flexanimis mundi concentra figurans.
 Laruarum Titule. Humanum remeligo tremorum
 Propter aquas gaudens pastoribus atque bubulcis,
 Collimans velox Aiae ignis sodalis Virarum.
 10 Omnigena, omnigenens, rerum celebrata potestas,
 Mundiperans, Lucine, Iuturne, Autumne nutritor,
 Antricola, irritabilis iure Iouis capricornus.
 In te nam omnipare terrai stant sola fixa.
 Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti
 15 Et terram Oceanus lustrans anfractibus falsis
 Portioque aëria, ignipotens alimonia rerum
 Et caput ad summum perniciæ lumina flammae,
 Nam concreta tuo imperio haec aeterna feruntur.
 Naturamque tuis mutas pollentibus iussis
 20 Multorum, auctans in terra mortalia saecula.
 Ergo pater fanaticæ, ouator, ad haec tua Liba
 Vise et vitai bene dones exita iusta
 Externans Innuos terrores finibus terrae.

11. *Herculis Sangi Fidii suffimen, Tus.*

Sange pater Titane, Neró, Nerien, viriate
 Vastimanusque inuicte aptus palmaria opima
 Volturne auctor temperis, sempiternae benigne
 Indicte agrestis, bene votite, induperator,
 5 Magnanimum cor habens, fera membra, salutifer
 augur.

Omniuore, omniparens praestane, pater Tutane.
 Qui Titulus cluis, debellans incicora monstra,
 Semper ouans pacis studiis nutricis honoraë,
 Nate tuo ingenio, Terrai inuicta propages,
 10 Ignibus primigenis florens o die cluenti,
 Matutam capiti gestans, noctemque crepuscam
 Sex bis ad occasum absoluens certamina ab ortu,
 Diis experte et inexpertè inconcussè lacertos
 Adsis morborum auerrunca piamina portans,
 15 Et portenta moue, quatiens sacra februa dextra.
 Et mala praepetibus protela obscoena sagittis.

12. *Saturni suffimen, Sturacem.*

Coeligenum Diuorum hominumque illustris origo
 Multiuore et Lustralis, Nero (*), Nerien, Titane
 Qui cuncta absumis, quique omnia perficis idem,
 Vinculis indupedite per orbis vasta silentia,
 5 Saturne aevi progenitor, Saturne dolose
 Terrai proles, et coeli signitenentis
 Stirps, genus, obstetrix, Titane endostrue, Opis
 vir,
 Qui genitális obis per mundi singula membra
 Caluitor, versute: fauens orantibus votis
 Aequanimum vitae finem mortalibus adfer.

13. *Latiae Opis suffimen, Aromata.*

Ops veneranda, genus Vortumni Primigenai,
 Quaeque agitas etiam voluentia plaustra Trionum

Omnia sola tenes, atque omnibus incluta regnas.
 Aëris praecipitans lividore fluonia Iuño.
 Sed te Diva parens obtestor, adorea, Maia
 10 Huc sodes venias volti ridente lepore.

16. *Neptuni suffimen, Murra.*

Audi Neptune, Ambarualis (*), Sallicapille,
 Trossule, fuscinam habens manibus Neptune tri-
 dentem
 Coerula concelebrans vassi fundamina Ponti,
 Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terricreme acer,
 5 Vndifluens, et raua tuens, agitansque quadrigas,
 Expergefaciens vegeto, vada salsa tremore,
 Tertia quoi forti cessit tutela marina,
 Scamigerum pecu amans, et aquas salis Caerule
 Die
 Siste statum terrae, aspirans bona nauibus, flabra
 10 Pacemque atque salutem addens, et opum aurea
 dona.

17. *In Vaeiouem, Carmen.*

Magnanime induferum peruolgans fulua silentia
 Tartarea atque crepusca, oblitera prata tenebris,
 Tellumo Vaeiouis arferio te hoc munere macte
 Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis,
 5 Saecula nimis ditans mortalia frugibus hornis,
 Tertia quoi forti tutela obuemit Auernei
 Coelituum solium, firmum stabilimen hominum,
 Qui solum habes ad castra obnubila senta tenebris
 Longinqui, aeterni et inexorabilis Orci
 10 Atque Acherunta atrum terrarum immane statumen,
 Iura tenens hominum Mortai munere sancte
 Confe, Deae Cereris pueram qui victus amore
 Gramineo raptam prato per caerula ponti
 Quadriugo auxisti equitatu ad Aphidis antrum,

15 *Gentis Eleusinae: vbi sunt spiracula Aulæni*
 Vnice nota Deus censens ignotaque rerum,
 Cerite induperans sanctissime compos honorum
 Vatibus praestitibus gaudens, et cultibus sanctis
 Mitis ades, rogo te, laetus venerantibus turbis.

18. *Tonantis Iouis suffimen, Sturacem.*

Iuppiter altisoni torquens loca flammea mundi,
 Fulgetrarum animas crispans petulantibus flammis,
 Coelituum sedes conquassans, fulmine sacro
 Flammigeris stringens streperos torrentibus ignes
 5 Tormina, qui nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
 Vibras, inuoluens animata rubentibus telis,
 Flammiuoma et perterricrepa, irritata ruinis,
 Praepes, ouans telum, cordigrumum horricapillum
 Insperatum ardens, victricis missile dextrae
 10 Omniuorum infano plangens horrore tumultum,
 Indomitum, horriferum, candenti flamine prae-
 cept.

Coeliuagum telum, velox Iouis Elicii arma;
 Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora
 falsa,

Viuaque faecla, sonor tergens cum personat aures,
 15 Lumimbus fulget species, rubra fulgura splendent.
 Aëris in caulis, et tenuia tegmina scindens,
 Obnupti Coeli candentia fulmina torques.
 Ast o. Die effunde iras apud aequora falsa,
 Et montana iuga: haud tua robora magne latent
 nos,

20 Sed faueas sacris et mentibus grata repende
 Vitæ bona cara, vigentia regna salutis,
 Et pacem Diuum, nutricem semper honoram,
 Et victum aequanimis semper rationibus aptum.

19. *Iouis Fulgetrii suffimen, Libanomanna.*

Obtestor magnum, perterritum, manifestum
 Aërium, flammantem, ignicreperum, aërilunum,
 Nubium, instigantem aestus singultibus brutis,
 Horrendum, insanum, indomitum, lustrabile
 numen

5 Fulgetrumque Iouem induperatorem, omnigenentem,

Tradere inoffensae vitae terminum amoenum.

20. *Nebularum suffimen, Murra.*

Aëriae nebulae, aëriuolgae, frugiparentes,
 Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus
 auris,

Fulmineae, ignitae, streperae, atque humecta vagantes

Aëris in gremio hortantes inamabile murmur,

5 Flaminihus pulsae stridentis impete magno.

Nunc vos roscidulae obtestor spirantibus auris,

Præcipitare imbres in terram frugiferentes.

21. *Diuae Veniliae Salaciae suffimen, Libanomanna.*

Oceani inducalo te glauca Venilia (?) proles,
 Coerulipalla, vagans loca per laetantia Ponti,
 Am terrae finis exercita suauibus auris
 Murmura puluini ripae alludentia frangens

5 Atque exercitiis ludis pellacibus ludens,
 Naues exultans, pecorosa loca humida lustrans.

O Mater Veneris, nebularum mater ouantum

Et fontium omnigenum, liquentum suauibus vndis,

Huc adsis nobis et blanda illabere votis,

10 Nauibus immittens animarum flamina fuda.

22. *Terenti Consi suffimen, Murra.*

O qui falsa tenes liquidi penetralia mundi;
 Quinquaginta vna puls per coerula gaudens
 Coetibus virgineis, genius maris alme Terente,
 Fundamen mari, margo terrae principium
 omnium

5 Qui moliris statum terrae, cum scilicet arces
 In caueis olim indignantes murmure Cauros.
 Sed motus terrae auerrunca et mitte ministris
 Flaminibus, pacemque et opes, ditemque salutem.

23. *Salaciarum Nerienum suffimen, Aromata.*

Pullae coeruleae liquidi gens blanda Terenti
 Latiae aedilesque penates, ludicraeque fluitantes,
 Quinquaginta vago fatuantes marmore pulae
 Tritonum currus sectantes pone, inhiantes

5 Semiferis Geniis, quos vitreus educat humor,
 Atque aliis quicunque colunt liquentia castra,
 Vndicolae Salii lustrantes agmina aquarum.
 Vndiuagi, liquidi Delphini glauca tuentes,
 Vos oro magnam copem rem cete Camillis,
 10 Nam vos festa coegistis Comitia primae
 Liberi augusti et Liberae augustae,
 Lucinia cum matre, et Apollinere induperante.

24. *Iani Maii (25) suffimen, Sturacem.*

Te calo naturae salsae Maium aedituentem,
 Primigenam qui naturam egit inordia prima
 Omnimodis mutans sacra foedera materiae,
 Fatigat et Consentis, callens omnia quae sunt,

5 Antideaque fuere, et mox ventura trahentur.
 Nam natura prior Maio omnia commendauit,
 Quare o nobis auguriis veracibus adsis,
 Dans placidam vitae finem felicitis habere.

25. *Telluris suffimen, omne semen, praeter
fabas et aromata.*

Tellus, Ops mater Diuorum et mater hominum
Altrix, percoquisfrux, intercidonea, larga
Conflua atque adolescens, polcris frugibus augens,
Aeterni mundi fundamen daedala virgo,

5 Quae varias edis fruges maturrima partu.
Anna, peranna, augusta, empanda, opulenta,
beata,

Suauifero exultans gemmanti gramine Dia
Imbriprocax circa quam signitenentia castra,
Et coelum aeternis vicibus torrentibus fertur,
10 Dina parens auge terrae viridantia foeta,
Clara saeuente animo, cum Temperiabus opimis.

26. *Matris Deum suffimen, varia.*

Mater cunctorum augustissima Coeligenarum,
Huc sis Maria Dea confer ted ad tua sacra,
Tauriuomos iungens citimos ad carra Leones.
Aeterni regina coui, celeberrima, honora

5 Quae media mundi stas fornice, quod bona terram.
Ipsa tenes, homines lactans Dea cicure passu,
Ex te coeligenarum, ex te mortalium origo est,
Et liquens natura tibi fluit, et maris humor,
Vestam te vocitant, atque Assidua indigitaris,
10 Quod duis humanis polcralia adorea multa
Vide tuos castus, o Candida tumpanicultrix,
Victrix sospes Brugum Saturni maxima comiur,
Moesia, Coeligena, nutrix, fanatica Dea,
Laeta adlis gratans festis rata cultibus signa.

27. *Mercurii suffimen, Tus.*

Maiiai stirps alma Iouisque accense Viator
Magnanimum cor habens, quinquertio, censor
homonum,

- Vinnle, Multiuole, internuntius, Argilete,
 Alipes et mortalium amor sermonis minister,
 5 Quem fraus, quem certamina adulant, anguifer
 omnium,
 Interpres variae linguae, Nundine liber,
 Sanguineum gestans caduceum pacis amice
 Frugi Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
 Atque operum Titule, et Titane necessibus rebus
 10 Et mortalibus praesidium venerabile linguae,
 Adsis oranti vitae addens exitum amicum,
 Cultu operum, memori menti, sermonibus lectis.

28. *Carmen Liberae Proserpinae.*

- Libera magnanimi Iouis adsis incluta proles
 Vnigena princeps, esto hoc libamine macta
 Coniux Ditis honora, boni largissima victi,
 Quae sub visceribus terrae dominaris. Aeterno,
 5 Parica et cincta Iouisque insigne propagmen
 Manarum genitrix Iouis infernatis tribuna,
 Quam pusam arcano Iouis semine progeneravit
 Mater multicrepi Volturri maxima Consi,
 Lucina speciosa, et percoqua Temperierum,
 10 Seria, regnatix Larunda, frugibus gliscens,
 Corniger, illustris, mortalibus grata virago,
 Flora gramineae quam oblectat spiritus ausae
 Corpus tuum obtestans Terrae viridantibus foetis
 Nummeria et foeta, Autumni sub tempore nubens,
 15 Vita itidem mors sola eadem mortalibus aegris
 Fordicida, etenim fers omnia, et quonia caedis.
 Huc hera sis, fruges e terra funditus educ
 Blanda pace vicens, illibataque salute,
 Et vita sausta mitem legante salutem,
 20 Ad tua templa Dea, et potis indufera atria Ditis.

29. *Liberi patris, sturacem.*

Liberum ego veneror, crepericreperum fatuantem
Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,

Cornigerum, agrestem, obscurum, arcanum duiformem.

Cinctum ederis, taurifrontem, Mamertium amoenum

- 5 Baiule, trime pater, vestifrontem auigerentem
Consentis, Consul Iouis, et Proserpinae opacae
Editus arcano nixu purissime Die,
Annue supplicis, et blando numine sponde,
Mitem animum spirans, cinctutis proximus assis.

30. *Carmen Saliorum.*

Amburnatores vestigia ahena prementes
Collini Salii, Salisubfuli et fatuantes,
Pulsifides, et talipedi, leue perfultantes,
Armigeri, vigilesque, magistrisque ominifausi,

- 5 Matris Lugantinae latrones atque Camilli
Augusti ad sermonis adeste fauentiam amicam,
Et semper placata occurrите mente bubulco.

31. *Carmen Mineruae captae.*

Magnanimi Iouis vnigena stirps Dia Minerua
Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
Dicta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
Concelebrans ruptas scruposa palatia cautes,

- 5 Deliciasque tuas viridaria montium opaca,
Armipotens furiis figens mortalia corda
Toruo animorum exercitio Bellona virago
Artiparens, tedarum expers, Gorgonitrucida,
Tu Furia infandum, sapientia sola bonorum,
10 Mas et foemina Belliparens, indostroa toto,
Vortumna atque excetra ferox fanatica, honesta,

Vlrix Titani Pelegrensis equiria, volgi
 Capta, malae noxae Auerrunca Feretria virgo.
 Iam lucu, noctu supremo in tempore quoque
 35 Annue adoranti, et pacem largire beatam,
 Temporibus faustis, latiatemque atque salutem
 Caesia et artiparens multum votita Camilla.

32. *Diuae Victoriae suffimen. Manna.*

Obsecro te Victoria pos gratissima rerum,
 Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
 Et rixam luis alterutris ex partibus pugnae
 In bello cernens, ut quis palmarium adeptus
 5 Quis tu cumque fauens praestas dulcissima vota,
 Omnia nam moderare, et grandis adorea belli
 Tota ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
 Quare huc sis venias cupienti, Dia Dearum,
 Semper praeclaro iungens operi agmina laudum.

33. *Apollini suffimen. Manna.*

Februe te Iuturne precor Tituicida Luperce
 O memnita verende, salutifer, altor honorum,
 O fidicen, Consue parens, Titane Segeste,
 Soriculate pater, Vaticane excetricida,
 5 Lucifer, agrestis, rex mustule, nobilis, pubes,
 Praesul, Calmoenisque sagittifer, arcitenensque,
 Brume pater, collimatorque, oblite, gemelle
 Delie rex, qui illustrem aciem huc partiris et illuc,
 Auricome integra praecepta atque oracula fatans,
 10 Pro populo orantem me coelitus vise parumper:
 Nam sursum aspicias immoderata haec aequora
 coeli,
 Et supera terras et noctem subter opacam
 Nocte silente sub umbrae signitinentibus flammis,
 Radices statuisti infra tibi que extrema mundi
 15 Et tibi principium, tibi soluitur exitus omnis,

Omniumrens, fidibus tu coelica templa canoris
 Permoderaris ad imae nunc confinia sedis,
 Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina
 Dorii

Coelum omnem varians varias animantia saecula
 20. Temperias hominum moderans, aequalia fata
 Tantundem miscens, hiemisque atque aestuis
 iisdem,

Discernens primis hiemem, inferioribus aestus.
 At veris grati speciem modulamine Dorii,
 Vnde homines ted indignant cognomine vero
 25 Faunum cornigerum, ventorum libila hiantem,
 Quod magni omnis habes signacula daedala
 mundi,
 Huc adeas here flaminibus pro supplice voto.

34. *Latoniae suffimen, Murra.*

O Latona gemellipara, trabeata, verenda
 Nerio Caeantis, multum votita modisque
 Morigeris, Iouio partu ditescere dulci
 Promerita es, Februum Ianamque sagittipotentem
 5 Progenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
 Ergo huc adeuntes praesenti numine Diae
 Huc ades, et sacro sis felix pandiculari.

35. *Dejanae (6) suffimen, Manna.*

Huc, huc o regina, Iouis celeberrima virgo
 Libera, famigera Titana sagittipotensque
 1. Venatrix, Lucina parens, manifestata Parunda (7)
 Partubus adiutrix maturis partibus experts,
 5 Cinxia curifugax, ceritaque vertagiduca
 Noctuuolga Dea, arcitenens, venatica pernix,
 Verrunca, et Beneuenta, Calendaque masculiformis
 Porrima, Nummeria (8) atque hominum sanctissi-
 ma nutrix,

- Summana, agrestis, fericida, beata, locuples,
 10 Quae lucos habitas, castissima, ceruitrucida,
 Regina augusta, et viri spectabilis aevo
 Cudonis, Vortumna, Canaria, sagutalis,
 Huc venias huc Diua tuis et sospita et alma
 Praestitibus ducens terrai pignora adulta.
 15 Dona que pacis amoenae polcricomamque salutem,
 Inque altos montes protela funera, morbos.

36. *Titanorum suffimen, Tus.*

- Titani terra et coeli illustrissima stirpes,
 Nostrorum proavi patrum, intra Tartara regna
 Aedibus horrificis terrae intestina colentes,
 Principium et semen cunctis animantibus aegris,
 5 Aëris et maris et terrai frugiferaï,
 Ex vobis liquidem generatim est omnis propago,
 Vos veneror iras auerruncassere iniquas
 Si quis ab indufero nostra incubat aede Senatu.

37. *Saliorum suffimen, Tus.*

- Aericrepi Salii ancilia Martis habentes,
 Aëris et terrae et maris indigetes opulenti
 Terrarum tituli, genitalia semina mundi,
 Quique Samothracen habitacula sacra colentes,
 5 Casibus eximitis per coerula velificantes,
 Vos primi sacrum mortalibus instituitis
 Aeterni Salii ancilia Martis habentes,
 Oceanum quatitis, quatitis mare roboraque alta
 Terrae insultantes pedibus strepitis rutilantes
 10 Gestibus arma tremunt animantia secla ferarum
 Et fragor et fremitus peruolgat coerula coeli,
 Et glomerante pedum sonitu stant puluere nubes,
 Et florum species viridantum verna patescit,
 Aeterni genii atque Ioues et Vaeioue' quando
 15 Torua inimiciter occurrunt mortalibus ira

Vastantes victumque et opes iplosque nocentes,
 Inde loci magno crebrescunt murmura ponto
 Stirpitus et quercus procumbunt aequore campi,
 Parmarum flictu coelestis resultat imago.

- 20 O Salii atque potes Salisubfuli induperantes
 Indigetes, Samothracii, et incluta Diivis proles
 Aeterni flatus, animales, aëriiformes,
 Quique etiam gemini per coeli templa cluetis
 Spirantes, fudi, mitesque salutiferique
 25 Temperii, Autumni, Diui, medioximi, anhel-

38. *Diui Inui* (22) *Lucumonis* (19) *suffimen*,
Tus.

Induporatorem magnum telluris adoro
 Inuisumque Inuum, felicemque atque Quirinum
 Nocturnum Lucumonem, obicem laruatilis
 vmbrae,

Terriculi auxilium: desertaque concelebrantem.

- 5 Incubum, item geminum Volturnum multiuolum-
 que

Sanguineum, atque utriusque cruentum vulnere
 fratris,

Numine qui Cereris mutasti corpus amoenum,
 Terrificae excetrae insinuans serpentina membra,
 Vota lubens audi creperosque auerte timores,

- 10 Sistens obis coenas species crucias animorum.

39. *Cereris matris Eleusiniensis suffimen*,
Sturaca.

Alma Ceres mater Dium, celeberrima Dia
 Rumia sancta Pales, copis largissima victi
 Omnia dans fruges, et opes, Pomona, Segesta
 Tantum concelebrans pacem, agricolasque La-
 bores

- 5 Semona accumula, tritutrix: frugiparensque

Quae angustae sacra Eleusinis dominaris.

O iucunda, benigna, hominum placidissima nutrix

Quae prior agricolas iuncti sub plaustra triones

Illecebris mitem edulcans mortalibus victum.

10 Aeui adolescens Brumorumque sodalis, honora

Lucia taedigerens, messorum falcibus gaudens,

Tellumo tu, tuque illustris, tuque omnibus ridens,

Proletaria, amans natae, Dea Rumia nutrix

Quae biuges auriga iugans ad frena colubras

15 Amfractu circaneo ouas tua an sola sancta

Vnigena, et forda, atque hominum augustissima

cura,

Quoi sunt omnigena et quip frugiparentia volta,

Ergo huc spicigerente grauescens munere ades-

dum,

Adducens pacem et legum concordia iura,

20 Fertileque vber opum, et pollentia dona salutis.

40. *Empandae (?) matris suffimen, Aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia

Mater Coeligenumque Deum, et mortalium ho-

monum,

Quae olim errans desiderio perfixa nitenti

Solata es in Eleusinis ieiunia valle

5 Furua obiens Proserpinae omnipotentis Auerna,

Ipsa ducem offendens purum non pura puellum,

Narrantem inferni connubia Diouis sancti,

Quae Consum paris icta humani vulnere amoris

Te multum votita precor sanctissima mater.

10 Hice tuo aduentare fauentem dia Camillo.

41. *Ambiguae bigeneris suffimen, Sturaca.*

Accinctum ferula te legifer incalo Brume

Aeternum magni numen memorabile Consi,

Bura sacer, bigener, Regina indicta, virago,

O o 2

Mas eadem, mulierque bimembris, libera, bruma,
 5 Siue in Eleusinis templo laetaris odoro,
 Siue etiam in Frugia cum matre arcana agis sacra,
 Siue etiam in Cupro degis cum Murtia amoena,
 Vel si frugiferis persultas pabula campis,
 Cornigera cum matre tua Deus Ifide sancta,
 10 Cumque assis famulabus ad alma fluentia Me-
 lonis

Assis diua fauens ob rerum praemia sancta.

42. *Temperiarum suffimen, Aromata.*

Temperiae Iouis et Iuritis sancta propages,
 Aurea lex et fas et pax ditissima rerum,
 Vernae gramineae, puraeque et multiuirentes,
 Omnicolores suauehalantes spiritu amoeno,
 5 Temperiae virides vortentes et speciosae
 Pallas indutae fertis pubentibus aptas,
 Congerrae Proserpinae vbi eam solemnibus
 Parcae

Staticulis luci reuocant et Gratiae ouantes
 Diouis imperiis, et Matris opiconsueae,
 10 Huc mitesq; ad sacra pia instaurata venite,
 Ducentes foecunda propagmina tempestatum.

43. *Semelae suffimen, Sturacen.*

Elicio pulsam progeneratam principe Cadmo
 Formosam Semelam, cincinnam vestifluamque
 Et matrem Brumi laetabilis, et ferulati.
 Fulmine quae sacro foetum exterraneum abegit
 5 Aeternis Iouis consultis enixa puella,
 Quam dignata graui est florens Proserpina honore
 Inter mortales trima ad comitia festi
 Quando tui Brumi referunt genitabile germen
 Anclabram sacram, et rerum haud arcana pro-
 funda.

- 10 Te Dea patritia obtestor fata principe Cadmo
Flaminibus leni, et praesenti numine, adesse.

44. *Carmen Bassarii patris Brumi* ⁽²²⁾
triennalis.

Liber ted oro fate fulmine, corniger adsis
Bassare, Brume pater, celeberrimus Deus induperator,
Quem oblectant enses, pilenta, sacraeque mini-
sitrae,

- In coelo vitulans, insane crepicrepe Brume,
5 Instinctor furiose, supremis numen honorum,
Terraïque sacrae mortalibus inducolonis
Adsis gaudia laeta ferens, salisubfule Dic.

45. *Velabri patris suffimen, Manna.*

- Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
Multidum et inuestem, florenti pectore Brumum
Crinitae Veneris, numenque illustre virarum
Qui numero lucos virides pede perfultanti,
5 Peruolgas cum vesanis vesanus virabus
Quin et consilio Iouis ad Proserpinam alumnus
Actus creuisti, tremor immortalibus Diuis,
Sis felix, et macte suas hoc munere sacro.

46. *Columellae seu Telamonis* ⁽³⁾ *patris suffimen,*
Aromata.

- Elicio Brumum Columellam vitifatorem,
Aedibus Cadmaeis qui circum perque vagatus
Subiit onus constanter, terrae incendia placans,
Cum vaga inundarent flammarum flumina terram,
5 Turbinibus calidis hic cuncta ruentia fulsit.
Huc adsis mentis ridenti Brume lepore.

47. *Sabi patris suffimen, Aromata.*

- Die Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum streperum insubulum inseruisti

- In femore, vt qui postidea maturus adiret
 In Tmolium sanctum vbi habebat equiria polcra.
 5 Quare ô Rex Frugias procerum coeli induperator,
 Mitis ades, antistibus solatia praestans.

48. *Diuae Equiriae suffimen, Sturacem.*

- Te Brumi assa obtestor Equiria, Dia Camilla
 Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
 Flammicrepos coetus et sacra trinoctia Brumi,
 Obtestor ted alma parens Summana virago,
 5 Concelebras seu ludorum iuga sancta Timoli,
 Accessis ad sacra benigno lumine volti.

49. *Liberi Praeliganei carmen.*

- Huc Iouis ô proles praeclarie Brume bimeter,
 Sanguen honoratum celebris sanctissime Liber,
 Arcanum germen Diuorum, iubile Brume
 Augens frugiferentia, adultaue pignora terrae.
 5 Torcule magnanime atque asper Vortumne, Li-
 burne
 Mustula mortalis secli, medicina facer flos
 Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
 Liber cerite, omnium amicule, iubile, Brume,
 Quis tu cunque faues hominum apparesue Deo-
 rum,
 10 Nobis frugiferum et iucundum te volo adesse.

50. *Diuarum Virarum (10) suffimen, Aro-
 mata.*

- Numina clara Virae, Oceani praestantis propago,
 Quae liquidas colitis sub terrae anfractibus aedes,
 Assae, furtiuagae, Brumi, laetaeque penates,
 Consiuae, florum, errantes oblita viarum
 5 Antricolae, specuum ciues, atque aëriuolgae,
 Fontanae, erroneae, rorantes, alipedesque,

- Visae atque inuisae, fertis Valloniae amictae,
 Montibus cum Fauno in summis Saliae fatuantes
 Petreiae, scatebrae, Sylvanae flexanimaeque
 10 Pupulae, odoraе, albatae, halantes suauibus auris
 Oipiliae, Caprotinaeque volupque ferarum,
 Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum
 Pusae querquetulae, ludicrae, caeruliuolgae,
 Nyseiae, fatuae, Meditrinae, Veris amicae,
 15 Cum Cerere et Brumo mortalibus optimaе adeste,
 Hucce dicis causa aduenientes numine amico
 Mitibus temperiis futantes sana fluenta.

51. *Triennalis patris suffimen, Aromata.*

- Huc adsis Liber Lucumo celeberrime Die,
 Torcule, Taurifrons, fate fulmine, Nysie, Faune,
 Matris alumne, sacrum pater, igniuome et Velabrè,
 Consentis, nocturne, geriferule, et tutulate
 5 Arcane atque indictæ Iouis stirps Virtrius idem
 Primigena atque Deum pater et stirps **
 Baiule sceptrigerens Saliorumque histrio praeful
 Foemineo stimulans diuina triennia coetu,
 Terricrepe atque Tages, Lucetius, pulle bimeter,
 10 Solemnis, cornute lugantine hinuliuestis,
 Insinue, luturne, racemifer, atque Quiriti,
 Virgini studiose ederaarum Vinule Liber,
 Flaminibus faueas, gratissime floribus augens.

52. *Anniuersarii suffimen, omnia praeter
 tus.*

- Elicio prece te solemnus Tellumo (?) Liber
 Cum teneris blande simul expergite virabus,
 Qui numero sopitus ad atria Liberae Auernae
 Puri consopis augusta triennia sacri
 5 Atque idem similacis festa triennia rursus
 Dulce cies cum cinctutis nutricibus carmen,

Vagitu vegetans coetus vortentibus annis
 Ergo hoc frugiuirens, here, corniger, optime frugi,
 Pandiculare sacrum visas, sed lumine laeto
 10 Percoquibus sacris, aeternis frugibus mactus.

53. *Syluani, Incubi, Brumarum suffumen,
 Manna.*

Audi me Brumi bone nutricator et altor,
 Inque statis sacris non vltima cura Deorum,
 Magnaque cura hominum celeberrime Sylua-
 norum,
 Hircipile et sacrae pompaë praeſul honeſte
 5 Peruigil atque tuis iuuenescens, iubile, Faunis
 Brumarum cinctarum ederis, praetorque vi-
 rarum,
 Semiferis sociis simul ad pandicularia sacra
 Huc ades, expergefaciens vitulammina alumni
 Cum brumabus tuis comitans bene rite patrata,
 10 Haec nocturna sacra, allucens comitia sancta
 Iubile thyrsigerens coetu florente fereſcens.

54. *Diuae Veneris Volupiae carmen.*

Coeligena, illustris, ridens, arguta Venustas,
 Spumigena o genitrix pernoctatrix veneranda,
 Coniugula et nocturna et vis cata mater amicae;
 Omnia nam ex te, tu inuexisti foedera mundi
 5 Et trium iura tenes, mortarum cuncta genisque
 Immodis coeli et terrae frugiferae
 Et falli mundi, praeses sanctissima Brumi,
 Concelebrans epulas, o pronuba, mater amorum,
 Suada et stratiuola arcana et salis conciliatrix,
 10 Visa, innisa, comas pulcerrima, patrima Dia
 Sponsalis conuiua Deum, Maieſta, Luperea,
 Prolifica et vituna, Viroſa, Lubentia mater.
 Quaeue arctas homines compagibus illecebrarum,

Et genus omne animantum aeterno vulnere
amoris.

- 15 Adlis caprigenum sanguen, siue atria Coeli
Dia premis, ridens regina micante labello,
Turiferae Surias seu lustras templa beata,
Siue in aequoribus campi splendentibus bigis
Propter habens augusta Melonis flumina opimi,
20 Vel si littoribus pullis prope marmora ponti
Coelituum gaudes Diua exsultantibus turbis,
Aut etiam tremulis pulis in gramine terrae
Littoreos ad puluinos cum praepete curru,
Siue in Cupro, matre tua, vbi rite nouellae
25 Te puerae innuptae et nuptae formosa quotannis
Concelebrant regina atque indigetem Dau
Adonem,
Huc adlis compos spectandi, Diua leporis,
Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55. *Adonidis suffimen, Aromata.*

- Te vario obtestor sub nomine Die Camille,
Mollicomans, et vasticola, atque leporibus augens
Conse Deus Volturne alimentum nobile rerum,
Pusa puer, cunctis viridescens semper Adonis,
5 Occase et rediuiue statis vortentibus annis,
Semper adulte bicornis, amabilis, lacrumiculte,
Polcher, venatu gaudens, permislicapille,
Vinule, corculum, amoenae Diuae, germen
amoris,
Quem bona polcricomans Proserpina Dia pa-
riuit,
10 Omnimodis qui nunc habitat per tartara furua,
Te rursus coelo reddens, tempestaque membra,
Huc sis flaminibus deducens germina terrae.

56. *Mercurii Tellumonis* ⁽³⁾ *Summani suffimen, Sturacem.*

Qui colis Amfanctum et viam inexorabilem
Auerni,

Pallentesque animas sub tristia tartara mittis,
Tellumo, lasciui patris Liberi alumna propago,
Atque Venustatis Divaï, Murtiae amenae

- 5 Qui per Larundae sacra sancta vagaris
Aegrorum Lemurum sub terra accense viator,
Ducem cum stetit illa dies qua Morta profata est,
Sagminea rude Die soporifer omnia mulcens
Lumina item fallace natantia morte resignans,
10 Hoc tibi nam Larunda dedit praetura in Auerna
Manibus aeternis mortalium iter comitari,
Flaminibus tandem da faustum in rebus laborem.

57. *Cupidinis suffimen, Aromata.*

Magne voco te purime, amabilis, blande Cupido
Arcitenens, ales puer igniuge, impete, velox
Ludens eum Divis et cum mortalibus seclis,

- Caute gemelle puer, qui cunctorum aedituus es
5 Coeli atque Coui, et terrae, et Maris omnigena,
et qua

Nutricatur alens spirantia frugiparens Ops.

Quaeque et Auernus ager genit, et mare mar-
more flauo,

- Nam cunctorum horum solus moderaris gubernas.
Sacrificis adsis o pura mente ministris
10 Auertens illegitimae Cuppedinis aestus.

58. *Mortarum Carmentum*, ⁽¹²⁾ *seu Parcarum suffimen, Aromata.*

Mortae infinitae nigrantis noctis propages,
Vos precor o celebres, quae sub coeleste palade,
Qua canus liquor induferi de fonte lauacri

Labitur aeterni specuis sub pumice opaco

5 Ciues peruolgatis alumna animantia terrae,
Inde loci ad ventosum hominum seclum leue,
hians spes

Pergitis, carbasseis obstantes lumina velis
Fatali in campo, ut bigas leuis aurigatur,
Gloria iustitiae ad metas speique et curarum

10 Et legem Calci, magni, laudabilis regni,
Tantum Morta est vitae prima, haud alis vllus
Diuum, qui pedibus pulsant coenacula coeli
Et Iouis Cortumio (¹⁷) est, etenim quae cuncta
manent nos.

Tantum Morta, Iouisque aeterni Daedala mens
scit,

15 Nocturnae, mitissima pectora, numina amica,
Atropeque et Lachesi, et Clotona opatrimae adeste
Aeriae inuisae tetricae irrequietae Diae,
Omnia item mortalibus quae datis omnia, fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
20 Nubila tergentes mordacibus pectora curis.

59. *Gratiarum seu Venustarum suffimen,
Sturacem.*

Aditis celebres illustres Gratiae honores
Progenies Iouis alma, Paludaeque Egeriae,
Maesta et Flora, et vitula augustissima Virgo
Laetitiae matres lepidae purae vitulantes

5 Volturnae semper virideis, mortalibus gratae,
Votitae puerae, Vortumnae, Coesiae amoenae
Assiduae ventate volentes fausta Camillis,

60. *Diae Nemesis Graecanicae* (²⁴) *car-*
men, (Latine) Vorticordia.

Te voco, te Nemesis Victrix Dea, magna Camilla
Omnitueps, hominum scrutans mortalia corda.

Aeterna et veneranda, colens sola aurea iura,
 Quae varios mutas humani pectoris fluctus,
 5 Quam agnoscunt iuste haerentes compagibus
 omnes:

Nam nosti interiora animorum, haud te lateat
 mens

Detrectans rationis iugum cuppedine iniqua.
 Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris,
 In te stant mortalia iura, potissima Dia
 10 Adsis praestitibus puri sacri auxiliatrix,
 Da placidas rationis opes, cohibens inimica,
 Consilia insidiantia, iniqua, superba, nefasta.

61. *Diuae Iustitiae suffimen, Tus.*

Iustitiae obtestor pulchrae omnituensis ocellum,
 Ad Ioui' Dictatori' sedet quae illustre tribunal,
 Coelitus endotuens mores mortalium hominum,
 Atque vltrix plectens humana nefantia facta,
 5 Ex aequo veri coniungens disparile omne.
 Nam quaecunque viris sententia pessima suavit,
 Consiliis diris infanda volentibus quaeque
 Sola iugum imponens iniustis iura ministris,
 Iniustorum hostis, Sanatum mitis amica,
 10 Verum adsis semper fausto Dea numine iusta,
 Vitae ut veniat finis, quam Morta profata est.

62. *Diuae Aequitatis suffimen, Tus.*

O bona cura hominum locuples iustissima virgo,
 Semper amans homines aequalia iura colentes,
 O Veneranda, beata Dia, o Iuritis (¹⁸) honora
 Puris iudiciis dispensans optima iura,
 5 Nec mentem labefacta, etenim cunctos labefactas
 Qui tua non subiere boni iuga, sed magis ipsa
 Indomiti horrifico declinant vbera flagri,
 Concors omnibus aequa, venusta, dicacula, amica,

Munia pacis amans, certae cupidissima vitae
 10 Nam plus deteriusque odisti, et diligis aequum,
 In te habet virtus, in te sapientia finem,
 Adlis Dia hominum frangens audacia facta,
 Vt semper iustam aequa ferant vestigia vitam
 Omnium, qui terrae veltuntur munere opimo,
 15 Atque animantum alium quaeque educat omnipa-
 renti
 Alma sinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

63. *Legis carmen.*

Coeligenum atque hominum genium te Diva vo-
 co Lex
 Coelestem astrificem, rerum commune sigillum,
 Terrai aequorei salis, naturaeque statumen.
 Concors et constans servans bene legibus aptum,
 5 Quis tu is componens coeli immortalia iura
 Et quatis sublestant invidiam vortiginis ritu,
 Qui bona das vitae mortalibus munia obire.
 Sola etenim moderare animantum cuncta gu-
 berna, -
 Consiliis cernens observantissima rectis
 10 Casca experta comes, iustis innoxia semper
 Iniustosque labefaciens ingentibus noxis.
 Sed veneranda opulentifer omnium amoena vo-
 luptas,
 Fac tu nos memores aspirans nomen amicum.

64. *Mauortis suffimen, Tus.*

Magnanime, impauide, inuicte atque asperrime
 Mauors,
 Indomite, armipotens, parricida, impetimure,
 Marspiter, o crepericrepe, tabo et sanguine
 stillans,
 Sanguinis humani sitiens bellicrepe, torue

5 Ensis atque inamoena colens certamina runis,
 Siste duellum, et cordolios requiesce tumultus,
 Inque Venustatis diutae, et Brumi otia dia,
 Et munus Cereale, duelli confer amorem,
 Semper pacem optans, victum et recope vigentem.

65. *Volcani suffimen, Libanomanna.*

Volcane omnipotens, fortissime, flammaque
 perpes
 Ignitis florens auris, Lucetius dius,
 Lucerius, Viriate, Nero, aeterne artipotensque
 Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,
 5 Omniuore, omnidomans, superans omnia, omnia
 lustrans,
 Sol et Luna couum, stellae fons purimus ignis,
 Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent
 Omnis inducolis gentesque vrbesque domosque,
 Artubus insinuans mortalibus, alme, beate,
 10 Sis felix atque haec nostra ad libamina cede,
 Vt placidus venias operum bonus auxiliator
 Atque implacatae extinxis incendia flammae,
 Fomitis in nobis seruans genitabile lumen.

66. *Aesculapii suffimen, Manna.*

Cunctorum Aesculapi Iturne salutifer, alme
 Morborum omnigenum mulcens contagia iniqua,
 Mulciber excellens, ades huc comitatus salute
 Mortiferae cohibens incendia pestilitatis,
 5 Vesticipes, Verrunce, rei largitor opimae
 Februi(?) Apollineris viridans et honora propago,
 Morbi perduellis coniuxque salutis amoenae,
 Huc o sospes ades aevi dans prospera fata.

69. *Manarum* (22) *Tenirarum* (2) *suffimen*.
Aromata.

Consentes Manae celebrabile numen habentes,
Huc castae indufero prognatae Diiove pulae,
Pulae Tartarae Iunonis alumna propages,
Humanae quae censet, iniqua piacula gentis,
5 Vltrices scelerum, excubiis vigiles inhiantes,
Atricules, scintillantes graue fulgur ocellis
Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
Reginae aeternae, postuertae, terriculaeque,
Tortores stimulo latorum iura tenentes,
10 Nocturnae pulae, voltuosae, crinicolubres,
Vos veneror, vos mente pia aduentassere amica.

70. *Diuae Larundae Mostellariae suffimen*.
Aromata.

Te veneror summana Lumuria virgo paluda,
Quam prope Auernales fluxus veneranda paruit
Arcano commissa Ioui Proserpina amore,
Et qui concubuit Dis fraude, cupidinis aestu
5 Caluitus traxitque bimembrem matris colorem.
Quae genus humanum furiat larualibus umbris
Omnilifera specie commutans horrida volta,
Nunc clara apparens, nunc fuscans nocte figuram
Occursu horrifero peruolgans noctis opaca,
10 Sed sub te placo, Regina nigrantis Auerni,
Montiuagos stimulos protela ad extima terrae,
Flaminibus facii ostentans placabile numen.

71. *Fortis Fortunae suffimen*. *Tus.*

Huc sis Fors Fortuna sacris regina voco te
Manfuetam, Triuiam, rei praediuitis ergo,
Et Deianam antistitam opaci sanguine Consi
Progenitam, aeternumque inuicta laude cluentem,
5 Atque Libentinam, perbitentem omnibus cautam,

Daedala namque in te opulentia constat hominum,

Namque aliis copum das rerum pleraque abunde
Paupertatem aliis, irarum percita fastu,

Verum o Diua domi te obsecro Fauoniam adesse
10 Gliscientem re cope, rei praediuitis ergo.

72. *Genii suffimen, Tus.*

Magnanimum Genium calo praetorem venerandum

Manfuetumque Iouem, auctorem genitabilis aurae,
Diiouem vbique vagantem, et Vaeiouem imperitantem,

Qui largiris opes vt inisti tecta cachinnans,
5 Et contra humanae exstinguis qui commoda vitae,
Laetitiae, moeroris Patulcius, Clusius idem es.
Quare Sange pater curarum semina pellens
Insidiantia vitae in terra frugiferenti
Da precor aequanimo vitam concludere fine.

73. *Diuae Albunae suffimen, Aromata.*

Albuneam elicio progeneratam principe Cadmo
Magnam, quae Brumum ⁽²³⁾ est oblitetricata nefrendem

Huc ades o quae falsa tenes et coerula templa
Fluctibus exsultans, nautarum sospita Iuno,
5 Nam te respiciunt puppis per coeca pericla,
Vna laborantes solaris in aequore vulgum,
Quis tu subueniens ades in discrimine sospes.
Ergo salutaris praesens vrgentibus adlis
Rebus, veliuolas obseruans candida puppes,
10 Atque tuis largire Fauonia flabra ministris.

74. *Portumni suffimen, Manna.*

Qui luxisti vna cum Brumo ⁽²³⁾ lacte nouellum
 Quique colis liquidos et ouantes turbine campos,
 O Portumne, lubenter ad haec te liba vocamus
 Fronte renidentem et ridenti lumine vultu
 5 Seruantemque tuos, terraque marique ministros.
 Namque vagis ratibus sub tempestate sonora
 Sospes ades, et te cupidis mortalibus offers
 Auertens saeuas iras per coerulea ponti.

75. *Diuarum Camoenarum suffimen,
Tus.*

Mammuriae ⁽¹¹⁾ atque Iouis streperi progenera
 propages,
 Illustres celebresque Nouenfilesque ⁽¹³⁾ Camoenae,
 Et quouis quemcunque fouetis amabile vulgus
 Artitas omnes virtutes progenerantes
 5 Nutrices animi, directae mentis amussis,
 Atque magistrae animi moderantes recta gubernae,
 Quaeque sacris homines imbutos instituis
 Flora, Cluacina, et Vitula, et Casmena virago,
 Coeliaque, et Tripuda, et Carmenta ⁽¹²⁾ et diua
 Venuſtas,
 10 Ofcina flexanima et mater maiestaque princeps.
 Ergo Deae huc age praestitibus ventate fauentes
 Vobiscum decus omnipotens et adoream agentes.

76. *Diuae Mammuriae ⁽¹¹⁾ suffimen,
Tus.*

Mammuriam elicio Iouis omnipotentis maritam
 Quaeque pias est dulciloquasque enixa Camoenas.
 Pestifera versata caducae obliuia mentis
 Continuans mentes animarum foedere sacro
 5 Reginae omniparae rationis amica, fouens vim
 Peruigil, irrequies, memoranter cuncta ministrans,

Quorum quisque simul in pectore ruminat
artem,

Nec quid praeteriens instigans lumina mentis,
Praestitibus memores mentes dat dia Moneta

10 Sacra ti castus pellens obliuia ab illis.

77. *Diuae Matutae suffimen, Manna.*

Cede Dea aurigans candens mortalibus lumen,
Clara pudoricolor, mundo Matuta refulgens,
Aurea magnanimi Titani nuntia Solis,
Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca

5 Diua tuo reuocas initu sub viscera terrae,

Dux operum vitae, mortalibus Dia ministra
Quaque hominum gaudent aegerrima secla, nec
yllus

Quem fugisse tuos fas sit polcerrima voltus,
Quando genis exterres otium amabile somni,

10 Tunc gaudete homines, serpentes cetera secla
Quadrupedum et volucrum et stabulantum in fluctibus falsis,

Namque omnem excultum donas mortalibus
victum.

Sed tu dia antistibus sacrum iubar auge.

78. *Diuae Iuritis suffimen, Tus.*

Coeligena huc Iuritis (¹³) ades patrima virago,
Mustea (¹⁴) progenies telluris, Caesia dia,
Vaticinas quae prima aperis mortalibus fortes
Delporum Diis pro cortina oracula fatans

5 Puticulis vbi Puteolis regina cluebas,

Et Februo (⁷) fandi donasti pectus habere
Augusta speciosa verendaque noctuuolga.

Prima etenim ritus hominum genus edocuisti
Nocturnis sacris Brumum fanatica ouando

10 Ex te enim castusque Deum cultusque verendi.

P p 2

Huc adfīs, huc Diua fauenti numine blanda
Ad diuina tui veneranda silentia sacri.

79. *Aquilonis suffimen, Tus.*

Horriſeris flabris contorquens aequora coeli
Huc Aquilo glacialis, relinquens ninguida Thracae,
Solue Coui ſubices nigrantes nubibus totis,
Flamine diſcutiens praegnantēs imbris nubes,
5 Omnia ſuda ferens, tergens freta vitrea Coeli.

80. *Fauonii ſuffimen, Tus.*

Coeliuaga vndigena flabella, Fauoniae aurae,
O leuiſomne animae ſolamen mite laborum,
Vernae gramineae portuum cupidiffima cura
Nauibus ſternentes itiner molle aëra blandum,
5 Obſecro vos placido ſpirantes flamine adeſſe
Aëriae inuiſae, leuipennes, aëriſormes.

81. *Auſtri ſuffimen, Tus.*

Praecipites aurae tranantes aëris caulas
Vndique pennipedes, vortigine praepete ouantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibus nimbis.
Nam Iouis has vobis finiuit in aëre partes
5 Coelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc mactans libamine Diuae,
Terraē matri frugiparentes elicere imbres.

82. *Oceani ſuffimen, Aromata.*

Te veneror pater Oceanē immortalis origo
Naturaeque Deum aeternae, et mortalium homi-
num,
Qui circumſluis anfracta ambarualia terrae,
Vnde genus fluuiorum, vnde et ſale marmore halio
5 Atque aliud in terra ſcatebrarum ignobile vulgus.
Te Februū luſtrale vocamus Coeligenarum,

Finis telluris, margo amplae fornicis mundi,
Huc placidus venias sacrae gratissime turbae.

83. *Vestae suffimen, Aromata.*

Incluta Vesta senis Saturni casta propago
Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
Hosce tibi pueros praestes ad sacra ministros,
Florentes, dites, castosque et pectore puro.
5 Huc ades o Dium constans fulmenta hominumque
Multipotens aeterna et amabilis, atque opiformis,
Ridens atque beata faue placidissima sacris
Fausta bona inspirans et amoenae dona salutis.

84. *Somni suffimen, cum papauere.*

Somne pater diuum omnigenum vnicus atque
hominum rex
Et quaecunque fouet tellus animantia saecula,
Omnibus vnus enim regnas atque omnibus adstas,
Corporaque insidiator inermi compede vincis,
5 Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
Moerores omnes aegro de pectore tergens,
Qui mortis curas abigis animasque referuas.
Nam vere mortis germanus es atque veterui.
Sed sub te placo miti aduentare fauore
10 Seruantem placidi nos sacrum ritum obeuntes.

85. *Somnii suffimen, Aromata.*

Obsecro te princeps celerem pernicibus alis
Nuncius incerti, verax Carmentus hominum,
Nam repens tacitus per amica silentia somni,
Insinuansque animis hominum cis intima mentis,
5 Et scita ad somnos legas decreta deorum
Significans tacitis animabus futura,
Cum quis rite colens diuos in pectore puro,
Semper vt anticipans spem blandam mente sagaci

- Vitam hominum illecebris prolectes gaudia
hiantum ,
10 Vtque homines animum requiescant tristibus curis
Suppliciisque deos et sacro munere placent.
Namque piis semper stat dulcior excita finis
Tantum celauit venientia fata nefastos
Somnigena species , certissima nuntia damni,
15 Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
Clinia sed te sancte precor promonstra Deorum,
Notificos semperque offendens pectora pura
Nunquam prodigiis acclarans omina iniqua.

86. *Mortis suffimen , Manna.*

- Huc adsis quae hominum moliris cuncta gubernas,
Tantum producens aevi , quantum eminus distas.
Namque tuo exstinguis corpus animamque sopore,
Quando perrumpis naturae viuida claustra,
5 Coeca hominum signans aeterno lumina somno,
Omnibus communis , aliis iniuria partim
Florentes stinguens aetates funere acerbo,
Omnia nam concreta in te sola absoluuntur,
Nam neque suppliciis, neque votis pectora frangis.
10 Quare o sancta veni longo post tempore vitae,
Quod te suppliciis et votis obtestamur
Vt felicem habeant homines claramque senectam.
-

IOS. IVSTI SCALIGERI ANNOTATIONES

IN

INITIA ORPHEI,

QUARVM NUMERI SVNT VERSIBVS IPSIVS LATINIS
INTERPOSITI.

Hic liber non proprie sunt ὕμνοι, sed τελεταί, nam in Hymnis natalia, gesta et eiusmodi narrantur: hic vero tantum inuocationes Deorum, quibus utebantur in mysteriis, qui sacris cuiuspiam Dei initiarentur; sunt etiam ad depellenda adiecti. Quae omnia tamen sunt cognominibus mysticis. Sed Graeci in hoc prorsus sunt. Latine quidem *initia* inscribi potest, ut respondeat Graeco verbo τελεταί; sed quia totum cognominibus Deorum constat, melius inscribitur *Indigitamenta*. Veteres enim Latini, quos Graeci vocant ὕμνος, ipsi nominant *Affamenta*, quae scilicet separatim in aliquem Deum canuntur, in quibus gesta et virtutes eius Dei celebrarunt, ut alibi fusiùs diximus. At *indigitamenta* vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia essent. Eorum Graeci duo genera fecerunt: nam κλητὸς ὕμνος vocarunt auxilium et fauentium Deorum, ἀποτροπαῖος autem nocentium, quae vocat Virgilius *laeua numina*, quorum primum ex vetere lingua Latina *Calatorium carmen*; alterum *auerruncale* vocare possumus. Quare, ut dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametsi titulus Graecae inscriptioni ὕμνοι non respondet, tamen *indigitamenta* inscripsimus; dictum autem *indigare* pro iudicare, hoc est, vocare. Nam *citatam plebem* dicebant, quae illicitum vocata esset. Sic apud Varronem de lingua Latina, *quod incitatum antiquum oppidum exigebant*. legendum potius, *inducta-*

tum: quod est non Varronis, sed cuiusdam veteris poetae ἀγο-
 τήτορον. Et *citare* notum quid sit in forensibus et iudicialibus
 causis, et *citatum instrumentum* nuncupatum. Ergo *indicare*,
 quod erat *incitare*, et *indigare* idem; ut *subcitare* et *subagi-*
tare in Calina Plauti: ut *inicere* in Varro pro inigere. Tan-
 ta est cognatio inter C. et G. sic *ingens* ex *incens*, quod scilicet
 cenleri non potest nec aestimari? Sic apud Varronem citante
 Nonio, *quia ad amissim diu gens non erat*. Lege *Duigens*.
 quod est *Dulcensus* apud Festum, ut vetus Glossarium Sancti
 Germani.

(2) *Tenirae* sunt Deae, quas Festus ait a *Tenuira* ita vo-
 catas. Ita Furias nominauimus. Sed veteres puto dixisse *Tesni-*
ras ut *Cesnas*, et *Pesnas* et pleraque eiusmodi. Itaque *Tesni-*
rae erunt τεσάνειραι, quae homines puniunt.

(3) *Telamo* seu *Tellumo* idem est. Quos Graeci ἄτλαντας
 παρὰ τὸ τλήναι vocarunt, eos Latini *Telamones*. Sed ut τελα-
 μῶν Graecum est idem ipsum παρὰ τὸ τλήν: et *Tellamo* apud
 Varronem citante Augustino, quamvis ex Tellure deductum quasi
 χθώρος θεός, tamen et ipse eandem originem habet: Nam et *Tel-*
lus ipsa siue *Tellumo* παρὰ τὸ τλήν, vel ut vetustissimi Graeci
 τελάω, vnde *tello* Latinorum, quod posteris dictum *tollo* E in
 O. ut *Elera*, *olera*: *hemonem*, *homonem*, etc. et geminata
 consonante. nam veteres non geminabant consonantes; quin et ip-
 sum Graecorum antiquum τελάω peregrinum est; est enim ut
 infinita alia ex Syriaca Lingua: nam in ea *Tal* est τλήν; pro ἔρα
 Syriaco *era*, Arabes et Hebraei *Erd*, quo nomine omnes pene
 ita vocant.

(4) *Ambarualis Neptunus* quod ambiat arua.

(5) *Empanda* pro Cere Varro apud Augustinum et Festus.

(6) *Dis* ex Graeco θεὸς pro ζεύς. vnde patrius casus διός.
 Vnde *Ditouis* apud Varron. postea D periit, ut *Dianus*, *Ianus*.
 vnde *Diana* mansit παρὰ τὸ δίων. Nos in *Ioue* ut etiam in mul-
 tis aliis communem opinionem secuti sumus. a *Iuuando*.

(7) *Februus* est a Graeco φοιβάζειν, φοίβερος. Ita igitur
 Phoebum vertimus.

(8) *Nerienes*, Mauortis cognomen, Sabinum vocabulum πα-
 ρὰ τὸ νεῦρα, aliquando videtur significare Deam comitem Maris.
 Itaque putamus nihil esse, quam νηρείδα vel νερείνη *Neriene*
Galathea.

(9) *Parunda*. Varro apud Augustinum, Graeci εἰληθύναν
 vocant παρὰ τὴν ἔλευσιν, quod facile accedat iuuantibus puerpe-

ris, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum esset Latine *Venilia*, quae est a veniendo, ut ait Varro. sed alia est Dea: nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Inuocabant et *Nummeriam Deam*, ut ait Varro de liberis educandis; quod *numere* pro *ταχέως*, itaque τὴν ὠκύτοπον *Nummeriam* vertimus.

(10) *Virde* sunt nymphae ut alibi ex Festo diximus, quasi *χλωρίδες*. Querquetulae *δρυάδες*.

(11) *Mammuria* est *μνημοσύνη*. Mammurius Veturius, seu *Mammuria Veturia* vide Varronem.

(12) *Carmentus* est vetus *Menuria*, ut vult Varro.

(13) *Nouensiles Camoenae*. Dii Nouensiles, vel, Nouensides, sunt nouem dii vna sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diuersas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor Arnobius. Nouensiles Camoenae nihil aliud sunt quam *ἐννέα μῦσαι*.

(14) *Mustea Venus*. Vide Varronem.

(15) *Lucumones* apud Festum videntur esse Genii infestantes loca, ad quae veniunt, quod proprium est Larium. Sed alibi diximus *Lucumones* nihil aliud esse quam *τυκάνας*.

(16) *Grundulii* et *Grundules* Larium cognomentum omnibus impositum: vide Cassii Hemionis locum apud Diomedem.

(17) *Cortumio* est visus intimus. Cortumio Iuris dicimus *ὀφθαλμός*.

(18) Iuritis ἡ *θέμις*. Gellius, quamquam apud Gallium legi poterat *Quiritis*; id est, *λογχᾶτις* θεά. Lycophroni.

(19) *Fasta Dea*. *Θέμις*, Fas *θέμις*. Nam Fasti duae quibus *θέμις* fieri.

(20) *Mulciberi*. Ita *μειλιχίος* θεός vertimus. Nam mulciber a mulcendo, sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia igni. sic quod igni domitum est Homerus vocat *μειλισόμενον*; et alibi dicit *πυρὶ μαλασσέμεν*.

(21) *Moneta* est *πρόνοια* a monendo dicta.

(22) *Manii* Genii ἀγαθοὶ δαίμονες, *Inui καχοί*, nam Inuus ὁ ἐφιάλης Sernio.

602 SCALIGERI NOTAE IN ORPHEVM.

(23) *Brumus* est βρόμιος, et Brumalia eius festa, et bruma α χειμεριναῖ τροπή, quia circiter id temporis incidebant Banchanalia.

(24) *Graeca Nemesis*. Graecam vocamus, quia non habet nomen Latinum, ut ait Plinius, tamen nihil aliud est Nemesis quam Vorticordia. Sed et Venus Vorticordia celebratur Romanis.

(25) *Moefius* et Maius idem, id est, ὁ μέζων ὁ παλαιός. Vide coniectanea nostra in Varronem.

(26) *Paluda* est ἐλευσίπελος.

Corpore Tartarino prognata Paluda virago:

Sed in Probo legitur *palude*: ut intelligatur et Minerva nata ex Palude.

IO. MATTHI. GESNERVS
DE
PHOENICVM
NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS.

IO. MATH. GESNERI
DE
PHOENICVM EXTRA COLUMNAS
HERCVLIS
NAVIGATIONIBVS.

PRAELECTIO I

HABITA V. DEC. CIOIDCCCLV.*

Cum de electro apud vos commentarer, Sodales, meministis, in illam me disputationem incidere, qui factum sit, ut res notae Homero Herodotoque, electrum et *κασσίτερον*, s. stannum, earumque patriae, posteriori se aetate velut subducerent, et in obliuionem venirent? eiusque rei causam coniectam esse in calamitatem Phoenicum, nominatim Sidoniorum, qui soli extra Herculis columnas dextro flexu nauigare aui, non tantum ad Cassiteridas insulas Britannorum, sed ad Aesthiorum quoque Glessariam s. Electrida peruenerint: atque ut soli illud vectigal, reditum illud, haberent, diligenter, etiam monstrosis forte mendaciis, itineris rationem texerint. Quare non mirum fuisse, quod cum interitu illius reipublicae, etiam navigationis istius memoria interciderit, ignota manserit mercium patria; donec nouum suum velut saeculum, nouam sortem s. *μοῖραν* vtraque res nacta, ex suo *ἄδη* denuo emerfit. Ab illo inde tempore AA.

*) Vid. Comment. Soc. Scient. Gotting. To. III p. 67 sqq.

saepius quam alias et studiosius tum de fide Herodoti, quando illa ab iunioribus destituitur, tum praesertim de navigationibus Phoenicum, Argonautarumque extra columnas Herculis et cogitavi et quaesivi: praeter cetera illud, *An simpliciter fabulosum sit, e Ponto Euxino vel Maeotide palude adco peruenisse Argonautas in Oceanum Germanicum? circumnavigatam a Phoenicibus Africam?* Quid maxime mihi probabile videatur, sine ambage ulteriori declarabo. Neque vereor, ut apud vos AA. aut si alii ista cognoscent viri eruditi, fraudi mihi sit haec disputatio, obiciaturque illud, quod in euagantem nimis libere commentationem dicitur (Aristid. Aegypt. T. 2 p. 354 pr.) Ἐξω σελῶν καὶ Γαδείρων ὁ νῆς. Hic neque vobis iniucundum, spero, fuerit, extra columnas dextrorsum pariter et sinistrorsum mecum euagari.

§. 1.

Antiquissimi scriptores ambiri terram omnem Oceano tradidere.

Iam primum illud satis constat inter eos, qui antiquos scriptores paullo norunt familiarius, esse illam communem his, qui rerum originibus fuere propiores, sententiam, ut dicant, terras omnes ambiri Oceano. Tractavit hunc locum Bochartus (Canaan 1, 56 p. 707: quo minus opus est, nos ei hic immorari. Vnum modo alterumque ab illo praetermissum iuvat adiiicere, ut illud, quod Strabo, demonstraturus in ipso operis ingressu ἀρχηγέτην εἶναι τῆς γεωγραφικῆς ἐμπειρίας, ducem et auctorem primum esse Geographicae peritiae, Homerum, pluribus poetae locis conficit, dictam ipsi fuisse tellurem, uti reuera sit, Oceano circumfluentem (ὠκεανῷ περίκλυτον, ὥς περ εἰναι). In Orphicis Hymnis, quorum certe materia priscam illam et primam, de qua nobis constet, aetatem refert, (10, 15) vocatur Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἐλίσσων, quod pulcre Scaliger fecit *Et terram Ocea-*

nus lustrans anfractibus salis. Porro Oceanus (82, 3) celebratur, Ὁς περικυμαίνει γαίης περιτέρμουνα κύκλον, qui fluctibus circum circa agit orbem suum terrae finitorem. Sic enim paullo disertius explices hunc versum, quam factum est Scaligeri carmine, *Qui circumfluis anfracta ambarualia terrae.* Istam poetarum doctrinam fictam simpliciter esse, nec fundamentum habere et quasi solum in ipsa rerum naturae, qua tum nota erat, historia, vix potest in mentem venire, nisi ei, qui parum illos primos Graecorum doctores, parum historiam antiquissimam nouerit. Et Pomponius Mela non sine causa (3, 5 lin.) Phyliscos et Homerum iungit, *qui vniuersum orbem mari circumfusum esse* dixerint. Quid apertius loco Aristotelis, vel quisquis auctor est libri de mundo (c. 3), ubi dicit, vulgus distribuisse orbem nostrum in continentes et insulas, cum ignoret totam habitabilem vnam esse insulam, ὅτι καὶ ἡ σύμπασα μία νῆσός ἐστι, ὥστε τῆς Ἀτλαντικῆς καλεμένης θαλάσσης περιβρεομένη. Cum de Africae extremis praesertim quaeratur, ponamus hic statim Herodoti locum, quo deinde etiam vtemur (4, 42) Λιβύη μὲν, inquit, δημοῖ ἐσωτὴν ἔσσι περιέρχεται, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζει, indicat Africa et manifesto de se declarat, se esse circumfluam, praeterquam qua parte Asiae conterminata est. Loquitur ut de re, quae sensu ipso et experientia adeo cognita sit, cognosci ab vnoquoque possit. Quantum sit huic dicto patris historiarum tribuendum, ut pateat, videamus, AA. quomodo de simili re, sed de qua minus ipsi constabat, paullo post loquatur (c. 45). Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς ὠκεῶν φανερὴ ἐστὶ γνωσκομένη, ἔτε τὰ πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα, ἔτε τὰ πρὸς βορέην, εἰ περιέρχεται ἐστὶ. Negat a quoquam manifesto exploratum esse, vtrum Europa vel ad orientem vel ad septentriones circumflua sit. Quanta sit Herodoti modestia, quam circumspecta fides, apparebit, si quis animaduertat, quam contra asseuerate posterius de re non magis comperta, sed sibi forte minus quam pri-

scis illis cognita, pronunciauerint. Aristides, vt eum adpellemus, qui post peragratum victoriis Graecis et Romanis orbem terrarum, Antoninorum aeuo scripsit, dum quatuor illos sinus commemorat, quibus Oceanus in medias terras irrumpere tum adhuc putabatur, de Caspio s. Hyrcano mari non aliter, quam de mediterraneo mari, Arabicoque et Persico sinibus loquitur (Aegypt. T. 2 p. 354 Iebb.) Nempe Strabonis fiducia, qui non minus asseuerate ea de re narrat (l. 2 p. 83, 25). Redimus ad Herodotum. Simili ille modestia de eadem re, de extremis Europae ad septentriones et ad orientem solem, vnde tamen stannum et electrum venire nouerat, loquitur (3, 115) Οὕτε δὲ ἐδυνός αὐτόπτεω γενομένης ἡ δύναμαι ἀκῆσαι, τῶν μελετῶν, ὅπως θάλασσά ἐστι τὰ ἐπέκεινα Εὐρώτης. ἐξ ἐσχάτης δ' ὣν ὁ κασιότερος ἡμῶν Φοιτᾶ, καὶ τὸ ἤλεκτρον. Negat ex oculato teste se, licet hoc agentem, audire posse, quomodo mare sit ultra Europam, ex qua vltima et stannum nobis veniat et electrum. Haec, nisi egregie fallor, indicant, quae asseuerate adeo de Africa extrema dicit, ea certa fide illum habuisse cognita, non tantum ex illa generali poetarum opinione collecta. Ipse Strabo, cuius tempore, vt videbimus, pene interciderat circumnauigatae Africae memoria, tamen (lib. 2 p. 89, 22) Indiae terminos assignat τὴν τε ἐῶαν θάλατταν, τὴν τε νοτίαν, τῆς Ἀτλαντικῆς. mare eorum s. orientale, et australe, partem maris Atlantici. Nempe ellipticam puto dictionem Strabonis, ita supplendam, τὴν τε νοτίαν (θάλατταν, μέρος Ἰσαν) τῆς Ἀτλαντικῆς. Ne miremur, Atlantici maris partem vocari illud mare, quod Indiam terminat, cogitemus. contra, Pindarum (Pyth. 4, 447) Argonautas etiam in Rubro mari fuisse dicere. Nempe aequae late patebant haec nomina: vtroque interdum signabant totum Oceanum a meridie et ab occidente complexum terras. Itaque synonyma, vt solet, iungit Pindarus, ἔν τ' ὤκεανῳ πελάγεσσι, πόντῳ δ' ἐρυθρῷ. Si Atlantici maris pars est illud, quod meridionalia

Indiae litora alluit, peninsulam esse Africam oportet. De continentia enim altera ad orientem sola hic sermonem esse ne putemus, illud τήν τε geminatum prohibet. Hoc ergo primum esto, notum fuit antiquissimis, ambiri totum illud, quod terrarum orbem vocamus, Oceano. Sapienter Strabo (lib. 1 p. 4, 11) contra fictos et mendaces quorundam Periplos disputans, negat eos, qui a tentata illa Africae circumnavigatione re infecta redierint, a continente quodam sibi obiecto repullos; sed ob deserti litoris inopiam cursum, transmittentē licet illos mari, relegisse. Οἷτε γὰρ περιπλεῖν ἐπιχειρήσαντες, εἴτα ἀνακρέψαντες, ἐχ' ὑπὸ ἡπείρου τινὸς ἀντικιπτεύσης, τὸν ἐπέκεινα πλεῖν, ἀνακρεσθῆναι Φασίν, ἀλλὰ ὑπὸ ἀπορίας καὶ ἐρημίας ἐδὲν ἦττον τῆς θαλάττης ἐχέσης τὸν πόρον. Disertiora etiam deinde dabimus.

§. 2.

Primi, de quibus constat, inter primos quidem navigarunt Phoenices: soli forte, quamdiu floruerunt, extra columnas Herculis, idque primo dextrorsum, ut dextra haberent litora Hispaniae.

De Phoenicibus ita Herodotus, Diodorus Siculus, ceteri, narrant, ut illos metallorum, mercaturae, nauium, coloniarum in insulas et remota litora deductarum, tum literarum ac rationum auctores monstratoresque faciant¹⁾. Hoc cum dubitet, quod sciam, nemo hodie, post Bocharti vastae eruditionis copias huic rei impensas, testimoniis probari, nihil attinet: cum ille enumeratione coloniarum instituta rem in clara luce collocauerit. Quod autem disputat vir sum-

1) Non aduersatur his locus Strabonia (l. 1 p. 35, 12) ubi Bacchum, Herculem, Thesea, Perithoum, Dioscuros, magnis terra marique susceptis expeditioni-

bus locum fabulis fecisse ait, Minoisque θαλαττοκρατίαν eodem refert: cum Cadmus Bacchi auus e Phoenice venerit in Graeciam etc.

mus contra Herodoteam in ipso operis principio narrationem, quam ille Persarum fide proponit, Phoenicum maiores a mari inde Rubro venisse ad mediterraneum mare, ut quae narrationi Mosaicae repugnet, quae αὐτόχθονας Palaestinae faciat: illa forte pugna componi potest. Vere dixit Moses, quae de Canaane et posteris illius commemoravit. Forte ab his etiam Israeliticae migrationis tempore coloni ad meridionalia Asiae litora venerint. Sed haec nihil impediunt, quo minus navigationis illi auctores Phoenices, illi Sidonis conditores, a Rubro mari venerint. Plane ut Mosi credimus, primos colonos ex Asia accepisse Graeciam; neque tamen fidem negamus Graecis scriptoribus, qui propriae Graeciae h. e. Europaeae colonos esse Graecos in Asia, vno ore testantur. Quid si non nugacem auctorem secutus Stephanus Byzantinus, de Azoto scripsit, ταύτην ἔκτισεν εἰς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης Φυγάδων; Ἐπανελθεῖν quidem proprie dicuntur, qui redeunt in locum, vnde venerant. Orientalem fuisse hominem, illa etymologia indicat, qua nomen urbis ab Ἀζα deducit, ἄζω autem ιψ, capram interpretatur. Schol. min. ad Od. Δ, 81 Sidonios, quos poeta medio loco inter Aethiopes et Erambos memorat, interpretantur, τὰς παρὶ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅθεν μετώκισαν οἱ Φοίνικες. Haec forte ex eodem fonte sunt, vnde apud Hesychium est Σιδόνιοι Φοίνικες καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκῶντες θάλασσαν. Sequitur in laudatis scholiis, Ἐρεμβές, τὰς τραυλότας — οἱ δὲ τὰς Ἰνδὸς κ. τ. λ. De Sidoniis ad mare rubrum h. e. Indicum vid. Reland. Diss. de mari Rubro p. 100. Phoenices nomine suo se fatentur esse πυρρόν, rufos, russeos: rubri maris accolae, ab Esauo, Edomo, Rufo illo dictos, licet Bocharto displiceat, probabile est, nec poenitet hoc fateri, cum videam sic arbitrari etiam Fourmontium (Reflexions critiques 2, 5 p. 139) non poenitendum remotissimae antiquitatis arbitrum, et Newtonum Chronol. ad A. 1048 p. 12 coll. A. 1045 p. 13. Quid si ipsum Sidonis vel Sindo-

nis nomen patriam illorum notat *Sind*, quod nomen esse, quo fluuium suum, Indum, hodie vocant Iudi, credendum est Helando p. 78. Σίνδοι Hefychior Ἰνδοί. Quod litera *n* excidit, non mirantur, qui *Sindonem* Graecorum et Latinorum, cum Ἰνδο conuenire, et ad *Indos* forte et ipsam referendam esse, cogitant. Cum Iacobus testamentum illud suum Propheticum faceret, iam nobilem nauigationibus fuisse Europaeam Sidonem, constat ex Gen. 49, 13. Nec impedit, aut conuellit illam coniecturam diuersitas primae literae. Norunt, qui ista tractant, quam facilis sit sibilantium permutatio, et orientis non aliam literam Graecos quam Σ frequentius permutare. Caeterum Tyrriorum et Sidoniorum originem a Phoenicibus longe a mediterraneo mari remotis arcessit etiam Iustinus ex Trogo (18, 3) *Tyrriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati relicto patriae solo Assyrium stagnum primo (lacum Tiberiadis?) mox mari proximum litus incoluerunt, condita ibi vrbe, quam a piscium vbertate Sidona appellarunt. Post multos deinde annos - Tyron - condiderunt.* Fidem itaque habeo non Herodoto modo, (in ipso exordio historiarum) sed et doctis Persarum viris, qui Herodoto percunctanti dixerunt, Phoenices a Rubro inde mari ad hoc Graecorum et mediterraneum mare delatos, regionem, quam prodente Herodoto tenebant, habitationibus occupasse, statimque longis nauigationibus dare coepisse operam, cum Assyriorum Aegyptiorumque merces ad alias regiones transferrent. Fidei causa ponamus Graeca, Περσέων οἱ λόγιοι Φοινικὰς Φασι — ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης ἀπικομένους ἐπὶ τῇδε τὴν θάλασσαν, καὶ οἰκήσαντας τῆτον τὸν χώρον. τὸν καὶ νῦν οἰκέουσιν, αὐτίκα ναυτίλῃσι μακρῇτιν ἐπιθέσθαι, ἀπαγινέοντας δὲ Φορτία Αἰγύπτια τε καὶ Ἀσσύρια, τῇ ἄλλῃ χώρᾳ ἐκαπικνέεσθαι. Antiquos quidem Phoenicas mari rubro nauigasse, adiunctis etiam Salomonis ciuibus, tanto facilius libris

nostris credere par est: et illud simul cogitare, quod, cum nec ante ignotum esset, plane peculiari dissertatione (inter Miscellaneas secunda) probatum dedit Hadr. Relandus, Rubri s. Erythraei maris appellationem non esse ad Sinus Arabici angustias adstringendam; sed adeo illam late patere, ut vniuersum Meridionalem oceanum (quin Atlanticum adeo) complectatur. Tanta profecto vis est coloniarum Phoeniciarum, ut eas omnes ex illa Palaestinae lacinia, quae peculiariter Phoenice vocatur, egressas, certe colonos omnes ibi natos alitosque esse pene ultra fidem sit. Nec scio, an soli circa Tyrum et Sidonem Phoenices intelligendi sint, cum Persarum regis copias nauales Phoenicibus vel constituisse solis, vel certe eos maximum in his momentum habuisse, narret Herodotus (3, 19). His enim bellum gerere contra suos colonos Carthaginienſes recusantibus, οἱ λοιποὶ ἐκ ἀξιώμαχοι ἐγένοντο, reliqui Cambyſis focii nauales non digni erant, quibus bellum tale committeretur. Addit causam, Καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο στρατός. Hoc non significat, quod est in Gronouiana interpretatione, *ex illis nauticus omnis constabat exercitus*, verum, *ex illis pendebat omnis exercitus*. Adiuncta demum Phoenicia classe, satis firmus cenſeri poterat exercitus Cambyſae, quem huius classis opera traiecturus erat scilicet. Cum ergo summa naualis rei penes illos esset, ausi sunt egredi maris interni ad Occidentem terminos, et ultra columnas illas Herculis enauigare, et vrbes condere, quod Strabo (l. 1 p. 33 med.) paullo post Troicas res factum memorat. Ponamus et hic verba, Θρύλληται, (s. τεθρύλληται) ἡ Φοινίκων ναυτιλία, οἱ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων σηλῶν ἐπῆλθον, καὶ πόλεις ἔκτισαν καὶ κειῖ, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Λιβύης παραλίας, μικρὸν τῶν Τροικῶν ὕπερον. Illam porro extra columnas navigationem licet in duas partes distinguere, eam, quae anfractu dextro in Septentrionem tendens, et alteram, quae sinistrorsum Africae oras perſequabatur. Ac de hac quidem deinde. Phoenicum

expeditiones et collocatas in litore Hispaniae colonias alleuerate memorat Strabo (3 p. 103 seq.) et persecutus est, ne alios commemoremus, post Bernardum Aldretum (in opere eruditissimo *Varias Antiquedades de España, Africa y otras provincias* Antu. 1614. 4) Iunius Bochartus, qui alteram Geographiae S. partem, Canaanis nomine appellatam impendit Phoenicibus; priorem autem illius librum illorum coloniis, et nuper Floresius in Hispania sacra (*Espanna sagrada*) quo minus nos hic in ea re immorari opus est. Sed ultra progressos ad extrema Hispaniae, flexoque ad orientem cursu stannum petiisse ex Britannorum insulis, electrum autem s. succinum a Borussiae hodiernae litoribus, in nostra de electro veterum commentatione (§. 8) satis, puto, probabili ratione (inuictas enim demonstrationes nemo, puto, in tali re quaerit) ostensum est.

§. 5.

Argonautarum reditus in Orphico carmine hinc explicatur.

Iam iuuat eandem rem ex reditu Argonautarum, ut ille in Orphico carmine descriptus est, confirmare, eademque illius carminis auctorem, quisquis est, in isto reditu non simpliciter ac monstrose mendacem fuisse; sed quae fieri per rerum, qua tum cognitae erant, naturam potuerint, siue ex traditione antiqua facta sint, venusto carmine et multum probabilitatis habente, admixtis tamen fabulis s. mythis, exposuisse. Statim in rem praesentem veniamus, h. e. ipsum carmen consideremus, quatenus reditum Argonautarum ex Ponto post Maeotidem quoque paludem lustratam describit. Primum vero hoc obseruemus, Phoenicum etiam partes in hac fabula esse. Vidit hoc olim Bochartus (Chan. 2, 11 p. 820) et cum vestigia linguae persecutus est, tum illud non neglexit monere, quod maxime ad rem nostram pertinet, Ancaeum illum, qui

post Tiphyn Argo nauim gubernauit, Phoenicis, quem Agenoris filium faciunt, nepotem memorari. (Vid. Catalogus Argonautarum Burmannianus.) Nempe credibilior sit nauigatio, si gubernatorem habeat ex ea gente, penes quam fere solam, certe praeter ceteras omnes, erat illius artis gloria. Et tamen ne hunc quidem facit tam portentosi conatus auctorem: sed ira Deorum et nemesi ob interfectum Medae scelere Absyrtum, iactari fingit illos (v. 1033 seq.) per litora Ponti Euxini et paludis Maeotidos. Tot autem populos nominat, suisque epithetis distinguit, vt appareat, quod etiam Herodotum legentes obseruant, longe plura antiquissimis Graecorum innotuisse de populis ad occidentem et septentrionem Ponti et Maeoticae paludis, qui tum fere Scytharum nomine comprehendebantur, quantumuis genere et moribus diuersi, nunc vero Russorum imperii pars sunt, eosque populos tum cultiores habitos longe quam postea, siue quod re ipsa ita esset, siue quod alii populi cum his comparati non meliores aut quibusdam rebus etiam magis feri viderentur. Vt quod Maeotas ἀβροχίωνας appellat (v. 1038) molliter et delicate tunicatos. Persequi vero Argonautarum omnem velle illum errorem, aut populis, qui memorantur, sedes assignare suas, plane fuerit hominis intemperanter abutentis ingenio, literis, otio ²⁾, in tanta rerum obscuritate et interrupta per migrationes populorum, linguarumque mutationes tam longo temporis interuallo, mutationibusque vel hominum manu vel per eluiones et terrae motus illatis historia, in linguarum, quibus forte illi populi vsi sunt, ignorantia, in defectu monimentorum aliorum, in corruptione denique carminis ipsius Orphici, quod locis quibusdam aperte vitiatum est atque insanabiliter. Ipse, nisi fallor ego, poeta ³⁾

2. Transferas huc merito illud Iepidum Eratosthenis apud Strabonem I p. 16, 40 Τότ' ἂν εἰρεῖν τινα, πῶ 'Οδυσσεὺς πεπλάνηται;

ὅτ' ἂν εὖροι τὸν σκοτία τὸν συζήσαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσπύ.

5) Si enim Oenomacrito et Pistrati temporibus etiam attribua-

non habuit notitiam locorum eam, qua nixus posset probabile ab omni parte iter Argonautis assignare: sed cum rem teneret, nempe quosdam ex Ponto vel palude adeo Maeotide versus aestivum occidentem progressos, tandem in Oceanum delatos, atque inde per Herculis columnas atque internum mare redisse in Graeciam, vnde fuerant profecti, hunc deinde velut fundum narrationis exornavit intextis nominibus historiisque, seu fabulis malis, gentium et locorum, de quibus vndecunque aliquid acceperat: adlucito Deorum ministerio et miraculo navis, cuius carina loquax et fatidica illos moneret, quae interdum animalis instar motus ederet *αὐτομάτως*, vel quibus opus esset, vel quibus ad perdendos vectores suos videretur ruerre, (vt v. 1077. 1164) ab his omni opera impediendos ⁴⁾. Ceterum in his tenebris et turbis hoc tamen mihi diligenter attendenti liquido apparebat, et spero sic visum iri etiam caeteris, reditus Argonautarum rationem ab auctore Orphici carminis hanc describi. Cum a Phasidos ostiis proxima in Graeciam via per litora Colchidos, Ponti, Paphlagoniae, Bithyniae ad Propontida duceret, illi quacunque de causa ⁵⁾ dextro flexu septentrionem ⁶⁾ versus nauigarunt ad oras, quas

mus hoc carmen, tamen intercesserint sexcenti minimum anni oportet inter Argonautarum expeditionem et hoc poema.

4) De praecipuo consilio carminis, Orphicam totam scenam, *τελετὰς*, mysteria, commendandi, alias agimus.

5) Valde probabilem memorat Diodorus Siculus 4, 56, sensisse illos, occupata esse navibus Colchicis Ponti ostia.

6) V. 1036. Οὐτε πατευσὺ Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, διὰ τόμα Φάσιδος εὐρὺ ἱέμεθ', ἀμπλακίη δ' ἰφορέυμεθα πολλὸν ὀπίσσω

Αἰὲν ἀναπλέοντες. Illud *ὀπίσσω* et *ἀναπλέοντες* significat, non versus Propontidem et meridiem, sed versus Septentriones et Maeotiam Argonautas partim in litore, partim in fluminibus in Pontum se exonerantibus nauigasse. Hoc de fluminibus indicat illud v. 1042 *Μεσσήτιοι πεδίοιο*. An ipso quoque Phaside aduerso? Sic quidem videtur. Non enim continentem plane Maeotidi facit septentrionalem Oceanum, quae postea per suasio obtinuit non minus quam de mari Caspio. Vid. Plin. 2. 67. et 6, 15. Sed iungit portus

habitant Cercetae (v. 1044) et populi Caucaſo ⁷⁾ vicini, ſicque venerunt (v. 1057) ad Maeotas, Gelonos, Sauromatas, Arimaſpos: et per infandos errores, in quibus etiam Boſporum ⁸⁾ Cimmerium videre et Scy-

Phaſidi Sarapgen, partem forte et ipſum Araxis illius, quem Wolgae hodierno reſpondere, pulchre oſtendit amicus, dum viueret, meus The. Sigefr. Bayerus Comment. Acad. Petrop. Tom. 1 p. 394. Niſi tamen Tanais eſt potius, cuius mentio hic omitti non debuit. Scilicet continentes faciebant magnos in ea regione fluvios antiqui, quod laudatus modo Bayerus oſtendit. Non habebat ille ad manum, cum iſta ſcriberet, haec Argonautica Orphica: alioquin quod volebat, facile confeſturus erat verbis illis v. 747.

Ἐνθάδ' Ἀράξου ῥεύμα μεγαβρε-
μέτευ ποταμοῖο.

Ἐξ ὧ Θερμῶδων, Πᾶσις, Τάναϊς
τε ῥέουσιν.

Apparet, illum Thermodonta, Phaſin et Tanain facere brachia ſ. oſtia vnus Araxis. Phaſidis fluuenta a ſeptentrionibus deducit etiam Vitruuius 8, 2 p. 155.

7) V. 1046. Καυκάσιον πρῶν πρῶνα. πρῶν ῥ. πρῶν non ſimpliciter verticem montis notat; ſed extremum, quod procurrit et quaſi promuntorium. Sic etiam Heſiod. Scut. Herculis v. 437 poſitum eſſe hoc nomen, attendenti apparebit.

8) De hoc ponemus quaedam verba carminis a v. inde 1054 aliquanto emendatiſſe et explicatiſſe, quam factum in Eſchenbachianis exemplaribus: Διςσαῖς δ' ἐν τριμόροισι βοὺς πόνον ἐξικό-

μεσθα, Λίμνης ὄντα (ſic leg. pro ὄν τε) μεσηγὺ, βοοκλόπος ὅ (ſic leg. pro ὅ) ποτε Τίτᾶν Ταύρων ἐφεζόμενος βριχαῶ πόνον ἔσχιτε λίμνης. Primo fateor, illud μετριμόροισι, quid ſibi velit, non intelligere, niſi quod aut temporis nomen in eo latere ſuſpico, aut manus ſynonymum, vt ſit ſimilis ῥῆσις illi, quae habetur v. 1085 Ἡ δ' ἔθαρσεν διςσαῖσι βριχαμένη παλάμῃσι. Proſiliit nauiſque manibus noſtris ac remigio vi viam ſibi faciens. Itaque ſic locum interpretari licet: Vitruſque vero manus remigio ad bevis traiectum (Boſporum) petenimus, qui eſt inter Paludem (Maeotin et Pontum) boum abactor vbi olim Titan, tauro infidens robuſto, traiectum ſedit Paludis. Apparet, rationem reddi nominis Boſporus. Titan ſedit, ſ. ſiſſo iſthmo interiecto aperuit tranſitum Paludi, vt deſluere in Pontum poſſet. Sed quis eſt hic Titan, βοοκλόπος. Poſſit aliquis cogitare Herculem, qui Titan vocatur a ſcriptore Orphico, Hymno in ipſum p. 110, 1, qui idem fretum Gaditanum aperuiſſe praedicatur, qui Geryoni boues abduxit ex Erythia. Quid ſi Erythia et illa et haec quae hic memoratur, v. 1046, colonia Phoenicia eſt, idque etiam nomine ſuo (vid. ante §. 2. dicta) indicat? Hoc forte non male: ſed Herculem intelligere Τίτᾶνα βοοκλόπον vix

thas sagittiferos, et Tauros homicidas, (v. 1073) qui tristitia sacra h. e. humanas victimas offerunt Munychiae s. Dianae, et Nomadas, Caspiosque et Macrobiorum (v. 1105) gentem beatam ac portentose longaeuam, aliasque gentes, quas ordinare hodie non licet, perueniunt tandem (v. 1079) ad Oceanum, quem Cronion Pontum vocant, Hyperboreum item et mortuum mare, homines. In hac via et errore interdum exeunt naui (v. 1093) et funibus deligatam a prora ipsi currentes in litore trahunt. Ponamus ipsos versus:

Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μῆρινθ'α βαλόντας,
 Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχαῖς δῶκαν ἐλέσθαι
 Ἑρώων (vid. leg. Ἑρωσιν) τοὶ δ' αἴψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
 Σῦρον ἐπειγόμενοι, σὺν δ' ἔσπετο ποντοπόρος νηῦς.

Add. v. 117. 126. De portata humeris Argonautarum naui mox (§. 4) aliquid dicetur. Ceterum non licet, vt falsus modo sum, ordinare viam, nomina reddere gentibus, fluuiis, lacubus, quae nec peruenerunt forte verā ad poetam, et si etiam vera aliquando fuerunt, situm forte et continentiam olim aetas aboleuit. Expertus hōc est in Scythicis laudatus ante Bayerus, et tentare potest, cui volupe est, in omni fere parte Geographiae. Fabulas se texere, satis indicat poeta, cum praeter Macrobios illos, monstrose felices, in via ista memorat etiam (v. 1140) Ἀρρήκτες αἶδαο πύ-

licet, cum ipse inter Argonautas hos fuerit (vid. v. 116). Itaque probabilius est, Titana hic memoratum esse Apollinem. Hunc Titana indigitat Hymnus Orphicus p. 130, 3. Hic, id est, sol siue Mithras βυκλόπος dictus in sacris Mithriacis apud Porphy. de astro nymphae. p. 119 Barnes. et abactor boum a Firmico de err. profa. relig. p. 413 Gron. ad quem defendendum contra Barthii

accusationem ad Stat. Theb. 1 extr. prolaturus adhibere poterat hunc Orphici scriptoris locum Phil. a Turre Monum. vlt. Antii p. 165. Est enim hic manifeste Τῑτάν βυκλόπος in scripto multum antiquiore. Mercurium βυκλόπον excellentia quadam esse constat, et Titanem a materno genere licet facere: sed Apollini tamen Titani nomen magis proprium.

λας καὶ δῆμον ὀνείρων, *Conuelli nescias inferorum portas et populum somniorum.* Ex fabulosis illis versus septentrionem regionibus (in quibus Scandinavia debet fuisse, si ita nauigatum est) paludibusque tandem vtcunque emerſi, praeteruchuntur Hiberniam (v. 1179: Πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβεν ἱερνίδα¹⁰). Hinc a procella correpti iactantur, neque quisquam illorum per XII dies vbi essent intelligit, donec Lynceus e longinquo Cereris insulam conspicit, vnde rapta est olim a Plutone flores legens Proserpina. (v. 1190) Haec extra columnas Herculis est, (longe diuerſa a Sicilia, cuius deinde fit mentio) Atlanticae forte Platonis pars, quae certe hic ab illo collocata est, Ptolemaei ἀπόσιτος inter Fortunatas prima, nubibus involuta, inaccessa, importuosa, quo nulla navis appellere humana potest. Itaque hinc auertit nauem Aeneas, (v. 1205) ad Circes domum et Lycaeam terram, insulam, (v. 1226) ibi exſcendunt, nec inhumaniter tractantur a Circe; sed mox discedere iubentur, et a vento atque fluctu ad ostium Ternesii (v. 1240) veniunt, appellantque ad columnas Herculis, ἀνὰ τὰς Τερνησοῖο ἐκόμεθα, εἴηλασι δ' ἐκέλευμεν Ἡρακλεῖος.

Ternesius ille, siue *Tartessus* ¹¹⁾ forte fuit in antiquis libris, si non tota illa ora priscam faciem peni-

9) Sed nauigatio illa multo potuit esse facilior, quam nunc est, si fidem habeamus, h. e. si argumentis moueamur, quae afferunt viri docti, nominatim Cl. Dalinus *Histor. Suec. c. 1* praesertim §. 5 pro decrementis marium illius regionis: vnde efficitur, Argonautarum tempore non fuisse tot ibi scopulos, freta, lacunas; sed perpetuum maris et continentem Oceanum, et portuosa forte litora. Cf. Andr. Cellsi *Anmerk. von Verminderung des Wassers in der Ostsee im 5 Th. der Ab-*

handlungen der Schw. Acad. der W. n. 5. Hic inter alia §. 30 p. 36, ante bis mille annos, cum Pytheas Massiliensis haec loca inuiseret, aquam XLV viuis altiore in Suecia fuisse.

10) Hanc esse Hiberniam et soni affinitas suadet, et situs atque fabulosae licet navigationis ratio. Hanc Aristid. Aegyptia. T. 2 p. 555 post med. τὴν μεγάλην νῆσον τὴν ἀντιπέραν Ἰβήρων vocat: in eamque sua aetate nauigatum quotidie a Gadibus, narrat.

11) Quam fluctuant nomina

tus perdidit, Baetis debet esse, a cuius deinde ostio facilis ad Herculis columnas appulsus est. Pernoctant ad Bacchi promuntorium ¹²⁾, Ἀχραις ἀμφ' Ἰσραῖσι Διωνύσοιο ἄνακτος: veniunt deinde in Sardoum mare, ad sinus Latinorum, infulasque Aufonias, Tyrrhenaque litora, Trinacriam, Aetnam, Charybdin, Sirenum Infulam, Corcyram, sinum Ambracium, Cretam, Maleam etc. vt appareat, auctorem carminis in his, quae vulgo nota tum erant, ordinem seruasse, vnde colligas, in aliis etiam eandem legem secutum, vt, quae tum exstarent notitiae, earum rationem haberet. Summa haec est: Argonautae, a Phoenicibus edocti, vel ducibus illis vsi, ex Ponto, qua Bosporum contingit et paludem Maeotida, fluminibus primo aduersis, deinde secundis (vt si aduerso Borysthenes tractam nauim transferrent in Vistulam) perueniunt ad septentrionale mare: hinc post longos variosque labores et difficultates lectis Hiberniae litoribus, ad Hispaniae oram occidentalem et columnas Herculis. Nec solum personatum Orphea fuisse huius nauigationis auctorem, docet illustris locus Diodori Siculi, quem adscribere totum non poenitet de libro 4, 56 p. 300 pr. Τὰ καταλειπόμενα τῆς περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίας προσθήσομεν. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τῶν μεταγενετέρων (ὧν ἐστὶ καὶ Τίμαιος) Φασὶ, τὰς Ἀργοναύτας, μετὰ τὴν τῆ δέραςτος ἀρπαγὴν, πυθομένους, ὑπ' Αἰήτε προκατεilhφθαι ναυσὶ τὸ σῶμα τῆ πόντε, πρᾶξιν ἐπιτελέσασθαι παράδοξον καὶ μνήμης ἀξίαν. ἀναπλεύσαντας γὰρ αὐτὰς διὰ τῆ Ταναΐδος ποταμῆ ἐπὶ τὰς πηγὰς, καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελνύσαντας, καθ' ἑτέρας πάλιν ποταμῆ, τὴν ῥύσιν ἔχοντος εἰς τὸν ὠκεανόν, καταπλεῦσαι πρὸς τὴν θάλασσαν· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων ἐπὶ τὴν δύσιν κο-

Geographica huius etiam terrarum anguli antiqua, notum est. Vid. Cellar. p. 124.

rium, quod *sacrum* simpliciter vocatur, non dixerim: sed illud apparet, qui nunc legunt litora Hispaniae, eos prius ad illud, quam ad Baetis ostia venire.

12) Virum hoc sit promunto-

μισθῆναι, τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων, καὶ πλησίον γενο-
 μένας Γαδαίρων, εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν εἰσπλευταί.
 Addit deinde ἀποδείξεις, demonstrationes, quas ferant,
 harum rerum plures, a nominum quorundam similitu-
 dine et traditionibus antiquis. Haec refert et in me-
 dio relinquit: certe nullo verbo refellit. Scymnum
 antiquum historicum eadem tradidisse, mox videbimus.
 Illud quidem videre mihi videor, antiquiorem esse
 sententiam illam, quae per Herculis columnas reducit
 Argonautas, ideo, quia verior, et eo tempore tradi-
 ta, cum Phoenicum nauigationes et fabulae essent re-
 centiores.

§. 4.

Apollonius breuiore via domum reducit Ar- gonautas.

At Apollonius moderatior videri vult, et cum
 magis magisque obsoleuisset illa memoria, elegit viam
 ille quidem mirificam et ipse, sed multo tamen bre-
 viorem, et uti tum res erat probabiliorem. Ponamus
 etiam hanc, non quod valde ad rem nostram perti-
 neat, sed ut hoc intelligatur certe, ex antiquissima
 traditione Argonautas non qua via venerant in Col-
 chida, sed per ignoratas ante eum diem vias atque
 ambages in Ionium mare rediisse. Ergo fugam ex
 Colchide reditumque in patriam parantibus Argonau-
 tis recordantibusque praedictum sibi a Phineo (2, 423)
 diuersa via reditum, Argus, Tiphys successor (4, 259)
 aliam dicit esse nauigationem, quam Aegyptii sacer-
 dotes ostenderint: illos enim dicere (272) aliquem re-
 gum suorum obiisse armis omnem Asiam et Europam,
 et superesse monimenta (280 γρηγτέες κύρβιας scriptas
 vel pictas columellas) in quibus omnes vel viae vel
 termini notati sint maris et continentis, — esse por-
 ro fluuium, supremum cornu Oceani, nauigabilem,
 Istrum nomine — qui (288) Thracum et Scytharum
 ingressus fines bifariam scindatur, et alias aquas huc

(in Ponto Euxino res agitur) versus mare Ionium (h. e. Graecum, Hellespontum, deinde Aegeum) mittat; alias autem per profundum sinum Siculo mari imminensem (mare Adriaticum) qui Graecorum terrae adiaceat, ubi Achelous exit. Hunc ergo Istrum petunt Apolloniani Argonautae: hac via perueniunt in sinum Adriaticum, qui *Κρονία ἄλς* *Saturnium mare* hic (v. 327) vocatur, quod alluat Italiam, regna Saturno quondam regnata, quod pulchre etiam in veteribus scholiis¹³⁾ adnotatum est. Praeueniunt illos eodem, per aliud in Ponto ostium Istrum ingressi persequentes Medeam Colchi. Ibi in Adria demum interlicitur dolo Abfyrus. Sed reliqua ad nostram disputationem non pertinent, neque tota adeo Apollonii narratio, nisi ad hoc, ut intelligamus, partem hanc fuisse narrationis de Argonautis, ut ita dicamus, essentialem, quae ad ipsum velut corpus illius pertineret, illos non per Hellespontum et Aegeum mare, sed per admirabiles ambages in Thessaliam suam redisse. Placet ad hoc ostendendum adscribere, licet paullo longior sit, locum antiqui interpretis Apollonii ad 4, 283 Οὐδείς δὲ ἰσορεῖ διὰ τέτα (de Istro sermo est) τὰς Ἀργοναύτας εἰς πεπλευμένας εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν, ἔξω Τιμαγῆτε, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος· ὁ μὲν γὰρ Σκύμνος αὐτὰς διὰ Ταναΐδος πεπλευμένας εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἐκείθεν δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐληλυθέναι· καὶ παρεκβολεύεται, ὡς ἄρα ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡπειρον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ σαυρωτήρων ἐκόμισαν τὴν Ἀργῶν, μέχρι δὲ ἐπὶ θάλασσαν παρεγένοντο. Ἡσίοδος δὲ φησι διὰ Φάσιδος αὐτὰς πεπλευμένας. Ἐκαταῖος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἰσορεῖ, μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, ἐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἐπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλῆν, καθ' ὃν καὶ πρότερον· ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἰσορεῖ, καὶ Καλλίμαχος, ὅθεν καὶ τῶν Σκυθῶν τὰς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας

13) Κρονίαν ἄλᾳ τὸν Ἀδρίαν φησὶ, ἐνταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον κατοικήκισα. Longe diversus est

Κρόνιος ille oceanus, qui item Hyperboreus et mortuus, de quo paullo ante vidimus ex Orph. 1079.

μη εὐρεῖν τὰς Ἀργοναύτας κ. τ. λ. Secundum haec igitur in via Argonautis, quam descripsimus, assignanda Timageten secutus est Apollonius. Scymnus per Tanain in Oceanum illos deduxit, et hinc in mediterraneum, (quae Orphica etiam longior fuerit nauigatio) et illud per excursum memorauit, ipsos in continentem delatos hastis s. vectibus impositam nauem portasse, donec ad aquam peruenissent: Hesiodus per Phalin nauigasse illos ait: Hecataeus illum refellens negauit in mare (septentrionale) exonerari Phalin, ac de Tanai quoque negauit, sed redisse, qua via venerant, idemque Sophocles et Callimachus dixere ¹⁴⁾, inde esse, quod illi Scytharum, qui in Adriam nauigarint, Argonautas non inuenerint. Itaque secundum hos tamen Scythae (quo nomine hic Colchos etiam venire apparet) per Istrum venere in Adriam. Nauigationem porro illam Argonautarum ex Ponto per Istrum in Adriam non simpliciter damnare audet ipse Strabo (1 p. 31 extr.) τὰ δὲ ἐκ ἀπιθάνως ἐδ' αἰτίαις λέγοντες. Quamquam deinde (p. 39, 30) communem antiquorum errorem vocat, qui putarint esse cognominem Istro fluuium, et ab illo velut scissum, qui in Adriam influat, a quo Istrorum gens (hod. Histria) nomen acceperit, per quem Iason e Colchis redierit. Diodorus Siculus, qui illum Orphicum reditum, ut modo vidimus, non refellit, bene rationem, de qua nunc agimus, ἐκ ἀναξέλεγκτον (sine refutatione) praetermittendam sibi ait, et ostendit, Istri illius Adriatici fontes non ultra XL stadia a mari abesse. Ceterum naus Argonautarum humeris portatae mentio etiam apud Pindarum Pyth. 4, 44 ex persona Medae Δώδεκα δὲ πρότερον ἡμέρας ἐξ ὠκεανῶ (de mediterraneo mari) Φέρομεν νῶτων ὑπὲρ γαλας ἐρήμων εἰνάλιον ὄρου.

14) Eandem fuisse Homeri sententiam caue colligas ex Od. M, 70, ubi in reditu ab Aeete petras periculi plenas transisse dici-

tur Argo: nam illae Homeri πλεγματὰ non sunt Ponticae Symplegades, verum inter Italiam Siciliamque.

Quod ita explicat scholion vetus ad v. 15 *Εἰς τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται ἔφερον διὰ Λιβύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὴν, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν Θάλασσαν.* Sed late enarrat et exornat Apollo. 4, 1375 seq. Hic non minus, quam Orphicorum auctor v. 1344 Syrticas illas difficultates refert ad reditum, cum procella reiicerentur e sinu Ambracio. Sed Herodotus 4, 179 illud contigisse ait, antequam soluerent versus Colchida, cum Iason oraculi Delphici consulendi causa circa Maleam veheretur. Illud vndique apparet, de fabulis Argonautarum forte ipsis non satis inter se consentientibus, vno fortius mentiente aliis, diuersa arripuisse scriptores diuersos, manente tantum illa velut substantia, vel essentia, in qua consentiunt vniuersi. Sic diuersa est fabula Pisandri apud Zosimum 5, 29, vbi aduerso Istri ostio euectam quousque potuit, ac deinde machinis impositam Argo dicuntur via quadringentorum stadiorum ex Istro in mare ad Thessalorum litora traduxisse. Illud quidem videtur ipsum quoque in fundo illo fabulae Argonauticae fuisse, portatam interdum humeris, machinisue promotam navim. Ac sane antiquos mores reputanti non plane absurdum debet videri, promotam machinis, vel quod ex Scymno repetentem Apollonii scholiastem modo vidimus, portatam *ἐπὶ σφυρωτήρων* 15) Argo nauim. Quantum ad alia exempla antiquorum Graecorum, Thucydide non vtor sciens. Quas enim ille memorat (3, 15. 3, 81 et 4, 8) translatas per Isthmum naves, in iis *ὅλοι*, machinae forte operosae, et aliae praeter vectores manus adhibitae: quamquam quis coegerit poetam illas memorare, si forte etiam Argonautae sint vsi? Sed potius tamen, et ad rem nostram accommodatius est, vt Strabonem audiamus (2 p. 341 extr. seq.) Memorat ille in vicinia Maeotidos pa-

15) Hoc nomen Homericum
 IL. K, 153 varie interpretantur.
 Conf. viri docti ad Thucyd. 2, 4,

p. 106, 76 Duk. de *σφυράτω*. Hic
 esse hastilia, perticas, vectes, quarum
 ope portari onus possit, apparet.

ludis ac Bospori Achaeos et Heniochos: hos pro Argonautarum posteris haberi narrat: tum naues illis esse refert leues, viginti ad triginta hominum capaces, quas καμάρες vocent. Harum nunc classes faciunt, ut pergit, quibus vel naues aliorum vel litora infestent, nunc ἀναθήμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὰς δρυμὰς — καταφέρουσι δὲ πάλιν, ὅταν ᾖ καιρὸς τῇ πλεῖν. τὸ δὲ αὐτὸ ποιεῖσι καὶ ἐν τῇ ἁλλοτρίᾳ κ. τ. λ. Habemus posteros Argonautarum, qui, prout opus est, suam nauim humeris portant et deducunt. Si dicas: At hae sunt nauculae (non dissimiles forte eorum linterium, quibus vtuntur tali ratione Americani hodie) viginti, summum triginta hominum capaces; Argonautae plures. At ego non magis numerum ¹⁶⁾ Argonautarum, aut vnā modo nauim ¹⁷⁾ defendo, quam loquacem carinam, et portenta caetera. Illud modo quaeritur, Sitne plane absurdum, homines aliquot Graecos, a Phoenicibus instructos, per varias aerumnas ex palude Maeotide, aduerso Borysthene translata humeris an plaustris, cylindris, rotis, naui vna, aut pluribus peruenisse tandem ad flumen, cuius secundo agmine in Oceanum, quem hodie Orientalem vocamus, in litora Germaniae septentrionalia delati sint. Nam historicum quiddam, et veluti corpus subesse Argonauticis non minus quam Troianis fabulis, sapientissimi homines senserunt, qua de re deinde aliquid dicetur.

§. 5.

Sinistra circa Africam nauigatio, vel illi contraria ab Erythraeo mari ad columnas nec ipsa improbabilis est.

Ista quidem satis expedita forte videbuntur. Sed non maioris operae est, alteram circa extremum au-

¹⁶⁾ Hic diuersus memoratur. Diodorus Sic. 4, 41 quinquaginta fuisse refert, quem numerum ha-

bet etiam Val. Flaccus: in Orphicis sunt LII, apud Apollonium LIV.

¹⁷⁾ Euseb. Par. ad Dionys.

strale promuntorium navigationem, et fidem ea de re Herodoti, defendere. Otium hic nobis praestitutus erat Pe. Daniel Huetius, si in publicam lucem prolatum esset opus, quod a se scriptum ait in Commentario de rebus suis (p. 143) de navigationibus Salomonis: inceptum modo fatetur alio loco (Hist. du Commerce et de la Navigation pr.) sed extra dubitationem ibi a se constitutum ait, Caput Bonae Spei Salomonis aetate cognitum esse, saepeque frequentatum et superatum ab eo inde tempore et aliquamdiu post a Phoenicibus. Suspiciari aliquis posset, ναυτικὸν fuisse promissum, quod forte Bocharti praeceptoris et amici area et pluteis confusus dederit: sed senex, non tentatum a se tale opus, sed perfectum, scripsit. Porro non ausus est ipse Bochartus, circumnavigatam esse Africam, defendere: nihil, quod mihi constet, de hoc argumento scriptum reliquit Huetius. Nos quosdam per gradus incedamus, et quantum eius fieri poterit caute, ne vel temere singamus, credamusue, quod nusquam est, vel fidem bonis viris, optimis certe viro Herodoto, sine causa idonea negemus. Ac primo illud est ab laudato nobis aliquoties, qui nunquam satis laudari potest, Bocharto productis idoneis ex antiquitate testibus extra dubitationem positum, latus et litus occidentale Africae a freto inde, bonam partem, coloniis Phoenicum fuisse occupatum, quas hic recensere nihil attinet. Satis potest esse hic laudasse Strabonem (l. 1 p. 33, 23 it. l. 3 p. 103 seq.) Deinde hic meminerimus eorum, quae in ipso ingressu huius disputationis dicta sunt de toto orbe terrarum ex antiquissimorum sententia circumfluo. Addamus hic de Africa ipsa primo Homeri, Geographorum etiam principis, sententiam. Hic (Od. A, 23) Aethiopas (homines ad austrum remotos a Graecis eosdemque Atlantici maris accolae) ita describit ex-

687 ἰσορρεῖ Χάραξ τὰς Ἀργοναύ- πλοίοις εἰσπλεῦσθαι τὸν Εὐξείνιον
 τας ὃ μὲν νηὶ, ἀλλὰ πολλοῖς π. τ. λ.

R r

tremos hominum, qui bifariam diuisi sunt, alii versus occidentem solem habitantes, alii versus orientem: Οἱ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν ὑπὸ ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. * Grammaticorum de hoc loco disputationes, a Strabone (lib. 1 p. 21) memoratae nihil habent melius, quam notum fuisse Homero latus vtrumque Africae, etiam qua valde in meridiem vergit. Addit Strabo (p. 22, 33) quod vehementer ad totam disputationem nostram pertinet, Πάντες οἱ παραπλεύσαντες τῷ ὠκεανῷ τὴν Λιβύην, οἷτε ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς καὶ οἱ ἀπὸ τῶν σελῶν, μέχρι ποσὲ προσελθόντες, εἴτα ἀνέστρεψαν, ὑπὸ πολλῶν ἀτοπιῶν καλυμμένοι· ὥστε καὶ πῖσιν κατέλειπον τοῖς πολλοῖς, ὥς τὸ μεταξὺ διείργετο ἰσθμῷ. Καὶ μὴν σύρρεας ἢ πᾶσα Ἀτλαντικὴ θάλασσα, καὶ μάλιστα ἢ κατὰ μεσημβρίαν. ἅπαντες δὲ εἴτοι τὰ τελευταῖα χωρία, ἐφ' ἃ πλέοντες ἦλθον, Αἰθιοπικὰ προηγόρευσαν κ. τ. λ. Qui litora Africae in Oceano legunt tum a rubro mari, tum a columnis inde profecti, ii aliquousque prouecti cum essent, incommodis pluribus impediti cursum relegerunt: itaque fidem fecerunt vulgo, isthmum inter vtrumque litus intercedere (qui impediat, quo minus circumnavigari Africa, et ab orientali eius litore transiri ad occidentale possit, vel contra). Atqui confluit et continuum est mare omne Atlanticum, et maxime quod est ad meridiem. Ceterum hi omnes, qui vtramque ad oram nauigarunt, extremas regiones, ad quas peruenere, Aethiopias dixerunt: ea nempe ratione, qua Celtas et Scythas et Indos vocabant, qui ad occidentem et septentrionem et orientem, incogniti sibi populi, habitarent. Recte igitur secundum haec Aethiopas bifariam habitare dixerit Homerus ad orientem et ad occidentem. Haec Strabo. Est et alius locus Homeri (Od. Δ, 81) de Menelai erroribus, ad quem explicandum adhibent Grammatici apud eundem Strabonem (l. 1 p. 16 pr.) τὸν περίπλεον τὸν διὰ Γαδείρων μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, nauigationem ex Nilo per mediterraneum et Gades sinistrorsum vsque ad Indiam, cui octo annos

assignet Poeta: et negat Strabo illum περίπλεον esse αἰώνιον, quamquam nec opus illo putat ad defendendum poetam. Antiquos auctores secutus, credo, Aristides (in Aegyp̄tia. To. 2 p. 354 post. med.) Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, inquit, Διζύην καὶ Αἴγυπτον χαβρόνητον ποιεῖ. Ad ipsas historias, et quae facta esse ab historicis dicuntur, veniendum est. Hic antiquitatis et fidei causa, humanae etiam, qua historiarum continetur veritas, primae debentur libris Hebraeorum sacris. Potuerunt certe Salomonis et Tyrionum naues (de quibus 1 Reg. 10 v. 22 et 2 Par. 9, 21) intra tres annos commode vel soluere e Rubri maris portu, et superata Africa Tyrum adire, vel cursum retro legentes e Tyro nauigare in portum Idumeae. Repetiit non pari successu nauigationem Iosaphatus, de quo ipsa verba ponemus (2 Par. 20, 36.) Societatem iniit cum Achazia Iosaphatus לעשר אניות ללכר. Si חרשיש est Tartessus, de quo non valde dubitant post Bochartum homines eruditi, et tu securos nos facis, Michaelis, Vir Clarissime; si Etziongeber est in intimo sinu Arabico: quid planius est sententia huius loci, paratam a duobus regibus classem, quae Tartessum iret: naues eas porro aedificatas in portu Etziongeber? Ex quo illud consequens est, vt ea classis vel per Neronis fossam intrare Nilum, et per hunc mare internum debuerit (qua de re magna dubitandi vel negandi potius causa est Herod. 2, 158) vel circumnauigare Africam. Superest, vt aliquis tui similis, sed vbi est tui similis? relinquatur ergo, vt tu, qui nuper suis ex latibulis produxisti Troglodytas, et Ophiram vindicasti felici Arabiae, Idumeae suae Phoenices, scrupulum removeas, e loco 1 Reg. 22, 49 exorientem, qui parallelus illi, in quo versamur, videtur, vbi parasse dicitur Iosaphatus לעשר אניות חרשיש ללכר, naues Tharlis ituras Ophiram. An dicemus, illas obiter in itu, vel in reditu, dum litora legunt Arabiae, Ophiram adisse?

Haec tu, Vir Cl., si videtur, constitues. Proxime memorandi erant Hannonis illius antiqui et Scylacis commentarii, si, qui hodie exstant sub his nominibus libelli, illorum hominum essent, quorum mentionem faciunt antiqui; certe eam nauigationem describerent, de qua nobis sermo est¹⁸⁾. Verum cum alia omnia Dodwellianae disputationes, quin perfunctoria quoque ipsorum opusculorum inspectio doceat: videndum est, ecquid fidei hic mereatur Herodotus, et quos ille auctores habuit¹⁹⁾.

§. 6.

Herodoti narratio proponitur et examinatur.

Ante vero quam ipsius narrationem audiamus, illud cogitandum est, qui aequi iudices volunt esse, quod vulgo fabularum non minus quam historiae pater audit, hoc non esse a vanitate quadam ipsius viri, sed potius ab exacta historicae rationis, quam ille veram putabat, quamque nemo iure reprehendat, observatione. Propositum viro fuit, non modo, quae gentes tum orbem terrarum habebant, inspicere co-

18) De Hannone breuiter Plin. 2, 67 Hanno, Carthaginiensis potentia florente, circumuectus a Gadibus ad finem Arabiae, nauigationem eam prodidit scripto. Derisus passim Hannonis periplus propter τερατολογίας, vid. Dodwelli Diff. §. 10. Sed nescio, an hoc ipsum, circumnauigatam Africam, quisquam riserit. Qui hodie exstat Periplus, quemque verum et antiquiorem ipso Homero iudicat If. Vossius ad Melam 3, 9 p. 594 in illum conuenit, quod Mela dicit, Hanno Carthaginiensis exploratum missus a suis, cum per Oceani osium exisset, magnam

partem eius circumuectus, non se mare, sed commeatum defecisse memoratu retulerat. Meminerimus etiam hic, si qua etiam detecta sint hac nauigatione, interesse sua putasse Poenos, ne in vulgus ea exirent.

19) Nondum videre mihi contigit librum, *Antigüedad marítima de la Republica de Cartago con el Periplo de su General Hannon, traducido del Griego e ilustrado por Pedro Rodríguez Campomanes* etc. Madrid 1756, 8-pag. 300, de quo refertur *Mem. de Trev.* Aout 1757 p. 405 seq.

ram, et quid cognouisset in notitiam suorum civium et posterorum perferre, sed praeterea cum fide memorare, quid vnaquaeque gens, hoc est, quid viri sapientes, sacerdotes praesertim vniuscuiusque gentis, suis de originibus et rebus sibi retulissent: qua in re diligenter sibi cauere solet, ne pro compertis tradere videatur, quae aliena fide refert, ne ipse credere, quae sint incredibilia. Qua quidem cautione illud perfecit, uti, si quid cum asseueratione dicat, fides ei tanto minus negari debeat temere. Sed passim defenditur et merito suo Herodotus hodie. Narrationem ipsam videamus, et vtrum aliquid indignum fide habeat? In breui totius terrarum orbis descriptione, et comparatione magnarum trium illius partium, Africae, Asiae, Europae (4, 42) ponit illud, quod supra iam citauimus (§. 1.) et quam vim habeat, declarauimus, *Λιβύη δημοῖ ἐωυτὴν εἶσα περίβρυτος*. Addit, hanc illius conditionem primum, quos ipse norit, demonstrasse Neconem Aegypti regem. Diserte, asseuerate ait, *Νεκὸν τῷ Αἰγύπτου βασιλέως πρώτῃ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, παταδέξαντος*. Subiiciamus etiam quae sequuntur, cum valde ad rem nostram pertineant, *ὃς ἐπεὶ τὴν διώρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων, τὴν ἐκ τῷ Νεῖλῳ ἔχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον, ἀπέπεμψε Φοίνικας ἄνδρας πλοίοισι, ἐντειλάμενος εἰς τὸ ὅπως δι' Ἡρακλείων πηλῶν ἐκπλέειν* ²⁰⁾ *ἕως ἐς τὴν βορρῆν θάλασσαν καὶ ἔτω ἐς Αἴγυπτον ἀπικνέεσθαι*. Relicta fossa, (conf. Herod. 2, 158) quam a Nilo ad Arabicum sinum ducere coeperat, misit homines (piscium instar, quos magna in veneratione habent, mari aduertos, nautas velut a natura, verbo) Phoenices nauibus, (emenfuros scilicet sinum Arabicum, quantus est, dextrum litus legentes Africae) iubens, retro (non qua venerant, per sinum Arabi-

20) Displicebat aliquando hoc verbum, quod habent libri omnes, cum *ἐκπλέειν* requirere sententia videretur. Sed forte Herodotus

illam a columna navigationem vt nouae expeditionis initium cogitauit, quod illo verbo commodè exprimitur.

cum, sed circumnavigata scilicet tota Africa) per columnas Herculeas enavigare ad mare vsque boreale (h. e. mediterraneum, quæ a septentrione Aegyptum alluit et sic in Aegyptum reuerti. Quid igitur Phoenices? Faciunt scilicet, quod rex iubet, cuius tum in ditione erant: soluentes e rubro mari proprie dicto, nauigant oceanum meridionalem. Cum auctumnus incideret, appullis nauibus sementem faciunt iis locis Libyæ, vbi cum maxime versarentur, et ibi expectant messem, qua facta, cum frumentis nauigarunt. Transactis ita duobus annis, tertio anno flexu circa Herculeas columnas facto in Aegyptum redeunt. Hoc enim volunt Graeca: *Ὁρμηθέντες ὧν οἱ Φοίνικες ἐκ τῆς θρυθρῆς θαλάσσης, ἔπλεον τὴν νοτίην θάλασσαν. ὅπως δὲ γένοιτο Φθινόπωρον, προσχόντες αὖ σπείρεσκον τὴν γῆν ἵνα ἐκάστοτε τῆς Λιβύης πλέοντες γένοιατο, καὶ μένεσκον τὸν ἀμητόν. Θερίταντες δ' αὖ τὸν σῖτον ἔπλεον· ὥστε δύο ἐτέων διεξελθόντων, τρίτῳ ἔτει κάψαντες Ἡρακλήϊας τῆς λας ἀπίκοντο ἐς Αἴγυπτον.* Sequitur nunc apud Herodotum illud, quod eo magis ad fidem illi conciliandam facit, quo minus ipsi sphaericae doctrinae, quam vocamus, rationes fuisse cognitæ, apparet, quibus illud, quod referebant Phoenices, plane congruit. Sic nempe pergit Pater historiae Graecæ, *Καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν ἑπιστά, ἄλλῳ δὲ οὐκ ἔγω, ὡς περιπλώοντες τὴν Λιβύην, τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά.* Dixerunt, inquit, illi nautæ, quæ mihi credibilia non videntur, sed forte alii cuiquam videantur, se in ipso anfractu Libyæ solem habuisse dextrum. Si imbutus fuisset elementis Sphaericae Herodotus, hoc ipsum habiturus erat argumentum verae narrationis, cum in zona temperata australi occidentem respicientibus sol necessario dexter esse debeat, vt nobis necessario sinister est. Haec fingi profecto tum non poterant. Facilius erat terræ motum diurnum pariter atque annuum circa solem coniectura adsequi, quam diuinare, imum Africae promuntorium esse vltra zonam torridam. Quæ de Periscis, Heteroscis, Amphiscis, Alciis de-

nique disputarunt Geographi, nec Herodoto cognita erant, nedum his, a quibus de illa Phoenicum navigatione cognouerat. Poterat ille in Elephantine vrbe, quo se progressum memorat (2, 29) ipso solstitii die solem dextrum h. e. vmbram versus meridiem proiectam aliquantum videre. Sed vitandi forte aestus causa brumae tempus ad eam excursionem delegerat. Nec de illo Syenae miraculo, vmbra carentis et habentis puteum vndique illustratum, solstitii confecti die, (de quo Strabo l. 17 p. 562, 20 et Plin. 2, 75) obseruatum erat prodente Herodoto, quod ille memorare nunquam erat intermissurus, qui nempe nec Thaletis, viri genere ²¹⁾ Phoenicis inuentorum quidquam inaudisset, praeter illam praedictam ab ipso eclipsin ²²⁾. Sic est, AA. olim fuit coelum, et tota rerum natura: sed certis modo temporibus atque locis existunt curiosi obseruatores et ratiocinatores boni causarum atque effectuum. Maneat hoc, quod fidem Phoenicum suspectam facit Herodoto, illud ipsum nobis eam confirmat. Neque illa vel dubitatio vel suspicio mouit Herodotum, vt totam rem in dubium vocaret. Sic enim asseuerate claudit illam narrationem, Οὕτω μὲν αὕτη (Λιβύη) ἐγνώσθη πρῶτον.

Plane confirmat haec altera narratio, quam a Carthaginensibus acceptam repetit (1, 43) quamque

21) Sic Herod. 1, 170 τὸ ἀνέκαθεν γένος εὐντος Φοίνικος. in quo frustra illum malignitatis posulat malignus ipse in Herodotum Plutarchus.

22) Plura forte sciremus hodie de hoc genere obseruationum, si ad nos peruenisset liber Polybii περὶ τῆς περὶ τὸν ἰσημεριὸν οἰκήσεως, de quo Fabr. B. G. 3, 50, 8 p. 763. In hoc libro illud fuisse videtur, quod reprehendit Possidonius apud Strabon. l. 2 p. 67,

το τὴν ὑπὸ τῷ ἰσημεριῷ οἰκῆσιν ὑψηλοτάτην. Quid si ille iam obseruauit, quod ratione collegit de figura telluris Newtonus, confirmarunt terrarum coelique mensores nuperi. Fidem in talibus Polybii augent, quae de suis ipse peregrinationibus refert l. 5 p. 251, D vbi memorat suam πλάνην τὴν κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν. ἔτι δὲ Γαλατίαν καὶ τὴν ἔξωθεν ταύταις ταῖς χώραις συγκαύσαν θάλατταν.

in pauciora verba contractam hic referemus: Setaspes de Achaemenidarum gente poenae causa iussus fuerat a Xerxe contraria illi, quam modo vidimus, navigatione, ex Aegyptio portu maris mediterranei circumvectus omnem Africam, in Arabicum sinum redire. Ille euectus ultra columnas et Syloëntis promuntorium, difficultatibus deinde deterritus retroëgit cursum, redit ad Xerxem, mentitur nauim non ultra progredi potuisse, τὸ πλοῖον τὸ πρῶτον εἶ δυνατόν ἔτι εἶναι προβαλύνειν. Xerxes, qui intelligeret, illum non dicere vera, in crucem agit hominem, veteremque ab illo poenam exigit. Sic interpretor verba, καὶ οἱ συγγινώσκουσιν λέγειν ἀληθῆα, obscuriuscula ob negantis particulae transpositionem, quae ita cohaerent, συγγινώσκουσιν οἱ, καὶ λέγειν ἀληθῆα. Mitis alioquin ingenii rex non videtur saeuiturus fuisse in amitae suae filium, cui illius rogatu sub magni et memorabilis facinoris conditione, poenam stupratae per vim virginis nobilissimae, remiserat. Sed nempe cognouerat Xerxes de illo Phoenicum sub Necone Periplo; ignauum hominem, qui plus auderet in libidine, quam in facinore honesto et memorabili, poenae iustae reddendum decreuit. Sapientiae antiquae pars, magna potentium hominum peccata expiare difficilibus ausis, sed vtilibus et honestis. Nos iam hoc agamus. Sciebat Xerxes, circumnavigari posse Africam anfractu e columnis Herculis sinistro, quia circumnavigata erat flexu dextro e rubro mari, atque ideo sibi imponi a Setaspe non patitur.

§. 7.

Refelluntur obiectiones.

Sed imponit nobis Herodotus: parum aberat, quin ita putarem; deceptum quidem certe virum credebam, qui viderem, tam constanter a Strabone praefertim magna parte libri secundi refelli Eudoxi Cyziceni et Ephori, et Pythae adeo atque Euemeri Ber-

gaei Periplos, et de rebus illis narrationes: idemque fieri passim ab aliis: atque cum explicari nihil viderem a Geographis vltra Atlantem, summum vltra illud Hesperion ceras, quod cum capite h. e. promuntorio viridi comparant: Igitur nec mouebant valde, quae Plinius tradit (2, 67) praeter illud, quod de Hannone paullo ante retulimus, *In Arabico sinu res gerente C. Caesare Augusti filio, signa navium ex Hispaniensibus naufragiis feruntur agnita* — *Praeterea Nepos Cornelius auctor est, Eudoxum quandam sua aetate, cum Lathurum regem fugeret, Arabico sinu egressum Gades usque peruectum: multoque ante eum Caelius Antipater, vidisse se qui nauigasset ex Hispania in Aethiopiam commercii gratia.* Illud de Eudoxo copiose narrat Strabo l. 2 p. 67 ex Posidonio. Eadem aut similia Mela habet (3, 9) in quem dum observationes scribit Vossius, simpliciter fabulis adnumerat, quidquid de circumnavigato Capite Bonae Spei apud antiquos legitur. Et meministi, Hollmanne, Vir Clarissime, cum vno aut altero abhinc anno in hoc ipso loco in illam quaestionem incideremus, te adferre Herodotum, me Strabone et omni Geographorum choro laudato, in dubium vocare fidem non Herodoti quidem, sed quos ille auctores habuisset. Verum enim vero, cum, quod in ingressu huius commentarii dicebam, illa de Electro disputatio hoc me docuisset aperte, navigationes Phoenicum in septentrionem Homericis temporibus frequentes, postea vero intermissas fuisse: ea ipsa re admonitus cogitare coepi, hoc forte totum de navigationibus veterum patere latius, et posse tum Argonautarum fabulam, hoc est, illius quasi fundum, tum Herodoteas de circumnavigata Africa narrationes, aliquid et lucis et firmamenti ex eadem observatione accipere. Quo igitur argumento constat, falsam esse Herodoteam narrationem? Tria fere esse video, quae obiciantur: certe, quae ego non diu est, cum illi solebam opponere, posteriorum historicorum et fide

dignorum de ea re silentium, rei ipsius difficultatem, vanitatem et mentiendi libidinem Phoenicibus praeter ceteros obiectam. Primo igitur non est, aiunt, vero simile, intermissam esse nauigationem, si coepta esset; perisse notitiam rei, non adhibitam esse a Geographis, ne rationem quidem eius in tabulis habitam. Legit Herodotum Strabo non minus quam nos hodie: sesqui mille annis Herodoto et rebus ab eo narratis fuit quam nos, propior. Ergo et de scriptore, et de rebus melius iudicare, quam nos hodie, potuit. Sed quid iudicauit? nihil, quod meminerim, contra fidem Herodoti. Verum, cum suo tempore et diu ante, nemo illas Africae partes fide dignus homo inspersisset, descripsisset; non putauit hanc esse operis sui materiam: tacuit, ignota esse, silentio indicauit: probaturus et defensurus fidem Herodoti haud cunctanter, si experimenta post facta illi innotuissent, nedum, si nunc videret reduces quotidie ab illo Periplo gentium plurium nautas. Si iam idonea possit ratio reddi intermissae nauigationis, abolitaeque pene illius memoriae, quid est, cur fidem negemus viro alias veraci, cui debemus, quae scimus de antiquis factis, pene omnia? cuius haec ipsa narratio cum rerum natura, et his quae manibus hodie tenentur, plane convenit. Eam vero rationem iam tertio abhinc anno (1753. 3 Febr. Comm. To. 3 p. 89) cum de electro apud vos AA. disputarem, reddidisse mihi videor. Iidem, breuiter repetam, Phoenices, de quibus hic nobis sermo est, a septentrionibus attulere *κακοίτερον* s. stannum et electrum, res qua aetate ipsi florebant, notas, post, cum nauigare illi desissent, paullatim ex usu et memoria adeo hominum abolitas, donec Romanorum expeditionibus paullatim reuocarentur. Nauigatio illa, de qua nunc agimus, Neconis iussu suscepta est sub ipsum finem florentis Phoenicum conditionis, nec frequentata forte, quod non responderet lucrum impensae temporis atque laborum: post interitum deinde potentiae illius, et regna exorta

mercatoriae reipublicae inimica, omnino atque penitus intermissa est: ut magis mirandum sit, seruata illam veterem et vnicam forte ab Herodoto rei memoriam, quam aliam illius mentionem omnem intercidisse. Quod est de difficultate talis navigationis non ego illam negauerim. Agnouit Xerxes, esse illam tantam, ut non iniuste ea extremum supplicium, crux, redimatur: Setaesper tantam putauit, ut redire cum periculo capitis sui domum mallet, quam illam conari absolueret. Fecit, ut modo dicebam, ipsa difficultas, ut experimentum sub Necone factum non vellent lucri sui causa Phoenices repetere: homines, qui per maria omnia, periculaque quaerere diuitias non dubitabant. Sed quidquam eam navigationem habere, quod rerum naturae repugnet, atque ideo credi non possit, nemo, qui pensi quid dicat, habeat, affirmaverit. Illi inter litus legendum quotidiani appulsus et exscensionum, illa tempora itineri impensa, illa durities hominum, illa in victu simplicitas, illi labores remigandi, quos nemo neque dux neque socius recusaret, illa nugarum h. e. otiosorum corporum absentia, et quidquid in tali re considerandum est; in eo conveniunt omnia, ut absurdum aut repugnans quidquam non facilius hic, quam in scirpo nodum inuenias. Itaque Strabonem audiuius nihil hic ἀδύνατον, nihil quod fieri non possit, inuenientem. Obiectam Phoenicibus mentiendi libidinem, non est, quod negemus: Φοινικικὸν ψεῦσμα in prouerbio fuisse, Aristidae (Aegyptia. To. 2 p. 356 pr.) facile credimus. Inuitantur peregrinatores ad strenue mentiendum a studio vulgi paradoxa audire cupientis. Aristoteles (apud Athenaeum 1, 6) memorat, qui δημηγορῶντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τὰς ἐν τῇ Φάσιδος ἢ Βορυσθένης καταπλέουσας, qui fabularum audiendarum studio totos dies in populo versentur, audiendorum portentorum causa ab his, qui a Phaside vel Borysthenes redeunt. Habuisse Phoenices causas mentiendi eaque ipsa ratione arcendi suis

a praefepibus aemulos, vltro' agnoscimus. Itaque facile credimus Straboni 3, p. 117 vulgatam studio a Phoenicibus famam de columnis Herculis sui s. Tyrii et fine terrarum, vltra quem nihil sit, διαβοηθήσαντες παρεσκαύσαν, ὡς τῶν εἶναι καὶ γῆς καὶ θαλάττης τὸ πέρας. Nec valde mihi dubium est, illam de Atlantica Platonis (in Timaeo p. 525, c. it. Critia p. 559, d) fabulam a Phoenicibus primum excogitatam, qui ita vellent a navigationibus extra columnas abstertere alios. Submersae sunt, aiebant, felices, de quibus audistis, terrae, lutum madidum et palus immeabilis est extra columnas etc. Νῦν ἄπορον, καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τῆς πελάγος, πληρῆς καταβραχέος (malim καταβραχέος) ἀμφοτέρων ὄντος. Non dubitat Appianus Ibericor. s. rerum Hispanicarum principio, frequentes fuisse Phoenicum in occidentalia ac borealia Iberiae litora nauigationes, colonias in iis constitutas plures; cum idem neget Romanos aut parentes Romanis populos illum oceanum nauigasse aut nauigare, nisi quod aestu maris adiuuante in Britanniam (e Gallia) traiciant. Redimus ad nautarum, qui iidem mercatores, mendacia. Quis hodie μυσηριοκυψίας mercatorum non valde antiquas de rebus, quae inter nos iam vulgares sunt, de spermate ceti, de coccinella, de sego, de Thea ipsa ne dicam, ignorat? Mentiantur igitur Phoenices: an ideo nihil plane veri ab vlllo Phoenice potuit exspectari? An Aegyptii et Persae, a quibus res Phoenicum accepit Herodotus, nihil veri potuere dicere? An ideo, quod in Mandeuillii et aliis id genus itinerariis monstrosa quaedam narrantur, quod antiqui Graeculi, quorum commenta refert Plinius, multa de portentosis populorum quorundam formis mentiti sunt, fidem omnem iis abnegamus eorum etiam, quae fieri posse, quae ita se habere, hodie plena fide nouimus? Quod de dissensionibus historicorum sapienter monet Strabo, quo libenter in hac disputatione vtimur, illud vel maxime ad fabulas historiis admixtas transferendum est (lib. 1 p. 13 ex-

tr.) Οὐτ' εἰ μὴ συμφωνῶσιν οἱ τὴν ἱστορίαν τῶν τόπων δια-
 δίδόντες, εὐθὺς ἐκβάλλειν δεῖ τὴν σύμπεσαν ἱστορίαν, ἀλλ'
 ἔσθ' ὅτε καὶ πισῶσθαι τὸ καθόλου μᾶλλον ἐστὶν κ. τ. λ.
 Non, si parum consentiunt, si fallā quaedam admi-
 scent, qui notitiam locorum tradidere, statim eiicere
 omnem historiam oportet: sed est, vbi tanto magis
 firmare fidem vniuersae rei licet. Quantae sunt dis-
 fensiones in relationibus de mari Caspio, et illius de-
 lineationibus? quantae de continentia vel Oceani vel
 terrarum circa axem borealem? An ideo omnis fabu-
 losa peregrinatorum ac nautarum historia?

§. 8.

*Fabula de Argonautis fundum tamen habet
 historicum.*

Quin licet hoc ipsum per vestram AA. sapientiam
 atque animi aequitatem ad fabulas quoque poetarum
 applicare, ad res Troicas, et quod proxime ad hanc
 ipsam disputationem pertinet, ad Argonautas. Nisi
 fundum habuisset historicum Ilias, nunquam gentes
 non nimis ab aetate Homeri remotae illum arbitrum
 suarum de finibus controuerfiarum, testem sui generis,
 cognitorem iuris sui adsciuiſſent. Argonautarum ex-
 peditionem non totam esse confictam, vel vestigia hi-
 storica apud Strabonem (lib. 1 p. 31) ne de Apollo-
 nio Rhodio dicam, qui venari hoc genus obseruatione-
 nes historicas videtur, satis declarant. Et quam ipsa
 Argonautici carminis, quod Orphei nomen habet, et
 librorum Apollonii dissensio comparisonem ad histo-
 riam et Geographiam habeat; paullo ante indicatum
 est. Neque vero illud in iudicio antiquissimae histo-
 riae et geographiae mythicae non diligenter tenen-
 dum est, quod ipsum quoque praeclare animaduer-
 sum ab eodem Strabone (l. 1, p. 41, 21) melius non-
 nunquam esse causam coniicere in mutationes locorum,
 quam in ignorantiam scriptorum vel mendacia, βέλ-
 τιον αἰτιῶσθαι μεταβολὴν, ἢ ἀγνοίαν ἢ κατάψευσιν τῶν το-

παν κατὰ τὸ μυθῶδες. Cui praecepto fidem faciunt tot mutationes insignes orbis habitabilis, quae ibi commemorantur, et quarum plures ab eo inde tempore similes accidisse partim nouimus, partim rebus necessariis colligimus, partim signis quibusdam suspicamur merito. Verissimum historia teste, quod pulchre obseruat Aristot. Meteorol. 1, 14, 1 Οὐκ αἰεὶ οἱ αὐτοὶ τόποι τῆς γῆς εἰ ἐνυγροὶ εἰσιν, ἔτε ξηροὶ, ἀλλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς τῶν ποταμῶν γενέσεις, καὶ τὰς ἀπολείψεις, διὸ καὶ τὰ περὶ τὴν ἔκπειρον μεταβάλλει καὶ τὴν θάλατταν. καὶ ἐκ αἰεὶ τὰ μὲν γῆ, τὰ δὲ θάλαττα διατελεῖ πάντα τὸν χρόνον· ἀλλὰ γίγεται θάλαττα μὲν ὑπὸ χέρσος, ἔνθα δὲ νῦν θάλαττα, τέλιν ἐνταῦθα γῆ κ. τ. λ. Cui non vestrum AA. hic in mentem veniunt illa, quae hodie a Cl. Dalino disputantur, de sua Suecia, cuius bonam partem multo, quam alii ciues sui, recentiore facit, aquisque paulatim decrescentibus emersam, vt non diu ante Christi nati aetatem habitari coepisse videatur. Illud quidem videtur confectum, ancoras et nauium fragmenta quam longissime a mari inuenta indicare, quondam ibi nauigatum esse. Videtis AA. quam late hic locus pateat: et illa altera admonitio quanti momenti sit, quam Polybii verbis afferemus, non quo magis vera sit sententia, quam ille comes atque amicus Scipionis Africani dixit, sed vt obiter sapientiam viri videamus, et quantum ita circumspecto historico tribuendum sit? Dicit autem (3, 58 p. m. 210 extr.) difficilem esse locorum et regionum externarum notitiam διὰ τὸ τὰς μὲν ἀκβαρβαρῶσθαι, τὰς δὲ ἐρήμους εἶναι τόπους. Ergo Polybio prodente regiones erant cultae olim humanitate et litteris, tum prolapsae vel relapsae in barbariem, erant regiones copiolae olim, nunc suis ab incolis desertae. Hoc quale sit, facile intelligit, si quis nunc veterem Graeciam, vel Africam et Aegyptum, vel Palaestinam adeo, comparet cum his, quae in libris de antiqua illarum conditione habemus. Sed quid, si etiam locorum hominumque, quos Phoenices adiere vel Argonautae, diuersa longe fuit conditio ab ea, quae fuit

florente literis Graecia? Quis hodiernam Alexandream agnoscit in illis Strabonis (l. 2 p. 81, 7) Τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐμπορέων στόλος ἤδη πλεόντων διὰ τῆ Νεῖλος καὶ τῆ Ἀραβίᾳ κόλπῳ, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς. Classē dicit navium mercatoriarum ex Alexandria per Nilum et sinum Arabicum commeare in Indiam: tum addit, se comperisse praesentem cum Aelio Gallo Aegypti Praefide, centum et viginti naues e Myos hormo, s. portu Muris in sinu Arabico, soluere in Indiam, cum prius Ptolemaeorum aetate nauigare et merce Indica implere naues pauci auderent. Sic Plinius 2, 67, *A Gadibus*, inquit, *columnisque Herculis, Hispaniae et Galliarum circuitu totus hodie nauigatur occidens*. At Appianus, qui vix saeculo serius scripsit, idem, vt paullo ante iam indicauimus, negat in principio Ibericor. (p. 423 To. 2) τὸν ἐσπέριον καὶ τὸν βορείον ὠκεανὸν εἰ περῶσιν. Et μὴν ὅτε Ῥωμαῖοι ὅτε τὰ ἔθνη τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις περῶνται τέτε τῶ ὠκεανῷ. Ista forte Traiano imperante scripta. Antonini Philosophi tempore Aristides (Aegypt. T. 2 p. 355) quotidie nauigari ait extra columnas: nominatim mentionem facit τῶν εἰς τὴν μεγάλην νῆσον περαιεμένων τὴν ἀντιπέραν Ἰβήρων, quam Hiberniam esse apparet, additque στρατεύματά τε εἰς αὐτὴν ἐκάστοτε παντοῖα διαβαίνειν καὶ ἀναχωρεῖ τοῖς καθήκονσι χρόνοις, καὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται μύριοι διαβαίνουσιν ἐκάστοτε. Exercitus hominum, ait, in illam variorum transire et redire statis temporibus, magistratus et priuatos innumerabiles (sic μύριοι hic videntur intelligi) semper traicere. De temporibus quisque suis vera loqui potuerunt Plinius, Appianus, Aristides. Summa esto et finis, suscipi peragique potuerunt a Phoenicibus, ab Argonautis, quae saeculis interiectis, mutatis locis atque hominibus fieri potuisse difficile creditu est.

D E
VETERVM NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS

PRAELECTIO II

HABITA VII. MAI. MDCCCCLVII.

Videmur AA. satis apud aequos quidem et intelligentes iudices, quales nobis in hoc coetu contigisse gaudemus, quod nobis propositum erat, confecisse, nauigata esse olim oceani litora, a rubro inde mari ad Germaniam extremam naues ambulasse. Hoc verò dum agebamus, subinde incidimus in quaedam argumenta ita coniuncta huic nostro, ut ad illud vel confirmandum vel illustrandum certe vim habere nonnullam viderentur. Atque alia quidem superiori praelectioni intexuimus. Alia corollaria quaedam disputationis nostrae placuit nunc proponere, cum praesertim per se ipsa aliquid non iniucundae considerationis habeant, quae detinere uti me, sic forte alios etiam cum aliqua voluptate possit. Non sunt noua, quae adferam, ex libris desumpta illis, qui omnibus patent; sed hoc nescio, an sit animaduersum, quam ea vim ad nostram disputationem habeant. Tria autem velut corollaria dabimus, quibus firmari videtur posse fides illarum nauigationum, de quibus diximus: primo in veteri *de beatorum insulis* fabula esse aliquid, quod ad illas nauigationes referatur, ostende-

mus, deinde adhibebimus eodem consilio *Hyperboeos*. Volebam etiam peculiare caput constituere de fide Pythae Massiliensis praesertim, tum aliorum, qui in hoc argumento vel laudantur testes, vel refelluntur a posterioribus. Sed video id longius esse, si velim progredi qua licet, quam ut pars huius fieri disputationis possit. Et de Pythae prouocare forte licebit simpliciter ad eruditam Bougainvillei *) dissertationem, qui fidem illius, credo, expediuit; credo, inquam; diligentius enim ponderare omnia nondum licuit. Hoc ergo argumento vel omisso vel dilato, in praesens ab *historia praedonum Francorum*, aliquid praesidii his quae nuper disputata sunt, arcessemus.

*) V. Memoires de literat. de l'Acad. des Inscriptt. To. 19 p. 143. Hic modo breuiter rationem reddam, cur nondum audeam simpliciter et velut compromisso ad V. C. prouocare. Argumentum, quo is utitur p. 148 ad constituendam Pythae aetatem, eiusmodi est. Pythae primus obseruauit, habitari adhuc terram circa gradum latitudinis LXVII. Iam vero Aristoteles (Meteorol. 2, 5) ait esse gentes, quibus nunquam occidat corona Ariadnes: at hi debent esse constituti in hoc gradu. Ergo prodidit ante Aristotelem Pythaeas. Nihil dicam aliud, (neque enim hic longe digrediendi locus est) nisi hoc vnum: Non dicit Aristoteles, quod dicere illum vult vir doctus. Loquitur de terminis zonae

temperatae, his ipsis verbis, quae sola coronae mentionem habent: *Φέρεται δὲ καὶ ὁ τέφανος κατὰ τὸν τὸν τόπον. φαίνεται γὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς γινόμενος ἡμῖν, ὅταν ἢ κατὰ τὸν μεσημβρινόν*. Citra tropicum cancri, intra zonam temperatam esse coronae borealis sidus, constat: iam vero hoc sidus vertici nostro cum in meridiano est, imminere, constat ipsum quoque ergo quibus hoc euenit, illi sunt adhuc in zona temperata. Confessant haec, vel potius totum locum Aristotelis, quibus videtur, cum oratione viri docti. Equidem argumenta, quibus fides Pythae defenditur, clariora esse opto ac certiora. Agamus ergo, quod proposuimus.

I. *De Insulis beatorum.* ¹⁾

De perenni animorum humanorum natura, producta certe vltra haec viuendi spatia duratione, et diuersa bonorum malorumque sorte, tantus est populorum omnium consensus, vt illam opinionem vel inter eas, quas *κοινὰς ἐννοίας* vocare solemus, referendam, vel ab antiquissima traditione generis nostri auctoribus impertita, deriuandam facile credas ²⁾.

§. 1.

Sed cum in hac velut summa conueniant, Superfunt corpori animae, et eo quidem loco et conditione, vt bonis bene sit, male malis: de cetero sunt tot fere sententiarum diuortia, quot enarrare non minimi laboris fuerit. De Aegyptiorum antiquissima doctrina, respicientibusque ad illam ritibus et loquendi formulis, cum trans flumina et maria transuehi mortuos, quos id meruisse iudicatum sit, ad feliciorum vitam docerent, egit vir magnus, quem ego saeculo nostro vniuersim, peculiariter vero mihi Collegam in Professorio munere, et in Societate Regia sodalem gratulari vehementer soleo, Io. Dauid. Michaelis in Epimetro ad praeclarum Lowthi opus De poesi sacra Hebraeorum (P. I p. 194 sqq.) ita vt originem totius de Insulis Beatorum fabulae ex illis velut incunabulis eruat. Quod si non potuit plane ad liquidum perducere, (quid enim in talibus plane liquidum est?) hoc tamen perfecit, quod maius est, vt aliquot poetarum

1) De hoc pariter capite et quae de Hyperboreis deinde disputabuntur, illud in vniuersum semper cogitare aequos lectores optamus, quod est apud Diod. Siculum (4, 44 exiv.) *Καθόλου τὸς παλαιὸς μύθος ὃς ἀπλῆν ὅτε συμπαφω-νημένην ἰσορίαν ἔχειν συμβέβη-κεν.* Voluerunt primi illi, sub in-

volucris quibusdam latere vt philosophiam, sic historiam: quam recte voluerint, ad nostram rem iam nihil attinet: voluerunt certe, eaque in re ingenio quisque sua indulserunt.

2) Sententiam ea de re dixi in Memoria Axelii Wilh. Comm. Wachtmeister A. S. LV hic mortuus

sacrorum locis lucem ex isto Aegyptiorum more et
 persuasione insignem intulerit. In Orphicis carmini-
 bus neque Elysi, neque Insularum Beatorum nomen
 inueniri puto. Sed *Μακρόβιοι* (Argon. 1106 sqq.) ita
 describuntur, vt facile credam, illam imaginem ad
 conditionem beatorum manium pertinere. Popularis
 Romanorum sententia, ab antiquissimis, vt videtur,
 longa traditione accepta, beatas animas in coelo col-
 locat, et nominatim in lacteo illo circulo s. galaxia,
 vbi Africanum suo cum patre et auo loquentem po-
 nit Cicero. Hausta videtur a Pythagoricis antiquis
 magnae Graeciae colonis. Iple Pythagoras (ap. Por-
 phyr. de antro Nymph. p. 121 Barnes.) *συνάγεσθαι*,
 inquit, *τὰς ψυχὰς εἰς τὸν γαλαξίαν κ. τ. λ.* Plutarchi
 Syllas a Saturni sacerdotibus edoctus, (in libello de
 facie in orbe Lunae ad finem) vtrorumque et bono-
 rum et malorum animis locum in Luna assignat:
 Homerus et Virgilius inferos quosdam sub terra com-
 miniscuntur, discretas bonorum malorumque sedes.
 Ceterum ita inter se differunt et dissentiunt, qui su-
 pra terram vel eminentem e mari regionem certam
 assignant beatis, vt appareat, voluisse quosdam certe
 illorum *γεωγραφεῖν*, et felicem aliquam telluris partem,
 remotam alias a cognitione hominum, ita describere.
 Vid. Tzetz. ad Lycophr. 1204, et Eustath. ad Odyss.
 Δ, 563. Non est huius loci, totum hoc persequi, et
 ostendere, qui in Aegypto (praeter ea, quae iam di-
 cta sunt, Dio. Chryl. Troic. p. 188, C.) qui vltra
 Aegyptum ad Oasin (Herodot. 3, 26) qui Thebis
 Boeoticis (Lycophr. 1204 add. Tzetz. ad 1194) qui in
 Messenia (vide Lakemach. Obs. P. II, 3) posuerint se-
 des illas et insulas beatorum, qui Cretam (vid.
 Meurs. Creta 1, 5) hoc nomine laudarent, quique lo-
 cauerint ad Indos (Dio Chrysost. Or. 35 p. 434 seq.)
 Fabulas similes, de insula quadam beata dabit Diod.
 Sic. 2, 55 sq. alias idem 3, 127. Talis est Meropis
 Aeliani V. H. 3, 18, vbi vid. Perizo. no. 7. Cur illa

ante Borysthenem Achillea, s. Leuce dicta, sit etiam Macaron insula, vid. Plin. 4, 13 l. 27 conf. Eustath. ad Dionys. 545. Nos in praesens de his modo videamus, qui iis posuere locis, de quibus cogitare non poterant, nisi notitia, fama certe, earum navigationum, de quibus hic agimus, ad eos peruenisset.

§. 2.

Hic egressis cogitatione Herculis columnas statim quidem occurrit Atlantica illa Platonis, de qua ante dicebamus (Prael. I §. 7) sed quam ille beatorum sedem non facit. Verum reliquiae illius videri possunt illae Fortunatae Insulae, quas τῶν μακάρων νήσους appellat Strabo (1 p. 2, 20) quasque ab Homero ait respici Odyss. Δ, 563. Repetit et disertius explicat alias (l. 3 p. 104 pr.) vbi memorat poetas μακάρων τινὰς νήσους κατονομάζοντας, αἷς καὶ νῦν δεικνυμένας ἴσμεν, ἢ τὸ λὺ ἄποθεν τῶν ἄκρων τῆς Μαυρεσίας, τῶν ἀντικειμένων ταῖς Γαδαίροις. Τὰς δὲ Φοίνικας λέγω μνηστὰς. καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Λιβύης τὴν ἀρίστην ἔτοι κατέσχεον πρὸ τῆς ἡλικίας τῆς Ὀμήρου κ. τ. λ. Non multum remotas ait ab extremis Mauritaniae partibus, quae Gadibus ex aduerso iacent: earumque Homero Phoenicas fuisse indices, qui Hispaniae pariter atque Africae optimam partem ante Homeri aetatem obtinuerint. Reliqua harum insularum vel μυθολογούμενα vel γεωγραφούμενα nihil ad hanc disputationem. Videant, quorum interest, Vossium ad Melam (3, 10, 12). Illud apparet, ante Homerum et Graecos nauigatum esse mare Atlanticum.

Eiusdem generis est, et eandem vim habet illa Diodori Siculi insula, navigatione aliquot dierum versus occidentem a Libya remota, fertilissima, pulcherrima, a Phoenicibus tempestate eo delatis detecta, quam sibi Carthaginienfes seruauerint perfugium rebus suis forte perditis, ideoque excluderint colonos alios. Cum illius narratione (L. 5, 19 et 20) confert meri-

to Cl. Wesselingius similem fabulam ex mirabilibus auditionibus, quae Aristoteli tribuuntur. (p. m. 1157, B.)

Atlanticas insulas duas decies mille stadiis ab Africa distantes describit Plutarchus Sertorio (p. m. 571 sq.) in quas rebus afflictis conferre se voluerit Sertorius, quae ob felicitatem soli et coeli Beatorum appellarentur, addit ὥστε μέχρι τῶν βαρβάρων διῆχθαι πῖσιν ἰσχυράν, αὐτόθι τὸ Ἠλύσιον εἶναι πέδιον, καὶ τὴν τῶν εὐδαιμόνων οἴκησιν, ἣν Ὅμηρος ὕμνησεν, ad barbaros vsque penetrasse firmam fidem, esse ibi Elysium campum, cantatamque Homero beatorum habitationem. Ac ne putemus, Graeculam recentiorum fabulam esse, refert ex Sallustio eadem Acro ad Horat. Epod. 16, 41, qui mirum est, nisi ad hoc ipsum Sertorii consilium ibi respexit. Philostratus de vita Apollo. 5, 3, cum ait, Φασὶ δὲ καὶ τὰς τῶν μακάρων νῆσους ὀρίζεσθαι τῷ Λιβυκῷ τέρματι, indicat, sibi nihil certi constare, qui tamen Oceanum Gallicum a se visum, paulo ante (c. 2) affirmet.

§. 3.

Quae protulimus adhuc, ea ad egressum e columnis Herculis cum aliquo ad sinistram flexu pertinent. Sed dextrum etiam anfractum ad occidentale litus Hispaniae non ignotum fuisse priscis illis, simili ratione intelligitur. Promittit Proteus Homericus (Od. Δ, 563) Menelao:

Ἄλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πέδιον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν —
Τῇ μὲν ῥήϊτι βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νικητὸς, ἔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς, ἔτε πῶτ' ὄμβρος,
Ἄλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος ἀήτας
Ὡκεανὸς ἀνήσιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Elysium campum, quo mittent Menelaum propter Helenam uxorem DI, ponit ad *extremos fines terrae*: hic facillimus victus hominibus est: hic rarae ni-

ves, nunquam multa hiems, aut imber; sed *semper* emittit *Oceanus* argutos *Zephyri* flatus recreandis hominibus. De hoc loco ita Strabo 3 p. 103, 44'0 ποιητῆς τὰς τοσαύτας στρατίας (de Phoenicum in Hispaniae litora occidentalia expeditionibus dixerat) ἐπὶ τὰ ἄσχατα τῆς Ἰβηρίας ἰσορηκῶς, πυκνανόμενός τε καὶ πλεον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς, (οἱ γὰρ Φοίνικες ἐδήλουν τῆτο) ἐν ταῦτα τὸν τῶν εὐσεβῶν ἔπλασε χῶρον, καὶ τὰ Ἠλύσιον πεδίου. Didicisse ait Homerum illas Phoenicum expeditiones, audisse diuitias et virtutes regionis ipsis narrantibus, et hinc fingendi occasionem summis. Persequitur ista scriptor, si quis alius diligens et curiosus, et addit inter alia (p. 1104, 14) suspicari fas esse, longaeuitatem illis hominibus, regibus certe, et in his Arganthonio Tartelli tributam esse ob felicitatem: ὑπολάβοι τις ἂν, ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακράωνας ὀνομασθῆναι τὰς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Inueniemus, nisi egregie fallor, in his locis deinde etiam Hyperboreos. Iam lubet Elysios campos, ac beatorum insulas ultra persequi, non quo valde ad rem nostram pertineant, quae supersunt; sed ne quid curiositati vestrae AA. aut lectorum inuidisse videamur. Nempe Isaacus Tzetzes (ad Lycophr. 1204) et Ioannes Tzetzes ad Hesiodum (ἔργων 171) quo utroque loco beatorum insulae simpliciter memorantur, hunc ipsum Homeri locum, de quo Strabonis sententiam posuimus, ad Britanniam pertinere volunt, et firmandae huius sententiae causa miram referunt aliunde historiam³⁾ de piscatoribus quibusdam, in litore Oceani Britanniae opposito habitantibus, qui tributum loco mu-

3) Placet hic sequi Ioannis Tzetzae narrationem sumtam, ut videtur, e Procopii Gothic. 4, 20. altera Isaaci nomen praeferebat hic obscura certe, si non corrupta est, quod hic quaerere non lubet: ut nec illud, quod Ioannes ad v. 173 dixit, auctore, quem vix modo

per τὴν designat, Caesarem, cum una triremi Euro flante eo transisset, delectatum pulchritudine regionis, ἀρσεσθέντα τῇ λίαν περικαλλεσάτω τῆς χώρας, ibi voluisse sedem ponere, κατοικήσας: inuitum vero expulsus esse ab incolis.

nus habeant traiciendi animas defunctorum in Britanniam. Vtitur hac narratione, et aliis argumentis ad vindicandam Britanniae suae gloriam Ios. Barnesius (ad Euripidis Helenam v. 1692) eadem nempe ratione, vt (ad Odyss. Ω, 11) Homeri λευκάδα πέτραν, et ἡελίοιο πύλας, et δῆμον ὀνείρων in patria sua inuenit. Illud, credo, veri ex dissidentibus inter se narrationibus relinquitur, diu ante Homerum nauigatum esse Oceanum, cum fabulae id genus fundum certe aliquem, quo nitantur, historicum soleant habere. Similem esse fabulae de Hyperboreis rationem, iam demonstrabimus.

II. *De Hyperboreis.*

Volebam initio paucis defungi, ac de Hyperboreis, Pindari praecipue, illa modo huc adferre, quae si fidem non faciant, suspicionem certe moueant non leuem, quaedam illorum non simpliciter conficta, sed e nautarum, qui Oceani litora, Hispaniae oram occidentalem praecingentia, nauigarant, sermonibus primum accepta. Sed cum quaerendi subiret voluntas, si plura forte deprehenderem, quam quae se vltro obtulerant, eius rei vestigia: factum est, vt qui vrceus institui coepisset, exiret amphora, vt omnia pene, quae de Hyperboreis relata sunt, dum considerarem, luberet eadem ita disponere, vt iustae de nomine et populo tam peruagato disputationis locum tueri posset, quae vel plura haberet, vel ordinatiora, vel certiora, h. e. magis idoneis auctoribus probata, illis, quae adhuc a summo Viro Ez. Spanhemio, ad Callim. H. in Del. 281 p. 489 sq. tum a Gedoino in Commentt. Acad. Inscriptt. To. X. p. 176 sqq. et Bannerio ibid. p. 198 sqq. more cuiusque suo collecta et prolata sunt.

§. 1.

Nominis consideratio.

Iam vt inde incipiamus, nomen ipsum consideratione dignum est. Quid sibi vult illa Hyperboreorum appellatio, quae iam Herodoto admirabilis, h. e. absurda, nisi fallor, visa est. Is enim (4, 32) prooemium suae de Hyperboreis, primitias nescio quas in Delon mittentibus, narrationi hoc facit, Ὑπερβορέων δὲ περί ἀνθρώπων ἔτε τι Σκύθαι λέγουσι, ἔτε τινες ἄλλαι τῶν ταύτῃ οἰκημένων, εἰ μὴ ἄρα Ἰσσηδόνες. ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, ἐδ' ἔτοι λέγουσι ἐδέν. Hoc, puto, dicit de hominibus Hyperboreis (qui tamen secundum Deliam illam fabulam Scytharum vicini, per hos versus Graeciam legatos illos sacros Delon mittunt) neque Scythae quidquam dicunt, neque alii hic habitantium praeter Issedonas: verum, vt ego puto. ne hi quidem *quidquam* (intellige, vt solet, *probabile* aut *fide dignum* quidquam) dicunt: deinde longiusculam de illa legatione vel *θεωρία* relationem claudit, vt neget se quidquam, de Abaride Hyperboreo, cum sagitta sua terrarum orbem obeunte, velle dicere, et, εἰ δὲ αὖτις τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνέτιοι ἄλλοι. Illud, credo, toti commento: negat magis probabile esse, habitare quosdam ultra boream, arcton, cardinem septentrionalem, quam ultra alterum mundi cardinem notum. In quo illud non indignum obseruatum est, fuisse, si non prius, certe septingentis amplius annis post, qui *ὑπερνοτίς* appellatione, quam ridet Herodotus, serio vteretur. Dionysius quidem Periegetes (v. 151) duo promuntoria Ponti Euxini inter se opposita describens, *ὑπερνοτίην* Carambin facit, *βελυόταρον* Criumetopon. Scilicet putauit Dionysius, illud *ὑπὲρ* non esse vrgendum hoc modo, vt aliquid esset ipso borea magis septentrionale, magis adeo frigidum, aut magis noto meridionale, calidiusque: sed simpliciter notare relationem illam ad plagam. Ac sane septentrionem illis frequenter assignari, mox vide-

bimus: et quam vim τῇ ὑπὲρ tribuerit nominatim Pindarus, deinde declarabimus (§. 8). Diodorus Siculus (2, 47) nomen deriuat ἀπὸ τῆ παρρωτέρω καὶ ὁδοῦ τῆς βορέε πνοῆς. Paulaniae (Eliac. 1 l. 5, 7) dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸν ἀναμὸν οἰκῆσαι τὸν βορέαν.

§. 2.

Non fuit certae et definitae gentis unum et constans nomen.

Nunc illud monemus, quod considerandis conferendisque inter se locis omnibus, quae adhuc nobis oblata sunt, videmur plane intelligere: non fuisse gentem aliquam certam atque ynam, quae hoc nomine suo, ut Getae, ut Colchi, ut Thraces, ab aliis distinguerentur. Fatetur Herodotus, cuius modo locum protulimus, sibi ignotam esse, diligenter requirenti, eam gentem: historia de huius gentis rebus gestis nusquam vlla memoratur. Strabo (7 p. 204, 16) Διὰ τὴν ἄγνοϊαν, inquit, τῶν τόπων τέτων (de Getis agit) οἱ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ τὰς Ὑπερβορέας μυθοποιῶντες, λόγῳ ἤξιωνται. Propter ignorantiam locorum homines, ait, dignatos esse fabulas de Ripaeis montibus et Hyperboreis, quarum rationem haberent. Non habet hoc nomen pater geographiae et historiae, Homerus. Nam quod ex Hymno in Bacchum mox laudabimus, argumentum potius praebet, non esse illum Hymnum Homeri. Herodoti locum ponemus totum, (4, 32) Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων εἰρημμένα. De his nihil hodie superest: ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοις, οἱ δὲ τῷ ὄντι γε Ὀμηρὸς ταῦτα τὰ ἔπειά ἐποίησε. Dubium ergo, an Homero aliquid de Hyperboreis innotuerit: siquidem in his, quae haud dubie illius sunt, nullum eorum vestigium est, ubi autem id nomen habetur, ea dubia fide patri poeseos assignantur. Quid fuerit ab Hesiodo proditum, nescimus. Fabula ipsa, quatenus per ceteros poetas, historicos, geographos sparsa superest, tam multa habet vel cohaerentia male, vel

plane pugnancia, vt nihil in ea vel locis, vel temporibus, vel alio caractere ita constans ac definitum sit, vt illam tanquam substantiam aliquam et fundum quasi reliquorum attributorum assumere possis, cui reliqua adstructa vel adiecta videantur. Quod enim de Hecataeo memorat Schol. Apollon. 2, 677 Ἐκαταῖς μέχρι τῆ αὐτῆ χρόνῃ εἶναι Φησί τὸ τῶν ὑπερβορέων ἔθνος, ἔστι δὲ βιβλία αὐτῶ ἀπιγραφόμενα περὶ τῶν ὑπερβορέων, hoc parum valet ad fidem historiae in tanta magnis nominibus vel libros, vel librorum titulos, vel locos subiiciendi licentia. Erit verò deinde §. 5 de Hecataei Hyperboreis videndi opportunitas. Aliam igitur viam huius disputationis placuit ingredi, et enarrare ordine quodam, quibus aliis narrationibus velut adhaerescant et admisceantur Hyperborei, dum eo perueniamus, vt illud ipsum explicetur, quod in ea videatur esse maxime historicum.

§. 3.

Hyperborei cum Argonautis exstitisse videntur.

Antiquissimum Graecorum facinus, in quo celebrando elaborarunt posteri, Argonautarum illa expeditio, aut peperisse videtur Hyperboreos, aut certe vulgasse. Apud Diodorum Siculum (4, 51 p. 294, 16 it. 46) Medea dissimulata forma sua, Peliam deceptura, fingit se adesse ἐξ ὑπερβορέων. Hyperboreos in sua expeditione adierunt Argonautae; sed eos iam duplici in genere: alios versus extremum septentrionem, et ultra origines ⁴⁾ velut boreae venti, habitantes vel

4) Imaginabantur quidam specum, polo vicinam, e qua erumperet aquilo. Sic certe Plin. 7, 2 f. 2. Iuxta eos, qui sunt ad septentrionem versi, haud procul ab ipso aquilonis exortu, speculque eius dicto, quem locum Gesclithron. (γῆς κλειθρον, iactae

claustrum) appellant, produntur Arimaspi, quos Hyperboreorum sodales mox videbimus. Idem Plin. 4, 12 f. 26 Gelida aquilonis conceptacula cum Ripaeis montibus coniunxerat, et pone eos montes utraque Aquilonem locauerat gentem felicem Hyperboreos.

vagantes. Hos memorant Orphica illa Argonautica v. 1075 et 1080. Nempe in illo carmine ex vetustiore traditione (vid. Diff. 1) veniunt Argonautae per extremum, qui notus erat, septentrionem in Germanicum Oceanum. Sed Apollonius breviori via (Diff. I §. 4) illos Istro aduerso ad sinum Adriaticum et Eridani ostia deducit. Itaque consequens erat, ut in hac via poneret Hyperboreos, quos abesse sua a fabula nollet. Manifesto autem illos ad Eridani ripas collocat, et de electro, post narratam Heliadum Phaëthonta fratrem lugentium fabulam, addit, aliam quoque esse narrationem accolarum, quos Celtas appellat. 4, 611

— Καλτοὶ δ' ἐπὶ βᾶξιν ἔθεντο,
 Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τὰς δάκρυα Λητοῖδαο
 Ἐμφέρεται δίναις, ἅτε μύρια χεῦς πάροιθεν
 Ἦμος Ἵππερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
 Οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν κ. τ. λ.

Apollinem, cum coelo relicto ad sacram Hyperboreorum gentem venisset, hic multa millia lacrimarum (Aesculapii a Ioue fulminati causa) fudisse. Nec illud alias inauditum. Memorat Scholiastes Apollonii (ad 2, 677) Posidonio auctore, Hyperboreos οἰκεῖν περὶ τὰς Ἀλπεὶς τῆς Ἰταλίας, habitare ad Italiae Alpes. Quin illos Romae victores Gallos Heraclides Ponticus non multum ab illis temporibus remotus, si Plutarcho fides (in Camillo p. 140 A) Hyperboreos dixit. Non mirum est, incertas esse Hyperboreorum sedes, cum nec certas ipse Boreas habeat. Thrax est ille raptor Orithyiae Boreas, e Thrace spirat Aegei maris et Graeciae tyrannus. Hymnus Orphicus (79) in Boream, Κρυμοπαγῆς βορέα χιονώδους ἔλθ' ἀπὸ Θράκης, *Huc Aquilo glaciali relinquens ninguida Thrace*, ut conuertit Scaliger. Hic rapta Athenis Orithyia (apud Ouid. Met. 6, 709)

*Non prius aërii cursus suppressit habenas,
 Quam Ciconum tenuit populos, sua moenia, raptor.*

Cicones Thraciae populum, urbem illorum Ismarum, docent Geographi. Si ergo Boreae domus est in Thracia, Hyperborei qui esse possint Eridani Italici accollae, apparet. Sed nec dissimulandum est, non deesse, qui Orithyiam multo abreptam longius diceret. Sophocles (apud Strabo. 7 p. 204, 13) latam esse canit

Ἵπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός,
 Νυκτός τε πηγᾶς, ἔραν' ἢ τ' ἀναπτυχᾶς,
 Φοίβη τε παλαιὸν κῆπον.

Super mare uniuersum, ad vltima terrae, ad fontes noctis, ad coeli aperturas, et *veterem Phoebi hortum*, cum allusione quadam, credo, ad illam Phoebi cum Hyperboreis societatem, de qua deinde dicemus (§. 7). Hic illud adiiciemus, ne Thraciae quidem nomen non fluctuare. Sic Strabo (L. 7 p. 204, 50) Getas pro Thracibus a Graecis habitos, memorat.

§. 4.

Quam vagum esset Hyperboreorum nomen.

Quo minus mirandum, tam licenter vagatum Hyperboreorum nomen esse. Quo potius teste vtamur quam eodem Strabone? Hic igitur (L. 11 p. 349, 50) post mentionem veterum Graecorum (οἱ παλαιοί, dixerat, τῶν Ἑλλήνων) οἱ δὲ ἔτι παλαιότεροι, inquit, τὰς ὑπὲρ τῆς Εὐξείνης καὶ Ἰστροῦ καὶ Ἀδρίας κατοικοῦντας Τυρρῶν, ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπές. Promissue vfos vult Hyperboreorum et Sauromatarum et Arimasporum nominibus in his, qui supra Euxinum, Istrumque et Adriam habitarent. Auctor Hymni in Bacchum (inter Homericos 6, 29) Tyrrhenum praedonem Baccho minantem ita introducit:

*Ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεσθαι, ἣ ὄγε Κύπρον,
 *Ἡ ἐς Τυρρῶνας, ἣ ἐκαστέρω —

Aegyptum et Cyprum ad Austrum terminos suae navigationis indicat, ad septentrionem vero vel Hyper-

boreos, vel ultra hos. Est ergo aliquid in rerum natura etiam ultra Hyperboreos. Eadem ratione Pindarus (Isthm. 6, 34) dum ait, Καὶ πέραν Νεῖλαιο παγᾶν, ultra Nili fontes, Καὶ δι' Ὑπερβορέας, lineam ab initio meridie ad ipsum extremum septentrionem duxisse videtur. Sic quatuor plagas signat Callimachus (in Delum 280): Choros enim ducunt Apollini vrbes,

Αἴτ'ε πρὸς ἡοίην, αἳ δ' ἔσπερον, αἴτ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρας ἐτήσαντο, καὶ οἱ καθ' ὕπερθε βορείης
Οἴηλα θινὸς ἔχουσι —

Ultimos nominat, qui super boreum litus, ad Hyperboreum ergo mare, domus habent, de quorum in Delum legationibus deinde pergit canere. Eadem ratione Hyperboreum Oceanum Geographus Marcianus appellat (p. 56 pr. et 57 fin. Hudson.). Sic Hyperboreos et Indos sibi opponit tanquam extremos Lucianus (Hermot. c. 27 To. 1 p. 767, 48). Haec res forte mouit Theophilum Sigefridum Bayerum, vt (in Comm. Acad. Petrop. T. 3 p. 345 it. T. 1 p. 401) Hyperboreos coniiceret esse colonias Graecorum in ora Ponti septentrionali, et hoc praefertim referret ad eos, quorum in Delon legationes commemorantur, assentiente Cl. Wesselingio (ad Diod. Sic. 2, 47. n. 14): quae vt ingeniosa est sententia, et aliquid forte veri habet, ita illam cum reliquis, quae in hac ipsa disputatione vera puto, conciliare nondum possum. Viderit lector.

§. 5.

*Hyperborei tamen populus ob clima suum
beatus.*

Geographi Latini, vno pene ore hoc nomen ipsi velut cardini septentrionum adscribunt, (vt Mela, 3, 5 pr. vt Plin. 4, 12 f. 26, et 6, 13 f. 14, vt Soli. 16) iidem tamen felicitatis etiam alicuius, et felicitatis ab eo climate non expectandae, ac pendentis inde lon-

gaeuitatis portentosae, velut charactera adiiciunt. Res est nota: ne hic plane absit, ponamus modo verba antiquioris, Melae, *Hyperborei super aquilonem Rhipaeosque montes sub ipso siderum cardine iacent: ubi sol non quotidie, ut nobis, sed primum verno aequinoctio exortus, auctumnali demum occidit, et ideo sex mensibus dies, et totidem alius nox usque continua est. Terra augusta, aprica, per se fertilis. Cultores iustissimi, et diutius quam ulli mortalium et beatius viuunt. Quippe festo semper otio laeti, non bella mouere, non iurgia: sacris operati maxime Apollinis, de quibus deinde videbimus. Habitant lucos siluasque, et ubi eos vendi satietas magis quam taedium cepit, hilares, redimiri fertis se ipsi in pelagus ex certa rupe praecipites dant. Id eis funus eximium est.* Sunt in hac descriptione, a qua non multum aliae Plinii et Solini abhorrent, γεωγραφούμενα quaedam ἢ γεωμετρήμενα ex hypothese illa, habitare homines sub polo: alia, ut videtur, a mercatoribus et nautis conficta, qui mercium suarum commendandarum causa talia mentirentur. Ceterum ad illam longaeuae felicitatis fabulam pertinet, quod apud Strabonem (p. 15, 489 post med.) Onesicritus ait, esse suos etiam Indis Hyperboreos, Περὶ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Quin simpliciter felicitatis nomen esse videtur Aeschylō (Choëphor. 371) Κρείσσονα χρυσὴ Μεγάλῃς τε τύχῃς καὶ ὑπερβορέῃ Μελίρῳ. Ad septentrionales illos pertinet, quod est apud Alexandrinum Clementem (Strom. 1 p. 359, 28 Pott.) Τὰς Ὑπερβορέας Ἑλλάνικος ὑπὲρ τὰ Ῥίπαϊα ὄρη οἰκεῖν ἰσορεῖ. διδάσκουσθαι δὲ αὐτὰς δικαιοσύνην, μὴ κρεωφαγεῖν, ἀλλ' ἀκροδρύνειν χρωμένῃς. Τὰς ἐξήκονταεῖς ἔτοι ἔξω πυλῶν ἄγοντας ἀφανίζουσιν. Obseruemus tamen iungi ea, quae ad barbarum, qua vulgo notus erat, septentrionem vix pertinent, *abstinere carnibus, solis arborum fructibus vesci: quod autem sexagenarios educere extra portas dicuntur et interficere,*

an alias de Hyperboreis illis iustis et felicibus memoretur, non memini. Differt quibusdam partibus a reliquis Diodori Siculi (2, 47) narratio, quam ille se ab Hecataeo dicit sumxisse, sed in hoc tamen conuenit, quod τὰ περὶ τῶν Ὑπερβορέων μυθολογούμενα vocat, et Hecataeum suum in numero τῶν τὰς ἀρχαίας μυθολογίας ἀναγεγραφότων ponit. Insulam porro illis habitandam assignarat Sicilia non minorem Hecataeus, ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν ὠκεανόν: Britanniam signari putes: sed non respondent cetera. Esse illam ait εὐγειον καὶ πάμφορον, ἔτι δὲ εὐκρασίᾳ διαφέρουσαν, duplices in anno ferentem fructus: quod cum illa certe facie Britanniae, quae fuit, cum Graecis Romanisque innotuisse eam constat, et cum climatis portione non conuenit. Sed quatenus Celtas etiam Hispaniae tribuunt veteres, illa Mauritaniae extrema, vbi Hesperidum horti sunt et Atlas, illa appellatione possunt signari: aut, si vrgeas insulae appellationem, vna alteraue earum, quae peculiariter Fortunatae vocantur. Haec de sede Hyperboreorum vaga illa quidem, et valde incerta. Iam de illorum cum Apolline necessitudine dicamus.

§. 6.

Hyperborei Apollinis peculium.

Quae passim de Apolline ab Hyperboreis culta sunt apud Poetas, iam statim ordinanda, eorum vel primam originem, vel physiologiam adeo quandam, vberiore certe, quam alias inuenias, declarationem habet ex Hecataeo et aliis Diodorus Siculus (2, 47): *Μυθολογῶσιν, inquit, ἐν αὐτῇ (in descripta modo insula) τὴν Λητὴν γεγονέναι· διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλω μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι.* Esse illos quosdam velut sacerdotes Apollinis, eo quod hunc Deum quotidie perpetuo cantu celebrent. Esse in insula sacrum Apollinis τέμενος μεγαλοπρεπές, et aedem, ναὸν ἀξιόλογον, donariis multis ornatam, forma rotunda, σφαι-

ροειδῇ τῷ σχήματι. Urbem esse sacram huius Dei, eiusque incolarum plerosque citharistas, perpetuo psallere, hymnosque cantare Deo, quibus actiones illius ornent. Habere suam sibi propriam quandam dialectum Hyperboreos: Graecis in primis antiqua necessitudine quadam coniunctos esse, πρὸς τὰς Ἑλλήνας οικειότατα διακρίσθαι, maxime autem Atheniensibus atque Deliis. Fabulantur Graecorum quosdam ad Hyperboreos peruenisse, donariaque reliquisse magni pretii, Graecis inscripta literis. Deinde de Abaride. Aiunt porro (vt intelligamus μῦθον narrari), Lunam ex hac insula conspici omnino parum a tellure distantem, et in qua terreni quidam colles manifeste appareant. Dicitur vero etiam, sic pergit Diodorus, Deum interiectis vndeicenis annis venire in insulam, δι' ἐνῶν ἐννακαίδεκα καταντᾶν εἰς τὴν νῆσον. Cui hic non itatim illa Graecorum a Metone et Phaino Enneadecaëteris in mentem veniat? non potest fieri profecto, vt non, qui primus huius partis fabulae auctor est, eam in mente habuerit. Res dubio omni carebit, si pergamus ad reliqua. De his enim nouendecim annis addit, ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρον ἀποκαταστάσεις ἐπὶ τέλος ἄγονται καὶ διὰ τῆτο τὸν ἐννακαίδεκαετῆ χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι. Iam, si ipsum Diodorum (12, 36) sequamur, ille nouendecim annorum cyclus, Enneadecaëteris illa a Metone producta est Apseude Archonte, Olymp. 86, circa tempora adeo postrema Herodoti, de qua Diodorus, pro vulgi nempe opinione et vsu Graecorum ciuili, dicit, intra eam astra ad eandem comparisonem redire: ἀποκατάσασιν etiam hic vocat, et magnum s. Metonis annum. Ergo haec pars fabulae aut recentior est Metone et Herodoto, aut, quod fere est vt malim, diu ante Metonem obseruatum est, Lunae solisque cursum intra illos XIX annos ad idem velut principium commune redire. Tanto hoc est probabilius, cum ille annus non sit ita longus, vt obseruationem fugere diu potuerit. Et animaduersum iam a Theophrasto, (de signis aquarum

et ventorum principio) a Phaino accepisse suum annum Metonem. Cum igitur manifesto hic Astronomi sunt Hyperborei et sic cognati Apollini, astrorum principi; quidni eodem referamus templi rotunditatem, sphaericae figurae coeli et terrae symbolum, et obseruatos Lunae montes, quam ἀντίχθονα et habitabilem esse, Orphicum Pythagoricumque dogma est. Supereſt illud apud Diodorum, quod non tantum citharis suorum Hyperboreorum colitur, sed etiam, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην, in illo anfractu enneadecaëteridum, qua venit ad Hyperboreos, praesens ipse Deus sua felicitate laetus psallit, κιθαρίζει, et saltat pernox, χορεύει συνεχῶς τὰς νύκτας ἀπὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς ἕως πλειάδος ἀνατολῆς, a verno aequinoctio ad Pleiadis ortum, quod Heliodus (ἡγ. 383) messis initium facit, melleſem autem illius climatis in nostrum Maium incidere, constat. Si quis cogitet caelestem Musicam Pythagoreorum, et magnum illud Apollinis heptachordum ⁵⁾, si quis illam Pythagorae cum Abaride Hyperboreo amicitiam, facile videbit, etiam in hac parte fabulae esse aliquod φιλοσοφούμενον. Sed quod etiam per noctes saltat, illud forte eo pertinet, quod apud Hyperboreos, in quantum polo subiecti sunt, sol ab aequinoctio inde verno non occidit. Puto autem, AA. esse apud Diodorum hic aliquid vel ipsius festinatione et attentionis remissione peccatum, (quod fit in vocabulis contrariis etiam facilius) vel a librario, recurrentibus iisdem vocibus, omissum. Quisquis est fabulae auctor, hoc voluit, saltare noctibus Apollinem ab aequinoctio verno ad auctumnale, siue ab ortu Pleiadum vsque ad occasum, quod παχυλῶς et poetice loquentibus idem esse apparet ex Virg. Ge. 4, 232. cf. Seruius hic et 4, 100, et ad vtrum-

5) Macrobi. Sat. 1, 19 *Lyra Apollinis chordarum septem tot caelestium sphaerarum motus praestat intelligi, quibus solem moderatorem natura concepit.*

que locum la Cerda. Sic doctissimus Pontedera in tabula antiquissima anni solaris Graeci (Antiquitt. Latinarum Graecarumque enarratt. Tab. XII. p. 247) Vergiliarum ortum matutinum ponit Nonis Maiis, et occasum matutinum IV Id. Nou. Haec posui non immemor eorum, quae de illo interuallo XL aliquot dierum inter ortum et occasum Pleiadum habentur apud Hesiodum Op. 283 et Varr. R. R. 1, 28, 2 et quae ad vtrumque locum disputantur. Neque vero hoc negauerim, si cui id magis placeat, ipsum Dioscorum de illo Hesiodico interuallo cogitasse, et illud male huc transtulisse. Antiquam valde hanc de comestu illo Apollinis fabulam esse, apparet ex Apoll. Rhodio, (2, 677), vbi versantibus in meridiano Ponti Euxini litore Argonautis *Λητῆς υἱὸς ἀνερχόμενος ἀνίκηθεν Τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον ὑπερβορέων ἀνδράπων Ἐξ ἑφάνῃ*, in reditu e Lycia sua ad Hyperboreos illis apparuit Apollo. Porro Hyperboreorum regionem *veterem Apollinis hortum* appellari a Sophocle, vidimus (§. 3).

§. 7.

Origo huius necessitudinis.

Origo mythistorica vel genealogica adeo necessitudinis Hyperboreorum cum Apolline videtur indicata a Pherenico Heracleote. Hic scriptor non valde notus cum sit, et cum, quae de illo adhuc obseruauimus, ad hoc argumentum apprimè conueniant, ea hic breuiter subiiciemus. V. Scholiastes igitur Pindari (ad Ol. Γ, 28) *τὰς Ὑπερβορέας τῇ Τιτανικῇ γένει Φερένικος φησὶν εἶναι, γράφων ἕτως,*

Ἀμφὶ δ' Ὑπερβορέων, οἳ τ' ἔσχατα ναιετάουσι
 Ναῶ ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο,
 Τὰς μὲν ἄρα πρότερον ἐξ αἵματος ὑμνήεουσιν

(Non dubito quin legendum sit ὑμναίεσι)

Τιτῆνων βλαπόντας ὑπὸ δρόμον (leg. δόμον) αἰ-
θρήντα

Νάσσασθαι Βορέω γέαν· (sic leg. pro γῆν) Ἀριμα-
μασπὸν ἄνακτα.

Loquitur poeta de Hyperboreis, qui extrema orbis terrarum habitant ad templum Apollinis, bellorum expertes, quos canunt ex veterum sanguine Titanum germinasse, sub serena domo Boreae terram inhabitare: Arimasum illis fuisse regem. Primos duo versus laudat etiam Io. Tzetzes (Chili. 7, 144 v. 677) simpliciter Pherenicum appellans: ab Athenaeo (Deipnol. 3, 5 p. 78, B.) dicitur Φερένικος ὁ ἐποποιός, Ἡρακλεώτης τὸ γένος, in quo loco ipso quoque Titanum mentio est, ut forte opus suum Τιτανικά inscripserit. Iam vero Titanis nomine etiam Apollinem venire, superiore dissertatione ostensum §. 3 l. ad Argon. 1055, quod in hac re tanto minus dubitationis habet, cum in Titanibus etiam proprie dictis Hyperion h. e. Sol, Phoebus Apollo, fuerit. Apud Tzetzem l. c. etiam hoc video, citari ibi ex Simmiae Apolline, h. e. libro illius nominis, hos versus:

Τηλυγετῶν δ' ἄφνειὸν ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον,
τοῖς δὲ καὶ τότε ἄναξ ἥρως παρεδαίσατο Περσεύς·

per diuitem longinquorum Hyperboreorum populum, apud quos etiam Perseus Heros epulatus est. Ad hanc Apollinis et Hyperboreorum societatem pertinet etiam locus Cic. de N. D. (3 c. 23) ubi Apollo tertius memoratur Ioue tertio natus et Lakona, quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. Pausanias in Phocicis (l. 10, 5) laudat Boeonem indigenam mulierem, h. e. Delphicam. Haec Βοιωτὴ ἐπιχωρία γυνὴ ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς, ἔφη, κατασκευάσασθαι τὸ μαντεῖον τῷ Θεῷ τὰς ἀφικομένους ἐξ Ἑπερβορέων τὰς τε ἄλλας καὶ Ὡλήνα. Olenem conditorem ora-

culi Delphici facit Boeo, et alios Hyperboreos, quorum etiam nomina plura fuisse in illo Hymno refert Pausanias, V. G. *παιῖδες Ὑπερβορέων Πάγαςτος καὶ διὸς Ἀγυιαύς*. Graeca haec sunt nomina, alterum etiam Apollinis in vicis (*ἀγυιαῖς*) culti epitheton. Etiam Ilithyia ex Hyperboreis venit, si Pausaniam audimus (Att. l. 1, 18), qui post mentionem templi Ilithyiae l. Lucinae addit: *ἣν ἐλθούσαν ἐξ Ὑπερβορέων ἐς Δῆλον γενέσθαι βοηθὸν ταῖς Λητῆς ὥδῃσι*. Τὰς δὲ ἄλλας παρ' αὐτῶν Φασὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ Δῆλιοι, καὶ ὕμνον ᾄδουσιν Ὀλῆνος, Venisse ait Ilithyiam ad partum Latonae iuvandum in Delo: diuersam ergo ponit a Diana, quae cum Apolline tum nata est: diuersam etiam a Iunone, cuius tum iris vexabatur Latona, nomen Ilithyiae ab Hyperboreis allatum etc. hic enim modo Hyperboreorum cum Apolline necessitudinem persequimur. Ad hanc etiam illud pertinet, quod apud Diodorum (3, 59 p. 228, 86) aiunt quidam, Τὸν Ἀπόλλωνα τῇ Κυβέλης ἐρασθέντα συμπλανηθῆναι ταύτῃ μέχρι τῶν Ὑπερβορέων, Cybelen dum amore illius captus sequitur, cum illa ad Hyperboreos vsque oberrasse. Ad damus et hoc, ipsum carum Apollini caput dici posse Orphea, sacrorum Eleusiniarum conditorem Hyperboreum; Thracem nempe, et ita praeterea Pythagorae, Apollini inter homines ἐπιδημῶντι, et Pythagoreis coniunctum, vt his passim Orphica adscribantur. Haec forte sunt τὰ ἐκ τῶν Ὑπερβορέων, quae ab Atheniensibus recepta memorat Chrysostomus (in Epist. ad Tit. hom. 3 Tom. XI opp. p. 744, E. Montfaucon.). Sed non lubet euagari longius. Abaridem quidem, amicum Pythagorae, hic praetermittere non licet, quem Scytham fere vocant, qui eius mentionem faciunt, sed nempe Scythae etiam sunt Hyperborei, quod vel ex eo patet, quod Alexandrinus Clemens (Protrept. p. 25 Pott.) *ὀνομαζίας* illas, de quibus mox dicetur, illis tribuit: Hyperboreum quidem diserte appellat Plato in Charmide (p. 237, E),

Scythen vero ex Hyperboreis, Apollinis, qui ibi colitur (τῷ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος) sacerdotem Iamblichus (c. 19 f. 90 sq.). Hic ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποσρέφων (ma-
lim ἀνασρέφων) εἰς τὰ Ἰδία, ἵνα τὸν ἀγαθόντα χρυσὸν
τῷ θεῷ ἀποδῇται εἰς τὸ ἐν Ἑπερβορείοις ἱερὸν, rediens
domum e Graecia, vt corrogatum aurum in tem-
plum Dei apud Hyperboreos reponeret, obiter in
Italia cum esset, videretque Pythagoram, illum agno-
vit suum esse Apollinem. Poenitet fabulosi huius
Agyrtae Herodotum (4, 36), cuius verbis videtur
vox vna temere addita, quam hic inclusi: Τὸν περὶ
Ἀβάριος λόγον τῷ λεγομένῳ εἶναι Ἑπερβορέα, ὃ λέγων,
[λέγων] ὡς τὸν οἰσὼν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ἐδὲν
σιτεόμενος. Sed quid Apollini Delo sua carius? vbi
vero frequentius Hyperboreorum nomen eodem He-
rodoto teste (qui frustra illos apud Scythas requisi-
verat) auditum, quam apud Delios? Parcimus illam
annuam Hyperboreorum in Delum legationem ex
Herodoto (4, 33 — 35) et Callimacho praesertim (H.
in Delum 283 — 306) aliisque persequi, de qua πάντα
περὶ πάντων dedit ad Callimachum Spanhemius, et
per eam occasionem, quidquid fere vsquam est de
Hyperboreis relatum, congescit. Ad consilium no-
strum modo pertinet iter, quod huic sacrae legationi
adsignatur, Callimacho consentiente, ab Herodoto.
Sed hinc capiemus disputationis, propter quam
omnem, nec illum perfunctorium de Hyperboreis
quaerendi laborem sustinuiamus, exordium.

§. 8.

Hyperborei in Hispaniae Libyaeue litore occidentali.

Cum dixisset Herodotus (4, 32) nihil Scythas
eorumque vicinos memorare de Hyperboreis, addit,
eo plura de iis narrare Delios, dicentes: ἰσρά (Graece

enim ponemus, quae maxime ad rem pertinent) ἐξ Ὑπερβορέων φερόμενα ἀπικνέσθαι ἐς Σκύθας, ἀπὸ δὲ Σκυθῶν ἤδη δεκομένους αἰεὶ τὰς πλησιουχάρους ἐκαστες κομίζειν αὐτὰ τὸ πρὸς ἐσπέρης ἐκασάτω ἐπὶ τὸν Ἀδρίην. ἐνδεῦτεν δὲ πρὸς μεσαμβρίην προκemptόμενα πρώτες Ἑλλήνων Δωδωναίους δέκεσθαι. ἀπὸ τήτων δὲ καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιέα κόλπον, καὶ διαπορεύεσθαι ἐς Εἵβοιαν κ. τ. λ. Dicebant igitur Herodoti aetate Delii, sacra illa, quaecunque fuerint, ab Hyperboreis ad Scythas pervenire, ab his accepta vicinos quosque portare longissime versus occidentem ad Adriam, s. sinum Adriaticum: hinc versus meridiem deducta ⁶⁾ primos Graecorum excipere Dodonaeos, ab his ea ad Maliacum sinum descendere, traici in Euboeam, perque urbes illius ad extremam illarum versus Orientem Carystum, a Carystiiis in Tenum insulam deferri, ab his denique in Delum. Haec via, ita designata accurate, ostendit, nisi fallor, Hyperboreos illos Delios et Apollinares, non venisse, certe directo itinere non venisse a septentrionibus Graeciae, e Scythia. Vidisse videntur hanc repugnantiam illi Prasienses (Atticae populus est, ne quis de Prasiensibus ad Argolicum sinum cogitet) apud Pausaniam (Att. l. 1, 31), qui ea de causa aliud iter illi pompae s. legationi assignarunt. Secundum hos enim ab Hyperboreis per Arimaspos et Illedonas, ad Scythas perveniebant, ab his Simopen, et hinc per Graecos in Prasiense templum Apollinis, unde Athenienses in Delum deferebant. Antiquior est et fontibus suis propior Herodotea Callimachoque consentiens narratio, quae in Adriam

6) Προκemptόμενα significat comitatum aliquem et publicam deductionem, qualis in Germania superest, praesertim in insignibus imperii ad locum coronandi Imperatoris Francofurto et Aquisgrano deducendis, et praesidio tuto atque

honorifico *conducentis*: hoc enim, puto, verbo utuntur, cum nostrum *Geleit* vel *Gleis* exprimere volunt: sicut etiam *saluum conductum* vocant, qui forte iustus, monente etiam Cl. Wachtero nostro, *dijscussus saluus* diceretur.

ducit Hyperboreos, per quem redisse Argonautas canit Apollonius. Recordemur hic AA. quod modo de Abaride obseruauimus, illum e Graecia cum rediret in patriam suam, obiter Italiam inuissse et Pythagoram. Cogitemus et illud, quod apud Halicarnassensem Dionysium (L. 1 p. m. 34 sq.) narratur, Latinum suscepisse Herculem ex Hyperborea puella, quam obsidem a patre acceptam secum duceret, *ἐκ τινος Ὑπερβορίδος κόρης, ἣν πατὴρ εἰς ὁμηρίαν δόντος ἀπήγετο*. Reliqua de hac puella, Palantho, qui desideret, adire poterit Salmasio ad Solinum (p. 10, b F) disputata ex Scaligero ad Felium (V. Palatium). Nunc seriem modo obseruemus fabulae apud Dionysium. Graeciam suam Hercules repetiturus et Argos, cum Hyperborea sua venit in Italiam, grauidam ex se facit, nuptum dat Fauno, apud quem illa conceptum ex Hercule Latinum peperit. Qui ista vel excogitarunt vel retulerunt sacrorum ad Delium Apollinem legatorum, Abaridis, Herculis, itinera, illi non expertes sensus communis nugatores fuere; sed qui locorum certe et regionum peritiam haberent eam, ut scirent, qui a Ponto Euxino Delum peterent, vel e Graecia ad Scythas iter pararent, his non esse Italia neque Adriatico mari opus. Quid igitur? Sunt Hyperborei, nisi me fallit animus, etiam in Oceani s. externi maris litore Occidentali: hoc volo, adeo late patuit, adeo fluctuauit nomen Hyperboreorum, cum homines longe remotos, felices tamen eosdem et DIs caros, regionis non satis notae incolas signaret, ut etiam de illis, quos Occidentalis Oceanus alluit, vel Africanis vel Iberis adhiberetur. Hoc ita se habere, iam Pindari vno alteroque loco demonstrabimus. Incipiamus a fabula antiquiore. Tractans (Pyth. I, 46 sqq.) locum de felicitate hominum suis circumscripta terminis, quos egredi ac transire nemini liceat, *Ναυσι τ' ἔτε περὶ τῶν αὖ εὐροῖς ἐς Ὑπερβόρεον ἀγῶνα θανμαστὴν ὁδόν*. Po-

nit Hyperboreos vltra finem orbis terrarum, qui tum cognitus esset, vltra columnas Herculis, Neque navibus, inquit, neque pedibus incedens admirabilem illam ad Hyperboreorum illos ludos (ad perpetuam quae apud illos celebratur festiuamque hilaritatem) viam inuenias. Deinde arripit occasionem ornandi oden suam descriptione gentis et actorum Persei: Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδάϊσατο λαγέτας, δώμῳτ' εἰσελθὼν, κλειτὰς ὄνων ἐκπτόμβας ἐπιτόσσαίς θεῷ ῥέζοντας. Apud Hyperboreos olim Perseus epulatus est, cum illos inueniret solemnes asinorum Hecatombas facientes Apollini. De his asinorum hecatombis non repetam alio tempore in hac Societate a me prolata (Comm. To. 2. p. 53 sq.). Vnum addam locum, in quem postea incidi, Antonini Liberalis, qui (c. 20) Boeo et Simmia (eodem puto, cuius paullo ante e Tzetze locum dedimus) auctoribus narrat fabulam Clinis cuiusdam Babylonii, qui cum in templo Hyperborei Apollinis vidisset *ιερεργαμένας* illi *θυσίας τῶν ὄνων*, voluit ipse in vrbe sua, Babylone, eadem ratione sacrificare Deo, statuitque asinorum hecatomben ad altare: sed cum interminatus esset illi Apollo, ne faceret, dicens, sacrificium asinorum sibi illud solum placere, quod apud Hyperboreos fieret, destitit: persistentibus autem in conatu filiis, asini ab Apolline in furorem concitati etc. longior enim est, et nihil huc pertinet, fabula reliqua. Iam illud cogitemus, magno consensu negare cum Herodoto (4, 28 et 129) Aristotelem et ceteros, (quos videre licet ap. Plin. 8, 43 s. 68) esse asinum septentrionalium regionum, Scythiae et vltra incolam, quod etiam hodie ita se habere Sueci confirmant: non solent autem ita mentiri boni poëtae, qualis Pindarus, Callimachus, et quos illi auctores habent, Delphinum vt filius appingant, fluctibus aprum. Quam ferax vero nobilium asinorum sit extremus Africae et Hispaniae Occidens, potum est. Memorat, vt vno exem-

plo utar, Plinius (8, 45 s. 68) *asinas in Celtiberia singulas quadringentena millia nummum enixas*. Columella meus, Gaditanus qui esset, vidit, quae scribit (7, 1, 2): *Huius animalis tam exiguae tutelae plurima et necessaria opera supra portionem respondent, cum et facilem terram, qualis in Baetica totaque Libye sit, leuibus aratris proscindat, et non nimio pondere vehicula trahat*. Sed non soli asini apud Hyperboreos Persei Pindaricos sunt, quos ad septentrionem frustra quaeras, verum dat illis poeta etiam laureas coronas (v. 61 *Δάφνᾳ χρυσέα κόμας ἀναδήσαντες*) quae nusquam pulchriores quam in illis partibus: et cum hac apud beatam gentem commoratione proxime (v. 72) coniungit Gorgonum et Medusae capitis abscissi fabulam, cuius theatrum esse ad Atlantem et Libyam et Oceanum Atlanticum, Apollodorus (Bibl. 2, 4, 2 p. 85) et alii docent: nōminatim, quos laudat scholiasτες ad hunc ipsum locum (v. 72) *ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης, ἃ εἰσι πρὸς δύσιν*. Nec lauros tantum habent Pindarici Hyperborei; oleas ita habent, ut ea arbor inde in Graeciam et Pisas translata sit 7). Pindarus in Originibus Olympiorum solemnium describendis (Ol. Γ, 55) oleam, de qua coronabantur ea tempestate victores, allatam dicit ab Hercule ex Hyperboreis. Sed propius considerandus est totus ille locus, non tantum propter hanc causam, in qua versamur, sed quod saepius in hoc poeta fieri obseruo, ut primum intuenti vel nihil dicere, vel alia omnia dicere, et plane nugari videatur, quam rem strenue adiuuant

7) Possis ad totam hanc disputationem contra Hyperboreos soli septentrioni assignatos accommodare illos Tzerzis vericulos (Chil. 7, 144 v. 710):

*Ἵππερβορέοις τύποις δὲ καὶ τοῖς
ψυχροῖς ὁ Τζέτζης*

Μεγάλως ἰσχυρίζεται μὴ γίνεσθαι τοιαῦτα

Ἐν γῇ τῇ Αἰθιοπῶν δὲ, Ἵνδία καὶ Αἰγύπτῳ

Καὶ γὰρ οὐμοπαίεμοις δὲ, φύσεις φησὶ τοιαύτας.

quidam interpretes; accuratius vero consideratus vel acutos, vel veros certe sensus, et constantis hominis phantasias habeat. Age, quas hic offerat, videamus. Oleam, ait (v. 25) Ἰστροὶ ἀπὸ σκιερᾶν παγῶν ἔνυσαν, ab umbratis Istri fontibus attulit, idque vt sibi liceret, persuasit Hyperboreorum populo, famulo cultorique Apollinis. Haec qui obiter legunt, qui cogitant exeuntia Istria in Pontum Euxinum ostia, possunt hic septentrionales cogitare Hyperboreos: oleam quidem ad totum, quam longus est, Istri decursum sua sponte non nasci, satis constat: quae res euertere videtur argumentum nostrum, quo mitiori Hispaniae Africaeque, vbi vicinae sunt, atque occidentem spectant, plagae transcribere Hyperboreos conamur. Sed illis tantum videri potest, qui non meminerunt veteris de Istro opinionis, quam satis fuerit ex Herodoto (2, 33) apponere. Diserte ille Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρχαίμενος ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρρῆνης πόλεως, ῥέει μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Οἱ δὲ Κελτοὶ εἰσὶ ἔξω τῶν ἡρακλήϊων σηλῶν, ὁμοῖοι δὲ Κυνησίοις, οἳ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκέσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικημένων. Istri origines ponit apud Celtas (vtrum nomen propriorum Celtarum h. e. Gallorum, vt sit, extendit? an de illorum coloniis inaudit?) et Pyrrhenae ciuitatem (Pyrenaeis hanc montibus cognatam et affinem, soni suadere similitudo videtur) porro Istrum flumine suo totam secare dicit Europam. Celtas illos ponit extra columnas Herculis, confines illis dat Cynesios, qui omnium Europae incolarum extremi ad Occidentem habitant. Constat sibi pater historiae, cum (4, 49) repetit, ῥέει γὰρ, inquit, διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἰστρος, ἀρχαίμενος ἐκ Κελτῶν, οἳ ἔσχατοι πρὸς ἡλὸς δυσμέων μετὰ Κύνητας (iidem sine dubio, quod Stephano Byzantino etiam sic videtur, qui Κυνήσιοι) οἰκέσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Meminerimus hic etiam illius opinionis, qua brachium Istri exonerari putabant veteres in Adriam, (Praef. 1, 4) et eo facilius videbimus, Pindaricos

Hyperboreos non esse ad frigidum septentrionem quaerendos. Sed videamus cetera Poëtae. Impulit (v. 45) Herculem animus, vt in *Istriam terram* (quam nunc Hispaniam intelligimus) cum Eurysithei imperio insignem aureis cornibus ceruam persequeretur: in quo venatu Apollodoro teste (Bibl. 2, 3) qui cursu solo vincere et viam capere vellet, annum integrum consumsit. Hanc igitur persequens (v. 55) τῶν μεθέπων, ἴδε κακείναν χθόνα πνοῖας ὀπίθεν βορέα ψυχρῆ, vidit illam terram post boream, vbi nihil amplius licet boreae: quo videtur interpretari illud ὑπέρ, vt sit regio Hyperboreorum, *supra* ultraque vim ventorum nocentium elata ac remota, eo situ, vt ad eam pertinere boreas non possit. Τῶν δένδρεα θαύμαινε σαθείς, τῶν νιν γλυκύς ἴμερος ἔσχεν κ. τ. λ. Hic inquam consistens admiratus est arbores, quas cupiit in Olympiaco stadio suo serere ad vmbra et honorem certantium. Per has poeticas ambages cecinit Thebanus vates, quod paucis verbis indicat Pausanias (Eliac. 1, l. 5, 7 extr.) λέγασιν Ἑλλείων οἱ τὰ ἀρχαιότατα μνημονεύοντες — κομισθῆναι ἐκ τῆς Ὑπερβορέων γῆς τὸν κότινον ὑπὸ τῷ Ἡρακλέος εἰς Ἑλλήνας. Antiquissima igitur apud Eleos memoria cum Herodoti narratione hactenus consentit, appor- tatam ab Hercule ex Hyperboreis oleam, ex iisdem, nisi fallor, regionibus, vnde etiam Hesperides attulit s. citros, qua de re videre licet Salmasium ad Solinum p. 760, b. Reuocemus, si videtur, huc etiam, quae supra (§. 5) de Hecataei regionibus Celticae oppositis dicta sunt. Commeatum aliquem inter extremam Hispaniam et loca ultra Pontum olim credidisse oportet, qui mentionem faciunt apud Strabonem (8 p. 42, 13) Ἰβήρων τῶν ἐσπερίων εἰς τὰς ὑπὲρ τὸν Πόντον καὶ τῆς Κολχίδος τόπους μετακισμένων. Tra- ctauit hunc locum Iac. Perizonius (Aegyptt. Origg. c. 24 p. 470 sqq.) et probabili admodum ratione ostendit, tractatam a Nebucadnezare coloniam Ibe-

rorum Hispanicorum ab Herculis inde columnis in Asiam. Fuit quidem posterior aliquot saeculis Nebucadnezar Herculis et Argonautarum temporibus. At ea temporis intertapedo argumentationem nostram non infirmat: nam illud certe relinquitur, quod vnum hic spectamus, non debere ἀδύνατον putari talem commeatum, ne improbabilem quidem videri, si quis diuersam adeo ab hodierna et orbis terrarum faciem, et gentium viuendi agendique rationem in consilio habeat. Ceterum in tantis Geographiae antiquissimae tenebris, quas studiose aliis obiecisse videntur, qui soli fere nauigabant mercatores Phoenicii, eo minus mirandum est, fluctuare fabulas. Illud quidem manet, extra columnas Herculis in extremo Occidente vel Libyae vel Iberiae, vel vtriusque adeo, nauigatum Oceanum⁸⁾, allatos inde in Graeciam, ne de aliis dicamus, fructus mitiores: Hyperboreos autem dictos notione obscura et parum definita regionum remotissimarum et felicium incolas, a quorum praedicatione suas merces commenderent mercatores, religionem suis sacris quaerent sacerdotes Delii et Olympii, auctoritatem portentis suis quidam Pythagorei.

III. De praedonibus Francis.

Imperator Probus inter alias barbaras Germaniae nationes Francos iam ante imperium deuicerat, Fran-

8) Hunc ipsum Occidentalem Oceanum, hoc ipsum Atlanticum mare intellexisse videtur doctissimus poeta Claudianus (3 Conf. Honorii 7, 54) de Theodosio comite, Imperatoris Theodosii patre canens,

*Ille leues Mauros, nec falso
nomine Pictos*

*Edomuit, Scotumque vago ma-
crone secutus*

*Fregit Hyperboreas remis au-
dacibus undas.*

Ex Mauriiana classe si petiit Britanniam, praeternauigat illos Hispaniae Hyperboreos.

cici inde cognomen meritis (Zosim. i, 68. Vopiscus c. 11). Horum quidam sedes ab illo petierant atque impetrauerant in Thracia et locis Ponto Euxino vicinis. Reliqua iam ipsis Zosimi verbis dicemus in fine libri primi, καὶ Φράγκων τῶν βασιλεῖ προσελθόντων, καὶ τυχόντων οἰκήσεως, μοῖρά τις ἀποσῆσα, πλοίων εὐπορήσασα τὴν Ἑλλάδα συνετάραξεν ἅπασαν. καὶ Σικελίᾳ προσχῆσα καὶ τῇ Συρακοσίῳ προσμίξασα πολὺν κατὰ ταύτην εἰργάσατο φόνον. ἤδη δὲ καὶ Λιβύῃ προσορμισθεῖσα, καὶ ἀποκρυσθεῖσα, δυνάμει ἐκ Καρχηδόνης ἐπανεχθελήσῃ οἷα τε γέγονεν ἀπαθὴς ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Iam eandem historiam referat Eumenius (Paneg. Constantii l. 4, 18, 3) *Recurfabat in animos illa sub Diuo Probo et paucorum ex Francis captiuorum* (h. e. in sedes alias victoris arbitrio translatorum, vt Iudaei fuisse dicuntur in captiuitate Babylonica) *incredibilis audacia, qui a Ponto usque, correptis nauibus, Graeciam Asiamque populati, neque impune* (sine poena ac damno eorum, quos inuaderent) *ipsas postremo naualibus nobiles ceperant Syracusas, et immenso itinere peruecti Oceanum, qua terras irrupit, intrauerant.* Qui nihil vellem praetermittere, quod ad memorabilem historiam pertineret, inspexi etiam Vopisci Probum. Ille rem ipsam, sed sine nomine Francorum, breuiter indicare videtur c. 18: *Facta pace cum Persis ad Thracias rediit, et C millia Bastarnarum in solo Romano constituit, qui omnes fidem seruauerunt. Sed cum et ex aliis gentibus plerosque pariter transtulisset, id est, ex Gepidis, Gautunnis et Vandalis,* (vtrum in his Franci etiam comprehendi potuerint, quaerere modo non possum) *illi omnes fidem fregerunt, et occupato bellis tyrannicis Probo, per totum pene orbem pedibus et nauigando vagati sunt, nec parum molestiae Romanae gloriae intulerunt. Quos quidem ille diuersis vicibus variisque victoriis oppressit, paucis cum gloria domum redeuntibus, quod Probi*

enassissent manus. His inter se collatis, apparet, Francos illos de Ponto post traiectum totum quam longum est internum mare, dextro flexu, lectis Hispaniae Galliaeque, tum Belgicae litoribus, in patriam suam Germaniam maritimam (*qua Oceanus terras irrupit*) redisse, quam illis Leibnitius inter Rhenum et Albim assignavit. Hanc vero antiquam illorum patriam intelligendam esse, vel hoc satis indicat, quod reditus in Pontum ipsos Probi potestati non exemisset, sed subiecisset. Habemus navigationem valde similem Argonauticae illi, tumultuarie illam quidem et temerario ausu susceptam, exitu tamen pro tam longo per Oceanum cursu insperato. Neque enim praesidiis plus habuere Franci, quam illi Minyae, quin aliquanto forte minus, intermissis diu illis mercatoriis antiquorum navigationibus. Breuissima forte responsio quibusdam videbitur, etiam hoc de Francis confictum vel nimis auctum esse. Sed eadem omnem licebit historiam vna plaga euertere, spongia vna delere. Hoc vero tanto fuerit audacius, importuniusque, quod haec non prima fuit Germanorum maritima expeditio. Iam sub Gallieno, si Eutropio credimus (9, 6), *Germani usque in Hispanias penetrauerunt et Tarraconem ciuitatem nobilem expugnarunt.* Orosio (7, 22) teste, *Germani vltiores* (ab Italia remotiores quam Rhæti et Alamanni) *abrapta potiuntur Hispania.* Eodem respiciens (7, 41) *Irruptae sunt Hispaniae — sustinere a barbaris — quod etiam sub Gallieno Imperatore per annos prope duodecim Germanis euergentibus exceperere.* Ne dubitemus Francos fuisse hos Germanos, facit Nazarius (Paneg. 9, 17). *Franci ipsi, inquit, praeter ceteros truces, quorum vis cum ad bella effluuisceret, ultra ipsum Oceanum* (suum in mare internum per columnas Herculis) *aestu furoris euecta, Hispaniarum etiam oras armis infestas habebat.* Nempe a suis inde Ger-

manici maris litoribus totam Belgicam Gallicamque oram, totam deinde Hispaniam a tribus oris circumvecti Tarraconem venerunt. Quo minus muto, quod modo dicebam, Francos praedones in antiquam patriam suam, quae tum erat maritima Germaniae inferioris, redisse, postquam vidi Io. Riuium in historia nauali media (lib. 2 p. 94) illum locum aliter accepisse: *Columnis egressi, inquit, omnia in auerso Africae et Hispaniae litore foedum in modum depraedabantur, spoliisque onusti nemine interpellante in Pontum ad suos redierunt.* Estne vero probabile, eos vel tuto relegere cursum priorem per totum internum mare potuisse, vel praeteruectos post Hispaniam Galliamque ostia Rheni et Albis, interiectamque inter ea patriam suam, per antiquas Argonautarum ambages in regionem, cui poenae causa, aut certe, ut obseruari custodiriue possent, assignati fuerant, redisse? Ut sit, primus hic error peperit longe maiorem. Post verba, quae modo dedimus, addit statim Riuus: *Cum his Carausius tot coeli regionibus disiunctis societatem et foedus iniit. Itaque Franci (horum enim iam, non Getarum aut Scytharum nomen in ore hominum esse coeperat) ne foederato suo deessent, cum pari qua prius classe egressi (ex Ponto scilicet, superatoque quam longum est interno mari) ad fretum Gaditanum veniunt, id vnum agentes, ut Carausio iungerentur.* Mirificam deinde historiam narrat, et Constantium cum Francis, quibus in Oceano extra fretum Gaditanum occurrit, classe facit congregari, cosque internecino praelio sic deleri, nunquam ut deinceps Francorum nomen in regione Pontica, unde tum veniebant, auditum fuerit. Bene est, quod mox interfecit illos Ponticos Francos orbi terrarum graues bonus Riuus, sed poterat illos non reducere in Pontum, quod breuius erat, et fidei eorum, qui

proximi his temporibus fuere, Eumenii, Aur. Victoris, Eutropii et aliorum conuenientius. Non inauditum nec insolitum adeo fuisse saeculo quarto exeunte, e Germaniae fluuiis Rheno praesertim soluentes praeter Belgicam, Galliam, Hispaniam, superatis columnis Herculis legere hinc Hispaniae litora, hinc Africae, apparet etiam ex loco Claudiani B. Gildon. 372: *Germania cuncta feratur Nauibus, et socia comitentur classe Sicambri: Pallida translatus iam sentiat Africa Rhenum.*

**DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM
DISSERTATIO**

DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

His temporibus, quibus nos viuimus, tanti quum in omni litterarum genere, tum etiam in antiquitatis peruestigatione facti sunt progressus, vt, semel mota aliqua quaestione, non temere desit certioris viae copia. Sed indicare viam plerumque facile est: persequi, id vero et ei saepe, qui ducem se praebet, nec raro etiam comiti molestum est, praesertim si in re sterili atque exili versatur disputatio. Quod equidem uti ipse non sine taedio expertus sum in hac quaestione, quae est de antiquitate Argonauticorum Orphei, ita ne legentibus, quae de hac re scripsi, idem accadat, magnopere vereor. Sed est tamen his quoque rebus aliquod pretium, quas qui non contemnunt, (contemnunt autem tantummodo imperiti) hi, vt spero, non dedignabuntur mecum haec auia Pieridum peragrarè loca, nullius ante trita solo. Quae etsi minime amoena sunt, tamen, vt idem poeta ait,

*iuuat integros accedere fontes,
atque haurire.*

Praeuideo enim fore, vt haec, quae nunc a me dicentur, alio traducta maiorem sint atque ampliorem habitura fructum.

Igitur neminem hac aetate tam in antiquis litteris rudem inueniri arbitror, qui cum Gelsnero haec scripta, quae Orphei nomen prae se ferunt, vel vnus omnia scriptoris esse, vel dictionem habere Homericam sibi persuadeat. Hymni quidem, de quibus docte disputauit Tiedemannus in primis Graeciae philosophis, quin et Argonauticis et Lithicis antiquiores sint, dubitari non potest: quamquam etiam in hymnis sunt, qui recentioris aetatis non dubia contineant indicia. De Lithicis Tyrwhitti sententiam merito improbat Ruhnkenius in Bibl. crit. P. VIII. p. 87. qui dubitans, an Valentiniani et Valentis aetas carmen tam sani coloris proferre non potuerit, referendum putat hunc libellum ad tempus Domitiani, qui, teste Dione Cassio LXVII. p. 1111. philosophos partim vrbe et Italia eiecerit, partim poena capitis affecerit. Quam sententiam, qui hoc carmen diligenter legerit, iis, quae infra de epicorum versibus dicuntur, egregie confirmari sentiet. Maior est de Argonauticis disceptatio. Nam quum Schneiderus in Analectis criticis, quorum tantummodo primus fasciculus prodiiit Traiecti ad Viadrum c1818cclxxvii. non solum Onomacrito et Cleoni, cui Toupus Em. in Suid. T. II. p. 98. hoc carmentribuendum putabat, Argonautica, et iure quidem, eripuisset, sed etiam poetae et recentissimi, et semibarbari opus esse contendisset: grauis huic sententiae aduersarius existit Ruhnkenius, qui in Ep. crit. II. p. 228. vetustissimum esse Argonauticorum scriptorem ostendere conatus est. Ab Ruhnkenii sententia non plane alienus fuisse videtur Wollus in prolegomenis ad Homerum p. 24. Schneiderus se ipse defendit in praefatione ad Argonautica. Ab vtraque parte, vt equidem existimo, cupidius, quam par erat, pugnatum est. Sed cognoscamus causam, et perpendamus, quae pro vtraque opinione allata sunt argumenta. Quibus si componiis potest, bene est; sin minus, aliam tentemus viam. Ac primo ipsa ponam Ruhnkenii verba. Hic igitur,

cuius sint carmina, inquit, quae Orphei nomine
 circumferuntur, veterum dissensus incertum facit.
 Is, qui Argonautica et Hymnos Orpheo subiecit,
 siue Onomacritus fuerit, ut plures tradunt, siue
 alius, scriptor certe meo iudicio vetustissimus est;
 in quo, quamuis animum diligenter attenderim, ne
 leuissimum quidem recentioris aetatis vestigium re-
 peri, contra proba omnia, et antiquitatem redolen-
 tia. Orationis forma Homericam refert, sic tamen,
 ut pauca singularia in ea notentur. Tale est ἐπεὶ
 pro ἔπειτα Argon. 182. et 675. ubi vide H. Step-
 hanum. Abreschius quidem Dilucid. Thucyd. p. 446.
 id aliis etiam scriptoribus usitatum dicit. Sed ex-
 empla magis certa et perspicua requiro. Tale quo-
 que est οἱ pro particula expletiva, quod pluribus
 locis occurrit, nec semel ex Codice nostro restitue-
 tur. Quamquam illud οἱ non prorsus dissimilem
 usum habet aliquot Homeri locis, quae Gesnerus
 laudauit Indice h. v. quibus adde Il. E. 24. Ὡς δὴ
 οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχημένους εἴη. Erunt fortas-
 se, qui inter singularia quoque referant formam
 Alexandrinam εἶσα vs. 116. et ἔπεσα vs. 519. Qui-
 bus locis vsus Valckenarius meus ad Herodot. VIII.
 68. hoc iudicium addit: Hic forex suis se saepe
 prodit indicibus. At sint eae formae indicio, scri-
 ptorem Argonauticorum Alexandrinum fuisse; ni-
 hil impedio: modo ne ad carminis vetustatem ele-
 vandam trahantur. Nam alii quoque poetae, quo-
 rum antiquitatem nemo in dubium vocauerit, Ale-
 xandrinis formis vsi reperiuntur, tanquam Lycop-
 hron vs. 21. ἐσχάζσαν, quo respicit Grammaticus
 MS. in Bibl. Sangermanensi: Ἐλέγοσαν, ἐγράφοσαν,
 καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι. Λυκόφρων Ἀλε-
 ξάνδρα· Ναῦται λίαζον, καὶ πὸ γῆς ἐσχάζσαν. Idem
 vs. 252. πέφρικαν. ubi vide Tzetzen. Posidippus An-
 thol. VII. p. 614. τὴν δὲ, θαλάσσης Ψάυσαν, πρη-
 νῆς εἴχσαν αἰγυαλοί. Verum, quem poctam nos ab

antiquitate et elegantia commendamus, eum, ecce, in Germania exortus Orpheomastix recentiorem Graeculum, barbarum ac semilatinum versificatorem appellat, qui quod pingui ingenio concepisset, vix potuerit idoneis verbis efferre. In qua accusationis atrocitate, nescio, quid magis mirer, inscientiamne, an confidentiam. Fatendum quidem est, Argonautica rarius a veteribus, ne a Graecis quidem Apollonii interpretibus, laudari. Quamquam hi, si bene coniecit vir eximius, Io. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 75. quod vix putem, Argonautica sub Cleonis Curiensis nomine laudarunt. Sed ex hoc silentio, frustra sit, qui argumentum ducat ad vetustatis, quam habent, opinionem conuellendam. Etenim diserte laudantur ab antiquis et claris Grammaticis, Oro et Dracone Stratonicensi. Orus quidem apud Etymol. M. p. 787. l. 29. haec ex iis attulit: Τὸν δὴ καλέσαι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. Quae cum Sylburgius inde sumpta essent, ignoraret, sic corrigere instituebat: τὸν δὴ καλέσαι Φάνητα, Τένεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. Sed Orus de memoria, ut saepe solent Grammatici, laudauit Argonaut. 15.

ὃν ῥα Φάνητα

ὀπλότεροι καλέσαι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.

Draconis locus est in libro inedito περὶ μέτρων ποιητικῶν, quem in Bibliotheca Regia euoluimus: αἱ ποιηταὶ δὲ ἢ προστιθέντες διὰ τὸ μέτρον, συσέλλουσι τὸ ἰ, ποταμηίδος, Παγασηίδος λέγοντες. ἔθεν καὶ Ὁρφεὺς ἐν Ἀργοναυτικοῖς· (vsf. 110.)

Λαλῆφροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηίδας ἀκτάς. ἀντὶ τῷ Παγασίδας. Idem: Φόρκυνος τὸ κυ ἐκτείνει· αἱ γὰρ γενικαὶ αἱ διὰ τῷ νος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι, εἰ παραλήγοντο τῷ ὕ, ἐκτεταμένῃ

παραλήγονται, οἷον Φόρκυνος, πόλτυνος, τὴν δὲ ὀνομαστικὴν συσέλλεσθαι βέλεται Ἡρωδιανός. καὶ ἔτως εὐρήσεις παρὰ ποιηταῖς. Ὀρφεύς· (*Argon. vs. 337.*)

Πρωτέα, καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα.

Suidas, utriusque Grammatici scripta recensens, nihil de aetate, qua vixerint, addit. Antiquos tamen esse, satis aliunde constat. Iam qui vel leuiter Grammaticos attigerit, ignorare non potest, recentiores quidem, velut Thomam Magistrum et Moschopulum, nullo discrimine veteres, nouitios scriptores laudare: at antiquos, quales Orus et Draco sunt, praecepta sua non nisi veterrimorum et classicorum scriptorum, de quibus in Hist. Crit. Orat. Gr. p. 95. disputauimus, auctoritate confirmare. Et hanc antiquitatem omnes ita sequuntur, ut Euphorion et Parthenius poetarum recentissimi sint, quorum testimoniis utantur. Ex his cogitur, nunquam Grammaticos, quos diximus, Orphei Argonautica laudaturos fuisse, nisi carminis vetustatem cognitam perspectamque habuissent. Huc accedit, quod Nonnus, seculi quinti poeta, nec nisi veteres imitari solitus, Argonautica manifesta imitatione expressit, ut ad vs. 226. demonstrabimus, non tantum auctoritatis huic carmini tributurus, nisi antiquitatis fides inter omnes constitisset.

Haec Ruhkenius. Schneiderus, qui ad haec respondit in praefatione ad Argonautica, praeterquam quod Thunmanni sententiam, quam infra commemorabimus, pro se affert, magis ambiguitatem, quae est in Ruhnkenii disputatione, carpit, quam argumenta ipsa labefactat. Non reputasse Ruhnkenium, quantum temporis spatium inter Onomacritum et Alexandrinos intercessisset; quod tantum esse, ut vix commode vtrique vetustissimorum appellatione comprehendi possint. Incertum esse, qua aetate Orus et Draco vixerint; Orum ne respexisse quidem videri Argonautica eo in loco, quem excitauerit Ruhnke-

nus. Nonni denique imitationem non magis certam esse. Itaque ipse Heynio accedit, cui scriptorem Argonauticorum Alexandrinae aetatis poetam videri ait. Quod ego in Heynio, qui pugnantem sententias conciliare volebat, non miror: tanto magis miror in Schneidero, qui Ruhnkenium refellere studebat. Nam qui Alexandrinae aetatis poetam fuisse Orpheum putat, is, nisi accuratius definiat, quo ille tempore vixerit, non video, qua ratione Ruhnkenio, non repugnanti, quo minus Alexandrinus fuerit Orpheus, contradicere queat.

Auctoritas Ruhnkenii metuo ne plus, quam pondus argumentorum, quibus est usus, ad plurimorum assensionem valeat. Quamquam quum omnino nullius hominis apud eos, qui liberali sunt indole praediti, tanta debet esse veneratio, ut eius in verba iurare, quam ipsi rem cognoscere malint, tum in Ruhnkenio, quamvis egregiae sagacitatis critico, duo alia, eaque valde illustria existant exempla, quae, ne quis temere iudicium eius in tali re sequatur, admoneant. Vnum, quod communi de Homero opinioni, quam a puero imbibisset, ita adhaerebat, ut, Wyttenbachio teste in vita eius p. 214. Wolfii disputationem de integritate Homericorum carminum probare non auderet. Qua quidem, ut accepimus, etiam perterreretur se dicebat. Atqui exhorrescere talia, id est eius, qui a diu probatis opinionibus ne vult quidem abstrahi. Alterum exemplum, idque magis etiam memorabile, praebuit iudicio de carmine Maximi *περὶ καταρχῶν* quod ille, ut refert Heynius in prima editione Virgilii vol. II, p. 236, a poeta Alexandrino, Callimachi et Apollonii Rhodii aequali scriptum censebat. Hoc quidem iudicium tanto magis equidem miror, quod ipsa sermonis ratio, in quo genere peritissimus iudex erat Ruhnkenius, aliquot saeculis post scriptum esse istud carmen euincit. Similiter idem errauit ad Lith. 267. carmen de lapidibus orationis cultu elegantiaque reliquis Orphicis cedere existimans. Sed nolo eleuanda

auctoritate Ruhnkenii praesidium parare contrariae sententiae. Illorum causa haec dixi, apud quos nimium valet clarorum virorum auctoritas. Quamquam his in Orpheo quidem etiam Valckenarii nomen obstat, quo nullum inueniri magis idoneum iudicem credo. Itaque ad ipsa nunc accedam argumenta, quibus opinionem suam confirmare conatus est Ruhnkenius. In quibus hoc non possum satis mirari, quod de Onomacrito vel cogitasse se indicauit. Hunc enim in omni antiquitate, qui Argonauticorum scriptorem perhiberet, nemo fuit. Sed, ne Onomacritus fecerit Argonautica, antiqua tamen, inquit, esse et orationis forma docet, et grammaticorum fides probat. De oratione mirum est ita sentire potuisse Ruhnkenium. De grammaticis quae dicit, partim cupidius disputauit, partim, si alia grauiora in contrariam partem argumenta accedant, non satis ab omni dubitatione tutata praestitit. Nam Ori quidem testimonium, quod Schneiderus quoque animaduertit, iniuria huc traxit, quum, quae Orus affert, non modo dissimillima sint iis, quae in Argonauticis leguntur, verum etiam in tali versentur argumento, quod non Argonauticorum sit proprium, sed ad sacra Orphica, quae aliis fuerunt in libris tractata, pertineat. Solus igitur pro antiquitate Argonauticorum testis exstat Draco Stratonicensis, cuius quidem fides vel ob id ipsum, quod solus est in tanto vniuersae antiquitatis ipsorumque Apollonii interpretum silentio, suspecta esse debet. Et praeterea in huius testimonio illud incommodum accidit, quod liber iste de metris poeticis, quippe ineditus adhuc, diligentiolem peruestigationem excludit. Quis enim ex iis, quae Valckenarius, Ruhnkenius, Brunckius ex isto libro attulerunt, definire ausit, utrum ipsius sit Draconis iste commentarius, an epitome ab recentiore aliquo facta grammatico, et additamentis quibusdam deformata? Certe similes errores haud pauci aliis in scriptis grammaticorum inueniuntur: atque, ut aliquod certe exemplum afferam, in-

ditum scholiasten Hephaestionis olim ex codice Augustano descripsi, qui commentarius hunc habebat indicem: *Ἡφαισίωνος περὶ μέτρα*. Quae quum ita sint, equidem ita existimo, Draconis Stratonicensis auctoritatem, ut nunc quidem res est, neutram in partem aliquid probare posse. Quod si a testimoniis scriptorum nihil praesidii est, omnis disputatio consistere debet in iis rebus, quibus ipsum carmen aetatem suam prodere videatur. Quo in genere duplicem esse constat rationem argumentorum, ex quibus coniecturam petere liceat. Etenim aut in rebus, quarum mentionem facit scriptor, aut in orationis forma, qua utitur, aliquid insit necesse est, quod aetatis, qua vixerit, indicium faciat.

Ac de illo genere, quod in rebus a scriptore commemoratis positum est, non potest non difficilis esse in Orphei Argonauticis quaestio. Nam et argumentum, in quo carmen istud versatur, peruetustum est, et scriptor, antiquissimi poetae nomen mentitus, quae ab ista aetate abhorrerent, vitare debuit. Praeterea vero, si aliquam hoc genus vim habet in aetate carminis inuestiganda, ad antiquitatem ei detrahendam valebit, non etiam ad probandam. Etenim si nihil in rebus tractatis reperiatur, quod non a vetustissimo scriptore traditum videri possit, quis tanta erit confidentia, ut scriptorem non potuisse alios et fortasse antiquissimos auctores sequi contendat, praesertim in eo argumento, in quo exponendo plurimi sua exercuerint ingenia? Facile vero intelligitur, si quid sit in Argonautarum fabula, quod aetatem scriptoris prodere possit, id maxime in orbis terrarum notitia, quae a fabulosis profecta initiis paulatim amplificari illustrarique coepit, debere positum esse. Nec praetermiserunt hanc rem docti homines. Quamquam, quod sane mireris, hoc ipso in genere, quod longe clarius ac certius, quam aliae res, esse videtur, in diuersissimas partes discessum est. Nam de duobus

eruditissimis viris vnus, Thunmannus, ex orbis terrarum notitia, quam habuerit ille Orpheus, Ptolemaei Euergetae temporibus eum recentiorem esse contendit; alter, Mannertus, ex eodem argumentorum fonte eundem poetam ante Herodotum collocare conatus est. Ac Mannertus in Geographia Graecorum et Romanorum T. IV. p. 25. seqq. hoc modo sententiam suam probare studuit. Herodoto quidem antiquiorem esse Orpheum propterea, quia minus clarum Ponti Euxini notitiam habeat, nomenque Siciliae ignoret, quod non nisi paullo ante Herodotum in hominum sermonem usumque venerit. Eundem vero recentiorem esse Homero, quia Pontum Euxinum vndique clausum esse sciat; quia multa commemoret nomina populorum circa haec loca incolentium; quia columnas Herculis, Tartessum, Sardiniam, littora Italiae, Siciliam, denique Aetnae montis incendia cognita habeat. Obscuram illam Ponti Euxini notitiam deinde copiosius persequitur. In his ea, quibus post Homerum vixisse Orpheum demonstrat, si tali demonstratione opus est, nemo dubitabit quin vera sint. Multo minor, immo nulla vis illorum est argumentorum, quibus antiquitatem Herodoto maiorem euincere studuit. Quae argumenta ut sint vera, non possunt continuo ad ipsum Argonauticorum scriptorem trahi, sed, nisi alia accedant, illud tantum efficiunt, ut auctores Herodoto priores sequutus esse Orpheus videatur. Quid vero dicemus de eo, quod Alpium, quod Hiberniae mentionem facit hic idem Orpheus, de quibus nihil inaudiuerat Herodotus? Quod si haec res, ut videtur, postulat, ut Herodotum antiquiorem Orpheo censeamus, clarum est alios circumspiciendos esse scriptores, quibuscum comparentur Argonautica, et eos quidem tales, qui antiquiores, non qui recentiores sint: quia non ab illis, quae ignorare videtur Orpheus, sed ab his, quae cognita ei sunt, repeti rationes debent. Id autem fecit Thunmannus, successu, ut par est, meliore. Is in epistola ad Schneide-

rum, quam hic publicauit in Noua Bibliotheca Philologica, Lipsiae 1778. vol. IV. p. 298—301. in hanc sententiam disputat. Primo post expullos e locis circa Maeotidem paludem Scythas, quod circiter cccclxxx annis ante natum Christum contigisse, item post Ephorum vixisse Orpheum. In his enim, v. 1064.

ἡδὲ Γελωνὸν ἔθνος, βαθυχαίτων τ' ἀπλετα φῦλα,
 Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίης, Κένρυ-
 φάς τε,

respexisse ea, quae ex Ephoro commemoret Scymnus Chius post Holltenii notas ad Stephanum p. 378.

εὐσημότατον εἶναι Φησὶ τὸ
 τῶν Σαυρομάτων τε καὶ Γελωνῶν καὶ τρίτον
 τὸ τῶν Ἀγαθύρων ἐπικαλούμενον γένος.

Herodoti enim Agathyrsos esse Dacos. Gymnaeos Orphei videri esse Ephori Limnaeos. Getarum cis Danubium habitantium ab Alexandri demum temporibus mentionem fieri. Ephoro male intellecto Agathyrsos ab recentioribus geographis, velut Ptolemaeo, in Asia collocatos esse. Deinde, post Alexandrum vixisse Orpheum, quia Pontum Euxinum et Maeotidem paludem cum septentrionali Oceano continuari censet. Tanain ex Araxe deriuatum (v. 753) ab Aristotele Meteor. I. accepisse videri, vbi hic dicat ex monte Parniso iam Oceanum cerni, ex eoque monte Bactrum fluere, et Choaspen, et Araxen, cuius partem esse Tanain. Eadem de Tanai esse apud Scymnum Chium p. 378. Quem fluuium Phasin poeta vocet, Hypanin esse, qui nunc vocetur Cuban, quemadmodum apud Plutarchum de fluminibus Hypanis sit Phasis: testemque affert Holltenium ad Steph. v. Φᾶσις. Porro Orpheum vixisse post Pytheam. Pytheam enim primum cognouisse Britanniam, non etiam Hiberniam, quam tamen commemoret Orpheus, iuxta ac Britanniam, quae ei prisca et indigena appellatione Λυκαία vocetur v. 1213. Pytheam ergo, qui ex

Oceano in Tanain penetrasse se narrauerit, post Alexandrum, sed ante Timaeum fuisse, qui ei Plinio teste (H. N. XXXVII. l. 11, 1.) fidem habuerit. Hiberniae quidem nomen etiam in libro de mundo inveniri, sed hunc librum non esse Aristotelis. Tum Orpheum recentiore esse etiam Philemone, qui Ptolemaei Euergetae temporibus Periplum scripsisse videatur. Neque enim hunc esse comicum illum, quae Harduini et Schlözeri opinio fuerit, immemororum praefationis Ptolemaei. Hunc Philemonem, Celta- rum fide nautarum, de Iuernia, immensae magnitudinis insula, scripsisse: ex eo Apollonium Κρονίην ἄλα et insulam Ἠλεκτρίδα IV. 326. 506. Orpheum Κρόνιον Ὠκεανὸν et νεκρὴν θάλασσαν, de qua Plinius p. 467. ed. Hard. hausisse. Dein, post Posidonium fuisse Orpheum. Hunc enim primum Cimbro's ac Cimmerios confudisse, idemque facere Orpheum, Cimmeriis ad mare mortuum collocatis; pariterque Philemonem, de quo est apud Plinium IV. 27. *Philemon Morimarufam a Cimbris*, i. e. inde a Cimbris, *vocari, hoc est, mortuum mare, usque ad promontorium Rubeas; ultra deinde Cronium*. Nolle etiam Orpheum Alpes montes, quos fluuium putauerit esse Herodotus. Quos montes non ante Graecis innotuisse, quam crescente eorum cum Romanis commercio. Denique Orpheum post cognitum nomen Hermioniae, quam Germaniae esse appellationem, fuisse. Caeterum, qui Hermiones memoret, primum videri esse Melam.

Haec quidem Thunmannus. Quae ego neque amplius persequi, nec, si quid forte in dubitationem vocari possit, veluti Λυκαία Britanniae nomen, aut Alpes cum Alpi fluuiio permutatae, refellere volo. Nam et tanta est harum rerum obscuritas, vt, nisi diligentissima perscrutatione praegressa, vix tuto pedem promouere liceat, neque, etiam si haec ad liquidum perducì queant, multum lucri video. Certe Thun-

manni disputatio, quae quidem, ut puto, satis euincit Orpheum Herodoto multo recentiorem esse, non attingit tamen, nec per naturam rei potest attingere illam aetatem, cui, mea quidem sententia, aliae eaeque grauissimae rationes Orpheum vindicant. Eas autem rationes dico, quae ex oratione depromuntur: quibus nescio an nihil reperiri certius possit. Ac fortasse illud ipsum, quod hic scriptor se antiquum illum Orpheum, comitem Argonautarum mentitur, facilius etiam in Onomacriti, quam in Alexandrinorum aetatem quadrat: ita ut, si Alexandrinis non est antiquior Orpheus, his etiam aliquanto recentior putari debeat. Sed mittam hoc, quod est in coniectura positum. Ad illa me conferam, quae maiorem habent euidetiam. Ac satis mirari non possum Ruhnkenium, qui ne leuissimum quidem recentioris aetatis vestigium, contra proba omnia et antiquitatem redolentia in Orpheo se reperisse scribat. Quae si alius dixisset, cuius minor eruditio, minus subactum Graecorum lectione esset iudicium, eum profecto male versatum in antiquis scriptoribus esse crederem. In Ruhnkenio autem, qui, si quis alius, ista culpa vacuus est, quid aliud quam errorem agnoscam, quum haec primum scriberet, cupiditatem autem et, si dicere fas est, pertinaciam, quum iteraret? Quamobrem, ne nomen viri atque auctoritas nobis officiant, copiosius est atque enucleatius de oratione Orphei dicendum: quo id me consequuturum spero, ut errasse Ruhnkenium ostendam. Continetur autem oratio, in poeta quidem, duabus maxime rebus, numeris et dictione. De dictione post dicetur, et breuius: quoniam enim materia infinita est, satis erit praecipua commemorare, quae qui augere volet, semel monitus non quaeret frustra. Nunc numeros videamus, de quibus exponendum est explicatius illorum causa, qui ouum non putant ouo similis esse, quam, si modo sex pedes habeat, hexametrum hexametro. Et sunt hi satis multi.

Epica Graecorum poësis, quantum nobis quidem aestimare licet, originem ab Homero duxit. Huius exemplum sequuti sunt, qui postea in hoc genere elaborarunt, omnes; sed ita, ut, quae illum ausum esse viderent, sibi non omnia putarent concessa esse. Sic disciplina quaedam exstitit epicae poëseos, varias illa temporum successu experta mutationes. Ad quas qui diligenter attenderit, quasdam quasi sectas epicorum poetarum deprehendet; unde, qua quisque aetate vixerit, satis probabiliter poterit colligi. Sed in hac disputatione primam, eamque haud leuissimam difficultatem ipsa creant Homeri carmina, quae, ex quo praestantissima illa Wollii prolegomena in lucem edita sunt, plurimam et praebuerunt iam dubitandi materiam, et posthac praebebunt. Scilicet praeclarum exemplum recte sequi, id est eius tantum, qui ipse in exemplis esse possit. Sed istas dissensiones qui excitauit, idem, ut speramus atque optamus, componet. Interim hoc iure nostro sumere nobis videmur, nec scriptoris vnus, neque aetatis eiusdem esse carmina ista, e quibus conflatae sunt Ilias et Odyssaea. Quamquam in hac re vehementer dissentio a Schneidero, qui suam sententiam in praefatione ad Orphei Argonautica aperuit. Veluti quum decimum librum Iliadis fetum exsuccum et exsanguem ingenii languidi esse contendit, nihil in septimo, nihil in octauo, non in fine noni, non in obliuioso Achille haerens. Sed mittam haec. Illud contendo, in hac quaestione non negligendos esse numeros. Ut vno, sed eo luculento utar exemplo, quis non mirum quantum interesse sentiat inter numeros, qui sunt in XIII. libro Iliadis, et eos, qui sunt in XXIII? Sed haec indicasse sat est. Progrediendum enim est ad ipsam epici versus historiam.

Ac prima omnium aetas epicae poëseos est, quam a principe poeta Homerica dicemus. Huius aetatis poetae primi sermonem metro accommodarunt: ii-

demque non modo epicae dictionis conditores existerunt, sed plurimarum etiam inuentores formarum, flexionum, mensurarum, quae ab heroico versu deinde per omnem Graecae linguae copiam dimanarunt. Illi igitur quum sermonem nullo dum metri vinculo ligatum, nullis dum mensuris, nisi quas in communi vsu aures notarent, distinctum, sed obsequiosum adhuc et varie flectenti facile cedentem fingere et numerorum necessitati adstringere instituerent, multa, ut par est, conati sunt, quae quia non semper, sed rarius admitterentur, insequuta aetate, quae leges a priori accipiebat, ut licenter facta, quum regularum instar esse non possent, paullatim repudiata sunt. Huius generis quum multae sunt productiones breuium syllabarum in mediis vocabulis, longarumque correptiones, quae ab accentu potissimum habent originem, tum in primis haec duo, productiones syllabarum breuium in caesura, et hiatus. Hiatus quidem ex Homero expellere nuper voluerunt. *Tamen usque recurrit.* Praeterea illa aetate digamma Aeolicum, siue alio nomine vocare malis, in vsu fuisse videmus: quod quidem frustra conati nunc sunt in Homero restituere. Nam quum Homerum a grammaticis, qui nihil de ista littera cogitarunt, perpolitum habeamus, nihil aliud nisi indicare licet, ubi fuerit in Homero aut Hesiodo digamma, vel ubi expulsum sit. Sed ne hoc quidem antea fieri poterit, quam quum huius litterae vis et ratio, quae non ubique eadem est, clarius fuerit exposita.

Sequuta est hanc aetatem alia, quam Homeridarum vel rhapsodorum appellabimus. Habuit haec, pariter ut prior illa, vsum litterae Aeolicae: retinuit eadem hiatus quosdam et productiones breuium syllabarum in caesura, sed hiatu multo parcius, quam Homerica aetas, utitur, et sic fere, ut eadem exempla habeat, quae multo vsu prior illa poetarum aetas mollierat. Ab aliis licentiis abstinet. Huius generis

tum Iliadis et Odysseae quaedam partes sunt, tum Hymni Homerici, praeter hymnum Mercurii et paucos e brevioribus: item scutum Herculis, Hesiodo adscriptum. Prooemium *Ἔργων* Hesiodi, ne quis eo conturbari rationes nostras putet, farrago est sententiarum, e diuersis diuersarum aetatum scriptoribus concinnata.

Proxime locum tenent illi poetae, qui, quum digamma iam negligi coepisset, epos aggressi sunt. Hi ab hiatu fere abstinere, sed sic ut, quos habent hiatus, plerumque in antiquioribus non fuerint hiatus, sed facti demum sint, quum digamma omissum esset. Quoniam enim antiquos imitantur, multa ab his transferunt, quae quum apud illos ob digamma careant hiatu, nunc, neglecta ista littera, hiatus habent. Productiones breuium syllabarum in caesura eodem modo, ut Homeridae, usurpant. Huic aetati adscripserim Homericum hymnum Mercurii.

Hinc paullatim ad maiorem quemdam cultum et stabilem disciplinam progressa videtur epicae poeseos tractatio. Eam disciplinam in omnibus epicis, qui ad nostram aetatem peruenerunt, ab Arato usque ad Manethonem animaduertimus. Hi quum digamma prorsus ignorent, ita Homerum atque Hesiodum sibi sequendos duxerunt, ut productione brevis syllabae in caesura, et hiatu vix aliter vterentur, quam in phrasibus et hemistichiis ex Homero Hesiodoue petitis. Vna tantum in re digamma, veluti si adhuc in usu esset, vim suam retinuit; idque non modo apud hos, sed etiam apud illos, qui hanc aetatem sequuti sunt. Pronomina dico *ὃς* et *ἡ*. Sed haec quoque aetas temporum successu quaedam paullatim nouauit, donec ita deflecteret a veteri elegantia, ut, nisi insigni quadam conuersione, epica poesis non posset ab interitu seruari.

Quae mutatio, etsi, quo auctore et duce facta sit, non potest certo definiri, non dubitem tamen

cām ab Nonno repetere. Magno enim et illustri carmine viam praeire debuit is, quem omnes, veluti novum quemdam Homerum, exprimendum sibi ducerent. Ac tam manifesta est in his poetis, qui nova illa heroici versus forma vti sunt, Nonni imitatio, ut hunc illis priorem fuisse certissimum videatur. Et, nisi fallor, huius Dionysiaca breui tantam consequuta sunt celebritatem, ut iam aequales eius carmina sua ad horum exemplum conformare studerent. Cuius rei nescio an documentum sit Proclus, quem numeri, quibus est in hymnis usus, attigisse Nonni aetatem, et legisse Dionysiaca arguunt. Neque epici tantum, sed etiam epigrammatum scriptores Nonni hexametrum adsciverunt, veluti Paullus Silentarius, Leontius, Macedonius. Huius igitur sectae sunt Musaeus, Tryphiodorus, Coluthus, Christodorus, Ioannes Gazaeus, ab Rutgersio in Var. Lectt. H. 7. editus, Apollinaris. Eidem aetati quum alia quaedam, quae inter *σύμμικτα ἡρώικα* in Anal. Brunckii T. III. leguntur, tum fragmentum XXI. adscribi debent. Neque enim, ut Iacobus, Nonnum ex isto poeta profecisse, sed versus istos ad Nonni exemplum factos existimo. Vsque ad hanc aetatem poetae epici, maculos Homeri numeros sequuti, caesuram fere usurpaverant eam, quae est in prima tertii pedis syllaba. Sed haec caesura, nisi aliae accedant incisiones, quarum in Homero mira et ars et varietas est, dura sit atque aspera, praesertim si pluribus in sedibus hexametri similis incisio est; multoque magis corrumpitur versus, si trochaica in quarto pede caesura numeros frangit, atque debilitat: quod etiam molestius est, si frequens alterum est caesurae genus, quod est in prima pedum syllaba. Hoc igitur modo quum virtus heroici versus paene extincta esset, ad eamque rem Attica illa correptio vocalium ante mutam cum liquida accederet, quae plane ab heroici versus dignitate abhorret: Nonnus, seu quisquis alius melioris disciplinae auctor fuit, spondeorum pondus cum dactylo-

rum volubilitate commutavit, caesuram introduxit trochaicam in tertio pede, trochaemum ex quarto pede expulit, Atticis correptionibus liberauit hexametrum, apostrophum, quantum potuit, remouit, hiatus non nisi in Homericis verborum formulis, atque in his quoque rarissime admisit, productiones denique brevium syllabarum in caesura plane eiecit. Ita etsi gravitatem antiquam amisit versus heroicus, numeros tamen recuperavit et rotundos et elegantes, tamque severam accepit disciplinam, ut, nisi peritus, non posset epos moliri.

Sed quo certius de his rebus constet, diligentius dicemus de duabus postremis epicae poeseos aetatibus. Epicos autem non omnes vocamus, qui heroico versu scripserunt, sed illos tantum, qui Homerica dialecto vsi aut historias persecuti sunt, aut artes doctrinasque tradere instituerunt, qui vocantur didactici. Caeteros, ut bucolicos, et Callimachum, ab his excludimus. Nec de iis dicam, quorum nihil nisi fragmenta ad nos pervenerunt. Itaque ad hos maxime pertinebit nostra disputatio, ad Theocriti carmen XXV. Aratum, Apollonium Rhodium, Nicandrum, duo Moschi carmina, Dionysium Periegeten, Herodenum Atticum, Orpheum Lithicum, Oppianum, Q. Smyrnaeum, Maximum, Manethonem, carmen de viribus herbarum, editum a Fabricio; tum ad Nonnum, et quos supra eiusdem sectae poetas commemorauimus. Atque Theocriti illud carmen vehementer ego miror fuisse qui ad Panyasin, vel, quod etiam incredibilius est, ad Pisandrum referrent. Quod carmen etsi Valckenario alienissimum ab Theocriti ingenio visum est, vereor tamen ne id propterea maxime sic videri possit, quod, ut idem Valckenarius pulcre intellexit, ubique manifesta est imitatio Homeri. Quare equidem quemadmodum illa dissimilitudine caeterorum Theocriti carminum, quae ne est quidem tanta, si comparentur, quae minus ab epico genere recedunt eiusdem poetae scripta, non

multum moueor, ita Wartonio vt assentiar, qui dignissimum hoc carmen Theocrito esse iudicat, has maxime causas habeo, quod non modo prosodiae ratio bucolico generi propior est, sed quaedam etiam a scriptore isto usurpata sunt, quae, epicis ignota, solis fere concessa erant poetis bucolicis: veluti *Θέλεις* v. 53. *οὐχ' Ἑλίκηθεν* v. 180. *ποτὶ ταῦλιν* v. 84. *ισάμενος* v. 265. *ὦδε hic*, v. 11. 14. *huc*, v. 35. 54. De prosodia infra dicetur, quum ad hoc disputationis nostrae caput peruenerimus. Etenim ordinem placet hunc sequi, vt primo de caesura, deinde de productionibus in caesura, tum de hiatu, denique de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida exponamus.

Igitur caesuram supra diximus Homero et antiquis epicis hanc maxime placuisse, quae est in prima tertii pedis syllaba:

μῆνιν αἶϊδε, θεά.

Qua illi quidem ita sunt vsi, vt non modo saepe trochaicum isto in loco ponerent:

ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μῆσα.

sed plurimas etiam alias admitterent incisiones. Quamquam illa prior caesura, quae in prima est tertii pedis syllaba, principatum obtinuit. Illum igitur morem seruauerunt poetae omnes vsque ad Nonni aetatem. Hinc certo argumento colligimus, Orpheum, qui antiquam in caesura consuetudinem retinuerit, Nonno antiquiorem esse.

Sed in magna illa caesurarum varietate, quam habet versus heroicus, vna praecipue incisio est, quae quia vim et robur numerorum debilitat, a melioribus poetis improbata est. Eam dico, quae habet trochaicum in pede quarto:

Πηλεὺς δὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσsetαι αὐτός.

Hanc igitur non nisi rarissime admiserunt. In Homero haec exempla obseruavi: *Iliad.* IX. 394. XI. 686.

698. XXI. 483. 575. XXIII. 587. 760. XXIV. 526. Odyss. V. 400. 476. VI. 294. VII. 192. VIII. 554. XII. 47. 181. XVIII. 149. 322. XXII. 501. Aliis in locis, ubi haec caesura est, curarunt poetae, ut variis eam modis tolerabiliorem redderent: ac primum ita, ut certe statim sequeretur caesura in prima syllaba quinti pedis: ut Iliad. VI. 2.

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἵθυσε μάχη πεδίοιο.
Sic etiam XXIV. 60. 526. Odyss. KV. 277. Deinde sic, ut vocabulum, quod illam caesuram faceret, non esset amphibrachus, veluti in his, Iliad. IX. 482. X. 317.

μῆνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.

αὐτὰρ ὁ μῆνος ἦν μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.

Ad quod genus pertinent etiam haec exempla, in quibus vocem, cuius mensura est amphibrachus, vocabulum unius syllabae, quod cum illa voce proxime iungatur, praecedit, ut Odyss. XVIII. 139.

πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος, καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.

Haec enim quis non sentiat multo minus offensionis habere, quam illud Iliad. XXIII. 760.

ἄγχι μάλ', ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο.

Haec voces monosyllabae, quae ad sequentia trahuntur, si sunt in secunda quarti pedis syllaba, hanc vim habent, ut prorsus non animaduertatur caesura trochaica. Quamobrem haec minime rara sunt exempla, ut,

ὥς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίων.
τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο
χαλκῷ.

καὶ τρίποδ' ὠτῶεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυσεν ὕφ' ἵππων.
κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μένδων, ὃς ἐπεύθετο βελάς.

Quae leguntur Iliad. I. 33. XI. 106. XX. 156. XXIII. 13. Odyss. IV. 677. Alii sunt loci, in quos vitiosa caesura hanc caesuram intulit, ut hi:

ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ ἐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε.
 ὥπασαν· αὐτὰρ οἱ Περίτος καὶ ἐμήσατο θυμῷ.
 ἡνίοχοιο πόθω· θαλερὴ δὲ μαινίετο χαίτη.
 ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέω κρατερὸφρον' ἐγείνατο παῖδε.

Qui exstant Iliad. V. 686. VI. 157. XVII. 439. Odyss. XI. 298. In his locis vix dubitari potest, quin poeta dederit ἐκ ἄρα μέλλον, καὶ ἐμήσατο, quod etiam Aristarcho placuit, θαλερὴ δ' ἐμαινίετο, κρατερὸφρονε γείνατο. In Hesiodo caesurae trochaicae in quarto pede haec observavi exempla: in Theogonia v. 23. 74. 319. 435. in Ἔργοις v. 518. 751. 800. In Scuto Herculis v. 222.

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτάτη
 legendum est

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ἔπτατο, ὥστε νόημα
 Ἐπτατο cum aliis codd. habet Vitebergensis. Nec facile erit, puto, qui sibi persuadeat, turpem versum, qui ibidem est 373. a poeta esse profectum:

τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πύσ' εὐρεῖα χῆρσι.
 Ex Homero, ex quo deriuata est corruptio, etiam emendatio petenda videtur, hunc in modum:

τῶν δ' ὑπὸ σευομένων καναχὴν ἔχεν εὐρεῖα χῆρσι.
 Vide Iliad. XVI. 105. 794.

Patet ex his, antiquos epicos satis raro istam admisisse caesuram. Postea, quum in artem iam et disciplinam redacta esset epica poesis, quo quis praeclantior fuit poeta, eo diligentius ab ista caesura abstinuit; quo negligentior, hoc eam usurpavit frequentius. Quo certius de hac re constet, ordine enumerabimus poetas, qui sunt aetatis Nonnum praegressae. Horum primus Aratus plane istam caesuram declinavit. Nam in Phaenomen. 634. quod legitur,

καμπὰ δ' αὖν ποταμοῖο καὶ αὐτὴν ἐπερχομένην
 σκορπίε,

in eo exemplo scribendum videtur καὶ αὐτῷ ἐρχομένῳ. In Diosemeis autem v. 291.

νύκτερον αἰδέσθαι, καὶ ὁψὲ βοῶντε κολοιοί,

duplex parata est excusatio, una, quod ὁψὲ βοῶντε vnus vocabuli instar est; altera ab Homeri auctoritate Odyss. V. 272.

Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὁψὲ δύνοντα Βωώτην.

Eadem, quae Arati, etiam Apollonii Rhodii est, et Nicandri puritas, nisi quod apud hunc in Ther. v. 728. ita legitur,

ἐν δὲ κῆρος κεφαλῇ, γένων δὲ γ' ὑπέκλασε δεσμά.

Codd. δὲ θ'. Sed scribendum γένων δὲ οἱ ἔκλασε δεσμά. Similiter v. 332. ἐπισιζέσαι οἱ ἀλφοὶ reponendum pro ἐπισιζέσαι μὲν ἀλφοί; et v. 758. pro παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε, legendum, παρέστραπται δὲ οἱ ὄσσε.

In Apollonio quidem I. 542. iure mireris vulgatam lectionem κελαινὴ κήκιεν ἄλμη a Brunckio augmenti adiectione corrumpi potuisse. Sequitur Dionysius Periegetes, elegantissimus scriptor, immunis ab hoc vitio. Proximae sunt hinc Herodis et Marcelli inscriptiones, in quarum posteriore bis caesura est trochaica in quarto pede, v. 43. 45. In scriptore de Lapidibus nusquam inuenitur. Oppianus, diligens scriptor, hanc caesuram habet Halieut. V. 58 Is vero, qui Cynegetica conscripsit, imperitus homo, saepissime: I. 190. 395. II. 119. 120. 182. (qui quidem locus, si esset in alio scriptore, verborum collo-catione mutanda corrigi posset) 198. 265. 307. 505. 536. III. 85. 175. 237. 244. 266. 393. 495. 501. IV. 7. 28. 32. 120. 232. 234. 368. 399. 431. Diligentius ab hoc vitio sibi cauit Q. Smyrnaeus, apud quem haec exempla inueni, I. 12. III. 67. V. 209. 272. 375. XI. 96. Alii in eodem scriptore bene multi sunt loci, in quibus leui mutatione tolli caesura ista potest, vt augmenti omissione in his III. 28. 468. 713. IV. 46. XIII. 362. 368. 405. XIV. 609. Porro IV. 277. pro

δὲ γ' ἐτέρπετο scribendum δὲ τε τέρπετο; 426. ἐγγυς pro ἐνεγγυς; VI. 474. δὲ κεῖνο pro δ' ἐκεῖνο; IX. 466. ἀμφὶ ἐχρεῖσαν pro ἀμφὶς ἔχρεισαν; X. 241. ἐκ ἔτι μίμνε pro ἐκ ἔμιμνε, quod in ἐκέτ' ἔμιμνε mutabat Rhodomannus; XI. 161. δ' ἰαίνετο pro δ' ἄρ' ἰαίνετο. Apud Maximum hanc caesuram non reperi, sed apud Manethonem in his locis II. 173. III. 39. 42. 123. IV. 193. VI. 128. In Orphei Argonauticis inuenitur v. 184. 216. 672. 726. quibus quidem locis ad negligentiam poetae magis, quam ad aetatem indicandam vtar.

Ab Nonno inde plane alia heroici versus forma fuit. Ac caesura quidem, quae legitima habetur in hoc versu, trochaica est in pede tertio. Eam huius aetatis poetae ita frequentarunt, ut quibusdam in locis non ab ipsis poetis, sed ab librariis neglecta videatur, v. c. apud Tryphiodorum v. 119. 584.

χερσὶ μὲν ἀνδρομέης, αὐτὰρ βελῆσιν Ἀθήνης.
ἀνδράσι νηχομένοις καὶ ἐφεύγεσιν ὅμοιοι.

Scribendum:

χερσὶ μὲν ἀνδρομέησιν, αὐτὰρ βελῆσιν Ἀθήνης.
ἀνδράσιν οἰχομένοις καὶ ἐφεύγεσιν ὅμοιοι.

Tanto diligentius ab trochaica caesura in quarto pede abstinuerunt. Apud Nonnum VI. 366. p. 198, 31. δ' ἐβίησατο pro δὲ βιήσατο, et XLVII. 110. p. 1208, 17. δ' ἐβαρύνετο pro δὲ βαρύνετο scribendum. Apud eundem XVIII. 64.

Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἔγειρον· ἀεθλοφύρω γάρ.

Scribendum:

Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἐγείρετον· ἀεθλοφύρω γάρ.
XXXVII. 212.

εἶπε, καὶ ἐπαρέπεισε· παῖς δὲ γενήτορα νύσσων.

Scribendum:

εἶπε, καὶ ἐπαρέπεισε· παῖς γενήτορα νύσσων.

Progredior ad alterum, quo numeros epicorum poetarum pro diuersis aetatibus differre dixi: productiones breuium syllabarum ob caesuram. His constat nihil apud Homerum atque Hesiodum esse frequentius. Sed haec ipsa nomina quum non vnā complectantur aetatem, in diuersis partibus diuersa ratio videtur obtinere, prouti quaeque pars maiorem habet licentiam. Nam quae sunt istius aetatis, quam Homeridarum appellauimus, in his iam non temere, sed sic, vt quamdam quasi disciplinae rationem animaduertamus, productiones istas videmus vsurpari. Sed haec amplius persequi non est huius loci. De illa enim aetate quaerimus, quae iam constitutam priorum exemplis atque auctoritate artem habuit. Haec igitur poetarum aetas quum longe parcius productionibus istis vteretur, his eas conditionibus admittendas putauit: si Homeri Hesiodiue aut hemistichium, aut colon, aut phrasin, in qua esset huiusmodi productio, suis carminibus intexerent; si ante idem verbum, licet alio in vocabulo, productionem haberet Homerus vel Hesiodus; si productio esset in fine coli Homerici vel Hesiodi, quamquam id colon apud hos poetas, aliis sequentibus verbis, non haberet istam productionem; si phrasin Homeri vel Hesiodi, leui mutatione facta, veluti casuum, vnde productione ob caesuram opus esset, reciperent; si similes Homeri vel Hesiodi loquutiones productionem haberent; si productio esset in vocabulo quatuor aut plurium syllabarum, in quo ipso genere antiquiores poetae viam monstrauerant; denique interdum in propriis nominibus, vel ante haec. Hoc igitur modo quum isti productionibus ob caesuram vterentur, sedulo tamen curarunt, vt vel sic, quantum fieri posset, iis abstinerent. Id quo clarius pateat, quaecumque huius generis exempla in recentioribus epicis notauī, ordine enumerabo, praesertim quum verendum sit, ne magna pars corruptorum versuum regulis istis, quas supra dixi obseruatas esse, repugnare existimetur. Illud

meminisse, qui haec legent, velim, me hanc rationem primis tantum lineis voluisse describere. Erunt, quae addi; erunt fortasse etiam, quae corrigi possint. Id alii si fecerint, gratum mihi erit. Satis habeo, si via, quam indicaui, vera esse iudicabitur. Cuius si non alia, haec certe vtilitas erit, ut criticorum audaciae terminos ponat. Atque omnino haec pro additamento haberi velim ad ea, quae olim de metris scripsi. De quo libro quoniam diuersissime viros doctos sentire cognoui, semel ad haec respondebo, sed sic ut neminem domi suae secum loquentem introducam. *Domum reuertar mimus?* Igitur quum illum librum scriberem, fieri non potuit, quin in infinita materia, nullo duce, non idoneis praesidiis instructus, timidior ob consensum omnium, qui plurimas licentias veteribus poetis concedebant, audacior alibi, ut in re desperata, in plerisque versuum generibus etiam ea sibi indulgisse poetas putarem, quae eos diligenter cauisse postea intellexi. Sed quae tum posui doctrinae metricae fundamenta, quasque his fundamentis supersiruxi singulorum metrorum descriptiones, tantum abest, ut labefactatas a quoquam viderim, ut magis vel aliorum vel meis ipsius observationibus confirmatas esse laeter. His ergo fretus, quae tum feci piacula, data opportunitate expiabo. Et si in tragicorum iambis et anapaestis, de quibus vnus omnium optime meritus est Richardus Porsonus, si in his igitur seueri et paene morosi sumus, cur eandem diligentiam non transferamus etiam ad caetera antiquorum metra? cur versus sine offensu toleremus, quales numquam audierunt Athenae, veluti,

οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-
για γενναίων τεκέων,
τᾶς δυσάνης Κολχίδος?

cur vilitatissimum genus, dochmiacos, in lacera membra discerptum iacere patiamur? cur, ab ipsa earum appellatione, tamquam ab infelici nomine, abstinere-

tes, malimus, quum breuiter dochmiacum possimus, talem versum, qualis hic vel ille est, vocare? quasi tu dicas, Virgilium scripsisse metro tali,

versibus, quos olim Fauni vatesque canebant:
cur denique heroicum versum, nobilissimum omnium, omnique tempore celebratissimum, non eadem cura, qua alios, dignum habeamus, imprimisque perscrutemur? Hoc igitur agamus.

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine XXV. quod supra iam dixi medium quasi esse inter bucolicam et epicam dictionem, satis crebra exempla sunt productionum ob caesuram. Vñ. 2.

παυσάμενος ἔργοιο.

Hoc etsi neque apud Homerum, neque apud Hesiodum legitur, tamen et in vocabulo quatuor syllabarum est productio, et verba eiusmodi, vt in iis antiquiorum carminibus, quae perierunt, facile reperiri potuerint.

vñ. 69.

ἀμφοτέρων, ὀδμῇ τε χροός, δέπῳ τε ποδοῖν.

Hoc quoque et quadrisyllabum vocabulum est, et simile multis antiquiorum locis, vt Iliad. III. 179. IV. 60. 145. VII. 418. XIII. 166. XVIII. 365. Od. XIV. 505. XV. 78.

vñ. 73.

τὲς μὲν ὄγε λάεσσι.

Etsi hoc apud antiquissimos non inuenitur, simile tamen est ὄγε λιγέως Odyss. XI. 390. Praeter hoc comparari possunt *πεδία λωτεῦντα* Iliad. XII. 283. *δὲ λίθος* 459.

vñ. 87.

ἐκ βοτάνης ἀνίοντα μετ' αὐλιά τε σηκὲς τε.

Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

vf. 138. σθένει ᾧ. Iliad. V. 71. πόσει γ. Tum σθένει μεγάλῳ XII. 224. XIII. 192. σθένει τε XV. 108. XVII. 329.

vf. 201. ποταμός ᾧ. Sic αἰγύπιος ᾧ Iliad. XIII. 531. ἡέλιος ᾧ XIV. 185. Od. XIX. 234. αἰθάντος ᾧ VI. 309. θεός ᾧ Iliad. III. 230. XI. 58. Od. XIV. 205. κασσίτερος ᾧ Hesiod. Theog. 862.

vf. 203.

οἱ ἔθεν ἀγχιμόλοι ναῖον, ἀτλητὰ παθόντες.

Similia sunt Iliad. XVII. 317. ἴαχον, ἐρύσαντο δέ. Nam utrum hic digamma fuerit, an non, nihil ad rem, quia Homeri imitatores eam litteram ignorabant. XVIII. 222. ἄϊον ὄπα. Od. VII. 341. ᾠτρυνον Ὀδυσῆα. Nisi corrupta est Theocriti lectio.

vf. 211. ὅθι λίγ. Apud Homerum est ὥστε λίγ Iliad. XI. 239. XVII. 109. XVIII. 318. τε λίγ XI. 480.

vf. 222. πρὶν ἰδέειν, et 258. πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰέσθαι, et 263. in thesi, νωσάμενος, πρὶν αὖτις. In primo horum locorum eo minus mutari quidquam debet, quod credibile est verba πρὶν ἰδέειν ad exemplum antiqui cuiuspiam poetae, qui digamma adhuc usurpabat, posita esse. Talia sunt apud Homerum Iliad. XVII. 5. πρὶν εἰδυῖα. XXI. 225. πρὶν ἔλσαι. XXII. 17. πρὶν Ἴλιον. Od. XIII. 113. πρὶν εἰδέτας. Sed in altero exemplo, πρὶν ἔμ' ἰέσθαι, non est dubium, quin γὰρ addi debeat, quod cum πρὶν saepissime iungitur. Apud Homerum πρὶν in arsi producitur his in locis: Iliad. II. 348. πρὶν Ἄργοςδ' ἰέναι. VII. 390. πρὶν ὤφειλλ'. VIII. 474. πρὶν ὄρσαι. XVI. 839. πρὶν ἰέναι. XXI. 179. πρὶν Ἀχιλεὺς. 340. πρὶν ἀπόπαυε. XXIV. 245. πρὶν ἀλαπαζόμενῃν. 764. πρὶν ὤφειλλον. Odyss. IV. 254. πρὶν Ὀδυσῆα. XI. 631. πρὶν ἐπί. XIII. 192. πρὶν ἄλοχος. XIV. 334. et XIX. 291. πρὶν ἀπέπεμψε. XV. 210. πρὶν ἐμέ. 393. πρὶν ὦρῃ. XVII. 105. et XVIII. 401. πρὶν ἐλθεῖν. XIX. 475. πρὶν ἐγνων. Sed horum quoque locorum nescio an bona pars habuerit additum γάρ: certe quin habere possit, non est dubium. In tertio, Theocritei

carminis loco ambiguum est, vtrum γὰρ addiderit, an Homeri exemplo πρὶν etiam in thesi prodixerit. Ita apud Homerum Iliad. VI. 81. πρὶν αὖτ'. IX. 403. XIII. 172. XXII. 156. πρὶν ἐλθεῖν. XVI. 322. πρὶν ἐνέσαι. 840. πρὶν Ἑκτοράς. Odyss. IV. 668. πρὶν ἡμῖν.

vi. 235. ἀπὸ νευρῆς. Iliad. XI. 476. 664. XIII. 585. XV. 313. XVI. 773. XXI. 113. Reponi hoc debet in Scuto Herc. 409. pro ἀπὸ νευρῆς.

vi. 257. ἐπὶ λασίοιο. Non dissimile ἐπὶ λιθῶ Iliad. XXIII. 202. Ac saepius praepositio ἐπὶ vltimam in caesura producit, vt ἐπὶ μελίης Iliad. XXII. 225. ἐπὶ λιγυρῶ Od. III. 176. ἐπὶ κακὸν XII. 209. ἐπὶ μελίνε XVII. 339.

A R A T V S.

vi. 577.

τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κατὰγει μογερὸν Ὀφειῶχον.

Scribe μογερὸν κατὰγει Ὀφειῶχον.

vi. 662. ὃ ρ' ἐνὶ χειρὶ. Odyss. XXII. 327. Saepe Apollonius Rhodius, aliique. Haec, quae ante litteram ρ productionem habent, posthac omittam. Neque enim per licentiam, sed legitime producuntur.

vi. 703. θυωδεκάδα μένει ἄλλην. In quo loco etiam aliam lectionem θυωδεκάδ' ἀμμένει e variis lectionibus codicum et schol. Vindob. eruere aliquis possit, retinenda tamen videtur vulgata. Nam et μ sequitur, quae littera facile in pronunciando duplicatur, et vocabulum longius maiorem habet veniam. Exemplo- rum ex antiquis commemoratione semel defungar. Ac nunc quidem ea tantum proferam, quae in α ex- eunt. Iliad. I. 45. ἀμφηρεφέα τε. V. 576. Πυλαιμένεια ἐλέτην. VII. 462. et XII. 31. ἡϊόνα μεγάλην. VIII. 556. ἀριπρεπέα ὅτε. XV. 463. εὐςρεφέα νευρήν. XVI. 143. et XIX. 390. et XXI. 162. et XXII. 133. Πηλιάδα μελίην. XVI. 774. χειρμάδια μεγάλ'. XXI. 243. εὐφουδα μεγάλην. XXII. 393. ἡράμεθα μέγα. XXIII. 240. ἀριφραδέα τε. Odyss. IX. 147. κυλινδόμενα ποτὶ. X. 42. νισσόμεθα νε-

νεάς. 353. πορφύρεα καθύπερθ'. XII. 396. ὀπταλέα τε. XIV. 343. ῥογαλέα. τὰ. XVIII. 76. δειδιότα σάρκας. Hymn. Apoll. 302. ζατραπεά, μεγάλην. In Scuto Herculis quidem v. 166.

σιγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκων
κυάνεα κατὰ νῶτα,

quum edd. vett. et codd. Pal. Viteberg. habeant κυάνεοι, legendum puto σιγμαῖ κυάνεαι. Σιγμαῖ adhibuit in explicatione huius loci Io. Diaconus.

vf. 706. Ὠκεανοῦ νέον ὅποτε προγένοντα. Apud Hipparchum νέον δ', in cod. Mosc. νέον γ' est. Quod etsi ferri posset, retinendam tamen puto vulgatam. Hom. hymn. Merc. 371.

σήμερον ἡελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο.

vf. 852. περι νέφια. Vide infra ad Quintum II. 222.

vf. 940. (Diosem. 208.)

ἡ διδύμη ἔζωσε διὰ μέγαν ἕρανὸν ἱεῖς.

Ex ingenti multitudine locorum, in quibus ante μέγας, et quae inde composita sunt, brevis vocalis producit, satis habeo διὰ μεγάλυμον Ἀθήνην, quod proxime ad Arati versum accedit, commemorare, Odyll. VII. 520. XIII. 121.

vf. 983. (Diosem. 251.)

μηδὲ σύ γ' ἡ χύτρης ἡ τρέποδος πυριβήτην
σπινθήρες ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι.

Etsi non dissimilis productio in his est, vel etiam digamma ignorantibus esse visa est, Iliad. XV. 351. κύνας ἐρύεσι. XVI. 569. et XVII. 254. Τρῶες ἐλικῶπας. XVI. 592. Τρῶες ἄσαντρ. XVII. 730. Τρῶες εἴως. XVIII. 288. μέροτες ἄνθρωποι. XXII. 473. εἰνατέρες ἄλλας. XXIV. 604. θυγατέρες, &c. Od. XI. 412. σῆες ὥς. Hymn. Apoll. 491. 509. ἐπιπαύοντες ἐπί. Hymn. Merc. 196. κύνας ὁ τε: tamen vereor ne scripserit Aratus, ἡ τρέποδος πυριβήτην σπινθήρων, ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι. Iliad. XVII. 65. pro κύνας ἄνδρες τε legi debere κύνας τ' ἄνδρες τε

etiam si non suaderent v. 110. 658. ipsa consuetudo poetarum monstraret.

vf. 1090. (Diosem. 358.)

ὄφρα τις εὐετύϊ χαίρη ποτιδύμενος αἰνῆς.

Scribe εὐασοῖ e codd.

vf. 1100. (Diosem. 368.) πολυγλαγῆος ἐνιαυτῷ. Hoc habet excusationem longioris vocabuli.

vf. 1112. (Diosem. 380.)

τὰ δὲ παντόθι ποίης

δάκνωσιν πυκινῇσι κελευόμενα λιθάσσειν.

Sermo est de gregibus ouium. Cod. Vind. κελευόμενα. Scribe κελευόμενοι. Vitium latet in glossa ποίης, cuius loco nomen fuit neutrius generis, ad quod τὰ pertineret, fortasse φύλλα.

APOLLONIVS RHODIVS.

I. 289. πολέος ἐμέγηρε τόκοιο. Factum hoc est ad similitudinem aliorum exemplorum producti huius generis. Iliad. XIV. 405. σάπρος ὁ δέ. XXI. 23. λιμένος εὐόρμης. XXII. 282. μένος ἀλκῆς τε. XXIV. 544. et hymn. Apoll. 37. Μάκαρος ἔδος. Odyss. X. 493. et XII. 267. μάντιος ἀλκῆ. XI. 321. Μίνως ὀλοόφρονος. Hes. Erg. 430. δμῶος ἐν. Theog. 625. δυσηλαγῆος ἀπὸ. Hom. hymn. Merc. ὑψηρεφῆος ἄντροιο.

I. 383. μάλα μέγα. Iliad. XV. 321. XXII. 407. 435.

I. 464. ἐνὶ μέσσοισιν, et II. 879. ἐνὶ μέσσοις. Hoc non occurrit apud Homerum et Hesiodum. Nihilominus ab aliquo antiquorum acceptum puto.

I. 563. τότε μέγαν. Et si haec ipsa verba non inveniuntur in reliquiis antiquorum epicorum, tamen apud eosdem plurima alia sunt simillima, ita vt ante μέγας et inde composita productiones habeantur legitimae. Quare in Scuto Herculis v. 437. damnari debet ἀπὸ μεγάλας prae lectione cod. Vit. et quarundam edd. ἀπὸ μεγάλα. Eodem modo in Q. Smyrn. I. 11. ὑπὸ μέγα scribendum pro ὑπὸ μεγά.

ο I. 639. ἐπὶ δέος. Iliad. I. 515. Odyss. VIII. 563.

I. 670. περί δὲ μανείαν' ἀγορεύσας. Iliad. XV. 104.
Ζηνὶ μανεῖνομεν. XIX. 58. ἔριδ' μανήναμεν.

I. 810. et II. 1022. et III. 228. 305. 585. et IV.
1085. ἐνὶ μεγάροις. Iliad. I. 396. et saepissime.

I. 936.

ἔσι δέ τις αἰπείας Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος.

Productio excusatur eo, quod ἔσι δέ τις colon est Homericum:

ἔσι δέ τις προπαίροιθε πόλεος αἰπεία καλῶν.

ἔσι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεία καλῶν.

ἔσι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἄλλα βάλλον.

ἔσι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης.

Iliad. II. 811. XI. 711. 722. XIII. 32.

I. 1036. περὶ μέγα, et II. 576. περὶ μέγας. Iliad.
XXI. 10. περὶ μεγάλ'.

I. 1096. ἀλκυόνος ἀλῆς, quia longius vocabu-
lum est.

I. 1191. ἔδδ μέγα. Saepe, si non hoc, at certe
δὲ μέγα apud antiquos. Iliad. II. 43. IX. 537. XIII.
366. XXI. 328. 519. XXII. 163. Odyss. V. 435. IX.
44. Scut. Herc. 364. 461. Hom. hymn. Cer. 240. Δὲ
μέγας Iliad. II. 196. Δὲ μέγαν III. 152. Hymn. Ven. 26.
Ὡς μέγα Iliad. XV. 381. Μηδὲ μέγα XXII. 57.

I. 1198.

ἡγορέη τίςυνος· ἐν δὲ πλατύν ὤμον ἔρεσεν.

Non modo ἡγορέη τίςυνοι est apud Hom. Iliad. VIII.
226. XI. 9. sed productio etiam in hoc vocabulo oc-
currit Iliad. XXIV. 295. 313. τῷ τίςυνος ἐπὶ νῆας.

I. 1297. et IV. 1145. πυρὸς ὤς. Vide supra ad
Theocriti carmen v. 201.

I. 1360.

οἳ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσιν
αἰκτὴν ἐκ κόλπου μάλ' εὐρεῖαν ἐσιδέσθαι.

Beckius se dicit cum Brunckio γὰρ post εὐρεῖαν inseruisse. At id iam in ed. Stephani exstat. Turpis versus, siue addatur γέ, siue omittatur. Apollonius scripsit λίην εὐρεῖαν ἰδέσθαι.

II. 111. κατὰ λαπάρην. Iliad. VI. 64. XIV. 447. 517.

II. 119. μάλα τεταγών haud dubie falsa lectio, quam Brunckius recepit. Versum corruptissimum non noui qui melius sanauerit Ruhnkenio.

II. 183.

τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἔπι δηναιὸν ἵαλλεν.

Δηναῖος semel tantum apud Homerum est, ὅτι μάλ' εἰ δηναιός, Iliad. V. 407. Sed δὴν de more praecedentem vocalem longam reddit. Ita μάλα δὴν, Iliad. I. 416. XIII. 573. Od. XXII. 473. ἔτι δὴν, Iliad. VI. 139. XX. 426. XXIII. 690. Od. II. 36. 397. VI. 33. εἰδὲ δὴν, Iliad. XVI. 736. Od. V. 127. Similiter ἐπὶ δηρὸν Iliad. IX. 415. ἔτι δηρὸν Odyss. I. 203.

II. 207. μάλα μόλις. Non inuenitur hoc in Homeri et Hesiodi, quae ad nos peruenerunt, carminibus. Sed potuit eodem iure poni, ac μάλα μέγα, praesertim quum vsitata loquutio sit.

II. 358.

Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἑνετήϊος ἐμβασίλευεν.

Scribe: τοῖσιν θ' Ἑνετήϊος. Vulgo τοῖσιν τ'.

II. 360.

Ἐστὶ δὲ τις ἄκρη. Vide supra ad I. 936.

II. 404.

Ἄλσος τε σκίειν Ἄρεος.

At codd. σκίειν, vt δακρυόειν IV. 1291. Schol. τὸ δὲ σκίειν ἀντὶ τῆς σκίειν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόςθελον τῇ ι. Hanc formam si ex Homero hausit Apollonius, locus Homeri fuerit necesse est Iliad. XXIV. 269. vbi nunc est ὀμφαλόειν, εὖ οἰήκεσσι ἀρηρός. Nonnus XXV. 438. p. 668, 6. habet ἐρόειν. Θυόειν reponendum in Antipatri Sidonii epigr. 83, 10. Aliquanto enim diligentius, quam plerique existimant, curari, ne brevis syllaba in

caesura pentametri elegiaci sit, magna locorum copia, e quibus hoc vitium expelli debet, demonstrari potest.

II. 415.

ἀσπασῶς κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαεῖν.

Inusitata haec productio. Ed. Steph. habet *κεν*. Aut ἀσπασίως *κεν* παρ σέο, aut *κε* παρὰ σέο scribendum.

II. 566. νέφος ὤς. Vide supra ad carmen Theocriteum v. 201.

II. 624. καταντικρὺ Πέλλας. Ἀντικρὺ vltima producta saepissime apud Homerum. Id et hoc loco imitatus est Apollonius, et v. 979. IV. 127. 224. 459. 579. 1334.

II. 936.

ὦ ἔνι κῆρῃ

Λητωῖς, ἄγρηθεν ὅτ' ἐρανὸν εἰσαναβαίνει.

Excusatio productionis ab nomine proprio.

II. 966. Ἀρητιάδα Νελανίπην. Vide supra ad Aratum v. 703.

II. 1071. ἔπι δὲ λόφοι ἐσσεύοντο. Iliad. XIII. 615. ὑπὸ λόφον. Od. XI. 595. ποτὶ λόφον.

III. 36. ἐπὶ μέγα. Odyss. V. 366. XIX. 53. Sic ἐπὶ μέγαν Iliad. I. 253. IX. 132. 274. Odyss. XX. 229. XXII. 2. ἐπὶ μεγάλῃ Iliad. X. 304.

III. 445. παρὰ λιπαρὴν. Iliad. XXII. 406. δὲ λιπαρὴν. Odyss. XV. 331. δὲ λιπαροί. XIX. 368. τὰ λιπαρήν. Tum ὑπὸ λιπαροῖσιν Iliad. II. 44. X. 22. 132. XIV. 186. Od. II. 4. IV. 309. XIII. 225. XX. 126. Ἠγάγετο λιπαρὴν, Hesiod. Theog. 901.

III. 458.

αὐδὴ τε μῦθοι τε. Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

III. 534. et IV. 754. ἀπὸ μεγάροιο. Odyss. XX. 343. XXIII. 43.

III. 865.

ἔγενε δ' αὐτὸς

Ἰαπετοῖο παῖς, ἐδύνη πέρι θυμὸν ἀλῶαν.

Noluit dicere Ἰαπετιονίδης. Hesiodus Theog. v. 746.

τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει' ἔρανόν εὐρύν.

III. 1124. Θεὸν ὦς. Iliad. XXII. 434. Odyss. V. 36.

VII. 71. XIX. 280. Hesiod. Theog. 91.

III. 1381.

ἔτα δὲ μίγδην

ἀμῶων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγύνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἡέρα, τὰς δὲ καὶ ἄχρεις
ὤμων τελλομένους, τὰς δὲ νέον ἐσηῶτας.

Priori productioni, quae longioris vocabuli veniam habet, similes sunt hae Iliad. V. 752. VIII. 396. πεν-
τηνέκας ἔχον. XVIII. 589. κατηρεφέας ἰδέ. Od. II. 65.
περικτίονας ἀνθρώπους. III. 6. παμμέλανας Ἐνοσίχθονι. XI.
364. πολυπερέας ἀνθρώπους. Sed pro τὰς δὲ νέον scri-
bendum videtur τὰς δ' αὖ νέον.

IV. 97.

κεριδίην σὲ δόμοισιν ἐνὶ θήσεσθαι ἄκοιτιν.

Ita e Pierfoni emendatione edidit Brunckius, quia Graece non dicatur ἐθήσεσθαι ἄκοιτιν. Nam vulgo ἐνι-
θήσεσθαι. Codd. omnes ἐνιθήσεσθαι. At haec vera est
lectio, modo recte intelligatur. Hoc enim dicit: σέ,
κεριδίην ἄκοιτιν ἔσαν, δόμοις ἐνιθήσεσθαι.

IV. 125. βέβλητο, νεφέλῃ ἀναλίσκιον. Iliad. XIV. 350.

ἔπι δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο.

IV. 361. κλέα τε μεγάρων. Odyss. XVI. 341. XVII.
604. λίπε δ' ἔρκαά τε, μέγαρόν τε.

IV. 466. ἡδὲ μέγα. Vide supra ad I. 1191.

IV. 526. εἰδὲ σφιν, ὡς καὶ πρίν. Iliad. XXIV. 464.
σφιν ἄδε.

IV. 528. et 1548. et 1589. τρίποδα μέγαν. Iliad.
XVIII. 344. XXII. 443. XXIII. 40. Odyss. VIII. 434.
XIII. 13.

IV. 543. Νηϊάδα Μελίτην. Vide supra II. 966. et
ad Aratum v. 703.

IV. 600.

τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκῆκειν αἰτμήν.

Etſi Odyſſ. IX. 257. εἰς φθόγγον τε βαρύν, αὐτὴν τε πέλωρον, tamen productio excuſationem^h habet ab ſimilitudine hemiſſichiorum Homēri, Iliad. VII. 252. μέλαν δ' ἀνεκῆκειν αἶμα, et XXIII. 507. πολλὰς δ' ἀνεκῆκειν ἰδρώας, praefertim quum XIII. 705. ſimilis productio ſit: πολλὰς ἀνακῆκει ἰδρώας.

IV. 620.

ἔδ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος· ἀλλ' ἄρα τοίγε.

Scribe νόος ἐτράπετ'. Iliad. XVII. 546. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῷ.

IV. 640. ἐπὶ μέγας. Vide ſupra ad III. 36.

IV. 829. νυκτίπολος Ἑκάτη, ob longius vocabulum et nomen proprium.

IV. 870. νύκτα διὰ μέστην. Non eſt haec Homēri aut Heſiodi productio. Vide ſupra ad I. 464.

IV. 1171. οἷσιν ἐνὶ λεχέεſſι. Non eſt in antiquis. Sed ἐνὶ λέκτρῳ Od. XIX. 516. ~~et~~ ἀπὸ λέκτροιο XXIII. 32.

IV. 1229.

ἥδη Κερῆτιν ἔλιπον, χθόνας.

Lectio ed. Flor. et cod. Guelferb. Κερήτων, quae metro medetur, non praeferenda tamen videtur alteri. Sed, niſi fallor, λειπὼν ſcripſit Apollonius.

IV. 1284. ξόανα ῥέη. Iliad. XII. 159. βέλεα ῥέον.

IV. 1398. χθόνιος ὄφις. Proprium hoc Apollonii eſt.

IV. 1534. νέκυν ἐλσεῖνὰ παθόντα. Iliad. XXIII. 110. νέκυν ἐλσεινόν.

IV. 1544.

σπινθαρεύεſſι πυρὸς ἐναλέγκια.

Non occurrit in antiquis.

IV. 1735. ὑπὸ λιβάδεſſι. Neque hoc in antiquis eſt.

N I C A N D E R.

Ther. 101. νεοσφαγέος ἐλάφωιο. Sic recte cod.
 Aug. pro vulgato νεοσφαγέως. Vide supra ad Arat.
 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 282.

σῆμα δὲ τοι δάκεος αἰμορρόος αὐτίκ' ἐνίσπω.

Affertur apud Etym. M. p. 245, 37. et in Lexico MS.
 Vide supra ad Apollon. I. 289.

Ther. 468.

ἄλγεσιν ἐμβαρεύθασα κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἵζει.

Cod. Riccard. qui μέσον κατὰ habet, etsi, dum vni vitio medetur, alterum infert, labefactat tamen vulgatae lectionem. Scribe: κατ' ὀμφάλων μέσον. Ὀμφάλιον Aratus 207. et alibi.

Ther. 591. παλαισαγέος ὄνοιο. Vide supra ad Arat.
 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 943.

ἴσα δὲ δαφνης

σπερμεῖα, κύτισόν τε.

Perrara productio est ante litteram κ, ut Odyss. VI. σπεῖρα καί. X. 42. νισσόμεθα κενεάς. 143. λιμένα καί. 353. πορφυρέα καθύπερθ'. XII. 209. ἐπὶ κακόν. Scut. Herc. 398. δὲ κέγχροισι. Quare vereor ne σπερμεῖον scripserit Nicander. Eutecnius: καὶ δάφνης ἔτι μὴν τὸν καρπὸν, καὶ ἧς τὸ ὄνομα βοτάνης κύτισος, verbum ἴσα per ἔτι μὴν interpretatus.

Alex. 397.

μηδὲ σέ γ' ἐχθρομένη λήθη πόσις, εἰ γὰρ αἰδρεῖς,
 Φαρικῆ, ἣ γναθμοῖσιν ἐπὶ βαρὺν ὥπασε μόχθον.

Praepositio ἐπί, praeterquam quod metro vitium infert, non modo inutilis, sed etiam molesta est. Scribe:

Φαριακῆ, γναθμοῖσιν ἐπεὶ βαρὺν ὥπασε μόχθον.

Alex. 504.

τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
κνώδαλον ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶον ὑδάτεσσιν.

Productio haec, vt in versu nōn nisi ex longis vocabulis composito, nihil offensionis habet. Quamquam quum diligentius vitare productiones soleat Nicander, fortasse non prorsus iniuria suspiceris eum scripsisse: τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ κνώδαλον, ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶσθ' ὑδάτεσσιν. Loquitur enim de hirudine.

M O S C H V S.

In Europa v. 34. ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον. Non habeo exemplum ex antiquioribus.

159. πάλιν ἐτέρην. Iliad. X. 281. πάλιν ἐπὶ νῆας. Et alibi saepius, si locos commemorare vellem, in quibus digamma sequebatur.

In Megara v. 22. ὄφιν ἐτι. Hesiod. Theog. 334. ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης.

24. μάλα λιγύ. Iliad. III. 214. μάλα λιγέως.

DIONYSIVS PERIEGETES.

V. 469. Πελωρίε τε Διλύβη τε: 914. Ὀρθωσίδα τε Μάραθόν τε: 1019. Γηλοί τε Μάρδοι τε. Vñtatissima haec loquutio: quare saepe productionem habet. Iliad. XI. 265. 541. ἔγχετ' ἑ, ἄορί τε, μεγάλοισι τε χερμαδίωσιν. XIV. 164. et Odyss. V. 268. ἀπήμονά τε λιαρόν τε. Iliad. XVI. 767. Φηγόν τε μελήν τε. XX. 242. ὀφέλλει τε μινύθει τε. Odyss. VI. 152. et XI. 336. et XVIII. 248. et XXIV. 373. et hymn. Ven. 85. εἰδός τε μέγεθός τε. Odyss. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκα τε. 426. καλοί τε μεγάλοι τε. XII. 436. μακροί τε μεγάλοι τε. XIII. 289. καλῇ τε μεγάλῃ τε. XV. 417. καλή τε μεγάλῃ τε. XVI. 341. et XVII. 604. ἔρκαά τε μέγαρόν τε. XVIII. 67. καλές τε μεγάλας τε. Hesiod. Theog. 218. et 905. Κλωθῶ τε Λάχρσιν τε. 227. Λήθην τε Λιμόν τε. 320. δεινὴν τε μεγάλην τε. Scut. Herc. 5. εἶδεν τε μεγέθει τε:

ne illud, μέγα τε δεινόν τε commemorem, quod apud antiquos quidem non per licentiam, sed legitime producitur.

V. 572. κατὰ νόμον. Hesiod. Theog. 417.

V. 751.

ἐ γάρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν.

Non est in antiquis.

V. 918. ἐν μέσσησιν. Vide supra ad Apollon. I. 464.

V. 979. ἐπὶ Νότον. Odyss. XII. 427. ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα.

V. 998.

τοίη ἐπὶ κείνης ἄροσις πέλει.

Scribe τοίη τοι κείνης. Paraphrastes: ἐπεὶ τοιαύτη ὑπάρχει τῆς γῆς ἐκείνης ἡ ἄροσις.

V. 1147.

ὀρνύμενοι προρέεσιν ἐπὶ Γαγγήτιδα χώραν.

Ob nomen proprium.

HERODES.

V. 37.

ὦναθ', ὅτε νηὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.

Similiter in Hom. hymn. Cer. 319. ἐν νηῶ.

OPPIANVS.

Halieut. I. 297. et II. 24. περὶ μελέεσσι. Non occurrit in Homero et Hesiodo. Sed dictum eadem venia, qua quod sequitur.

Halieut. I. 539. ἀπὸ μελέων. Iliad. XIII. 672. XVI. 607. Odyss. XV. 353.

Halieut. I. 737. ἐν λαγόνεσσιν. Melior lectio ἔσω.

Halieut. II. 70. οἷα νέκυς. Praeferenda videtur lectio cod. Sylb. οἷη νέκυς.

Halieut. II. 433. ἄσιν ἀλός. Iliad. XXI. 321. τόσσην οἷ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Ibi alii habent ἄσσην, quam lectionem sequutus videtur Oppianus.

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 355.

εἴματα πορφυρέα· ταὶ δὲ κλιδὸν ὅσσε βαλῆσαι.

Odyss. X. 553. πορφυρέα καδύπαρδ'.

I. 523. - δαμασσάμενος ὀνύχεσσιν. Et si ob longius vocabulum ferri potest productio, malim tamen cum Arnaldo legere *τονύχεσσιν*, praesertim quum etiam III. 232. idem vocabulum occurrat.

III. 247.

Ἀτθίδα καὶ Πρόκνην, καὶ Θρηϊκίην Φιλομήλην,
Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλόν τε Θεμισώ.

Scribendum Ἀτθίδα τε Πρόκνην, et Κολχίδα καὶ Μήδειαν.

III. 389.

ἐνθα συὸς γενύων πέλασαν αἰΐθωνες ὀδόντες.

Scribe:

ἐνθα συὸς πέλασαν γενύων αἰΐθωνες ὀδόντες.

Q. S M Y R N A E V S.

In hoc scriptore, quae ab L. Rhodomanno persanata sunt, praetereo.

I. 39. ὑπὰ νεφέων. Scribendum ὑπὸ νεφέων ex Iliad. XV. 625. XVI. 275. XXIII. 874.

I. 132. 537. III. 95. V. 531. ἀνὰ μόθον. Vide ad II. 322.

I. 332. 744. ἀπὸ μελέων. Sic etiam scribendum III. 318. pro ἀπὰ μελέων. Vide supra ad Oppian. Hal. I. 539.

II. 139.

Ζηνὶ μεγασθενεῖ· ὃ δ' ἄρ' ὥπασεν υἱεῖ δῶρον.

Ita Homerus Iliad. II. 116. IX. 23. ὑπερμενεῖ φίλον. Hymn. Cer. 101. γρηῖ παλαιγενεῖ ἀναλίσκιο.

II. 195.

αἶψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον ἅπαν· τοὶ δ' ἐκ-
χυντο.

Infelicitè hic Rhodomachus οἱ δέ. Scribendum πεδίον
πᾶν. Iliad. XXI. 348.

ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκρὸς.

II. 222. ἐπὶ νέφθα κτυπέωσι. Sic Iliad. V. 525. οἷ-
τα νέφθα. XI. 305. ὁπότε νέφθα. XVII. 594. κατὰ νε-
φέσσι. XXII. 309. διὰ νεφέων. XXIII. 366. ὥστε νέ-
φος. Odyss. V. 293 IX. 68. XII. 314. δὲ νεφέσσι. VIII.
374 XI. 591. ποτὶ νέφθα. XX. 114. ποθὶ νέφος. Hymn.
Ven. 67. μετὰ νεφέσσι.

II. 322. 516. V. 296. VI. 418. κατὰ μόθον. Iliad.
XVIII. 159. 537. XXI. 310. Scut. Herc. 158.

II. 344. ἀπὸ μεγάλων. Vide supra ad Apoll. I. 563.

II. 542. ἀντικρὺ μέλαν. Vide supra ad Apoll. II. 624.

II. 606. IV. 128. 265. V. 3. ἐνὶ μέσσοισι. Vide supra
ad Apollon. I. 464.

III. 218. ἀπὸ νέκυος. Non inuenitur in iis, quae
nunc reliqua sunt Homeri et Hesiodi.

III. 264. ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλλῆος. Ob nomen pro-
prium. Caeterum νέκυν ἐτέρωσ' Iliad. IV. 492. νέκυν
ἄρῶντο XVII. 277. νέκυν ὀλίγη 394. νέκυν ἐπὶ 692. νέκυν
αἵροντες 724. νέκυν ἐλεεινὸν XXIII. 110.

III. 307. 600. 725. περὶ νέκυν. XIV. 399. περὶ νέ-
κυας. Non est in Homero et Hesiodo.

III. 315. περὶ μελέσσι. Vide supra ad Oppian.
Halieut. I. 297.

III. 638. τε λιγέων. Iliad. XIII. 334. ὑπὸ λιγέων.
XIX. 5. κλαίοντα λιγέως. 350. ταυυπτέρυγι λιγυφώνω.
Odyss. III. 176. ἐπὶ λιγύς. 289. ἐφράσατο λιγέων. X.
201. XVI. 216. hymn. Merc. 424. δὲ λιγέως. Odyss.
XI. 390. ὄγε λιγέως. XXI. 56. μάλα λιγέως.

III. 733. σὺν μέλιτι λιαρῶ. Ὑδατι λιαρῶ Iliad. XI.
829. 845. XXII. 149.

IV. 182. ὑπὸ μαζοῖσιν. Od. XIX. 483. ἐπὶ μαζῶ.

IV. 386. ἀριπρεπεῖ Διούσῳ. Vide supra ad II. 139.

V. 113. ἔσαν Ἀχιλλῆϊ. Ob nomen proprium. Si-
milia apud Homerum sunt haec: Iliad. VII. 206. ἔφην.
Ἄας. XVIII. 347. et Odyss. VIII. 436. ἔχεαν ὑπό. IX.

413. ἔφην ἀπιόντας. X. 47. λῦσαν, ἄνεμοι. XVI. 358.
 ἔβαν ἐπὶ. XVIII. 74. ἔφην Ἰρω. XXII. 181. ἔσαν ἐκά-
 τερθε. 449. τίθισαν εὐερκέος. XXIV. 310. ἔσαν ὄρνιθες.
 V. 521.

καὶ μιν ἀπάντων

τεῦξεν ἀνασσαν ἔμεν, ὅσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
 ἐδνωταὶ μεδέεσι.

Scribe:

καὶ μιν ἀνασσαν

τεῦξεν ἀπάντων ἔμμεν, ὅσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
 ἐδνωταὶ μεδέεσι.

VI. 477. XIII. 385. ἐνὶ μυχάτοισιν. Non est in Ho-
 mero atque Hesiodo.

VI. 611. κύνας ὥς. Iliad. XI. 172. βόες ὥς. Odyss.
 XI. 412. σύες ὥς.

VII. 317. ἐφεζόμενος, ὁ δ'. Ob longius vocabu-
 lum. Iliad. V. 463. εἰδόμενος Ἀκάμαντι. IX. 327. μαρ-
 νάμενος ὀάρων. XI. 547. ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον. XVII.
 109. ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε. 582. ἰσάμενος ὠτρυνεν. XIX.
 345. ἐδυρόμενος ἔταρον. XX. 404. ἐλκόμενος Ἐλικόων.
 XXI. 63. καϊόμενος ἀνά. XXIII. 89. δεξάμενος ἐν. 157.
 ἀχνύμενος. ἔταρον. XXIV. 736. χῳόμενος, ὦ. Odyss.
 VIII. 238. XI. 102. χῳόμενος ὅτι. IX. 302. ἐπιμαστού-
 νος ἕτερος. 339. οἰσσύμενος ἦ. 429. αἰνύμενος. ὁ μὲν.
 XII. 52. τερπόμενος ὅπ'. 336. νιψάμενος, ὦ. XXIV.
 284. ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε.

VII. 518. XII. 62. ἐπὶ μόθον. Vide supra ad I. 132.

VIII. 49. δὲ νέφος. Iliad. IV. 274.

VIII. 144. ἐτέα τε σάρκας τε. Odyss. IX. 293. ἐγ-
 κατὰ τε σάρκας τε: quem locum iam Doruillius com-
 parauit. Vide supra ad Dionys. Perieg. 469.

IX. 184. ὑπὸ μελίη. Iliad. XX. 322. δὲ μελίη.
 XXI. 174. ἄρα μελίην. XXII. ἐπὶ μελίης.

X. 66.

τῶν δ' ὥς ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον αἰένων
 εἶαρος ἀρχομένε, ὅτε δένδρεα μακρὰ, καὶ ὕλη

Φύλλα φύει, ἡδ' ὡς τ' ἀνὰ ζαλέης ξυλόχοιο
πῦρ τρομέει αἰθόμενον, ἡδ' ὡς μέγα πόντος
ἀπείρων

μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος.

Non hic solita felicitate vsus est Rhodomanus. Nihil est lectio cod. Vat. in primo versu, τῶν δ' ὡς πρ. Scribendum:

τῶν δ' ὡς ἡ ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων,
εἶαρος ἀρχομένη, ὅτε δένδρεα μακρὰ, καὶ ὕλη
Φύλλα φύει ἡ ὡς ἔτ' ἀν' ἀζαλέην ξύλοχον πῦρ
αἰθόμενον βρομέει· ἡ ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο.

X. 194. μέγας ἐνὶ αἱρί καπνός. Scribe: μέλας ἐνὶ
ἡέρι καπνός.

XI. 66.

ἀλλ' εἴ σφιν ἐπὶ πῆμα θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα.

Scribe σφῶν.

XI. 107. ποτὶ μῶρον. Non habent Homerus et Hesiodus.

XIV. 39. ἀλλ' εἴ μὲν Ἑλένην γόος ἄμφεχεν. Scribe μάν.

MAXIMVS.

V. 185. ἐνὶ λέκτροισι. Odyss. XIX. 516. ἐνὶ λέκτρῳ.

vs. 250. Τοίη γὰρ ἐπὶ μογερῇν. Scribe, τοίφ γὰρ ἐπὶ
σμουγερῇν ἄγει ἄτην.

vs. 286.

μηδὲ τε μοι χροῖα φωτὸς ἐπὶ μογεροῖσιν ἰάψει.

Scribe: μηδὲ τέ μοι χροῖα φωτὶς, ἐπεὶ μογεροῖσιν ἰάψει
ῥοκα πόνοις.

vs. 313. ἀπὸ διχομήνης. Si ita scripsit, simile est
in Hom. hymn. Cer. 283. ἀπὸ δαπέδης.

vs. 496. χορομανέος ἰοβάκχε. Ob longius vocabulum. Et vide supra ad Apoll. I. 289.

MANETHO.

II. 109. ὃς μὲν γὰρ ὕψῃ. Scribe γὰρ θ', vt alibi Manetho, v. c. III. 45. 59.

II. 272. χερσὶν ὀλέκουσιν. Iam Doruillius χείρας emendauit.

II. 501. ἐπὶ κύκλῳ. Versus corruptus.

III. 330.

ὑβρεῖς τε λεχέων καὶ ἀλλοτρίων ὑμεναίων
γίγνυνται.

Scribendum, ὑβρισαὶ λεχέων τε καὶ.

III. 390. παρὰ λεχέεσσι. Παρά λεχέεσσι in Homero legitur Odyss. I. 366. XVIII. 212. παρὰ λέχεσσι hymn. Ven. 126. quibus in locis fortasse παρὰ λεχέεσσι et παρὰ λέχεσιν inuenerunt poetae, qui Homerum sectati sunt.

III. 411. ἐπὶ μοῖρησι: 418. περὶ μοῖρησι. Sic legendum, missa Doruillii barbarie. Apud Homerum est κατὰ μοῖραν Iliad. XVI. 367. Odyss. III. 331. 457. IV. 783. VIII. 54. 496. IX. 245. 309. 342. X. 16. XII. 35. et Ὀδυσσῆϊ μοῖραν XX. 281.

IV. 106. ἀβλαβέας οἴκων. Scribe ἀβλαβέως.

IV. 357.

πόρνας καὶ τριβάδας, ἀνδρὸς ῥόφα ἔργα τελέσας.

Hic versus cum eo, qui praecedit, sic scribendus videtur:

τηνίκα δὴ τεύχει μαχλάδας τ' ἀξεία φρονέσαι,
πόρνας τε, τριβάδας τ'.

Verbum ἀνδρὸς ῥόφα vereor vt sanum sit.

IV. 374.

ἡμᾶρ ἐλευθέριον ἔξει ποιητὸς ὀθνείων.

Scripsit, puto,

ἡμᾶρ ἐλεύθερον ἔξει ἀνὴρ ποιητὸς ὀθνείων.

IV. 561.

αὐτόνομος, κακὸ θυμός, ἀθεσμοφάγος, ἀτράπεζος.

Hoc propter longiora vocabula ferri potest. Nisi vltimum vocabulum praecedenti versui addendum, et inde *δολερῶς* hic reponendum est.

VI. 295.

εἰ δ' ἄρα πῶς ἄτρων κατ' ἀπείριτον ὄμον ἰόντων
ἀνδρὸς ἐνὶ γενέθλῃ, τοτ' αἰέκεα ἔργα τελεῶσιν.

Scribe, ἀνδρὸς ἔοι γενέθλῃ.

VI. 646.

κλῆρον ἢ ἐκ ἡμερσαν ἢ αὐδοντες ἀπάμερσαν.

Scribendum videtur:

κλῆρον ἢ ὥκ' ἡμερσαν, ἢ αὐτὶς δόντες ἀμερσαν.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

Carmen illud de viribus herbarum, quod Fabricius in vol. II. Bibl. Gr. p. 630. seqq. edidit, vt mihi quidem videtur, etiam Manethone recentius est. In eo, si ab duobus locis discefferis, non aliam productionem in caesura inuenimus, quam, quod quis miretur, in particulis *ὁπόταν* et *ὅταν*. Sed hi loci emendatione indigent.

vf. 62.

εὖ δ' ὁπόταν ἐθέλης πόνον ὀφθαλμῶν ἀκέσασθαι.

Scribe:

εὖ δ' ὁπόταν πόνον ὀφθαλμῶν ἐθέλης ἀκέσασθαι.

vf. 77.

δικτάμνε γὰρ ὅταν αὖτον δέμας ἐν παλάμαισι
τρίψας ἀλφίτοειδὲς ἐνισάζεις Διόνυσον.

Scribe:

δικτάμνοιο γὰρ αὖτον ὅταν δέμας ἐν παλάμῃσιν
τρίψας ἀλφίτοειδὲς ἐνισάζῃς Διόνυσον.

Ἐνισάζῃς recte Aldus.

vl. 134.

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὅταν ἀλγῇ τις ὀδόντα,
λαμβανέτω.

Scribe:

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὀδόντα τις ὀπότεν
ἀλγῇ,

λαμβανέτω.

Praeter haec loci sunt duo, quorum supra mentionem feci. Vnus in his v. 100.

πρὸς τε γυναικεῖς κόλπους καὶ πάντα λοχεῖς
μωλυθεῖσα πυρὶ σμαλερῶ ἔμμηνα καθαίρει.

Ibi Rentorhūs πυρὶ μαλερῶ scribendum esse satis probabiliter coniiciebat. Scholiastes nihil amplius habet, quam hoc: καὶ πρὸς πάντα ποιεῖ λόχεια γυναῖκας. Praeterquam, quod πρὸς δέ, *praeterea*, scribendum est, equidem in hoc scriptore malim πυρὶς μαλερῶ, *calore ignis*, quo vulgata lectio ducere videtur.

Alter locus, quem rei herbariae peritis expendendum relinquo, est in his v. 151.

ἦν πάντες καλεῖσι θεοὶ μάκαρες γλυκυσιδήν,
ἀμβρόσιον βλάστημα καὶ ἡδέϊαν ἐκάτερθεν.

N O N N V S.

Ad illam accedimus epicorum sectam, in qua principatum tenet Nonnus. Haec a productione in caelura ita abstinendum censuit, vt rarissime eam admitteret. In Nonni Dionysiācis vix alia, quam haec, exempla inueniri poterunt.

XL. 217. p. 1028, 32.

ἡράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν ὄρχαμον Ἰνδῶν.
Iliad. XXII. 393.

ἡράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἑκτορα δῖον.

XL. 543. p. 1048, 28.

τῆτο βέλος, ὅπερ ἔσχεν ὅλη φύσις.

Rhodomannus recte τόπερ.

XLIII. 422. p. 1136, 11.

νυμφοκόμει Διόινυσε, τί μέμφεαι εἰσέτι κεῖς;

Rhodomannus emendauit νυμφοκόμεις.

XLVIII. 398. p. 1270, 27.

τίς πάλιν Ὀρίων σε βιάζεται; εἰσέτι κεῖται
κεῖνος, ὃς ὑμετέρῳ πάλιν ἔψαυσε χιτῶνος.

Πάλαγ scribendum esse iam vidit vir doctus apud Vil-
loison. in Epist. Vinar. p. 23. Et hoc etiam expressit
interpres Gallicus.

TRYPHIODORVS.

V. 298.

εἶλκον ἐπὶ πεδίοιο θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων
ἵππων.

Scribe ὑπὲρ πεδίοιο.

CHRISTODORVS.

V. 307.

Ἄρτεμις, ἀλλ' ἐ τῆζον ἐκηβόλον εἰδὲ Φαρέτην
ιοδόκον ἀνέχεσθαι καταμαδόν.

Reponendum e cod. Vat. ιοδόκην.

Redeo ad Orpheum. De quo quod supra dixi-
mus, eum esse Nonno antiquiorem, id confirmatur
eo, quod more aetatis Nonnum praegressae produ-
ctionibus quibusdam utitur.

VI. 98. παραιφάμενος ἐρεσίνεις. Hoc et longioris
vocabuli veniam habet, et fortasse ex aliquo antiquo
carmine ductum est, ut quod mox v. 767. memo-
rabitur.

505. Αἰνῆος υἱός. Ob nomen proprium.

508. εἰλίποδας ἔλικας βῆς, ex Homero.

767. 774. 1098. παραιφάμενος ἐπέεσσιν, ex Hom. hymn. Cer. 336.

782. ἐνὶ μεγάροισιν: vide supra ad Apollon. I. 810.

811. κάλλος τε μέγεθός τε. Vide supra ad Dionys. Perieg. 469.

1195. μέγα νέφος. Vide supra ad Quintum I. 39. II. 222.

1264. κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ. Vide notas.

1310. ὁμῶν δέμας εἰκυῖα. Odyss. VIII. 194. XIII. 222. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα.

1367. περικτιόνες ἄνθρωποι: vide notas.

1384. ἐνὶ λέκτροις: vide notas.

Videamus nunc hiatum. Vocamus autem hiatum non eodem modo in epicis, ut vulgo in Atticis poetis solent. Apud Atticos enim poetas hiatum dicunt, quotiescumque vocabulum in vocalem definens ante vocabulum a vocali incipiens collocatur. In epicis, pariterque in elegorum scriptoribus et lyricis, is tantum censetur hiatu, si vocabuli in vocalem exeuntis ultima syllaba ante vocalem, quo sequens verbum incipit, non est in arsi, neque, si longa est, corripitur. Non ergo hi sunt hiatus:

μῆνιν αἶεδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

φαίνεται ἀριπρεπεία, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ.

τὸν δ' ἔτ' ἄρ' τε γέφυρα ἐεργμένα ἰσχανίσσιν.

Hoc quidem genus, in quo longa syllaba corripitur, etiam Attici poetae aliquoties in anapaestis et melicis versibus admiserunt; in iambis et trochaeis neutrum. Omnino enim bene tenendum est, magnam in hac re diversitatem esse numerorum trochaicorum et dactylicorum. Utrosque numeros latiore significato dico, quam rationem in libro de metris II. satis firmasse mihi videor, ita ut trochaici iambos, Creticos, Baccheos, antispastos; dactylici anapaestos, choriambos, Ionicos comprehendant. In trochaicis igitur numeris neque Attici, neque alii ulli poetae, illud genus hiatuum,

quod longae syllabae correptionem habet, ferendum existimarunt. Versus Archilochi in Brunckii Analectis T. I. p. 44 fr. 19.

ζωοὶ ἀνθρώπων. κἀκίσα δὲ τῷ θανόντι γίνεται.
ita a Grotio, quum emendare eum vellet, una cum Stesichori fragmento, quod apud Stobaeum sequitur, corruptus est. In Phalaeci versu in Brunckii Anal. T. I. p. 421.

ἔμπη δὲ νίκης; Ἴσμοϊ. ἢ τὸ δ' ἔμπη;
codex Vat. praebet Ἴσθμόν. Diuersa ratio est trium Pindari locorum Nem. VI. 25. Isthm. I. 21. II. 64.

νῦν πέφανται ἐκ ἄμοιρος.

ἢ Κατορείῳ ἢ Ἰολά-

8.

Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.

De his non accurate disputaui in comment. de metris Pindari p. 203. Excusatur hiatus eo, quod in his omnibus exemplis in fine ordinis est; nam sequens ordo numerorum quasi noui versus instar habetur. In medijs ordinibus non sibi indulisset hoc Pindarus, veluti sic,

νῦν μὲν ἔν πέ|φανται ἐκ ἄ|μοιρος.

Contra, quum syllaba longa in arsi producitur, eum hiatum lyriici ne in trochaicis quidem numeris deuiterunt; vt Pindarus Olymp. XIII. 164.

Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδές.

Et alibi. Archilochus:

ὡς Διωνύσε ἀνακτος καλὸν ἐξάρεζαι μέλος.

Quo facilius, puto, tragicis concedi haec licentia poterit in numeris dactylicis et paeonicis, praesertim quum in iisdem numeris diphthongum ante vocalem corripiant, quod tamen in trochaicis ne lyriici quidem faciunt. Quare non videtur mihi librorum lectio sollicitanda esse in Euripidis Hecuba^a 471.

Z z

τᾷς καλλιδίφρεσ Ἀθα-
ναίας.

Porsonus in secunda editione, vt hiatum vitaret, edidit,

τᾷς καλλιδίφρεσ Ἀθα-
ναίας.

Hunc Ionicum genitium elisa vltima equidem nusquam inueni, nisi vbi aut librariis, qui saepe epicas formas aliénis locis scribere consueuerunt, aut criticis deberetur. In Pindari Pyth. I. 74. recte Heynius e codd. edidit,

Λύκιε καὶ Δάλῃ ἀνάσσω,

quum antea pro vulgata lectione Δάλῳ ἀνάσσω critici dedissent Δάλῳ ἀνάσσω. Originem vitiosae lectionis Δάλῳ monstrat codex, quem contuli, in quo est Δάλ'. In Pyth. XII. 25. legitur:

ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι ἀμαύρωσεν γένος.

Vnde quid aliud quam colligamus Pindarum scripsisse Φόρκοιο μαύρωσεν? Versum Archilochi, quem supra commemorauī, Porsonus ex emendatione Bentleyi in diss. de Phalar. p. 165. ita scriptum affert ad Oresten v. 5.

ὥς Διωνύσοι ἀνακτος καλὸν ἐξάρεζαι μέλος.

Hic quoque, quod apud Athenaeum legitur, Διωνύσοιο ἀνακτος, librariis debetur, qui haec verba saepius hoc modo scripta apud epicos inuenissent. Quare ego in libro de metris p. 118. Διωνύσῃ scripsi. Ac tantum abest vt vltimam syllabam istius genitiui elisam esse vniquam putem, vt eam ne potuisse quidem elidi credam. Vehementer enim secum ipsi pugnasent Graeci poetae, si formas vocabulorum ob id ipsum inuentas, vt locum deficientis in versu syllabae explerent, rursus decurtare, quam communibus formis vti maluissent. Non dixit Homerus,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδα' Ἀχιλλῆος,

non,

ὅς σε' ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλεαίρει,

non,

τῶν δ' ἄλλων ἔτις ἐ' ἀκήδεσεν,

non,

νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιών, Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
εἵποιμ'.

non,

ἔρχε', ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι,

non,

εἰπέμεν Ἀτρεΐδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

vt quidam olim legebant; non,

πῶς δὴ ἔγωγ', ἥ Φημι θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,

quod nunc quoque in nuperrima, eaque omnium absolutissima editione relictum video, non dixerim consultone an, quod mihi in eodem vocabulo apud Orpheum accidit, oculis ad alia intentis. Mihi quidem non est credibile ultimam syllabam huius infinitiui elisam esse, quum sine elisione dicere posset poeta εἶναι, nisi, vt in line versus, quam lenissimos numeros prae-tulisset. Ac propria est formae ἔμμεν sedes quinta hexametri apud Homerum, qui eam formam nullo alio in loco posuit. Non magis adducor, vt σεῖ Iliad. VI. 454. et εμεῖ XXIII. 789. atque Odyss. VIII. 462. pro σεῦ, vt Clarkius edidit, et εμεῦ veras lectiones esse credam. Ex hoc genere sunt etiam illa, quod σφιν ante vocalem dicitur, non σφίς, vt recte monuit Erfurdtius ad Sophocl. Electr. 1066. (1070 ed. Brunck.) quod ἀπαί, ὑπαί, et similia numquam ante vocalem ponuntur, vltima correpta; quod αἰεῖ vltima producta, non αἰέν dicitur, vnde corrigi debent Leon. Tar. 16. epigr. incert. 743. Eurip. Phoen. 346. ed. Porf. Nec dissimile est, quod in verbis ἤλαθεν et ἤλυθ' obseruasse mihi videor. ἤλυθ' ἀκωνή et alia huiusmodi apud Homerum satis frequenter occurrunt; saepius tamen

ἤλθεν, vt ἤλθεν Ὀνειρος. Quid ergo? an existimemus eum etiam ἤλθεν ἀνωκμή, et sic caetera dixisse? Non puto. Antiquior enim forma est ἤλυθε, pro qua paulatim ἤλθε dici coepit, idque illo ipso tempore, vt videtur, quo facta sunt ista carmina. Sed postea, quum ἤλθε iam peruulgatum esset, rarius, nisi fallor, et fere tantum in Homericis hemistichiis ἤλυθ' adhibitum est a poetis: vt corrigendus videatur Apollonius Rhodius II. 491. In Simonidis certe epigr. 106. (112. Brunck.) ἤλθεν hoc magis legi debet, quod ita habet Suidas. Illud vero Sophoclis in Oed. Col. 182. ἔπεο μάν, ἔπε' ὦδ', qua ratione sese tueatur, in promptu est. Sed redeo ad Ionicum illum genitiuum ou. In hoc quidem tanto minus videtur vltima syllaba elidi potuisse, quod non modo antiqui, sed etiam recentiores epici tam crebro in hac genitiui forma hiatum habent, ea vt magis faciendo hiatui, quam vitando inseruisse videatur. At quid epici ad Euripidem? Hoc, puto, quod tragici hunc genitiuum, quem ab epicis acceperant, non vsurpabant nisi ad horum exemplum, id est ad explendum versum. Sic alia quaedam ab epicis transtulerunt tragici, quae vix quisquam mutare ausit, vt hosce hiatus:

ἀλλ' ἄνα ἔξ ἐδράνων.

αἱ δὲ οἱ φίλα δάμαρ.

Accedit, quod omnino rarissime ista genitiui forma utebantur, vt Aeschylus in Persis 106. Euripides in Oreste 822. in Phoenissis 849. in Troadibus 844. in Hercule furente 121. in Electra 468. is, qui Rhesium scripsit, v. 912. Aliis enim in locis magnae dubitationi obnoxia est haec forma. In Aeschyli Prometheo v. 531: veteres edd. cum optimis quibusdam codd. Ὠκεανῷ habent, quam vnice veram esse lectionem metrum docet. Versus in Alceste Euripidis 465.

καὶ Κωκυτοῖο ῥεΐθρων,

vt in Aldina et aliis edd. legitur, non modo frigidissimus est isto in loco, sed ne habet quidem in anti-

strophæ, quod ei respondeat: quare eum aliunde illatum puto. Nec vitio caret in Iphigenia Aul. v. 1075. in quo, ut nunc quidem strophica leguntur, Πριάμοιο ultimam ante κλεινὰν productam habet, quod fieri non potest. Denique in Iphigenia in Taur. v. 1155. in quo solo loco hunc genitium ante vocalem inueni, non minor est metrorum perturbatio. Vterque locus talis est, ut a codicibus salutem exspectare videatur. Vti hunc genitium raro, ita formam similem, αο, nusquam admiserunt tragici. Male in Eurip. Alcest. 470. quaedam edd. Ἀιδας habent.

Sed longius, quam volebam, a proposito digressus sum. Igitur postquam, qui iure hiatus dici possint, ostendi, ad epicos reuertar. Horum antiquiores hiatum, quem ab Homero acceperant, ita retinuerunt, ut eum et parcius, nec nisi in Homericis formulismitterent. Atque in hoc genere illa quidem exempla, ubi ante ἔργα, ἥκαστος, ἄνθρωπος, ἑοικώς, ἄναξ, et alia quaedam, quae apud Homerum, qui digamma usurpabat, ubique occurrunt, omittenda duxi. Haec enim etiam recentiores multum frequentarunt, digamma quidem ignorantes. Sed qui praeterea in his poetis hiatus sunt, diligenter notavi, ut pateret, quo quis recentior est, eo magis eum ab hiatus abstinuisse. Praecipue vero hiatus apud hos est in pronomine ο, pro οὗτος; in genitiuis in οιο exeuntibus; in tertia syllaba breui quarti pedis. Hic enim pes maiorem habet veniam, quia trochaicam caesuram, quantum poterat, declinabant epici.

HOMERICVS HYMNVS IN MERCVRIVM.

V. 446.

τίς τέχνη, τίς μῦσα ἀμηχανέων μελεδάνων.

Magnopere vereor ne scripserit:

τίς δὴ μῦσ' ἢ εἰς ἀμηχανέων μελεδάνων.

Hesychius μῦσα, τέχνη.

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine non sunt, nisi tales hiatus, qui apud Homerum ob digamma nulli erant. V. 40. μέγα εἶδος. 45. παρὰ οἷσι πολίταις. 115. εἰδὲ ἐώλπει, 150. τε ἄναξ.

A R A T V S.

Vl. 223. αὐτὰρ ὃ ἵππος. Iliad. I. 333. VIII. 446. αὐτὰρ ὃ ἔγνω. II. 105. 107. αὐτὰρ ὃ αὐτε. V. 142. αὐτὰρ ὃ ἐμμεμαώς. XVIII. 421. αὐτὰρ ὃ ἔρρων. XXI. 33. αὐτὰρ ὃ ἄψ. Od. VII. 224. XIV. 1. αὐτὰρ ὃ ἐκ. XIX. 1. XX. 1. αὐτὰρ ὃ ἐν.

vl. 377. ἐπὶ Ἰσα. Iliad. XII. 436.

vl. 379. γε εἰσατο corruptum est ex οἱ εἰσατο, π est apud Hipparchum.

vl. 951. (Diosem. 219.) ποταμοῖο ἐβάψατο. Iliad. II. 625. Δελιχλοῖο Ἐχινάων. VII. 63. Ζεφύροιο ἐχέσσει. VIII. 479. πόντοιο, ἴν'. XI. 732. ποταμοῖο, ἀτάρ. XIV. 122. βιότοιο, ἄλις. 154. Οὐλύμτοιο ἀπό. XVI. 127. ἐπὶ οἰο ἰωήν. 512. ὑψηλοῖο ἄρην. XVII. 667. Φόβοιο ἐλαρ. XIX. 73. πολέμοιο ὑπ'. XXIII. 73. ποταμοῖο ἐώσιν. 224. ἐτάροιο οδύρατο. 252. ἐτάροιο ἐνέρος. XXIV. 318. ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς. 349. Ἰλοῖο ἔλασσαν. 717. κλαυθμοῖο, ἐτή. Odys. I. 135. 405. ἀποικοιμένεοιο ἔροτο. VIII. 251. οἶν, ἴν'. XVII. 73. ξείνοιο ἐκάς. XIX. 19. ἀποικοιμένεοιο ἐγεί. XX. 21. ἄντροιο οἰόμενον. XXI. 229. μεγάροιο, ἀτέρ. Hesiod. Theog. 605. γηροκόμοιο, ὃ δ'. 835. Οὐλύμτοιο ἐπάλμενος. Hom. hym. Apoll. 459. πόντοιο ἐπὶ: haec vera lectio est. Hymn. Cer. 105. Κελσοῖο Ἐλευσινίδαο. Eodem in aliis similibus genitiuis licentia. Iliad. XVII. 610. Μηριόναο ὀπάονα. XXII. 235. σεῖο ἔλοιμι.

vl. 962. (Diosem. 230.) ἐπὶ ὕδατι ὕδαρ. Prior hiatus excusationem habet a quarto pede, alter ab dativo tertiae declinationis. Vtramque rem, vt semel hoc negotio defungar, idonea locorum copia firmabo.

Atque in fine quarti pedis hiatus sunt in Homero Iliad. I. 38. τε ἴφι. II. 3. Φρένα κίς. V. 558. δέ

εἶσατο. 542. τε Ὀρσίλοχον. 568. ἔγχεα ὀξυόεντα. VIII.
 66. XI. 84. Od. IX. 56. ἀέξετο ἱερόν. Iliad. VIII. 105.
 ἐπιβήσας, ὄφρα. IX. 690. κατελέξατο· ὡς. X. 70. πονεώ-
 μεθα· ὡς. 93. περιδείδια, ἑδέ. 472. κέκλιτο εὔ. XI.
 76. καθείατο, ἦχι. XII. 330. μέγα ἔθνος. XVII. 368.
 ἔπι, ὅσοι. 680. κατὰ ἔθνος. XX. 113. ἀνὰ ἐλαμόν.
 379. ἐδύσατο ἐλαμόν. 492. φλόγα εἰλυφάζει. XXI. 234.
 ἐπέσσυτο οἴδατι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύ-
 ρετο ὅςτα. 465. ἰνία, ἑδέ. XXIV. 100. καθέζετο, εἶξε.
 207. ὅδε, ἔ σ'. 504. ἀπώσατο ἦκα. Odyss. I. 60. Ὀλύμ-
 πει, ἔ. 263. νεμεσίζετο αἰέν. II. 57. XV. 499. τε αἴθο-
 πα. 417. ἔξετο. ἄγχι. III. 8. ἐκασόθι ἐννεά. 435. εἰρ-
 γάζετο· ἦλθε. IV. 141. εὐκλότα ὡς. 831. τε ἔκλυες. V.
 153. ἐπέτι ἦνδανε. 255. ποιήσχετο, ὄφρ'. 391. XII. 168.
 ἐπαύσατο, ἦδέ. VII. 6. τε ἔσφερων. IX. 159. δυώδεκα,
 ἔς. 215. εἰδότα ἔτε. 438. ἐξέσσυτο ἄρσενα. X. 403.
 ἐρύσσατε ἠπειρόνδε. 404. πελάσσατε, ὅπλα. 458. ἄλγεα
 ἰχθυόεντι. XI. 34. τε ἔθνεα. XII. 329. ἐξέφθιτο ἦιχ.
 XIII. 114. ἐπὶ ἦμισυ. XIV. 351. διήρσα αμφοτέρησιν.
 352. ἔα ἀμφίς. 432. ἀολλέα· ἂν δέ. XVII. 22. ὅδε, ὄν.
 254. αὐτόθι ἦκα. XVIII. 393. εἴλετο· αὐτάρ. XIX. 233.
 πᾶτα ἰσχαλέοιο. XX. 161. ξύλα· αἱ δέ. XXII. 249. κε-
 νὰ εὐγματα: nisi hic κενὸν εὐγματα fuit: non enim κε-
 νός habet Homerus. 426. ἀέξετο, ἑδέ. XXIV. 214. ἱε-
 ρεύσατε, ὅστις. 272. ξεινήϊα, οἶα. 400. σὲ ἦγαγον. 465.
 τεύχεα ἐσσεύοντα. Hesiod. Ἔργ. 538. τε ἰλάσκεσθαι.
 550. ἀπὸ αἰεναόντων. Theog. 182. ἐτώσια ἔκφυγε. 593.
 σύμφορα, ἀλλά. 706. ἅμα ἐσφαράγιζον. Scut. Herc.
 108. ἀρήϊα, ὄφρα. Hom. hymn. Apoll. 190. ἄμβροτα,
 ἦδ'. Hymn. Cer. 54. ὠρηφόρε, ἀγλαόκαρπε. 241. δὲ
 ἄντα. Quaedam in his exemplis, in quibus digamma
 hiatum tollebat, sciens posui, quia certe illis, qui Ho-
 merum imitabantur, hiatum videbantur habere. Alia
 ex hoc genere plurima omisi: item ea, in quibus da-
 tius tertiae declinationis in quarta sede hiatum facit,
 quoniam de his mox dicetur.

Caeterum, quae fit quarti pedis vis in eo, ut remouea-
 tur caesura trochaica, ex eo potest intelligi, quod illo in

loco καὶ aliaque in dīphthongum vel longam vocalem exeuntia ante vocalem producuntur. Vt Iliad. III. 392. καὶ ἡμασι. XXIV. 718. καὶ εἶξεν. Od. I. 230. καὶ ἥτιος. 232. καὶ αἴσιμα. V. 484. Ἀχαιοί, ἧ κεν. X. 337. σοι ἥτιον. XX. 166. Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν. Ita etiam recentiores, vt Apollonius II. 762. καὶ ἔνομ', quod est etiam in Q. Smyrnæo VII. 233. Idem Apollonius III. 529. καὶ εἰματ'. IV. 213. καὶ ἔργ'. Sic nomen Πολυπαίδη quartum pedem ante vocalem finit apud Theognidem v. 25. 57. 79. 129. (131) 143. (145) 1197. (1149). In aliis sedibus si καὶ ita in thesi ante vocalem producitur, vix abest suspicio vitii. Sic in Hesiodi Theogonia v. 250.

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλαΐταια.

Non ita Iliad. XVIII. 45. sed sine metri vitio,

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγκλειτὴ Γαλαΐταια.

At restituendum Πανόπεια, quae forma alibi occurrit, vt apud Nonnum XLIII. 264. In fragmentis Hesiodi negligentissima editio Lips. v. 83. exhibet:

Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' αἰδὼλα.

Schol. Pind. Pyth. III. 48. habet καὶ ῥ' ἔφρασεν. Non minus corruptus est alius in eadem Loefneri ed. ex Melampodia versus, 169.

ὦφειλες δέναι, καὶ αἴσια μήδεα ἰδμεν.

Schol. Lycophr. ad v. 682. vnde hic locus sumptus est, καὶ ἴσα, bene, quod ad καί, male quod ad quartum pedem, habet.

De Callimachi hymn. Apoll. v. 67. disputavit R. Bentleius. Apud Ioannem Gazaeum 64. τὰ καὶ scribendum.

Antipater Sidonius epigr. 33.

ἦ λίθος ὡς Παφίη θωρήξατο, ἦ τάχα μάλλον
εἶδε λίθον Παφίη, καὶ ὤμοσεν ἠθέλον εἶναι.

Scribe καὶ ἐπώμοσεν. Stratonis 32, 1. ex cod. Vat. corrigere iam iussit Iacobus. In problem. arithmet. ep. 17, 15.

δισσῶν ἔς τε πυρὴν καὶ ἄλφιστα καὶ τελαμῶνας,
adde εἰς. In epigrammate 77. apud Hufchkiūm p. 307.

Παλλάς καὶ Βρόμιος καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
scribe,

Παλλάς τε Βρόμιός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Contra idoneam excusationem ab nomine proprio vel
verbis, quorum par ratio est, habent haec: Hom.
hymn. Cer. 424.

Παλλάς τ' ἐγρεμάχη, καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Leonidae Alexandrini in ep. 23.

μῆνιν ἄειδε θεὰ καὶ ἄνδρα μοι ἔννεπε Μῆσα.
Negligentiae denique tribuenda haec in epigr. incert.
590. 593.

καὶ Πέρσαις ὀλέσεις καὶ αἰνομόρους Σαρακηνούς.
σῶμ' Ἀσκληπιάδου καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρε.

Neutri excusationi locum esse puto in his Theognidis
versibus 61. 191. (193)

μηδὲνα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαίδη ἀσῶν.
ἔτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαίδη ἀσῶν.

Priorem ex his versibus aliter scriptum exhibuit Brun-
ckius. Alterum intactum praetermisit pariter atque
aliud turpiorem etiam, 627. (637) et rursus aliud in
Molchi Europa 97. aliudque in Theodorid. ep. 10.

Sed quoniam semel de venia, quam quartus pes
habet, dicimus, non praetereunda videtur alia obser-
vatio. Quum caesura est in fine huius pedis, dacty-
lum spondeo praeferunt poetae. Hinc aliquot locis
facienda emendatio est. Sic in Theognide v. 367.
(359) quum olim legeretur,

ἔ δὴ δύναμαι γινῶναι νόον ἀσῶν, ὅντιν' ἔχουσιν,
recte Brunckius meliorem lectionem recepit,

ἀσῶν δ' ἔ δὴ δύναμαι γινῶναι νόον.

In Ptolemaei regis epigr. 2. in Brunckii Anal. T. II. p. 66. recipienda melior lectio,

ἐκ ἔτ' ἐπιφραύω γαίης ποσίν,

pro edito *ποτὶ γαίης*. Sic etiam in Nestoris ep. 3. T. II. p. 344. vt bene monuit Iacobus, sive,

πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἶσω ῥέεν,

pro *ῥέεν εἶσω*. In Paulli Silentiarü ep. 61. quod legitur,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἔδραν· πλατὰ δὲ χέρεσθ,
quum olim ita correxissem,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἔδραναι,

eam emendationem egregie confirmatam postea vidi lectione cod. Vat. *ἄπλαττα*. Non dubito fore, vt ex huiusmodi obseruationibus, quae per se leues et parvi momenti sunt, aliquando maior quidam fructus, praecipue in Homero, percipiatur. Veluti si in loco ob grauem causam suspecto non modo talia occurrant, vt,

ὃ δ' ἀγῆνωρ ἐςὶ καὶ ἄλλως·

νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορήσιν ἐνῆκας·

αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάνη καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠώς·

sed etiam numerus accedat, qualis hic est,

Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρη,

quis non huic quoque argumento, cum aliis quidem coniuncto, aliquid tribuendum esse fateatur?

Sed exempla nunc afferam hiatum facientis datiuæ tertiae declinationis. Iliad. I. 24. Ἀγαμέμνονι ἦνδανε. 578. Διτ' ὄφρα. IV. 134. ζωτῆρι ἀρηρότι. VI. 422. ἤματι Ἀϊδός. VII. 292. ἀσπίδι ἐγχριμφοθείς. VIII. 283. Τελεμῶνι, ὅ. IX. 238. Διτ', ἰδέ. X. 285. πατρὶ ἄμ'. XI. 256. Κόωνι ἔχων. XII. 117. ἔγχετ' Ἰδομενεὺς. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. ἔγχετ' ὀξυόεντι. XIII. 821. Od. XV. 160. 524. εἰπέντι ἐπέπτατο. Iliad. XIV. 130. ἔλκετ' ἔλκες. XV. 674. μεγαλήτορι ἦνδανε. XVI. 522. παιδὶ ἀμύνει. 583. ὠκέϊ, ὅςτ'. XVII. 196. παιδὶ ὄκασσε. 583.

Φαίνοπι Ἀσιαδῆ. XIX. 179. δαιτὶ ἐνί. XX. 22. πτυχὶ
 Οὐλύμπω. 322. Ἀχιλλῆϊ δ. 385. νιφόμενι Ἰδῆς. XXII.
 459. Od. XI. 514. ἐδανὶ εἴκων. Iliad. XXIII. 278. πατρὶ
 ἐμῷ Πηλεΐ. ὃ δ'. 747. ἥρωϊ Ἰησονίδης. 751. λοισθῆϊ ἔθης-
 κα. XXIV. 61. Πηλεΐ, ὅς. Male scribitur Πηλεΐ. 335.
 ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι. Odyss. V. 125. Ἰασίωνι εὐπλόκαμος.
 287. Ὀδυσῆϊ ἐμείο. VIII. 547. ἀνέρι, ὅςτ'. XII. 572. νη-
 λεί ὕπνω. XIII. 143. XVIII. 138. κάρτεϊ εἴκων. 305.
 ἰόντι ἐμῷ. XIV. 336. βασιλῆϊ Ἀκᾶς. XVII. 443. Δμῆ-
 τορι Ἰασίδῃ. XXI. 195. Ὀδυσῆϊ ἀμυνόμεν. XXIV. 86.
 ἀγῶνι ἀρσῆσιν. Hesiod. Ἔργ. 74. χρῶ. ἀμφί. Theog.
 435. ἀγῶνι ἀεθλεύουσιν. Scut. Herc. 345. πυρὶ ἤε.
 vī. 1027. (Diosem. 295.) ἐπὶ ὄψιον αὖλιν. Excusa-
 tio a quarto pede.

A P O L L O N I V S.

I. 322. ὅσσα τε νηὶ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικεν. Ob da-
 tium. Nisi νηυσὶν scripsit. Certe supra v. 235. ὅσσα
 περ ἐντύνοντα ἐπάρτας ἐνδοθι νῆας.

I. 543.

δαινὸν μορμύρεσσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

Scribe περισθενέων.

I. 774.

βῆ δ' ἵμεναί προτὶ ἄστυ, φαεινῷ ἀξέρι ἴσος,
 ὃν βᾶ τε νηγατέησιν ἐεργόμεναί, καλύβησιν
 νύμφαι θῆσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα·
 καὶ σφίσι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
 καλὸν ἐρευδόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
 παρθένας ἡμίρεσσα.

Qui in primo versu sunt hiatus, non attinet exemplis
 firmare, quum digamma habuerit apud Homerum et
 ἄστυ et ἴσος. Sed qui est in his verbis, δέ τε ἠϊθέοιο,
 etsi ob quartum pedem ferri posse videtur, dubitari
 tamen potest an Apollonius aut γάνυται δέ τε τῷ scripse-
 rit ex Iliad. XX. 405. γάνυται δέ τε τοῖς Ἐννοσίχθων, aut
 γάνυται δ' ἄρα τ' ἠϊθέοιο ex Iliad. XIII. 493. γάνυται δ'

ἄρα τε Φρένα παμήν. Certe in hoc ipso Homeri loco γάνυται δέ τε Φρένα habet Suidas in ἐγανώθην, et γάνυται δέ Φρένα schol. Aristoph. Acharn. 7.

I. 881. de apibus:

ταῖ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλοι
καρπὸν ἀμέργεσιν πεποτημένα.

Ita Brunckius e sex codd. pro vulgato ἄλλοτε τ' ἄλλοι edidit, damnata Rutgerfii correctione ἄλλοτ' ἐτ' ἄλλοι. At vt hiatus ferri possit, quem in iisdem vocabulis habet Hesiodus *Εργ.* 713. et inde Theognis 157. (159) Solon fr. 13. quod in Theognide vulgo legitur v. 318. valde tamen otiosum et languidum videtur esse participium πεποτημένα. Non ita Homerus in illo, αἱ μὲν τ' ἐνθα ἄλκις πεποτήταται, αἱ δέ τε ἐνθα. Quare nonnihil dubito, an Apollonius scripserit:

ταῖ δὲ γλυκὺν ἄλλοθεν ἄλλοι
καρπὸν ἀμέργεσιν πεποτημένα.

Caeterum hiatus minime suavis in formula ἄλλοτε ἄλλος etiam aliis in locis non videtur omni dubitatione vacuus esse. Sic in Solonis eleg. V. 76. qui versus vulgo in Theognideis 232. est, Brunckius corrigit ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχει. In fragm. Phocyl. 6. in *Analectis Brunckii* T. I. p. 78.

ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε
ἄλλοι

vide an scribendum sit,

ἀλλ' ἄρα δαίμονες ἄλλοτ' ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοι
ἔασιν.

Vide infra ad Oppiani *Haliutica*.

II. 660. ὁμῶς δ' ἐπὶ ἥματι νύκτα. Et si hoc est in quarta sede, tamen de lectione dubito, quia Homerus semper ἐπ' ἥματι dicit: *Iliad.* X. 48. XIII. 234 XIX. 110. 229. *Od.* II. 284. XII. 105. XIV. 105. Quare scribendum arbitror, ὁμῶς δέ τ' ἐπ' ἥματι νύκτα,

quod praecedenti μέν τε respondet. Similis locus mox memorabitur II. 945.

II. 779. ἐμὲ δ' εὖρε νέον χνοάοντα Ἰάλας. Ed. Flor. et quorundam codd. lectio χνοάοντας Ἰάλας, nata ex v. 43. monstrare poterat veram lectionem: χνοάοντος Ἰάλας.

II. 945. πρόπαν ἤμαρ, ὅμως τ' ἐπὶ ἡματι νύκτα. Sic Brunckius edidit, quum duo codd. ὁμῶς ἐπ' ἡματι, quinque ὁμῶς ἐπὶ ἡματι haberent. Vulgo ὁμῶς καὶ ἐπ' ἡματι, quod genuinum est, modo distinguatur, πρόπαν ἡμαρ ὁμῶς, καὶ ἐπ' ἡματι νύκτα. Vide supra ad II. 660.

II. 955. Τρικκαίοιο ἀγαυῷ. Vide supra ad Arat. 951.

II. 1270. III. 409. 495. 1270. πεδίον τὸ Ἀρήϊον. Iliad. VI. 201. πεδίον τὸ Ἀλήϊον.

III. 248.

ἄμφω, Χαλκίοπη Μήδειά τε. ἢ μὲν ἄρ' ἦει
ἐκ θαλάμῃς θαλαμόνδ' αἰσιγνήτην μετιῶσα.

Lectionem aliorum librorum, τὴν μὲν ἄρ' οἶγε — μετιῶσαν Brunckius e prior editione mansisse putat, ita ut dein versus exciderit, in quo ἴδον, ἐνόησαν vel simile verbum fuerit. Equidem vereor ne Brunckiana lectio librariis debeatur, qui mutilam orationem, postquam aliquid exciderat, aliquo certe modo refarcire studuerint. Apertum enim est, nexum esse nulum inter haec verba, quae posui, et ea, quae sequuntur: Ἦρῃ γάρ μιν ἔρυνε δόμῳ. Quae si quis diligentius considerabit, intelliget, puto; haec ipsa verba, Ἦρῃ γάρ μιν ἔρυνε δόμῳ, ne cum sequentibus quidem, πρὶν δ' ἔτι θάμιζεν ἐν μεγάροις, Ἐκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεποναιτο νηόν, apte satis cohaerere, quia non praecedere illa de Innone, sed sequi debebant. Quare ipsa haec verba, Ἦρῃ γάρ μιν ἔρυνε δόμῳ, e priori editione servata, caussam fuisse existimo, qua verba interciderent, quae in secunda editione horum loco posita erant. Similiter alibi peccatum esse in Apollonio ostendit Ruhnkenius Ep. crit. p. 190. 191.

III. 263. Φρίξου ἐφημοσύνην. Vide supra ad Aratum v. 951.

III. 327. προτέρῳ ἐνὶ ἡματι in tertia sede, et in quarta αὐτῷ ἐνὶ ἡματι IV. 256. 1502. Non habeo in hanc rem exemplum ex antiquioribus, quamquam non sine illorum exemplo hunc hiatum ab Apollonio admissum existimo. Quod si quis fortasse in tribus hisce locis εἰν scribendum putet, debet is exempla huius formae in thesi positae proferre, quae quidem vix repertum iri puto.

III. 375.

αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα· ἐκ ἐπὶ πῶας. Gloriatur de hac lectione Brunckius. At praestat cum Hemsterhusio et Ruhnkenio p. 191. vulgatam, ὁμαρτήσαντας ἐφ' Ἑλλάδος, tenere, siue praecedentem versum, ut e priori editione supersititem, delere, siue, ut in parenthesis dictum, servare malis.

III. 421. αὐέρι εἶξα. Praeterquam quod hiatu est in dativo, de quo supra dictum ad Arat. v. 962. etiam εἶκαιν apud Homerum nonnumquam hiatum facit, ut Iliad. XXII. 459. Od. XI. 514. εἶδεν εἶκον. Od. XIII. 143. XVIII. 138. κάρται εἶκον. Iliad. XXIIV. 100. καθεῖξτο, εἶξε.

III. 492. Αἰήταο ἀπηνέος. Vide supra ad Arat. v. 951.

III. 561. ἐρητύεσθε ἀέθλων. Aut totam phrasin ex quopiam antiquo hausit, aut hiatum certe ex similibus Homericis, ut Iliad. XVIII. 287. κεκόρησθε ἐελέμενι Odyss. VII. 222. ἐτρύνεσθε ἄμ'. X. 425. ἐτρύνεσθε ἐμῷ.

III. 736.

ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν.

Scribe λήσομεν ἐντύνουσα.

III. 807.

Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.

Sic Brunckius edidit e quibusdam libris, ipse ad IV. 1487. vulgatam τόφρα retineri potuisse ratus. Quod ibi dictū, ὄφρα et τόφρα promiscue a poetis vsurpari, de recentioribus verum est, non de antiquis, Homero, Hesiodo, et qui praeter hos in hunc censum veniunt.

III. 849. πυρὶ εἰκάθοι. Ob dativum, de quo supra ad Arat. v. 962. Vide etiam ad Apoll. III. 421.

III. 1112. ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο. Hunc hiatus duae tumentur causae, una, quod haec terminatio verbi in iis est, e quibus ultimam vocalem aegre elidunt epici, quemadmodum in dativo tertiae declinationis; altera, quod ante casus obliquos pronominis primae personae, item ante adiectivum ἐμός, non raro hiatus apud Homerum occurrit. Sic Iliad. I. 562. κάθηστο ἐμῷ. IV. 412. ἦστο ἐμῷ. V. 896. ἐσσι ἐμοί. IX. 67. ἐσσι, ἐμός. 426. ἐφράσσαντο ἐμεῖο. XIX. 194. δῶρα ἐμῆς. XX. 20. Ἐννοσίγαιε, ἐμήν. 205. σὺ ἐμός. XXIII. 278. πατρὶ ἐμῷ. 583. τὸ ἐμόν. Odyss. V. 287. Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο. IX. 459. δὲ ἐμόν. X. 178. ὦκα ἐμῶς. 425. ὀτρύνεσθε ἐμοί. XII. 199. ἔλοντο ἐμοί. 258. κείνο ἐμοῖς. 397. XIV. 249. ἔπειτα ἐμοί. XIII. 395. ἰόντι ἐμῷ. XX. 364. ἄνωγα ἐμοί. Hymn. Apoll. 537. ἄσσα ἐμοί.

III. 1126. κασίγνητά τε ἔται τε. Iliad. XVI. 456. 674. Odyss. XV. 273.

III. 1134. μήδετο Ἥρη. Ob nomen proprium. Homeri πότνια Ἥρη non debebat quemquam mouere, ut digamma fuisse in hoc nomine putaret.

III. 1283. χρυσάορι Ἀπόλλωνι. Etsi hic hiatus et in dativo tertiae declinationis, et in quarta sede est, tamen, quia praeter necessitatem admissus est, non dubitari debet quin praefenda sit altera lectio χρυσάορι.

III. 1333. κατὰ ὄλκας. Iliad. XIII. 707. κατὰ ὄλκα. Habuit enim haec vox digamma apud antiquos, ut patet ex Hesiodo Ἔργ. 443.

IV. 376. σχέτλις, εἰ κεν. Sensus scribi postulat σχέτλιν.

IV. 419. Brunckius τὸδε γ' ἔργον edidit, quum codd. quidam τὸδε τ' ἔργον haberent. Vulgatum τὸδε ἔργον non puto dampnandum esse, quia hunc quidem hiatum ex Homero receperunt recentiores. Sic IV. 794. τὰδε ἔργα.

IV. 546. αὐτῇ ἐνὶ ἔλδατο νήσω. Sic recte Brunckius pro vulgato ἐνεέλδατο. Excusatio a quarta sede.

IV. 796.

ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ Φρεσὶ δειμαίνεσθαι.

Sic Brunckius dedit e quatuor codd. pro vulgato ἐμὲ τ' αἰδομένη, quod seruari debebat.

IV. 908.

ὅφρ' ἄμυδις κλεντόντος ἐπιβρομέοντο ἀκασαί.

Sic Brunckius ex ingenio, quia verbum praeteriti temporis praecedit. Libri ἐπιβρομέονται. Si voluisset Apollonius vsitatam syntaxin obseruare, poterat ἐπιβρομέουσιν scribere. Equidem vereor ne vera sit vulgata lectio. Nam Apollonius iam videtur, licet parcius, ab illa syntaxeos norma recessisse, quam Q. Smyrnaeus et qui huius aequales sunt, susque deque habuerunt. Clarum in hanc rem argumentum promittit ex Apollonii I. 853. de quò loco fallitur Brunckius ad I. 17. vbi pariter atque in appendice ad I. 1005. falsa et repugnantia de particulis ὅφρα xs prodit. Si haec vera dixi, dubitari poterit de Brunckii emendationibus I. 17. quae aperte falsa est; 660. II. 1096. III. 1135. IV. 243.

IV. 1283.

ἄσπετον, ὅστε βοῶν καί τας μυρίας ἔκλυσεν ἔργα.

Ob quartum pedem, nisi aliquid vitii in lectione est.

N I C A N D E R.

Ther. 280. περὶ ἄψα. Ob quartam sedem. Affert h. v. Etym. M. p. 183, 17.

Ther. 536.

πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, ὅτε λοβὸς ἀμφὶς αἰέξει.

Codd. τό τε. Scripsisse videtur τό οἱ.

Ther. 854. πρὸ ἄλλης. Praepositio πρὸ veniam habet etiam maiorem, quam dativus tertiae declinationis, et secunda persona optatiui, quae in αο terminatur, quia ο ex πρὸ elidi nullo modo potest. Et habuit Nicander, quae respiceret, HomERICA πρὸ ἄστος, πρὸ Ἀχαιῶν.

Alex. 7. ἀνάσσαι, ᾗχι τε. Ob quartam sedem. In eadem Homerus Iliad. XI. 76. καθείατο, ᾗχι.

Alex. 79. ἀμφὶ δὲ ὀλκός. Scribendum ex MSS. ἀμφὶ καὶ ὀλκός, quae familiaris loquutio est Nicandro.

Alex. 358.

οἷη τ' ἐξ ὑμένων νεαλῆς ὑπὸ ἔθρατι μόνχος
βράττει ἀνακρέεσσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς.

Scribendum puto, νεαλῆς ὑπὸ ἔθρατα μόνχος βράσσει.
Hiatus in quarta sede eo facilius toleratur, quod ὑπο adverbium est.

Alex. 564. ἐν δὲ ἐπαρκές. Scribe ἐν καὶ ἐπαρκές codd. Vide supra ad v. 79.

MOSCHI MEGARA.

V. 4. ὅτι ἄλγεα, propter particulam ipsam.

85. ὑπὸ ἥπατ' ἔχουσα, ob quartum pedem. In eodem carmine HomERICA sunt haec, v. 16. κατὰ οἶνον, et v. 102. εἴματα ἔσο.

DIONYSIVS PERIEGETES.

VI. 234. ἐπειρήσαντο ἀρότρῳ. Codd. recte ἐπαιρήσαν.

VI. 917. Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος. Vide supra ad Arat. v. 951.

Ααα

V. 30.

καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῶ ἔγκαστέθηκε.

Pro τὰ scribendum videtur οἷ, quod cum νηῶ coniungi debet.

In MARCELLI dedicatione v. 2. *ἑνὸς καὶ ἑνὸς*. Vera videtur emendatio Iacobfii *ἑνὸς καὶ ἑνὸς*. Ibidem v. 23. αὐτὰρ ὁ ἀσπερόεντα. Vide supra ad Arat. 223.

O P P I A N V S.

Nitidissimus scriptor Halieuticorum diligentissime vitauit hiatum, quem si quo in loco habet, non nisi talem admisit, in quo et Homerus et caeteri omnes poetae praeiuisent: vt L. 414. δὲ ἔκαστα. III. 291. ζῆτι· τι εἰκώς. IV. 194. περιτρομέοντι εἰκώς. Nam IV. 186.

πᾶν δ' ἡμᾶς ἐλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλες

παπταίνων θαλάμους,

quod Schneiderus e quibusdam libris edidit, vereor ne cedere debeat vulgatae lectioni, ἄλλοτε δ' ἄλλες παπταίνει θαλάμους, modo sic corrigatur:

πᾶν δ' ἡμᾶς ἐλίσσεται, ἄλλοτε τ' ἄλλες

παπταίνει θαλάμους.

Τὸ quum excidisset, παπταίνει in παπταίνων mutatum fuit. Nimis enim asperum est, quod supra iam ad Apollonium I. 881. commemorauimus, ἄλλοτε ἄλλες, quam vt id placuisse Oppiano probabile sit. Quare etiam quae mox sequuntur v. 191. emendationis indigere puto:

ἀλλ' ὅτε κίχλαι

ὄν τόκον ὠδίνωσιν, ὅδ' ἄσχετα τῆμος αἴσσει
ἀμφιπεριτρομέων, ἔπι δ' ἔρχεται ἄλλοτε ἄλλῃ
εἰς ἄλοχον, μέγα δὴ τι περιτρομέοντι εἰκώς
ὠδίνων.

Displicet Schneidero ultimus versus ob tautologiam. Hanc quidem ita tollere licet, vt simul ad hiatum expellendum aliquid momentū accedat, si scribatur:

ὅδ' ἄσχετα τῆμος αἴσσει
ἀμφιπεριδρομέων, ἔπι δ' ἔρχεται ἄλλυδις ἄλλην
eis ἄλοχον.

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 252.

πᾶν δέμας εὐώδει, κηώδει· ἔλπετο γὰρ δῆ.

Hic quidem hiatus quamquam et ob datium tertiae declinationis et ob quartam sedem vitari potest, tamen in hoc quidem scriptore malim κηώδει τ' scribi. Saepe hic duo epitheta per copulam coniungit, quod non fecerunt meliores poetae. Vide ad Orph. Lith. 81.

I. 407.

τῷ πρόσθεν δέ τ' ὀλιζοτέρῳ πόδε ἔζων.

Praestare videtur lectio cod. Ven. πόδες.

II. 400.

καὶ πρόσθεν ἔ νοέοντα ἐν ἀλλήλοισι κεράσσαι.

Scribe σὺν ἀλλήλοισι.

II. 403.

ἀλλὰ καὶ ὀθνείοις ἐπεμήνατο ὑψόθι φίλτροις.

Pro inepto ὑψόθι Brunckius coniiciebat πολλάκι, quod ad sensum quidem accommodatissimum esset, si modo, qua ratione corrumpi potuisset, appareret. Leniori mutatione scriberetur νεόθι. Simile illud, νεόθεν ἀν κραδίης.

III. 204.

ἄρσενά δ' εἴ μιν ἴδοι, τότε δῆ, τότε θυμὸν ὀρίνει
λευγαλέῳ ζήλῳ περὶ μητέρι ἀργαλέος θήρ.

Cod. Reg. πολεμήτορι. Et si hiatus, vt in quartā sede et datiuo tertiae declinationis, ferri potest, plus tamen

A a a 2

poetae eum vitantis consuetudini tribuendum puto.
Omnino locus ita videtur refingendus esse:

τότε δὴ, τότε θυμὸν ὀρίνθη
λευγαλέω ζήλω πολεμήτωρ ἀργαλέος θῆρ.

Sermo est de onagro.

IV. 353.

ὥς κείναι μάλα θῆρες ἐπ' ἀλλήλησι χυθῆσσι
νόσφι πόνε κρατεροῖο ὑπ' ἀγρευτῆρσι γέγοντο.

Scribe :

νόσφι πόνε κρατεροῖσιν ὑπ' ἀγρευτῆρσι γέγοντο.

Q. SMYRNAEVS.

I. 20. μέγα αἰδομένη. Scribe μεγάλ'.

I. 31.

κείναι γὰρ αἰεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν
στρωφῶντ', εἰδὲ νῦ ἔστι θεὰς ἀλιτρον θ' ὑπαλύζα.

Nisi forte οἶ pro νῦ Quintus scripsit, reponendum est:

εἰδὲ τιν' ἔστι θεὰς ἀλιτρον θ' ὑπαλύζα.

Participium iam Rhodomannus reposuit.

I. 41. ἔνθ' ἄρα ἦν. Scribe, ἔνθ' ἄρ' ἔην.

I. 98. μάλα τοῖα ἐῷ προσέλεξατο θυμῷ. Et si in Homero talia vbique occurrunt, alia tamen est recentiorum consuetudo. Quare τοῖον malim.

I. 165.

ἢ δ' ἄρα κυδιάσκειν ἀάσχετα· ἔξετο δ' ἵππῃ.

Scribe ἀάσχετον.

I. 257. VI. 553. ἔγχεϊ ὀκρυόεντι. Simile est ἔγχεϊ ὀξυόαντι, quae Homericæ loquutio est Iliad. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. fortasse etiam in Quinto reponenda.

I. 302. Σιτύλοιο ἀποβρώξ. Rhodomanni correctionem τὰ addentis firmarunt plurimi codd.

I. 460.

τῷ οἱ θηλυτέρην τίν' ἐριζέμεν ἔτι ἔοικεν.

Saepe apud Homerum ἔδῃ εἴκειν. Οὐτι εἴκειν non me-
mini: quamquam hoc quosque facile ab antiquis acci-
pere potuit Quintus, nisi forte hic maluit scribere
ἐκ ἐπέοικεν.

I. 466.

ἰσὺν ἐπεντύνεσθαι ἑῶν ἔντοσθι μελάθρων.

Scribe:

ἰσὺν ἐπεντύνεσθαι ἑῶν ἔντοσθι μελάθρων.

I. 527.

ἔνθ' Αἴας ἔλε Δήϊχον ἠδὲ Ἀρήϊον Ὑλλον.

Rhodomannus: Δήϊχον ἰδ'. Addere etiam τ' debebat.

I. 556.

ἀλλά μοι ἄσσον ἴκεσθ' ἀνὰ κλόνον.

Rhodomannus ἴκεσθαι ἀνὰ vel κατά. Scribendum ἴκε-
σθον. Duos alloquitur Penthesilea.

I. 617. περικαλλεί ἱππῳ. XII. 415. περιμήκει ἱππῳ.
Ob dativum.

I. 622. ἐπικέκλιτο ἱππῳ. Aliquid quinta fedes mo-
menti habet. Tum tertia persona verbi passivi saepe
apud Homerum hiatum facit. Iliad. VIII. 66. XI. 84.
Od. I. 56. ἀέξετο ἱερὸν. Iliad. IX. 690. κατελέξατο, ὡς.
470. κέκλιτο αὖ. XIII. 300. ἔσπετο, ὅς. XIV. 285. σείσ-
το ὕλη. XX. 379. ἐδύσατο ἑλαμόν. XXI. 234. ἐπέσσυτο
οἴδατι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύρετο ὄσέα.
XXIV. 94. ἔπλετο ἔσθας. 100. καθέζετο, εἴξε. 504.
ἀπώσατο ἦκα. Odyss. I. 6. ἐρρύσατο ἰέμενος. 265. νεα-
σίζετο αἰέν. II. 417. ἔξετο ἄγχι. III. 435. εἰργάζετο. ἦλ-
θας. V. 255. ποιήσατο ἔφρ'. 257. ἐπεχεύατο ὕλην. 391.
XII. 168. ἐπαύσατο ἠδέ. VII. 217. ἔπλετο, ἦτ'. IX.
438. ἐξέσσυτο ἄρσενά. 553. ἐμπάζετο ἱρῶν. XII. 329.
ἐξέφθιτο ἦκα. XIV. 450. κτήσατο οἶος. XV. 326. ἔπλε-
το; ἦ. XVIII. 393. εἴλετο. αὐτάρ. XXII. 426. ἀέξε-
το ἰδέ.

I. 697. κυλινδομένοισι, ὃ δ'. Vide supra ad Arat.
v. 951.

I. 725.

μέμβλετο, ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἦν τ' ἐπὶ
ἔδνοις.

Scribendum μέμβλεται. Alter hiatus ex Homero est, nisi Quintus scripsit εἴφ' ἐέδνοις.

I. 732. εἰδὲ τι οἶσθα. Hoc quoque, certe εἰδὲ τι οἶσθα, vel οἶδες, ex Homero notum.

I. 790.

καὶ τὴν μὲν κατέδαψε μένος μέγα Ἥφαιστοι.

Scripsit, μέγα σθένος, vt alibi loquitur.

I. 792. εὐώδαι' οἶνε. Ne hoc quidem exemplis firmare opus est.

II. 59. παίδεσθαι ἐνὶ Φρεσί. Scribe μετὰ.

II. 141. αὐτὰρ ὁ Ἴλῳ. Vide supra ad Arat. v. 225.

II. 148. ἀλλὰ ἔκηλεν. Hom. h. Cer. 451. et ἀλλὰ ἔκηλος Iliad. XV. 194.

II. 174.

μηδὲν ἐλίσσόμενος περὶ υἱέος ἠδὲ φίλοιο.

Scribendum:

μηδὲ εἰ λίσσόμενος περὶ υἱέος ἠὲ φίλοιο.

Hiatus excusatur praepositione, cuius vltima elidi non potest. Et habuit, quae similia viderentur, Homeri exempla Quintus, quamquam in his omnibus digamma erat, περί οἶδαι, περί ἴσθαι, περί ἄστυ, περί οἶσι.

II. 299. ἔτι πρόσω μεμαῶτ' ἔτι ἐλθέμεν. Scribe: ἔτ' ἐπελθέμεν.

II. 384. ἦ βέες, ἦέ τι ἄλλο. Tὴν eandem veniam habet, vt περί.

II. 389.

ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἔρκος εὖσθενέων Ἀργείων.

Μέγα ἔρκος non est in Homero, nec tamen quidquam mutandum, tum propter illud, ἔτ' ἄρα ἔρκα ἴσχει, et similia (nam digamma fuit in hac voce) tum imprimis, quia hoc Homeri spectauit Quintus: ὅς μὲγα τῷ σιν ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο πακοῖο.

II. 486.

λείνεται δὲ κταμένων πεδίων μέγα ἱππόβατόν τε.

Videtur scripsisse μέγα θ' ἱππόβατόν τε.

II. 649. Μέμνονι ἦρα φέροντες. Et III. 7. Νέστορι ἦρα φέροντας. Et V. 163. ἔτινι ἦρα φέροντας. Odyss. III. 164. Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.

III. 109. τεῆς δ' ἐπελήσας ἀρῆς. Quae ad I. 622. de tertia persona diximus, multo magis in secundam expetunt. Iliad. VIII. 105. ἐπιβήσας ὄφρα.

III. 114. σχέτλις, ἔ νύ τοι οἶδας. VI. 388. σχέτλις, ἔδ' ἐνόησας. Vtroque in loco scribendum videtur σχέτλις. Dubitari tamen potest, an poeta scripserit ὦ σχέτλι', qua formula tragici utuntur. Σχετλή certe prima correpta auctoritatem Homeri habet Iliad. III. 414.

III. 167.

ἔγχος ἐμὸν φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
τίσσετε αἶνὸν ὀλεθρον Ἐριννύσιν ἡμετέρῃσιν.

Nisi in priore versu usus est duali, quia ad Troianos et Dardanios est oratio, excusatio erit ab similibus quibusdam Homeri locis, ut supra in Apollonio III. 561. In altero versu scribendum τίσσαιτ', etsi Homerus interdum in imperativo activi verbi hiatum habet: ut Odyss. VIII. 251. παίσατε ὡς. X. 403. ἐρύσσατε ἡπειρόν-δε. 404. πελάσσατε ὄπλα. XXIV. 214. ἱερεύσατε, ὅςις.

III. 183.

ἀλλὰ ἐ, ὡς ζῶντα, νέκυν περιπεφρίκασιν.

Scribe ἀλλὰ αἰ.

III. 189.

ὦ φίλοι, εἰ ἔτεόν μοι ἀρήγετε εὐμένεοντες.

Scribe ἀρήγοιτ'.

III. 197. Ἔκτορι, εἴγε. Ob dativum.

III. 221. αἶθ' ἐὸν περὶ σίμβλον. Non αἶτε ἐὸν, sed αἶρά θ' ἐὸν scribendum.

III. 325. ἄλσσεα ὑλήεντα ob quartam sedem, nisi etiam ob imitationem veteris cuiuspiam poetae, excu-

fari potest. Quamquam suspicari licet, Quintum Homeri exemplo ἄλσαα δένδρῃετα scripsisse.

III. 385. ἀμφὶ νέκυν πουέοντο ἀπειρίτων. Similia sunt Homeri Iliad. I. 211. ἔζοντο, ἀρήτυθεν. V. 637. ἐξεγίγοντο ἐπὶ. VI. 501. ἔφαντο ὑπὸ τροπον. IX. 127. ἠνείμαντο αἰθλια. 426. ἐφράσσαντο ἐμεῦ. XXI. 426. κείντο ἐπὶ. XXIII. 138. ἴκοντο ὄθι. Odysf. III. 388. ἴκοντο ἀγέκλυτα. XII. 199. ἔλοντο ἐμοί. XVI. 176. ἐγένοντο ἐθειράδες. XIX. 542. ἠγάρεθοντο εὐπλοκαμίδας. XXII. 186. ἐλέλυντο ἱμάντων. Hymn. Ven. 228. κατέχυντο ἔθυμα. In Quinto tamen dubito an scribendum sit πουέντ ἀπερείσιον.

III. 475. στήθεα ἤδὲ χιτῶνας. Scribe στήθεά τ'.

III. 480.

ἐπειὴ νύ με θυμὸς ἰάπτει

λευγαλέον· τό με εἶθε καταφθίσεις γοῶντα.

Rhodomannus πένθος pro θυμὸς ponendum censet. Equidem ita scripsisse Quintum puto:

ἐπειὴ νύ με θυμὸν ἰάπτει

πένθος λευγαλέον· τό καταφθίσεις γοῶντα.

III. 612. ἀνέρι, ὄν. Potuit sic ob dativum: sed mirum ni praetulit τόν.

IV. 103. ὦ φίλε, εἰ. Scribe ὃ φίλος.

IV. 175. κακῷ περὶ ἔλκεϊ. Vide ad II. 174.

IV. 185. τῶν πέρι οἶδε ἀνέσαν. Scribe τοῖδε γ'.

IV. 245.

πελὺς δ' ἐκ σομάτων χαμαῖδ' ἰς κατεχεύατο ἀφρῆς.

Quamquam hoc excusari potest, ut supra I. 622. nescio tamen an scripserit κατεχεύατ' ἀφλωσμός. Vide ad Lith. Orph. 475.

IV. 297.

ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθαι αἰεθλῶν.

Scribe:

ἀλλ' ἄλλον νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθαι αἰεθλῶν.

V. 152.

ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε, ἐπεὶ ῥα γεραίτερος εἰμί.

Potuit scribere ἐπειὴ ῥα, potuit etiam, quod paene malim, πείθεσθον. Duos enim alloquitur Nestor: v. versf. 139.

V. 168.

ὃς φης Ἀργείοισιν ἀνηλεγέως χαλεπήναι
ἀνέρας, ὄντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

Si quis ἀνδρῶν scribendum putet, facilis haec quidem correctio erit. Sed, nisi fallor, ita dedit Quintus:

ὃς φης Ἀργείοισιν ἀπὴλεγέως χαλεπήναι,
ὄντινά κεν τῶνδ' ἀνδρα θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

V. 280.

ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ἔφρα πύθωμαι,
ὅππῃσά μητιόωντο ὑπὲρ πολέμβ ἀλεγεινῆ.

Scribe μητιόωνται.

VI. 56. ἄζετο, ἔχι. Vide ad Nicandr. Alex. 7. et ad Quint. I. 622.

VI. 137. ἀταρβεί Ἑρακλῆϊ, et 371. ἐρικυδέϊ Ἑρακλῆϊ.
Ob dativum et nomen proprium.

VI. 194

λαοὶ δ' αὐτίκα ἴσαν ἐν ἔντεσι μαιμώνοντες.

Scribe αὐτίκ' ἔδυσαν.

VI. 296. τεύχεα ἧδὲ καὶ ἄνδρα. Adde τ'.

VI. 384.

τῷ δ' ἔπι Εὐρύπυλος μεγάλ' εὗχετο δῆωθέντι.

Scribe τῷ δ' ἄρ' ἔπ'.

VI. 418. ἧ ἔτι ἔλπη. Scribe ἧ ἔτ' ἐέλπη.

VI. 500. δὴ τότε Ἀργείων πολέες φύγον. Scribe δὴ ῥα τότε.

VI. 629. ἀντικρὺ ἰσμένη. Quia ultima in ἀντικρὺ elidi non potest. Rhodomannus tamen ἀντικρυς: quod ex solo, ut puto, Suida firmari poterit: quamquam hic quoque praefert illorum sententiam, qui discrimen statuunt. Sic Etymologus, quo usus est Brun-

ckius ad Apoll. Rhod. III. 493. Schol. Hom. ad Iliad. III. 359. vbi vide Heynium; Hesychius, Phrynichus p. 194. Ammonius p. 17. Eranius Philo p. 161. Thomas M. p. 83. Bona est Eustathii observatio p. 685, 30. 1915, 26. ἀντικρυς recentiorum esse, non Homeri.

VII. 263.

ἦχι πόλεις ὀλέκοντο ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης.

Scribe κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας. - Ita κατὰ κραταρὰς ὑσμίνας Iliad. II. 345. V. 200. 530. XII. 347. 360. XV. 562.

VII. 599.

πολλὰ κελεύων

ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θύνα, ἔνεκα πάντων. Θύνα deleuit Rhodomannus cum optimis codd. Hiatus quarta sede excusatur.

VIII. 225. μεγάλοιο, ὃ δ'. X. 211. ἀπεσσυμένοι· ὃ δ'. Vide ad Arat. 951.

IX. 122. μηδενὶ εἴκειν. XIV. 188. μηδενὶ εἴκων. Vide ad Apollon. III. 421.

IX. 483. Φάνεν δέ ε, οἷος ἔην περ. Insuavis hiatus, etsi in quarto pede et pronomine ε, quod elidi non potest. Quare Quintum ποῖος scripsisse puto, vti τοῖα pro οἷα dixit Nicander Ther. 762.

X. 171. καλάδοντι, ὅς. 204. Ἡρακλῆϊ· ὃ δ'. Ob dativum.

XI. 24.

ὀππόθ' εἴοιο

δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτησιν ἀνίη
Θεσπεσίῃς τοκετοῖο, ὅσῃν ὠδῖνες ἔγειρον.

Scribe:

ὀππόθ' εἴοιο

δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτησιν ἀνίης
Θεσπεσίῃς τοκετῷο, ὅσῃν ὠδῖνες ἔγειρον.

Hiatus, vt supra VIII. 225. 'Εοῖο quidem defendi potest simili loco XIV. 12. νηῖδας οἷο γάμοιο. Quamquam elegantius scripsisset, ὀππότε γυνῆ δάμναθ'.

XI. 62.

ἄμφω ἐπιτάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλεῖν δέ τε εἰς ἄλλα δῖαν
δίκτυα, καὶ —

Et si in quarta sede hiatus est, tamen, quia non satis aptae videntur particulae δέ τε, scribendum puto βαλεῖν τ' εἴσω ἄλλα δῖαν, nisi hic οἷ oblitteratum est, de quo infra dicetur. Iliad. XXI. 125. εἴσω ἀλὸς εὐρέα πόλπον.

XII. 52. ἀλλὰ πῖθεςθε εὐπτολέμῳ Ὀδυσῇ. Si imperatio vti vellet, scribere poterat μενεπτολέμῳ. Quare infinitivum praetulerim.

XII. 183. de rupibus, quas dii pugnantes vibrabant,

αἶ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι
ξεῖα διεσκίδναντο· θεῶν περὶ δ' ἄσχετα γυῖα
ξηγνύμενα διὰ τυτθά.

Ῥηγνύμενα Rhodomannus. Δε delet Pauwius. Placere talis versus non potest. Quintum scripsisse puto:

ξεῖα διεσκίδναντο, θεῶν ἀμφ' ἄσχετα γυῖα
ξηγνύμενα.

XII. 232. μίμναι εἰσὶν. Scribe μίμναι vel μίμναιον.

XII. 297.

βελοῖμην δ' ὑπ' Ἀρηῖ εὐκλειῶς ἀπολέσθαι.

Scribe:

βελοῖμην κεν ὑπ' Ἀρηῖ εὐκλειῶς ἀπολέσθαι.

XII. 308.

Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
ἔρει ἔτε λῆν χθαμαλῶ, ἔθ' ὑψόθι πολλῶ.

Scribe ἔρει τ'.

XII. 406. λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἦσαν ὀπωπαί. Scribe γλαυκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ.

XII. 536. χαίρετε ἀφραδέοντες. Quum alibi dualem pro plurali ponat Quintus, ut IX. 491. (vide et-

iam Rhodom. ad XI. 321.) scripsisse eum puto χαί-
τον. Fortasse etiam alibi, ubi infinitivum pro impe-
ratiuo reponendum dixi, dualem posuit.

XII. 562. λυγρῷ δ' ἐπεμαίνατο ἴππῳ. Vide ad I. 622.

XII. 575. ἀπέσσυτο ἀχνομένη κῆρ. In quarta sede:
et vide ad I. 622.

XIII. 89. αἵματι· οἱ δ' ἐφύπερθε πίπτον. Scribe τοῖς δ'.

XIII. 395. ἔρει ὑλήεντι. Ob dativum et quartam
sedem.

XIII. 555. de Pleiadibus:

ἀλλ' αἱ μὲν μογεροῖσιν ἐπ' ὄψει αἰθρώποισιν
ἰλαδὲν ἀντέλλουσιν ἐς ἔρανόν.

Scribe ἐπόψιας.

XIV. 104. ἐπεὶ μέγα ἦνυσαν ἔργον. Et si hoc, ut in
quarto pede, ferri potest, crediderim tamen Quintum
scripsisse, ἐπεὶ μέγα ἔργον ἄνυσσαν, quia hic quidem
hiatus frequens est.

XIV. 114. ὀππόσα ἔτι καὶ ἔσσεται. Scribe ὀππόσα τ'.

XIV. 170.

καὶ μιν ἀπ' ἄμφω

δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἡλείβετο, ἡδὺ γούνατο.

Scribe καὶ σφιν ἄμ' ἄμφοῖν. Hiatus ab Homero ob
digamma excusationem habet; tum etiam ob quartam
sedem, et tertiam personam, verbi, de qua supra ad
I. 622.

XIV. 437. εἰδὲ ἔδεισαν. Ex iis, quae tentavit Rho-
domannus, solum εἰδ' ἔδδαισεν verum est.

XIV. 494. βίη δέ τι ἄσχετος αἰὲν ψάμμον ἀναβλί-
εσκα. Scribe βίη δέ οἱ. Vis eius; vndam dicit.

XIV. 553. αὖτ' ἐπὶ ἄκρην. Scribe ἦντ' ἐπ' ἄκρην.

XIV. 637. ἐρικυδέϊ Ἐννεογαλῶ. Ob dativum et
quartam sedem.

XIV. 653. κατ' ἔκτοθι. ἀλλά. Tychsenius κατεκτί-
θη correxit.

MAXIMVS.

Vf. 150. εἰ δέ τε οἷς κεν. *Εν δέ τε Doruillius.
Scribe: ἐν δέ θ' ὅσοις κεν.

Vf. 237. μὴ μὲν ἔοι τημόδε ἐπὶ πλευρῇσι μογῆσαι.
Scribe περὶ πλευρῇσι.

Vf. 277. τομεὺς ἐπὶ ἄνδρα σίδηρος. Scribe ἐπὶ Φωτί,
vt v. 299.

Vf. 321. οἷτε εὐς λείποντας. Scribe α' β' θ' ε' ζ'.

Vf. 346.

ἦν δὲ Νεμειήταο πέλη κατὰ ἄσφα λέοντος.

Hunc versum accessione interpretationis corruptum
puto, poetam autem κατὰ θῶμα, vel ἄκοισι, vel aliud
simile nomen posuisse.

Vf. 471. πονέοιο ἔκασα. Ante ἕκαστος inde ab Ho-
mero non rarus est hiatus. Quamquam hic requiri-
tur πονέοιό χ' ἔκασα.

Vf. 491. περὶ ἄλλα. Scribe περιᾶλλα.

MANETHO.

II. 67.

οἱ τένοι ἀκροτάτοις φαίνονται περὶ πρῶσιν.

Doruillius οἱ τέ νυ. Scribe οἱ τέ οἱ.

II. 161. ἀμφὶ ἔθεν. Scribe ἀμφὶ θ' ἔθεν.

II. 163. ὅσσα τε ἐκταλέσιν. Scribe ὀπρόσα τ'.

II. 172. πρὸς δ' ἔτι ἀργαλέες καὶ εὐτόλμες. Scribe
πρὸς δὲ καὶ ἀργαλέες τε καὶ εὐτόλμες.

II. 256.

ἦ διφρω ἐζομένεες, ὅτι ἀργυρεῖ ἐσὶν ἀμοιβή.

Scribe ὅθι τ'.

II. 309. δίδεσι, ᾧ. Scribe δίδεσι, τά. Mox v. 333.
iam emendauit Doruillius.

II. 379. ἐνὶ οἴκῳ. Homericum est.

II. 393. βασιλῆα ἔθηνον. Scribe βασιλῆας.

II. 461. ἦ καὶ ἀφ' Ἑρμείας ἀποφρέγ. Et si hoc de-
fendi potest iis, quas supra ad Arat. v. 951. de geni-

tiuio dicta sunt, tamen, nisi vitium est in verbo, 'Ερμάωνες praetulerim, saepius vsurpatam Manethoni formam. Mox v. 473. iam emendauit Doruillius.

III. 231. τὰ γὰρ ἄσπετ' ἄπειρά τε ἐσί. Scribe ἀτίριτά τ'.

III. 314. ἐπιμαρτυρίαις τὰδε ἔρδει. Scribe ἐπιμαρτορίησι τὰδ'.

III. 386. ἐπκότῃς ἔν. Scribe ἐπκόταν. ἔν et mox ἱρῶνται pro ὀρῶντο.

IV. 230.

Ἄρης δ' Ἑρμείαν διαλαμπάδα ἀκτίνι βάλλον. Hiatum non tollunt Doruillii coniecturae. Versus interpretatione corruptus sic fortasse restituendus:

Ἄρης δ' Ἑρμείαν ἀκτίνων λαμπάδι βάλλον.

VI. 57. ἦν δὲ ὅλως. Lege ἦν δ' ἄρ' ὅλως.

VI. 122.

ἦν δὲ πέλη Φαέθοντι ἀριγνώτῳ ισόμοιρος. Satis excusationis ab datiuo. Sed tamen scripsisse poetam puto:

ἦν δὲ πέλη ισόμοιρος ἀριγνώτῳ Φαέθοντι.

VI. 208.

ἐν συνοχῇσι γέγοντο, ἰδ' αὖ καὶ δεσμὸν ἔτλησαν. Scribe γέγονθ', οἱ δ' αὖ.

VI. 459. σὺν δὲ Ἄρῃ Κύπρις. Scribe σὺν δ' Ἄρει.

VI. 495. δείκηνον κατὰ ταῦτό ἢ ἀντιπέρην. Videtur scribendum καὶ ἀντιπέρην.

VI. 685. θέσφατα εἰδώς. Hoc firmare exemplis non opus.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

VI. 7.

Ῥάμνον ἔχει πανάκεια ἐν οἴκοισιν παναρίσην. Scripsit ἔχειν πανάκειαν.

VI. 33. αἶμα ἐπισπιρῶθέν. Adde δ' e scholiis.

vf. 35. σύγχριε τὸν κάμνοντα ὅλον μέλλοντα ὑπνώττειν.

Scribe:

σύγχριε τὰς κάμνοντας ὅλας μέλλοντας ὑ-
πνώσσειν.

vf. 57. ἄλλοι δ' ἔρρενα, οἱ δέ. Scribe ἄρσενα, τοὶ δέ.

vf. 74.

Δίκταμνον βοτάνην αἶρειν ἐπιβάλλεο, κῆρε,
Φροντίδι ἀθανάτῃ ἣν αὐτοὶ θεόπισαν ἡμῖν.

Scribe Φροντίσιν, ἀθάναται.

vf. 98.

πινόμενον μετὰ οἶνε λευκῷ ἰσορρεπὲς ἄχθος.

Scribe:

πινόμενον, λευκῷ τ' οἶνε ἰσορρεπὲς ἄχθος.

vf. 104.

καρπὸν καλλιγένεθλον ὑπ' ἔμβρυα ἐκβάλλουσιν.

Legendum ὑπέμβρυον. Locis ad Hesychium citatis
adde Lexicon MS. in quo: ὑπέμβρυον, τὸ ἐπὶ τῇ θηλα-
ζῶσῃ νεογνόν. ἥ παρὰ τὸ ἔσω εἶναι βροτόν.

vf. 149. Κρηταισις δέ τε ὑσάτιοι — Scribe δ' αὖθ'.

vf. 159. πρελιπόντα σε, ἦν. Scribe τῇν.

NON NVS.

IV. 108. p. 118, 3. ἀντὶ δὲ ἔδνων. Scribe δ' ἐέδνων.

XII. 389. p. 349, 9.

χειρὶ ὀπισθοδότῳ ροδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Scribe χειρὶν ὀπισθοτόνοις. Vide XV. 147. p. 420, 25.

XXIX. 72. p. 744, 16.

XVII. 290. p. 480, 10. καὶ εἴ τι πνεύοντα. Vide
supra ad Quint. IX. 483. In Nonno quidem non fe-
rendus hiatus. Scribe:

καὶ οἱ, εἴ τι πνεύοντα καὶ ἀσπαίροντα δοκεύων,
Βάνχος ἀναξ ἀγόρευε.

XVII. 375. p. 484, 29.

μαρναμένων δὲ

ἤδη βαρβαρόφωνος ἐπαύσατο Ἰνδὺς Ἐννῶ.

L. Rhodomannus post ἐπαύσατο adscripsit λείπει τί, sequentem autem versum transpositum putat. Hunc quidem post v. 374. collocari debere apertum est. Sed reliqua non indigere videntur alio auxilio, quam vt pro Ἰνδὺς scribatur aliud vocabulum, v. c. θυνίς, vt alibi loquitur Nonnus.

XIX. 127. p. 516, 24. λευκαίνετο ἀγκῶν. Requiritur praefens.

XX. 49. p. 532, 31. ὅτι μὴ κάμες ἄξια Ἥρης. Scribendum videtur ἄξιον.

XXI. 180. p. 566, 8.

μητροκασιγνήτην προσπύζατο μητέρα Ἰνώ.
Scripsisse Nonnum puto:

αὐτοκασιγνήτην προσπύζατο μητέρα Ἰνώ.

XXII. 329. p. 596, 8.

ἕτερος δ' ἐπὶ νηδυί πίπτων
μεσσητὴν πεφόρητο ἀρασσομένε κενεῶνος.

Recte Rhodomannus χαρσσομένε.

XXIV. 71. p. 625, 14.

τήσας ἀμφὶ ῥέεθρα εἰς εἴχας.

Idem ῥέεθρον correxit.

XXVIII. 312. p. 738, 22. Κορυβαντίδα, ῥς. Rhodomannus τῆς. Ibidem quod statim sequitur v. 314. ἔνθα ἐκείνη idem recte mutauit in ἔνθα ἐκείνη.

XXX. 227. p. 776, 27. περιμηκέα, ὅς δέ. Idem Rhodomannus recte περιμήκετον.

XXXII. 293. p. 818, 14. ἀλλὰ Ἀμαδρυάδες. Idem recte ἄλλα.

XXXIII. 354. p. 840, 14. εἰμι δὲ αὐτῇ. Rhodomannus recte εἰμι καὶ αὐτῇ.

XXXIX. 84. p. 996, 17. περὶ τόμα εἰμένα. Rhodomannus recte τόμαθ'.

XL. 309. p. 1034, 25. *πυρί, τῷ pro eo, quod in prima ed. erat, πυρί ᾧ, receptum iam ex Arg. Politiani Misc. Syll. I. c. 12.*

XLIV. 211. p. 1150, 21.

ὀψίγονεν Τιτῆνα ἐμοὶ θώρηξε Λυαίῳ.

Rhodomannus *Τιτῆνα νέω.*

XLIV. 313. p. 1156, 24.

υἷα καφίζεσσα ἐὰς φρένας ἰοχεαίρη.

Ita in secunda editione editum ex infelici emendatione Falckenburgii. Prima habet *ἰοχεαίρης*. Rhodomannus pro *ἐὰς* verissime *τεῆς*. Locus ita scribendus atque interpungendus:

*ἀλλὰ θεὰ φυγόμενος ἐπὴν ποτε παῖδα λοχεύσῃ,
υἷα, καφίζεσσα τεῆς φρένας ἰοχεαίρης,
πῆχεϊ παιδοκόμῳ ζηλήμονι δεῖξον Ἀγαυή.*

XLIV. 315. p. 1156, 26. *κυνοσσός, εἰ.* Recte Rhodomannus scribit atque interpungit: *τίς νέμεσίς ποτε τέτο, κυνοσσός, εἰ.*

XLVI. 38. p. 1182, 2. *πεῖθομαι ὡς ἐν ἔπαισα, ἐκῶν.* Rhodomannus: *πεῖθομαι, ὡς ἐνέπεσιν· ἐκῶν.*

TRYPHIODORVS.

V. 113.

πρῶτα μὲν ἐξήκει κενεόφρονι ἀνδρὶ ἑοικώς.

Ante *ἑοικώς* vsitatus est hiatus. Sed pro *ἀνδρὶ* scribendum *φωτί* ex Iliad. III. 219. quem locum manifesto imitatus est Tryphiodorus.

vi. 323.

*κυδιῶν ὑπέρσπλα· βίη δ' ἐπέρεισεν Ἀθήνη,
χεῖρας ἐπιβρίσασα εὐγλυφῶν ἐπὶ μηρῶν.*

Quidquid tandem scripserit Tryphiodorus, hoc scribere non potuit. Fortasse:

χεῖρας εὐγλυφῆσιν ἐπιβρίσας ἐπὶ μηροῖς.

B b b

Nisi duobus hemistichiis permutatis legendum:

κυδίοων ὑπέροπλον· εὐγλυφέων δ' ἐπὶ μηρῶν
χειρὰς ἐπιβρίσασα βίη ἐπέρεισεν Ἀθήνη.

vf. 399.

ποῖα δέ μοι δέσποινα καὶ αὐτῷ δῶρα ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει;

Loquitur Cassandra de Clytaemnestra. Δῶρα ex interpretatione natum, qua id nomen ad ποῖα intelligendum esse indicabatur. Tryphiodorus scripsit:

ποῖα δ' ἐμοὶ δέσποινα, καὶ αὐτῷ πῶς ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει.

IOANNES GAZAEVS.

VI. 55.

ἀντολίη γὰρ
πρώϊα ὠδίνεσα πυριτρεφέων ἀπὸ κόλπων
ξανθοφαῖς μαίωσσε Φάος νέον.

Scribe πρώτη. Praeterea, si quis in hoc scriptore fuit elegantiae sensus, inuerso verborum ordine dixit νέον Φάος. Idem v. 347.

καὶ πτερὰ κῆφα τιταῖνον ἀειρομένων ὑπὲρ ὧμων
Ἥῳον περὶ νῶτον ὀπίσσερα. ἐβδομάτῃ δέ.

Sermo est de horis: quare ὀπίσσερα scribendum.

Reuertor nunc ad Orpheum, quem hiatus, quos habet, antiquiorem Nonno, ratio autem, qua iis vitur, aetatis esse vsque ad Nonnum pertinentis monstrant. Atque Homerici hiatus in eo sunt hi: v. 100. ἐπὶ οἶνοπα πόντον. 119. δὲ εἶδα. 163. ἀγλαὰ ἔργ'. 233. ἐκέκλετο ἡδ' ἀγόρευεν in quarta sede. 392. ὄφρα ἴδμεν. 526. ἔτι ἐκὼν. 549. γέρα ἡδ' ἐπιλοιβὰς in quarta sede. 607. ἀλέοιντο ἀνάσσης. 614. δομήσατο οἶκον in quarta sede. 770. τὰ ἔκαστα. 843. ὀρίνετο ἴσος in quarta sede. 1268. λελίητο ἰδέσθαι. 1317. ἀνάπυσά τε ἔργα in quarta sede. De alio hiatu, v. 1198. μέγα ἄλσος dictum

in notis. Alium v. 789. ἐξέσσυτο ὕπνῃ emendatione fustuli, quae quidem non plane necessaria videtur. Confer quae supra attuli ad Quintum I. 622. IV. 245.

Quae hactenus disputata sunt, hanc maxime vim habent, vt ante Nonnum vixisse Orpheum ostendant. Nunc illa videamus, quae in illa aetate, quae praegressa est Nonnum, certiore locum scriptori Argonauticorum assignent. Haec vero tria sunt: correptiones vocalium ante mutam cum liquida; vsus pronominum οἱ et σφιν; denique vniuersa orationis conformatio.

Ac primo dicatur de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida. Veteres epici carminis scriptores istam correptionem, qua grauitas heroici versus mirum quantum imminuitur, tantopere reformidabant, vt peccare, si hoc peccare est, in contrariam partem mallent. Productiones enim brevium syllabarum tam in his scriptoribus frequentes sunt, quam raras correptiones: ita vt vix vllum certius sit recentioris aetatis indicium, quam quod e crebro harum correptionum vsu depromitur. Quamquam hic quoque aliquid valet ipsa poetae ars, quum, quo quis imperitior erat poeta, eo plus sibi licentiae indulgeret. Sed poetarum inscitia non habet tantam vim, vt de aetate aut nullum, aut non idoneum praebat indicium: quia recentiores etiam modum egredi in hoc genere poterant, veteres, nisi contemni vellent, abstinere a tali negligentia debebant. Non loquor autem de illis correptionibus, quae sunt in nominibus propriis, aut omnino in eiusmodi vocibus, quas, nisi admissa correptione, non fert hexameter, vt Ἀφροδίτη, προκείμενα. In his enim aperta est correptionis necessitas. Quare nullam aut offensionem, aut inscitiae reprehensionem habent haec, οἱ δὲ Ζάκυνθον ἔχον, ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης, εἰς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, ἀλλὰ Σκάμανδρος, atque alia huius-

modi. At vbi poterat vitari correptio, ibi eam tanta cura veteres declinarunt, vt vix pauca ex hoc genere exempla, quae quidem certa sint, profertur queant. In Homericis carminibus haec fere inueniuntur, ipsorumne poetarum negligentia, an criticorum mala sedulitate, non dixerim: Iliad. III. 414. σχετλή prima breui; XI. 69. δὲ correptum ante δράγματα; XXIII. 186. ante χρίεν; XXIV. 324. τετράκυνλον prima breui; Odyss. V. 488. ἐνέκρυψε secunda correpta, vbi si ἐκρυψε legeretur, nemo praepositionem desideraturus esset; VIII. 92. vltima in κατὰ brevis ante κῶτα; item XII. 99. δὲ ante κρατί; XIV. 529. ante χλαῖναν. De aliis quibusdam locis aliquanto maior dubitatio est. Hos ordine commemorabo. Odyss. XI. 582.

ἐξαότ' ἐν λίμνῃ· ἣ δὲ προσέπλαζε γενεῖω.

XII. 330.

καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον.

XV. 443.

δεσμῶ ἐν ἀργαλέω, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.

XXI. 138. 165.

αὐτῷ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώῃ.

XXIII. 110.

σῆμαθ' αἶ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

Quae quidem tantopere ab Homericis consuetudine abhorrent, vt dubitari non possit, quin correptio atticis debeatur. Illud, quod est in Odyss. XVII. 375.

ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα,

crasin habet. Aperte falsa lectio est in Odyss. XI. 145.

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίῃ τοῖον ἔοντα.

Quae ex codd. quibusdam et Apollonio ita emendari debet:

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίῃ τὸν ἔοντα.

Hesiodus in Theogonia v. 160. secundam in ἐπεφράσατο, et v. 632. primam in Ὀθρυος corripuit. In Ep-

γῆς v. 567. habet ἀκρονέφαιος; 578. ἔργοιο τρίτην, nisi ibi ἔργα τριτάτην dedit; 588. αὐαλέος δέ τε χρώς, vbi τε sine detrimento deleri potest; 589.

εἷη πετραίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,

qui versus non vnam habet difficultatem; 605. ἀπὸ χρήμαθ'; 655. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλά; vbi cod. Aug. πεφραδμένα; sed veram lectionem seruauit cod. Viteberg. προπεφασμένα; 727. ἡέλιοιο τετραμμένος: scribe ἡελίκ. In Scuto Herculis ὑπὸ vltimam breuem habet ante τρυγητήρων v. 293, sed quod statim v. 294. sequitur βότρυας non habet primam syllabam correptam, sed duas postremas contractas. In Homeri hymno in Apollinem v. 387. ἐφράζετο prima breui est; ibidem v. 408. quod legitur, ὡς ἔπλεον, non primam correptam, sed extremas contractas habet. In eodem hymno v. 439. pro ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο legendum est ἀμάθοις ἐχρίμψατο. In hymno Veneris v. 179. pro οἶν δῆ με τὸ πρῶτον legendum videtur οἶν δῆ με πρῶτον. Ἀτλήτων prima breui in hymno Cereris v. 344. omnes corruptum esse fatentur. Equidem sic scribendum puto:

ἢ δ' ἐπ' ἀλάστοις

ἔργοισιν μακάρων ὅλοην μητίετο βελήν.

Hesychius: ἄλαστα. ἄτλητα. Illum nihil moror, qui haec de Cerere intelligenda esse negat. In hymno Mercurii non haeserunt critici in hoc loco v. 293.

ὥς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

οἶωνόν προέηκεν.

At ipse sensus talem, si recte iudico, mutationem exigit:

ὥς ἄρ' ἔζη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλ-
λων,

σπάργαν' ἀφασσόμενος· τότε δὲ κρατὺς Ἀργει-
φόντης

οἶωνόν προέηκεν.

Vide Apollon. Rhod. IV. 181. Praeterea in eodem hymno v. 557. μέλι vltima breui est ante χλωρόν.

Sed si ad illos scriptores animum aduertimus, qui recentiore vli sunt epicae poeseos disciplina, in his qui primus occurrit, THEOCRITVS, etsi is in carmine XXV. aliquot correptiones ante mutam cum liquida habet, nolim tamen hinc de aetate carminis dubitationem mouere. Nam quemadmodum alia, quae bucolicae poeseos sunt, ad epicum genus ab hoc scriptore traducta esse supra vidimus, ita eum has quoque correptiones, ex eodem fonte hausas, admisisse crediderim. Et, quod non negligendum puto, quis ausit hoc carmen, quod non inepte bucolicum epos vocari possit, in iis, quae proprie dicuntur epica, numerare, praesertim quum non sit integrum? Vt paucis dicam, duae sunt, si a didacticis discedas, epici carminis formae, vna grandior et sublimior, altera tenuioris argumenti. Harum si quid vnam decet, non decet item alteram. Quod veteres bene intellexerunt; neque epici tantum, sed caeteri quoque, qui hexametro versu scripserunt. Sic Callimachus in hymnis grauiorem illam speciem confectatus est; Theocritus in bucolicis alteram. In isto igitur Theocriti carmine haec sunt exempla: v. 2. πρόφρων; 4. τινὰ ante πρέσβυ; 51. ἀγρότης, nisi ibi praeferenda est altera lectio ἀροτρεύς; 60. μάλα πρὸς; 74. δειδίσσετο τρηχύ; 144. et 176. ποτὶ et περὶ ante πλευρά; 145. ἐδράζατο; 174. τόδε τλήμενα; 180. δέ σε φράζομαι; 183. Ἀπίη κνώδαλον; 193. ὅττι με πρῶτον; 227. ἐκρύφθην; 232. αὐτὰρ ὁ κρᾶτα; 237. ὅθι πνεύμονος; 249. κυρὶ πρῶτον et ἐκπλα; 250. τανύφλοιος; 256. ἀνδιχα τρηχύν; 264. ἔλασε προφθάζ.

Purus ab hac negligentia ARATVS est; nec minus APOLLONIVS: in quo quae in contrariam partem obseruavi exempla, vereor ne corrupta sint. Ac primum I. 1208.

διζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον

Brunckius, quamuis e codicibus, dedit pro eo, quod vulgo sine prosodiae dispendio legebatur,

διζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον.

II. 126.

μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαίξαντες ἔλωσιν.

Hic quidem vti correptio non valde placet, ita multum displicent verba *μαίονται* δέ, si cum praecedentibus coniuncta considerantur. Paene adducor, vt cultissimum poetam participio vsum putem, quo reposito nihil est, quod pulcerrimum locum deformet:

*ὥς δ' ὅτ' ἐνὶ σαθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἡμάτι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὄρμηθέντες
λάτρη ἐυῤῥύνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαϊόμενοι τί πρῶτον ἐπαίξαντες ἔλωσιν,
πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμῆ.*

In eodem poeta III. 226. *θέρμετο Πληιάδεσσιν* et 357. *Ἰήσωνα Κρηθείδαο* ab nominibus propriis excusationem habet: quamquam in priore loco suauiores essent numeri, si legeretur, *Πληιάδεσσιν ἐθέρμετ'*. Ibidem v. 805. pro *δακρύοισι* legendum *δάκρυσι*. Ibidem v. 1315. quod legitur, *προπεφραδμένον*, in *προπεφασμένον* mutandum est ex Hesiodo, quem imitatus est Apollonius, *Ἔργ.* 655. de quo loco supra dictum est. Deinde III. 1392. *ἥντε κρηναῖα ἀμάρα*. Scribe *εὔτε*. *Εὔτε*, veluti, exstat Iliad. III. 10. reponendum etiam in Theocrito XXIV. 49. Denique apud Apollonium III. 1393. Brunckius ex Abreschii coniectura edidit:

*πίπτον δ', οἳ μὲν ἐκλάξ, τετρηχότα βῶλον ἰδεσθῶ
λαζόμενοι πρηνεῖς,*

quum antea legeretur *ὀδάξ*. Ac sane intolerabilis ista est tautologia, *ὀδάξ ὀδοῖσι*, sed quod hic vitium est, id mea quidem sententia non est in *ὀδάξ*, verum in *ὀδοῖσι*, quod interpretationis causa adiectum ultimam versus vocem, fortasse *ἀρέρης*, expulit.

NICANDER, didacticorum, ut Parmenidis atque Empedoclis, exempla sequutus, aliquoties correptionem admisit, ut haec sunt in Alexipharmacis: v. 226. *ὀχλίζεις*; 505. *ὀχλιζόμενας*; 242. *ἀπροσφαλές*; 364. *ἐπιθρομβᾷ*, atque alia. Ultimas autem vocabulorum syllabas sequente muta cum liquida saepissime corripuit, ut v. 2. *ἀνστέγμεθα βλάσας*. Vide v. 17. 34. 76. 91. 137. 190. 202. 214. 237. 246. 251. 252. 273. 286. 299. Didactici enim poetae hanc veniam habent ob eam causam, quod multis uti coguntur vocabulis, quae sine correptione non apta forent hexametro. Postea epici, quae Atticis itemque didacticis in usu esse viderent, sibi quoque putarunt concedenda esse.

MOSCHVS, siue quisquis scripsit nitidissimum carmen de Europa, raro sibi aliquid in hoc genere indulgit, ut v. 68. *ξανθοῖο κρόνα*. v. 74. *ἐβέβλητα*. v. 125. *ἀνέμοισι πέπλος*. v. 147. *κατιθύνοντα πλοῖον*. Saepius, qui Megaram fecit, aliquanto recentior poeta: ut v. 3. *τὸ πρίν*. 34. *ὅσα κρυσσόν*. 55. *ἀνέρι θνητῷ*. 59. *δακρυόισι*, nisi *δάκρυσι* scribendum. 64. *πέκλαυται*. 73. *λυγρῷ*. 82. *πυκινώτερα κλαῖω*. 120. *μέχρι δὴ μοι*, nisi scripsit *μέχρις μοι*.

DIONYSIVS Periegetes perpauca habet correptionum exempla: v. 52. *οἶδμα προχεύων*; 118. *ἔχρας*; 331. *ἐπὶ τρισσῇν*; 465. *ἀνδράσι Πλωταί*; 1173. *ἐκληρώσαντο*.

In LITHICIS haec sunt, in fine vocabulorum v. 70. 249. 252. 293. 412. 559. in mediis vocabulis 524. 545. 587. 730.

Raro etiam OPPIANVS hanc sibi concessit licentiam, ut in Halieut. I. 133. *αἶθοπι χροῖῃ*; 578. *ἔπλων*. Contra imperitus homo, qui CYNEGETICA scripsit, plurima habet exempla, quae quid com-

memorem, quum idem ante litteram ζ finales syllabas corripiat, vt I. 92. μεδσόθι ζώνης; III. 56. ἀπαλύσατο ζώνην; IV. 238. υἱέϊ Ζηρός, quod nemo quisquam epicorum fecit, nisi Orpheus apud Macrob. Sat. I. 23. et is, qui libros I. et V. Apotelesmaticorum scripsit, a Manethone ille, vt bene vidit Tyrwhittus, diuersissimus. Qui quum adeo rudis atque indoctus sit, vt vix in numero epicorum haberi possit, nec supra eius mentionem feci, et hic praetereundum duco.

Progredior ad QVINTVM Smyrnaeum. Hic vero iam frequentissime vocales breues ante mutam cum liquida corripuit. De plurimis exemplis quaedam saltem commemorabo. I. 122. ὕπνος: (sic etiam IX. 67.) I. 170. λυγραί. 191. τέτληκα. 197. κεκληγώς. 200. ἀθρήσειν. 785. ἀφνειῷ. 827. μέχρις. II. 231. θεμέθλων: (sic etiam III. 156.) II. 355. λύθρων (sic etiam III. 316.) II. 470. 474. ὀμίχλη. III. 130. πατρός. 502. τέκμων. III. 537. IV. 289. Πατρόκλοιο, quod ambas priores syllabas breues habet. III. 569. ὑποτλήσομ'. IV. 285. ἴδρις. V. 635. δὲ πνοιή. VI. 211. ἀφρός. 342. σταθμόν. 629. ἀντικρύ. IX. 300. ἐπέπνευσεν. 499. τετραμμένα: sic etiam X. 488.

Similiter MAXIMVS: vt v. 32. πάτρην. 38. ἀπρητα. 134. διχομηνίδι πλεῖη. 302. ἄκμην. 326. ἐπιφράζω. 342. ἄλσει δμῶα. 400. λυγρή. 439. τέχνης.

Eodem modo MANETHO: ex quo vt certe aliquid afferam, (iam enim taedet) habet ille ἐθνέων II. 248. ἐκαθρήση III. 285. et IV. 184.

δείκνυσιν, μαχλικῶν τε λόγων θρασυγλωσσείας
ᾠδές.

Nec minus scriptor DE VIRIBVS HERBARVM, vt v. 46. ὑπὸ γλῶσσαν. 86. κατάπλασσε. 88. καταπλάσσεται. 90. καταπλάσματος. 110. ὕδρωκα. 134. παρυτεύκυκλος: et παραχρῆμα laepe.

Apertum est, quantopere grassata sit haec barbaries. Eam NONNVS ita expulit, vt vix aliqua apud eum inueniri possit istiusmodi correptio. Pauca, quae

quis fortasse proferat e Dionysiacis exempla, facile eripiemus. XIX. 136. p. 516. vlt.

ὅστις ἀεθλεύσειε κυκλάμενος ἰδμόνι ταρσῶ,
νικήσας τροχαλοῖο ποδὸς κρίσιν, ἔτος ἐλέσθω
καὶ χρύσειον κρητῆρα, καὶ ἡδυπότῃ χύσιν οἶν.

Patet scribendum esse ἀεθλεύσει. XXIX. 208. p. 752, 20.

ἀκροτάτοις ὀνύχεσσι λίθον τινὰ ξαίνειν αἰέρας.

Praeclare L. Rhodomannus λίθον τινὰ βαιόν. XXXIV. in fine:

καὶ εἶχα χιονέην ὀλέκων κυανόχροος ἀνῆρ
ἐνδόμυχον κύκλον εἶχε πολισσέχοιο κυδοιμῶ.

Pro κύκλον, quod sensu caret, scribendum κλίνω. XLI. 97. p. 1056. vlt.

καὶ φθαμένη Κύπριον καὶ Ἰσθμιον ἄστρ Κορίνθῃ
πρώτῃ Κύπριν ἔδεκτο φιλοξείνῳ πυλέωνι.

Scribendum sine haesitatione:

καὶ φθαμένη Κύπρον τε καὶ Ἰσθμιον ἄστρ Κορίνθῃ.

XLIV. 277. p. 1154, 21. ἐν σκοπέλοις τεχνήσατο. Scribe σκοπέλοις. XLVII. 69. p. 1206, 9. vbi ex Falckenburgii et Rhodomanni correctionibus est,

κλάσσαι, βωθρῆσαι τε, βαλεῖν τ' ἐνὶ κρήματι
γύροις,

etsi ἐν legi potest, nescio tamen an seruanda sit vulgata. Hoc enim genus correptionis, quod est in syllaba finali, admisisse videtur; licet aegre, haec lecta. Ita apud MVSÆVM est v. 194. φάρεϊ κρύπτε: sed apud eundem v. 105.

πολλάκις ἡμερόεσσιν ἐνὶ ἀπέκρυψεν ὀπωπῆν,

corrigendum puto ἐκρυψεν. Etiam TRYPHIODORVS talia quaedam habet, veluti τρίχα χρυσῶ v. 65. ἀμαρύγμασι χροῖης v. 70. COLVTHVS v. 208. αἶψα δὲ Θρηάκιοιο. Vnde intelligitur, meliorem viam, quam Nonnus ostenderat, a poetis hunc imitantibus eodem modo, vt ab iis, qui ante Nonnum fuerunt, Homeri

exemplum, paullatim defectam esse. Quare non mirum, si et in hoc genere, et in aliis vitiosus est Apollinaris.

Erunt fortasse, qui mirentur, quod Batrachomyomachiae nullam fecerim mentionem. Quae quum non esse recentior expeditione Xerxis existimetur, tot tamen correptionum exempla habet, vt sententiam nostram mirifice labefactare possit. At quae in hoc carmine reperiuntur correptiones, non modo excusationem habent tum ab ludicro argumento, tum a poetae inscitia, sed, quod grauius est, tantum abest vt iis, quae ante disputaui, repugnent, vt ea non mediocriter confirmare videantur. Etenim vel leuiter hoc carmen consideranti planum esse debet, tot illud tantisque interpolationibus esse corruptum, vt penitus immutatum cenferi oporteat. Tanto illud studio lectitatum aliquando tractatumque est. Hanc ob causam ab isto carmine, vt a farragine versuum diuersissimis aetatibus factorum, plane abstinet nostra disputatio.

Iam vero si ad Orpheum nos conuertimus, quid aliud, quam aut magnopere ignorasse eum epicae poeseos disciplinam, aut aetate fere aequalem Quinto esse fatebimur? Ignorantiam, quemadmodum Cynegeticorum scriptori, non temere possumus ei obii-cere, qui neque caesuram trochaicam in quarto pede nimis frequentauerit, neque ante litteram ζ vocalem corripuerit, nec duo epitheta ornantia per copulam coniunxerit, quod ipse tamen Quintus fecit. Quare correptiones vocalium ante mutam cum liquida non possunt aliud, nisi aetatem scriptoris haud longe a Quinti temporibus remotam arguere. Correptionum istarum exempla in fine vocabulorum exstant v. 8. 19. 26. 31. 53. 54. 69. 201. 328. 342. 400. 405. 430. 538. 557. 587. 595. 640. 643. 657. 691. 763. 886. 900. 932. 999. 1035. 1051. 1080. 1130. 1197. 1226. 1381. in mediis vocabulis v. 6. 12. 21. 24. 29. 30. 32. 68. 87. 240. 266. 293. 309. 327. 398. 425. 434. 440. 443. 462.

467. 473. 662. 669. 727. 736. 744. 755. 772. 789. 855.
900. 954. 965. 981. 984. 1003. 1064. 1066. 1097. 1115.
1132. 1151. 1155. 1174. 1196. 1209. 1236. 1241. 1290.
1294. 1298. 1333. 1369. 1380.

De epicorum poetarum numeris satis explicatum est. Sed antequam ab hac disputatione ad aliam transgrediar, paucis ostendam, etiam in elegiacis poetis has quaestiones non sine fructu adhiberi. Nam quum poetae, qui elegiaco versu scripserunt, paene maiore, quam epici, severitate vsi sint, diligenter cauendum est criticis, ne multa, quae excusari vulgo solent, patienter ferant, alia autem, quae excusatione opus habeant, inferre in hos scriptores conentur. In quo genere quum a multis peccatum videmus doctis hominibus, tum nescio an ab nullo saepius, quam a Brunckio. Sed ordine tangam, quae in hac re potissima sunt. Ac correptiones quidem breuium syllabarum ante mutam cum liquida ab iis, qui elegiaco metro vsi sunt, praecipue vero ab his, qui epigrammata scripserunt, aliquanto magis quam ab epicis vsurpari non est quod miremur, quum et breuia fere sint ista poemata, et grauitate multum cedant carmini epico. Tanto studiosius productionem brevis syllabae in caesura et hiatum isti fugiunt, quamquam hiatum quidem in quarta sede hexametri, item in fine dactyli, qui primus est in vtraque parte pentametri, aliquoties admittunt, in quam rem exemplo potest esse versus, qui est in epigr. incert. 565.

ἀμφὶ τε ἀθανάτους, ἀμφὶ τε ἡμῆδες.

Ad haec qui diligenter attenderit, non dubitabit, quin longe maxima pars exemplorum, in quibus aut productio ista, aut hiatus ab his poetis admissus esse creditur, correctione indigeat. De plurimis locis paucos afferre satis habeo. In Theognide, in quo Brunckius v. 187. (189) 256. (250) malam productionem Stobaei auctoritate remouit, quam tamen ipse in versum 11. intulit, merito quod eam rem reprehendit.

sus a Porfono in praefat. ad Hecub. p. 9. in hoc igitur poeta v. 329. (319) legitur:

καὶ βραδὺς εὐβελος εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

At scribendum est,

καὶ βραδὺς, εὐβελος δ', εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

Ibidem v. 461. est,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον γ' ἔχε,

quod perinde est ac si νόον ἔχε legeretur, quum γὰρ a poeta scribi non potuerit. Lege,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον σχέθε.

In Hermesianactis elegia v. 23.

Ἀσκραῖον ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κόμην.

Quo in loco quum acute animaduertisse videatur Ilgenius, poetam contradicere Heliodo, recepta eius emendatione ἐκόνθ', in quam primus Dalecampius, inde alii inciderunt, (v. Heinrichii obsl. in auctt. vett. p. 31. seq.) scribendum puto,

Ἀσκραίων ἐσικέσθαι ἐκόνθ' Ἑλικωνίδα κόμην.

In Anthologia plerumque huic vitio medetur optimus codex Vaticanus, cuius lectiones pluris faciendas fuisse exquisitis exemplis docuit Schaeferus, vir eruditissimus, ad Longum p. 416. seq. Sic exempli causa in Philippi Thessalonicensis epigr. 67. vbi legitur,

ἦϊόνι τόδε σῆμα βροτῷ παντλήμονος ἄθρει,

quod ego olim vitandae productionis causa ex coniectura adscripseram, ᾗόνιον, postea codicis illius auctoritate firmatum intellexi. Sic etiam in eiusdem Philippi ep. 4, 4. in Nicarchi ep. 35, 6. in epigr. incert. 98. 387. et alibi saepius. Idem vitium alii codd. tollunt in epigr. incert. 580. et alibi. Sed mittam haec, quae ex codd. corrigi possunt. In Eratosthenis fragm. 2, 12. quod quidem epicum est, legitur:

καὶ γαῖαν ἄμπεσχε, περίψυχος δ' ἐτέρυκτο.

Scribendum videtur:

ὅς γαῖάν τ' ἄμπεσχε, περίψυχός τ' ἐτέτυκτα.

De prosodia nominis γαῖα dixi ad Orph. Argon. 1287. Recentillimi tantum, et in his vix alius, nisi aliquis imperitior, videntur γαῖη dixisse, vt in epigr. incertorum 727. 729. b. Vitiosa haec forma tollenda est ex epigr. incerti poetae 174. vbi sic editum:

μηῆτες ἐμῇ, γαῖη Φρυγίων, θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον, ὃ μύσαις ἐκ ἀπάτητον ὄρος.

Miror interpunctionem Brunckianam placere potuisse Iacobio. Nam quid hoc est, γαῖη Φρυγίων? Magis etiam miror, non animaduertisse criticos, quam inepte Phrygiam alloquatur poeta, quum Rheam debeat. Quid enim Phrygiae dedicet cymbala sua Gallus? An vero, vt cepisse videntur hunc locum, Rheam appellat terram Phrygiam? Dindymenen vocat Dindymum? Absit: immo scribendum est:

μηῆτες ἐμῇ Ῥεῖη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων
Δίνδυμον ἂν μύσαις ἐκ ἀπάτητον ὄρος,

i. e. ἀνὰ Δίνδυμον. Codex Vat. Δινδυμόνης. In Alcaei Messenii ep. 21. ita legitur:

διζήκαμ κατὰ θυμὸν ὅτε χάριν ὁ παροδίτας
δισσάκι ΦΙ μῆνον γραίμαα λέλογχε πέτρος.

Non contradicam Schaefero ad Longum p. 408. παροδίτης cum aliis eiusmodi nominibus proprie adiectivum esse contendenti: sed ex Alcaei versu hoc colligi posse nego. Nam, vt productionem articuli taceam, non solum παροδίτης nusquam in Anthologia, si bene memini, adiectivum est, sed, quibus in locis hoc nomen occurrit, hi in Alcaeo ὃ παροδίτα scribendum esse arguunt. Inuenitur enim tantummodo in compellatione. Atque ὃ παροδίτα est in Hippiae ep. T. II. Anal. Brunck. p. 57. in Q. Maecii ep. 10. in Lucillii 75. in epigr. incert. 706. 741. 753. Et simpliciter παροδίτα in Carphylia ep. 2. in Agathiae 90. in epigr. incert. 714. Sic etiam ὃ παριών in epigr. incert. 736. In Dioscoridis ep. 7. optimam codicis lectionem cor-

rupit Brunckius, quum vitii veram sedem non animaduertisset, quam tamen datius Ἔρωτ' vltima elisa monstrare poterat. Lege:

ὄρκω κοινὸν ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὄρκος ὁ πισην
Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ Φιλίην.

In eiusdem poetae ep. 24, 3. legitur:

τερπνότατε Μήσῃσιν Ἀνάκρεον.

Corrige,

τερπνότατ' ἐν Μήσῃσιν Ἀνάκρεον.

In Antipatri Sidon. ep. 42.

δισσοὶ δὲ δισσαὶς ἔκτανον ἐβδομάδας.

Scribe καὶ δισσοὶ δισσαίς. Alphei ep. 8, 2. pariter vt Lucillii 43, 3. 117, 2. addito γὰρ sanari debent. Apollonidae epigramma 31. quum aliis vitiis laborat, tum eo, quod περισεφέα ante σῆκὸν vltimam productam habet. Id epigramma, cuius quartum verum pulcre emendauit Iacobsius, sic scribendum videtur:

Μητρὶ περισεφέας σῆκῶ, Κυθήρεια, θαλάσση
κρηπίδας βυθίας οἶδματι πηξαμένη,
χαίρει· τ' ἀμφὶ σε πόντος ὑπὸ Ζεφύροιο πνοῇσιν,
ἄβρυν ὑπὲρ νώτῃ κυανέῃ γελάσας,
εἵνεκά τ' εὐσεβίης, νῆδ' ὅν' ἐδείματο, σοῖο
Πόσμος ἀνυχήσειν μείζονά φησι Πάφῃ.

In Dionysii epigr. 5. male legitur,

ἀλλὰ τί πωλεῖς;

σαυτήν, ἢ τὰ ῥόδα, ἢ συναμφότερα;

Scribendum,

ἢ τὰ ῥόδ', ἢ σαυτήν, ἢ συναμφότερα.

In Erycii ep. 3, 3. vix poterit vulgata defendi exemplo Anytae 10, 2. Immo, nisi magis reconditum quid latet, ordo verborum, quamuis etiam Suidae auctoritate firmatus, ita mutari debet:

ὅπποτε μιν κατὰ τε κνημῆς λασίως τε χαράδρας.

In Luciani ep. 9. Brunckius edidit:

εὔτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἶδεν χιονώδεα βόλβαν
 σφιγνὴν, τὸν πιτυτὲν ἤδη ἔκλεπτε νόον,
 ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Inconcinnam orationem simul cum metri vitio ita corrigendam puto:

εὔτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἶδεν χιονώδεα βόλβαν,
 σφυγνὴν, ἣ πιτυτὸν δὴν οἱ ἔκλεπτε νόον,
 ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Hoc dicit: *ubi vuluam vidit, quae iam diu tenebat expectantem, poposcit.* In Lucillii ep. 121. apertum est legi debere addita particula δέ,

πτωχὸς δ' ἐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

Eadem emendatione indiget Stratonis ep. 83. In Frontonis ep. 1. T. II. p. 346. legitur:

καὶ σε ποιήσῃσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην.

Scribendum καὶ δέ σε ποιήσῃσιν. Sic καὶ δέ in Cerealii ep. 3. in problem. arithm. 10. In Palladae ep. 3.

ἔτε γὰρ Εὐρώπης, ἔτε Δανάης περικαλλῆς,
 scribe ἔτ' ἐν. In problem. arithm. ep. 3. turpis verus est:

εἰπὲ πόσεν δῶκαν, ὅπως δ' ἴσα πᾶσαι ἔχουσιν.

Quem quis dubitet ita corrigere:

εἰπὲ δὲ πόσων ἔδωκαν, ὅπως τ' ἴσα πᾶσαι ἔχουσιν.

Habent huiusmodi epigrammata aliquam veniam, quod non tam poeseos elegantia in iis spectatur, quam res, memoriae causa utcumque versibus comprehensa. Sunt tamen in his quaedam, quae vel sic non videantur ferenda esse. In epigr. incert. 289.

μὰ τὸν βεδοῖαν Ἡρακλέα.

Scribe, εἰ τόν: et vide Schaeferum ad Longum p. 417. In epigr. incert. 465, 7. scribe Ἀθῆν. Male correctum versum in epigr. incert. 743. ita lege:

συμφωνεῖν ἑρατοῖς δειζαμένα μέλεσιν.

Nec sanus est verius in epigr. incert. 620.

ἐν καὶ τῇδε θανόντα τάφος ὃδε ἀμφικαλύπτει,

si quidem genuinus est. Sed eum, si quid video, adiecit aliquis, qui hoc aenigma speciem inscriptionis sepulchralis habere vellet. In Archelai ep. 1. T. II. p. 58.

Λύσιππος. τίν' ὀδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;

Atticum ὀδὶ non magis ferri potest, quam αὐτῇ in Pancratis ep. 3. T. I. p. 259. aut ὡδὶ in problem. arith. 17, 9. Neque vero ὀδὰ scribendum, sed τίνα δῆ.

Singulari consideratione indigent vocatiui nominum masculinorum primae declinationis, vt πλάσα, τεχνῖτα, qui quum non videantur produci posse, saepe tamen apud epigrammatum scriptores producti inveniuntur, vt in Posidippi ep. 14, 1. 2. in Archiae ep. 30. in Gaetulici ep. 9. in Pantalei ep. v. vlt. T. II. p. 404. Pertinet ad hanc quaestionem etiam Zosimi ep. 1, 1. T. II, p. 452. vbi ista vocatiui forma, vt natura longa, ante vocalem corripitur.

Eadem cura, qua productionem brevis syllabae, etiam hiatum vitare hi poetae solent. Ex hoc quoque genere corrupta quaedam afferre placet. Eratosthenes ep. 3, 11.

τοῖςδε δὲ ἐν πινάκεσσι μεσέγραφα μυρία τεύχοις.

Scribe τοῖςδε σύ γ' ἐν πινάκεσσι. In Archiae ep. 17. pro ἔποτα ἐντίβιος scribe ἔποτ' ἐναντίβιος. In Tullii Laureae ep. 1. legitur:

εἰ δέ τι τῶν ὄντων τότε ἢ πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθοι ἔχων.

*H ante πλέον abest in codice. Scribe:

εἰ δέ κε τῶν ὄντων τότε τι πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθῃ ἔχων.

In Philippi ep. 70. pro ἄρ' ἀπὸ Ἡρῆς scribendum videtur ἄρ' αὖ' ἀπὸ Ἡρῆς. In Theaeteti ep. 2. quod est in Crantorem philosophum, vltimus versus ita legitur:

ἢ ῥ' ὄγε καὶ ζῶει κεῖθι ἐν εὐθυμίῃ;

Brunckii coniectura εὐτυχίῃ sensum nihil adiuuat, qui perineptus est. Apud Diogenem Laert. est ἢ ῥ' ὄγε. Scribe sine interrogationis nota:

ἢ ῥ' ὄγε καὶ κεῖθι ζῶει ἐν εὐθυμίῃ.

In Satyrii Thyilli ep. 5.

σχοίνες μηρύεσθε, ἐφ' ὀλκάδα φορτίζεσθε
ἀγκύρας.

Legè μηρύεσθ', ἐπὶ θ' ὀλκάδα. In Nicarchi ep. 24. pro σὲ ἔδει scribendum σ' ἔδειεν: in Agathiae ep. 80. σ' ἐφάμην pro σὲ ἔφην. Possem alia addere: sed abstineo. Illud adiicere, vt sententiam meam confirmem, volo, scriptores epigrammatum ne illo quidem hiatu, quem syllaba longa in arsi facit, multum delectatos esse. Nam quum breuia sint ista carmina, curandum putarunt, vt quam nitidissima essent. Itaque ne hanc quidem negligentiam temere feremus. Eam codices ipsi remouent e Dioscoridis ep. 21, 3. e Crinagorae ep. 26. vbi pro ἔπειτ', vt in cod. Vat. et vulgatis legitur, ἐπεί τ' scribendum; ex Antiphanis ep. 9, 6. e Lucillii ep. 10, 4. e Iuliani Aegyptii ep. 3, 3. vbi veram lectionem assequutus est Iacoblius; ex ep. incert. 398, 5. vbi idem timidius, quam debebat, veram lectionem probat. Huc referendum est etiam Addaei ep. 8. vbi de Euripide haec dicuntur, vt quidem ex Reiskii coniectura edidit Brunckius:

σὺν δ' εἰ τῆτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ
Βάκχας

εἵματα, καὶ σκηναὶς σῇ ὀπὶ πειθομένας.

Cod. Vat. cum vulgatis habet ἡματα καὶ σκηναὶς ἐμβελὲς πειθομένας. Eleganter Iacoblius βήματα corrigit, quamquam de necessitate huius emendationis dubito. Gaetera idem infelicititer tentauit. Scribe:

ἀλλὰ τὰ Βάκχε

ἤματα, καὶ σκηνὰς ἐμβαδὶ πειθομένας.

Tumulus, inquit, *tuius Dionysia sunt*, et *cothurno parentes scenae*. Paucos adiiciam locos, in quibus ex coniectura hiatum istum tollere conuenit. In Callim. ep. 31, 6. verae lectionis vestigia apud Athenaeum exstant, quibus quidem nuperrimus Athenaei editor adeo nesciit uti, ut incredibilem metri imperitiam proderet. Totum distichon ita scribendum:

εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, ἔλος ἐρέσσω
ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ τένομα συμφέρεται.

Nin ad praegressum πελάγεσσι spectat. In Crinagorae ep. 22, 5. τριτοκεῖ mutandum videtur in nomen adiectiuum τριτόκεια, cuius vltima eliditur. In eiusdem ep. 41, 5. scribendum σοί γ' ὄνομ' ἔσκειν. In Lucillii ep. 26. est:

πῆ μοι χορτασίη ὀτρακίων πινάκων;

Scribe, quod etiam ad sensum fortius est:

ὀτρακίων πῆ μοι χορτασίη πινάκων;

In Stratonis ep. 79. lege:

ἤδη μοι πολιὰν μὲν ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειρα.

Respondet καί, vt saepe. In Macedonii ep. 21. legitur e pessima correctione Ios. Scaligeri:

αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πινὼν κρητῆρα Λυαίς

παισὶ Καναστραίοις μαρναμένα ἐθέλω.

Vat. codex: μαρναμένην ἐθέλης. Scribe μάρναμαι, ἣν ἐθέλης. Sed satis de his. Enimuero non sum nescius, aliquot exemplis, quae omnem emendationem excludant, hunc hiatum defendi posse. Verum his nihil commoueor. Videndum enim, qui scriptores tali hiatu vsi sint, et vbi, et quomodo: quae nunc persequi longum foret. Sed semel de hac re moniti lectores, si has res, leues illas quidem, sed ad emendationem veterum poetarum necessarias, non contempserint,

sponte viam, qua incedendum sit, inuenient. At nimirum plurimi, operae molestiam detrectantes, haec parui pendunt; in primis venustior illa philologorum secta. Nae illi haud reputarunt, venustatem in veterum scriptis latius patere, quam quoad obiter legendo percipi potest.

Redeo ad propositum. Ac posteaquam de numeris exposuimus, superest vt orationem Orphei consideremus. Haec disputatio duas habet partes. Nam et omnis color orationis, et singulae verborum formulae indicium de aetate scriptoris facere possunt. Horum illud, quod priore loco posui, paucis tantum attingam, quoniam magis sensu percipi, quam certa demonstratione explicari potest. Atque antiquorum propria sunt in primis haec duo, simplicitas orationis etiam in summo ornatu; grandis autem, elata, metaphoris splendens dictio non nisi in re actiuosa et plena commotionis animorum: qualis quidem dictio ab epici carminis natura abhorret. Contra recentem aetatem, corruptumque venustatis sensum arguit oratio molesta, quaesita, omnino grauior quam pro rei tractatae conditione. Multo autem recentioris, magisque corruptae aetatis indicium ea dictio est, in qua qui est ornatus, vim suam et virtutem nimio vsu iam amisisse intelligitur. Cognoscitur hoc ita, si scriptor, praesertim alienus a vano ornatu, exquisitas verborum formulas ibi adhibet, vbi non voluit ornare orationem; vbi autem grandiore dictione opus est, is abstinet. Vt exemplo rem illustrem, molesta dictione vsi sunt Callimachus, Nicander, Lycophron, sed perpetuo, vt pateat, gratiam hinc scriptis suis quaesivisse. Multo post idem fecit Nonnus. Hic pariter atque illi habuit imitatores suos, qui, quae isti multo vsu vulgaria reddiderant, pro vulgaribus adsciuerunt. Quo fieri non potest quin seriores aetate se esse prodant. Sic igitur etiam Orpheus. Hic, minime secundo praeditus ingenio, quum breuitatem et simplicitatem

tem magis necessitate, quam consilio confectaretur, multa tamen habet, quae quia altius assurgere videntur, ita sunt ab huius oratione aliena, vt manifestum sit, iis temporibus scripta esse, quibus iam erant vulgaria. Pauca afferam exempla: alia vbique se offerent legentibus. V. 35. *ὄνειρόπολῳισιν ἀταρπῳῖς*. 127. *πολυμήτιδι τέχνῃ*. 216. *ὄρπηκας*. 219. *εἶχυν*, vbi vide notam. 240. *πόρσυνεν ὀχλίζειν*. 1330. *πυρσὸν ἔρωτος*. Vide etiam notam ad v. 263. Praeterea etiam in ipsa rerum tractatione quaedam apud Orpheum reperiuntur, quae longissime ab antiquorum consuetudine recedunt. Haec in notis tetigi ad v. 207. 405.

Sed haec indicasse satis habeo. Diligentius quaerendum est de singulis verborum formulis, quae aliorum poetarum vsu adhibito certius demonstrant, quae aetate vixerit Orpheus. In his formulis primum locum obtinet pronomen οἷ, cuius quum plane singularis vsus in Orphei Argonauticis reperiatur, operae pretium est quaerere, quomodo ille, et quando potuerit oriri. Sed ante quam eo perueniemus, inchoatam a Doruillio disputationem de pronuntiatione huius pronominis, in Vanno crit. p. 391. seqq. amplius persequamur, quam quaestionem quum omnino in hac materia declinare non possumus, tum ea hanc quoque praestabit vtilitatem, vt quasdam nostras in Orphea mutationes, si quis forte existiturus sit aduersarius, vindicet. Igitur Apollonius Dyscolus in Excerptis gramm. post Maittairii librum de dialectis p. 427. *Αἰολεῖς*, inquit, *σὺν τῷ F. φαίνεταί Fοι κῆνος. Σαπφώ*. Idem p. 425. *σαφές*, *ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμια ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσενέμηναν, καθὼ καὶ αἱ ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος ὥστε θεῶν μηδὲν Ὀλυμπίων λῦσε ἄτερ γέθεν*: i. e. *φέθεν*. Is quidem vsus huius pronominis non Aeolensium proprius, sed communis omnium Graecorum fuit. Inde *δαῖς οἷ* Iliad. V. 4. non *δαῖεν*; inde *εἴ τίς οἷ*, *οἷ κέν οἷ*, et alia plurima, syllabam praecedentem productam habentia.

Eadem ratio reliquorum casuum pronominis tertiae personae, apud Homerum quidem est, *ἐ, ἐο, ἔθεν*, unde *ἐ ἔθεν ἐς χερσίων*. Apud recentiores tantum *ἐ* et *οἷ* semper ita vsurpantur, vt, si brevis vocalis praecedat, ea hiatum faciat, neque elidatur; sin syllaba brevis consonante terminata, ea producat; sin vocalis longa, ea non corripiatur. *Ἐο, ἔθεν* apud hos iuxta atque aliae voces, in quibus non est digamma, ponuntur, vt *υῖος ἔθεν* in Theocri carm. XXV. 160. apud Apollon. I. 1032. *ἰθὺς ἐοῖο*. II. 6. *παιρήσασθα ἐοῖο*. III. 1065. *πολλὸν ἐοῖο*. 1335. *τῆλε δ' ἐοῖο*. IV. 782. *ἄστυ ἐοῖο*. Non ita *οἷ* et *ἐ*: cuius rei causam quaerenti apertum est, scriptores, qui dicendi normam ab Homero acceperunt, in datiuo et accusatiuo, qui casus vbique occurrunt, Homericam consuetudinem sequutos esse; in caeteris casibus, quod horum rarior vsus est, neglexisse. Admonebat enim, quod vbique legabatur; latebat, quod parcius.

Sed hoc ipsum quum contendimus, *οἷ* ita semper vsurpari, ac si digamma haberet, verendum est, ne litem nobis intendere videantur bene multi quum Iliadis et Odysseae, tum aliorum quoque poetarum loci. De iis quidem scriptoribus, qui post Homericam aetatem vixerunt, habeo, quod respondeam; de Homero ipso difficilior est quaestio. Non loquor de locis huiusmodi, vt Iliad. XXIII. 540. *καὶ νύ κέν εἰ πέρην ἴππον*, Odysf. IV. 174. *καὶ κέν οἱ Ἀργεῖ νόσσα πόλις*, quorum similis est alius in posteriore parte Iliadis, et aliquot apud alios poetas, vt apud Callimachum h. Del. 150. fragm. 53. Nam hic quidem vnus litterae detractioe communem vsum seruari patet: atque ita est Iliad. XXIII. in cod. Harl. Odysf. IV. in cod. Vespas. Sed alii sunt loci, qui non ita faciles emendaturo se praebeant. De his igitur quid censēbimus? An ferendos existimabimus? Erunt fortasse, quibus hoc placeat, quum videant non paucos esse. At horum numerus si ad infinitam comparetur multitudinem illorum locorum, in quibus contraria ratio ob-

tinet, paene evanescit. Et, quod grauius est, hic ipse tam frequens vsus facit, vt δ' οἷ, μὲν οἷ correpta particula μὲν, et similia, in epico, elegiaco, lyrico carmine plane insolentia Graecis auribus et inaudita fuisse videantur. Nec nostrum quemquam fore arbitror, qui quidem dictioni poetarum Graecorum satis assueuerit, quin ei δ' οἷ non aliter ac δ' γάρ, μὲν οἷ, correpta μὲν, non aliter ac si in μὲν γάρ corripereetur eadem particula, sonare videatur. Luculentum in hanc rem documentum habemus Laurentium Rhodomanum, qui etsi aliquando vsum poetarum neglexit, plerumque tamen in Quinto Smyrnaeo, solis auribus obsequutus, vbi istud pronomen occurreret, eam lectionem praetulit, quae secundum vulgarem quidem doctrinam hiatu vel trochaeo laborabat. Sed afferam locos omnes, in quibus οἷ sine spiritu eo, qui consonantis officio fungatur, reperi. Apud Homerum quidem hi inueniuntur. Iliad. II. 665.

ἀπειλήσαν γάρ ci ἄλλοι
 υἱέες υἱῶναι τε βίης Ἡρακλήϊης.

V. 338.

ἀμβροσίῃς διὰ πέπλῃς, ὃν οἷ Χάριτες κάμον αὐτάι.

VI. 90.

πέπλον, ὅς οἷ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος.

101.

μαίνεται, ἐδὲ τίς οἷ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

289. Odyss. XV. 105.

ἐνθ' ἔσαν οἷ πέπλοι παμποίκιοι.

Iliad. XI. 339.

ὃ γάρ οἷ ἵπποι

ἔγγυς ἔσαν προφυγεῖν.

XIII. 561.

Ἀσιάδην, ὅς οἷ ἔτα μέσον σάκος ἔξεϊ χαλκῷ.

XVI. 735.

μάρμαρον, ὀκρίοντά, τόν οἷ πέρι χεῖρ ἐκάλυψεν.

XX. 282.

ἔση, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν.

XXIII. 865.

ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε μέγηρε γὰρ οἱ τότ' Ἀπόλλων.

XXIV. 53.

μή, ἀγαθῷ περ ἑόντι, νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς.
72.

ἦ γάρ οἱ αἰεὶ

μήτηρ παρέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας.

Odys. I. 300. III. 196. 308.

Αἰγισθον δολέμητιν, ὅς οἱ πατέρας κλυτὸν ἔκτα.

V. 234.

δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.

VI. 280.

ἦ τίς οἱ εὐζαμένη πολυάρετος θεὸς ἦλθεν.

IX. 360.

ὥς ἔφατ' αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἵθερα εἶναι.

XI. 441.

μηδ' οἱ μῦθον πάντα πιφασκόμεν, ὃν κ' εὖ εἶδης.

XIII. 430.

κάρψε μὲν οἱ χροῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

XV. 101.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κείτο.

XXI. 416.

εἶλετο δ' ὠκὺν οἷόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ.

His adde de accusatio Iliad. XIV. 162.

ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν δ' αὐτήν.

Odys. XVIII. 109.

τοὶ δ' ἴσαν εἶσω

ἠδὲ γελάοντες, καὶ ἐδεικνύοντ' ἐπέεσσιν.

Et de genitio Iliad. XIX. 384.

πειρήθη δ' ἔο αὐτῇ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς.

His igitur locis quid faciemus? Heyniani quidem rhapsodi nulla in re magis, quam in hac, mirabiles sunt, qui minus etiam, quam ipse Homerus, talem pronominis istius collocationem indulgere sibi potuerunt. Nec quidquam proficiet, siquis rariorem formam in talibus in locis positam iudicabit. Nam in hac quoque forma digamma fuisse Hesychnii γιν̄ ostendit. Neque vero imputari tales versus diasceuaftis possunt, qui, utcumque Aeolicae litterae ignari, vsum tamen epicorum omnium seruare debebant. Quamobrem ego quidem vnice de corruptione cogitandum existimo, quamquam non sic, ut continuo etiam emendatio consequi possit. Duplex enim genus corruptionum in Homericis carminibus est, vnum proprium huius poetae, quod in mutationibus grammaticorum est positum, alterum commune scriptorum omnium, quod debetur librariis. Horum prius tollere ex Homericis textu non licet, nisi aut alia itidem antiqua lectio exstet, aut aliis argumentis certo erui poetae verba possint; alterum tollere oportet. Grammaticos quidem latuit consonantis vicem tenens spiritus in pronomine οἷ. Quos etsi deflectentia illa a communi aliorum vocabulorum vfu, δαῖτέ οἱ, ὃ ἔθεν, ὃ εἰ, praeteriisse non est credibile, tantum tamen aberat ut de Aeolica littera in Homero cogitarent, ut ne posse quidem de ea cogitari censerent. Neque enim hoc praeteriisset Hephaestio, quum p. 8. in versibus, quibus vna mora desit, etiam hunc numerat:

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔζοχα πάντων.

Iliad. VI. 194. Quo facilius induci potuerunt grammatici, ut versus quosdam ad suam opinionem reformarent: cuius rei exempla quaedam vide in scholiis Ven. ad Iliad. XIX. 384. XXIII. 387. Nam quae vbiq̄ exempla exstant huius pronominis, versum, nisi consonans accedat, corrumpentis, quis ignorat, quibus grammaticorum commentis excusari defendique possint? Igitur grammaticorum lectiones pro Homericis

verbis in his puto versibus esse ex illo, quem supra posui, locorum numero. Iliad. II. 665. vbi genuina lectio videtur fuisse ἀπείλησαν δέ οἱ. V. 338. πέπλη. ὃν οἱ. VI. 101. εἰδὲ τίς οἱ. VI. 289. Odyss. XV. 105. ἐνθ' ἔσαν οἱ. Iliad. XI. 339. εἰ γὰρ οἱ ἵπποι, vbi aliam meliorem lectionem commemorat scholiastes Venetus, εἰ δὲ γὰρ ἵπποι. XVI. 735. ἀκρίοντα, τὸν οἱ: vbi Bentleyus videtur antiquam lectionem inuenisse, ἀκρίονθ', ὃν οἱ. Similis elisio est in Scuto Herculis v. 255. Τάρταρον εἰς κρύονθ': quam propterea afferro, quia rara est. Ita enim delicati sunt Graeci, vt multa, quae dici possunt, non dixerint. Quare in hoc genere quam maxime opus est exemplis. Iliad. XX. 282. καὶ δ' ἄχος οἱ, quae lectio, etiam si a pronomine discesseris, difficultatem aliquam habet. Si tamen ἄχος a poeta est, hunc καὶ δ' ἄρ' ἄχος χύτο dedisse crediderim. XXIV. 53. νευεσσηθῶμεν οἱ. Aristarchi νευεσσηθείωμεν fortasse antiquae lectionis νευεσσηθείωμεν ἡμεῖς indicium est. Odyss. VI. 280. ἢ τίς οἱ, vbi credibile est poetam ἢ νύ οἱ dedisse. Iliad. XIV. 162. εὖ ἐντύνασαν εἰ αὐτήν, vbi dubitari potest, an εὖ ἐντύνασα εἰ αὐτήν ante grammaticorum emendationem fuerit, quod cum praecedentibus, ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελή, recte iungitur, si sensus, qui idem est ac si dixisset ἐβηλεύσατο, spectatur. Sic XVII. 551. ὥς ἢ πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα εἰ αὐτήν. Caeteros locos magis paene putem ab librariis corruptos esse, quam a grammaticis. Quod non improbable videbitur comparanti quum illa, quae in indice ad Orpheum v. 67 allata sunt, tum quae mox ex aliis scriptoribus proferentur. Vt ex ipso Homero certum exemplum commemorem, Odyss. V. 483. vbi est, Φύλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή, in cod. Harleiano οἱ minoribus litteris inter γὰρ et ἔην adscriptum est. Sed videamus locos, qui supra allati sunt. Ac primo illi, in quibus est ὅς οἱ, Iliad. VI. 90. XIII. 561. Odyss. I. 300. III. 198. 308. XXI. 416. sic videntur corrigendi esse, vt reponatur ὅ οἱ. Tum Iliad. XXIII. 865. μέγη-

ρα γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων, quod infelicitè a Bentleio et Heynio tractatum est, ita scribendum:

ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγῃσιν γὰρ τόγ' Ἀπόλλων.
 Τόγῃ cod. Barocc. quod etiam sine codice reponendum erat: et reposuit nunc Wolfius. Iliad. XXIV. 72. ἢ γὰρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλων. Poetam dedisse puto: ἢ τέ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλων. Porro tres simillimi loci, in quibus par corruptionis origo fuit, parem ob causam parique modo restituendi sunt. Hos dico: Odyss. V. 233:

καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς μεγάλητορι μῆδετο πομπήν.
 δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.

XI. 440.

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι·
 μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν, ἐν κ' εὖ εἰδῆς.

XIII. 429.

ὥς ἄρα μιν Φαμένη ξάβδω ἐπεμάσσας Ἀθήνη·
 κάρψε μὲν οἱ χροῶν καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

Multis Homeri exemplis firmari posset omissio particularum μὲν et δέ, sed recordanti illud Iliad. XVII. 50.

δέπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
 αἵματι οἱ δέοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι·

non dubium erit, quin ob illud ipsum οἷ omissa sit particula δέ. Quare in superioribus locis scribendum: δῶκεν οἱ πέλεκυν, μή οἱ μῦθον ἅπαντα, κάρψεν οἷ χροῶν καλόν. Pergo ad Odyss. IX. 360.

ὥς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.
 Imperiti esset, ὥς Φάτ'· ἀτὰρ οἱ corrigere, nisi etiam ἐγὼν αὖτις scriberetur: sed delendum videtur ἐγὼ. Od. XV. 101. vera lectio fuit:

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκονθ', ἔθι οἷ κειμήλια κείτο.

Odyss. XVIII. 110. scribendum e cod. Harleiano:

ἡδὺ γελῶντες, καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.

Denique Iliad. XIX. 384. *πειρήθη δ' ἔο αὐτῷ ἐν ἔντεσι*
lectio est Aristarchea pro *πειρήθη δέ οἱ αὐτῷ*, quod
alii grammatici tuebantur, dativum pro genitio po-
situm putantes. Hos refellebant Aristarchei eo, quod
ita etiam αὐτῷ dicturus fuisset poeta. Veritas media
inter utrosque: construenda oratio sic: *πειρήθη αὐτῷ
ἐν ἔντεσι οἱ*.

Sed progrediamur ad alios poetas. Atque in HE-
SIODI Ἔργοις v. 526. vbi legitur,

ὃ γάρ οἱ ἥελιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι,

scribendum est *ὃδ' οἱ*, oratione cum praecedentibus
continuata. In Theogonia 892.

τῶς γάρ οἱ ἐφρασάτην.

Recte quaedam vet. edd. *φρασάτην*. In Scuto Her-
culis v. 15.

ὃ γάρ οἱ ἦεν

πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρεσσι Ἡλεκτρώνης.

Scribe *ὃδ' οἱ ἦεν*. V. 125. ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε. Recte cod.
Viteb. et ed. Trincau. ῥ' omittunt.

Ex HYMNIS HOMERIDARVM hymnus in
Venerem habet hoc exemplum v. 9.

ὃ γάρ οἱ εὐάδεν ἔργα πολυχρέουσι Ἀφροδίτης.

Scribe *ὃ γάρ οἱ εὐάδεν*. In hymno Cereris v. 207.

ὃ γὰρ θεμιτόν γ' οἱ ἔφασκε,

mala est Ruhnkenii correctio. Quod codex habet,
θεμιτόν τοι mutandum erat in *θεμιτόν οἱ*. Eodem mo-
do alii critici saepius errarunt, vt Salmasius in epigr.
Phaniae 4. T. II. Anal. Brunck. p. 53. Pierſonius in
Verif. p. 232. Ilgenius ad Hom. h. I. Apoll. v. 46. In
hymno Mercurii v. 142.

*Κυλλήνης δ' αἰψ' αὐτίς ἀφίκετο διὰ κάρηνα
ὄρεθριος, ὃδ' οἱ δολιχῆς ὃδ' ἀντεβόλησεν
ἔτε θεῶν μακάρων, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων.*

Hic quoque scribendum videtur *ἔτις οἱ*. Omisit poeta
δὲ ob ipsum pronomen, vt paullo ante ab Homero

factum ostendi, et infra Pindarum fecisse demonstrabo.
In eodem hymno v. 400.

ἦχ' ἔ δὴ τὰ χρέματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
Barnesius coniecit ἦχ' οἱ δὴ, quod non defuit qui elegans appellaret. Scribendum puto, ἦχι ῥά οἱ τὰ χρέματ'.

THEOCRITVS XI. 15.

ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος

Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἦπατι πᾶξε βέλεμνον.

Non debbat summis viris probari haec lectio quorundam librorum pro vulgata τὸ οἱ. Vrsinus in Virgilio cum Graecis scriptoribus collato p. 321. haec sic scripta affert, τότε δ' ἦπατι πᾶξε βέλεμνον. Hinc leni transpositione litterarum corrigendum videtur: τὸ δέ θ' ἦπατι πᾶξε βέλεμνον. *Vulnere*, inquit, *a Venere* accepto laborabat: et ipsum illa hepar ferierat. Nisi poeta scripsit, ὃ οἱ, quoniam. — XV. 112.

παρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ἴσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Scribe παρ μέν οἱ κεῖθ' ὥρι', ἴσα. Sic μὲν ante οἷ productum XVII. 82. Porro XXIV. 42.

δαίδαλέρν δ' ὥρμησε μέτα ξίφος, ὃ ῥ' οἱ ὑπερθεν κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλω αἰὲν ἄωροτο.

Scribendum ὃ οἱ: sic τὸ οἱ Homerus Iliad. XXII. 307. producto τὸ. XXV. 270.

μέχρ' οἱ ἐξετάνουσσα βραχίονας.

Scribe μέχρ' οἷ e codd.

In BIONIS carm. II. 7.

χῶ παῖς ἀσχάλλων, ἔνεχ' οἱ τέλος εἰδὲν ἀπάντη.

Brunckius recte edidit ὅτι οἱ, vt est VIII. 6.

In MOSCHI carm. I. 19.

τυτθὲν εἰσὶ τὸ βέλεμνον.

Scribe τυτθὲν οἱ. IV. 25.

εἰδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἱ αὐτῇ ἄσπον ἵμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτιστο πελῶρε.

Quod simplicitate commendabile esset, ὅτι οἱ αὐτῇ, longius tamen a vulgata recedit, neque apparet, cur mutatum fuerit. Quare poetam scripsisse puto, καὶ μάλα γὰρ οἱ ἄσπον ἔμεν μέγα τόρβος. Similiter in Arriano οἱ αὐτῷ pro οἱ legi observauit Koenius ad Greg. Cor. p. 34. Οἱ et αὐτῷ permutata etiam apud Herodotum VII. 8, 2. apud Pindarum Ol. XIII. 130. In Moschi carm. IV. 42.

πολέων γὰρ οἱ ἔργον ἐτοιμον
μόχθων.

Corrige πολέων δέ οἱ.

In ARATI Phaen. 50.

ἄλλην δὲ σπείρη περιτέμενεται· ἡ μὲν οἱ ἄκρη
ἔρη παρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται Ἄρκτε.

Scribe ἡ δέ οἱ: sic etiam v. 485. vbi legitur:

τὸ μὲν οἱ θέναρ ὑψόθι κεῖται.

Ibidem de ortu Andromedae v. 706.

ὠκεανοῖο νέον ὅποτε προγένοντα
ἰχθύες ἀμφοτέροι· τὰ μὲν οἱ κατὰ δεξιὰ χεῖρας
αὐτοὶ ἐφέλκοντα, τὰ δ' ἀριστερὰ νεῖοθεν ἔλκει
κριὸς ἀνερχόμενος.

Hic si genuina est vulgata, mutato accentu τὰ μὲν αὖ significabit λι. Sed e cod. Vind. in quo τὰς μὲν pro τὰ μὲν est, conicias fuisse olim, τοὶ μὲν οἱ δεξιὰ χεῖρας.

In APOLLONIO III. 1204.

ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἔσσατο κυάνεον, τὸ μὲν οἱ πάρος ἐγγυάλιζεν
Λημνιαὶς Ὑψιπύλῃ.

Scribe τό ῥά οἱ.

In HERODIS inscriptione v. 15. dubitari non potest, quin vera sit lapidis scriptura ἐπὶ οἱ, pro ἐπὶ οἷ. In MARCELLI titulo v. 46.

σῆμα μὲν οἱ νηῶ ἵκελον δῆμων ἐν Ἀθῆνης.

Scribe σῆμα δέ οἱ. Vitiosam scripturam μέν, etiam si in lapide est, non credam a poeta profectam esse. Originem debet illud μέν sequenti δέ. Sed versus hic, quem posui, ad praecedentia tam aperte refertur, vt necessaria in eo sit particula δέ.

In OPPIANI Halieut. II. 142.

εὐρύτατος πάντεσσι μετ' ἰχθύσιν· ἥ γάρ οἱ εὖρος
πολλάκις ἑνδεκάπηχυν δυωδεκάπηχυν τ' ἐτύχθη.

Non melior alia lectio est ἐν γάρ οἱ. Scribe ἥ τέ οἱ.

Aliquoties hoc in genere corruptus est Q. SMYRNAEVS.

I. 142.

κνημίδας χρυσείας, αἷ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι.

Χρυσέας legendum vidit Rhodomannus, qui non debet malle χρυσείας κνημίδας.

I. 158.

ἀμφίτυπον βεπλήγα, τόν οἱ ἔρις ὥπασε δεινή.

Scribe βεπλήγ', ὅν οἱ.

I. 166.

καλῶ τ' ὠκυάτῳ τε, τόν οἱ ἄλοχος βορέας
ὥπασεν Ὠρεΐθυια.

Scribe ὠκυάτῳ θ', ὅν οἱ.

II. 288.

ἀπέπλαγχθεν γάρ οἱ αἰχμαὶ

τῆλε χροός.

Scribe δέ οἱ.

V. 399.

ἥ δέ εἰ κύσσειν ἔλθο', ἐπεὶ οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων.

Et similiter XII. 428.

ἐδ' ὅγε λυγρῆς

λῆγεν ἀτασθαλῆς, ἐπεὶ οἱ φρένας ἄασε Κύπρις.

Vtroque in loco explicatio genuinam lectionem ὅτι οἷ vel ὅ ρά οἱ expulit.

VI. 213. de hydra:

καρήατα δ' ἀλγινόεντα

ἄλλα μὲν οἱ δέδμητο κατὰ χθινός, ἄλλα δ' αἶξιν
ἐξ ἐλίγων μάλα πολλά.

Corrupta lectio ab librariis, qui μὲν apposuerunt.
Scribe ἄλλα ῥά οἱ δέδμητο. Simillimus error est in lib.
XI. v. 80.

ἄμφω Κητείεις· τὸν μὲν δέρατι, τὸν δ' ἀλεγεινῷ
ἄσφι δηώσας.

Vbi optimi codd. prius μὲν omittunt.

VI. 392.

χωόμενος Νηρῆος, ὅς οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη.

Scriptit ὁ οἱ.

IX. 582.

ὡς τῷ ὑπὶ χνιον ἔλκος ἀέξετο πυθομένειο
ἰδ' ἀπὸ συφελείῃ, τὸν οἱ ἀπομόρξατ' ὀδῶσιν
λυγρὸς ὕδρος.

Scribe συγερεῖ, τὸν οἱ ἐνομόρξατ'. Postremum verbum
ita in optimis codd. scriptum.

XII. 53.

ὃ γάρ οἱ ἔσσετ' ἄπρηκτον εὐφρονέοντι νόημα.

Aut ἐχί οἱ ἔσσετ', aut ὃ γάρ οἱ ἄπρηκτον scriptit.

His denique addendi sex loci in Orphei Argonauticis: de quibus vide notam ad v. 505.

Haec quidem exempla inueni in ijs poetis, qui hexametro versu scripserunt. Nunc progrediar ad elegiacos et lyricos. Fateor, in his nullum me locum reperisse, in quo, nisi ex emendatione, οἱ praecedentem syllabam produceret, praeter vnum, qui est apud Pindarum, sed ne hunc quidem omni dubitatione vacuum. De eo loco infra dicam. Nunc sumam omnino nullum inueniri. An vero hinc concludamus, corripuisse hos poetas syllabam consonante terminatam, si sequeretur οἱ? Non puto. Facilius credam lyricos quidem talem posituram verborum

vitasse: elegiacos ne hoc quidem fecisse probabile est. Quid enim? quum hiatum ante οἷ, si hic est hiatus, constantè seruauerint, adeone eos negligentes fuisse, vt productionem, quae cum hiatu isto coniunctissima est, contemnere, et hexametros facere, quos in epico carmine claudicare faterentur, non dubitauerint? Profecto hoc audere non poterant, nisi ab vniuersa Graecia rideri vellent. Initium faciam a Phanoclis elegia, quam cum epistolis criticis edidit Ruhnkenius. In eius elegiae v. 4.

ἐδ' ἦν οἷ θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ,

restituendus hiatus ἐδὲ οἷ ἦν. Bacchylides epigr. 20.

εὐξαμένῳ γὰρ οἷ ἦλθε βοαθῆος.

Videtur scripsisse εὐξαμένῳ ὃ οἷ ἦλθε βοηθῆος. Hegesippus ep. 2. in Analectis Brunckii T. I. p. 254.

ἐφάνη γὰρ οἷ αὐτά.

Scribendum puto ἐφάνη δὲ οἷ αὐτά. Sermo est de Diana, cui Hegeloechea, quod sibi apparuisset, statuum dicauerat. Nam εἶσατο in illo epigrammate pro ἔσσατο legi debere apertum est. In Phalaeci epigr. 6. T. I. p. 422.

ἔτις οἷ ἀνθρώπων ἤρισεν ἐδαμά πω.

Scribe ἔτις οἷ θνητῶν. In Tullii Gemini epigr. 1. T. II. p. 279.

δεῖσε γὰρ οἷ φρήν.

Scribe δεῖσε δὲ οἷ φρήν. In Agathiae ep. 41. T. III. p. 48.

τήκεται οἷ κραδίη.

Scribe τήκετο. Porro epigramma adelp. 188. hoc est:

Κλασθεῖσας πάτρας σεισμῷ ποτὲ Κάνταβριν ἐς
γᾶν

Χαιρήμων ἔπτα, πατρίδα βυσόμενος,

Καίσαρι δ' εἰλιχθεῖς περὶ γένασι, τὰν μεγάλων
λαυχον

D d d

ὤρθωσεν Τραύλιν τὰν τότε κεκλιμέναν.
 ἀνδ' ὦν συγγενές οἱ τῷτο βρέτας, ὅφρ' ἐπὶ βωμῶ,
 οἷά γε δὴ κτίσας, τάνδε φέροιτο χάριν.

Non commemorauit Iacobus Vulcanii coniecturam, ἀνδ' ὦν συγγενές; τῷτο οἱ βρέτας, quae ne vsui repugnaret, certe scribendum erat τόδε οἱ. Sed non potuit omnino ita scribere poeta, quum Chaeremon, homo, vt Agathias testatur, humili loco natus, non videatur a cognatis suis impetrasse statuam. Et, quod grauius est, ciuitas ei, non priuati hunc honorem decernere debebant. Quare sublato vitio, quod e similitudine litterarum ω et ες, vt in codicibus scribi solent, ortum erat, reponendum puto:

ἀνδ' ὦν σύγγω οἱ τῷτο βρέτας.

Ciuitas ei decreuit hanc statuam. In epigr. incert. 211.

κρατὸς ἐπὶ σφατέρω, καὶ οἱ κλέος ἔρανόμης.

Σφατέρω, vt ante correxeram, nunc in Athenaeo ex antiquissimo codice edidit Schweighaeuserus. Quidam loci inueniuntur, vbi οἱ vel syllabam praecedentem producens, vel hiatum faciens omissum ab librariis est. In epigr. incert. 146. Brunckius edidit:

Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
 Ἀλκμήνην, θάλαμὸν γ' ἐκλέξατο τῷτον ἑαυτῷ.
 Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε Τροφῶνιος ἡδ' Ἀγαμήδης.

Suspecta fuit antiquitas huius carminis Wolfio vel ob solum ἑαυτῷ in prolegomenis ad Homerum p. 56. Firma manebit Wolfii sententia, etiam si illud argumentum, cuius mentionem feci, ei eripiat. Certe qui ad ineptam particulam γέ, ad lectionem, quae apud Pausaniam est, θάλαμὸν γ' ἐκλέξατο, ad illud, quod γέ et οἱ saepissime permutantur, cuius rei exempla dedi in indice ad Orpheum, attenderit, eius assensionem facile me impetraturum spero, si hunc versum sic olim scriptum fuisse contendero:

Ἀλκμήνην, θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τέτον.

Quod in fine versus legitur, *ἐαυτῷ*, aut, vt supra quibusdam exemplis ostendimus, explicatio est pronominis οἷ, quae vocabulum, quod ultimum in versu erat, expulit, aut corruptum est ex verbis ὃν αὐτῷ, vt oratio hoc modo continuata fuerit:

θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τέτον, ὃν αὐτῷ

Ἀγχασίος τ' ἐποίησε Τροφώνιος ἡδ' Ἀγαμήδης.

Illud *ἐαυτῷ* etiam ex Theognidis v. 891. (875) expellendum est:

γνώμης δ' εἰδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γε ἑαυτῷ.

Scribe *ἐν γε οἷ αὐτῷ*

Nunc dicam de lyricis, e quibus vnus, sed instar omnium idoneus testis sit Pindarus. In hoc enim propemodum solo de metris constat. Aeolici autem, vt Sappho, vel propterea praetereundi sunt, quod hos digamma in isto pronomine vsurpasse quum per se patet, tum Apollonii Dyscoli testimonio comper- tum habemus. Igitur Pindarus, apud quem saepissime pronomen οἷ occurrit, hiatum constanter serua- vit: quod vt vno saltem loco confirmem, & οἷ dixit Pyth. II. 153. Pauci tamen, sed corrupti loci, in contrariam partem afferri poterunt. De his ergo videamus. Olymp. II. 74.

πέφεν ἐοῖ σὺν ἀλλαλοφονία γένος ἀρήϊον.

Scribe *ἐπεφνέοι*. Vtrumque vocabulum ita in codd. legitur. Pyth. II. 78.

ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον.

Codex Augustanus, quem contuli, certe rectius scribit δέ οἱ, quamquam repugnante metro. Quod supra in Homero notauimus, eum particulam δέ omittere, ne pronomini vis inferatur, id etiam in Pindaro obseruare licet, in quo ἄνευ οἷ scribendum esse similis locus docet, Pyth. IX. 148.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων

et quae sequuntur. Male ibi Mingarellius scribi volebat τέκε δ' οἱ. Nem. IV. 96.

Φύτευέν οἱ θάνατον.

Recte cod. Aug. Φύτεύει οἱ. Nem. VII. 32.

ἐπεὶ ψευδέσσιν οἱ ποτανᾷ μαχανᾷ.

Codex Aug. ψεύδεσσι οἱ. Scribe

ἐπεὶ ψεύδεσσι οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ
σεμνὸν ἔπεσι τε.

Nem. X. 149.

Ζεὺς δ' ἀντίος ἦλυθ' οἱ.

Facile hic quoque deleri littera posset, quae metro repugnat, nisi cod. Aug. haberet ἄντιος, vnde fortasse non male coniici poterit, Pindarum scripsisse, Ζεὺς δ' ἦλυθεν ἀντίος οἱ. Isthm. IV. 109.

τὰς Μεγάρων τέκεν οἱ Κρῆοντις υἱός.

Scribe τέκε. Eadem ratio est illorum locorum, in quibus ἴν pro οἷ dixit Pindarus: Olymp. VI. 106. (vide ad Orph. Arg. 781) μεταλλάσαντι ἴν. Pyth. IV. 63. ἀπὶ θησέν ἴν. Nem. I. 99. Φᾶσέν ἴν: vbi hoc probabilius est ἢ ἐφελκυστικὸν omittendum esse, quod vulgo ἀπὶ θησέ νιν, Φᾶσέ νιν legitur. In Callimachi fragmento 146. quod Hephaestio p. 28. seruauit,

Φιλντέρα ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

Scribi debet ἂ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim ex ἡ natura est, quod scholiastes Hephaestionis in hoc versu habet p. 92. Reliquum est vt de loco Pindari dicam, cuius supra obiter facta est mentio. In quo loco si vera est vulgata lectio, exemplum habebimus syllabae brevis ante οἷ etiam in lyrico carmine productae. Verba Pindari sunt in Nem. X. 23. de Ioue:

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρυῶνος. ὃ δ' ὄλβον φέρ-
τατος

ἔκετ' εἰς κείνῃ γενέαν. ἐπεὶ ἐν χαλκείοις ὄπλοις

Τηλεβόας ἔναρεν, οἷ
 ὄψιν εἰδόμενος
 ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν
 σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡ-
 ρακλέος.

In hoc loco si illa, ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἔκετ' ἐς κείνη γενεάν, cum maiore parte interpretum de Ioue, qui se Amphitruonis genti immiscuerit, intelligimus, triplex in orationis conformatione vitium videtur esse. Nam et ὃ δὲ incommode ad Iouem refertur, quod vix aliter quam de Amphitruone dici potuit; et ὄλβῳ φέρτατος, quod de Amphitruone Iouis affinitatem nācto aptissimum est, inepte de Ioue praedicatur, et, quod statim sequitur, αὐλὰν ἐσῆλθεν, quum idem sit atque ἔκετ' ἐς γενεάν, mirum in modum friget. Quod si verba ista non de Ioue, sed de Amphitruone intelligimus, his quidem incommotis omnibus liberatur locus, sed relinquitur haec dubitatio, vtrum sana sit vulgata lectio, an vel τῷ pro οἷ scribi debeat, vt Mingarellius volebat, vel, vt ego olim conieci, ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἔκετ' ἐς κείνη γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκείοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν. τῷ δ' ὄψιν εἰδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν. In quam emendationem incideram eo, quod edd. Ald. et Rom. habent ἔναρεν. τί οἷ. Et postea eamdem lectionem in cod. Aug. reperi, nisi quod in eo ἔναρσε scriptum est. Τί Ceperinum deleuisse tradit Heynius. Nihil pro certo affirmauerim: sed quamquam facillima mutatio est litterarum τῷ in τῷ, illud tamen ad defendendam vulgatam lectionem aliquantum momenti habet, quod οἷ perraro scripserunt librarii pro alia voce, id quod, vt alia grauiora taceam, coniecturae obstat, quam de Olymp. l. 91. nuper proposuit Eichstaedtius in nouo specim. quaesit. philolog. p. 25. quum contra pro οἷ saepissime nunc pronomen aliud, nunc particulam ponant. Τὶ autem dubitari potest an originem debeat copulae καί. Nam quum hic locus copula destitutus sit, alii post

γενεάν plene interpunxisse videntur, vnde vulgata lectio *ἐπεὶ καὶ ἐν χαλκείοις ὅπλοις* est; alii post *ἔναρην*, vnde *τί οἱ*, ortum ex *καὶ οἱ*. Certe codex Aug. qui *τί οἱ* habet, *καὶ* post *ἐπεὶ* omittit.

Deuenimus denique ad Atticos poetas. Hi, vt par est, quum Attica lingua vtuntur, hiatum in hoc pronomine iuxta ac productionem praecedentis syllabae ignorant. Euripides in *Electra* v. 928.

εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν

ἐκεῖ μὲν αὐτὴν ἔκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.

Aristoph. *Nub.* 1313. ed. Brunck.

εἶναί τὸν υἱὸν δεινόν οἱ

γνώμας ἐναντίας λέγειν.

Contra in melicis carminibus, vbi quum dictionem ad lyricorum exemplum conformare soleant, non dubitarunt, quod in Attico scriptore notabile est, hiatum admittere. Sophocles in *Trachiniis* v. 650.

αἱ δὲ οἱ Φίλα δάμαρ τάλαινα.

Apud Aeschylum in *Agamemnone* v. 1156. haec leguntur:

ἰὼ ἰὼ

λιγείας ἀηδόνος μόρον·

περιβάλλοντο γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας

θεοί, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Sic edd. Turn. Vict. Cant. Stanl. De caeteris *περιβάλλοντο* cod. Guelf. vnde Aldina *περιβάλλοντο*. Rob. *παρεβάλλοντο*. Schützius in nuperrima ed. dedit *παρίβαλον γάρ οἱ*, quod impugnare, quum defendi nequeat, nihil attinet. Dño priores versus dochmiaci sunt. Ex quo, etiam si non admoneret strophæ, in secundo versu syllabam abundare intelligitur. Quid ergo? Num *περίβαλον γάρ οἱ* scribendum? At mirum profecto esset, si librarii mediam formam, quæ longe hic quidem exquisitior est, pro actiua scripissent. Accedit, quod, si *περίβαλον γάρ οἱ* scribitur, aliquot

loci e melicis tragicorum carminibus afferendi erunt, qui correptionem particulae γὰρ tueantur. Cuiusmodi locos qui quaerat, vereor ne frustra sit quæsiturus, praesertim si tales afferre velit, qui exceptione vacui sint. Neque vero quemquam fore puto, qui οἷ delere velit, quod tum ob eam causam, quam paullo ante tetigimus, tum multo magis propterea fieri nequit, quod sine isto pronomine media forma περιβάλλοντο ferri non posset. Haec si vere disputata sunt, quid aliud quam ita scripsisse Aeschylum existimabimus:

ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος·

περιβάλλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας

θεοί, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Ita ergo quum tragici scribere non dubitauerint, quid est, quod de epicis et lyricis ambigamus, quibus tanto magis haec concedenda est venia, si tamen veniam quam necessitatem dicere malumus, quanto illi minus ab hiatu, quem tragici summopere reformidant, abstinendum duxerunt? At nimirum erunt fortasse, qui tantam locorum multitudinem vitiosam esse aegre sibi persuadeant. Hi vero reputent velim in plerisque illorum locorum, quos supra dixi emendandos esse, mutationem esse factam leuissimam, aliquoties etiam ne mutationem quidem omnino, quum melior lectio in antiquis esset codicibus; deinde illud cogitent, si qui loci paullo difficilius corriguntur, horum ad eos, in quibus hiatus vel productio optimo iure se tuetur, eandem esse comparisonem, ac duorum vel trium ad quingentos, ut minimum dicam. Quam comparationem si quis instituere volet, is eos conferat scriptores, qui omnium frequentissime isto pronomine vti sunt, Homerum dico, Aratum, Q. Smyrnaeum, eum denique, qui Orphica Argonautica scripsit. Sed satis de prosodia pronominis οἷ.

Iam vero usum videamus et huius pronominis, et pluralis σφίν. Apud Homerum quidem οἷ semper sin-

gularis, σφιν semper pluralis numeri est. Idemque pronomen quum datiuī sit casus, interuit tamen indicando genitiuo: τὰ οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων, τὸν δὲ σφιν ἄνακτα. Nec tamen propterea οἷ aut σφιν per se genitiuum denotant, sed pariter ac μοι atque alia datiuī sunt, quos commodi appellant. Illud obseruandum, in hac genitiui significatione in plurali σφιν, non σφίσι, dici. Hunc vsum horum pronominum apud omnes inuenimus omnium temporum poetas, nisi quod σφιν pro οἷ apud Sophoclem est in Oed. Col. 1490. Longe diuersa ratio in Orphei Argonauticis obrinet, tum communi vsu latius extenso, tum nouo addito. Exempla diligenter enumeravi in indice. Nunc quaedam tantummodo promam, vt res clare perspicui queat. Ac redit Orphicus vsus pronominum οἷ et σφιν ad haec fere genera.

I. Primo vtrumque pronomen abundat additum nominibus, et quidem non modo ante nomina, quae ratio proxime accedit ad Homericum pronominis demonstratiui vsum, sed etiam post nomina, quamquam positura verborum fere alia, quam qua vti solet Herodotus, cuius quaedam exempla vide apud Gronovium p. 69. a. b. ed. Wessel. Afferam quosdam locos. V. 269.

ἦν οἱ ὑποτροπὴν Ἄργος θέτο νῆϊ μελαίνῃ.

Si modo οἷ hic non est cum verbo iungendum. Quanta enim huius pronominis ambiguitas multis in Orphei locis sit, infra patebit. Praeuiit Homerus, sed raro, ita vt hoc quoque ad inuestigandam singularum rhapsodiarum antiquitatem aliquid momenti habere videatur. Iliad. XIII. 600.

σφενδόνη, ἣν ἄρα οἷ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

XIV. 423.

ἀλλ' ἔτις ἐ δυνήσατο ποιμένα λαῶν
ἐτάσαι.

Ita dixit, non ἐδυνήσατο. Redeo ad Orpheum. V. 170.

καὶ σφιν ἐν ἡγορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Vl. 582.

Πηλῆϊ δ' ἔδωκεν

θάσσονί οἱ σαδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,

χλαῖναν πορφυρέην.

Et v. 678.

Φινεῖ δέ οἱ ὥπασαν ἄτην.

Idem etiam aliorum pronominum vsus est. Ac fortasse seruare debebam μιν his in locis: v. 734.

ὃν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπωνυμίην καλέεσιν.

vl. 941.

ὥς κέ μιν Ἀγροτέρην μελιζάμενοι πεπίθωμεν.

vl. 1179.

ἧ μιν ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῇ Μήδειαν.

vl. 1199.

αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν Πλατεὺς κυανότριχας ἵππους
ζευζάμενος κέρην ἐβιήσατο.

Ac σφιν fortasse in μιν mutari poterat v. 1258.

Λιτναίῃ τὸν Φλόξ μιν ἐρητύει μεμαῶτα.

Quamquam non minora sunt in his locis pro altera lectione argumenta. Similis vsus in possessiuo σφός est v. 868.

σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρῃς Αἰήταο.

II. Deinde pronomen οἷ etiam pro plurali tertiae personae ponitur, vt v. 687. de Cyaneis rupibus;

ἔ γάρ οἱ ὑπάλυξίς οἱζυροῖο πόνοιο.

Et sequente nomine, vt v. 776.

ἀλλ' ἔ οἱ Μινύησιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι,

vel participio, vt v. 497.

ἕνεκά οἱ πλώεσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
εὐδίας ἀντεβόλησε μυχῆ ἐντροσθε γαλήνη.

III. Neque solum tertiae, sed etiam primae personae est, vt v. 892.

δή τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ'.

Et secundae pluralis, vt. v. 1242.

ἀλλά οἱ αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω.

Quae quidem personarum permutatio vt in hoc pronomine non sit usurpata ab aliis scriptoribus, non abhorret tamen a Graeci sermonis natura, quandoquidem etiam *μετὰ σφίσιν, inter vos*, apud Homerum est. Nihilo minus ista personarum permutatio in indiciis est aetatis recentioris. Nam, vt fieri solet, quae rara apud antiquos sunt, quo facilius oculos mentemque in se conuertunt, eo magis placent recentioribus, ab iisque frequentantur, nunc tamquam lumina quaedam orationis, nunc etiam ob commoditatem. De pronomibus quidem potiora tetigit Wolfius in prolegomenis ad Homerum p. 247. seq.

IV. Porro quibusdam in locis, de quibus propter ambiguitatem non licet satis certam ferre sententiam, dubitari potest, an οἷ pro genitio habendum sit, et quidem alia ratione, atque apud antiquos. Et primum quidem nomine simpliciter addito, sed eo aut tali, cui antiquiores vix adiecturi fuissent pronomen, aut longius remoto: v. c. v. 68.

ἦ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἀλιμυρεῖα βένθη
πρώτῃ ὑπεξεπέρησε.

vs. 178.

ἔνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὄϊσιν
ἐν φθιμένοισιν ἔταξ'.

I. e. οἷ ἀρετμοῖς, οἷ ὄϊσιν. Ita intelligi possunt v. 305. 396. 411. 528. 532. 535. 591. 771. 791. 821. 1017. 1031. 1228. Et significatione pluralis, v. 1279. *χειρῶν δέ οἱ ἦκαν ἀρετμά.* Aliis in locis sequitur genitiuus nominis, ita vt praecedens οἷ eo genitio explicari, ipsumque genitio casu dici videatur. Vt v. 224.

αὐτὰρ οἱ Περίω Φεραιόθεν ἦλυθ' ἀνακτος.

vf. 228.

σὺν δέ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο.

vf. 293.

ἀλλ' ἔ αἱ κάρτισον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἡρακλῆος ἀνακτος ὀδομαί.

Sic etiam v. 652. 683. 764. 773. 1167. 1182. 1314.
1319. Et pro plurali αὐτῶν v. 1166.

ἢ οἱ νῦν ἀνάπυσον αἰδρεῖν βασιλῆων
νώνυμος φορέεσκον.

Quamquam, ut verum fatear, vix in vlllo horum lo-
corum οἷ genitium esse puto. Ita de his quoque
sentio v. 1217.

εἴ τις σφι βροτῶν ἐπ' ἀπειρῶνα γαῖαν
ναιετάει.

V. Sunt etiam loci, in quibus οἷ videri possit ac-
culatiuus esse, ut v. 659.

μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.

vf. 680.

αὐτὰρ οἱ ζαμενῆς Βορέης εὐροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἀρπάζας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας
Βισονίης.

vf. 1316.

μή οἱ ἐλὼν ἀέκυσαν ἐὼν πέμψειε δομόνδε
Φαιήκων βασιλεύς.

Et pro plurali nos vel eos, v. 1360.

ὅς ῥά οἱ ἐκ εἵα λιμένων ἔντοσθεν ἰκέσθαι.

Scio miram quibusdam visum iri accusatiui signifi-
cationem. Sed quare eam praeterire non debuerim, in-
fra apparebit. In Orpheo tamen nescio an hos lo-
cos, quos attuli, aliter interpretari oporteat.

VI. Etenim alius in Orpheo obtinet, 'isque cer-
tissimus vsus pronominis οἷ, qui quum creberrimus sit,

merito videtur his quoque locis adhibendus esse. Coniungit enim Orpheus pronomen istud, et quidem fere cuiusuis personae et numeri significatione ita cum verbis, vt plane abundet. Vt v. 298.

ὥς ῥά οἱ ἤδη.

v. 737.

τὴν οἱ παράμενψε θέεσσα
Ἀργῶ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα.

Et pro prima persona v. 255.

καί οἱ ἀπὸ σηθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα.

1166.

ἢ οἱ νῦν ἀπάπυσον αἰδρεῖην βασιλῆων
νώνυμος φορέεσκον.

Deinde pro tertia pluralis v. 528.

αἶψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
νῆος τευχῆρεις.

839. 841.

ἐδὲ τί οἱ νώνυμοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι.

ἐδὲ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες ἔτε μόθοιο.

1038.

ἀλλά οἱ ἔτι λάθον Δί' ἐπόψιον.

Vide v. 1179. 1279. 1284. 1341. 1380. Tum pro prima persona pluralis v. 892.

δὴ τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμῆδέμεθ'.

941.

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μελιζάμενοι πεπύθοιμεν.

1214.

καί ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν.

1270.

δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν ἐ μάλα τηλῆ
προβλήτῃ σκοπέλον.

Vide v. 764. 832. 939. Eodem modo σφίη, vt tertia persona pluralis, abundat v. 649.

αἱ δὲ σφιν ἐσαθρήσασαί ἰόντα
κῆρον ἔτ' ἠΐθεον κατερύκακον.

1278.

ἔδὲ σφι παραπλώσσεσθαι ἔμελλον
φθογγὴν ἐλομένην.

Nisi hic σφι φθογγήν, vocem *Sirenium*, iungenda sunt.
V. 1301. τήν σφιν ἔναιον Φαίηκας. Et vt secunda plu-
ralis v. 1241.

τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐσέ.

Quin etiam σφιν pro singulari οἷ positum abundare
videtur v. 114. et v. 1217.

Tam varius et multiplex vsus pronominis οἷ facit,
vt multis in locis non vno modo accipi possit. Quod
etsi iam satis colligi potuit ex his exemplis, quae su-
pra posui, iuuabit tamen rem vno alteroue exemplo
clarius illustrare. V. c. v. 725.

ἔνθα καὶ αἰσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας.

Hic οἷ aut iis, i. e. Argonautis, significare, aut cum
ἔσχε coniungi, aut cum καταφθίσθαι construi potest.
Vel v. 791.

δμῶσιν δὲ οἱ ὥκ' ἐπέτελλεν

ἵππες ἐντύνειν.

Vbi vel *suis ministris*, vel *suos equos* significare, vel
cum ἐπέτελλεν vt abundans, vel eodem modo cum
ἐντύνειν pro plurali coniungi potest.

Sed progrediamur iam eo, quo tendit nostra dis-
putatio. Ac neminem fore arbitror, qui sibi persua-
deat, nullo auctore, nullis aliorum exemplis tam sin-
gularem pronominis istius vsum ab Orpheo, quisquis
ille fuerit, aut introduci, aut tantopere frequentari
potuisse. Talia non nisi paullatim in sermonem infe-
runtur, et quosdam quasi gradus habent, quibus a
priori consuetudine vsus deflectit. Quare si nullus ex-
staret scriptor, praeter Orpheum, in quo istius lo-
quendi rationis vestigia reperirentur, potius interisse

illi, quos hic auctores habuit, existimandi essent, quam ipse princeps, qui hoc inuouaret, existisse. Sed, nisi magnopere fallor, bono animo esse licet, quando, quos duces sequutus sit Orpheus, non temere indicat Q. Smyrnaeus, non ille quidem prorsus eadem, sed simili tamen ratione vsus. Etenim si nihil in Orpheo est, quod a Quinti aetate abhorreat; si plurima in eo reperiuntur, quae, ut infra ostendam, huius tantum aetatis propria sunt; si hic ipse pronominum vsus, quo nullum inueniri ceterius in tali causa indicium potest, illa ratione, quae apud Quintum est, tamquam fundamento nititur: quid aliud quam Orpheum, quem demonstrauius antiquiorem Nonno esse, medium aetate inter hunc et Quintum fuisse censebimus? Quintum certe qui nimis prope admouerunt Nonno, orationis nescio qua moti similitudine, non attendisse ad dissimilitudinem, quae inter utrumque poetam est, videntur.

Sed iam de vsu pronominum *οἱ* et *σφιν* apud Quintum dicamus. In qua disputatione ordinem sequemur eum, quem supra in Orphico pronomine instituiamus, ita quidem, ut, si qua apud antiquiores similia exempla occurrunt, ea non praetereamus.

I. Ac primo quidem eodem modo, ut Orpheus, Quintus pronomen *σφισιν* ante nomen posuit. VII. 474.

τῇ γὰρ σφίσιν ἔπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηϊτερον δῆϊοισι μετὰ κλόνον ἐσσυμένοισιν.

Ita scribendum. Et post aliud pronomen II. 261.

τοῖς δὲ σφιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Similiter IV. 445.

τὴν δ' αὖ μιν Ἀγκαίῳ βίη ῥίπτασκε πάροιθεν.

Prior hoc fecit Theognis v. 803. (783)

τόνευ καὶ σάθμης καὶ γνάμονος ἄνδρα θεωρὸν
εὐδύττερον χρεὶ μιν, Κύβηε, Φυλασσέμενα.

Sic enim rectius legitur vulgo, quam *χορή μὲν*, vt ex codd. et Ald. edidit Brunckius. Apollonius Rhodius I. 361.

εἴ κε Θυηλαῖς

ἔῤεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.

IV. 1470.

μέμβλετο γάρ οἱ

ἔῤεν ἀμφ' ἐτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἑκάστα.

III. 741.

τὴν δέ μιν αὐτῆς

αἰδώς τε συγερὸν τε δέος λάβε μανωθεῖσαν.

Quem locum male distinxit Brunckius in appendice.

III. 1304.

τὸν δ' ἀμφὶ ἔῤήϊον αἶθος

βάλλεν ἄτῃ ξεροπή.

De quo loco vide not. ad Orph. Lith. 172. Ἐ μιν coniuncta commemorat Apollonius Dyscolus de syntaxi p. 185, 18. Et ita videtur vexatum illud οἷ αὐτῶ in Pind. Olymp. I. 91. intelligendum esse. Alia non dissimilia vide in Heinrichij obsf. in auctt. vett. p. 6. 7. qui Callimacheum ὧν ὁ μὲν αὐτῶν non rata Nonni imitatione augere potuisset.

II. Pro plurali positum a Quinto esse οἷ non pro certo affirmauerim. Sunt tamen loci, qui huic suspicioni fauere videantur. Vt III. 730.

καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίη καὶ ἀλείφατι πάγχυ δῖηναι
κῆραι Νηρῆος, μέγ' Ἀχιλλέα κυδαίνεσαι
ἔς δὲ βοῶν δημόν θέσαν, αἰθερόα ταρχύσασαι
σὺν μέλιτι λιαρῶ· μήτηρ δὲ οἱ ἀμφιφορέη
ὦπασε, τὸν ἔα πάροιθε Διώνυτος πύρε δῶρεν,
Ἥφαϊς κλυτὸν ἔργον εὐφρονος ὧ ἐνὶ θῆκαν
ἔσε' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος.

Interpretes in hoc loco errant. Aut μήτηρ οἷ iungenda, *mater eius*, aut οἷ de Nereidibus intelligendum,

quae quidem interpretatio ad simplicitatem sermonis atque elegantiam optima foret. VIII. 342.

εἰ μὴ Ἀθήνη

ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην·
ἔτρεμε δὲ χθών διὰ καὶ ἠχήμεντα ῥέεθρα
Ξάνθῃ, τόσσον ἔδεισε· δέος δ' ἀμφέκλασε θυμὸν
Νυμφάων· φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόλης·
δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμός.

Nisi hic οἷ ad Mineruam spectat, quod quidem nescio an ex iis, quae sequuntur, refutari possit. In eodem loco, etsi repetitiones eiusdem rei amat Quintus, pro ἔδεισε coniicias αὔσε scribendum esse. Praeter hos alii loci, in quibus οἷ pluralem notare videatur, sunt III. 672. VII. 363. de quibus infra dicetur.

III. Οἷ primam vel secundam personam indicans non inuenitur in Quinto.

IV. Pro genitiuo autem, quam rationem nescio an vitauerit Orpheus, saepe οἷ est apud Quintum. Et primo quidem cum substantiuo remotiore V. 620.

ἠδὲ οἱ ὠκυτάτοισιν ἀγαλλομένους ποσσὶν ἵππους.

Deinde adiuncto genitiuo participii, quod prior fecerat Oppianus Hal. II. 66.

ἀλλὰ οἱ ἀλκή

ἦκα μαραινομένοιο παρίεται ἄφρονι νείκεα.

Et in secunda persona Lithicorum scriptor v. 169.

ὄφρα τοι εὐχόμενοιο κλύοι θεός.

Si quidem in scriptore, qui alias non vitatur hac formula, lectio sana est. Quintus autem fecit saepissime, ut II. 244.

καὶ οἱ ἄμαρτε

τυτθὸν ἀλευαμένοιο.

III. 84.

ἐκ δὲ οἱ αἶμα

ἔσσυτο τειρομένους.

139.

ἔτι γάρ οἱ ἀμαιομακέτοις ἐνὶ γυίοις
ἔρξεν αἷμα κελαινὸν ἐλδομένῳ μάχεσθαι.

Sic etiam 141. 152. 314. VI. 564. VII. 50. 208. 318.
584. VIII. 298. 316. XIII. 404. XIV. 575. 577. Idque
imitatus est Nonnus I. 74. p. 12, 17.

καὶ οἱ αἰρομένης ἐλελίζετο μυδαλέη χεῖρ.

XI. 375. p. 316, 32.

ἀπὸ βλεφάρων δὲ οἱ αἰεὶ
κάλλος οἷσεύοντος ἐκηβύλος ἔρξεν αἶγλη.

XXIX. 377. p. 762, 24.

καὶ ἐδεΐδτε, μή οἱ ὑπωπὴν
κάλλος ἀμαλδύνειε μελαινομένης Ἀφροδίτης.

Sed V. 156. p. 148, 22. in his:

καὶ οἱ ἐλισσομένης κεφαλῆς πολυδίνει παλμῷ
ψευδαλέεν συριγμα διήρυγεν ἀνδρεῶνος,

Rhodomannus corrigebat ἐλισσομένη, quo non opus
puto, si οὐ κεφαλῆς, suo capite, coniungantur. Quintus
eodem modo etiam σφίν, σφίσι, νῶϊν conscriuit.
V. 492.

καὶ σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἵκανεν.

Scribe αἰθέρα δῖαν. XIV. 170.

καὶ σφιν ἄμ' ἄμφοϊν
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἡλείβετο ἡδὺ γοώντων.

333.

γῆθεε δὲ σφιν

θυμὸς ἐλδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι.

XII. 158.

δίχα δὲ σφίσι θυμὸς

ἔπλετ' ὀρινομένων.

X. 31.

νῶϊν δ' ἔσσεται ἄλγος ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ.

E e e

Porro plane pro genitiuo, ne participio quidem aut nomine addito, Quintus vsurpauit οἱ. III. 216.

ἀλλά οἱ ἐκ ἀμέλησε Θεοῖς ἐναλίγκιος Λῆας.

VII. 12.

Δαίναοι δὲ οἱ ἐκ ἀμέλησαν.

IX. 154.

ἀλλά οἱ ἐκ ἀμέλησε Μελάνθιος.

XII. 118.

οἱ δὲ οἱ εἰσαίοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

XIII. 34.

οἱ ῥα οἱ ἔνδον ἔοντες ἐπέκλυον.

XIX. 242.

εἰ δὲ οἱ ἐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν.

Sic etiam scriptor de viribus herbarum v. 126.

ὅτε οἱ πληρῆσται ἅπαντα.

V. Interdum etiam οἱ apud Quintum accusatiuus est, quod sane vix esset credibile, nisi origo huius significationis indicari posset. Atque haec pariter vt genitiui significatione ab Homeri interpretibus repetenda est. Schol. Ven. ad Iliad. XIX. 384. τὴν οἱ ἀνταρμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκάλωνίτης, καὶ Φησὶ κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. οἱ δὲ βαρυτονῆσιν. ἔστι μὲν ἔν καὶ ἐγκλιτικὴν εἰρέσθαι τὴν οἱ ἀντὶ γενικῆς κειμένην, ὥςπερ ἐπὶ τῷ, (Iliad. XXIII. 387.) οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν. ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονῆσιν ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥςπερ ἐπὶ τῷ, (Odys. XVII. 330.) νεῦσ' ἐπὶ οἱ καλέσας, καί, (Iliad. XX. 418.) προτὶ οἱ ἐλάβ' ἔνταρα. Idem ad XX. 418. περισπασέων τὴν οἱ ἐκ γὰρ πρὸς ἑαυτόν. Sic igitur Quintus III. 57.

ἀλλά οἱ ἔτι

ἔτ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέζεται, ἔτε τις ἄλλος
ἔτω μαργαίνοντα καὶ ἀντίωντα θεῶσιν.

131.

ἔδ' οἱ ὀφθαλμοῖσι καταντίον εἰσοράσθαι
ἔσθενεν.

Nisi hic dativus est, ut in hoc; ἐξέδρακον ἀλλήλοισιν IV. 300. Accusativus fortasse etiam intelligendus est in VII. 363.

τρομέσσι δέ οἱ θεοὶ αὐτοῖ.

VI. Denique apud Orpheum vidimus οἷ et σφίν verbis coniuncta abundare, Cuius loquutionis antiquissimum exemplum fortasse proferat aliquis ex verbis Empedoclis, quos servavit Simplicius lib. I. in Aristot. Phys. p. 34. a. extr.

ἄρτια μὲν γὰρ αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἡλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ ἔρανός, ἡδὲ θάλασσα,
ὅσσα φιν ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Sed hic locus non immunis a vitio est. Nam quum sensus esse debeat, paria esse, quae ab elementis orta sint mortalia, apertum est, aut copulam deesse, aut, quod probabilius videtur, aliam obtinere corruptelam. Tolleret has difficultates, qui scriberet, τῶν θ' ὅσ' ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν. Sed leniori mutatione videtur locus sanari posse;

ἄρτια μὲν γὰρ τ' αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἡλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ ἔρανός, ἡδὲ θάλασσα,
ὅστας ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Paria, inquit, elementa sunt, quoties dispersa in rebus mortalibus inveniuntur. Herodoti locum, I. 196. in quo οἷ abundabat, praeclare sanavit Wyttenbachius in Ecl. hist. p. 354. Eodem iure etiam Nicandro eripietur abundans φιν. Hic in Alex. v. 124. ita scribit:

αὐτοὶ δ' ἀσχαλώσιν, ἄλη δέ φιν ἦθεα φωτός
ἄψυχος πεδάει· ὃ δ' ἀελπέα δάμναται ἄταις.

Scholias: τὸ σφί παρέλκει. περιφραστικῶς δὲ ἦθεα φωτός, ἀντὶ τῆ τὸν φωτα, ὃ ἐστὶ τὸν ἄνδρα. Immo ἦθεα φωτός simpliciter significat ἦθεα, qualia vir habere solet, i. e. sanam mentem; quae loquutio deriuata videtur ex illo Homeri, quamquam dillimillimo, μήδεα

E e e 2

Φωτός, vnde Nicander alibi μέζα Φωτός; Φιν autem pertinet ad eosdem, quos antea ἀσχηλῶν dixerat. Neque obstat pronomen ὅ, quod fraudem fecit Icholiastae. Nihil enim vltatius apud Nicandrum, quam haec singularis numeri et pluralis confusio. Non maior videtur auctoritas esse alius loci, qui est in Ther, 725.

ἀξέριον δέ Φιν ἄλλο πιφάύσκεο.

Vbi Φιν, si lectio sana est, non modo singularem numerum, sed secundam quoque personam indicat. Quod equidem quum vix ferendum putem, vitium esse in hoc loco suspicor. Ac nisi forte in his ipsis vocabulis δέ Φιν aliquid turbatum est, quorum loco apte diceretur δέ τοι, vel γὰρ μέν, quibus saepe vtitur Nicander: πιφάύσκεο, vt aliorum locorum, veluti v. 637. recordatione natum, in πιφάύσκω mutandum duxerim. Ita Φιν, negligentia quadam dictum, intelligitur de iis, qui phalangiorum morfu laesi fuerint. De his enim modo dixerat. Similiter loquitur v. 837.

οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα δειύσομαι ἄρκια νέσων.

Quod male interpretatum esse Icholiasten ἐφ' οἷς, et res ipsa docet, et ex his v. 495. patet:

τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθυσήρια νέσων
φύλλα τε, ῥιζοτόμην τε δειύσομαι ἀνδράσιν ὤρην.

Illud Φιν, vt hoc obiter addam, vereor ne v. 789. reddendum sit Nicandro, vbi nunc corrupto metro est, βορεὰ δ' ἀσκήκασι χηλαί, correpta tertia perfecti, quod quibusdam grammaticis placuit: v. canon. prosod. post librum nostrum de em. rat. Gr. gram. p. 444. Ibi igitur videtur Nicander scripsisse, βορεὰ δέ Φω ἀσκήκασιν. Nam χηλαί speciem habet interpretationis. Eodem vitio liberandum Rufini epigr. 20.

ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον Φαρέττην.

Ibi est quod impediatur, ne quis κέραι' emendare velit. Sed delendum ὡς. Participium pro infinitivo positum.

Progredior ad Quintum, quando in aliis scriptoribus frustra est abundans οἷ vel σφιν quaerentis opera. Ac ne de Quinto quidem quidquam affirmaverim, apud quem σφιν nusquam abundat, οἷ autem etiam alias explicationes admittere videtur. Sic IX. 149.

ἐνθ' ἄρα Διήφοβος κρατερὸν κτάνεν ἡνιοχῆα
* * Ἰππασίδην· ὃ δ' ἀφ' ἄρματος αἰψηροῖο
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος δὲ οἱ ἔσχεν ἄνακτα.

Homerus ἄνακτά οἱ de rectore equi diceret; Quintus socium intelligit illius, qui occisus est, ut ex his patet XI. 447.

καὶ τότε οἱ θεράπων πολὺ φέρτατος ἐν δαΐ Λοκρῶν,
Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος, ἐὼ πῖσυνος βασιλῆϊ.

Alio in loco, quem supra iam attuli, VII. 363.

τρομέεσι δὲ οἱ θεοὶ αὐτοῖ,

οἷ potest accusativus esse. Non multo magis favere videntur alii loci. III. 670.

καὶ τότε δὴ μεγάλοιο νέκυν Πηληϊάδαο
Ἀργεῖοι πυρὶ δῶκαν, ἀάσπετα νηήσαντες
δῶρα, τὰ οἱ φορέοντες ἀπ' ἔρως Ἰδαίῳ
πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν.

Hic certe non minus οἷ ad Achillem, quam ad eos, qui ligna congerebant, referri potest. VI. 143.

τῷ δ' ἄρα κύδιμον υἷα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
ἦγεν ἐὼν ποτὶ δῶμα δι' εὐρυχόροιο πόληος,
σῆμα παρ' Ἀσπαρακκοῖο καὶ Ἑκτορος αἰπὰ μέλα-
θρα,

νήον τε ζάθεον Τριτανίδος, ἐνθα οἱ ἄγχι
δῶματ' ἔσαν καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκειοιο.

Ut haec nunc leguntur, Iouis Hercei aedes et ara intelligi debent, ita ut οἷ abundet. Sed probabilius est,

domum Paridis intelligi, et de Paride dici οἷ: quare scribendum videtur βωυὸν ἀκήρατον, ad quae verba repetendum sit παρά. Comparari potest XIII. 435. seqq. Porro VII. 544.

ὥς δ' ὅτε παιπαλίεσσαν ὁδὸν κάτα ποσσὶν ἴοντες
ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' ἔρεος αἰσσοντα
χείμαρρον, καναχῇ δὲ περιβορέει πέρι πέτρῃ,
εἰδὲ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥέον ἡχήμεντα
δύμενα ἐγκονέοντες.

Ita scribendus hic locus. Sed οἷ pertinet ad ῥέον, et spectat ad χείμαρρον. X. 42.

εἰ δὲ οἱ ἄρ κακείνω ἀπεχθόμενοι θανέωμεν.

Nisi scripsit, εἰ δὲ καὶ ἄρ κακείνω, certe οἷ ad Iouem referri videtur, addito alio pronomine, κακείνω. Similem locum addam Tryphiodori v. 198.

αὐτὸς δ' ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἔζετο· τῷ δὲ οἱ
ἄμφω

Ἀτρεΐδαι ἐκέλευσαν ὑποδρηστῆρας Ἀχαιοὺς
χῦσαι λαΐνον ἔρκος εὐγνάμπτοισι μακέλλαις.

Hic οἷ, nisi abundat, cum ἔρκος coniungendum et ad equum Troianum referendum est.

Ipse mihi, ne non sat firmis praefidiis muniti videatur mea disputatio, hos locos eripui. Sed non est tamen dissimulandum, accidere Quinto potuisse, quod in Orpheo factum videmus, ut οἷ, vbi superfluum esset, correctorum sedulitate expelleretur. Ea suspicio duplici nititur fundamento. Primum enim aliquot in locis, vbi communis significatio obtinet, permutatum inuenitur cum aliis, et quidem iisdem vocibus, quae in Orpheo eius locum occuparunt, ut cum γέ, V. 585. cum ἔ, III. 183. cum τί, XIV. 494. cum μὲν, I. 339. VI. 250. 411. X. 102. vbi semel introducto μὲν etiam in sequente versu pro dativis scripti sunt accusativi, Similiter III. 350. vbi vulgo,

οἱ δὲ οἱ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σφεναῤῃσι χέρεσσιν
πολλὰς ἐκπνέοντας,

cod. Caef. A. habet οἱ δ' ὡς εἰσάθρησαν. VII. 246. vbi
vulgo,

τῷ δ' Ἄτρεπος ἦν τέτο Μοῖρα,

ἢ ὑπέκλασε νόσον,

ἢ οἱ ὑπέκλασε est in codd. Ven. Neap. Vatt. A. B. Γ.
ed. Ald. VII. 358.

οἷος Ἄρης ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα
χωόμενος δῆϊοισι μέμνηε μέγα θυμός.

Hic cod. Matr. A. habet μέμνηε λίαν. Vat. Γ. recte
μέμνηε δὲ οἱ μέγα θυμός. Alibi prorsus abest οἷ, vt
V. 551.

ἐπεὶ πατρός ἐκ ἔτ' ἐόντος

νηπίαχοι κομέοντα ὑπ' ἀνδράσι μάλα πολλὰν
χειροτέροις.

Scribendum οἷ μάλα πολλὸν χειροτέροις. Quo magis
dubitari potest, an non sit delendum cum codd. Caef.
A. Vatt. A. B. in his IX. 464.

ἔνομα πατρός ἐοῖο. Θῶς δὲ οἱ ἰάχῃσαν Ἀχαιοὶ

πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιῷ υἱά.

Certe Quintus Θῶς δὲ οἱ ἰάχε λαός, vel Θῶς δ' ἐπὶ οἷ
ἰάχῃσαν, omisso nomine proprio, vel alia etiam ra-
tione scribere potuit. Nec IV. 25.

αἰεὶ δὲ οἱ Φρεσὶν ᾗσιν ἐμαίνεται λόγιον ἔγχεος,

οἷ, sed δέ, vt recte vidit Rhodomannus, expungi
debet.

Deinde vero quibusdam in locis aut lacuna, aut
particula non satis apta facit, vt οἷ abundans expul-
sum esse suspicari liceat. Sic I. 32.

ἐδὲ ΝΥ ἔτι θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

In quo loco supra dixi τιν' emendandum videri, do-
nec de οἷ certius constet. VI. 644.

καὶ νύ κεν * τότε Τρῶες ἐνέπρησαν πύρρ' νῆας.

VII. 393.

νῆος δ' ἔθεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένη
 τυτθὸν ἐπιφάυσσα πολυρροίοιο θαλάσσης
 πορφύρεον δ' ἐκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε
 αἶψα δὲ * μέγα κῦμα διήνυσσε ποντοπέραν

VIII. 258.

ἔδὲ οἱ ἴσον Ἀρηϊ πέλει σθένος, ὅς. MIN
 ἡμῖν ἐλδομένοισι.

IX. 205.

ἔδὲ μὲν ἐσθλοῖς
 Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκαν
 χαζομένους· πολέες δὲ ΓΕ ἐκ ἀλέγοντες ἀνέκ
 ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχαιοῖς

443.

οἱ δ' ΑΡ' ΕΣ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφαικνύοντο

516.

ὦ φίλος, ὅ τοι ἐγὼν ἔτι χῶομαι, ἔδὲ μὲν αὐτῶν
 Ἀργείων, εἴ τις * ἔτ' ἤλιτεν εἴκεκ' ἐμεῖο.

Quamquam hic non contemnendam lectionem praebent codd. Ven. Neap. Caes. A. Vatt. A. B. Γ. τῶν

τῆς. X. 224.

δὴ τότε ΔΗ Ποιάντος ἀμύμονος ὄμβριμος υἱὸς
 ἐμμεμαώς, θοὰ τέσσα τιταίνων οἱ μέγ' αὐτεῖ.

XI. 62.

ἄμφω ἐπισάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
 αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστρω, βαλεῖν ΔΕ ΤΕ εἰς ἄλλα διατρίβουσα.

Quem locum supra tractavi sic, ut ei euitarem. XII. 553.

ἢ νῶϊν· νῦν γὰρ * οἶσμαι ἐσσυμένως περ
 ἀργαλέα πολέμοιο τέκμωρ εὐδῆλον ἔσσεσθαι.
 Male hic legitur πολέμῳ. XII. 565.

ἀκηδέες ἐντύνοντο

πόντον, καὶ εἴτα λυγρήν. μάλα γάρ ΡΑ ἐπήϊεν ὑσατὴ νύξ.
 reponit Rhodomannus. XII. 576.

μάλα γάρ * δέχνυτο πῆμα.

Caef. A. σφίσι addit. XIII. 233.

ὅππότε ἄποινα περὶ κταμένειο φέρεσκον
 ἔκτορος, ὃν * ἔπεφνε πατὴρ τρέος.

Caef. A. addit ῥά, quod parum prodest. XIII.

ἔτι γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος αἰέζεται ἀνθρώποισιν
 ἀλλ' ἄρα * καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.

veterrimi codd. ἀλλ' ἄρα πὺ καί. Dausqueius καί.
 I. 251.

οἱ δ' ΕΠΙ Ἀσυάνακτα βάλλον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
 πύργῳ ἀφ' ὑψηλοῖο.

Nolo, vt in re incerta, plures locos congerere.
 spero apertum esse, si hi loci, quos attuli, cum
 Orphicis, in quibus οἷ oblitteratum fuit, compa-
 ur, non leuem esse similis corruptelae in Quinto
 tionem, praeferim quum etiam pronomen pos-
 um abundet in his XIV. 12.

ταὺς μὲν ἔτ' ἀδμήτας καὶ νηΐδας οἶο γάμοιο.

XI. 24.

ἐππόθ' εἶο

δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτησιν ἀνίης

Θεσπεσίε τοκετοῖο.

quo loco supra dictum. Laetabor, si suspicio-
 nem meam confirmatam videro Tychsenii opera,
 quem in eo nunc esse accepimus, vt promissam olim
 Quinti editionem in publicum emittat. Quod ille
 gratissimum faciet doctis hominibus. Mittam igitur
 haec, quae nunc quidem non nisi coniectura nitun-
 tur: illa, quae certa sunt, vrgebo. Haec quo red-
 eant, non est obscurum. Etenim Orpheus pronon-

VII. 393.

νήυς δ' ἔθεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένεσ ἀνέμοιο,
 τυτθὸν ἐπιψάύεσσα πολυζήοιο θαλάσσης·
 πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα·
 αἶψα δὲ * μέγα κῦμα διήνυσε ποντοπορεύσα.

VIII. 258.

εἰδὲ οἱ ἴσον Ἀρηϊ πέλει σθένοσ, ἄσ. ΜΙΝ ἀρήγει
 ἡμῖν ἐλδομένοισι.

IX. 205.

εἰδὲ μὲν ἐσθλοῖς
 Τρώων ἡγεμόνεσσι θεὸσ πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
 χαζομένεσ· πολέεσ δὲ ΓΕ ἐκ ἀλέγοντεσ ἀνάκτωι
 ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένοσ τρομέοντεσ Ἀχαιῶν.

443.

οἱ δ' ΑΡ' ΕΣ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο.

516.

ὦ φίλοσ, ἔ τοι ἐγὼν ἔτι χῶομαι, εἰδὲ μὲν ἄλλω
 Ἀργείων, εἴ τίς * ἔτ' ἥλιτεν εἴκεκ' ἐμεῖο.

Quamquam hic non contemnendam lectionem prae-
 bent codd. Ven. Neap. Caef. A. Vatt. A. B. Γ. τῶν εἰ
 τίς. X. 224.

δὴ τότε ΔΗ Ποιάντοσ ἀμύμονοσ ὄμβριμοσ υἱόσ
 ἐμμεμαώσ, θοὰ τίξα τιταίνων οἱ μέγ' αὐτεῖ.

XI. 62.

ἄμφω ἐπισάμενοι δόλον ἰχθυοῖσι μητίσασθαι
 αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστρω, βαλεῖν ΔΕ ΤΕ Εἰσ ἄλλα δῖαν
 δίκτυα.

Quem locum supra tractavi sic, ut ei euitarem. XII.
 553.

ἦ νῶϊν· νῦν γὰρ * οἶσμαι ἰσσυμένωσ περ
 ἀργαλέω πολέμοιο τέκνωρ εὐδηλον ἔσεσθαι.

Male hic legitur πολέμω. XII. 565.

ἀκηδέες ἐντύνοντο

δαῖτα λυγρήν. μάλα γάρ ΡΑ ἐπήϊεν ὑσατὴν νύξ.

Hic σφίν reponit Rhodomannus. XII. 576.

μάλα γάρ * δέχνυτο πῆμα.

Cod. Caef. A. σφίσι addit. XIII. 233.

ὅππότε ἄποινα περὶ κταμένειο φέρεσκον

Ἐκτορος, ὃν * ἔπεφνε πατὴρ τῆος.

Cod. Caef. A. addit ῥά, quod parum prodest. XIII. 248.

ὃ γάρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεταί ἀνθρώποισιν

ἀλλ' ἄρα * καὶ ὄνειδος ἐπέσσεται ἀπροτίοπτον.

Tres veterrimi codd. ἀλλ' ἄρα πὰ καί. Dausqueius καί, οἷ. XIII. 251.

οἱ δ' ΕΠΙ Ἀσυάνακτα βάλλον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
πύργῳ ἀφ' ὑψηλοῖο.

Nolo, vt in re incerta, plures locos congerere. Illud spero apertum esse, si hi loci, quos attuli, cum tot Orphicis, in quibus οἷ oblitteratum fuit, comparerentur, non leuem esse similis corruptelae in Quinto suspicionem, praesertim quum etiam pronomen possessiuum abundet in his XIV. 12.

ταῖς μὲν ἔτ' ἀδμήτας καὶ νηΐδας οἶο γάμοιο.

et XI. 24.

ἐππρόθ' εἰοῖο

δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίης

θεσπεσίῃς τοκετοῖο.

De quo loco supra dictum. Laetabor, si suspicionem meam confirmatam videro Tychsenii opera, quem in eo nunc esse accepimus, vt promissam olim Quinti editionem in publicum emittat. Quod ille gratissimum faciet doctis hominibus. Mittam igitur haec, quae nunc quidem non nisi coniectura nituntur: illa, quae certa sunt, vrgebo. Haec quo redeant, non est obscurum. Etenim Orpheus pronon-

men istud maxime verbis, ita vt abundet, solet adiungere: Quintus pro genituo et accusatiuo ponit. Vtriusque commune est hoc, quod istud pronomen suo quisque modo tantopere frequentant, vt paene fulciendis versibus inseruire videatur. Quod si quaerimus, vter hac ratione prior vsus sit, Quintum dicamus necesse est. Hic enim declinavit tantummodo ab antiquiorum consuetudine, non nouum vsum introduxit. Et declinavit quidem paullatim et gradibus quibusdam. Nam quum apud antiquos οἷ saepe ita collocaretur, vt, quamquam datiuus esset, genitiui loco poni videretur, primo genitiuum participii ei adiunxit; deinde etiam sine eiusmodi genituo ita vsurpauit, vt prorsus instar genitiui esset; denique, quum semel exuta datiuui natura pro alio casu poneretur, eo progressus est, vt etiam accusatiui locum tenere posse crederet. Non ita, qui vsus apud Orpheum est, ab antiquis potest deduci. Atqui si hic aetate posterior fuit Quinto, origo Orphici vsus, quae aliter prorsus obscura esset, plana est atque aperta. Etenim si semel instar fulcri versuum frequentabatur οἷ; si saepe ambiguum erat, vtrum singularis an pluralis esset; si plurimis in locis dignosci vix poterat, vtrum pro genituo vel accusatiuo poneretur, an cum verbo coniunctum abundaret: quid mirum, si Orpheus lectores suos, iam satis simili licentiae aduertos, non offensum iri abundante isto pronomine censuit? Ac profecto, qui locos vtriusque scriptoris, quos supra protulimus, comparare volet, non poterit non fateri, multos eorum tam inter se similes esse, vt nihil plane interesse videatur, vtrum aliquis οἷ Quinti more, an Orphei intelligat. Exempli causa in hoc:

ἐδὲ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥέον ἤχηεντα
βήμενα ἐγκονέοντες,

Vel in illo:

εἰ δὲ οἱ εἰσάγοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

Cui quid potest esse similis, quam Orphicum illud v. 695.

τῷ δὲ οἱ εἰσαίοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ.

Caeterum illud non est praetereundum, quemadmodum οἷ apud Orpheum abundat, ita in orientalium populorum linguis pronomem suffixum abundare: vt Genes. II. 19. Exod. XVIII. 27. Deut. XXIII. 3. Iud. VII. 8. Iob. XII. 11. Prou. XIII. 13. Ies. XXXI. 8. Dan. XI. 8. Hof. VIII. 9. Et apud interpretem Syrum Marc. I. 14. Luc. II. 29. II. Cor. V. 10. Horum locorum omnium indicium debeo Io. Aug. Henr. Tittmanno. Viderint ergo, qui orientalium linguarum cognitionem cum Graecis litteris coniungunt, an peregrinam originem habeat abundans illud οἷ. Vtcumque res est, nihil, vt spero, detrahatur iis, quae supra disputata sunt. Quum enim, quantum equidem existimare possum, nihil in Orphei Argonauticis reperiatur, quod aut ingenium, quale esse hominum sub oriente solet, aut dictionem similem illorum sermoni prodat, manebit illud, quod supra efficere operam dedi, vt nisi origo, certe vsus istius loquendi rationis e Graecis scriptoribus confirmari debeat.

Hactenus de his pronomibus. Nunc omnino orationem Orphei considerabimus. Quae, siue temporum modorumque consequutio, siue formulae quaedam, siue flexiones nonnullae, siue denique singulorum vsus vocabulorum spectetur, egregie nostram, de Orphei aetate sententiam confirmat. Haec igitur sic persequar, vt, quae potissima sunt, secundum verbum suum ordinem tangam, simulque locos quosdam non recte constitutos retractem.

V. 6. Πηκτις frequentatum Nonno vocabulum, vt I. 389. 431. 434. 444. II. 19.

13. Λοχεύειν vsitatum recentioribus verbum, vt Manethoni IV. 154. vbi λοχευόμενοισι βροτοῖσι scribendum, et 417. Vlrupant et de muliere, vt iam scri-

ptor hymni Hom. in Merc. 230. Orpheus v. 130. Nonnus XXX. 270. XLI. 168. 412. XLIV. 171. 312. 316. XLVI. 319. XLVIII. 834. 844. 846. 897. et de viro, vt Orpheus v. 13. 137. 160. Nonnus VII. 79. XXIII. 317. XXVII. 289. XXXI. 85. XLVIII. 227. et metaphorice, vt Orpheus v. 255. Nonnus VII. 84. XXVI. 274. XXVII. 50. XXXI. 22. 23. XXXVIII. 246. 280. XLVII. 86. Coluthus 176.

57. Coniunctiuus post praeterita frequenter occurrit apud huius aetatis poetas. Lithicorum scriptor v. 3. 645. 646. Quintus II. 172. seqq. III. 306. IV. 208. 375. 484. V. 254. 273—277. 280. VI. 33—35. 320. VII. 153—155. 234. 236. 244. seq. 249—251. 404. 494. seq. 539. IX. 25. X. 99. seq. XI. 186. seq. 321. 535. seq. XII. 370—373. 417. seq. 518. seq. 562. seq. XIII. 24. seq. 30. seq. XIII. 545. XIV. 151. seq. 484—486. Nonnus XVI. 376. Ioannes Gazaëus 495. Orpheus v. 6. 57. 73. 74. 106. 252. 292. 410. 893. 946. 1179. 1180. 1579. Contra optatium post praesens Lithicorum scriptor posuit v. 169. 175. 371. et Quintus II. 314. XI. 494. Nonnus I. 383. et alibi saepissime. Ioannes Gazaëus 9. Itaque non debebat in Procli hymno Musarum v. 24. *γνοίην* in *γνώω* mutari.

58. Fortasse *ὑπερόπτευεν* mutandum est in *ἡγαμόνευεν*. *Τρίβον δόλκ* dixit viam dolosam. Ac *τρίβος* quoque, quo vocabulo mox etiam v. 69. vitur, non est antiquorum epicorum. Habent Hom. hymn. Merc. 447. Theocr. XXV. 156. Maximus 603.

74. *Idē* multum ab recentioribus vsurpatum. Quintus I. 107. 375. II. 342. 498. III. 608. IV. 154. 502. IX. 31. XIV. 289. 527. Manetho II. 31. 33. 123. 151. 178. 231. 316. III. 73. 151. 179. 210. IV. 82. 96. 119. 127. 174. 211. 229. 232. 323. 439. VI. 14. 278. 361. 461. 695. Orphei locos index indicabit. Apud Homerum et reliquos antiquos plerumque hiatus facit, ita vt non dubitandum videatur, quin digamma in hac vo-

ce fuerit. In contrariam enim partem quae notavi, non videntur sincera esse. Iliad. VI. 4.

μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥσάων.

Ibi aliae olim erant lectiones, μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρα καὶ τόμα λίμνης vel καὶ Σιμόεντος. Odyss. XXII. 341.

μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνε ἀργυρσῆλα.

Hesiod. Theog. 887.

πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,

vbi fortasse καί, quod in antiquis libris est, e veteri quadam lectione mansit. Aliis in locis antiqua lectio vnus litterae detractio reduci poterit, vt Iliad. XXIV. 166.

δυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νοὶ ὠδύροντο.

et, vbi ν εὐκαλυπτόν praecedit, Iliad. XIII. 432. XIV. 165. XXIV. 643. Odyss. IX. 186. XI. 430. 625. In Scuto Herculis caesura carens versus 199. ita corrigi debet:

ἔγχος ἔχασ' ἐν χερσὶ ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν.

84. Non est antiqua forma ἀκοή.

96. Ἐπασσομένοισι defendi posset ex Nonno XLI. 179. vbi est αἰὼν μάντις ἐπασσομένων, si sana est lectio. Sed praestat ἐπ' ἐσσομένοισι et hic et infra v. 500. 630.

121. Σείριος sol. Nicand. Ther. 779. et, si bene memini, etiam alio loco. Alios attulerunt interpretes ad Hesychium.

154. Ἐν δὲ saepissime Orpheus. Vide indicem. Quintus XII. 194. In eodem reponendum hoc VIII. 99.

179. Nihil proficeret, qui ad vulgatam tuendam afferret non prorsus dissimilem locum Quinti VII. 674.

ἔνεκ' ἄρ' αὐτὰς

θαρσαλέως κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἐτοίμως.

Equidem si aliquem habeo in hoc genere sensum, nihil dubito hunc versum suppositum pronunciare. Alia

interpolationum in Quinto exempla codices a Schowio collati praebent.

216. 219. Nonnus *εάχυν* Ἰνδῶν dicit XVIII. 267. XXV. 71. 348. *ἀνδρῶν* XLl. 66. Ἑλλάδος is, cuius sunt versus in Anal. Brunck. T. III. p. 147. XXI. 25.

222. *Ταρσός* frequens apud recentiores vocabulum. De alis noster etiam v. 441. Vide ad Hesych. *ταρσίαι*. In Moschi Europa II. 58. scribendum puto:

τοῖο δὲ φοιτήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθῆϊ χροίῃ,
 ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥσεί τέ τις ὠκύαλος νῆυσ'
 ὧς χρυσεὲς ταλάροιο περίσκεπε χεῖλεα ταρσῆς.

250. Παχυνώθη, acceptum ab Hesiodo *Ἔργ.* 560. τό τ' ἐπαχνωσεν φίλον ἦτορ, frequentarunt recentiores: Quintus V. 322. VII. 721. et noster aliquoties.

251. Ναῦσεν ἵνα. Similiter ὄφρα post verba iubendi, vt supra v. 99. infra v. 409. 946. Quintus XIV. 238. Nonnus XXXIII. 57. XXXVII. 753. p. 962, 29. Fortasse etiam XXXV. 150. p. 872, 33. dedit:

ἐκέτι βασσαρίδεσσι κορύσσομαι· εἴ με κελεύεις,
 ὄφρα φίλοις ναετῆρσι μαχέσσομαι, Ἰνδὸν ὀλέσσω.
 Similis loquutio est XXXIV. 84. ἤθελεν ὄφρα λάμψαι,
 cuius fundus est in Homericō, ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς
 ἔχγῃ γέρας.

261. Ἰκρία γομφώσαντες Nonnus XL. 447.

280. Ἠπλώσαντο. Hoc quoque verbum illi aetati in deliciis fuit. Noster v. 362. 627. 928. Nonnus XXIV. 336. XLVIII. 260. 345. Ioannes Gazaeus 63.

327. Στέφανος περίκυκλος Ἀριάδνης non modo in XLVIII. Nonni v. 971. p. 1306, 6. sed etiam XXV. 145. p. 650, 10. legitur.

337. Τηθὺς pro mari apud Quintum II. 116. V. 14. 398. XI. 418.

343. Servandum erat ἀχλύα, quae forma saepius occurrit apud Quintum: ὀχλύα II. 87. νηδύα IV. 259. XII. 136. XIII. 138. ἐφρύα IV. 361. ἰξύα XI. 201.

345. Τὸ post secundum vel tertium vocabulum non est antiqui vsus. In Hesiodi Theog. 682. pro ποδῶν αἰπειᾶ τ' ἰωὴ legendum ποδῶν τ' αἰπειᾶ ἰωὴ. Ibidem 692. in his ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόνωντες prorsus omittenda copula. Apud Theocritum IV. 54.

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

E cod. Med. notatum τε νιν, ἴδε. Scribendum videtur:

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω νιν, ἴδ'· ἄδε καὶ αὐτά.

Quintus quoque vitare hanc posituram solet, in quo XI. 432. vbi legitur,

μάρνασθ' ἀμφὶ πόλῃος, ἑὼν τεκέων τε, καὶ αὐτῶν,

scribendum est πόλῃος ἑῷς, τεκέων τε. Collocant τε post secundum verbum Cynegeticorum scriptor I. 141. 204. II. 416. III. 97. 163. 214. 267. 370. 411. IV. 411. Lithicorum scriptor v. 663. Manetho II. 99. 259. 274. scriptor de viribus herbarum 24. Orpheus v. 518. 716. 774.

358. Non debbam mutare ἑῷς. Eodem modo Quintus, οἱ ἄνακτι, ἑὼ βασιλῆϊ, οἷο γάμοιο, quorum supra mentio facta est.

360. Nonnus Dionys. IX. 170. XXXIV. 246. XXXIX. 366. XLI. 112. et in paraphr. Ioann. c. XXI. 7. χεῖρας ἐρετμῶσαι, et Dion. XLI. 114. σέρνον ἐρετμῶσαι habet; γαλήνην Ioannes Gazaeus 427.

374. Nonnus III. 46. ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς. XXVI. 180. XLIII. 200. θαλάσσια νῶτα χαράσων. XL. 466. χαρόξατε νῶτα θαλάσσης. XLI. 114. χαρασσομένην ἄλα ταρσῶ. Orpheus 706.

383. Loquutionis Orphei aetate vsitatissimae, διπασπολίη μέλαινα, exempla vide in notis ad h. v.

384. Λύρην ἀράσσει Christodorus 46. ἐπτατόνῃ κιθάρης ἐπινίκιον ὕμνον ἀράσων Nonnus I. 488. ἐπτατόνῃ κιθάρῃ Φιλοτῆσιον ὕμνον ἀράσων idem V. 102. πηκτίδι - νυμφοκόμῃ θαλαμηγέλον ὕμνον ἀράσων idem XXVI. 206. Orpheus v. 400.

385. Formam Ἑρμᾶων primus habet Hesiodus apud Strabonem I. p. 72. Inde frequentarunt recentiores: Bio III. 8. inscriptio Marcelli 24. Maximus 263. 425. 541. 610. Manetho II. 291. III. 316. IV. 181. 206. 327. 359. IV. 425. V. 159. Nonnus V. 74. VIII. vlt. X. 302. XIII. 33. XVIII. 316. XXV. 56. XLVIII. 410. Coluthus 68. 76. 113. 120. Ioannes Gazaeus 197.

393. Vocabulum ἕξις apud nullum epicum puto occurrere. Ἡθός de indole dixit singulari numero Hesiodus Ἑργ. 67. 78. Manetho IV. 536. Nonnus XLII. 150. XLV. 317. XLVIII. 230. 918. Plurali vsi sunt Maximus 94. 140. Nonnus XX. 150. XXVI. 67. XLII. 275. Coluthus 268.

439. Τροκλάζειν occurrit etiam apud Nonnum XLIII. 47. XLVII. 627. apud Longum p. 82, 20. ed. Schaefer. Quare dubitari potest, an veram lectionem in Orpheo assequutus sit Ruhnkenius.

440. Κυκλῆσθαι a Callimacho h. Del. 250. acceptum frequentarunt noster; vide v. 749. 900. et Nonnus XIII. 138. XIV. 388. XVII. 330. XVIII. 118. XXII. 162. 180. 254. 358. XXVIII. 153. 172. 328. XXXIII. 63. XXXIV. 10. XXXVIII. 150. XLVI. 180. XLVII. 459. XLVIII. 914. 959. Et palliue XXII. 263. XXXVIII. 312. Ioannes Gazaeus 269.

459. Χεῖρας ἐφαπλώσας Nonnus dixit XII. 276. XL. 321. XLVIII. 170. Ioannes Gazaeus 46. Eodem verbo noster vtitur infra v. 1314. Nonnus II. 239. III. 400. XV. 9. XXI. 385. XL. 527. Ioannes Gazaeus 256. 433. 596. 608 Longi Pastor. p. 18. ed. Schaefer. vbi Schaeferus verbum ἐφαπλῆν e Polluce attulit T. I. p. 569.

467. Κάμπτετο δ' ἄκρη Quintus XIV. 413.

471. Ὀφέλλσιμος, quod ipsum est recentiorum temporum, ex Oppiano (Halieut. III. 429.) affert Eustathius ad Odyss. p. 1472, 33. memorans simul aliam formam ὀφέλλιμος, quae nunc quidem legitur apud Maximum v. 135.

483. Θελεῖφρων de vino Nonnus XIII. 270. et, quod ad nostri locum apte comparari potest, παρργο-

ρέσσα θελξίφρονι μύθῳ XIX. 87. Ὕμνος quoque generatim pro carmine non est antiquorum. Non obstant Hesiodi versus Ἔργ. 657. 662. qui locus ut interpolationis suspitione liberetur, certe in priorē versu vocabulum hoc proprie intelligi potest, in altero videndum est, ne legi debeat οἶμον.

496. Καλὸς prima breui erunt fortasse, qui si non antiquis, certe recentioribus epicis concedendum putent. At neutri sic usurparunt; certe ante Nonnum. Quae in contrariam partem afferri possunt, et pauca sunt, neque vitio carentia. In Hesiodi Theog. 585.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο.

Scribe, αὐτὰρ ἐπεί τεῦξεν. In Ἔργοις v. 63.

παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον.

Sic quidem etiam cod. Viteberg. cum glossa παρθένος. Sed non modo primae syllabae in καλόν, verum etiam vltimae correptio ante εἶδος versum interpolatione vitiatum esse arguit. Scriptor de viribus herbarum v. 21.

θρέμματα γῆν νῆας τε καλὸν φυτὸν ἐς φορῆσαι,

quae etiam displiciturā essent sine correptione huius nominis, quae fortasse, ut in didactico poeta, eoque recentiore, ferri potest, quamquam producta syllaba est v. 43. Scribendum puto:

θρέμματα γῆν νῆας τε φυτὸν τόδε καλὰ φορῆσαι.

In illo quidem scriptore, qui libros I. et V. Apotelesmaticorum scripsit, καλὸς prima correpta V. 46. 105. et καλόεργος I. 156. 354. non aegrius feremus, quam apud Gregorium Nazianzenum. Sed de Nonno non nihil dubito. In Dionysiacis quidem non memini καλὸς prima breui legisse nisi in hoc versu,

βέτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δὲ μιν ἔκτανε κῆρη,
 qui quater legitur in XV. 398. 402. 408. 413. Quo in
 loco quamquam κακὴ scribi posset, nescio tamen an
 Nonnus in illa operis sui parte, quae plane bucolica
 est, bucolicos poetas imitari voluerit. In para-
 phrasi Ioannis idem scriptor, ut Paull. Sil. Ἐμφ.
 II. 50. 240. primam in καλὸς corripuit cap. I. 47.
 X. 11. 32. Sed hoc carmen, quod vereor ut
 omni ex parte ad exemplum epicorum carminum ex-
 igi debeat, non adhibuerim ad Dionysiaca. Eandem
 ob causam supra, quum de epicorum versibus dice-
 rem, nullam eius mentionem feci: quae quum spon-
 te se nunc obtulerit, ne quis forte vitiosos versus in
 Dionysiakis auctoritate istius paraphraseos tueri velit,
 quosdam librariorum errores indicabo, omissis qui-
 dem, ut par est, illis versibus, quorum magnus nu-
 merus ab interpolatore additus est. Igitur caesura
 trochaica, quae est cap. IV. 53.

εὐσεβίης ἐς ὁδὸς ὄλον οἶκον ἀμεμφέος ἔλκων,
 sic videtur corrigenda esse:

εὐσεβίης ὄλον οἶκον ὁδὸς ἐς ἀμεμφέας ἔλκων.
 Productionem brevis syllabae XV. 12.

ἀπλανέος σοφὸς ἔτος ἐμὸς ὄρος ἐστὶν ἐφετμῆς,
 nemo non videt tollendam esse scribendo ἐμῆς. VL 69:
 ὅττι θεῷ σὺ μόνος ἄγιος πέλες.

Scribe μόνος πέλες ἄκγονος. Ioannes: ὅτι σὺ εἶ ὁ Χρῆς
 ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος. Hiatus ἀμφι ἔθεν IX. 21. non
 sollicitandus. Sed I. 33. haec leguntur:

εἰς ὃν ἂν ἀθρήσειας ὑπηνέμιον καταβαῖνον
 πνεῦμα θεῷ νοερόιο, καὶ αὐτόθι ἔμπεδα μιμη-
 ἔτος ἀφωτίστοισι φάος μερόπεσσιν ὁπάσσει.

Syllburgius μῖνον coniiicit. Scribendum videtur, καὶ
 ἔμπεδον αὐτόθι μῖνον. II. 9.

ὃ μὲν ἀνὴρ πόθεν ἦεν ἐπίστατο· ὕδροφόρος δέ.

Ἐπίστατο vereor ne interpretis sit, Nonnus autem ἐπεφράσατο' scripserit. V. 25.

πάντες ἀλεξιμόροιο ἐμῆς αἶοντες ἰωῆς
παιδὸς τηλυγέτοιο φερεζώοιο τοκῆος.

Scribe νέης. XIX. 3.

κοίρανον ἡσπάζοντο ἐνὶ ψευδήμονι κλήσει,
ἱκεσίης κήρυκι· καὶ ἦεν ἄλλος ἐπ' ἄλλω.

Verba ἐνὶ (Ald. ἐν) ψευδήμονι κλήσει ἱκεσίης κήρυκι ab interpolatore addita sunt. XIX. 14.

ἕκτη δ', ἣν ἐνέπεσι, προσάββατος ἔπλετο ἡώς.

Scribendum videtur ἔτρεχαν ἡώς, vt v. 42.

γείτονα νύκτα φέρεσα προσάββατος ἔτρεχαν
ἡώς.

XXI. 14.

τῷτο πάλιν τρίτον ἄλλο ἐφαίνετο πᾶσι μαθηταῖς
Ἰησοῦ.

Ald. φαίνετο. Scribe φασίνετο.

515. Ἀσροχίτων nomen Herculis est apud Nonnum XL. 369. 408. 413. 422. 423. 579. Πόλον ἀσροχί-
τωνα dixit Ioannes Gazaëus 192: χορήην Paull. Sil.
Ἐκφρ. S. Soph. I. 155.

537. Δαδεπότος etiam infra 1168. Vide Indicem.
Ex Iliad. XXIII. 679. accepit hoc Apollonius I. 1304.
IV. 557. Inde frequentarunt recentiores: Dioscorides
epigr. 13. Quintus III. 192. et scæpe alibi, Nonnus
XI. 236. 327. XII. 118. XIV. 279. XV. 386. XVI. 300.
XXV. 467. XXVII. 79. XXXIV. 332. XXXV. 371.
XXXVI. 279. XXXVIII. 432. XXXIX. 4. XLVII. 185.
Tryphiodorus 390. Et δέπησεν, mortuus est, Non-
nus XXXII. 185.

F f f 2

543. Nonnus XIV. 90.

μαντιπόλαν σπέρμηνε θεηγόρε εμπλεον ὁμφῆς.

Ita malò, quam, seruatò vulgato θεηγόρον, cum Rhodomanno μαντιπόλε.

558. Ἴσον οἶσᾰ. Oppian. Hal. I. 565. ῥᾶσσον οἶσᾰ.

562. Δὲ antiqui post primum vocabulum ponunt, nisi vbi praepositio cum nomine praecedit, vt προτὶ οἶ δ' ἑλαβ' ἡνία. Itaque in Hesiodi Theog. 733. τεῖχος περικεῖται δ' ἀμφοτέρωθεν vel hanc ob causam vitiosum est. In antiqua lectione τεῖχος δὲ παροίκεται vel τεῖχος δὲ περ οἴκεται latere videtur τεῖχος δὲ παροίχεται. Scholiastes per περιτρέχει explicat. Atque Hesiodus vltimam litteram in περὶ Aeolensium more elisit etiam in composito περίαχε Theog. 678. quod hinc duxit Quintus II. 604. III. 599. XI. 382. XIV. 415. 482. 533. In Ἔργοις 112. pro vulgata ὥς τε θεοὶ δ' ἔζων recte Brunkius ὥς δὲ θεοὶ ζῶσκον edidit. Quo facilius dubitari potest, an etiam v. 46.

ἔργα βοῶν δ' ἀπύλοιτο καὶ ἡμίωνων ταλαεργῶν emendatione indigeat. Neque in Theogonia v. 65. mutanda vett. edd. interpunctio, quantumuis incommoda; neque in Scuto Herculis v. 205. Est illa collocatio particulae δὲ et recentiorum et fere peiorum poetarum. Post secundum vocabulum posuere scriptor Cynegeticorum I. 229. 276. 299. 392. II. 166. 253. 294. 317. 619. III. 51. 221. 353. 499. IV. 43. 54. 76. 103. 198. 199. 229. 275. Maximus 480. 484. 488. Manetho II. 425. III. 224. 409. IV. 77. Orpheus v. 984. 1036. 1328. Post tertium vocabulum Cynegeticorum scriptor I. 382. II. 83. III. 305. Maximus 27. 173. 245. 386. 608. Orpheus v. 460. 820. 894. 1129. 1264. Post quartum scriptor Cynegeticorum III. 82.

564. Contracte ῥόνας dixit Quintus II. 352. XII. 127. 274. XIII. 64. et ῥόσιν III. 4. 390. IV. 81. IX. 172. 433. XII. 348.

572. Ἐδωμήσαντο. Apollon. II. 531. Nonnus XIII. 365. XL. 534. Coluth. 280. 300. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 145. II. 139.

582. Πολυχανδός. Theocritus XIII. 46. Saepius hoc vocabulo utitur Quintus, ut I. 525. IV. 475. Nec minus Nonnus, ut XI. 162. XV. 19. XVI. 257. XVIII. 294. XXVI. 305. XXXIV. 252. et alibi.

589. Νῆκος non est antiqui usus. Nunc quidem non succurrit statim exemplum, nisi in Apotelesmat. I. 358. et in epigr. 18. in columnas Athletarum Constantinop. in Brunck. Anal. T. III. p. 21. Par ratio est nominis λόχος v. 592.

614. Quae ad hunc versum in notis dixi, ad antiquos pertinent. Itaque λάσει servandum videtur. Sic in epigr. incert. 370. 697. et in epigr. Agathiae 63. Neque in Orpheo v. 1122. παλδσειν est corrigendum. In Homero, praeter Odyss. XV. ult. perpauci sunt loci, qui sententiae meae repugnare videantur: ut Odyss. X. 268. XXI. 93. In utroque τοιςδεσι est: quod vereor ne grammaticis debeatur. Certe in posteriore loco cod. Vind. CXXIII. habet τοῖσι δέ. In quibusdam nominibus tamen usitata haec forma est, ut in χειλσει. Sed χείρσει semel exstat in Homero Iliad. XX. 468. non negligendum criticis. Recentiores in hoc genere non ita solliciti fuerunt. Θήρσειν scriptor Cynegeticorum habet I. 430. 447. III. 111. IV. 65. ῥίνσειν idem I. 476. χείρσει Lithicorum scriptor 372. Quintus III. 400. IV. 255. XII. 419. XIII. 184. 303. 533. Sed V. 469. pro χείρσει ἑμαῖς scribendum χερσὶν ἑμαῖς. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 210. II. 348. Νήσειν Quintus III. 741. VIII. 362. IX. 412. XII. 166. XIII. 66. Ἀτὰρ μέγα Τρώεσι πῆμα XII. 49. nisi scribendum ἀτὰρ Τρῳσὶν μέγα πῆμα. παλδσειν XIII. 306. 514. Φώρσει Maximus 435. ῥίψειν Nonnus XL. 461. Sed in Bacchylidis fragm. 6. in Anal. Brunck. scribendum πάντεσσι.

694. Πεφυλαγμένος. Maximus 5. 43.

722. Φερώνυμος recentiores dixerunt. Veteres, et in his Dionysius Periegetes, etiam cum hiatu praetulerunt *ἐπώνυμος*. Primus, quem sciam, Φερώνυμος habet Nicander Ther. 666. Inde scriptor de viribus herbarum v. 115. 150. Nonnus III. 276. V. 71. VIII. 75. X. 77. XIII. 69. 78. 436. XIV. 278. XVIII. 75. XX. 137. XXI. 88. XXIV. 45. XXXV. 145. XLI. 270. 342. 365. XLVIII. 581. Coluthus 242. Christodorus 33. Epigr. 42. in Hufschkii Analect. crit. p. 276. Φερωνμῖην habent Oppian. Hal. I. 243. Nonnus XLI. 267.

744. Τιβάρενά τ' ἔθνη, et infra Ἀριμασπά τ' ἔθνη, atque alia huiusmodi exempla pluralis per η formata, noster cum recentioribus contra antiquorum consuetudinem usurpauit. Neque diuulsi haec in recentioribus scribi possunt, ut in Heliodeo *ναίκεα καὶ ὄρνις ὀφείλλοις*, quo quidem in loco vereor ne legi debeat *ὄρνιν καὶ ναίκε' ὀφείλλοις*. Sic apud Orpheum γένη v. 1143. Φάρη v. 968. Ad idem genus pertinent talia quoque, ut ὄξεϊ v. 611. Φινεῖ 678. χάεε 12. κέρδεε 835. βεῖδρον 464. 804. ἐσμαράγγεν 438. et alia.

757. Similiter Atticum *νεῶν* habet inscriptio Marcelli v. 44.

772. Ἀνευείκατο Φωνήν. Fundus huius loquutionis est in Iliad. XIX. 314.

μνησάμενος δ' αἰδινῶς ἀνευείκατο, Φώνησέν τε.

Inde *ἀνευείκατο Φωνήν* usurpare coeperunt recentiores: Theocritus XXIII. 18. Moschus II. 20. 130. Nonnus IV. 76. VI. 345. XI. 253. XVI. 146. XXI. 10. XXIV. 146. XXXVII. 403. vbi vulgatum *ἀνευείκατο* emendauit Schraderus ad Musaeum p. 41. Musaeus v. 121. 172. Coluthus ex Nonno (VI. 345) *τόσσην ἀνευείκατο Φωνήν* v. 167. 259. 298. 322. Nostri loca v. in indice.

794. Ἐνδαπταίε. Nonnus XXIII. 131. Nicaenetus epigr. 3. Memorant Helychius et Pollux III. 51.

796. Pro ἑκλγς antiquus scriptor dixisset ἐκάλεισσε.

821. Βριαρὴν ἀνευδαίκατο Φαίην. Nonnus XVI. 146. idem hemistichium habet.

824. Ἐκποθεν ἄτης Apollonius III. 262. Ἐκποθεν ἀπροφάτοις Quintus III. 436. XII. 500. Ἐκποθεν Οὐλύμποιο idem IX. 257. Ἐκποθεν Ἰδαίων ὀρέων XI. 267. Ἐκποθεν Ἡφαιστοιο XIII. 446. Ἰνδο ἐκποθεν idem vsus est VII. 306. VIII. 61. 253. 343. IX. 242. 419. XI. 230. XIII. 538. XIV. 74. et Christodorus 129.

869. Φίλτρα, amor. Hoc quoque ab antiquorum sermone abhorret. Ita scriptor Cynegeticorum II. 399. Nonnus XV. 399. XXX. 147. 153. Ioannes Gazaëus 697.

881. Neque ἔρωτας plurali numero antiquum est, nec μορφαί. De hoc quidem dixi in lib. de em. rat. Gr. gramm. p. 39.

894. Δοκεῖν, quod pro *obseruare, videre* Nonnus fere singulis paginis vsurpat, tum etiam Manetho VI. 137. et Christodorus 287. Iulianus Aegyptius ep. 38. in Brunckii Analect. T. II. p. 502. Irenaeus ep. 2. ibid. T. III. p. 10. Cometas 2. p. 15. Agathias 69, 9. p. 58. *putare* significat apud recentissimos scriptores, ut apud Coluthum 258. apud Christodorum 157. 161. 180. 336. 395. Et ita noster hic et infra.

898. Περιμήκετος ex Iliad. XIV. 287. et Odyss. VI. 103. ductum valde in vsu fuit apud recentiores. Ita Quintus I. 545. VI. 519. VIII. 217. Nonnus XIV. 38. XXI. 211. XXIV. 69. XXVIII. 240. XXX. 227. ex emendatione Rhodomanni. XXXVI. 25. 309. XXXVII. 708. Ioannes Gazaëus 28. Παλυμήκετος exstat apud Quintum II. 451.

900. Ἐκτὰ πέντε τεφάνοισι κυκλόμενον. Nonnus XXXVIII. 312. Ἐκτὰ πέντε ζώναις κυκλόμενον.

913. Verissime Tyrwhittus in indice ad Lithica v. περιγληνοι, obseruat recentioribus frequentatum esse vocabulum περιγληνος. Locis ab eo allatis adde Nonnum XXV. 566. XL. 413. Primus fortasse eo vsus Aratus Phaen. 476. vbi pariter, vt in Orphei Argonauticis et Lithicis v. 651. librariorum errore haec vox obscurata est.

928. De nomine κλαδῶσι dictum in notis. Nescio an hoc quoque ad aetatem Orphei spectet. Suspicari liceret, fuisse hoc vocabulum in Leonidae Tar. epigr. 44. vbi nunc legitur,

ἐπὶ ὅσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφ-
έλκει,

nisi hic etiam κλαδόνεσσι scribere potuisset.

930. Ἀμφιδουεύειν dixit Bio II. 6.

934. Quodammodo comparari potest χαμαίῃλας τράπεζα apud Nonnum V. 27.

970. Κανσῶν vocabulum Nonno vbiuis vsitatum.

1018. Ad Heynii coniecturam adhiberi potuit Nonnus XXV. 518. ἀμφὶ δὲ γαίῃ κείτῳ δράκων ἀτίνακτι ἔλιξ νέκυς.

1028. Nonnus XLVI. 249. μαρσύεις σέο παῖδα.

1047. Crediderim hic quoque poetam scripsisse, Βροτοὶ δὲ αἱ ἀμφινέμονται.

1051. Nonnus XXV. 371. Καυκασίων δ' ἤλαυνε τιρὰ πρηῶνας ἐναύλων.

1060. Ὀντα, quod in hoc versu est, antiquissimam auctoritatem habet in Odyss. VII. 94. qui quidem versus ob id ipsum dubito an non sit antiquus. Odyss. XIX. 250. ὡς οἱ χρύσοι ἐόντες scribendum. In hymno Hom. Apoll. 330. scribe τηλόθ' ἔστα pro τηλόθεν ἔστα. In hymno Mercurii v. 106. pro verbis ἀδρή-

ας ὅσας reponendum esse ὑψιμέλαθρον, quia αὔλιον semper in hoc hymno istud epitheton adiunctum habeat, alibi dixi. Ὡν in hymno in Panem v. 32. et in Vestam atque Mercurium v. 10, est, quos multo recentiores esse apertum est.

1078. Ἄρσως victimis contractis, quod Ἄρσως scribendum, est etiam in Scuto Herculis 450. et saepe apud Manethonem, vt II. 210. 304. IV. 366. VI. 163.

1086. Homerum atque Hesiodum non dixisse μέρους substantiue obseruauit Ruhkenius Ep. crit. I. p. 85. Noster, vt hic, ita etiam v. 1132.

1122. Παῖδεςιν. Vide supra ad v. 614.

1164. Ὀφελόν με ὀλέσθαι. De hac minime antiqua loquutione ad hunc locum differuit Schneiderus. A quo qui laudatur, Heynius ad Hom. vol. IV. p. 679. cum eo non dixerim Callimacheum vsum a Quinto frequentatum esse. Quintus enim ὡς ὄφελον ad instar particulae cum praeterito indicatio coniungit, I. 727. III. 570. IV. 30. V. 206. 419. 535. 575. VI. 14. VII. 655. X. 395. 405. 428. XII. 262. XIII. 231. XIV. 299. et αἴθ' ὄφελον V. 263. Quibus locis adducor, vt ad eorum similitudinem etiam, quod II. 61. legitur αἴθ' ὄφελον, et III. 643. ὡς ὄφελον, corrigendum censeam.

1172. Fortasse seruari debebat εἰ μὴ γάρ. Sic Nonnus XLIV. 75. Paullus Sil. prooem. Ἐκφρ. S. Soph. 116.

1188. Nonnus IV. 228. non de vento, sed de Cadmo, εἰαρινῷ κόλπῳσεν ἀχαιμόνι λαῖφος ἀήτη.

1193. Ὀπωπε imperfecti significatione etiam Nonnus dixit XVIII. 176. 182. XX. 402. XXXIII. 61. et in paraphr. Ioann. cap. II. 14.

1234. Veteres epici κασίγνητος dixere. Κάσις, a tragicis ductum vocabulum, Nicander habet Ther. 345.

1294. In hymno LVII. 7. *ὅπότεν μοίρης χρόνος*
εἰσαφίκηται. Nonnus XLIV. 55. *ἔπει λένον ἤλυθα*
Μοίρης.

1331. Γὰρ post secundum vocabulum recentioris
 aetatis est. Cyngeticorum scriptor III. 199. Maxi-
 mus 121. Manetho II. 454. III. 317. scriptor de viri-
 bus herbarum 109. 163. Post tertium vocabulum po-
 luere Maximus 216. Manetho IV. 541.

1368. Ἐξάλος quoque in recentioribus vocabulis
 esse videtur. Vide Interpp. Hesychii ad *ἐξ ἀλόε.*

I N D I C E S

INDEX I

V E R B O R V M.

Numeri nudi Argonautica indicant secundum veterem editionem, cuius numeri in summa quaque pagina adscripti sunt. Vncis inclusi sunt nouae editionis numeri, qui adscripti sunt in margine ad ipsos versus. Etiam hymnorum numeri ad veterem editionem spectant, qui sunt in cuiusque hymni initio vncis inclusi. Numerus Romanus I. hymnum, qui primus est in hac editione, indicat.

A.

<p>Ἀάσχιτον L. 540
 Ἀβαντιάδαγ 147
 Ἀβαντιάδης 139. 721
 Ἀβαντος 185
 Ἀβαρβαρέης L. 455
 Ἀβαρνιαδάς 485. Vid. Steph.
 Byzant. et ad eum Holste-
 nius. GERN.
 Ἀβάσγων 749
 ἀβλάπτως H. 63, 10
 ἀβολεῖν 468
 ἀβρομόρη H. 55, 2
 ἀβρός 226
 ἀβροχίτωνας 1058
 Ἀβύδου 483
 ἀγάθ' H. 41, 11
 ἀγαθή κραδίη L. 5
 ἀγαθῶν L. 19
 ἀγακλειτή 1316
 ἀγακλειτοῖς 1368
 ἀγακλειτὸς 69. 397</p> | <p>ἀγαλλόμεναι H. 23, 4
 ἀγαλλομένην H. I. 4. 48, 2
 ἀγαλλόμενον H. 5, 2
 ἀγαλλόμενος L. 7
 ἄγαλμα νικτὸς H. 8, 9
 ἀγανά L. 198
 ἀγάννηφον L. 9
 ἀγανόφρον H. 1. 3
 ἀγανόφρονα L. 304
 ἀγαπαζέμεν 386 Homeric. GERN.
 ἀγάργεος 45
 ἀγασαῖς 475
 ἀγανὴν H. 45, 5
 ἀγανῆς H. 43, 6
 ἀγαυὸν L. 299
 ἀγαυὴ H. 77, 3
 ἄγγελε H. 27, 1. 85, 2
 ἄγγελια H. 77, 3
 ἄγγελοι πολύμοχοι F. 3, 10
 ἄγγελον ὑρανίωνων, Mercurium
 E. 22</p> |
|--|--|

- ἄγγελος πάντων Ἑρμῆς F. 28, 1
 ἄγρ H. 88, 5
 ἀγεῖρα 1022
 ἀγέλας μυῶν L. 597
 Ἀγελείη L. 572
 ἀγέληθεν L. 153
 (ἐκ δ') ἄγεν 1078 V. N.
 ἀγέρωχοι H. 68, 6. L. 280
 ἀγερῶχων 1044
 ἄγεισκειν L. 151
 ἀγίτα κύμην H. 51, 7.
 Ἀγνηορίδαο 678
 ἀγήραον L. 406
 ἀγήραοι 646
 ἀγητὰς ἀκτῖνας F. 8, 20
 ἀγίας H. 51, 8. 78, 8
 ἀγίοισι H. 54, 28
 Ἀγκαῖον 196
 Ἀγκαῖος 205. 1084. 1090. 1143.
 1178. 1271
 Ἀγκαῖω 577. 725
 ἀγκαλίδεσσι 384. 443
 ἀγκάς L. 369
 ἄγκρα 431
 ἄγκη 79
 ἀγκυλομήτα H. 12, 9
 ἀγκύρας 495
 ἀγκῶνα 752. 1127. v. Apoll. 2,
 369. Ἀγκῶνα et πνήμην pu-
 to ad flexum aliquem mon-
 tium valliumque referri, qui
 cum genu vel cubito conferri
 pollit. GRÆK.
 ἀγλαὰ 160. ἀγλαὰ Ζεῦ F, 7,
 27
 ἀγλαΐη H. 59, 3
 ἀγλαόκαρποι H. 50, 11. F. 18, 7
 ἀγλαόμορφοι H. 13, 4. 28, 9.
 55, 7. 78, 7.
 ἀγλαομόρφος H. 61, 1
 ἀγλαὸν 128. 202. H. 4, 5
 ἀγλαότιμος H. 17, 17. 31, 11.
 33, 2
 ἀγλαότιμοι H. 59, 1
 ἀγλαότιμον H. 11, 8. 66, 6
 ἀγλαότιμος H. 39, 10
 ἀγλαόφημοι H. 30, 4. 75, 2
 ἀγναὴ H. 75, 10. 82, 5
 ἀγναῖς μαινάσαι H. 44, 3. Nem-
 pe ἀγνὸς vel ἀγνὸς ad ipsam
 naturae diuinæ puritatem et
 simplicitatem refertur, unde
 omnium, dearum tamen in
 primis, apud Orpheam epithe-
 ion est. GRÆK.
 ἀγνάμπτοιεν L. 583
 ἀγναμπτον σάτιος ἀνῆρ L. 27
 ἀγνή H. 9, 8
 Ἀγνιαδὴ 540
 Ἀγνιαδὴν 120
 ἀγνίζειν L. 211
 ἀγνισμα H. 82, 6
 ἀγνὸν μένος Ἡφαίστου E. 10.
 Igni purgantur omnia. GRÆK.
 ἀγνοπόλον 38
 ἀγνοπόλυ H. 17, 12
 ἀγνοτελῆ θίμιν 547
 ἀγνοτελῆς H. 53, 4
 ἀγνὸς H. 6, 2
 ἄγοι ἐκ κακότητος L. 165
 ἀγόρευσα 330. L. 329
 ἀγορὴν L. 321
 ἀγὸς δαίμονας caelum circum-
 agentes stellas H. 6, 2. GRÆK.
 ἄγυσα H. 73, 10. 77, 1
 ἄγυσα H. 75, 12
 ἀγραύλων L. 257
 ἄγρις H. 33, 5
 ἀγριόθυμος H. 11, 4
 ἀγριόμορφος 977. Commune no-
 men ad genus princeps vi-
 detur referri, Leonem. Por-
 phyr. de abst. l. 3 p. 287
 med. Ἡ Ἐκάτη Ταῦρος, κύ-
 ων, λείπει ἀνέυσα μάλλον ὑπ-
 ακίει. GRÆK.
 ἄγριον H. 29, 3
 ἀγρόθεν L. 94
 ἀγροῖωτα 1043

ἄγροιάς L. 239
 ἄγροτέρη H. 35, 9
 ἄγροτέραν 936. Dianae epitheton apud Aristophanem aliquoties. V. Schol. ad Equit.
 657. G E S N.

ἄγροτέρας σύας 505

ἄγρῳ L. 592

ἄγρῳ L. 68. 104

ἄγροιαίς 1135

ἄγχηρα 1070

ἄγχιαλος 460

ἄγχιεύς 222

ἄγχόθεν 1353

ἄγχόδι 154

ἄγχος αἰόλων F. 16, 5

ἄγχυρος 122. Vicinum potest significare. Sed vid. Not.

G E S N.

Ἄγχυσαν 960

ἄγων L. 93

ἄγωνι L. 25

ἄγωνος 575

ἀδασήμενος 836. F. 32, 11

ἀδαιδάλτοις 401

ἀδακρύτοιο L. 165

ἀδάμαντα L. 192

ἀδάμασε H. 3, 7. 9, 3. 11, 2.
 64, 2

ἀδείμαντος L. 543

ἀδελφείοιο L. 353

ἀδελφειῷ 1502. L. 570

ἀδελφειῶ L. 320

ἀδευκία 710. Od. Δ. 489. ὦλετ'
 ὀλέθρῳ ἀδευκίῃ. G E S N.

ἄδην 767. diserte, ut nihil desit
 ad intelligentiam F. 8, 17.

G E S N.

ἄδην H. 17, 9. L. 628

ἀδήριτον 844

ἀδηφάγον L. 131

ἀδιακρίτῳ H. 60, 7

ἀδιάντον L. 362

ἀδιάντος 913

ἀδιάτροφος H. 63, 9

ἀδίδακτοι L. 75

ἀδίκους H. 61, 4

ἄδικος H. 86, 6

ἀδίκων H. 61, 9

ἀδμήτα H. 54, 25

ἀδμήτοις 930

Ἄδμητος 173

ἄδοντ' 410

Ἄδραστία custos vniuersi F. 27.
 locus class. G E S N.

Ἄδρητείαν E. 36

ἀδύτοιο 954

Ἄδωναίην 30

Ἄδωνι H. 55, 4

Ἄδωνιδος H. 55

Ἄδωνιν H. 54, 26

Ἄδωνιν ἀγνόν E. 41

ἄεθλα 575

ἄεθλοῖς H. 41, 11

ἄειγνήτης 15. quae semper fuit,
 aeternae. Formatum nomen
 ut κασίγνητος. G E S N.

ἄείδῃσιν L. 721

ἄειθαλίας H. 83, 4

ἄειθαλές H. 42, 5. 59, 5

ἄεικία L. 503

ἄειραντες 491

ἄειρας L. 368

ἄειρατο 411

ἄειρομένους 845

ἄεκυσαν 1306

ἄελλαις 123. 496

ἄελλη 838

ἄελλοπόδεςσιν L. 123

ἄελλοπόδων 1276

ἄελπτον 890. 935

ἄέναοι H. 37, 22

ἄενάοιο H. 83, 2

ἄενάοις H. 56, 11

ἄέναον L. 160

ἄεναῶν H. 25, 9

ἄεξιτρόφοισι H. 50, 17

ἄέριοι H. 58, 15

ἄεριοειδεις H. 37, 22

ἄερόμορφοι H. 13, 10. 15, 1

- αερόμορφοι H. 80, 6
 αέρος H. 20, 4
 αεροφeyγῆ H. 19, 2
 αερόφοιτος 47
 αεράζειν L. 617
 αεράζουσα L. 222
 αἰσθλάεις 967
 αἰσθλής 328. 950
 αἶσο L. 677
 αἰζόμενοι L. 194
 αἰζόμενιο L. 599
 αἰδῆς 959
 αἰνῶ 1258
 αἰήταις 496. 1345
 αἰήτης 627
 αἰήτητος F. 3. 16
 αἰανάτοιο L. 638
 αἰανάτοις L. 67
 αἰανάτοιςιν 220
 αἰανάτον ἐκτὸν μόνον αἰανάτοι-
 σιν F. 3. 14
 αἰανάτω νόστω H. 25, 4
 αἰανάτων γεννήτορας 5, 5
 αἰείρειν L. 675
 Ἀθηναίη L. 10. 673
 Ἀθηναῖς H. 31
 Ἀθήνη 537
 Ἀθήνης 31
 αἶλα H. 11, 12
 αἰλητήρι L. 25
 αἰλοῖσι H. 11, 2
 αἶλον 831
 αἰλοφόρη 585
 αἶλων 346
 αἶραυτος H. 62, 5
 αἶρεῖτε 375
 αἶρησιν 976
 αἶρησαντες L. 540
 αἶρησας 1010
 αἶρησεν 397
 αἶρός L. 481
 Ἀρω 463
 Αἰαῖον 1206
 Αἰακίδην 128
 Αἰακῆ 183
 αἶαν 485
 Αἰαντι L. 669
 αἶα 640
 αἰανίης L. 114
 αἶγαν 1278. V. N.
 αἰγείρων 951
 αἰγηνῆς F. 27, 1 leg. αἰγίης
 vel αἰγειηχίς. G. E. K.
 αἰγιαλοῖς H. 54, 23
 αἰγιαλοῖσι H. 21, 4
 αἰγιαλὸν L. 552
 αἰγιαλόνδε L. 517
 Αἶγιν' 184
 Αἰγίης 128
 αἰγίσχοιο L. 257
 αἶγλη φρεσφόρος 1244
 αἶγλῆν L. 639
 αἶγλήεντα 1196
 αἶγλήεντα σμάραγδον L. 608
 αἶγλην 118. H. 18, 2. 69, 7
 αἶγλης 1120. L. 171
 αἶγομελές H. 10, 5
 αἰγονόμοις H. 10, 8.
 Αἰγυπτίων 32. 43
 Αἰγύπτω H. 41, 10. 54, 19
 Αἰγύπτω 43. 100
 αἶγων L. 213
 αἶδαο πύλας H. 17, 15
 αἶδαο πύλας H. 28, 4
 αἰδέσσονται L. 224
 αἶδω H. 68, 8
 αἶδωλα 17. 427. ἀφανιστά, τι
 Il. B, 455. it. Od. X, 165.
 Sed L. 645. credo ἀφανῆ,
 ἀδωλα, τι apud Hesych. ἀφαν.
 αἶδω H. 2, 11. 40, 5
 αἶδης H. 67, 6
 αἰδήσιμον 1335
 αἶδω H. 9, 21. 60, 3
 αἶδιε H. 11, 3. 83, 6
 αἶδοι H. 69, 8
 αἶδω καὶ κῆρες 1027. Hesych. Ἀρ-
 δνόν, μέλαν καὶ ἀφανιστόν. Vi-
 de quae ibi VV. DD. G. E. K.
 αἰδοῖν L. 668

αἰδομένη 1222
 αἶδος 41. L. 53
 αἰδοεῖν 1159
 αἰδοεῖς L. 75
 αἰεταλέας H. 83, 4
 αἰετόν L. 124, 147
 αἰζηός L. 253
 αἰζηὸς L. 433
 αἰης πάτερ F. 7, 27
 Αἰήταο 768. 775. 858. 1213.
 1298. 1301. L. 309. De ge-
 nere illius V. N. ad 870
 Αἰήτεω 987. 1362
 Αἰήτης 54. 809
 αἰθαλής H. 7, 13. 12, 1. 67, 7
 Αἰθαλίδην 131
 αἰθαλῆς H. 7, 13
 αἰθαλόεις L. 470
 αἰθαλούεντος H. 18, 12
 αἰθαλόεσσα 969
 αἰθεῖ L. 172
 αἰθέρα H. 33, 11. 79, 5. L. 10.
 89
 αἰθέρα δῖαν 312
 αἰθερῖ L. 172
 αἰθερόπλαγκτον H. 5, 1
 Αἰθέρος H. 4
 αἰθέρος H. 57, 5. 88, 7. L. 642
 αἰθέρος ἐν γυάλοις H. 18, 16
 Αἰθήρ H. 4, 4. 65, 6. ὃν εἶπει
 αἰθήρ F. 5, 16
 αἰθρην L. 518
 αἰθρία H. 79, 5
 αἰθύσσα 899. Cognatum verbo
 αἰθύσσω. G E S N.
 αἰθύσσωσα 899
 αἰθύσσωσα 967
 αἰθωνος L. 697
 αἶκε L. 186
 αἶκην H. 64, 8. impetum, in-
 fultum. G E S N.
 αἶμα 80. 252. L. 650. 655
 αἶματι H. 44, 3
 αἶματι H. 44, 3. 64, 4
 αἱματοεῖς L. 656

αἱματοένη L. 608
 αἱματοένητα λιβόν L. 678
 αἱματοέσσης L. 710
 αἵματος H. 71, 4. L. 559. 566.
 αἵματος ἀμβροσίω L. 647
 αἱμαχθέντα H. 38, 6
 Αἱμονίης 78
 αἰνὰ πονῶντες L. 89. Simili pla-
 ne phrasi vititur Manetho, αἰ-
 νὰ μογεῦντες. L. IV. 271 — 7.
 et Maximus π. καταρχ. v.
 248. αἰνὰ παθόντα. T Y B.
 Αἰνεάδης 138
 αἰνέμεν L. 375. V. not.
 Αἰνέος 521
 αἰνή 593
 Αἰνήτη V. Αἰνίπη.
 Αἰνήος 501
 Αἰνίπη 502. Leg. Αἰνήτη. G E S N.
 αἰνόγαμος 669. 1537
 αἰνόγαμος Μήδεα 865
 αἰνοδότειρα 350. αἰνολέτ. conl.
 Ruhnck.
 αἰνολέτην 424
 αἰνολεχῇ 1173
 αἰνολεχῆς 876. Medeae epithet-
 on, infausli lecti, h. e. con-
 iugii. G E S N.
 αἰνομόροις H. 56, 6
 αἰνόν L. 23. 116
 αἰνόποτμος 1014
 αἰνότερον F. 18, 2
 αἰξαντα L. 117. 420
 αἰόλε F. VIII. 28
 αἰολίδικτε (f. de G E S N.) H. 7, 12
 αἰολόδεικτα H. 7, 12
 αἰολόμορφε H. 3, 7. 11, 3. 14.
 10. 31, 11. 35, 12. 49, 5
 αἰολόμορφοι H. 59, 5. 68, 8
 αἰολόμορφον H. 38, 5
 αἰολόμορφος 973
 αἰόλος L. 332. 704
 αἰόλος ἄγχις F. 16, 5
 αἰόντες 434. L. 227
 αἰεσιν L. 744

G g g

- αἰπεινὰ 79. 378. F. 6, 37
 αἰπεινήν 30
 αἰπολική H. 50, 11
 αἰπολοῖσιν L. 142
 αἶψυ 746
 αἶψυν ὀλεθρον 1065. 1081
 αἶρεϊ L. 306
 αἶσα πεπρωμένη H. 9, 26
 αἶσαν L. 676
 αἶση 828. δαίμονος αἶση V. N.
 1193. L. 541
 Αἰθήριοι 142. 193
 Αἰσηπος 486
 αἶσιμα 1116. H. 18, 20
 αἶσιμον L. 551
 Αἰσονίδα 56
 Αἰσονίδη 95
 Αἰσονίδη 825
 Αἰσονίδην 944. 1358
 Αἰσονίδης 81. 278. 611
 Αἶσνος 64. 1014
 Αἶσνος υἱὸς 1174
 αἶσσοντα L. 480
 αἶσσοντο 515
 αἶσυσσας 967
 αἶψαντο 471. cf. ἡῖωσσε
 αἰτήσεας L. 621
 αἴτιος L. 186
 Αἰτναίη 1250
 αἰτῶμα H. 86, 11
 αἰφνίδιον H. 18, 9
 αἰχμητῇ L. 331
 αἰώρηται F. 25, 1
 αἶψα 569. 797. 925. L. 20. 62.
 L. 510
 αἰώνις H. 65, 5
 αἰώνιον ὕπνον H. 86, 5
 αἰῶνος E. 28. Φίλης F. 1, 4
 ἀάκητα L. 150
 ἀκαλαξέειτης 1050
 ἀκαλαξέου 1185
 ἀνάμα H. 7, 3
 ἀνάμαγα H. 17, 9
 ἀνάμας H. 11, 9
 ἀκαμάτοιο H. 65, 12
 ἀκάματον H. 65, 1
 ἀκαμάτω H. 10, 14
 ἀκαμπεία 171. 997
 ἀκάνδη L. 746.
 ἄκατος quidam legunt 221
 ἀκάτοιο 489 de Argo navi.
 ἄκατον 1261
 ἀκάτω 627
 ἀκάχητο 1222
 ἀκείρεσκόμης L. 508
 ἀκείτοιο L. 347
 ἀκείοντες 1229
 ἀκείρεσκόμης L. 394
 ἀκέσσασθαι L. 456
 ἀκείμβροτον L. 8
 ἀκίσμασι vid. ἀκεύμ.
 ἀκισσάμενος L. 465
 ἀκεύμασι 379. f. ἀκίσμασι. Gess.
 ἀκη 11
 ἀκην 824. plane Homeric. Gess.
 ἀκήρατα L. 657. Homericum,
 integra, in quae fato nihil
 licet, certe nihil dum licuit.
 Gess.
 ἀκήρατον L. 6
 ἀκηχεμένας L. 208
 ἀκηχέμενοι 1087
 ἀκκιν L. 140
 ἀκκινος L. 22
 ἀκλινῇ H. 63, 4
 ἀκμάς H. 86, 7
 ἄκμητοι 362
 ἀκμήτοις 930
 ἀκοίμητον L. 386
 ἀκοινώνητες H. 9, 9
 ἀκοιτις 360
 ἀκόνιτον 920
 ἄκος H. 49, 6. L. 452. 668
 ἀκουάς 1267
 ἀκονύττειν L. 759
 ἀκύσας 1016
 ἀκύνων L. 107
 ἀκορέεις L. 731
 ἀκρωτή 1148. venti surgentis, le-
 cundi epitheton Homericum,

- vt Od. B, 42t et Apollo. 1,
 605. **οεςν.**
 ἀκραῖς 483
 ἀκραῖς δ' ἀμφὶ Διωνύσειο 1242
 ἀκρησι 1165
 ἀκρήτοιο L. 602
 ἀκρητον L. 340
 ἀκρήτη βγομίοιο L. 604
 ἀκρίδος L. 597
 ἀκρίτον H. 17, 9
 ἀκρόδρυα L. 524. 730
 ἀκροκόμοισι F. 40
 ἀκρωρείαν 600. L. 94. 155. 767
 ἀκρωρείας H. 31, 4
 ἀκταινέμεν L. 375
 ἀκταῖς 342
 ἀκτὰς 110. 332
 ἀκτὴ 458
 ἀκτὴ 606. ἀκτὴν 711
 ἀκτῆσιν 371. Sed ἀκτὴ Δήμη-
 τρος ἀλφειῶ 321. donum Ce-
 teris, mola falla, plana Ho-
 mericum, v. g. Od. B, 429.
οεςν.
 ἀκτινα L. 179
 ἀκτίνες L. 290
 ἀκτίνεσσιν 1218. F. 7, 12
 ἀκτίσι H. 7, 15. 79, 6
 ἀκτίσιν 812
 Ἀκτορίδης 136
 Ἀκτορίων, Ἀκτορίωνος 177
 ἀκυμάντοισι L. 39
 ἀκυκλῆς L. 126
 ἀκυκλὴν σκορπίην L. 610
 ἀλ' L. 39
 ἀλα L. 575
 ἀλάλητο L. 118
 ἀλάλητο 1256
 ἀλαπάξει L. 593
 ἀλας L. 713
 ἀλάτορα H. 72, 3
 ἀλγεινῇ 1163
 ἀλγεος H. 85, 15. L. 400
 ἀλγεοθύμον H. 64, 6
 ἄλγη H. 35, 16
 ἀλγινόεσσαν H. 32, 5
 ἀλδήσασθε L. 364
 ἀλέαιντο 602
 ἀλεγεινὰ L. 287
 ἀλεγεινῆς L. 164
 ἀλεγίζειν L. 61
 ἀλεγίζων 348. L. 38. 415
 Ἀλεκτορίδης 136
 Ἀλεκτῶ 966
 ἀλεξικάκοιο L. 1. 346
 ἀλέοντο 602
 Ἀλέω 148
 ἀληθείας H. 61, 5
 Ἀλεξάνδροιο L. 348
 ἀλητείης 101
 Ἀλθαίη 157. 159
 ἀλιανθία 584
 ἀλίγιοι 1218
 ἀλίδυπε H. 16, 4
 ἀλίδυπος H. 57, 7
 ἀλίη 234
 ἀλιεύτοιο 331
 ἀλιεύσας 204
 ἀλικροκάλας 333
 ἀλιμυρέα 67. 342. epitheton
 aquarum in mare, vel in ma-
 ri fluentium. **οεςν.**
 ἀλιμυρέας 735
 ἀλιμυρὲς 460
 ἀλίοιο 1258
 ἀλιπλάγκτοιο 1292. 1346
 ἀλιφρόδιοι H. 23, 8
 ἀλιφρόδιοιο 1286
 ἄλῃς ἐπλετο θυμὸς ποτὶ 232.
 404. quasi esset nomen adia-
 ctium, satur. **οεςν.**
 ἀλιτεφείας 1206
 ἀλιτεφὲς 143
 ἀλιτεφείος 184. ἀλιτεφείος ἐστὶ
 ἰσφῆμα Esch. V. Pieri. Ve-
 rif. p. 109. **οεςν.**
 ἀλιττημουσυνῶν 1315. conf. ἡλι-
 τοποιόν.
 ἀλίτηθεν 642. aberravit. **οεςν.**
 ἀλιτροσύνης 1229

- ἀλιτροτάτας H. 60, 12
 ἄλπαρ L. 3. 400. 500
 ἄλπειν 920
 ἄλπην H. 64, 8
 Ἀλπειδην 293
 ἄλπειμε H. 12, 2. 64, 1
 Ἀλκινόοιο 1304
 Ἀλκίνοος 1294. 1313
 Ἀλκινόν 1341
 Ἀλκμήνη 117
 ἄλκυα 920
 Ἀλκυον 142
 ἀλλάσσειν L. 571
 ἀλλάσσεια H. 60, 4
 ἄλληπτον L. 36
 Ἀλληπτή H. 68, 2
 ἀλλοδαποῖσι L. 32
 ἀλλοδαπὸς 285
 ἀλλοπότοις H. 70, 7
 ἀλλοπότοις H. 85, 18
 ἀλλοπροσάλλας H. 60, 12
 ἀλλοπρόσας H. 62, 6
 ἀλλοτριμορφοδίαται H. 9, 23
 ἄλματι H. 54, 23
 ἄλμα 362. 1066
 ἄλμην 724. L. 212
 ἄλμης L. 515
 ἄλμυρόν H. 16, 6
 Ἀλόπη 132
 ἄλυσ f. ἄλυσ 734
 ἀλόχοιο 42
 ἀλόχῳ L. 311
 ἀλόχῳ L. 748
 Ἀλπει 1124
 ἄλσει 922
 ἄλσος 1191
 ἄλτο 272. 786. L. 11
 ἄλυσκάζοντες 435
 ἄλυσκάζων L. 109
 Ἀλφειοῖο 211
 ἄλφιστα L. 212
 ἀλφίτε 321
 ἄλωαία H. 39, 5
 ἄλωας L. 262
 ἐλπίμενος L. 434
 ἄλωμένῳ L. 434
 ἀλώσιμον L. 382
 ἄμα ἤψας φέρον ἕρος 482 i. ἄμα
 ἡοῖ. G E S K.
 Ἀμαδρυάδες H. 50, 13
 Ἀμαζονίδων 738
 ἄμαιμακέτοιο L. 612
 ἄμαιμακέτοις 175
 ἄμαιμάκετον 855. E. 48. H. 12.
 11
 ἄμαιμακέτῳ 23
 ἀμαλδύνειν L. 504
 ἀμβλύζων 1128
 ἀμβολίην 773
 Ἀμβρακίῳ 1343
 ἀμβροσίῳ αἵματος L. 646
 ἄμβροσιον 187
 ἄμβροτα L. 12
 ἄμβροτα H. 29, 7. vñ F. 10, 1
 ἄμβροτέρα H. 35, 9
 ἄμβροτοι L. 56
 ἄμβροτον H. 54, 26
 ἄμβρότῳ L. 171
 ἀμέγαρτον 12. 1063
 ἀμείβει 909. succedit, muta-
 faciem regionis. G E S K.
 ἀμείβειν 262. transire. V. ἀμεί-
 ψα. G E S K.
 ἀμείβειν 122. mutabat. G E S K.
 ἀμειβόμενοι 853. iter relegen-
 tes. G E S K.
 ἀμειβόμενος 94
 ἀμειβον 1179
 ἀμειδέα 1073
 ἀμειδήτοιο 965
 ἀμείλικτοι μοῖρα F. 3, 4
 ἀμείλιχον F. 8, 28
 ἀμείψα 819. transire. G E S K.
 ἀμείψας 906. transgressus. G E S K.
 ἀμεμφεῖς H. 80, 5
 ἀμεμφῇ H. 14, 10. 16, 10
 ἀμεμφῶς H. 42, 11
 ἀμενηνὰ 914
 ἀμενηνόν L. 342. 464
 ἀμερθεῖς L. 73

μέσση αἰῶνος F. 1, 4
 μέσσω ἀμοιβῆς L. 167
 μετ' ἄτροποι H. 58, 17
 μετρήται F. 7, 23
 μήχανα L. 757
 μήχανον L. 592
 μίαντε H. 7, 13, 12, 2
 μίαντον L. 362. φῶς H. 65, 6
 μμγ' 1144. it. 565. in Var.
 Lect.

μμγ 335. L. 496
 μμιν 1326. pro ἀπ' μιν et hoc
 pro ἀπό μιν ἀγέσθω. G. E. N.
 μμοροί 1120
 μμορος 930
 μμης 315
 μμόγητε H. 88, 3
 μμοιβαδόν L. 685
 μμοιβάς 1301
 μμοιβήδην L. 685
 μμοιβῆς ἀμέσσω L. 167
 μμολγῦ H. 33, 12. Homericum
 τὸ νυκτὸς ἀμολγόν, v. g. 1λ.
 Λ, 173. G. E. N.

μμόν 102
 μμοτον 468. Consideratis, quae
 de hac voce habent Gram-
 matici, in primis vero indu-
 ctione Homerica, mihi liquet
 verum esse, quod ait Phauro-
 pinus, Ἀποτελευτῇ δὲ ὁ νῦς
 τῆς λέξεως εἰς τὸ λίαν. It.
 μμοτον, τὸ ἐντελὲς καὶ πλη-
 ρέστατον. Homerus fere sum-
 mam contentionem conan-
 tium vel irascentium eo no-
 mine aduerbiallyter posito ex-
 primit. Vid. Not. G. E. N.

μμυον δῆριν H. 64, 5
 μμπαυσαν 1282
 μμπαύσας 369
 μμπίλαγος 685. 1167
 μμπέλε 606
 μμπίσχετο 199
 μμπεχεν 1040

ἀμπλασίη 1038
 ἀμπλίξαντες 1088
 ἀμπλήσας 325
 Ἀμπρακίη 1343
 Ἀμπυκί 126
 Ἀμπυκίδην 721. 946
 ἀμυδρῦ πυρὸς F. 8, 18
 ἀμύητε ὠδίνων H. 35, 4
 Ἀμυκος 657
 ἀμύμονες L. 224
 ἀμύμονος 1338. L. 631. 668
 Ἀμυμώνης 200
 ἀμύνει L. 287
 ἀμύντορα L. 151
 ἀμυξιν 24
 ἀμφιδόν 474
 ἀμφασίη L. 567
 ἀμφαφάσθαι L. 187
 ἀμφαφάεις L. 522
 ἀμφαφών L. 248
 ἀμφ' -έδησαν 633
 ἀμφέκλυθεν 271
 ἀμφέσχε 1221
 ἀμφέχανεν L. 127
 ἀμφεχεν 1040
 ἀμφηκες L. 703
 ἀμφήριτον 1314
 ἀμφ' ἱμᾶσιν ἔδησαν 633
 ἀμφιάχων 817
 ἀμφιβαλέσθαι F. 7, 13
 ἀμφιβαλὼν L. 548
 ἀμφιβεβῶσα L. 479
 ἀμφιγύην, Vulcanum F. 23, 3
 ἀμφιδοκεύει 925
 ἀμφιελίζας F. 44
 ἀμφιελισσῶν 1198
 ἀμφιέσας L. 263
 ἀμφιέση L. 273. (ἀμφιέσησι)
 ἀμφιετῇ H. 52, 1
 ἀμφιέτηρε H. 51, 10
 ἀμφιθαλῇ H. 46, 2
 ἀμφικύπελλον 577
 ἀμφιμυγείσα 7, 21
 ἀμφινέμοντα 1042
 ἀμφιπεριπλασθεῖσα L. 80

- ἀμφιπετάσας L. 643
 ἀμφιπλακεία 879
 ἀμφιπλεκές 605
 ἀμφιπολεύει 928
 ἀμφιπολεύεις H. 54, 17. 56, 5
 ἀμφιπόλοισι H. 41, 10
 ἀμφίπολον L. 308. 497
 ἀμφιπόλων 1021
 Ἀμφιτρίτην 336
 ἀμφιφορεῦσι 399
 ἀμφιχυθέντες 566
 ἀμφιχυθέντας 316
 Ἀμφίων 214
 ἀμφοτέρωσιν L. 20
 Ἀμφρύς 187
 ἀμώμητοι L. 13. domus vndique perfectae epith. οκςκ.
 ἀμώμητος L. 432. ad pulchritudinem refertur, vi [οκςκ.]
 ἄμωμον δέμας 194
 ἀν-ἔβαινει 652
 ἀν-ἔπατο 984
 ἄνα F. 32, 1
 ἀνὰ δ' ἔπατο 984
 ἀνὰ πρῶνα ἔβαινον 652
 ἀναβλύζων L. 161
 ἀνάγκη L. 96
 ἀνάγκαις H. 1, 9. 27, 9. 54, 13. 68, 6
 ἀνάγκη 140. 877. H. 58, 18
 ἀνάγκη H. 69, 5. κρατερῇ F. 3, 15
 ἀνάγκην H. 3, 6. 85, 13
 ἀνάγκης H. 38, 10. 56, 1
 ἀνάγκης ἀπὸ θνητῆς H. 40, 8
 ἀνάγκης μήτε H. 54, 3
 ἀναγνίσκοισιν 1229
 ἀνάγωσι H. 42, 8
 ἀνάγωσιν L. 102
 ἀναδείξαις H. 83, 3
 ἀναδύσασθαι 1255
 ἀναίδεια 931
 ἀναίδων H. 18, 4
 ἀναιμάκτων L. 693
 ἀναιξας L. 111
 ἀναίσσονται L. 480
 ἀνακλίναντες 760
 ἀνακλίνας 312
 ἀνακτίτιν L. 192
 ἀνάκτορες H. 37, 20
 ἀνάκτων H. 85, 11
 ἀναλλάκτοισιν F. 3, 8
 ἀναμνήσont' L. 219
 ἀνάπαυλαν H. 85, 10
 ἀνάπαυμα H. 1, 10. 67, 7
 ἀναπλεύσασαν L. 518
 ἀναπλήσαντες 1142
 ἀναπλώσαντες 1149
 ἀνάπαυσιν H. 80, 2. 84, 5
 ἀναπλεύσεσθαι ὑλίσσῃ 1182
 ἀνάπεμπ' H. 28, 17
 ἀναπνεύσας κακότητος F. 45
 ἀναπνεύσασαν L. 518
 ἀνάπτων L. 367
 ἀνάπυστα 1307
 ἀνάπυστον 1159
 ἀναρπάζειν L. 704
 ἀναρπάζαντα 782
 ἀναρρώσασθαι 1255
 ἀναρρώων 1202
 ἀνάρσειαι L. 40
 ἀνασσα H. 69, 6. 75, 6
 ἄνασσαν E. 36. H. 18, 21. 21, 2. 39, 20. 41, 3
 ἀνάσσειν 280
 ἀνάσεις H. 17, 7. 67, 11
 ἄνασεν 129
 ἀνάσεων 77
 ἀναστήσαντας L. 119
 ἀναστήσεσθαι 1147
 ἀνάσχετον L. 540
 ἀνασχίζουσαν L. 237
 ἀνατλήναι 171
 Ἀναύρη 460. — 112. Nomen proprium fluvii docet Hoffmann ad Apollo. Hoels. p. 363. οκςκ.
 ἀναφαίνει 382
 ἀναφαίνῃ H. 74, 7
 ἀνα-φαίνων 100

ἀναφαίνων H. 33, 9. 53, 10
 ἀναχωρήσει L. 24
 ἀναψύχεις L. 754
 ἀναψύχεται L. 556
 ἀναψύχοντες 1089
 ἀν δ' ἄρα τύμβον ἔχουσιν 568
 ἀνδάνει 280
 ἀνδέχεται 1131
 ἀνδρὸς L. 312
 ἀνδροφόνῳ H. 64, 4
 ἀνδροφόνῳ L. 539
 ἀνδρείζαται H. 75, 7
 ἀνέδραμε H. 46, 5
 ἀνείσα H. 39, 9
 ἀνείταται τῇ Ἀτῇ ἡμέρᾳ F. 41
 ad fi.
 ἀνέμῳ L. 125
 ἀνέμους 338. E. 38
 ἀνεμώλιον L. 506
 ἀνέμων H. 15, 4. 33, 25. F.
 VI. 13
 ἀνεμώνη 914
 ἀνετείκατο 75. 767. 816. 841
 ἀν-ἐπέβαλλον 956
 ἀνεξρόχθησε 704. resonuit, de
 tumultu aquarum. Simplex
 ρόχθαι est de eadem re Od.
 E, 402. et Od. M, 60. Fa-
 ctum ex ipso sono, vt ῥύγ-
 χος. GERN.
 ἀνερχομένην L. 699
 ἀνερχομένοις L. 600
 ἀνεσεις 1157
 ἀνεστονάχθησαν 1284
 ἀνεσύρατο F. 16, 1
 ἀνέτρεχε 1202
 ἀνέτρεψε 1202
 ἀνευρῶν L. 689
 ἀνεφαίνετο 891
 ἀνεφάνθη F. 28, 16
 ἀνέφηνες H. 78, 8
 ἀνεχάσσετο 270
 ἀνεψιὸς L. 431
 ἀνεψύχεσκε L. 556
 ἀνηέθη 266

ἀνήμερα H. 11, 7
 ἀνήπτον 240
 ἀνηρεΐσασθε 288. rapuistis, ra-
 pere instituistis. Verbum Ho-
 mericum illustratum ab Al-
 berto ad Hesych. V. ἀνερ-
 ψαντο et ἀνηρεΐσαντο ex Il.
 v, 234. et Od. α, 241. item-
 que Hesiodo et Apollonio.
 GERN.
 ἀνθα H. 37, 13
 ἀνθεμοειδίς H. 42, 4
 ἀνθεμόεντα L. 80
 ἀνθεμόεντι L. 233
 ἀνθίων H. 42, 6
 ἀνθήσους L. 252
 ἀνθιμον L. 729
 ἀνθος H. 33, 23. 49, 6. κέριμον
 F. 8, 16. χαλκήϊον F. 29, 3.
 splendor aeris politus. Sic ἀν-
 θος μανίας Soph. Trach. 1017.
 GERN.
 ἀνθῶν H. 42, 6
 ἀνθρώποις [96]
 ἀνία H. 1, 11. I.. 618
 ἀνίας H. 1, 4
 ἀνίη H. 40, 3
 ἀνίην H. 67, 13
 ἀνίησας L. 645
 ἀνίκητον H. 18, 9. 19, 4
 ἀνικαλέω H. 17, 19
 ἀνομοῖα H. 61, 5
 ἀνόμοις H. 63, 11
 ἀνόμοροι 857
 ἀνόρυσσε 398
 ἀνορθῶν F. 7, 19
 ἀνσάντες 233
 ἀνήσειθα 1147
 Ἄνταίς H. 40, 1
 ἀνταίσις H. 70, 9
 ἀνταυγείς H. 6, 5
 ἀνταυγῇ H. 5, 9. 69, 7
 ἀνταύγην i. φάντα H. 5, 9.
 F. 7, 4
 ἀντεβόλησα L. 93

- ἀντεβόλησε 137. 494
 ἀντέλλοντος L. 210
 ἀντεπόρῃσε 137. occurrat, vltro
 venit. V. N. οὐκ εἰν.
 ἄντην 893. L. 293
 Ἀντιάνειρα 187
 ἀντιάχων 817 et 826. Priori
 certe loco praepositio non
 vices significat, sed directio-
 nem, vt ἀντιβλέπειν etc. οὐκ εἰν.
 ἀντιβίην L. 26
 ἀντιβίοισι H. 88, 5
 ἀντιθέω L. 436
 ἀντικρυς L. 28
 ἀντίλυτρον L. 587
 Ἀντιοφίμω 306
 ἀντιόφην L. 414
 ἀντιόωσα ἐσλήνη F. 6, 26
 ἀντιόωσιν L. 414
 ἀντιπάλοισι H. 32, 3
 ἀντίπαλον L. 272
 ἀντίσπατοι H. 20, 5
 ἀντολῖαις H. 77, 5
 ἀντολῖαισιν 1244
 ἀντολίας 365. 562. 1122
 ἀντολίην 562
 ἀντολῖης 1047
 ἀντολιῶν H. 11, 12
 ἀντομένοις 615
 ἀντομένω L. 438
 ἀντροδίατε H. 10, 5. 31, 3
 ἄντρον 74. 108. 1372
 ἄντρον Ἐρμείω L. 18
 ἀντροχαρεῖς H. 50, 5
 ἀντροχαρὲς H. 10, 12
 ἄντρον H. 58, 4. 68, 4
 ἄντρονος H. 88, 8
 ἀνυπότροπον H. 56, 1
 ἄνωγα L. 695
 ἀνώγει L. 17
 ἄνωθεν F. 2, 23
 ἀνωφελῇ H. 67, 8
 Ἀξείνοιο 197. 714. 783. Sic et
 Apollo. 2, 550. οὐκ εἰν.
 Ἀξείνον Φῶσιν 223
 Ἀξείνου 84
 ἄξεινε 757
 ἄξενα 52
 ἄξέτοις 1099
 ἄξων μέσος ἡέλιω F. 19, 10
 ἄξων ἱερήτων L. 168
 αἰοδαῖς L. 366
 αἰοδὴν L. 46
 αἰοδῆς L. 60. 462
 αἰοδίμων H. 71, 5
 αἰοδοὶ L. 658
 αἰοδῶ L. 60
 αἰολλείς L. 700
 αἶος L. 676. 704
 αἶσα 317. 978
 αἶρε L. 73
 αἰσσητῆρα L. 64. 65. 281
 ἀπαλαῇ H. 50, 12
 ἀπαλεξίκαν' H. 66, 3
 ἀπαλὴν 793
 ἀπάρεθεν L. 589. V. N. ττα.
 ἀπαρτάπτωσι H. 69, 6
 ἀπάταις H. 27, 5
 ἀπάταισι H. 70, 4
 ἀπάτερθε L. 63
 ἀπατηλὸν H. 88, 13
 ἀπάτωρ H. 9, 10
 ἀπειθῆς 245
 ἀπειρατον F. 9, 1
 ἀπειρεσίαις 1298
 ἀπειρεσίην L. 485
 ἀπειρεσίης L. 320
 ἀπειρέσιοι H. 58, 1. L. 54
 ἀπειρέσιον H. 10, 13. L. 405
 ἀπειρήτοις κακότητος L. 16
 ἀπείριτον 20. 99. 336. H. 53
 11. F. 6, 32. F. 19, 1
 ἀπείριτος H. 11, 13
 ἀπείρονα 1210. H. 58, 5. 68, 14
 ἀπείρονος H. 58, 10
 ἀπέκρυσσε 606
 ἀπέκρυφθεν 458
 ἀπενθῆς L. 73. V. Not. ττα.
 ἀπενόσφισαν 674
 ἀπέπτατο 47. 587. 1236

ἀπερύκει L. 196. 661
 ἀπερύκετε H. 37, 5
 ἀπ-ἐρύξα L. 473
 ἀπεχθία 963
 ἀπεχθής L. 71
 ἀπημαύρωσας H. 5, 6
 ἀπήμοσι H. 88, 16
 ἀπηνέες 971
 ἀπηνέος 1311
 ἀπήνην ὑποζεύξασθαι 787
 ἀπηγήρειτο 393
 Ἀπιδάνοιο 162
 Ἀπιδος 45
 ἄπισα L. 759
 ἀπίσει L. 350
 ἄπισον L. 532
 ἀπλάτοις 928. Add. 991 no.
 G E S N.
 ἄπλετα L. 225
 ἄπλετον 25. 1017. L. 597
 ἄπλετος φύσις F. 25, 1
 ἀπλήτως H. 62, 7
 ἄπλητον H. 3, 6
 ἀπλήτοις 928
 ἀπλήτοισιν 991. 1049
 ἀπλώσθαι ἰσία 358. pandere.
 ἀπλώτοις 1049
 ἄπο, line 672. G E S N.
 ἀπὸ θυμὸν ὄλεσε 595
 ἀπὸ νῦσον ἐρύξα L. 473
 ἀποβλύει 1065
 ἀποδοχμήσας F. 18, 4
 ἀποθρίσματα 998
 ἀποιοχόμενην 1021
 ἀποκλείσις H. 22, 6
 Ἀπόλλων L. 354. ἥλιος F. 28,
 10
 Ἀπόλλωνι 186. 1296. H. 23, 12
 Ἀπόλλωνος H. 33, 66, 6
 ἀπομινύθυσιν L. 618
 ἀπονουήσωμεν 938
 ἀποπαύορα H. 38, 3
 ἀπόπεμπε H. 11, 16. 57, 10.
 76, 11
 ἀποπέμπεο H. 38, 9

ἀποπέμψας H. 46, 3
 ἀποπλύνει L. 553
 ἀποπλώσει 506
 ἀποπνεύση L. 409
 ἀποπροέηκε 1209
 ἀπόπροθεν F. 41, 4
 ἀπόπροθι L. 142. 732
 ἀποπρολιπύσα 261
 ἀποπτύσοι L. 517
 ἀπόρυσαν 703
 ἀπορρίψασθαι 1361
 ἀπόρροϊαν L. 171. 658
 ἀπορρύψασθαι 1361
 ἀπορρώξ F. 2, 23
 ἀπορρώσασθαι 1318
 ἀποσεισῆς H. 77, 9
 ἀποσπαδάην H. 17, 13. Malim
 ἀποσπαδίην detractam. G E S N.
 ἀποτείχοι L. 21
 ἀποσιλβοντα L. 284
 ἀπότροφοι H. 69, 8
 ἀποτροπίοις 479
 ἀπο-Φεύγειν L. 577
 ἀποφθιμένοις 1137
 ἀποφθιμένον 792
 ἀποφθινύθυσι H. 67, 3
 ἀποφθίσειν 843
 ἀποφθίσωσι 1172
 ἀποφύχοντα L. 381. ἀποφύχον-
 τε 1089
 ἀπρονόητοι F. 32, 11
 ἀπρύσμαχον H. 71, 4
 ἀπροσόρατοι 971. de Pandora
 et Hecate. G E S N.
 ἀπροσόρατον H. 38, 2. Coryban-
 tis epith. G E S N.
 ἀπροφανές 785
 ἀπροφάτως 621. 663. celeriter,
 q. d. non praedicto, vt alter
 cauere non possit. Sic Apol-
 lo. II. 268 sq. G E S N.
 ἀρώμοσα L. 761
 ἀρώ L. 583
 Ἀράξην 747. Erras f. Aras Per-
 sice fluuium notat — hinc

- tot Araxae, ex Relandi diff.
 de Paradiso c. 17, Weß. ad
 Diod. Sic. 14, 29 no. 93.
 ΟΞΝ.
 Ἀραξῶν 749. Accolae Araxis
 nescio an memorati alias.
 ΟΞΝ.
 ἀρῶσα L. 229. 722
 ἀράσων de lyra 380. Add. 396.
 ΟΞΝ.
 ἀράων L. 227. 744
 ἀργαλίην L. 538
 ἀργαλῆος L. 71
 ἀργαλίων 984
 Ἀργάνθου 636
 Ἀργειφόντα H. 27, 3
 Ἀργειφόντης 135. L. 58. 601
 ἀργενῆς fuit 226 pro ἀργενῆς.
 ἀργενναῖς 649
 ἀργεννῆς 226. 1163
 ἀργεννοῖο L. 175
 ἀργεννὸς ἄλας L. 713
 ἀργήσσειν 123. Epitheton πε-
 ραυνῶ poeticum ap. Lucia.
 Timo. pr. ΟΞΝ.
 ἀργῆσιν αἰλλαῖς 683. Spumo-
 sas h. e. spumam efficientes
 intelligo. ΟΞΝ.
 ἀργῆτα H. 18, 17
 Ἀργοναῦται Orphici recensentur
 ab 116—227. quibus acce-
 dunt Iason ipse et Orpheus,
 ut fiant quinquaginta memo-
 ratī v. 298. Horum hic da-
 mus Catalogum, in quo sin-
 gulis nominibus adscripsimus
 versus nostri poetae nume-
 rum. Cui, quae ibi habentur,
 non sufficiunt, ille πάν-
 τα περὶ πάντων inueniet in
 Catalogo Burmanniano prae-
 sationi in Valerium Flaccum
 interto.
 Acastus 221 (Anchisteus)
 Actorion 177
 Admetus 173
 Aethalides 131
 (Alaus) Talaus 146
 Amphion 214
 Ancaeus I, 196. Ancaeus II,
 205
 (Anchisteus) Acastus 221
 Arsius 146
 Asterion 161
 Asterius 214
 Augeas 212
 Butes 12. 138
 Calais 220
 Canthus 139
 Castor et Pollux 125
 Cepheus 195
 Coronus 136
 Echion 133
 Eneus 168. omisus Burm.
 Erginus 150
 Erythrus 133
 Euphemus 203
 Eurydamas 164
 Hercules 116
 Hylas 225
 Idas 178
 Idmon 185
 Iphiclus I, 137
 Iphiclus II, 158
 Iphidamas 148
 Iphitus 144
 Laodocus 146
 Lynceus 179
 Meleager 156
 Menoetius 190
 Mopsus 126
 Nauplius 200
 Oileus 191
 Palaemonius 208
 Peleus 128
 Periclymenus 21
 Phalerus 142
 Pollux 125
 Polyphemus 166
 Talaus 146 (Alaus)

Telamon 182

Tiphys 120

Zetes 220

Graeca nomina suis locis in Indicem relata cum sint, hic denuo ponere nihil necesse fuit. G E S S E.

* Ἀργος 236. 265. 272. 604

* Ἀργος εὐμελὴς 859

ἀργυροειδὲς 597. 1130

ἀργυρόπεζα 383

* Ἀργυρότοξος L. 758

ἀργυφάια F. 7, 12

ἀργυφάειν L. 284

ἀργῶ εὐλαος 242. (νι λάλος

τρόπῃς 707. Cf. 264. 487.

707. 1154) 257 γομφωθείσαν.

360 ἐπείγετο ἐς πλῆον. 1289

παράμειψε πότμον.

ἀργῶασι 1155

ἀργῶαν 1261

* Ἀργῶας 222

* Ἀργῶη 85

* Ἀργῶης 532

ἀρείης 31

ἄρειον L. 432.

ἀρειοτέροιςιν 280. ἀρειότερον 289

* Ἄρης H. 64, 3. 88. 1

ἀρέσασθε 552

ἀρέσασθαι 93. 451

ἀρεσσάμενος L. 365

ἀρέσσασθαι L. 685

ἀρετὴ H. 9, 10

ἀρετὴν H. 75, 4. L. 63

ἀρετῆς H. 59, 7. 62, 11. L. 81

ἀρηγόνα L. 189. 451

* Ἀρηγόνις 127

* Ἀρήϊα 517. H. 37, 1

* Ἀρήϊον H. 29, 4. 38, 2. 88, 11

* Ἀρήϊος 146. Laodoci ac Talai frater.

ἀρηϊφάτοι 512

ἀρηϊφάτοιςιν 842

* Ἄρην F. 41, 2

* Ἄρην 1072

ἀρηρότα 189. 273

ἀρηρότες 529

ἀρηρῶς 209

* Ἄρης L. 301. πόλεμος F. 28, 4

ἀρησθε 288

ἀρῆσιν L. 365

ἀρήτεια 903

* Ἀρήτη 1312. 1316

ἀριδείκετε F. 10, 3

ἀρίσθη H. 55, 5

* Ἀριμασπὰ 1061

ἀριπρεπὲς 795. F. 8, 24.

ἀριερέων 914

ἀριστῆς 563

ἀριστῶν 111

ἀριφραδέως 934

* Ἀρκαδίηθι 195

* Ἀρκαδίας 196

ἀρκεύδοιο 950

ἄρκυ 199

ἄρκυφῶς 513. 1067

ἄρκυς 1043. populus ad Phasin.

ἄρμα H. 7, 19. 15, 2. 16, 5.

26, 3. 39, 14

ἄρμα πάγγεον H. 58, 8

ἄρμασι H. 54, 18

ἄρματι H. 54, 23. L. 90

ἀρμόξεις H. 33, 17

ἀρμονίαν H. 10, 6

ἀρμονίη H. 33, 20

ἀρνήσασθαι L. 162

ἀρνήσεται L. 174

ἀρνήσοιτο L. 625

ἀροτῆρα H. 39, 8

ἀροτρεύοντος L. 239

ἀρότῃς H. 33, 3

ἀρύραις L. 267

ἄρυραν 150. L. 150. 237

ἀρύρας L. 266

ἀρύρης H. 62, 14. L. 589

ἀρπαγμαῖα H. 28, 14

ἀρπάξουσα L. 305

ἀρπάξαις L. 187

ἀρπάξας L. 132

- ἀρχαρχεῖσα 1068
 ἀρχην L. 548
 ἀρχενα καὶ θῆλυον H. 41, 4
 ἀρχήκητ' H. 64, 1
 ἀρχήκτα 465
 ἀρχήκτοι 1140
 ἀρχήκτοισιν ὁμοφροσύνησιν L. 255
 ἀρχήκτον H. 18, 11. L. 139
 ἀρχήκτες H. 12, 4
 ἀρχήκτα 465
 ἀρχήκτ' H. 11, 4. 31, 3
 ἀρχήκτοισι λέκτροισι H. 29, 7
 ἀρχήκτοισι H. 28, 7
 ἀρχήκτον H. 5, 5. 29, 3. 41, 3.
 51, 5. L. 729
 ἀρχήκτες 28
 ἀρχήκτες f. κτες H. 12, 4
 ἀρχενα H. 41, 4
 ἀρσενόμορφε H. 35, 7
 ἀρσην H. 9, 10
 ἀρσην καὶ θῆλυς H. 8, 4. 31, 10.
 Cf. F. 6, 11
 *Αρσώπας 1061. ignobile mihi
 vel populi nomen, vel Ari-
 masthorum Arimasthorumue
 epitheton. ο β ε κ
 *Αρτακή 492
 ἀρτεμέσσειν L. 349
 *Αρτίμιδος 981. H. 35
 *Αρτεμιν 900. 942. H. 34, 4
 *Αρτεμιν ἡγεμόνην (τύχην) H.
 71, 3. F. 34
 *Αρτεμιν H. 1, 12
 ἀρτήσαντα F. 10, 10
 ἀρτήσαντες 275
 ἀρτήσαντο 1094
 ἀρτήσας 238
 ἀρτιγένης 384
 ἀρχαὶ H. 36, 4
 ἀρχαίς 419
 ἀρχαῖς H. 24, 2
 ἀρχή H. 14, 7. 22, 4. 33, 15
 ἀρχή πόλυ H. 82, 7
 ἀρχήν E. 42
 ἀρχῆς H. 58, 10
 ἀρχιγένης H. 13, 7. F. 6, 15
 ἀρχιμέδωνος Ζεὺς F. 6, 9
 ἀρχὸς ἀπάντων F. 6, 16
 ἀρχῶ 1176
 ἀρωγὴ H. 11, 6
 ἀρωγῇ L. 427
 ἀρωγὴν L. 76. 346. 401
 ἀρωγὸς F. 20
 ἀρώματα L. 738
 ἀσεβόντων H. 69, 4
 ἀσθμαίνοντες L. 89
 ἀσκηθεῖς 672. Vox Homericā,
 ἀβλαβῆς, ὑγιής. ἀσκηθεῖα νό-
 ρον dixit Apoll. 2, 692. ο β ε κ
 *Ασκληπιεῖ H. 66, 1
 *Ασκληπιόιο 176
 *Ασκληπιὸν βασιλεῖα μέγαν E.
 37. F. 28, 12
 ἀσμενοι 466
 ἀσπασίως 114
 ἀσπας 362. 993. F. 7, 21
 ἀσπίδα L. 506
 ἀσπίδος L. 497. 603. 749
 ἄσπ' ἐδέλμησα L. 286
 ἄσσα L. 621
 *Ασσυρήθεν L. 689
 *Ασσυρίων 752
 ἀσασίας H. 62, 8
 ἀσασίαν H. 63, 4
 ἄσταν H. 60, 4
 ἄστας H. 73, 5
 ἄσα πυκνὰ 753
 ἀσεμφῇ 660. Domus epitheton,
 quatenus opponitur ταῖς μοῖς.
ο β ε κ
 *Ασέριος 214
 *Ασερίων 161
 ἀσεροέμματον H. 33, 13
 ὀσεροπαῖς 813
 *Ασερόπη 1215
 ἀσεροφεγγής H. 4, 5
 ἀσεροφεγγής H. 2, 3
 ἄσρα 339
 ἀσραγάλοισι H. 9, 7
 ἀσραπαῖε H. 14, 9. (ἀσράπει)

ἀτραπίως H. 19
 ἀτραπία H. 19, 5
 ἀτραπύοντα H. 19, 3. F. 23, 4
 ἀτραρχή H. 8, 10
 ἀτροδίαίτε H. 10, 5
 ἀτροδέτην H. 63, 2
 ἀτροχίτων 511. 1026
 ἄτρων H. 6, 1. 25, 8. L. 491
 ἄτυ 143. 155
 ἄτυδ' L. 94
 ἄτυφέλικτον F. 6, 32
 ἄτυφέλικτος H. 11, 13
 ἀσφόδελος 912
 ἀσχαλαία L. 654
 ἀσχαλῶν 694. L. 440
 Ἀσώποιο 183. 193
 ἀταρβία L. 580
 ἀταρπιτὸν 113. L. 103. 574.
 734. 768
 ἀταρποις 35
 ἀταρπὸν H. 6, 7
 ἀταρπὸς 534
 ἀταρτηρήν L. 51. 345
 ἄτας H. 11, 15
 ἀτάσθαλα φάρμακα, noxia [οξκ.]
 582. Sic F. 8, 33
 ἀτασθαλῆς 414
 ἀτασθαλίῃσι 863
 ἀτάσθαλον 53. Horum locorum
 inductio docet, noxae et no-
 cendi notionem, quam etymon
 suadet, esse principalem. οξκ.
 ἀτειρεῖς 822. H. 6, 9. 58, 17
 ἀτειρεὸς L. 239
 ἀτειρεὶς H. 3, 1
 ἀτέκμαρτον 1148
 ἀτελῆς H. 9, 8
 ἄτην L. 411. τῇ Ἀτῇ ἀνείτα
 ἡμέρα F. 41 ad fi.
 Ἀτην ὥπασαν 673
 ἀτηρῆν L. 501. 591
 ἄτιμοι 105
 ἀτίεισιν L. 62
 ἀτιτάλλειν 386
 ἐτίταλλεν 777. L. 368

Ἀτλαντικὸν 1167
 Ἀτλαντος E. 28. L. 537. vid.
 F. 35. οξκ.
 ἄτλητον H. 3, 6
 Ἀτρακηίδα λίμνην 158
 ἀτραπιτοῖο L. 332
 ἀτραπιτῷ F. 1, 7
 ἀτραπὸν L. 734
 ἀτραπὺς 86. 262
 Ἀτρεΐδῃσιν L. 382
 ἀτρεΐες L. 56
 ἀτρεΐς L. 3. 337. 655
 ἀτρεΐως 46. L. 397. 763
 ἀτρέμας L. 314
 ἀτρεμέεσσιν L. 349
 ἀτρέψω L. 766
 ἄτρομε H. 9, 26
 ἄτρομον F. 6, 33
 Ἀτροπε H. 58, 16
 ἀτρυγέτοιο 1031. et ἀτρυγέτω
 L. 513. maris epitheton, de
 cuius significatione fluctuant
 Grammatici, v. g. Eustath.
 ad Il. α. 316. Auctorem car-
 minis de Lapidibus accepisse
 pro sterili, vnde vindemia
 fieri non potest, ex ipsa op-
 positione apparet. οξκ.
 ἀτρυτῶ 183
 Ἀτρυτώνη L. 540
 Ἀτρυτώνης L. 711
 ἀτρυτῶς F. 33
 Ἀττίδος H. 17, 14
 Ἀττη E. 40
 αὐαλέης 606
 αὐαλείοις 244
 αὐαλέων L. 177
 αὐγάζοντες H. 6, 10. L. 178
 αὐγαῖς H. 65, 2
 Αὐγείας 212
 αὐγή H. 46, 4. F. 7, 21
 αὐγῇ H. 43, 4
 αὐγὴν 340
 αὐγήτειρα H. 8, 5
 αὐδάχνης H. 26, 9

- αὐδῆ H. 19, 3
 αὐδήντα L. 354
 αὐδὴν πατρὸς F. 5, 2
 αὐλασα L. 241
 αὐλασι 869
 αὐλὴν 391
 αὐλιν 679. habitaculum, castra
 IL. I, 232. OESN.
 οὐλιον 433
 αὐλισθέντες 668. castra nocturna metati, pernociaturi. OESN.
 αὐλῶν E. 39
 Αὐλῶνας 204
 αὐλῶνας 1077
 αὐλῶνες 745
 αὐλωνιάδες H. 50, 7
 αὐλώνων 1045
 αὐξεις H. 12, 3
 αὐξῆσιν H. 9, 30
 αὐξήτα H. 10, 11. 14, 8
 αὐξήταλις H. 25, 3. 39, 10.
 55, 6. 66, 5
 αὐξίτροφοι H. 50, 12
 αὐξίτροφος H. 9, 17
 αὐξίτροφων H. 9, 17
 αὐξοις H. 77, 13
 αὐξομένη H. 8, 4
 αὐξουσα H. 76, 5
 αὐον L. 150. 651
 αὐρα H. 80, 1. L. 561
 αὐραις 338. H. 65, 2
 αὐραϊσι H. 79, 1
 Αὐσονίας 1247
 αὐτάρχεια H. 9, 13
 αὐταυγείς vid. leg. H. 6, 5.
 OESN.
 αὐτὴν L. 373
 αὐτῆς L. 138
 αὐτίκα 950. 968
 αὐτίς 351
 αὐτμή φλογός 1219
 αὐτμή L. 469
 αὐτμήν L. 701
 αὐτογένεθλος F. 38, 1
 αὐτογενής F. 1, 8
 αὐτόθι 1254
 αὐτοκασιγνήτην L. 341. 753
 αὐτοκασιγνήτος H. 84, 8
 αὐτοκασιγνήτω L. 681
 αὐτοκράτειρα H. 69, 8
 αὐτολετήρες H. 37, 14. 304
 leg. αὐτ' ὀλετήρες. OESN.
 αὐτομάτω L. 157
 αὐτοπάτωρ H. 9, 10
 αὐτότελῃ 422
 αὐτοτελής F. 2, 10
 αὐτῷ 1305
 αὐτοφόνω 873
 αὐτοφύης H. 7, 5. 11, 9
 αὐτως H. 37, 8
 αὐχένα L. 119. 546
 αὐχένας L. 137
 αὐχένη H. 60, 5. L. 222
 αὐχημ' H. 59, 8
 αὐχημηρῆσιν L. 267
 αὐχμης L. 268
 αὐχμὺς L. 590
 ἀφαιρέτιδες H. 58, 18
 ἀφαιμαρτίζαντος 641
 ἀφανείς H. 50, 7. 58, 17. 68
 9, 80, 6
 ἀφανής H. 1, 7. 54, 10
 ἀφαρ 981. 1011. 1363
 ἀφάρησεν L. 546
 ἀφάρη αἰθέρι F. 10, 3
 ἀφελόντας L. 731
 ἀφθελκτον 1001. indifertum, ob-
 scurum, purgum magicum. OESN.
 ἀφθ.τα E. 21
 ἀφθίτε H. 9, 5. 14, 1. F. 3, 5
 ἀφθιτον H. 82, 1. L. 172. F.
 3, 14. 16
 ἀφθόγγος 531
 ἀφθονον 506
 ἀφίκανε 173. ἀφικάνομεν 1058
 ἀφικάνει H. 37, 12
 ἀφίκανον 109
 ἀφικέσθαι 833. L. 659
 ἀφίκηται L. 57
 ἀφίξεται L. 621

ἀφίξετα L. 37
 ἀφεξαμένοις 284
 ἀφλοισμοῖο L. 475
 ἀφνειοῖο L. 687
 ἀφνειὸν 53. adiect. 155. proprium vrbis Phrygiae. V. Steph. Byz. οαεκ.
 ἀφνειῷ L. 83
 ἀφορμηθέντες 665. 1126
 ἀφραδίαι 1040
 ἀφραδίῃσι 522
 ἀφραστον L. 46
 ἀφρισμοῖο L. 475
 ἀφρογενῆς E. 11
 Ἀφροδίτη 1320. H. 54, 1. L. 317. εἰρήνη F. 28, 4
 Ἀφροδίτην 30
 Ἀφροδίτης H. 45, 3. 56, 4. L. 463
 ἀφρός 457
 ἀφρῶ 363
 ἀφύκτοις 528
 ἀφύσσεσθα L. 263
 ἀχαλνώτοιςιν H. 54, 13
 ἀχαλκεύταισι H. 84, 4
 ἀχάτη L. 234
 ἀχάτην L. 605
 ἀχάτη L. 235. 631
 ἀχείματα γι
 ἀχέοντας 1229
 Ἀχέροις H. 17, 10
 Ἀχέρων 1129. V. Apoll. 2, 354
 Iq. it. 730. 740. it. 903. οαεκ.
 ἀχθεα γῆς F. 32, 7
 ἀχθεῖς H. 45, 7
 Ἀχιλῆος L. 670
 Ἀχιλλεύς 412. 445
 ἀχλὺς 339
 ἀχλὺς 1125
 ἀχνην L. 449
 ἀχος 853
 ἀχραντος 1322
 ἀψ L. 24
 ἀψάμενοι 1295
 ἀψαύτοιο L. 709

ἄψα 737
 ἀψεύτοιο L. 709
 ἀψοῖος 858. 1236
 ἀψοφον H. 9, 7
 Ἀψυρτίδας 1032
 Ἀψύρτοιο 1161. 1028
 Ἀψυρτος 795
 Ἀψύρτη 1022
 ἀψυχον L. 356
 ἄωτον 133. Vnice huc faciunt verba Eustathii ad Od. A, 444. vbi οἶος ἄωτον explicat τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα, ὃ τὸ ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνθηρόν — οἶον τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιτον ἔργον λίνωιο λεπτόν ἄωτον λέγεται. Hoc igitur in loco tapetem ex auro textili, regii luxus suppellectilem, accipio. οαεκ.

B.

Βαδίζεμεν L. 80
 βάξω L. 519
 βαδείη 666
 βάθρον H. 22, 5
 βαθυδίνης H. 37, 17
 βαθυκόλπον H. 43, 2
 βαθυκόλπου H. 59, 3
 βαθυκόμενος H. 74, 2
 βαθυπλόκαμον F. 8, 23
 βαθυῖος H. 10, 14
 βαθύσκιον H. 17, 2
 βαθυσκόπελοι 636
 βαθυσκοπέλυ 462
 βαθύσπορον H. 10, 14
 βαθύτερον H. 25, 6
 βαθυτέροιο H. 16, 3
 βαθυτέρου H. 73, 3
 βαθυχαῖτα H. 55, 7
 βαθυχαίτων 1059
 βαῖδ 741
 Βάνχαις H. 53, 6, 9
 Βάνχε H. 44, 4. 49, 1. 3. 52, 8. 56, 3. 74, 1

- Βακχεῖον H. 29, 2. 53, 8
 Βακχεῦ H. 44, 2. 51, 1
 βακχεύουσα H. 23, 3
 βακχεύσαν E. 47
 βακχευτὰ H. 10, 5. 21. 46, 6
 βακχευτῆς βρόμιος F. 3, 13
 βακχεύων H. 51, 8
 βακχεχοροιο H. 56, 3 et 74, 1
 Βακχήϊον H. 52, 4
 Βακχιακὰς H. 78, 9
 Βάκχισ H. 33, 7
 Βακχικά L. 742
 Βάκχοιο 427. H. 23, 11. 50, 3.
 53, 8. 54, 7
 Βάκχοις H. 53, 6
 Βάκχον H. 45, 2. 46, 1. 47, 2.
 52, 1
 Βάκχω 28. E. 34. H. 43, 8.
 48, 1
 Βάκχω 192. H. 50, 15. L. 496
 βάλεν L. 539
 βάλλω L. 638
 βαλόμην L. 753
 βαπτίζετο 510
 βάρβαρα 89
 βάρβαρον L. 269
 βαρυαλγείς H. 68, 7
 βαρυβρεμέτειρα H. 9, 25
 βαρυηχέι 1350
 βαρυηχίος F. 6, 38
 βαρύθυμε H. 8, 6
 βαρύθυμον H. 18, 11
 βαρύτυπε H. 16, 4
 βαρύμηνι H. 44, 5
 βαρύμηνιν H. 19, 4
 βαρύμηνις H. 10, 12
 βαρύν H. 18, 18
 βασιλεια H. 8, 1. 31, 14. 54,
 16. 70, 10
 βασιλειαν E. 48
 βασιλεύς, κοίρανος, τύραννος dif-
 ferre, F. 36, 2 et 3
 βασιλεύει L. 31
 βασιλεύετε H. 47, 5
 βασιλεύετος 849
 ΒΑΣΙΛΕΩΣ Κρόνος καὶ βα-
 σιλίσσης 'Ρέας Inscr. F. 5
 βασιλῆα H. 19, 5. 38, 1
 βασιλῆα μέγαν 'Ασκληπιὸν E. 37
 βασιλῆες L. 224
 βάσις F. 6, 39
 Βάσσαρε H. 44, 2. 51, 12
 Βαυβῦς F. 16, 3
 βάψας L. 499
 βέβαιον βίον H. 62, 9
 βαβάρητο 243
 βεβήλοις F. 1, 1
 βεβολημένα 36
 βεβολημένος 540
 βεβολημένῳ L. 755
 βέβριθε 1133
 Βεβρύκισσιν 657
 Βεβρύκων 664
 βίδυ, ὕδωρ F. 19, 9
 βιλέεσσι H. 18, 6
 βιλέμυρις L. 591
 βιλέμυ L. 114
 βιλέμων L. 494
 βέλος H. 18, 9. 12
 Βένδης ad H. 8, 8
 βένδεα 180
 βένδεσσιν L. 516
 βένδη 67
 βέρεθρα 180
 βερίθρυ 965
 βερίθρων 1369
 Βέχρεις 739
 βήματα H. 30, 1. 45, 4
 βήσεται L. 39
 βήτην L. 156
 βιαζομένη 1085
 βιαίας H. 88, 17
 βιάται 1264
 Βιδυνῶν 666
 βίη L. 579
 βίην 116. 662. L. 572. 653
 βίην 'Ελάνοιο L. 360
 βιησαμένη 1085. Passus etiam
 alias poni hac forma, obser-
 vatum in Lexicis. V. N. cxxx.

βιοδῶται H. 28, 3. 54, 12
 βιοδῶτορα H. 72, 2
 βιοδρεῖμονα H. 33, 19
 βιοδρεῖπτειρα H. 26, 13
 βιον H. 18, 22. 37, 16. 39, 9.
 69, 4
 βιον βέβαιον H. 62, 9
 βιον ἡδὺν πρόφαινε H. 7, 20
 βιοτῆς H. 61, 11. 63, 7. 72, 9
 βιότητα H. 88, 10
 βιότοιο H. 19, 6
 βίοτον H. 37, 16
 βίοτον ἐργάσιμον H. 77, 12
 βίотus H. 71, 6
 βιότη H. 12, 10. 24, 8
 βίε L. 65. H. 59, 8
 βιοφθορίην H. 72, 8
 Βιτονίη 77
 Βιτονίης 677
 βίω H. 28, 19. 71, 9
 βιωσέμεν L. 624
 βλάστημα H. 4, 5. 11, 9. 12, 6.
 78, 2
 βλαστοῖς H. 28, 13
 βλαψίφρονος H. 76, 3
 βλεφάρων H. 77, 9. L. 664
 βλοσυροὶ H. 69, 9
 βλοσυροινύχια H. 69, 9
 βλύζω 597
 βοαύλια 436
 βόεσσι L. 237
 βοή H. 37, 11
 βόθροις 570. βόθροιο 952
 βόθρον 949. 962. βόθρος 968
 Βοιαντίδος 737. Leg. Δοιάν.
 Βοιβηίδα 164. Vid. Burm. ad
 Val. Fl. 1, 449. G E S N.
 βοοκλήπος 1055
 βοὸς πόρον 1054
 βοόωντος L. 138
 βορέα H. 79, 2
 Βορέα 216
 βόσκει H. 23, 5. 57, 6
 βοσκομένοισι L. 142
 βόσκων H. 10, 20

βοτάναισι L. 554
 βοτάναι L. 410
 βοτάνη L. 511
 βοτάνης L. 523. 564. 565
 βοτρυόποσι H. 51, 11
 βοτρυοτρόφον H. 29, 5
 βοτρυότρον H. 29, 5
 βοβώνεσι L. 503
 Βυκολίδης Εὐφορβος L. 457
 βυκόλω E. 52. H. 30, 7
 βυλαῖς H. 43, 5. 61, 7
 βυλαῖσι H. 45, 6. 68, 5
 βυλεύεσθαι L. 198
 βυλῇ H. 58, 20. 69, 1. 73, 9.
 78, 11
 βυλομένοις τὸ πλεον H. 61, 7
 Βυονόμα 1043. Populus ad Pha-
 lin.
 βῦς, ὁ μὴν F. 36 post 4
 βύταις H. 10, 8
 Βύτης 138
 βυφάγος 136. πολυφάγος He-
 lych. G E S N.
 βοῶν H. 39, 8
 βραβείεις H. 60, 8. 62, 4
 βραβευτής H. 17, 16
 βράγχιε H. 33, 7
 Βράγχε 150
 βρασμὸς H. 46, 3
 βρέγμα L. 252
 βρέτας 607
 βρέφος L. 364
 βριαραῖσι H. 62, 7
 βριαρὸν δόμον ἐλύμποιο F. 3, 2
 βριαρὸς 1298
 βριαρῶ 1056
 βριῖστα H. 39, 18
 βριῖστι H. 57, 5
 Βριμὸς 17. 427
 βρίσαθ' 254. Virgete funes, mini-
 mini. Grauem se studet red-
 dere, qui viuitur. G E S N.
 βρισάσματε H. 88, 1
 βρομέυσα 1180
 βρόμι' H. 49, 8
 H h h

βρομία H. 35, 2
 Βρομίσιο L. 712
 βρομίσιο ἀκρήτε L. 604
 βρομίσιο H. 39, 10
 βρόμιος F. 8, 1
 Βρομίη L. 743
 βρονταΐα H. 20, 3
 βρονταΐε H. 14, 9
 βρονταΐσι H. 18, 5
 βροντὰς E. 39
 βροτείη L. 495
 βροτείον H. 58, 6
 βροτείη 1074
 βροτοῖς 100. βροτῶν 1210. H.
 88, 9
 βροτοῖσιν H. 44, 6
 βροτοκτόνε H. 64, 2
 βροτοσσός L. 750
 βρόχῳ 595
 βρύα L. 515
 βρυάζων H. 52, 10. 72, 4
 βρυάζων θαλίαισι H. 32, 7
 βρύσσα H. 25, 3
 βρύσσα ἕτεροισι H. 8, 7
 βρύσσα καρποῖσι H. 28, 10
 βρυΐσης H. 21, 8
 βρύων H. 51, 13. 55, 2
 βρύων ἄλλοις H. 11, 2
 βρωτήρων L. 593
 Βύζηρας 754. Apoll. 2, 398
 βύθια H. 23, 2
 βυθὸν H. 23, 6
 βυθὸν σαρδῶν 1246
 βυθός 704
 βυθῷ 1064. 1252
 βυθός H. 74, 2
 βυθῷ H. 54, 7
 βύκταισι 123. et βυκτῶν 1101.
 Ventorum epitheton Home-
 ricum Od. κ. 20. Videtur
 ὀνομαποιηθῆν, q. d. mugien-
 tes. αεση
 βύρη 318
 βυσσόθεν 708
 βυσσὸν 1286

βώμιος 990
 βώμων L. 693

Γ.

Γαγάτην L. 468. 486
 γαῖα H. 13, 9. 14, 4. 18, 13.
 25, 1. 62, 16. L. 399. 401
 γαίαν H. 20, 7. 57, 9. 81, 7.
 L. 145. 641
 γαίηθεν L. 111
 γαίηχε H. 16, 1
 γαίηχορον 1364
 γαίης 1277. H. 17, 4. L. 708
 γάλα L. 728
 γαλαθηνὸν L. 217
 γάλακτι L. 374
 γαλακτίδα L. 199
 γάλακτος L. 190. 200
 γαληνὸς H. 51, 8
 γαληνῶν H. 53, 11
 γαληνῶσα H. 21, 5
 γαληνοῖς 908
 γάμος quid Theologis F. 36
 post 3
 γαμοσόλε H. 54, 8
 γαμφώνυχα L. 146
 γαμφώνυχον L. 547
 γάμων L. 464
 γάννυται L. 484
 γανόνων H. 52, 9
 γάνυται L. 101. 484
 γὰρ videtur παρέλκειν 528 αεση.
 γαστέρι L. 718
 γαστέρος L. 500
 γάστρης L. 718
 γαστρί L. 482
 γεγαῶτα 408. L. 638. F. 6, 7
 γέγενητο 222
 γέγηθας H. 1, 6
 γεγηθότες 256
 γεγηθούαις H. 46, 6
 γευναμένη H. 34, 4
 γευνομένη L. 406
 γελῶν δακρυόεν 445
 Γελωνὸν 1059

γενάρχα H. 12, 8. 81, 3
γενεά H. 36, 6
γενεή 1062
γενεήν L. 293
γενέθλην L. 677
γενέθλης 252
γένεθλον H. 56, 3
γενειάδας 881
γενέσεις παιρῶν H. 42, 11
γένεσιν H. 5, 3. 82, 2
γενέτειρα H. 54, 2
γενέτειρα H. 59, 4
γενέτειραν H. 2, 1
γενετῆρες H. 6, 5
γενέτης 149
γενέτωρ H. 7, 4. 10, 10. πρῶ-
τος Μητρί F. 6, 19
γέννα H. 12, 7
γένναν 130
γενῆς H. 54, 5
γεννήτορας ἀθανάτων F. 5, 5
γεννοδότειρα H. 54, 12
γένοιτο 1307
γένος 137. H. 54, 15
γένυν L. 116
γέρα 545
γερανός, al. γεραγός H. 53, 4
γέρας H. 81, 4. 86, 12
γεράσμινα 624
γερεῖρα 614
γέρων H. 67, 10
γέρας 1060
γεύειν 326
γηγενέων 18
γῆει H. 77, 10
γῆδοντι H. 15, 10
γῆδος H. 44, 7
γῆδόσυντοι L. 4
γῆδόσυντος H. 26, 14
γῆδῶσα H. 48, 7. 54, 16
γῆρατ 103
γῆραιός 197
γῆραιῶ 1227
γῆρας H. 28, 19. 86, 12. L.
256. 514

γηρύσης 430
γηρύσει 1266
γηρύσασθαι L. 60
γίγαντας F. 50
γιγάντων 18. 427
γιγάντων ἱππελάτειρα H. 31, 12
γίγασιν 514
γινέμενα L. 18, 44
γλάγρος L. 662
γλάγρος 315. L. 590
γλαγρόφρονι L. 303. V. N. τυρ.
γλαυκῆν 336. Amphitritae epith.
G E S N.
γλαυκώπιδα H. 21, 1
γλαυκώπιδι 490
γλαυκώπις 692
γλαυκῶφ' H. 31, 14
γλήναισι L. 667
γλυκεῖα H. 9, 15
γλυκερώτατον H. 32, 5
γλυκερώτερον H. 85, 12
γλώσσης ὄπλον H. 27, 10
γλώσσησιν L. 434
γνάμπει L. 193
γνάμπτων L. 135
γνάμψει L. 474
γνόντες L. 144
γνῶεν 1211
γνώμαις H. 57, 9. 61, 6. 10.
62, 4. 63, 9. 85, 17
γνώμαισιν H. 38, 7
γνώμας H. 60, 12. 85, 5
γνώμη H. 60, 6
γνώμην H. 76, 7
γνώμησι H. 85, 8
γνῶναι 1211
γνώση βίης F. 8, 33. i. κατα-
γνώση. G E S N.
γοερόν L. 207
γομφωθεῖσα 257. clavis confixa
et compacta. G E S N.
γοναῖς H. 28, 7
γονίμην H. 34, 3
γονίμην ὠδῖνα H. 43, 8
γονιμῶδεα H. 54, 19
H h h 2

γόνον 210
 γόνυς 670
 Γοργεῖην L. 533. 555
 Γοργόνα L. 536
 γοργοφόνε H. 31, 8
 γυνασάμεσθα 616
 γυνάσωνται 941
 γύνατ' L. 447
 γυνέμενος L. 389
 Γρύνεις H. 33, 4
 γυάλοισιν Homericæ vox, con-
 caua. H. 39, 6, 40, 4 οξεν.
 γυάλοισι αἰθέρος H. 18, 16
 γυῖα L. 27. F. 2, 38. γυίοις L.
 628
 γυμνάζεσθαι H. 31, 7
 γυμναίης 1060
 γυμνάσιν H. 27, 5
 Γυμνοὶ 1043. nomen populi ad
 Phasin. Forte horum posterii
 habuere urbem, quæ Gymnias
 est Xenoph. Αναβ. p. 838, E,
 aut Gymnasia Diod. Sic. 14,
 12. οξεν.
 γυμνώσῃ F. VIII. 33
 γυναικὸς ἢ κύντερον ἄλλο F. 18, 1
 γυναίξῃ L. 453. 619
 γυρὸν L. 357
 Γύρτωνος 143

Δ.

Δαδῦχε H. 8, 3. 35, 3
 δαείης L. 371
 δαείς L. 678
 δαημένα L. 311
 δαῆμον H. 9, 11
 δαημοσύνην L. 62
 δαημοσύνησι 726
 δαήσεται L. 43
 ἔτι δαητὸν 974. *quod nec co-
 gnoscere velis, infandum. οξ.
 δαιθαλίω ἀτρων F. 7, 16
 δαῖδων L. 177. 179
 δαίξῃ F. 12, 2
 δαῖξεν L. 706

δαητὸν 974
 δαῖμον H. 1, 1. 9, 4. 11, 10.
 16, 8. 22, 3. 33, 5. 55, 1
 δαίμονα H. 72, 1. a quo εὐ-
 δαίμονες et κακοδαίμονες. οξ.
 δαίμονα ἡγάθειν E. 31
 δαίμονα πῆμονα θνητῶν E. 31
 δαίμονας 341
 δαίμονας ὑρανίης, ἡερίης, ἐνί-
 δρης, χθονίης, ὑποχθονίης,
 πυριφοίτης E. 32. 1.
 δαίμονες H. 37, 14. F. 3, 3
 δαίμονι L. 50
 δαιμονίοιο L. 76. δαιμόνιος L.
 163
 δαίνυσθαι L. 727
 δαῖτα L. 162
 δαῖφρονι L. 669
 δάκρυα. quid Theologis F. 36
 ad 4. οξεν.
 δακρυόεν 445
 δακρυόεν γελῶν 445
 δακρυόεντα ἄλγεα F. 1, 12
 δακρυότιμῃ H. 55, 6
 δάκρυσι L. 282
 δάμαρ H. 28, 3
 δαμασθεῖς L. 655
 δαμάσσατο 868
 δαμῖσσει L. 22
 δαμῆναι 523. L. 141. 537
 δάμνατ' L. 728. δάμναται L.
 718
 δαμνίππων 738
 Δαναοῖς L. 352
 δαπανᾷς H. 12, 3
 δαπέδω H. 78, 5
 Δαρδανίην 484
 δασπλήτης 867. Est et Od. O.
 234. ubi Schol. δυσπροσπίλα-
 τος. οξεν.
 δάφναι 911
 δαφονιδόν L. 612
 δαφονῖ L. 141
 δαφονῶν L. 425
 δεδάσαι H. 60, 5

δέδασεν 124 (δεδάει)

δεδάσας 46

δεδίασι H. 60, 5

δέδοικεν F. 3, 3

δεδυπότος 533. 1161. Est Homericum. Ιλ. Ψ. 679. Apollo. 1, 1304. Hesych. interpretatur τεθυπότος, πεπτωπότος. Qui cadunt, solent sonum dare cadendo etc. GRSN.

δεῖσις L. 188

δειδέμεν L. 335

δειδίσσετο 55

δείελον 1124

δείμεν L. 335. V. N. ΤΥΡ.

δείκτα H. 7, 16

δειλοι, πάνδειλοι F. 30, 4

δείμα 772. 775. 785. L. 124.

387. 540

δαιμαίνοντες 352

δείματος L. 376

δεινόβιον 64

δεινοκάθεκτε H. 9, 6

δεινολεχὴς 904

δείξω 85

δειρὴν L. 423

δειρῆς 594

Δελφικὴ H. 33, 4

Δελφικῶ H. 78, 4

Δελφίνες H. 23, 8

δέμας 48. H. 28, 13. 38, 7. 55,

11. L. 120. 236.; 293. 305.

522. 564. 639

δέμνια L. 253. 313

δένδρεα H. 37, 8. L. 232

δένδρη H. 37, 18

δενδρήεντα 431

δενδρήεντι L. 234

δενδροφύτοιο L. 230

δεξαμένη γενεὴν F. 34, 4

δεξι' 484

δεξιὲ H. 7, 4

δέξο H. 17, 3. 83, 7

δέρας 888. 925

δέργμα L. 333. forte a δέργω,

spectaculum quod visum ferriit. V. N. GRSN.

δέρκεο L. 381

δέρχομαι F. 2, 18

δερχόμενοι L. 484

δέρμ' 938

δέρμα 199

δεσμά περσάτημένα H. 86, 4

δεσμεύων H. 84, 4

δεσμοῖσι 528

δεσμός H. 46, 5

δεσμός H. 12, 4

δέσποινα H. 34, 6. 73, 8

δέσποτα H. 66, 1

δέσποτα κόσμῳ H. 7, 16

δευομένη L. 503

δεῦρο H. 71, 1. L. 690

δέχεται L. 480

δέχυσθε L. 4

δέχυστο L. 692

Δὴ τότε δὴ 1268. Forte etiam

1262. GRSN.

δήεις L. 411. 587. 607. 610

δηθύνοντα ἕασι L. 461

δηθύνοντι F. 26, 4

δήϊοι 565

δήϊος 47

δηλήεντα 921

δηλήσεται 348

Δήλι' H. 33, 8

Δήλῳ H. 34, 5

Δήμπερ H. 39, 2

Δημήτερι ξανθῶ L. 588

Δημήτερος H. 17, 12. ἀγλαο-

κάρπῳ F. 18, 7

Δημήτης L. 240. σῖτος F. 28, 2

et 'Ρέα quid differant F. 34.

GRSN.

Δήμητρος 26. 321. 1188

Δημιουργὸς Ζεὺς F. 6 ad 1. F.

27

δῆμος ciuils 121

δῆμος ὀνείρων 1140

δήμῳ H. 17, 15

Δηοῖ H. 50, 15

- Δηῦς H. 22, 5. 28, 5. 38, 7
 Δηῦς ἔργα H. 64, 8
 δῆριν ἀμυσον H. 64, 5
 δηρινθῆται L. 670
 δήρισαν 416
 δήρισσαν 1275
 δηρίσω 406
 δηρόν L. 520
 δῆσαι 357
 Δηῶ H. 59, 1
 δῆωδεις L. 641
 δῆώσοι L. 747
 Δι' 1035
 δι' ἐκ μεγάρων ἦλθε 874
 δια H. 8, 1. 31, 2
 δια H. 54, 22
 Δία μελίχιον H. 72, 2
 Δία, ὅτι διὰ τῦτον F. 39, 3
 διάγεις H. 31, 4
 διαινόμενοι L. 568
 διαινόμενον L. 260
 διαίσεις H. 31, 4
 δια-κλάζων 1274
 διάκοσμε H. 51, 12
 διάκοσμον H. 33, 18
 διακρίνας H. 33, 22
 διάκτορε H. 27, 3
 δια-λελαθῆσα 874
 διαμεψαμεν 1064
 διαμελεῖς L. 706
 διαμπερὲς 1357
 διάνας L. 663
 διανθία τάπητα 584. floridum
 interpretor, non valde solici-
 tus, quo sensu Nicander
 Ther. 533. ἀσφοδέλοιο διαν-
 θείας mentionem fecerit: hoc
 tamen video, quos nobis
 Asphodelos depinxere Dodo-
 naeus et Bodaeus a Stapel,
 eos caulem habere totum flo-
 ribus oblitum et sic διανθία,
 ut hic tapes. ο κς κ.
 διάνοιαν H. 60, 11
 διανοίας H. 75, 5
 διανοίας πατρικὰς F. 27, 3
 διαπερὶσσοντες 1240
 διαπρήσσουσ' 628
 διαπρήσσουσα 1343
 διαρῥαῖσθεῖσαν 1157
 διαρῥήξας H. 18, 16
 διασώζων H. 84, 7
 διατρύπαντα L. 448
 διανυγία L. 170
 διδάσκηται L. 86
 διδυματόεις H. 34, 1
 Διδυμεῦ H. 33, 7
 δίδυμοι H. 37, 23
 διένειμεν F. 3, 13
 διέποντες H. 6, 7
 διέπτατο 592
 διέρπων H. 11, 12
 διεργῶν H. 15, 4
 διεσκέδασεν 1278
 δίξουσ' L. 624
 δίξετο 207
 δίξηται. Verbum et forma Ho-
 -merica, quaerit, requirit. L.
 84. ο κς κ. (δίξηται)
 διζόμεθ' 935
 διζόμενος 1210
 δι-ἦλθε 874
 δίης L. 642
 διίπετες L. 724
 δίκα H. 60, 9
 δικαίσις H. 60, 3. 61, 9. 62, 2
 Δικαιοσύνη H. 62, 3
 Δικαιοσύνης F. 14
 Δικαιοσύνης ὄμμα H. 7, 18
 δικαιοτάτος 377. 1294
 δικαιοτάτων H. 88, 5
 δικαίων pen. corr. F. 2, 2
 δικασπολίας 382
 δικασπολή 379
 δικασπόλοι H. 68, 15
 δίκερως H. 55, 6
 δικάρωτ' H. 33, 25
 δικάρωτα H. 29, 3
 Δίκη 350. H. 9, 13. 42, 2. F.
 20

Δίχην E. 25. H. 61, 8
 Δίχης H. 58, 9. 68, 15
 Δίχης ὄμμα H. 61, 1. 68, 15
 δίχρα H. 7, 16
 δίχραμνον 917
 Δίχτυνα H. 35, 3
 διμάτωρ H. 49, 1. 51, 9
 δίμορφον H. 29, 3
 δίναις 1031. H. 39, 15
 δίναισι H. 6, 4
 δίναισιν H. 3, 4
 δίνας 735
 Δίνδυμον 551. 600. Δινδύμω 622
 δινεΐται F. 7, 7
 δίνεον 979
 δινεύεσκε L. 705
 δινεύμασι H. 18, 10
 δινεύμασιν H. 7, 7
 δινεύντο 979
 δινεύσας H. 9, 22
 δινεύων 992
 δινήεις H. 5, 7
 δινήεντα 789
 δινήεις H. 5, 7
 δινήτη 696
 δίνης L. 642
 δίνῃσι L. 209
 δίνῃσιν L. 556. F. 7, 22
 διογενής L. 569
 Διόνυσε E. 9. H. 44, 1
 Διόνυσον H. 29, 1. 45, 1. 47.
 52, 1
 Διόνυσον i. φάνητα F. 7, 3
 Διόνυσον, f. σν H. 41, 1
 διόνυσος οἶνος F. 28, 7
 Διούσῃ H. 73, 2. Cf. Διώνυσ.
 Διός H. 19. 40, 7. 58, 14. 81,
 4. L. 1. 13. 47. 146. 257
 Διὸς χθονίοιο H. 69, 2
 Διὸς ὄμμα H. 58, 13
 διοτρεφέεσσιν L. 31
 διοτρεφέος L. 765
 δίπλακα θραμόν F. 2, 37
 δισὰ 1048. δισσαῖς 1054. δισ-
 σῆς 369. δισοῖς 1264

δισσὸι ῥέεθρα 1048
 δισσῶν H. 38, 6
 δισώματον H. 70, 5
 διφρευτὰ H. 7, 6
 διφυῇ 14. H. 5, 1. 29, 2. 38, 5.
 41, 4. 57, 4
 δίχα Fr. 4, 3
 διώγμασιν H. 2, 9
 διώκει H. 58, 8
 διώπων H. 16, 5
 διώπων μάστιγι ἄρμα H. 7, 19
 διωλύγιον 406. Hefych. διωλ.
 ἤχυν ἐπὶ πολὺ, καὶ σφοδρόν,
 διατεταμένον. G E S N.
 Διωναίη 1320
 Διώνην E. 19. F. 8, 24
 Διωνύσοιο 1242. H. 56, 3
 Διωνύσῃ H. 43, 3. 74, 1
 Διωνύσος Fr. 4. F. 7, 6
 δμῶες L. 41
 δμῶτ 1329
 δυοφερῇ 1040. 1180
 δυοφεροῖο H. 38, 8
 Δοιαντίδος 737 pro βσιαν. V.
 N. G E S N.
 δοιῶ 813. L. 238. 320
 δόκεν 581 pro ἔδωκεν. V. N.
 G E S N.
 δοκεύει 925 obseruat. G E S N.
 δοκεύμενοι 1348
 δοκεύομεν 889. intelligimus. G E S N.
 δοκεύσας L. 108
 δοκεῖσθαι L. 108
 δόκιμον H. 58, 6
 Δολιέων 500
 δολιχῇ 119. δολιχῆς 120. 569
 δολιχῇν 712
 δολιχῇν μήρινθον 1095
 δολιχῶν L. 334
 δολόδωπε H. 64, 5
 δόλον L. 484, sed leg. δόλον.
 G E S N.
 Δολόπεσσαν 129
 δολοπλόκε H. 54, 3
 Δόλοπος 459

Δολάπων 500
 δόλος 1027. δόλῳ 57
 Δόλωνα L. 681
 δόμεν L. 88
 δόμοισιν H. 52, 3
 δόμον 102. H. 56, 5
 δονακώδεος 798
 δονόμενον H. 81, 2
 δονεῖται F. 3, 5
 δονῶν H. 79, 1
 δόξα H. 58, 9
 δόξαν H. 68, 17
 δόξαν πλῆτε H. 14, 11
 δοράττεσιν 1334
 δόρποιο 404
 δόρπον ἐφοπλισσάμεθα 668
 δόρυ L. 576
 δορυσθῆναι H. 88, 5
 δορυσσοί 823
 δὸς H. 88, 9
 δῶλον H. 58, 6
 δῶρατ' 267
 δοραταῖσι 237
 δορατήν 372
 δορικλυτῇ L. 433
 δράκαινα H. 31, 11
 δράκοντας L. 698
 δρακοντείουσιν H. 39, 14
 δρακοντείων 871
 δρακοντοῖθιραν L. 536
 δράκοντος H. 38, 8. L. 48. 132.
 333
 δρακοντοφόνῳ L. 156
 δρακόντων L. 425
 δρεπάνοις H. 39, 11
 δρέψαν 1190
 δρέψατο 998
 δριμέος L. 493
 δριμύν L. 714
 δρομάδες H. 50, 6
 δρόμοισι H. 21, 5
 δρόμον H. 6, 13
 δροσεροῖο 225
 δροσερὺς H. 42, 6
 δροσοίμονες H. 20, 6. 50, 6

δρόσῳ F. 7, 21
 δρυμᾶ 670
 δρυμονία H. 35, 12
 δρυμοχαρεῖς H. 50, 12
 δρυμὺς H. 35, 10. 45, 4
 δρυὸς 309
 δρυπτομένη 594
 δρυσὶν 257
 δύην 93. 1063. Laborem ac molestiam, f. quia subeunda est, notat. G E S K.
 δυναίμην H. 88, 11
 δύνασθαι L. 458
 δύνεν 535
 δυνησόμενος L. 323
 δυομένη L. 503
 δύσαγνος H. 40, 6
 δυσαινήτοις 1337. V. N.
 Δυσάλυ H. 40, 6
 δίσεσθ' 1257
 δύσειν L. 89
 δύσκριτα H. 61, 7
 δυσμενέων 872. H. 88, 17. L. 25
 δῶκεν L. 572
 δῶμα L. 166. 312. 550
 δώμασιν L. 66
 δώματος 858
 δωμήσατο 609
 δῶρα L. 12
 Δῶριον H. 33, 18. 23
 δῶρον L. 300
 δῶρῳ L. 7
 δωτῖναι L. 55

E.

Pro 'E 1024 restituendum ὅς.
 1110 abundat, refertur enim
 ad κελὴν ἅλα. G E S K.
 ἔ pro σφᾶς L. αὐτὸς 803. G E S K.
 ἐὰ 347
 ἐανῷ 875. 1221. Velo. Penultima
 vitrobique correpta, quod
 Homero perpetuum in sub-
 stantivo esse, docet Clark. ad
 Il. Γ, 385. G E S K.

- εαροτρεφείας L. 611
 εαρόχροον L. 264
 εασι 20
 εβίησατο 1193
 εβλάττησε L. 525
 εβραχεν 993
 εγγίνετο F. 6, 8
 εγγονε H. 31, 1. F. 1, 2
 εγγυάλιξεν L. 406. 673
 εγγυαλίξω L. 169
 εγεγώνει 649. 817. 826
 εγείρει H. 63, 7
 εγείρεις H. 56, 9. 85, 4
 εγειρεν 416
 εγείροις H. 52, 5
 εγέρησεν 503. 718
 εγήθεις 114
 εγήθει 271
 εγήθειον 1018
 εγκατέβηκεν H. 24, 6. F. 24, 5
 εγκατέραψας H. 47, 3
 Έγκαλάδοιο 1249
 εγκυκλία H. 2, 9
 εγκύκλιος 979
 εγκυκλίος H. 6, 4. 39, 15
 εγρανία H. 9, 2
 εγρεκύδοιμον L. 580
 εγρεμάχην E. 38
 εγρεο 541
 εγγόμενον H. 52, 2
 εγχεσι H. 64, 5
 εγχρησθεῖς L. 117
 εγχρησθεῖσα 243
 εδάη 206
 εδάην erat 33. L. 692. 742
 εδάης 33. F. 37, 1
 εδαμάσθη 864
 εδάμασσειν 140. 477
 εδαμνάμεθ' 1086
 εδεύετο 1243
 εδέχυντο 562
 εδεσαν 274. 633
 εδητύος L. 717
 εδίδουε H. 78, 6
 εδίδασκεν 160
 εδίωνον L. 111
 εδνον 871
 εδοκεύομεν 1081
 εδος 551. H. 54, 17
 εδραν H. 17, 7
 εδρανα H. 16, 9
 εδρανον H. 17, 7. 18, 3. 25, 4
 εδρην H. 22, 1
 εδριόνοντας 802
 εδυνον 517
 εδωδῆς L. 713
 εδωδῆς ἐμφύχοιο L. 362
 εδωμήσαντο 568
 εέλδωρ L. 327
 εέλπετο 532
 εεργομένης 626
 εἴη 446
 εἴην 938. 1282
 εἴην 938 pro ἡμετέραν· in pa-
 triam quisque suam. G E S N.
 εἴης 354. 437
 εἴσθην 813
 εἴσθον 813 pro ἥσθον, quod an-
 alias etiam inueniatur, ne-
 scio. G E S N.
 εἰάμβει 438
 εἰσερα 1217. L. 291. F. 6, 22
 εἰσερας L. 294
 εἰσεργετα 927 ornatur.
 εἰσεργον 259
 εἰτέλεσκε L. 491
 εἰτέλησα L. 202. 286
 εἰτέλῃσι L. 43
 εἰσεσθε H. 37, 6
 εἰσηκαν 300
 εἰνεα H. 65, 8
 εἰσώσκοντο 433
 εἰσρινά H. 42, 3. 80, 3
 εἰσρινή H. 28, 12
 εἰσρινόν L. 154
 εἰσροτερπεῖς H. 50, 14
 εἰδ' ἄγε 253. Homericum est
 V. N. G E S N.
 εἶδα 116. vbi Homerus εἶδον,
 ἴδον, εἴσιδον. Illud εἶδα limi-

- le τῷ εἶπα pro εἶπον. Forma
 nescio an alias observata,
 praeterquam apud τὸς ὁ.
 G E S N.
 εἶδαρ L. 729
 εἶδει L. 432
 εἶδῃσε vidit F. 16, 4
 εἶδόμενα 683
 εἶδος H. 54, 27. L. 292. 299.
 432. 509. 565. 612
 εἶδοτας L. 86
 εἶδωλα τετυγμένα F. 32, 7
 εἶκελα 513
 εἶκελοι 220. L. 359
 εἶκελον L. 161. F. 7, 13
 εἶκελος L. 294
 εἰκυῖα 1329
 εἰλαπίναισιν 509
 εἰλαπίνην L. 98
 Εἰλατίδης 652
 εἰλατίνοισ 67
 Εἰλεῖθια E. 13. H. 1, 9. 12
 εἰλεῖται H. 25, 9
 εἰλιγμοῖς H. 37, 12
 εἰλιξεν L. 641
 εἰλίποδας 504
 εἰλίσσυσσα H. 9, 7
 εἰλαετο δῆμα 785
 εἰλυμένη leg. εἰλημένη F. 30, 7
 εἰλυσεν L. 641
 εἰλυτο L. 134
 εἶματος L. 126
 εἶναετῇ L. 342
 εἰνάλεος Ζεὺς H. 62, 16
 εἰναλία H. 9, 14
 εἰναλίαν E. 46
 εἰναλίας 1279
 εἰνάλιοι H. 37, 2
 εἰναλίους H. 16, 6
 εἰνάλιον 29
 εἰναλίας 341. E. 32
 εἰναλίων H. 36, 5. 77, 11
 εἰνοδίαν E. 45. F. 34, 1
 εἰνοσίγαιον 1364
 εἰνοσίφυλλον 385
 εἶτο 369
 εἰραφιώτην H. 47, 2
 εἶργε 1204
 εἶργεσθαι L. 665
 εἰρεσίην 361
 εἰρεσίης 1035
 εἰρεσίησιν 370
 Εἰρήνη H. 42, 2
 εἰρήνη H. 28, 18. 39, 4. 62, 9
 εἰρήνην H. 13, 12. 14, 11. 22,
 7. 64, 9
 εἰρήνης H. 88, 16. ὅπλων H.
 27, 1
 εἰρύσιμον 915
 Εἰς Ζεὺς, εἰς αἰδῆς π. τ. λ.
 F. 4
 εἰσαίοντος 690
 εἰσαναβαίνεις L. 168
 εἰσαναβάντες 551
 εἰσαφίκανεν 153
 εἰσαφίκτηται H. 56, 7
 εἴσεα L. 266
 εἰσέδραμον erat 463. Sed leg.
 εἰσέδρακον. G E S N.
 εἰσέδρακα 130
 εἰσέδρακεν, pro εἰσέδρακε 801
 vid. legendum. G E S N.
 εἰσέδρακον restitutum 463
 εἰσενόησα 125. 216
 εἰσενόησεν 1186. L. 121
 εἰσπέρησα 1372
 εἰσπέρησαν 354. 466
 εἰσπέρησε 74. 905
 εἰσιδέειν L. 294
 εἴσιδον 40
 εἰσόκε L. 553
 εἰσοράα F. 1, 10
 εἰσορίας L. 103
 εἰσοράσθαι L. 236
 εἰσοράαται F. 2, 12
 εἰσορόωντες 235
 εἶχε 1221
 εἴως L. 107
 ἐν δ' ἄγεσθαι 1340
 ἐν δ' ἀνέφηνε 1354

ἐκ δ' ἔκοφαν 1034
 ἐκ δ' ἐτελείτο 1027
 ἐκ νῦσον ἀλεείνει L. 485
 ἐκ δ' ὅπλα χέοντες 1151
 ἐκ θεύθεν F. 2, 37
 ἐκ πτολίων ἤλασαν L. 68
 ἐκ φλόγα πέμπεις L. 271
 ἐκάεργε H. 33, 7. F. 28, 11
 ἐκάσα 1153. 1339
 ἐκασον 326. ἐκάτην L. 53
 ἐκάστω 1175
 ἐκάστων L. 719
 ἐκάτ' ἐρθεν 276. 1034
 Ἐκάτη 975
 Ἐκατηβόλε 1. L. 764
 Ἐκατηβόλε ἥρως L. 398
 Ἐκάτην E. 45. F. 34, 1
 ἐκατόμβης L. 229
 ἐκατονταετήρων 1106
 ἐκβλύζοντα L. 484
 ἐκγεγαῶσαν H. 71, 4
 ἐκγονα F. 1, 8
 ἐκδύνοντο 240
 ἐκδυ 1260
 ἐκδυτο 1260
 ἐκβελέτην Φοῖβον F. 28, 11
 ἐκεδάσθη 555
 ἐκέδασσε 268
 ἐκέκλετο 229. 356 852
 ἐκέλσαμεν 469
 ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν 1207
 ἐκέρασθ' 250. 1273
 ἔκερσαν 697
 ἔκλυθε 903
 ἔκλυθεν 49
 ἐκηβόλε H. 33, 6
 ἐκηβόλος 1353
 ἐκηλος F. 8, 35
 ἔκητι L. 685
 ἐκ-θάμβειον 1216
 ἐκ-θίσθαι 368
 ἐκίνησεν H. 46, 4
 ἐκίχανε 71
 ἐκίχεν 71. 1025
 ἔκλαγε 1154

ἐκλεάθοντο 478
 ἐκ-λιπών 156
 ἔκλυε 264. L. 489
 ἔκλυζε 791
 ἐκλύης H. 86, 4
 ἔκλυον 1311
 ἐκ-λύοντ' 1341
 ἐκ-λῦσαι πυρσὸν ἔρως 1319
 ἐκμάζαντο 18
 ἐκνεύσαντες 456
 ἐκνίψησθε μύτος 1250
 ἐκνομίην φύσιν F. 8, 29
 ἔκνομον 59
 ἐκόμιζον 799
 ἐκόμισσε 869
 ἔκοφαν 1035
 ἐκπαγλε H. 10, 7
 ἐκπάγλως 1227
 ἐκπέμπειν H. 70, 11
 ἐκπέμπων H. 10, 23
 ἐκπίνοντας L. 590
 ἐκπλήκτε H. 38, 10
 ἐκπροθορόντα 344
 ἐκπροκαλύψαι H. 6, 1
 ἐκπρολιπόντος ὀλεθρον 699
 ἐκπρολιπών 48. 151
 ἐκπρομολύντες L. 700
 ἐκπροπεσῦσα L. 318
 ἐκπρορρέει L. 201
 ἐκπροφαίνουσα H. 70, 7
 ἐκπροφύγχει L. 391
 ἐκπροχέων 573
 ἐκραίσει L. 597
 ἔκριθεν 413
 ἐκρύβθην L. 149
 ἐκταδίοις 357
 ἐκτελέσθ' H. 41, 11
 ἐκτελέσας L. 739
 ἐκτέτακεν F. 1, 20
 ἐκτετάνυσαι L. 74
 ἔκτισεν 143
 ἐκτοπίς H. 57, 10
 ἐκτός H. 76, 3
 Ἐκτορι L. 681. 684
 ἐκυκλῶντο 456

- ἐκύλινδεν 676
 ἐκφαίνει F. 2, 28
 ἐκφαίνουσα H. 28, 13
 ἐκ-χέοντες 1151
 ἐκώκυεν 594
 ἐλαίης 323. L. 731
 ἐλαϊνής L. 130
 ἐλαῖνον L. 711
 ἐλαίφ L. 250. 498
 ἐλάσαμ L. 52
 ἐλάσσιπε H. 2, 7. 7, 18
 ἐλάσσαμ 223. de navigatione V.
 N. 088N.
 ἐλάσσας H. 72, 7. L. 153. 444
 ἐλάσσατο H. 43, 4
 ἐλάτης 605
 ἐλάτῃσι 170
 Ἐλάτοιο 166
 ἐλαύνει H. 63, 6. L. 317
 ἐλαυνόμενοι L. 419
 ἐλαυνόμενος 10
 ἐλαύνων L. 487
 ἐλαφῆβόλε H. 35, 10
 ἐλάφοιο L. 242. 245
 ἐλάφοισιν H. 1. 4
 ἐλαφρά L. 513
 ἐλαφρίζουσα 267
 ἐλαφροτάτη H. 10, 17
 ἐλαχ' 1340
 ἐλδομέναις 473. ἐλδόμενοι 88
 ἐλδομένοις 819
 ἐλαίρειν L. 194
 ἐλέγξαμ L. 473
 ἐλέειν L. 732
 ἐλειονόμῃ 1052
 ἐλειονόμῃς 155
 ἐλείπετο 118
 ἐλέλειπτο L. 130
 Ἐλένοιο βίην L. 360
 Ἐλένη L. 352
 Ἐλευσινίας H. 39
 Ἐλευσίνος H. 17, 15. 39, 6.
 40, 4. 41, 5
 ἐλέφαντος L. 51
 ἐλθεῖν ἐπὶ μύτῃ H. 40, 10
 ἔλθοιτ' H. 80, 5
 ἔλικας 504
 ἐλικαυγέα F. 7, 25
 ἐλίκης 743. 1102
 ἐλικοβλεφάρη H. 56, 4
 ἐλικοδρομέη H. 8, 10
 ἐλικώπιδας F. 8, 14
 ἐλικωπον H. 5, 9
 ἐλιλαίετο 409
 ἐλισσόμενοι H. 23, 7. F. 7, 22
 ἐλισσόμενος H. 46, 2
 ἐλισσομένῃ L. 136
 ἐλίσσων H. 10, 15. 88, 6
 ἐλιχθεῖς 991
 ἐλιχθὲν πῦρ F. 23, 3
 ἔλκει L. 439. 617
 ἔλκει L. 337
 ἔλκειν L. 359
 Ἐλλήσποντον 482. 493
 ἐλλισάμην 964. 1364
 ἔλξατε 256
 ἐλοχεύθῃ H. 26, 7
 ἐλοχεύσατο H. 70, 2
 ἐλόχευσε vir, 134. 157
 ἐλόχευσεν vir 13. femina 182
 ἔλπειτ' 844
 ἔλπειτ' f. ἔπλ. 088N. L. 470
 ἔλπετο 232. 404. L. 344
 ἐλπιδί H. 58, 6
 ἐλπομ' L. 183
 ἐλπόμενοι 88
 ἐλπωρή L. 409
 ἐλῶν L. 95
 ἔλωρ 671
 ἐμβάδα 591. cothurni genus,
 sed humile, docet esse Pol-
 lux 7, 85 et vocat θρόνον
 εὐρημα, quod pulchre ad h.
 l. conuenit. 088N.
 ἐμβασιλευεν H. 78, 5
 ἐμβύθιοι 332. ἐμβύθια H. 25, 2
 ἐμέθεν L. 82
 ἐμέμικτο 320
 ἐμηδόμεθ' 887
 ἐμήτειεν 303

έμίγη H. 70, 4
έμικτο 478
έμιμνεν 234
έμιμνον 854
έμμεμαώς L. 85
έμολε 205
έμπαλι H. 72, 5
έμπαλιν H. 12, 3
έμπεδα 305
έμπεδον 345. 608. 708
έμπελάσσω F. 26, 3
έμπισσε 1079
έμπεφύασιν L. 290
έμπης L. 246
έμπνοον L. 266
έμπνοος L. 408
έμπυλίν 900
έμπυρον F. 25, 6
έμυθεόμην 115
έμυθήσαντο 1339
έμφερέες L. 359
έμφύλοιο 1161
έμφύχοιο L. 362. 694
έμφυχον L. 356
έν pro σύν 153. 208
έν δέ 153. (f. 158) 291. 309.
 454. 617. 909. 927. 981. 1203
έν μέν 1121
έναγώνις H. 27, 2
Έναγώνιον H. 32, 2
έναιεν 162
έναιρομένης L. 229. 551
ένάλιγχοι 514. F. 7, 12
έναντίον L. 542
έναργής H. 74, 6
ένάριθμος 107
έναρμόνιον H. 7, 9
ένάυλω 460. V. N. Homericum
 nomen, quod torrentem, f.
 aquarum per angustum al-
 ueum decursum notat. Pro-
 prie quidem ipsum alueum
 et quasi canalem significare
 videtur. Sic *ένάυλος ύλήεν-
 τας* 637. Cum eodem επί-

theto ponitur Hymno Homer.
 in Bacchi. f. 25, 8 et rei af-
 fectum angustum notat: *σκίοεν-
 τας* habemus Hy. Hom. in
 Ven. f. 4, 74 et 124. OESN.
ένανυσμα H. 4, 3. 10, 16
ένανυχενίαις L. 499
ένδαπίης 789
ένδύπιος 906
ένδοξον H. 72, 9
έν-έδήσαμεν 1208
ένεικα 308
ένείκα 58
έν-είργυσι 1121
ένέκειτο F. 16, 5
ένέκλετο 229. Sed leg. *ένέκλ.*
ένέσπειρεν F. 38, 2
έν δ' έπεσ' 649
ένζεύξασα H. 54, 13
ένήει L. 301
ένηης H. 29, 8
ένηκα 308
ένήλλαξας H. 38, 7
ένημένη H. 15, 1
ένηρείσαντο 1088
ένθεε H. 17, 17
ένθεο F. 2, 41
ένθρονε H. 9, 24
ένθρώσκων F. 8, 19
ένιαυτόν E. 18. Deum i. Solem.
 H. 54, 25
ένιαυτών H. 17, 5
ένίκησε H. 46, 4
ένίοισιν H. 86, 6
ένιπῇ 860
ένιπλαγχθεις 643
ένιπλειοιο L. 273
ένιπλεον L. 190
ένιπτύξας L. 149. V. N. ΤΥΡ.
ένισπεῖν L. 396. 762
ένισπεν 297. 559
ένίσπη H. 85, 10
ένίσπω 850
ένισσόμεθ' 715
ένιτήσασθε 1159

- ἐλίσχανεν 443
 ἐνιχρίμπτουντο L. 417
 ἐνιχρίμψθεντα L. 521. V. N.
 ΤΥΡ.
 ἐν-κόλπωσε 1181
 ἐνεπε 539
 ἐνεπέχσιν 105. 266. 693. 1361
 ἐνυαίοντες H. 36, 3
 ἐννοσίγαιε H. 16, 4
 ἐννοσίγαιον 1364
 ἐννοσιγαίῳ 201
 ἐννοσίχθων F. 28, 3
 ἐννύμενη H. 42, 6
 ἐνυχία H. 8, 3. 9, 6
 ἐνύχιοι H. 6, 11
 ἐνοδῖτιν H. 71, 2
 ἐνόησα 40
 ἐνοπή F. 6, 29
 ἐνοπῆς 258
 ἐνόπλια H. 30, 1
 ἐνόπλιος E. 20
 ἔντεα νηὸς 442
 ἔντεσι L. 670
 ἔντομα 569. 956. 1368. Vbique
 de inferiis et sacris mortuo-
 rum causa factis. Oblatus
 Orpheus noster antiquis, a
 quibus Eust. ad Od. A, 23 p.
 416, 49 reprehensum a. i. pro-
 batum, quod ἐρήϊα dixisset τὰ
 ἐν αἵμα σφάγια ἐπὶ χοῦ νεκρῶν.
 Φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι οὕτως εἰ-
 ρῆσθαι τῷτο, ἐπὶ γὰρ νεκρῶν
 τόμα φασὶ καὶ ἔντομα. Quod
 medio loco epithetis dicit
 ἔντομα θύματα, intelligimus,
 sua natura adiectivum esse,
 et vbi solum ponitur, θύμα-
 τα subaudi. i. οὐκ ἔστιν.
 ἐντὸς 1332. L. 718
 ἐντροίφαντας L. 339
 ἔντυπε 302. 442
 ἐντύνειν ἵππυς 787
 ἐντύνοντα 71
 Ἐνυαλίσις L. 576
 ἐνυάλιον 871
 ἐνύδριος δαίμονας E. 32
 ἐνώμα 812. 997
 ἐξ ἁλὸς ἔρξα 1357
 ἐξάγγελος H. 85, 14
 ἐξ-άγεσθαι 1340
 ἐξ-άγοι L. 165
 ἐξαγορεύειν 1116
 ἐξαγορεύσω 1344
 ἐξάδα F. 36
 ἐξαπέσασθαι L. 592
 ἐξαλάωσε 670
 ἔξαλον 1357
 ἐξῆλτο 1090
 ἐξ-ανίφηνε 1354. F. 7, 2
 ἐξανύοντα 113
 ἐξάπαφον 1191
 ἐξαπίνης L. 113. 216. 518. 568.
 683
 ἐξαρύντες 1112
 ἐξᾶς, ὀλομέλεια F. 36 post 4
 ἐξαυτίς L. 738
 ἐξεγένοντο 19
 ἐξείης 252
 ἐξ-έποσαν 1034
 ἐξέλασσε L. 590
 ἐξέλασεν H. 11, 15
 ἐξελόχευσα genui, metaphor.
 45. ὅσα ἀπὸ τηθέων 251. 651.
 ἐξελόχευσε 127 peperit. Cf.
 ἐλόχευσε.
 ἐξενάρξεν 872
 ἐξεπέρησε [51]
 ἐξερεεῖνοι L. 86
 ἐξερέη L. 579
 ἐξερέω F. 1, 3
 ἐξ-έρξα 1357
 ἐξεσάωθεν 1340
 ἐξέσθ' 1167
 ἐξέσσυτο ὕπνῳ 784
 ἐξ-ετελείτο 1027
 ἐξετράφης H. 45, 7
 ἐξεφύοντο F. 6, 35
 ἐξήμετο 641
 ἐξ-ήλασεν L. 68

ἐξῆκον 192
 ἐξῆκον 390
 ἐξῆκετο 641. 1291
 ἐξικόμισθα 1054. 1104
 ἐξιν 389
 ἐξομα 1164
 ἐξονόμηναν 1279
 ἐξόπιθεν L. 547
 ἐξοχ' L. 301
 ἐξοχα 63. 159
 ἐξοχον 252
 ἐξοχος πῶσι 293
 ἐξυπαλύξα L. 578
 ἐξυπάλυξις 682
 ἐξώκειλαν 634
 ἔοικας L. 385
 ἔοικεν L. 657
 εἰσιν 1115
 εἶλπα L. 532
 εἶν 1306
 εἶοντα H. 24, 4
 εἶς 1325
 ἐπ' αἰθέροις τελέσσα H. 41, 11
 ἐπ' εὐχαίς κικλήσκω H. 45, 1
 ἐπ' ἰκρίον χαλίσσας 759
 ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον φέροι 1309
 ἐπαγάλλεσθαι H. 41, 8
 ἐπαγεν 511
 ἐπάγυσθαι H. 32, 9
 ἐπάγυσθαι H. 42, 11
 ἐπαθον Μινύαισιν ὁμῶ ἀήταις
 1345
 ἐπακύνει H. 60, 8
 ἐπακύνσθαι L. 370
 ἐπακύνσας L. 455
 ἐπακτίφ' Ἀπόλλωνι 1296. ἐπάκτια
 πῶσα Apoll. 2, 659 quae in
 li. ore pascuntur. Sic ἐπάκτιος
 βωμός 2, 691. O E S M.
 ἐπάλξεις 897
 ἐπάμειψε 420
 ἐπαμπίξασθαι 317
 ἐπαμύντορα L. 581
 ἐπαντείνας 60. 330
 ἐπαοιδὰς L. 585

ἐπαράων L. 227. V. N. T Y R.
 ἐπαρεσσάμενος L. 365
 ἐπαρῆγοις H. 21, 9
 ἐπαρηγόνα 88. L. 671. 757
 ἐπαρῆγονες 346
 ἐπαρῆτες F. 31, 1
 ἐπαρῆσαντο 1334
 ἐπάρτια 273
 ἐπαρωγὲ H. 1, 2. 4. 10, 7.
 35, 4
 ἐπαρωγὲ ἐργασίαις H. 27, 9
 ἐπαρωγὸν H. 38, 4
 ἐπαρωγὸς H. 1, 13. 47, 6. 73, 8
 ἐπασσύτεροις L. 233
 ἐπαυάζουσθαι H. 68, 6
 ἐπάφιε H. 49, 7. 51, 9
 ἐπαχνῶδη 690
 ἐπεβήσατο 1193
 ἐπέβριθεν 241
 ἐπέγειρε H. 76, 9
 ἐπεγείρεις H. 61, 8
 ἐπεγείρυσθαι H. 76, 8
 ἐπεδραμέτην L. 144
 ἐπεξεύξασθαι H. 54, 4
 ἐπέδηκα 961
 ἐπέδηκεν 140
 ἐπεὶ πρὸ ἔπειτα 182. 322. 675.
 678
 ἐπείγετο 70. 360
 ἐπείγομαι 105
 ἐπειγομένη 268
 ἐπειγομένοιο L. 274
 ἐπειγομένοισι 1238
 ἐπειγομένους 277
 ἔπειθ' 455
 ἔπειχεν 1203
 ἐπεκέλετο 60. 450
 ἐπεκλώσαντο 709
 ἐπέκραινε F. 26, 1
 ἐπελάσθη 836. H. 36, 8
 ἐπελθεῖν H. 40, 10
 ἐπεμαίετο 119 inuaserat, occu-
 pauerat. Hesych. ἐφήπτατο,
 quod forte ad hunc ipsum
 locum pertinet. O E S M.

- ἐπεμβαίνουσα H. 61, 8
 ἐπεμβάται H. 30, 3
 ἐπεμνήσαντο 481
 ἐπενειδόμεθ' 715. V. νέεσθαι.
 ἐπένησαν 724
 ἐπενισσόμεθ' 724
 ἐπένοιμον 325 f. ἐπένειμα.
 ἐπέοικε L. 657
 ἐπεπλώομεν 750 (ἐπεπλείομεν)
 ἐπέρησα 108
 ἐπευήσαμεν 656
 ἐπέρησεν venit 139. 158. 161
 ἐπερῶδ' 292.
 ἐπέρχεται L. 299
 ἔπεσαν 519
 ἐπεσμαρῶγει 968
 ἔπεσθαι L. 438
 ἐπέσπετο 365
 ἐπεσσομένοισι 625 et ἐπεσσομέ-
 νοισιν 296 leg. ἐπ' ἐσο.
 ἐπίσσωθεν 975
 ἐπεσσύμεναι L. 561
 ἐπεσσύμενον L. 115
 ἐπέσσυτο L. 145
 ἐπεσφίγγατο 275
 ἐπέσχομεν 1248 10q. 1262
 ἐπετείρετο 1089
 ἐπετέλλετο 65. 1022. 1313
 ἐπέτελλον L. 699
 ἐπειάζουσα H. 78, 9
 ἔπειχον 361
 ἐπήϊεν 1183
 ἐπήλυδα L. 714
 ἐπὴν 1108
 ἐπήνθανε 771
 ἐπήνεον 291
 ἐπήπυεν 526
 ἐπήρανον 821
 ἐπήρατον H. 54, 27
 ἐπιβαίνεμεν H. 88, 15
 ἐπί-βαλεν 198. L. 539
 ἐπι-βαλόντες 632
 ἐπιβριθουσα H. 61, 4
 ἐπιβρομέουσα 264. 1154
 ἐπιγνάμπτει L. 326
 ἐπιγνώψαντες 1165
 ἐπιγράβδην L. 359
 ἐπιδέξι' 484
 ἐπιδεύεται 1074 indiget, h. e.
 implendus est. G. E. H.
 ἐπιδρομάδην 559. H. 20, 5
 ἐπιδυμένον L. 605
 ἐπιζαφελῶς 1359
 ἐπιζέειν 457
 ἐπιήρανος 96. ἐπιήρανον 821
 ἐπιήρατον 86
 ἐπιδαρσύνουσα 1015
 ἐπι-δέσθαι 304
 ἐπίδεσθαι F. 1, 1
 ἐπιδήσθον 843
 ἐπιδρώσκει τεῖχος 897 et ἐπι-
 δρώσκουσα 487. 1264. Metaph.
 vt Ouid. Fast. 4, 419. Terra
 tribus scopulis vastum pro-
 currit in aequor. Sed pro-
 prie 487
 ἐπιδρώσκει 736
 ἐπιέμενη L. 36
 ἐπι-παλῶ H. 71, 1
 ἐπικέλκται 1122. 1125
 ἐπικέλομαι E. 17
 ἐπί-κελσε 632
 ἐπι-κλήσκω H. 45, 1
 ἐπικλήζειν L. 707
 ἐπικλήσιν L. 686. F. 4, 1
 ἐπικοίρανον 292. Sed vid. Nol.
 ἐπίκυρε H. 88, 9
 ἐπίκυροι 345
 ἐπίκυρον 51
 ἐπικρέματ' 924
 ἐπικροτέοντες 405
 ἐπιλήνιε H. 49, 1
 ἐπιλοιβῶς 545. H. 65, 10
 ἐπιμαίεται 930
 ἐπιμάστρυα L. 254. 392
 ἐπιμάστρυοι 349
 ἐπιπήχυντα 39. 310. Helych. π-
 χυτον, πολύ. G. E. H.
 ἐπιπάσσειν L. 618
 ἐπιπασσίμεν L. 450

ἐπίπεμπε H. 22, 7
 ἐπιπέμποις H. 56, 12
 ἐπιπλήθυσαν H. 71, 10
 ἐπιπλώνοντα 1195
 ἐπιπλώσαντες 741
 ἐπιπλώσουσιν 284
 ἐπιπνέειτε H. 37, 25
 ἐπιπνέουσα H. 89, 5. 83, 8
 ἐπίπνευσον H. 29, 8
 ἐπιπνοοί H. 37, 25
 ἐπι-πόροι 639
 ἐπιπροέηκε 359
 ἐπιπροξέυσα 1078
 ἐπισκήψαντες f. leg. 625. GRSN.
 ἐπισπείσας L. 727
 ἐπίσπεο 261
 ἐπισπέρχουσιν L. 96
 ἐπίσπη. 677. Homericum, vt IA.
 B, 359. vbi Schol. καταλάβη.
 GRSN.
 ἐπισπόμενος 642. L. 330
 ἐπισσεύων 439
 ἐπισώμενος H. 24, 4
 ἐπισαμένως 386. 1152. L. 300
 ἐπιτείβοντες 1118 vrgentes. GRSN.
 ἐπιτείβωσι 941 vigeant. GRSN.
 ἐπιτίψαντες 625
 ἐπιτραφῶντες 828
 ἐπιτάφροdon 344
 ἐπιτάφροδος H. 60, 10. 67, 12
 ἐπιτελέσα H. 41, 11
 ἐπιτέλλει F. 2, 13
 ἐπιτέλλο L. 208
 ἐπιτιταθείς H. 13, 2
 ἐπί-τυπτον 455
 ἐπίφασκον 10
 ἐπιφάυσκων H. 49, 9
 ἐπι-φέροι 1309
 ἐπιφρίσσοντα 1147
 ἐπίφρονα 194. F. 7, 29
 ἐπι-χαλάσας 759
 ἐπίχειρες 739.
 ἐπιχθονίοις 38
 ἐπιχθονίως L. 194
 ἐπιψάυσεν L. 326

ἐπιψαύων L. 652
 ἐπλεθ' L. 684
 ἐπλετ' L. 235. 470. 551
 ἐπλετο 98. 404
 ἐποικτείρουσα 1223
 ἐποίχεσθαι ἑὸν F. 29, 2
 ἐποικόμενος L. 211
 ἐπονέυμην 955
 ἐποπιζέμεν L. 67
 ἐπορε 188
 ἐπόρευσε 164. venit: modo non
 legendum sit ἐπέρησε. GRSN.
 ἐπόρουντα F. 31, 2
 ἐπόρουνεν 399
 ἐπορύνοντο 230
 ἐποτρύνει 8
 ἐποτρύνων L. 198
 ἐπόψιον 1033
 ἐποχόμενον F. 23, 5
 ἐπρηῦναν L. 768
 ἐπαπόροις H. 88, 7.
 ἐπατο 431. 984
 ἐπαφαις H. 6, 8
 ἐπωνυμίαις H. 33, 24
 ἐπωνυμίας μήνης F. 37, 2
 ἐπωνυμίην 729. L. 72. 235. H.
 33, 24
 ἐπώνυμον L. 721
 ἐπ-ῶρσεν 475
 ἐρανναίς 335
 ἐραννή 989
 ἐραννήν E. 45
 ἐραννόν 84. 788. 923. 985
 ἐραννῶ 892
 ἐρασιπλοκάμῳ H. 55, 9
 ἐράσμιαι H. 59, 4
 ἐράσμιαι H. 33, 5
 ἐράσμιοι H. 57, 1
 ἐρασόν H. 45, 3
 ἐρατεινά L. 665
 ἐρατεινή H. 62, 8
 ἐρατεινήν H. 39, 19
 ἐρατήν H. 35, 15
 ἐρατοῖς 477
 ἐρατοπλόκαμ' H. 54, 19

- ἐρατοπλόκαμος* H. 28, 5
ἐρατοπλόκαμον H. 43, 2
Ἐρατῶ H. 75, 9
ἔργα 470. 1110. 1307. 1321
ἔργ' αἰδήλα 17
ἔργα τὰ Διὸς H. 64, 8
ἐργασίας H. 39, 4
ἐργασίας ἐπαρωγὰ H. 27, 9
ἐργάσιμον βίοντον H. 77, 12
ἐργασίμῳ H. 68, 11
ἐργαστῆρ H. 65, 4
Ἐργίνος 150
ἔργοις H. 24, 8. 32, 9. 61, 8.
 65, 11. 84, 10
ἔργον 232. 283. 890. 941. L. 71.
 78. 244
ἔργον H. 17, 16. 84, 6. 85, 14
ἔρδει L. 748
ἔρδειν L. 454
ἔρδεν L. 366
ἔρδων H. 84, 6
ἐρεβενῶν H. 21, 7
ἐρεβώπιδα L. 538
ἐρεεῖνεν L. 378
ἐρεεῖνεις 95
ἐρεεῖνων 115
ἔρεζον 956
ἐρέθησι H. 88, 14
ἐρειδομέναις 318
ἐρεῖσσι 171
ἐρεῖσας 319
ἐρεῖσατε 254
ἐρεμνῆς 151 sed leg. *ἐρυμνῆς*.
ἐρεμνῦ L. 52 αἶδος.
ἐρέταισιν 298
ἐρετμοῖς 67. it. 298. V. L.
ἐρετμός 276
ἐρετμώσαντες 356
Ἐρεχθῆος 217
ἐρημοπλάναν H. 38, 4
ἐρητύει 1250
ἐρήτυεν L. 451
ἐρητύσει L. 223
ἐριαυγῆς F. 7, 11
ἐριβόμβων F. 49
ἐριβρεμέταο H. 48, 5
ἐριβρεμέτω H. 28, 8
ἐρίβρομε H. 44, 4
ἐρίβρομοι H. 20, 3. 68, 1
ἐρίβρομον H. 29, 1. 47, 2
ἐριβώλακι L. 649
ἐριβώλῳ L. 708
ἐριβώλῳ 129
ἐριγδόποιο H. 75, 1
ἐριγηθῆαι L. 24
ἐριδαινέμεν 410
ἐριδαινοί L. 28
ἔριδος H. 32, 6. L. 320
ἐρήκουν L. 462
ἐρίηρας 1209
ἐρίηρες 834
ἐριθύμοις F. 31, 3
ἐρικλυτῷ 1028
ἐρικυδέος L. 297
ἐριλαμπέος σοφίας F. 29, 6
ἔριν λυσσῶσαν τῆσιν H. 64, 6
Ἐρινύες 350. *τοκῆν* F. 11, 5
Ἐρινυν 1173
Ἐρνυς 867. 1160
Ἐρινύσιν 1164. Sed vid. Not.
 L. 15, 80
ἐριόνει H. 27, 8. Mercurii no-
 men, *lucris et villis* Del.
 GERN.
ἐριόνιον L. 69. 197
ἐριόνιος L. 2
ἐρίσει L. 652
ἐρισθενέες H. 68, 7
ἐρισθενέων 326
ἐρισμάραγον H. 19, 1
ἐρίτιμον L. 715
ἐρίφοισι L. 149. 204
ἔριφαν 495
ἔρκος H. 88, 3
Ἐρκάωνος 381
Ἐρκεία H. 27, 1
Ἐρκείαν E. 23
Ἐρκείαο 130. L. 54
Ἐρκείαο ἄντρον L. 18
Ἐρκῆ H. 56, 3

Ἐρμῆς ἑρμηνεύς F. 28, 1
 Ἐρμηνεύ H. 27, 6
 Ἐρμιονία 1134
 Ἐρμῶ H. 27, 56
 ἐρνεσίπαπλον H. 29, 5
 ἔρνος 605. H. 45, 3. 51, 6.
 55, 8
 ἔρξα 1357. F. 52, 10
 ἔρξεις L. 204
 ἐρόντας 323. Nomen Homeri-
 cis hymnis familiare. ο ρ ε η.
 ἐρπετά L. 385. 401. 413. 466.
 487. 636
 ἐρπετόν H. 77, 10
 ἐρπετῶ L. 678
 ἐρπυστήων L. 49
 ἔρπων L. 574
 Ἐρραύων 1299
 ἐρρίζυντο 708
 ἐρρώοντο 433
 ἔρση 1112
 ἐρυστανομένη H. 77, 2
 Ἐρυθείας 1046
 ἐρύθην fuit 226, vbi restituimus
 ἐρύθηνε.
 ἐρυθή L. 595
 ἐρυθήν L. 566
 ἐρύκειω L. 439
 ἐρυκομένη 244
 ἐρυμνῆς 151. 1314
 ἐρυμνὴν 84. 762. 985
 ἐρυμνῆ 892. V. N.
 ἐρυμνὴς 462. Tutum ab litu,
 vel manu munitum. ο ρ ε η.
 ἐρίξα L. 473
 ἐρύσαι 527
 ἐρύσας 314
 ἐρυδιβην L. 594
 ἐρύσσει L. 35
 ἐρύσσειν L. 439
 Ἐρυτός 135
 ἔρχεο H. 26, 11
 ἐρχεσθαι L. 389
 ἐρχεν L. 213
 ἐρχομαι 693

ἔρως H. 51, 10. πολυτερεῖς F.
 6, 19
 ἔρωτα 422
 Ἐρωτα H. 57, 1. F. 22
 ἐρωτομανῶν H. 54, 14
 ἔρωτος H. 55, 8
 ἐρωτοτρόφη 866
 ἐρωτοτρόφος 476
 ἐρώτων μήτερ H. 54, 8
 ἐσαθρήσαντες 516
 ἐσαθρήσας 784
 ἐσαθρήσασα 644
 ἐσάντα 842
 ἐσαφικάνομεν 1058
 ἐσάωσε 101
 ἐσέδρακεν 839. 1220
 ἐσελθέμεν L. 18
 ἐσημύναντο 352
 ἔσθενεν L. 435
 ἐσθλόν H. 62, 11
 ἐσκήψαντο L. 199
 ἔσκηψεν 776
 ἐσκομίσας L. 313
 ἐσμαράγαι 968. ἐσμαράγασε 994
 ἐσμαράγγυν 434
 ἐσορᾷς H. 60, 8
 ἐσορήσαις F. 2, 16.
 ἐσορῶσα H. 60, 2
 ἔσπασε H. 70, 5
 ἐσπέμπουσιν L. 717
 ἔσπερ' 757. V. N.
 Ἐσπερίδων F. 17, 2
 ἐσπέριοι 1243
 ἔσπεροι 668
 ἔσπεσθαι L. 100
 ἔσπετο L. 438
 ἐσπομένη L. 143
 ἐσσάμενοι L. 703
 ἐσσάμενος 963
 ἔσσειται H. 24, 5
 ἐσσι H. 9, 28. 54, 16
 ἐσσομένοις 608
 ἐσσομένοισα [96]
 ἐσσομένων L. 286
 ἐσσυμένη 555
 l i i 2

- ἐσσύμενος L. 757
 ἐσσυμένη L. 671
 ἐστυμένως 239
 ἐσσυνταί L. 420
 ἐσσυντο L. 114
 ἐσσυτ' 975
 ἐσσυτο L. 145
 ἐσάξαντο 18
 ἐσσυτο 431. Sed vid. leg. ἔσ-
 αυτο. GESN.
 ἐσεφάνωται 45. 1188
 ἐσεφάνωτο F. 10, 8
 ἐσκήρικται H. 10, 13. F. 1, 14.
 17. F. 2, 29
 ἐσκήριξας θρόνον H. 17, 8
 ἔστησε H. 46, 3
 ἐσθῶν' ἐπὶ νύκτι F. 23, 7
 Ἑστία H. 83, 1
 ἐστέφθη L. 133
 ἐσθῆν 1370
 ἐσύτερον 884
 ἐσφίγγαντο 529
 ἐσχατιαῖς 1185
 ἔσχισε 1056
 ἐταῖρος L. 684
 ἔταξε 176. 831. H. 14, 5
 ἐταρος 224. ἐταῖρος Herculis
 Hylas.
 ἔτειρεν L. 446
 ἐτέκνωσε F. 22
 [ἐκ δ'] ἐτελείτο 1027
 ἐτέμνετο 362
 ἐτερήμερος L. 627
 ἐτέγητο 613
 ἐτέτυκτο 932
 ἔτευξ' 176
 ἔτης 224
 ἐτήτυμα L. 760
 ἐτήτυμοι L. 290
 ἐτήτυμον 932. L. 510
 ἐτήτυμος L. 654
 ἐτίετο 805
 ἔτικτεν 131
 ἐτίτανε 1178
 ἔτλη L. 429
 ἔτλην L. 105
 ἐτράπετ' 554
 ἐτράφη L. 525
 ἐτυμηγόρον 4. 1176
 ἐτώσιον 698. L. 533. 599
 εὐ ἡραῖς H. 6, 2
 εὐαγγέλιος V. N. 601
 εὐάδα H. 48, 1
 εὐάζουσα H. 39, 15 (εὐάζοντων)
 εὐάζων H. 44, 4. 52, 7. 53, 11
 εὐάνθεια H. 9, 11
 εὐανθή 589
 εὐάντη H. 2, 13
 εὐάντητε H. 1, 5. 35, 7.
 εὐάντητοι H. 30, 7
 εὐάντητον H. 40, 10
 εὐάντητος H. 35, 14
 εὐασμα H. 53, 8
 εὐάσειρα H. 50, 8. 68, 1
 εὐάσερε H. 8, 3. 11
 εὐασῆρα H. 29, 1
 εὐασῆρες H. 30, 2
 εὐασῆς H. 53, 5
 Εὐβοίαν 1280
 Εὐβοίηθεν 139
 εὐβοτος 1134
 εὐβυλ' H. 17, 12. de Plutone
 29, 6. de Libero patre, qui
 idem Phanes. GESN.
 εὐβυλε H. 55, 3. de Adonide.
 εὐβυλεῦ H. 29, 6. 55, 3. —
 51, 4 de Baccho, qui potest
 etiam intelligi 40, 8. GESN.
 Εὐβυλῆα F. 7, 4. Phantem.
 GESN.
 Εὐβυλῆος H. 28, 8. de Baccho.
 41, 2 de eodem. 71, 3 de
 Plutone: κατ' εὐφημισμόν Sch.
 Nicandri Alex. 14. Quia mor-
 tuos consulere, evocare ma-
 nes, antiquissima superstitio.
 Aditio locum Paufl. Att. L 1,
 14. p. 34 Ἐπη ᾗδετα Ὀρφέως,
 εὐδὲ ταῦτα Ὀρφέως, ἐμοὶ δοκέω
 ὄντα, Εὐβυλεῖ καὶ Τρεπέλει-

μη Δουσαύλην πατέρα εἶνα.
Hic igitur vnus de antiquis-
simis Eleusiniis nomē est.

G E S N.

Εὐβέλη 24

εὐγνάμπτος 495

εὐδεινοῖς H. 21, 5. Idem quod

Εὐδεινός ab Εὐδία. Vindicat

Doru. ad Charit. p. 292.

G E S N.

εὐδία H. 7, 14

εὐδινοῖς H. 21, 5

εὐδιοι H. 37, 24

εὐδιον H. 4, 6

εὐδιος 494

εὐδόξοις H. 6, 13. 32, 9

εὐδόξω H. 32, 7

εὐδρομε H. 7, 6. 35, 6

εὐδρομον H. 16, 9. 57, 2

εὐδυνάτη H. 75, 10

εὐδυνάτοιο 17. H. 75, 6. 83, 2

εὐδύνατον H. 28, 20. 32, 1. 73,

2. 76, 5

Εὐδῶρη 502. Sed vid. Εὐσῶρη.

εὐειδέϊς an εὐωδέϊς F. 8, 21

εὐειδῇ 160. H. 43, 2. Vid. lo-

cus Eustathii ad 879 lauda-

tus. G E S N.

εὐεργέα 604

εὐζώνοις H. 29, 9. 52, 6. 53, 5

εὐηγήτορα H. 72, 1

εὐήτορα 883

εὐθαλέες 746

εὐθαλέεσσι 910

εὐθαλῆς 741. H. 67, 7

εὐθαρσέος H. 88, 9

εὐθαρνε H. 9, 24

εὐθυδρομοῖς H. 21, 10

εὐθύμοισιν H. 18, 22

εὐτε H. 49, 3. 8

εὐτεραῖς H. 6, 2

εὐτέροις H. 10, 22. 52, 10. 74, 3

εὐτέρον H. 41, 3. 43, 9. 70, 12

εὐτέρω H. 6, 12. 23, 11. 76, 10

εὐτέρως H. 65, 10. 78, 12

εὐτέρω H. 40, 10. 56, 8

εὐτον H. 29, 4

εὐκαμπές 586

εὐκαρπε H. 49, 4

εὐκάρπης H. 42, 11

εὐκλειαν H. 75, 12

εὐκταῖα H. 59, 6

εὐκταιστάτη H. 67, 7

εὐκτιμέναις 1135

εὐκτιμένην 1366

εὐκύνκως L. 135

εὐλαγέος 165

εὐλαλον 242

εὐλάς L. 594

εὐλιβάνη H. 54, 17

εὐλίθω H. 58, 4

εὐμένεας E. 43

εὐμενέοντα H. 74, 4

εὐμενέουσ' H. 41, 11

εὐμενέουσα H. 15, 10

εὐμενέουσα H. 80, 5

εὐμενέουσαν E. 52. H. 71, 9

εὐμενές H. 63, 13

εὐμενέων H. 82, 8

εὐμενέως H. 84, 10

Εὐμενίδες H. 69, 1

Εὐμενίδεσσι F. 11, 4

Εὐμενίδων H. 28, 6

εὐμήκεις 911

εὐμήλη 24

εὐμελῆς 859. hasta bene viens,

Heliodeum epitheton. G E S N.

εὐνάων 1009

εὐναίοισι L. 221

εὐνή 1333

εὐνηθεῖσα 201

εὐνήτως 507

Εὐνομίη H. 42, 2

εὐνομίην H. 39, 19

Εὐνομίης H. 59, 2

εὐνόμου H. 58, 10

Εὐξείνοιο 714

εὐξέτοισι 894

εὐοινίσοις 601

εὐόλβοις H. 71, 10

- εὐόλβοισιν H. 9, 29
 εὐόλβω H. 12, 10. 24, 8
 εὐόλβῳ H. 28, 19
 εὐπάλαμον H. 57, 4
 εὐπατρία H. 54, 10
 εὐπατρία H. 58, 16
 εὐπατρίαν H. 78, 1
 εὐπελαγτός 165
 εὐπέταλον L. 228
 εὐπλοκάμοιο L. 433
 εὐπλοκάμοισιν H. 52, 2
 εὐπλόκαμον E. 19
 εὐπνοοι H. 20, 6. 37, 24. 50, 10
 εὐπολίμεια 131
 εὐπολέμοιο H. 88, 4
 εὐπολύβυλε H. 29, 6
 εὐπύργοιο 145
 εὐπῶλον 59
 εὐράσειρα H. 68, 1
 εὐρεία H. 84, 2
 εὐρεσίτεχνε H. 31, 14
 εὐρησε H. 5, 3. Sed vid. N.
 εὐρήτη H. 31, 3
 εὐροδίας H. 18, 7
 εὐρύειτε 781
 εὐρύ 1191
 εὐρυβία 1259. Thetidos Epitheton, late potens. Vt εὐρυβίην Τρίτωνα 337. dixit post Hesiodum. οεεπ.
 εὐρυβίης ἀῆς F. 6, 35
 Εὐρυδάμας 164
 εὐρυμενής 1050
 εὐρυμενῆς 985
 Εὐρυνόμης H. 59, 2
 εὐρύσπα L. 88. 695
 εὐρύστενος L. 54b. 639
 εὐρυστενυ 421
 Εὐρυτίων 177
 εὐσεβείσιν H. 85, 12
 Εὐσεβίης E. 14. tanquam de Dea. οεεπ.
 εὐσεβίῃσιν H. 26, 14. 85, 7
 εὐσέλμοις H. 73, 9
 εὐσέλμῳ 97
 εὐσέμνη H. 1, 12
 εὐστοπε H. 10, 9
 εὐστέλμῳ L. 575
 εὐσταχυν 485
 εὐτεφάνη H. 45, 3. 73, 2
 εὐτεφάνη H. 41, 7
 εὐτερέπτοις 237
 Εὐσώρη leg. pro εὐσώρη 502 ex Apollo. 1, 949 et Il. Z, 8. οε.
 εὐτε H. 42, 7
 εὐτεκεν H. 39, 13
 εὐτεκνον H. 34, 5
 εὐτερπεία 250
 Εὐτέρπη H. 75, 8
 εὐτοκίῃσι H. 1, 8
 εὐτραφῇ H. 49, 4
 εὐτραχα H. 21, 2
 εὐτύκτοις 609
 εὐύδροιο 154
 εὐφρογῆς H. 28, 11
 εὐφύμοις H. 50, 16
 εὐφύμοις H. 30, 6
 εὐφημος 203
 εὐφύμους H. 42, 10
 Εὐφύροιο L. 435. 442
 Εὐφροβος L. 427
 Εὐφροβος Βυκολίδης L. 457
 Εὐφύρῳ L. 430
 Εὐφρήταο L. 260
 εὐφρονα H. 45, 2
 εὐφρονας H. 83, 4
 εὐφρονες H. 6, 11. 53, 4
 εὐφρόνη H. 8, 8
 εὐφρονη H. 73, 9. 78, 11
 εὐφροσύνη H. 59, 4. 8, 8
 εὐφροσύνας H. 59, 9
 εὐφροσύνη Noctis nomen H. 2, 5. Lunae nomen, V. ad H. 8, 11
 Εὐφροσύνη H. 59, 3
 εὐφρων H. 8, 11. 27, 5. 45, 3. 61, 9
 εὐφρων H. 11, 3. 49, 8
 εὐχαῖς H. 86, 9
 εὐχαρι H. 68, 12

εὐχετάσασθαι 287
 εὐχή L. 38
 εὐχὴν E. 2
 εὐχόμεθ' 837
 εὐχομένοιο L. 169
 εὐχομένοιο L. 37
 εὐχος H. 32, 5. 71, 4
 εὐχολαΐς H. 85, 11. 86, 11
 εὐχολαΐς 799
 εὐχολῆσιν 62. L. 174
 εὐώδεια L. 283
 εὐώδεις H. 50, 10. Cf. F. 8,
 21
 εὐώδης 913
 εὐάνυμος H. 7, 4
 ἐφ' ἡμέρον ὤρσεν 475
 ἐφ' ὀππόσον L. 408
 ἔφαινον 538
 ἐφάνθη 16
 ἐφασπλίσαντες 455. 1333
 ἐφάπτορ H. 49, 7. 51, 9
 ἐφεζόμενος 1056
 ἐφείπετο F. 20
 ἐφέλικται L. 326
 ἐφεξείης 325
 ἐφεργύζοντες L. 701
 ἐφίεπετο 62. 144. 272. 365. 369.
 890
 ἐφιετηκυῖα H. 69, 5
 ἐφιαυαῖς 6. H. 10, 18
 ἐφημερίων 36
 ἐφήμερον Venenum Medeae ap.
 Nic. Alex. 249. G E S K.
 ἐφήμισαν L. 195
 ἐφημοσύναις 651
 ἐφημοσύναισι 236. 1293. F. 3, 8
 ἐφηνύθαι 771
 ἔφηνεν H. 24, 2
 ἐφήρμωσα 999
 ἐφίκτηται L. 57
 ἐφίλατο L. 302
 ἐφίλησεν L. 301. v. Not. τυλ.
 ἐφόδοισι H. 70, 9
 ἐφοπλισσάμεθα δόρπον 668
 ἐφορᾷ F. XI. 1

ἐφορᾷ H. 68, 15
 ἐφορεῦμεθα 1038
 ἐφορμαίνουσα H. 32, 5. 73, 7
 ἐφορμήσει L. 26
 ἐφορμήσεται L. 34
 ἐφρασάμην L. 120
 ἐφύπευθε H. 9, 25
 ἐφυσεν 423
 ἐφ-ῶρσεν 475
 ἐχαράσσομεν 1245
 ἐχεπευκί L. 469. Homericum.
G E S K.
 ἔχεν πέμψω 1235. Pleonasmus,
 si cum Latina vel nostra lin-
 gua compares. G E S K.
 ἔχευαν 568
 ἔχευθα 1352
 ἐχέφρονα L. 363
 ἔχιδναν F. 8, 8
 ἐχίδνης L. 387
 ἐχίδνης πολιῆς L. 341
 Ἐχίονα 153
 ἐχολώσατο 549. L. ἐχολώσατε,
 vi Od. Θ, 205. G E S K.
 ἔχουσα H. 76, 3
 ἔχουσα σὺν H. 25, 11
 ἐχούση L. 369
 ἔχουσιν H. 88, 8
 ἔχων H. 65, 13
 ἐψομένοισι L. 634. 725
 ἐψύχωτο F. 26, 2
 ἐψ 1315

2.

Ζαθήν' 29
 ζάθρον 948
 ζαμενεῖς 1006
 ζαμενῆς 675. H. 7, 8
 ζαφλεγέες H. 88, 8
 Ζεῦ H. 7, 13. 14, 1. 17, 3.
 18, 1
 ζεύγλαισι 868
 ζεύκτειρα H. 54, 3
 ζευξάμενος 1193
 ζεύξασα H. 39, 8. 54, 13

- Ζεὺς L. 624
 Ζεὺς ὁ περάτης H. 10, 12
 Ζεὺς πάντος εἰνάλιος H. 62, 16
 Ζεὺς πρῶτος cum longo attributorum catalogo F. 6, 9
 Ζεφυρίτιδες H. 80, 1
 Ζέφυρος 483
 Ζεφύρου H. 80
 ζήλον H. 75, 12
 ζηλῶσα H. 62, 9
 Ζῆνα H. 72, 3. F. 39, 2
 Ζηνί 117
 Ζηνί πανομφαίῳ 1296
 Ζηνὸς 360. H. 37, 21. 59, 2. 61, 2. 75, 1. 76, 1
 Ζηνὸς Κρονίου II. 70, 3
 Ζήτης 220
 ζοφερὴν H. 77, 4
 ζοφθεϊδέα H. 6, 10. 17, 8. 70, 9
 ζοφθέντα H. 77, 4
 ζόφον 90
 ζυγὸν 525. H. 60, 5. 62, 6
 ζωάγρια L. 152
 ζῶειν L. 16
 ζώεσκιν L. 150
 ζωή H. 9, 27. 28, 15
 ζωήν H. 18, 21
 ζωῆς H. 15, 5. 86, 10
 ζώνας H. 6, 8
 ζωοί 347
 ζωογόνοι H. 37, 3
 ζώνη μέσση F. 6, 38. F. 7, 23
 ζῶν 172
 ζωτάμωνων 313. f. ζωταμών, sed
 μν non necessario positionem
 faciunt. G E S N.
 ζωῆρα F. 7, 17
 ζῶων H. 62, 15

 H.
 Η7 1172
 ἥβη E. 13
 ἥβης H. 59, 8. 88, 9
 ἡγαγεν 102
 ἡγάζετο 63
 ἡγαθήν 44
 ἡγάθειον E. 31. H. 47, 4
 ἡγεμόνα 282
 ἡγεμόνεια 907
 ἡγεμονεύειν H. 56, 11
 ἡγεμόνη H. 9, 12
 ἡγεμονῆες F. 29, 6
 ἡγεμόνην E. 50
 ἡγεμόνην Ἀρτεμιν H. 71, 3
 ἡγερέθοντο III. 228
 ἡγερέθην 114. 442. 560
 ἡγέτα H. 51, 7
 ἡγήτειρα H. 77, 6
 ἡδ' 660. ἡδέ τε H. 9, 27. 10, 8. L. 729
 ἡδεῖα L. 527
 ἡδείη L. 698
 ἦδη 294 sciebat, Homericum, vi
 statim IA. α, 70. G E S N.
 ἡδυέπειαν E. 36
 ἡδύπνοοι H. 80, 2
 ἡδυπνόοις H. 25, 7
 ἡδυπνόοισι H. 21, 3
 ἡδυπρόσωποι H. 42, 5
 ἡελίοιο H. 79, 6. L. 178. 307.
 707
 ἡέλιον L. 90
 ἡέλιω H. 68, 10. L. 211. 288
 ἡελίω L. 93, 152
 ἦεν 293
 ἡέρα H. 79, 1. 80, 4
 ἡερέθοντα F. 6, 23
 ἡέρι H. 15, 6
 ἡέριον H. 59, 6. 80, 6
 ἡέριον H. 19, 2
 ἡερίοισιν H. 70, 6
 ἡερίως δαίμονας E. 32
 ἡερίφοιτος E. 53
 ἡεροειδὲς F. 6, 1
 ἡεροειδῆ 391. ἡεροειδῆς H. 27,
 22
 ἡερόντα 90. H. 55, 10
 ἡερόντε H. 68, 4
 ἡερόμηκες 922
 ἡερόμορφοι H. 80, 6

ἡερόπλαγκτοι H. 6, 8
 ἡέρος H. 20, 4, 79, 3, 81, 1
 ἡεροΦεγγῇ H. 19, 2
 ἡεροΦοῖται H. 80, 1. L. 45
 ἡεροΦοῖται H. 8, 2
 ἡερόΦοιτοι H. 50, 5
 ἡεροΦοίτοις H. 2, 9
 ἡερόΦοιτον H. 81, 4
 ἡερόΦοιτος 47
 ἡέραςεν L. 137
 ἡέα sedes, habitationes 215.
 1323. G E S N.
 ἡί' 1078
 ἡίε vt μοχ ἡίον 1284. Sed E.
 7° est epitheton Apollinis iaculatoris: nisi ob spiritum lenem potius ab εἶμι deriuare, et Eanum f. Ianum velis reddere. G E S N.
 ἡῖδοι L. 53
 ἡῖδον 645. L. 304
 ἡῖον 234
 ἡῖόνεσσι 308
 ἡῖόνος 368
 ἡῖωσε 662. Cf. αἰώσαντο.
 Ἡκα clam, vt non sentiat. Schol. ad 12. Γ, 155 ἡρέμα, ἡσύχως. L. 547. G E S N.
 ἡκ' 1015
 ἡκε 531. 587
 ἡλασαν L. 68
 ἡλεκτρὶς H. 8, 6
 ἡλεύατο 174
 ἡλαθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθῆσα 874. i. διῆλαθε.
 ἡλίβατος 1199
 ἡλιβάτω 2
 ἡλιβάτης 260. 703
 ἡλιον L. 695
 ἡλιος H. 65, 6
 ἡλιτόποιον 1362
 ἡλπετο 1183
 ἡλπόμεθα 1352
 ἡλυθεν 143. 407. 1284
 ἡμας H. 61, 11. 77, 1. L. 626

ἡματα H. 31, 14. L. 256. 360
 ἡμειψε 630. 707. 1009
 ἡμενοι 232
 ἡμέτερος pro ἐμός, vt ἐγὼ μολπήσι παρήπαφον ἡμετέρῃσι 702
 ἡμιθέοις 107
 ἡμιθέοισιν L. 70. 614
 ἡμιθεος L. 57
 ἡμιθέων [51]
 ἡμιτελής H. 2, 8
 ἡμος 1244
 ἡμος ὅτε 118
 ἡυσσε 145
 ἡυδανεν L. 356. 614
 Ἡυείος 168 inter Argonautas, omisus aliis, nec est in Catalogo Bur. G E S N.
 ἡνεμόεσσα 367
 ἡνιοχεῖ F. 2, 27
 Ἡνιόχων 749
 ἡνοιγεν 365
 ἡνορέην 202. 806
 ἡνορέης H. 88, 5
 ἡνορέῃσι 167
 ἡντο 1177
 ἡνυσα 952
 ἡνυσσε 68
 ἡόνα 560
 ἡῶς 756
 ἡπεδανοῖτο L. 376
 ἡπειγον 988
 ἡπερόπευε 57
 ἡπεροπηᾶ L. 351
 ἡπιόδωρε H. 66, 3
 ἡπιόδωτην E. 37
 ἡπιόθυμοι H. 58, 15
 ἡπιόχειρ' H. 22, 8. 28, 18. 83, 8
 ἡπιόχειρον H. 83, 8
 ἡπλώθη 622
 ἡπλώσαντο 276 protenderunt.
 ἡπλωται 923
 ἡπίσω 6
 Ἡρα H. 15, 2
 ἦρα L. 755

ἤραρον 982
 Ἡρακλῆος 224
 Ἡρακλῆος τήλαισι 1241
 Ἡρακλῆος 637
 Ἡρακλῆος μένος ἢ Ε. 13
 Ἡρακλῆς H. 11, 1
 Ἡρακλῆα L. 10
 Ἡρακλῆι 415. 581
 Ἡρακλῆος 24. 116. L. 764
 Ἡρακλῆος μένος 655
 ἤρασαι 396. Sic ἀράσων de ly-
 ra. G E S N.
 ἤρατο 873
 ἤρείσαστο 722
 ἤρείσαντο 698
 Ἡρη 360
 Ἡρην 60
 ἡρήρειται 1135
 ἡρι L. 410
 ἡριγένεια 365. 1183
 Ἡρικαπαῖος F. 8, 3
 ἡριξε παιδ H. 51, 6. Sed V. N.
 ad H. 5, 4
 ἡρμόσσατο 1155
 ἡρύκαπεν L. 443
 ἡρως 64. L. 567
 ἡρώεσσι 86. L. 452
 ἡρως L. 412. 488. 552. 756
 ἡρως Ἐκατηβόλε L. 398. 764
 ἡρμσιν 1097
 ἡρώων L. 63. 299
 ἡσι 889
 ἡσυχία H. 85, 3
 ἡσυχίαισιν H. 35, 13
 ἡσυχυνει 1325
 ἡτορ 36. 114. H. 25, 11. 27, 2.
 29, 9. 63, 13. L. 17. 172.
 265
 ἡύ E. 13
 ἡύπωλον 70
 ἡύτε L. 190
 Ἡφαῖς H. 65, 1
 Ἡφακιοιο H. 65, 7. L. 697. γό-
 νον 210
 ἡφαισος πύρ F. 28, 2

Ἡφαῖς μένος E. 10
 ἡχέτα 1248
 ἡχῦς H. 10, 9
 ἡχῶ H. 37, 19
 ἡῶ μεσάτην 647. H. 11, 11
 ἡῶσι 656
 ἡύρηντο 1218
 ἡύρητο 764
 Ἡῶς H. 77, 2

Θ.

Θάλασσα H. 26, 8. 82, 4
 θαλάσσης H. 16, 7. L. 516. 553
 θαλίθοντα L. 154
 θαλίθεα L. 407
 Θάλεια H. 59, 3. 75, 8
 θαλερῆν E. 16
 θαλερόμματος H. 79, 5
 θαλίαισι H. 32, 7. 54, 8
 Θαλίη H. 59, 3
 θαλίησιν H. 67, 9
 θάλλει H. 67, 4
 θαλλῆν 724
 θάλλοντα H. 18, 22
 θάλλουσα H. 28, 18
 θαλλῶ L. 215
 θαλλῶν F. 19, 5. ranozum sym-
 bolicorum. G E S N.
 θάλος H. 28, 5. 35, 11. 49, 3
 55, 4. 8. 66, 6
 θαλπωρῆν L. 390
 θάμβειον 1217
 θάμβησαν 1282
 θαμβήτειρα 971
 θάμβος L. 289. 419. 530
 θαμίζων L. 627
 θαμινὰς 268
 θάμνοι L. 559
 θάμνοισ L. 561
 θάμνοισι L. 147
 θανάτοιο H. 66, 4. L. 116
 θανάτω H. 17, 11. 84, 7. 8
 θανάτω L. 74
 θαρσαλέως L. 414
 θάρσος H. 88, 15

θάσσονι 579
 θάσσοντι 579. Sed V. N.
 θαῦμα L. 185. 371. 568
 θαυμάζοιτο L. 78
 θαὶ H. 39, 1. θαὶ H. 75, 10
 θαὶ βόσκει H. 57, 6
 θαγενὲς 1344
 θαγενίων L. 14
 θαγόγον 539
 θαίαν F. 8, 23
 θαίει 1129. currit.
 θαίησι L. 628
 θαῖνε 628
 θαῖνα L. 506. 619. 681
 θαινόμενοι 496. 1350
 θαινόμενον 170
 θαινόμενος 1031
 Θειοδῶμαντι L. 94
 θείοιο 116
 θέλγει L. 198
 θέλγητρα L. 309
 θέλγητρον L. 528
 θέλγοντα L. 698
 θέλων H. 66, 2
 θελεσκέμεν L. 491
 θέλησθα L. 202
 θελκτήρια H. 11, 14
 θέλξαι 942
 θέλξεις L. 322, 620
 θελξίμβροτον L. 315
 θελξίφρονι 479
 θελχθέντες 480
 θέμεθλα H. 16, 3
 θέμενος 869
 Θέμιδος H. 42, 1
 θέμιν 658. F. 8, 22
 Θέμιν E. 23. H. 78, 1
 θέμις L. 416. 622. F. 28, 9
 Θεμισχύης 737. V. Apoll. 2,
 371. O.E.S.N.
 θέμιτας 1033
 Θέμιτος H. 88, 4
 θεμιτεύει F. 28, 9
 θεμιτεύουσα H. 78, 4
 θεμιτοσύνας H. 78, 6

θεοῖς L. 67
 θεοπροπίας L. 285
 θεοπροπίην L. 378
 θεοπροπίης L. 709
 θεότιμα H. 26, 1
 θευδία L. 368
 θευδῆς 915
 θεοφραδὲς F. 37, 1
 θεὺς μειλιχίης E. 30
 Θεράπνας 204. Locua Laco-
 niae. Sed 1206. et θεράπνην
 948, locum sacrum. V. Eschenb.
 O.E.S.N. Vide Steph. Byz. qui
 per οἰκίαν explicat. Nicand.
 Ther. 486
 θεράποντα L. 680
 θεράποντας L. 713
 θεράποντι L. 766
 θερείοις H. 39, 11. 18
 θέρεος H. 33, 21
 θέρμης H. 58, 3. θέρμη F.
 XXIV. 3
 Θερμῶδων 734. 748. Apoll. 2,
 370
 θέσις 34
 θέσκελα L. 324. 486. 750. F. 6,
 42
 θέσκελε L. 750
 θέσκελον 87. L. 78
 θεσκέλφ 263
 θεσμοδότειραν E. 25
 θεσμοῖς 550
 θεσμὸν 883. δίπλανα F. 2, 37
 θεσμοφόρον f. - ρη H. 41, 1
 Θεσμοφόρος 27
 θεσπεσιῶν 121
 θεσπεσίην L. 77
 θεσπεσίοιο L. 190. 675
 θεσπεσίῳ L. 289
 θεσπίζειν L. 760
 θεσπίζουσιν 35
 Θεσσαλὴν 59
 Θεσσαλὸς 81
 θέσφατα 55. 100
 θέσφατον 188

- Θέτιδος 395
 Θέτις 383
 Θεωμένον L. 527
 Θηγητής H. 10, 9
 Θεωμένον L. 530
 Θηητόν L. 242
 Θεῶν E. 26. H. 21, 1
 Θῆκαν 273. 300 *constituerunt*.
 Θῆκε L. 568
 Θῆλιν καὶ ἄρρενα H. 41, 4
 Θῆλος καὶ ἄρσεν H. 31, 10
 Θῆλός τε καὶ ἄρσεν H. 8, 4
 Θηλυτέρας 471
 Θηλυτέρη L. 479
 Θηλυτέρας L. 361
 Θῆν L. 644
 Θῆς L. 127
 Θῆρα 937. L. 205
 Θῆρας L. 434
 Θῆρειον L. 546
 Θῆρες H. 18, 14. 37, 10. L.
 740
 Θῆρεσσιν L. 29. 75. 440
 Θηρήσαιο 639
 Θηρητής L. 427
 Θηρί L. 141
 Θηροκτόνε H. 35, 9
 Θηρόπεπλοι H. 68, 7
 Θηροτρόφε H. 21, 6
 Θηροτύποις H. 23, 5. 53, 8
 Θηροτύπῳ H. 38, 8
 Θηροὶν H. 16, 8. 50, 11
 Θηρῶν H. 54, 14. L. 390
 Θητεῖαν 21
 Θητεύων 174
 Θιάσῳ H. 53, 4
 Θίγη L. 180
 Θίνα 453
 Θίνας H. 54, 23
 Θίνες 271
 Θινός 650
 Θλίψας L. 746
 Θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης H. 40, 8
 Θνητῶν E. 31
 Θόσσμα H. 48, 6
 Θοή 267
 Θολὸν leg. pro δόλον L. 484.
 V. N. οὐκ ἐκ.
 Θοὸν 242
 Θοός 156
 Θόρυβος H. 37, 11
 Θύριον 855
 Θύριος L. 301
 Θοῶν 340
 Θοῶς 307. 371
 Θοώτερον L. 114
 Θοράκης H. 79, 2
 Θρασύτης H. 59, 7
 Θραύει H. 86, 3. Θραύειν 689
 Θραύεις H. 62, 5
 Θραύεσκον L. 140
 Θραύουσ' H. 21, 4
 Θραύουσα H. 62, 12
 Θραύσας 314
 Θρέπτειρα H. 39, 7
 Θρέπτειρα H. 75, 5
 Θρέπτειραν H. 73, 2
 Θρήκην 1370. Θρήκης H. 79, 2
 Θρήνες 521
 Θρόνον H. 26, 5. 39, 15. 61, 2
 Θρόνον ἐκείνου H. 17, 8
 Θρύον 914
 Θρώσκει F. 8, 18
 Θυγατέρες H. 69, 2
 Θύγατρες L. 560
 Θύεσσι 616. L. 365. *Ad satti-
 menta maxime pertinet. ci.*
 Θύελλα 1180
 Θύων L. 744
 Θυηλὰς L. 193. 261. 737
 Θυηλὴν L. 694
 Θυηπολίην E. 1. 44
 Θυηπολίδης 468
 Θυηπολίδης L. 278
 Θυιάς H. 54, 23
 Θυμαίνει 1320
 Θύματ' 956
 Θυμόν H. 18, 18. L. 320. 645
 Θυμός 8. 246. Θυμὸς H. 88, 14
 Θυμῷ 479. H. 70, 5

Θυνήδω 782. Sic. Apollo. 2,

350 et 550. ΘΥΝΗ

Θύνε 628

Θύνον 1367

Θύοντι H. 41, 5

Θυροσάχτης H. 44, 5

Θυροσεργχης H. 44, 5. 52, 11

Θυροσομανῇ H. 49, 8

Θυροστινάπτω H. 51, 4

Θυροσφόροιο H. 43, 3

Θυσθλα 902. 1073

Θυσία L. 100

Θυσίαις H. 85, 11. 86, 11

Θυσσανόεσσαν 811

Θυώδεος 954

Θύχοισι 454. 619

I.

Ia 1137

Ιαίνεται L. 265

Ιαινόμενα L. 215

Ιακχάζοντες L. 46

Ίακχον H. 41, 4

Ίακχος F. 16, 2. Ίάκχω H. 48, 3

Ίαπετόν F. 8, 27

Ίάσονος 246. 1170

Ίασπιν L. 264

Ίασπιν, ὕαλωπιν L. 607

Ιαύων H. 52, 3

Ιαχὴν L. 113

Ιάχχισι 995

Ιάχχισι H. 48, 3

ιδ' reſtit. 73. ex 160. 214. F. 2, 15

Ίδαίος θεός E. 22

Ίδαίων 25. V. N.

Ίδας 178

ιδε 74. 163. 217. 321. 455. 468. 573. 643. 759. 916. 961, 963.

965. 1194. 1322

Ιδέαις H. 24, 3. 70, 7

Ιδεῖν 974

Ιδέεσθαι L. 470

Ίεθα L. 203

Ίδην 484

Ίδης H. 48, 5. L. 426

Ίδῃσι L. 477

Ίδμενα L. 43

ιδμοσύνησι 607. 1231. 1295

Ίδμων 185

Ίδμωνα 721

Ίδριες 1292. F. 32, 11

Ίδριν 725

ιδρύσαντο L. 129

ιδρῶ 1089

ιε7 461

Ιέμεν' 1038

Ιέμενοι 701

Ιεμένοις 823

Ιέμενος L. 686

Ιέντα H. 33, 25

Ιερά H. 17, 3. 28, 2. 83, 7. L. 265

Ιερεύσας 957

Ιερή νηδὺς Iouis F. 6, 36

Ιερήϊα 307

Ιερήϊον L. 93. 168

Ιερνίδα 1179

Ιερνίσιν restituendum 1164

Ιεροθαλλεῖς H. 39, 17

Ιεροῖς H. 81, 6

Ιερὸν H. 68, 4. L. 428

Ιεροσπετέες L. 100

Ιερὸς ὄρθρος 364

Ιεροσκοπον E. 23

Ιερότροχον H. 13, 2

Ιερῷ πόλοιο F. 7, 16. Solet in Orphicis Ιερὸν dici, quidquid naturae pars est. ΘΕΣΗ.

Ιερώτατε H. 17, 17

Ίετο 1243

Ίζει H. 61, 2

Ιήϊε H. 33, 2

Ιήσασθαι L. 631

Ίήσων 701. 271. 1208. 1310

Ιητήρα L. 637. F. 28, 12

Ιῶν 1204

Ίων' 1083

Ίωνεν 1271

- ἰδύντειρα 350
 ἰδυντήρος 536
 ἰδύντορα 120
 ἰδύντωρ 489. 1202
 ἰδύνων F. 1, 6
 ἰδάνειν H. 84, 9
 ἰδάνω 78
 ἰεελοι L. 75
 ἰεελον 813. L. 471
 ἰεελος 138. L. 148
 ἰεέλως 803
 ἰεείσθαι L. 97
 Ἰερίε 106. *Supplicium* forte
 Iouem, vt *Hospitalem*, di-
 xeris. OΞΕΝ.
 Ἰεταόνοος L. 435
 ἰετίας H. 8, 12
 ἰετέυεις L. 205
 ἰετηρίδα H. 2, 13. 12, 9
 ἰετηρίδι H. 33, 27
 ἰετο 785
 ἰηαι L. 173
 ἰησθαι L. 736
 ἰημάδες H. 82, 5
 ἰημάσι H. 79, 4
 ἰημενον 623
 ἰκόμην 99
 ἰκρίον 759
 ἰκτ' 1004. 1017
 ἰκτο 1180
 ἰλασθαι 942
 ἰλάσσοντα 980
 ἰλασμοῖς 552
 ἰλασμοῖς 39
 ἰλίσσθαι 942
 Ἰλιόθεν L. 688
 Ἰλιον 484
 Ἰλισσῷ 218
 Ἰλὸ 177
 Ἰλὺν L. 501
 ἰλύος 1261. *Turbidum mare*
 videtur significare, quale ibi
 erat. OΞΕΝ.
 ἰμάσιν 275. 633. 663
 ἰμείρων L. 705
 ἰμερόντος H. 39, 9. L. 484. 743
 ἰμερόντι L. 304
 ἰμερόσας H. 39, 7. 67, 1
 ἰμερόσασα H. 59, 6
 ἴμερον 866. L. 717
 ἰμερόντος H. 55, 8
 ἴμερος L. 62
 ἰμερῆσιν L. 33
 ἰμερτοῖσι 778
 ἰμερτόν L. 619
 ἰμερτῷ L. 280
 ἴνα *vbi* 162
 ἴνες L. 538
 Ἰνώ E. 35
 ἴξε 1010. L. 9
 ἴξεσθ' 1167
 ἴχομαι 106. 1164
 ἴχομεν 1127. *Homerō frequen-*
ter. AOT. 2. OΞΕΝ.
 ἰοβόλοις H. 11, 16
 ἰοσιδῆς 915
 ἴοι L. 241
 ἴομεν L. 162
 ἴδν 867. L. 49. 445. 497
 ἴλος 226
 ἴως L. 335
 ἰοχέαιρα H. 35, 6
 ἰοχέαιραν H. 34, 4
 Ἰππα, τῷ παντός *ψυχῇ* F. 43
 Ἰππαν *Bacchi nutricem* H. 47,
 4. 48, 1
 ἰππασίης 582
 ἰππιλάτεια γιγάντων H. 31, 12
 Ἰππαι H. 16, 2
 ἰππόδαμον 125. 945
 ἴπποι L. 651
 ἴπποισιν H. 17, 14
 ἰππότα 374. 443
 ἴππες ἰσχυροὶν 787.
 Ἰρμ 177
 ἴσας L. 79
 Ἰσιδι H. 41, 9
 ἴσμεν H. 18, 19. L. 512
 ἴσον H. 33, 21
 ἰσπαλὲς 1012

ισοφροσύνη H. 62, 13
 ισότητι H. 62, 10
 ισότητος H. 61, 5. 62, 2
 ισοφαρίζειν 408
 ισάμενος L. 108
 ἴσανεν 899. (ισάνει)
 ἴσταται L. 422
 ἴτε 289
 ἴτα H. 26, 9, f. ἔτα. 83, 1
 ἰσὸν 274. ἐποίησθα F. 29, 2
 ἰσπεραῖαν 694
 ἰσχὺν 25
 ἰφθίμος 149
 ἰφι μάχεσθα 823
 ἰφίγενέτι πυρὸς F. 2, 28
 ἰφιδάμας 148
 ἰφίπλος 137. 158
 ἰφίτος 144
 ἰχθυόεντα 1037
 ἰχθυόεσσαν 336. Amphitriten.
 ἴχνησι H. 30, 3
 ἴχνησι κῦφα H. 50, 6
 ἴχνια 254. L. 437
 ἰχώρ L. 201. 481
 ἰχώρι L. 663
 ἰωλκὸν 833. 1366

K.

Καβαίριος E. 20
 Καβαίριον 27
 καρχαλὼν L. 437
 καὶ δέ μιν ἔρει F. 18, 4
 Καδμείοισι H. 46, 2
 Καδμηΐδα H. 43, 1. 73, 2
 Καδμηΐς H. 43, 10
 καδάσματα 903
 καδαρμοῖς 1230
 καδαρμόν 38
 καδαρμών 1363
 καδάριος H. 14, 8
 καδάφα F. 7, 14
 καδέλη 56
 καδέξει L. 256
 κατηγήτειρα H. 75, 6
 κατήρας L. 461

κάθηται L. 596
 καθίζανον 454
 καθοδηγῇ H. 7, 8
 καθορᾷ H. 58, 11
 καθοράτε H. 69, 4
 καθορῶσα H. 61, 3
 καθυπέρτερον H. 77, 8
 καίειν L. 184. 738
 Καινῆος 168
 καιρῶν γενέσεις H. 42, 11
 κάρης H. 76, 3
 κάρην H. 62, 12
 κάρσις H. 85, 13
 κακομήτιος L. 223
 κακομήτοι F. 8, 47
 κακομήχανον L. 723
 κακόποτον H. 67, 13
 κακότητα H. 63, 11. 38, 12. L.
 400
 κακότητι 1163
 κακότητος L. 16. 77. 165. 196
 κακῶν H. 85, 10
 κάλ' H. 54, 27
 κάλα 509
 Κάλαϊς 220
 καλεσειχόρου L. 712
 καλῶ σ' ἐπ' εὐχαῖς H. 71, 1
 καλῆς 437
 καλλιέθειρε H. 49, 7
 Καλλιόπεια 681
 Καλλιόπη H. 75, 10
 Καλλιόπη H. 23, 12
 Καλλιόπης 76
 καλλιπάρηγον H. 47, 4
 καλλιπάρηος 502
 κάλλιπε L. 450
 καλλιπλοκάμοιο H. 69, 3
 καλλιπλόκαμον H. 35, 15
 καλλιγρόν γάμοιο F. 14, 1. 2
 κεινοῖο F. 44
 καλλιτέχνισι H. 22, 3
 καλλιχόρον 729
 καλόν H. 55, 4. 85, 8
 καλὸς τ' ἐς λιμένας 631
 Κάλπιος 8121

- Καλυδῶνα 156
 καλυκώπιδας H. 78, 2. de Themide. GERN.
 καλυκώπιδες H. 23, 1. Nereides H. 59, 6. Charites. Florum hiantibus calycibus videtur comparare oculos. GERN.
 καλυφάμεναι H. 58, 7.
 καλυφάμενη 875
 κάλως 253
 κάλως 621
 κάλῳσι 237
 καμάτοιο L. 87
 καμάτε H. 80, 2
 καμάτων L. 581
 κάμης L. 372
 κάμινοντα L. 188
 κάμοι L. 85
 κάμπας L. 594
 καμπεσίγυια παίγνια F. 17, 1
 κάμψαν 463
 παναχεῖ 1066 (παναχῇ)
 παναχηδὸν 1052
 πανθὸν 931
 Κάνθος 139
 κάπασον 920. quae herba efficit, nec ipuenio, nec diuinare possum. GERN.
 καπνὸν L. 181. 480
 καπνῷ 969
 κάππεσον L. 110
 Καρὰμβιακὴν 733. Apoll. 2, 361. GERN. (Καρὰμβίην)
 κάρδαμον 918
 κάρη 992. H. 31, 7. 58, 12
 καρῆατι L. 493
 καρῆβαρέων 1013
 κάρηνα 50
 κάρηνον L. 139
 καρῆνη H. 88, 12
 κάρημι H. 7, 12. 10, 11. 52, 8
 καρποῖς H. 39, 18
 καρπὸν H. 49, 4. 62, 14
 καρπὸς L. 408
 καρποτρόφοι H. 201. 1. 50, 4
 καρποτρόφος H. 81, 7
 καρπὸς H. 25, 10. 28, 17. 35, 14. 55, 11
 καρποφόροιο L. 730
 καρποφόρον L. 214
 καρπῷ 458
 καρτερός 185
 καρτερόχειρ H. 11, 2. 65, 3
 κάρτισον 289
 κάρτος H. 88, 11. L. 403
 καρυνχία 1000
 καρφαλέας L. 266
 καρφαλέη L. 471
 καρφαλέης L. 180
 κασιγνήτην 1023. F. 14, 2
 κασιγνήτην L. 544
 κασιγνήτων H. 58, 6
 κάσιος 1227
 Κάσπιον 1075
 Κασσάνδρην L. 759
 Κάτορα 125. 945
 Κάτορι 583
 κατάγυσα H. 39, 19
 κατάγων H. 66, 3
 καταδέρομαι 1148
 κατάδεσμοι L. 582
 κατάδηται H. 76, 7
 καταδύσκει L. 408
 καταδύμια L. 226
 καταδύμιον L. 258
 καταβάτα H. 14, 6. Est Burmanni peculiaris de eo disputatio. GERN.
 καταβύτη H. 18, 12
 καταγόνη 1180. L. 502. Cf. αἰγόνη.
 κατακνώσσεια L. 315
 καταλείβετα L. 481. 529
 καταλέξα L. 323
 καταντία 415
 καταπαύσατε F. 13
 κατάποσις τῷ φάντος F. 6 ad 1
 κατάσκιον 376. 910
 κατάστατος L. 614
 κατάσιλπον H. 88, 10

κατασύρων F. 25, 3
κατάσχοι L. 623
καταυγάσειρα H. 8, 6
καταφθιμένοισι 847
καταφθίσθαι 720
καταχθονίων E. 12. H. 28, 6. 70, 10
κατέδαρθε L. 425
κατέδειξε H. 78, 3
κατειβόμενα L. 646
κατειργοντες 530
κατειρυμένα 683
κατειρύσα 242
κατεκαΐαδον 570
κατέκρυψε F. 28, 17
κατέλεξε 681. 934
κατέμαρψε 1011
κατεναντίον L. 210. 429
κατένευσαν 351
κατένευσε 1308. 1329
κατένησαν 664
κατένωπα L. 132. 458. 749
κατέπαυσας H. 11, 7. 40, 4
κατέπεφνον 414
κατερήτυ' 1175
κατερήτυεν 1168
κατεργές 916
κατερύνακον 645
κατέσχευ 1254
κατευθύ 1036. 1204
κατέφαινε 368. 636. 763
κατεφώινετο 989
κατεχύση L. 369
κατεχρήσατο F. 28, 17
κατηρεφέες 912. V. N.
κατ' ἰσθ' 1036
κατιδύνειν 124
κατισχέμεν H. 88, 14
καθυπανόθεν L. 430
κατόψα L. 232
Καυκάσιον 1046
καῦσιν H. 65, 13
καχλάζοντι 1253
καΐα 847. Od. M, 388. Ἐὼν
δ' ἐγὼ - νῆα - κεραινῶν - καὶ
σαιμε. O.E.N.

καΐσσω 847
καδάσθη 555
καδὴν H. 28, 3
κῆδον 950
κειμήλια L. 82
κείνην 1101
κείντο 269
κεῖται 104
κέκασα 389
κέκλειται L. 483
κέκλειο L. 335. 617
κέκλειτο L. 124. 544
κεκλήγασι L. 45
κεκλήγοντα L. 145
κεκληγότες L. 374
κεκλιμένοισι 499
κεκλιμένος 392
κέκλιται 1122
κέκλωμα L. 177
κεκλύμενος L. 2
κέκλυθι F. 7, 25
κεκμηκόσιν 248
κεκμηκότας 1144
κεκμηῶσιν 437
κεκραμένη H. 15, 6
κεκραμένον H. 4, 6. 48, 9
κεκρατημένα δεσμά H. 86, 4
Κέρκυρας 1060
κελαδεῖ H. 37, 19
κελαδεῖν L. 259
κελαδοδρόμον 900. Διαπαι ορι-
theton. O.E.N.
κελαινή 1130
κελαινήν 302
κελαινῆς L. 415
κελαινῆς ἀσπίδος L. 497. 749
κελανοχρῆστα H. 77, 4
κελαρύζεται 1149. L. 162
κέλειται L. 15
κέλειτο L. 545
κελεύθω L. 557
κέλσιν 1052
κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ 632
κέντην L. 293
κενεῶνας 965
K k k

- Κενταύροισι 169
 Κενταύρων 377. 413
 κέντρα L. 504
 κέντρον 10
 κένοντα L. 55
 κέρα L. 238. (πέρα)
 κερὰν L. 478
 κερὰν 640
 κεράμοιο L. 710
 κέρας L. 247
 κέρας ἐλάφοιο L. 243.
 κεράσας H. 33, 20
 κεραιδεῖς L. 500
 κεράτης Ζεὺς H. 10, 12
 κεραιτὴς πάντων F. 28, 13
 κεραιφόρε H. 52, 8
 κέρατα ταύρεα louis Oriens et
 Occid. F. 6, 24. G.B.M.
 κεραιύνει H. 14, 9
 κεραιύνει H. 18
 κεραιυνοί L. 598
 κεραιυνός H. 18, 5
 κερδέμπορε H. 27, 6
 Κερκετικὸν 1044. Populus ad
 Phasin: memorat etiam Dion.
 v. 682. G.B.M.
 Κέρκυραν 1291
 κερόεσσα H. 28, 11
 κέρως H. 51, 10
 κέ τις L. 720
 κεύθεα 172. H. 28, 4
 κεύθεσιν H. 50, 2. 68, 3
 κευθμῶνα 91
 κευθμῶνι H. 78, 4
 κευθμῶσιν H. 22, 6
 κεύθων L. 584. f. ov. G.B.M.
 κεφαλας H. 35, 16
 κεφαλὴν H. 14, 3. 15, 31. 51
 κεφαλῆς L. 245. 460
 κεχαρημένη H. 78, 11
 κεχαρημένον E. 43
 κεχαρημένος H. 51, 13
 κεχαρηότα H. 17, 19
 κεχαρηότι 780. E. 52. H. 30, 7.
 50, 16
 κεχαρισμένα H. 28, 2. 45, 8.
 L. 184. 743
 κεχαρισμένη H. 26, 14
 κεχαρισμένος H. 82, 8. L. 684
 κεχαρημένη H. 50, 5
 κεχορωμένος L. 758
 κεχορευμένα H. 45, 4
 κέχυντο L. 559
 κήδε' H. 72, 7
 κηδομένη 62
 κήλα 10
 κηλήθη 445
 κηλήσω 73
 κῆμος 918
 κῆπω L. 232
 κῆρ L. 556
 κῆρα L. 538
 κῆρας H. 11, 16. 13, 13. 66, 4
 88, 17. L. 269
 κῆρες 1027
 κήρυκες 1304
 κήρυξ L. 688
 Κηφεὺς 195
 κηρύσσειν L. 58
 κίεν 1068
 κίε νηὸς 1143
 κιδάρη H. 33, 16
 κιδάρην 71
 κικλήσκην L. 200. 719
 κικλήσκην L. 581
 κικλήσκω H. 19, 1. 23, 9
 κικλήσκω ἐπ' εὐχαῖς H. 45, 1
 κικλήσκων L. 393
 Κικόνεσσι 77
 Κικμερίοισι 1118
 κινδύνες H. 37, 5
 κίνημα F. 2, 25
 κινησιφόρε H. 9, 21
 κινῶν H. 52, 7
 κίον L. 112
 κίοντα L. 104
 κίοντας L. 732
 κίῶσα L. 568
 κίῶσας L. 648
 Κίρκην 1214

Κίρκης 1205
 κίρκας H. 33, 19
 κισσόβρυον H. 29, 4
 κισσοχαρής H. 51, 12
 κισσοχίτωνι L. 258
 κισσοφόροιςιν H. 53, 6
 κίχοιμεν 1348
 κίχω 103
 κλάγγας 1000
 κλαδεῶσιν 923
 κλάδοι L. 524
 κλάδοισιν L. 233
 κλάδον H. 11, 15
 κλάζουσιν L. 740
 κλάζων δια ὕμνον 1274
 κλειδῶχ' H. 1, 5
 κλειδῶχον E. 49
 Κλεινὴν 598 (Κλειτήν)
 κλεινοῖο 161. H. 26, 4
 κλεῖον L. 193
 κλείοντα L. 278
 κλεισία H. 35, 7
 κλειτήν 130
 Κλειώ H. 75, 8
 κλέος [96] H. 32, 6, 9. L. 571.
 599
 κλέζειν L. 695
 κλέζεσθ' H. 37, 23
 κλέζουσιν 16. H. 33, 24
 κλέζω πρὸς H. 65, 10
 κληίδας 1369. H. 17, 4. 24, 1.
 57, 4
 κληίδες H. 72, 6. (κλήδες)
 κλήμασιν L. 262
 κλήξα 1002
 κλήξω E. 45
 κλήσῃ 614
 κλίμακα 372. 527. 634
 κλινθῆναι 401
 κλονέει H. 22, 5
 κλονέοι L. 333
 κλύδωνος 686
 κλύεν 59. 593
 κλύζουσι 152
 κλύζω H. 1, 1. 13. 88, 9

κλύμενος 913
 κλύοι L. 169
 κλύσσα H. 2, 13
 κλυτή 217. 472
 κλυτός 217. 472
 κλυτόφημος 214
 Κλωθώ H. 58, 16. L. 626
 κναμός 635. V. N. (κνημός)
 κνήκον 959
 κνήμης L. 444
 κνημόν 600. V. κναμός.
 κνίσσης L. 705
 κνίσσῃσι L. 468. 487.
 κνώδακα F. 2, 26
 κνώσσουντι 537
 Κοιαντὶς H. 34, 2
 κοίλω 1256
 κοιλώμασι F. 8, 19
 κοιμίζει H. 52, 4
 κοιμίσσας 1005 (κοιμήσας)
 κοινὸς H. 86, 6
 κοινωνεῖς H. 15, 6
 Κοῖον F. 8, 26
 κοίρανε H. 27, 2
 κοίρανοι Μῦσαι F. 21
 κοίρανον 297. 300. L. 92
 κόκκον L. 714
 κόλποις 13
 κόλποισιν 778. H. 15, 1. 62,
 15
 κόλπον L. 241
 κόλπου 745 de toto Ponto Eu-
 xino. 683 N.
 κόλπος Βαυβῆς F. 16, 5
 κόλπη H. 20, 4. L. 374
 κόλπωσε 1181
 Κόλχοισιν 842
 Κόλχος 96
 Κόλχων 58. 1299
 κολῶναι βαθυσκόπελοι 636
 κολώνας 155
 κολώνη 367 de Pelio monte,
 quem pox κολωνὸν vocat 375,
 proprium Apollo. 2, 652.
 683 N.

K k k 2

- κολώνη 259 f. πολωνῶ. G E K N.
 πολωνόν 375. 1271. Eustath. ad
 1λ. N. p. 917, 20 Κολώνη
 καὶ πολώνεια, καὶ πολωνός, τὰ
 λήγοντα μὲν εἰς ὄξυ, μὴ ἀκρι-
 βῶς δὲ ἀποξυμμένα. G E K N.
 κομήτη 161
 κομίζοι L. 221
 κόμιζον 569
 κομίζων L. 20. 620
 κομίσαντος L. 55
 κομίσας L. 28. f. vi. G E K N. L.
 314
 κομίσσας L. 352
 κομίστρια H. 9, 16
 κομόωντα L. 233
 κοναβίζετε H. 37, 9
 κονίασιν L. 73
 κονίη H. 37, 12
 κονίη 564
 κονίησι L. 275
 κονισσαμένην L. 25. Responder
 verbum Hebr. קוֹנִישָׁה. G E K N,
 κόρη / μηλείη, ἱππεΐη, ἡμιονεΐη
 F. 30, 3
 κόπων H. 84, 5
 κόρη H. 23, 3. 68, 8. F. 1, 15
 κόραισιν H. 22, 2
 κόρη H. 55, 4. 66, 5. de Aescu-
 lapio, vt κόρη de Deabus ve-
 tulis. G E K N.
 κορέννυσθαι L. 726
 κορέσαντο L. 558
 κορεσθήναι L. 530
 κορέσυσιν L. 266
 κορεσάμενοι L. 217
 κορέσεως L. 731
 κύρη H. 31, 7
 κύροι H. 37, 21
 κύρον H. 31, 16
 κύρη L. 495
 κορσήντα L. 492
 κύρη L. 245
 κορσιόγντα L. 492
 Κορύβαντας E. 20
 Κορύβαντες H. 37, 20
 Κορύβαντος H. 38
 Κορυβάντων 25
 κορυνίτιδες H. 50, 9
 κορυφήνδε L. 112
 Κόρωνος 136
 Κόσμε H. 3, 3
 κοσμήτειρα H. 9, 8
 κοσμήτορες H. 30, 4
 κόσμοιο H. 12, 8. 26, 5. 65, 4
 κοσμοκράτωρ H. 3, 3. 7, 11. 10
 11
 κόσμον H. 10, 20. 12, 4. 18, 1.
 20, 2
 κόσμον αἰοῦντος 250. 1273
 κόσμος H. 67, 5
 κόσμῳ E. 39. H. 33. 14. 26
 79, 1
 κόσμῳ ἀθανάτῳ H. 25, 4
 κόσμῳ δέσποτα H. 7, 16
 κότεεν 1359
 κοτίεσκε 533
 κυραλίω L. 505. 579. 600
 κυραλίη 571
 κύγε 76. H. 33. 5
 κύρη 217
 κύρη de Deabus, credo; omni-
 bus, nuptia etiam, vetulis-
 que, vt de ipsa Rheia. G E K N.
 H. 8, 12. 13, 3. 43, 10. 55
 4. 78, 12. L. 36. 310.
 κύρη 22. 43. 1. 48. 1
 κύρης L. 308
 Κυρήτες H. 30, 1. 37, 1. 20
 Κύρητα H. 38, 3
 Κυρήτας E. 20
 κύριμον ἄνθρωπος F. 8, 16
 κύριον 1336
 κύροι L. 702
 κύρος 228
 κυροτρόφῃ H. 35, 8. 39, 2. 13
 κυροτρόφον E. 50. H. 64, 9
 κυροτρόφον ποθέων H. 11, 8
 κύφα ἔχουσι H. 50, 6
 κύφη H. 58, 6

κῆφοις H. 30, 3
 κῆφον H. 80, 4
 κηφόπτεροι H. 80, 6
 κῆφω H. 54, 23
 κηῖατι L. 249. 559
 κηαδαινόμεν' 994
 κηαδαινόμενῃ 696
 κηαδίη L. 5
 κηαδίην 314. L. 333
 κηαῖνε 473. 717
 κηαῖνε-ἐπέκηαινε F. 26, 1
 κηαῖνει περὶ πάντα F. 2, 39
 κηαῖνεν 53
 κηαῖνεσκε 473. 1294
 κηαῖνοντα F. 2, 22
 κηαιπνοὶ L. 47. F. 26, 4
 κηαιπνὸς 648. κηαιπνὸς H. 18, 6
 κηαιπνῷ 1030
 κηαναῖ H. 34, 5
 κηαναῖν 1355
 κηαναῖς 1354
 κηάνεια 911
 κηάντειρα H. 9, 12. 26, 2. F.
 29, 4 et 5
 κηάντειραν H. 71, 1
 κηαντήρα 311
 κηᾶσιν H. 7, 5
 κηαταίε H. 65, 9. F. 32, 1
 κηαταῖη νῦσος L. 450
 κηαταῖον H. 83, 5
 κηατίεια H. 15, 7. 32, 6. 67,
 11. 84, 3
 κηατίοντα H. 26, 8
 κηατερεῖς H. 88, 15
 κηατερεὺς H. 46, 3
 κηατερόφρονι L. 545
 κηατερόφρονα ἀρχὴν F. 20, 2
 κηατὶ H. 11, 11
 κηατίση H. 9, 25
 κηάτος H. 18, 19
 κηατρὸς L. 73
 κηατύνει H. 2, 11
 κηατύνει οἶκη H. 63, 8
 κηατύνεις H. 57, 8. 86, 1
 κηατυνομένην L. 519

κηέα L. 718
 κηεάεσσι L. 634. 725
 κηεάτεσσιν L. 725
 κηεῖα 402
 κηεῖων L. 66. 164
 κηέκω H. 10, 6
 κηημνόμεν 995. V. N.
 κηημνοῖσι L. 537
 κηηπίδα 1277
 κηηπὶς 990
 Κηήτη 1347
 κηητήρα 582
 κηητήρι L. 212
 κηηδὲν H. 9, 24. 86, 8
 κηίναντες 849
 κηίνας H. 33, 19
 κηῖῷ 861
 Κροῖον F. 8, 26
 κροκάλας 497
 κροκάλῃσιν 184. 1099. 1231
 κροκόπεπλον E. 46. H. 70, 1
 κρόκος 918
 Κρόνε H. 12, 5
 Κρονίδαο L. 598
 Κρονίδαο ευγερεῖ L. 550
 Κρονίδην 343
 Κρονίδης L. 11. 88
 Κρόνιε H. 14, 6
 Κρονίης ἄλως nomine Apollo.
 4, 5to. Hadriaticum intellige-
 re videtur, in quod exone-
 ratur Eridanus. ο κ ε π.
 Κρονίοιο H. 43, 5
 Κρονίοιο Ζηνὸς H. 70, 3
 Κρόνιον πόντον 1079
 Κρονίωιν 117
 Κρονίωινος F. 6, 30
 Κρόνιοιο L. 640
 Κρόνον 13. 424. E. 26. V. F. 8.
 27 it. F. 42
 Κρόνος L. 645. ἐτέκνωσε πνεύ-
 ματα F. 22
 κρονότεκνος H. 3. 8. Caeli epi-
 theton, quia suo motu facit
 Χρόνον, Κρόνον. ο κ ε π.

- Κρόνος H. 13, 4. 26, 12. 47, 1.
 83, 1
 ΚΡΟΝΟΤ βασιλεύς Inscr.
 ptio F. 5
 κροτάφους L. 251
 κρουσίλურα H. 30, 3
 κρουερήν L. 573
 κρουερὸς πυρετὸς L. 628
 κρυμοπαγῆς H. 79, 2
 κρυμοχαρεῖς H. 50, 12
 κρυόντα πόλεμον F. 1, 12
 κρυπαῖδια L. 44
 κρύταλλον L. 170. 293
 κρύταλλος L. 271
 κρυφία H. 54, 9
 κρύφιον H. 5, 5. 29, 3. 51, 5
 κρυψίγονον H. 49, 3
 κρυψίδομοι H. 50, 3
 κτεάνων H. 71, 7
 κτεύτεσι H. 13, 12. 71, 2. 10
 κτερεῖα κτερεῖζα 544. vi Od. A.
 291 parentare, iussa facere.
 G E S H.
 κτήματα H. 37, 16
 κυαναυγεῖς H. 23, 8
 κυαναυγέτιν H. 22, 1
 κυαναυγέων L. 209
 κυαναυγῆς H. 2, 3
 κυανέαις 680. 1158
 κυανίοις H. 15, 1. 54, 20
 κυανόπεπλε H. 34, 1
 κυανόπεπλον H. 21, 2
 κυανότριχα 1192
 κυανοχαῖτα 1276. E. 5. H. 16, 1
 κυανοχαίτην 343
 κυανοχετέων L. 209
 κυανόχρους H. 3, 7
 κυανόχρωτοι H. 69, 6
 κυανώπισιν H. 54, 22
 Κυβέλοις 22
 κυβερνήτειρα H. 9, 3
 κυκλαῖσι H. 54, 21
 κυδαίνεσκεν 61
 κυδαίνων 239
 κύδηνεν L. 310
 κυδιάνειρα H. 9, 5
 κύδιμε H. 33, 5. 47, 1
 κύδος 873. L. 673
 κυδρὸν 14
 Κυδωνιάς Diana a loco cultus
 H. 35, 12. G E S H.
 Κύζικον 522. 567
 Κίζικος 499
 Κυζίκου 593
 Κυθρεῖη H. 41, 7
 κυκῶν F. 16, 5
 κυκῶνος 319. 325. Potus mih.
 Conf. 12. A, 630. G E S H.
 κυκλάδες H. 59, 6
 κυκλαμῖς 915
 κυκλάσιν H. 52, 7. 55, 5
 κυκλαῖται F. 6, 17
 κυκλαίοις H. 42, 8. κυκλαῖσι H.
 54, 21
 κυκλοέλικτε H. 7, 11
 κύκλον H. 82, 3. 88, 6. F. 7,
 25. ὠκεανοῖο F. 44
 κυκλοτερῆς H. 9, 23. F. 2, 26
 κυκλύμενον 895
 κύκλος 206. ὠκεανῷ F. 7, 24
 Sed 323. intelligo orbes, quales intet σπεύη τραπέζων τὰ
 πρὸς τροφῆς ὑπηρεσίαν μενο-
 rat Pollux 10, 82. G E S H.
 κυκλύται 744
 κύκλω L. 358
 Κύκλωπας 175
 κυκώμενον L. 578
 κυκώμενο L. 38. 276
 κυλινδόμενοι L. 476
 Κυλλήνης 135
 Κυλληνίδα L. 548
 κύμα 1265
 κυμαίνεσαν H. 21, 2
 κύμασι H. 16, 8. 73, 4
 κύματ' L. 517
 κύματα H. 21, 4. κύματι 1030
 κυμοθαλής H. 16, 5
 κυναγεσίοις H. 55, 7
 κύνη L. 143. 156

κύνεσσιν L. 437
 κυνηγεσίαις H. 55, 7
 κυνηγεσίῃσι L. 426
 κυνηγέτι H. 35, 5
 κύντερον F. 18, 1
 κύπειρον 914
 Κύπριδος H. 21, 7. 55, 8. 64, 7
 Κύπριν H. 2, 2
 Κύπρις 476
 κυπρογενὲς H. 54, 15
 Κύπρον 30. 1280
 Κύπρῳ H. 41, 7. 54, 24
 Κύρβαντ' H. 38, 2
 κύρμα 1182
 κύσεν 398. 880
 κυτῆϊάσιν 904
 κυτῆϊδα 819. 1004. V. Apoll. 2,
 401 it. 1273. G E S N.
 κύτος 354. κραδῆς F. 1, 6
 κύας 58. 763. 832. 929. 1016
 Κωκυτῇ H. 56, 1. 70, 2
 κύμα 541. κύμ' 555. de somno
 naturali 1011. de medicato
 somno draconis. G E S N.
 κύμον τριετῇ H. 52, 5
 κύμους H. 64, 7
 κύμων ἀγέτα H. 51, 7
 κυπῆντα 317. 978
 κυρκιῶτα H. 27, 8. Mercurii
 epith. Corycaeus. Sed V. N.
 G E S N.
 κύφα 1101

Λ.

Λᾶαν L. 171. 189. 223. 225.
 228. 248. 255. 347. 366. 488.
 653. 682
 Λᾶας L. 656
 Λάασι 609
 Λάβεν L. 445
 λαβῶν 541 κατὰ F. 2, 37
 λαγῶς L. 147
 Λᾶε L. 288
 Λάζεο L. 170
 Λάζετο 727. L. 676

λαζομένους (ποτι) 833
 λαζόντο 1177
 Λάθεν L. 147
 λαθέσθαι 141
 λαδιπήμονες H. 1, 11. 58, 20
 Λάδρη 642
 λαδριδίη 886
 Λᾶι L. 383. 413
 λαλαπας H. 18, 5
 Λαϊνέη L. 541
 Λαῖνοι L. 541
 Λαῖνος L. 526
 Λαῖτμα 456. Homeric vox, cui
 respondere videtur *Aequor*.
 G E S N.
 Λαίφεα 759
 Λαιψηροῖς 1290
 Λαιψηροῖσι 110
 Λαιψηρὺν H. 81, 1. L. 680
 Λαιψηρὸς 338
 Λαιψηρῷ L. 106
 Λάλα 492
 Λάλος τρόπις 707
 λαμπάδα 327
 λαμπαδόεσσ' H. 39, 11
 λαμπετή H. 8, 9
 λαμπετώσῃ L. 291
 λαμπετώσαν L. 89
 λαμπόμενε H. 65, 2
 λαμπομένη H. 8, 12
 Λάμπυσαν H. 79, 6
 λαμφοφαῆς H. 77, 2
 Λάμπων H. 55, 5
 λαοβοτείρης L. 708
 Λαοδόκος 146
 Λαοδόχῃ 134
 Λαομεδοντιάδης L. 383
 Λαὸν 1061
 Λαοσσρόν L. 10. Homeri scho-
 liaetae et concitatore popu-
 lorum et servatore inter-
 pretantur. Puto Herculem
 potius caelum ascendisse, qua-
 tenus servator est. G E S N.
 Λαοσσόος L. 58

- Λαπίθα 414
 Λαπίθαις 169
 λαρόν μέθυ dulce. Homer. 1235
 λασία σκη L. 159
 λασίαις L. 159
 λασίης L. 236
 λασίοισιν ὕρσιν L. 436
 λῆσιον 199. L. 214
 λασίων 75
 Λατίων 1246
 λαφύξαι L. 120
 λάχες 2
 Λάχαι H. 58, 16
 λαχνήντας F. 8, 15
 λάχνην L. 249
 λαῶν H. 33, 10
 λέβης L. 710
 λέβητα L. 275
 λέβητος L. 273
 λειβέμεν 546
 Λειβηθριάς vel Λειβηθριάς F. 46
 Λειβήθρων 50. 1371
 λειμακίδων 644
 λειμῶνα H. 17, 2. L. 81
 λειμῶνες 746
 λειμωνιάδες H. 42, 3. 50, 4.
 80, 3
 λειμωνιάσιν H. 28, 12
 λειμῶνος H. 17, 13
 λειπομένη H. 8, 4
 λείριον 251
 λείψανα L. 727
 λείψας 2 λείβω 315
 λέκτρα 476
 λέκτροις 1373. H. 70, 3
 λέκτροισι H. 29, 7. 55, 9
 λεκτροχαρῆς H. 54, 9
 λέκτρων 1319. H. 40, 7.
 λελαθῆσα 874
 λελάθουθε 1225
 λέλειπται L. 332
 λελείψεσθαι L. 446
 λελημένοι 635
 λελήντο L. 118
 λελήντο 222. 1259. V. ελελάετο 409
 Λελίων 1071
 λελογχῶς 80
 λέοντα L. 29
 λεοντοδέρην L. 613. V. πολ. τυλ.
 λέοντος L. 612
 λεόντων H. 26, 3
 λεπιδωτὴν L. 284
 λεπιδωτός L. 287
 λεπταλήν L. 450
 λεπταλέοι L. 207
 Λέρνε 208
 λευγαλέω θανάτω L. 74. φύξι
 F. 31, 7. i. ὀλεθρή, Heme-
 ricum. ὄλεσθαι.
 λευκανίσι L. 548
 λευκοθέαν H. 73, 1
 λευκοθέην E. 35
 λευκὸν ὕδωρ H. 58, 3
 λευκώλενος 772
 λεύσεις H. 33, 11
 λεύσοι 770
 λευχεύμονες H. 50, 10
 λέχη H. 28, 14. λεχέεσσαν 567
 λεχοί H. 1, 10
 λέχος L. 35. 312. 361
 λεχῶν H. 1, 2
 λεῶν 752. 821
 λεῶν F. 728
 λήγειν L. 629
 Λήθαιον L. 195
 λήθει H. 60, 6
 λήθην H. 76, 11
 λήθης H. 84, 8
 ληθομέριμ' H. 2, 6
 λήθοντα F. XXI. 1
 ληϊσῆρες 827. L. 40
 ληϊσῆρων L. 577
 Λημνιάδες 475
 Λήμνοιο L. 353
 Λῆμνον 29
 Λῆμνι 470
 ληναῖα H. 53, 9
 ληναῖε H. 40, 5. 51, 2
 λήτεται L. 473
 Λητοῖδη L. 756

Λητοῖδην L. 392
 Λητοίδης L. 8
 Λητῆς υἱὲ F. 32, 1
 Λητώ E. 19. H. 34, 1
 Λιανθέα 584. Sed leg. vid. διαν-
 θέα. G E S N.
 Λιβανομάναν H. 19, 21
 Λιβύη 100
 Λιγ' 594
 λιγείαν 417
 λιγυῖς 969. fuligo. G E S N.
 λιγύν 359. 1100. ὕρον. Semper
 venti epitheton apud nostrum.
 Eustath. ad Il. O. p. 1040.
 Λιγυῖς ἀπλῶς ἐπὶ φωνῆς ὀ-
 ξείας· ὅθεν καὶ λιγεῖς ἄνεμοι.
 G E S N.
 λιγυραί H. 50, 9
 λιγυῖς 1238
 λιγυφώνον 5
 λιγυφώνος H. 76, 2
 λιγυφώνων ἐσπερίδων F. 17, 2
 λιθάσσει 611. Homericum non
 minus quam λιθάδες. G E S N.
 λιθοῖ L. 404
 λιθοιο L. 175. 212. 448. 483
 λιθοῖς L. 411
 λιθον L. 428. 598
 λιθος L. 247
 λιθ L. 282. 675
 λιθων L. 332. 402
 λιχνίτα H. 51, 3
 λιχνίτην H. 45, 1
 Λιλύβαιον 1248
 λιμένας 270. 631
 λιμένος 270. 358
 λιμένος μυχῶ 1303
 λιμένων 372
 λιμὴν 1198
 λιμνακίδων 644
 λίμνη 1198
 λίμνην 158
 λίμνης ὑφανίας H. 58, 2
 λίνοιο L. 702
 λίνον L. 626

λίπα L. 729
 λιπάξω 154
 λιπαράιον L. 686
 λιπαράς H. 59, 8
 λιπαροῖσιν L. 365
 λιπαροκρήδεμνος 623. Homeri
 sunt λιπαρὰ κρήδεμνα Od. A.
 334 de velo Penelopes. Hic
 turritam Rheae vel Cybeles
 coronam indicat. Nempe et-
 iam Od. N, 388 sunt Τροίης
 λιπαρὰ κρήδεμνα. G E S N.
 λιπαρῶ H. 58, 4
 λιπαυγῇ H. 17, 2
 λιπέξω 154
 λιπέσθαι L. 442
 λιπόπνοον H. 17, 9
 λῖς H. 13, 2
 λισσῆς L. 160
 λίσσοις 1264
 λισσομένοις E. 51
 λισσόμενος 51. 1175
 λισσομένῳ 83
 λισσοντο 943
 λιταὶ 106 Preces, Deae Home-
 ricæ Il. I, 498 sq. G E S N.
 λιταῖσι 616. H. 86, 9
 λιτανύων H. 86, 11
 λιτῆς 91. γαίης, simplicis, ni-
 hil iam lapidum, metallorum
 etc. habentis. G E S N.
 λῖτι 875. 1221
 λίτομα H. 4, 6. 20, 6. 40, 9.
 43, 10. 70, 10. 71, 9. 84, 9.
 85, 16
 λιτόμεσθα H. 81, 6
 λυκοεργὸν 7
 τὰ λόγια F. sub 8. 16
 λογισμοῖς H. 18, 22
 λογισμὸν H. 76, 5
 λόγοισιν H. 54, 28
 λόγον 43
 λοετρά L. 361
 λοιβαῖς 573. H. 5, 10, 21
 λοιβαῖσι H. 18, 20

- λοιβάς 545. 575. 962
 λοιβῆς H. 18, 20
 λοιβῶν H. 58, 19
 λοιγὸν L. 353. 561
 λοιμὸς F. 2, 15
 λοξία H. 33, 7
 λωτρά H. 54, 19
 λοχεία H. 8, 7. 35, 3
 λοχευθεῖς H. 55, 9
 λοχίαις ὠδίσι H. 25, 5
 λόχον 43. 228
 λόχος III. 1298
 Λυαίης f. u H. 64, 7
 Λυγκεύς 179 locus de illo claf-
 ficus. OΞΕΝ.
 λυγρὸν 18
 λυγρῶ 103. 1233. vbi V. N.
 λυδοῖσι H. 48, 6
 λδε H. 79, 3
 λύει H. 32, 2
 λυθεῖς L. 11, 38
 λύθεν 626
 λύθρον 1358. L. 15, 50. 58
 λύκαινα H. 54, 11
 Λυκαῖον 1206. Nondum obser-
 vavi, qui hic in Hispaniae
 ora occidentali Lycaeam ter-
 ram, campum etc. poneret.
 OΞΕΝ.
 Λυκαονίην 1277
 Λύκοιο 716. Apoll. 2, 726
 Λύκος 717
 λυκτονίην 1277
 Λυκωρεῦ H. 33, 1
 λύματ' L. 585
 λύματα H. 13, 13. Interdum
 ipsa mala, quibus solui et
 liberari volunt, homines: in-
 terdum corpora, quibus ad
 purgandum et expiandum vti
 sunt. Vtrique removere a
 se solent etc. vtrique vocan-
 tur piacula. OΞΕΝ.
 λύοντ' ἐκ 1341
 λύσσα H. 1, 9
 λύπης H. 72, 6. 84, 6
 λυροεργὴ 7. V. N.
 λῦσαι τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτες 1319
 λύσατε 1151
 Λύσειον H. 41, 4. V. λύση.
 λύσεις 37. interpretationes. Si-
 gna, Prodigia, sunt instar ae-
 nigmatum: haec, ut nodi,
 soluenda. OΞΕΝ.
 Λυσσεῦ H. 51, 2
 λύσις H. 43, 7. 8
 λυσιζων' H. 1, 7
 λυσιζωνε H. 35, 5
 λυσιμελεῖς H. 69, 9
 λυσιμέριμε H. 26, 6. 35, 5.
 84, 5
 λίσιν H. 85, 15
 λυσιπήμονες H. 1, 11. 58, 20
 λυσιπνοος H. 49, 6. var. lect.
 λύσαν 908
 λυσσεῦ H. 51, 2
 λυσσήρεις H. 68, 6
 λυσσῶπις 977
 λυσσῶσαν H. 65, 12
 λυσσῶσαν ἔριν εἴησον H. 64, 6
 λύσωσιν H. 85, 11
 λύτερα H. 9, 17. 31, 13
 λυτηρία H. 35, 7
 λυτηρίας H. 13, 7
 λυτηρίον μαρτυρίαν τιθέμεθα
 H. 14, 2
 λῦτο 592
 λῦτο 1305
 λύτερα καθαρῶν 1365
 λύχνι L. 268
 λύχνοισιν L. 367
 λώβην L. 342
 λώβης L. 416
 λωβήσατο F. 8. 33
 λωτὸς 1283

 M.
 Μάγησαν L. 319
 Μαγήσση L. 302
 μαγήτην L. 301

- μάγοιο L. 72
 μάγοισι L. 691. in Aegyria. ox.
 μαζοῖσι L. 217
 μαζόν L. 190
 Μαῖα F. 10, 1
 Μαιάδος H. 27, 1
 Μαιάνδρη 152
 Μαίης L. 2
 μαίης L. 374
 μαίμησε L. 133
 μαιμώντες 415
 μαιμώσα 880
 μαινάσι 9' ἀγναῖς H. 44, 3
 μαίνει θνητός. H. 70, 6
 μαινόλα H. 44, 4. 51, 1
 Μαιώτας 1058
 Μαιώτιδα 1062
 Μαιῶτις 1052
 μάκαιρα H. 1, 13
 μάκαρ H. 72, 7
 μάκαρας 332
 μακάρων 426. L. 666
 μακροβίων 1105
 Μάκρωνες 742
 μάλ' H. 54, 27. 75, 10
 μαλακνέουσιν 1352
 μαλακή L. 35
 μαλακόφρονα H. 68, 17
 μαλακόφρονες H. 58, 15
 Μαλεήτιδας 1360
 Μαλεήτιδος 203
 μαλεῖης 1231
 Μαλεώτιδας 1360
 μανδραγόρης 917
 μάνθανε E. 1. Scal. *praei.*
 μανίασι H. 31, 6
 μανίαν H. 65, 12
 μανίησι H. 45, 5
 μανικῇ H. 50, 14
 μανικῆ H. 44, 5. 51, 1
 μάνναν H. 77
 μαντείας 35
 μαντήιον H. 78, 3
 μαντοσύνας L. 395
 μαντοσύνην 188
 μαντοσύνησι 940
 μάντι H. 11, 5. 33, 4
 μάραγδον L. 608
 μαραινομένη L. 514
 μαρανθῆν L. 131
 Μαριανδύνοισι 742. Apoll. 2, 725
 μαρμαίρει H. 18, 15
 μαρμαίρη F. 7, 22
 μαρμαίροντες H. 37, 10
 μαρμαρέων ἄστρον F. 6, 23
 μαρμαρυγῆς H. 6, 11
 μαρμαρυγαῖσι 810
 μαρναμένοις 843
 μάρασσα L. 134
 μάρπτει 1109
 μάρπτων L. 628
 μαρτυρίαν τιθέμεθα λυτήριον
 H. 14, 2
 μάρψα L. 109
 ματεύειν 1023
 ματεύουσα H. 40, 2
 μάστιγι H. 7, 19
 ματοῖσιν μεθύοντα L. 221
 μάχαισιν H. 32, 3
 Μαχαονίης L. 343
 μάχεσθαι L. 440
 μαχλοσύνησιν L. 317
 Μαῦροι f. Ταῦροι 742
 μέγα δόξπον 668
 μεγαβρεμέτε 747
 μεγαῦμα H. 34, 2
 Μέγαιρα 966. H. 68, 2
 Μέγαιραν L. 722
 μεγαίρει L. 81
 Μεγαίρης L. 2, 35
 μεγαίροντες L. 586
 μεγαλαυγήτορα H. 72, 1
 μεγαλαυχῆς H. 62, 3
 μεγαλήτορος 1373. H. 50, 1
 μεγαλήφαλον 419
 μεγαλόβρομον 461
 μεγαλύνμα E. 11. H. 11, 10.
 22, 3. 31, 3. 35, 2
 μεγαλύνμοι H. 59, 1. 69, 1.
 75, 2

- μεγαλώνυμον H. 71, 3
 μέγαν H. 72, 1
 μεγάροισι L. 22
 μέγαρον L. 735
 μέγῳ L. 367
 μεγασθενες H. 11, 1. 12, 2. 49.
 5. 64, 1. 65, 1
 μεγίστη H. 9, 10
 μεδίοστα F. 1, 16
 μεδίων 135
 μεδόντα 89
 μέδουσα H. 73, 3
 μεθήκαν 1029
 μεδέμεν L. 306
 μεθερπίζειν L. 421
 μέθυ 399. L. 263. 713. 728
 μέθυ λαρόν 1235
 μεθυώτην H. 46, 1
 μεθύοντα ματοῖσιν L. 221
 μεῖδησ' F. 16, 4
 μειδιάει L. 244
 μειδιώσα H. 83, 7
 μειλίγματα 571. Placamenta,
 pianina, quibus DI inferi
 placantur. Od. K, 217 με-
 λίγματα θυμῷ sunt, offae ca-
 nibus placandi cnufla obie-
 ctæ. Magis ad nostrum fa-
 cit Aeschyli Eumenid. 107.
 χῶς δ' αἰνους, ηφάλια με-
 λίγματα. G E S N.
 μειλίζαιτο 601
 μειλίζαιτο 788
 μειλιζάμενοι 936
 μειλίσσεσθα 1. 301
 μειλιχίαις 83
 μειλιχίαν H. 71, 2
 μειλίχιον Δία H. 72, 2
 μειλίχιος θεός E. 50
 μειλιχον 75
 μειλιχος L. 144
 μείωσι H. 12, 7
 μελαγχροῖν L. 715
 Μέλαιναν ἄπτην 711
 μέλαιναν γενέθλην ἐρπετῷ L. 677
 μελαιομέναις L. 615
 μελαναυγία, μελαναυγίτη 511
 μελανήφατον 419
 μελανηφόρῳ Hilde H. 41, 9
 Μελάνιππος L. 431
 μελανόχροα L. 357
 Μελαντίοισι 1352
 μέλας ἰχὼρ L. 481
 μέλας ὕδρος L. 443
 Μελέαγρος 156. 160
 Μελεάτιδος 203
 μέλει H. 60, 6
 μέλετα δικασπολίη iustitiæ su-
 det 379. G E S N.
 μελέτην H. 84, 7
 μέλη H. 65, 7
 μελήσει 282
 Μελιβοίης 165
 μελιγλώσσοιο L. 59
 μελίγηρην 72
 μελίγηρην 418
 μεληδέ' 615
 μεληδέα 1111. L. 322
 μεληδέος 403
 μελικρήτοιο L. 219
 μελίσσης L. 729
 μελισσοῤῥύτων 572
 μέλιτι L. 663
 μέλιτος L. 500
 μελλόντων H. 85, 2
 μέλυσσα H. 33, 15
 Μελομένη H. 75, 8
 μεμάσσι 829. L. 424
 μεμαῶτα L. 120. 134
 μεμαῶτας 1250. L. 727
 μέμνεο L. 603
 μεμνήμεθα 498
 μεμνημένος L. 387
 μεμνήσθα L. 465
 μεμνήσθα ὀδόντων L. 416. Gra-
 vida significatione fere sem-
 per ponitur, ut etiam ipsum
 conatum agendi comprehen-
 dat. G E S N.
 Μίμνονα L. 688

Μέμφιν 44
 Μεμφῶν H. 33, 2
 μενεαίνει L. 316. 421
 μενεαίνειν L. 26
 μενέαινεν L. 440. 543
 μενέδωπος 537. Ἀθήνη, numen
 Rheae tumultuosae Deae co-
 gnatum. GRSN.
 μενέει L. 468
 μένει L. 274
 μένειν H. 88, 16. L. 435
 Μενετοῖο 134
 μενεχάρμης 214
 Μενίπη ead. forte quae Ἀβαρ-
 βαρία L. 455. v. v. GRSN.
 μενοειτέα 1200
 μενοινῶ 281
 μενοινῆσαι L. 85
 μενοινῶν L. 642
 Μανοίτιος 190
 μένος H. 86, 9. 88, 14. L. 133.
 272. 282. 505. 753
 μένος αἰνόν L. 23
 μένος Ἡρακλῆος 655
 μένος ἡὺ Ἡρακλῆος E. 13
 μένος Ἡφαίστου E. 10
 μένος Ἀλφειοῦ L. 175
 μένος ὀλοόν L. 472
 Μερετοῖο 134
 μεριμνῶν H. 58, 9
 μέρισμα H. 4, 2. 10, 16
 μερμήριζε 766
 μέριμνα 1095
 μερόπασσι 452
 μερόπων 63. H. 77, 7
 μεσάταις 1111
 μέσarton 534
 μεσηγὺ 1045
 μεσηγὺς adiect. F. 19, 12
 μεσόδμη 1150
 μεσόκρανον F. 36. exi.
 μέσσα L. 415
 μεσσατίοι 1042
 μεσσατίων 1355
 μετὰ χειρὶ 249

μετάδεσθαι H. 68, 17
 μετασπόμενος L. 106. 112
 μεταστροφᾶσθαι L. 733
 μετεκλᾶσθαι 570. 1138
 μετέπρεπον 167. 804
 μετοπωρινὰ H. 28, 14
 μέτρω L. 498
 μηδαμὰ F. 32, 7. nihili, nauci.
 GRSN.
 Μήδεια 865. 987. 1014. 1337
 Μήδειαν 793. 1021. 1173. 1220
 Μηδείας 778
 Μηδείης 1028. 1305
 μηκάδος L. 191
 μήκων μέλαινα 919
 μῆλα 504. χρύσεια F. 17, 2
 Μηλινόην H. 70, 1
 μήλοιο L. 610
 μήλοισι L. 148
 Μήλυ 24
 μήλων L. 203
 Μῆνα E. 40
 μήνη 511. H. 8, 2. L. 478
 μήνην vocant homines, quam
 DI σελήνην F. 9, 1
 μήνης 1107. E. 4. F. 2, 1
 μῆνην 174. H. 36, 7. 38, 9. 74,
 8. μῆνιν, αἶδα F. 18, 7
 μηνύματα H. 85, 16
 μηνυτῆρ' H. 40, 7
 μηρία L. 184
 μήρινθα 595
 μήρινθα δολιχὴν 1095
 μήρινθον 241
 μηροτρεφῆς H. 51, 3
 μηρύσαντο 633
 μηρῶ H. 47, 3. L. 347
 μήσαντο 1045. vid. leg. νύσαν-
 το. GRSN.
 μήσατο F. 9, 1
 μήσαται 1321
 μήτηρ H. 25, 1. 26, 1. 40, 1
 μήτηρ ἀνάγκης H. 54, 3
 μήτηρ ἐρώτων H. 54, 8
 μήτηρ χρόνου H. 8, 5

- μητέρα H. 20, 7. 81, 7. L. 390
 μητέρα ἰθαυάτων Ἀττιν E. 40
 μητέρας L. 208
 μήτηρ H. 13, 8. 15, 4. L. 406
 μήτηρ χθονία H. 48, 4
 μήτι H. 31, 10
 μήτιν 194
 μήτιν ὑφαίνων 340
 μήτιον 1330
 Μητίς F. 6, 19 et 8, 2
 μητίσατο 22
 μητροπάτωρ F. 3, 5
 μητρος θεῶν H. 26
 μητροτρεφής f. τραφής H. 51, 3
 μηχανῶνται L. 44
 Μήχῃ 24 an Μήλῃ V. N.
 OESN.
 μιαιφόνον L. 353
 μίγα 338. 789. 904
 μίγα θυγατέρεσσιν 796
 μιγάζομενος 341
 μίγξην 740
 μιγείς L. 148
 μιγεῖσα 117. 218
 μίγντα L. 220. 716
 μιγῆναι 476
 μιγνύμενος L. 672
 Μιλήτοιο 151
 μιλοτοπάρχος L. 609
 μίμημα F. 7, 16
 μίμνειν 608. L. 362
 μίμνεσκεν L. 108
 μίμνυσι 87
 Μιν in ὑμῖν mut. 1234. μιν iun-
 gendum cum praecedente ὃν
 729. Vid. vin. OESN.
 Μινύαις 96. 1040. Gentis Boeo-
 ticae vel Thessalicae nomen,
 unde plerique Argonautae, qui
 hoc nomine apud nostrum et
 reliquos scriptores ob eam
 rationem veniunt, tanquam
 proprio. De origine eius V.
 Steph. Byz. et Hoelzl. ad
 Apollo. 1, 229. OESN.
 Μινύαισι 80. 93. 441. 451. 767.
 771. 1063. 1268. 1345. 1363
 Μινύας 109
 Μινύηας 277
 Μινυήιον 252
 μινύης λόχος 588. per appo-
 sitionem dictum videtur. OESN.
 μινύοντα L. 203
 μινύουσιν L. 618
 μινυνθάδιον L. 407
 Μινυῶν III
 μιξ 962. Eiusdem significa-
 tionis, cuius μίγα. Ἐπιμῆξ
 Homericum. OESN.
 μίξας 962
 μίξειεν L. 498
 μίξη L. 498
 μίσγειν L. 283
 μισγόμενος 169
 μίσγων 163. L. 588
 Μίσσην H. 41, 3
 Μίσσης H. 41
 μίσος F. 2, 14. contr. χάρις.
 μιτρηφόρε H. 51, 4
 μιχθεῖς L. 14, 1
 μνήμεν H. 63, 13. 76, 9
 Μνήμης H. 76, 3. eius elogium
 F. 28, 18 lq.
 Μνημοσύνη F. 28, 16
 Μνημοσύνην E. 17. H. 76, 1. F.
 8, 23
 Μνημοσύνης H. 75, 1
 μνημοσύνησιν H. 27, 12
 μνώσθαι 553
 μνώοντο 620
 μόθον 517. 770. H. 88, 17
 μοῖρ' 140. L. 674
 μοῖραι H. 42, 7. 68, 16. L. 649
 μοῖραι ἀπειρέσιαι H. 58, 1
 μοῖραι τὰς' ἐπεκλώσαντο 709
 μοῖραν H. 33, 20. L. 127. κατὰ
 μοῖραν F. 37, 2. per partes
 singulas. OESN.
 μοῖρας L. 706. 724
 μοιράων H. 58, 21

μοῖρας H. 16, 7. 17, 6. 56, 7.
 μοιριῖδοι H. 6, 6
 μοιριδίῳ 1285
 Μοιρῶν 105. H. 54, 5
 μόλ' H. 61, 10
 μόλε H. 24, 7
 μολεῖν 172. 344. 654. H. 17,
 19. 49, 10
 μόλετ' H. 58, 16
 μόλη 768
 μόλοις H. 26, 2
 μόλοιτε H. 75, 11
 μολόντες 887
 μόλπῃ 248
 μόνος H. 86, 9
 μόρον H. 73, 6
 μόρσιμον 523. L. 648
 μόρσιμος L. 141
 μορσίμῃ H. 58, 8
 μορφαί H. 39, 17
 μορφαῖς H. 23, 5
 μορφαῖς 879. V. N.
 μορφῇ H. 38, 8
 μορφῆς H. 70, 7
 Μοῦνοισι 740. V. Apollo. 2,
 379 it. 1019. GERN.
 μόσχον L. 151. 153
 μόσχος μρόνικως primus dies
 mensis F. 36. post 4. GERN.
 μνογένεια Proserpina Cereris
 H. 28, 2. F. 34 extr. GERN.
 μνογενῆς H. 31, 1. Pallas e
 solo Ioue nata H. 39, 16. F.
 2, 23. GERN.
 Μενυχίη 1074
 μενυχίης 933. V. Callim. H.
 in Dianam 259. et ibi Spanh.
 Lunae epitheton videtur, quae
 μήνη νύχτιος est, cum plena
 est: ut solem a solitudine
 quidam dictum volunt. GERN.
 μεσαγίτα H. 33, 6
 Μῆσαι H. 75, 2
 Μεσαῖς 306. E. 1. F. 1, 3
 Μῆσας H. 76, 2

Μῆσας ἄγναις ἐννέα E. 17
 μουσολοῖς H. 17, 18
 μουσῶν ἀρμονία F. 28, 15
 μοχλίζοντες 1069
 μόχρον L. 65
 μόχρων L. 64
 f. μοχλίζειν 236
 Μόφον 126. 946. Maiores par-
 tes Mopso videtur assignare,
 quam noster, Pind. Pyth. Δ,
 337 199. GERN.
 Μέφος 940
 μύδροισιν 894
 μυθεῖτ' L. 509
 μυθίζοιτο 189
 μῦθοι L. 768
 μῦθοισι L. 87. 620
 μῦθον L. 396. 692. 762
 Μυρμιδόνος 132
 Μῦσια 629
 μύσος 1230. L. 584
 μεταγωγία θεοπαράδοτος F. 23.
 pr.
 μύταις 11. H. 17, 19. 22, 7.
 23, 9
 μύταισιν H. 43, 11
 μύτας H. 74, 5. 83, 3. 84, 10
 μύτη H. 40, 10
 μυτήρια H. 43, 9. 78, 10
 μύτησιν H. 35, 13
 μυτικὸν L. 721
 μυσιπολεύεις H. 41, 6
 μυσιπολεύτης H. 75, 7
 μυσιπόλοις H. 24, 7. 67, 12
 μυσιπόλοισιν H. 47, 6
 μυσιπόλον H. 48, 2
 μυσιπόλος H. 78, 12
 μουσολοῖς H. 17, 18
 μέγας 903
 μυχάταισιν 695
 μυχάτοις 750
 μυχάτω 1252
 μύχια H. 68, 3
 μυχίοις H. 22, 6
 μυχὸν 745

μυχός 84

μυχῶ H 36, 3. 58, 4

μυχῶ λιμένος 1305

μυῶν ἀγέλας L. 597

N.

Ναίτας 753

νη 213

naeis H. 12, 8

ναϊετάοντες H. 37, 4

ναϊετάουσιν H. 36, 5. 44, 6

Ναίσι H. 53, 6

ναίων, 1353

νάμα H. 50, 17

νάμασι H. 18, 4

νάματα 492

νάματος F. 2, 28

νάπαισι H. 31, 5

Ναπάτας 753

ναρθηκοφόρον f. ρου. H. 41, 1

νασμοῖσι liquoribus H. 21, 8.

de aqua. οκσν.

νασμῶν 572. de melle. οκσν.

νάσσαντο 1045

Ναυβόλῃ 144

ναύλοιο 1137

Ναύπλιος 200

ναυσίδρομον H. 73, 10

ναυσὶν H. 21, 6

ναυτιλίας 726

νεάζων H. 53, 5

νεάταις H. 33, 22

νεύταισιν H. 31, 14

νεύτη L. 482

νεύτης H. 33, 17

νεάτοισιν L. 537

νεβρὴν 447. νεβρῆς F. 7, 17

νεβριδοσόλῃ H. 51, 10

νεβριταο L. 742

νεβριτής L. 748

νέβροις F. 7, 14

νέσθαι 359. 760. 1195. de navigatione vbique, praeterquam 771. De νότῳ f. reditu in patriam Od. Δ, 88 et 701.

it. E. 19 nemp̄ qui nauibus fit. Vidd. VV. DD. ad Hesych. ἐκνεύσεται, ἐκελύσεται. In orthographia syllabae primae fluctuant inter νει et νες et νη. Vid. 724. et conf. Νότος. οκσν.

νεήνιδος L. 154

νελάτα τάρταρα F. 6, 4

νεάτον 91

Νεῖλος 45

νεόθεν 1252

νεκρῆς L. 409

νεκρὴν τε θάλασσαν ποδο

Νέμεσι H. 60, 1

νεμεσίξετα F. 11, 4

νέμοντα 1111

νεογιλῶ L. 373

νεογνός L. 105

νεοήλικας H. 86, 7

νεομύτες H. 42, 10

νεόπλυτα L. 702

νέυς H. 8, 12

νεπόδων H. 54, 21

νέρε H. 33, 14. L. 444

νέρετρα H. 2, 10. 56, 2. 77, 5

L. 502

νερετριών 1369

νευρίταο L. 742

νευρίτης L. 748

νεύρων L. 288

νεῦσεν 247

νεῦσον H. 64, 7

νεφέεσι H. 18, 7

νεφέλα H. 20, 1

νεφέλαις H. 81, 3. L. 266

νεφέλας H. 81, 5

νεφέλη L. 79

νεφέλην H. 37, 12

νεφίων H. 21, 7

νεφροῖσι L. 188

νέψ H. 74, 4

νη 1143

νηδύας 961

νηδυμός 536

νηδύν L. 273
νηδύος L. 486. 502
νηδύς ισρή Iouis F. 6, 36. F. 8, 8
νήησα 952
νηί L. 575
νηϊάδεσσι L. 679
Νηλῆϊος 153
νηλιτόποιον 1362
νημερτέα L. 248. 355. 379
νήνεμον ἐπτήν 542. 1127
νηόν L. 173
νηός 369. 641
νηός κίεν 1143
νηπιόχοισιν L. 123
νήπιον L. 369
νηπιτύοισι L. 6
Νηρέα 334
Νηρέως H. 22. 23, 1
Νηρηῆα L. 578
Νηρηίδων H. 23
νήσαντό 1045. vid. leg. pro μή-
σαντο. G E S N.
νήσοισιν 1164
νήση 1341
νησίαν H. 40, 4
νῆος 234. 1098
νηυσίν H. 73, 9
νήχετα L. 423. 517
νηών H. 73, 5
νικαυγείς H. 2, 14
νίκη H. 32, 7
Νίκην E. 36
νίκην L. 24
νίκης H. 32
νικηφόρε H. 31, 13
νίκος 585
νιν ἔδοξε 776. sibi videbatur vi-
dere. G E S N.
νιν pro αὐτήν 936
Νίσα F. 54
νίσσετα L. 423
νιφάργεσιν 667
νιφόντος 1281. H. 58, 12
νοερόν F. 1, 6. νοερώς F. 38, 4
νόημα H. 68, 9

νοήματος L. 76
νοήσεις L. 292
νόθος 185. 208
νομάδας 1075
νόμισα H. 50, 11
νομίμοις H. 63, 11
νομίμ H. 53, 4
νόμοισιν H. 63, 4
Νόμον H. 63, 2
νόον H. 76, 4. 85, 4. L. 197
νόος H. 58, 14. 85, 7. L. 128.
231. 243. 270. πατρικός F.
38, 1
νόυ H. 75, 6. L. 226
νοσήσωμεν 347
νόσοιο 51. Νόσον et νοσεῖν pro-
prie, nominatim apud Ho-
merum, dici de reditu in pa-
triam, dubitatione caret. Sed
de eo quaeritur, an etiam de
alia profectione, itinere, na-
vigatione a bono auctore
viurpetur? Iam observavit Pha-
vorinus, κεῖται παρ' Ὀμήρῳ
καὶ ἀντὶ τῷ ἀπλῶς εἰλεῖν.
Vfus est Barnesius hac obser-
vatione ad Od. O, 119 (117)
Κεῖσέ με νοσήσαντα. Clar-
ckius ait, hic etiam locum
habere νόσον proprie dictum,
qui tamen in reditu suo do-
mum versus apud Sidoniorum
regem diuertisse potuerit. Ar-
gute ista dicuntur; et pos-
sent forte etiam ad h. l. ac-
commodari, ut Iafon boni
ominis causa νόσε nomen ad-
hibeat, vbi de εὐλῳ et ex-
peditione tota sermo erat.
Verum Barnesius ex Euripide
suo certus erat, quid νόσος
et νοσεῖν significet. In Rhese
427 ex ipsius Rhesi persona
dicitur, Μέλλοντι νόσον τὸν
πρὸς Ἴλιον περῶ. Hic nulla
L 11

ratione effugies, ne νόσος sit expeditio, quam Rhelus e patria sua Threce, ad Troianos iuuandos susceperat. Et in Helena, cuius fabulae scena est in Pharo Aegyptia, v. 481 narratur de Helena, Ἡ Τυνδάρευ παῖς, ἣ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν — Λακεδαιμόνος γῆς δεῦρο νοστήσας' ἄπο. Haec disertius ponere non poenituit, tum ad dictionem poematis nostri tuendam: tum ne Clarkii auctoritas, quam merito suo magnam habet, fraudi esset. Addere et hoc lubet, verbum νέσθαι, vnde νόσον deriunt Grammatici, de alio etiam quocunque itinere, navigatione praefertim, dici: Vid. Eust. ad Il. φ. 48 p. 1304, 27. et νοσεῖν latius patere, suspiceris quoque ex composito περινοσεῖν, itemque ex eo, quod frequenter adeo Homerus ad νόσον et νοσεῖν addicere οἰκόνδε, vel πατρίδα γαῖαν solet. Animaduerto, Ernestum, ut solet, ita hic etiam esse meliorum partium. οβελ.

νόσον 1365

νόσον οἶκοιο 141. νόση 481

νοσφίζετο 1336

νόσον L. 664

νόσων H. 66, 7

νοσεραῖς H. 79, 4

νοτιάις H. 81, 3

Νότῃ H. 81

νοῦ H. 75, 6

νῦσοι H. 67, 3

νῦσον L. 51. 345. 456. 473. 485.

754

νῦσος L. 22

νῦσος κραταιῇ L. 450

νόση L. 622

νόσων H. 11, 14. 66, 2. 4. 67, 13

νόφ L. 375

Νύκτα E. 24

νύκτα H. 11, 11. 70, 9

νύκτας 31. H. 31, 14

νυκτέρι' H. 51, 4

νυκτερία H. 54, 3

νυκτερίῃ H. 68, 3. 69, 10

νυκτερίην H. I. 5

νυκτερινὸν H. 38, 3

νυκτεριοι H. 58, 17

νυκτερίοισι H. 48, 3

νύκτερον 548

νυκτερόφοιτε H. 35, 6

νυκτιδρόμε H. 8, 2

νυκτιπόλευτε H. 77, 7

νυκτιφαῖ H. 53, 10

Νυκτὸς H. 2

Νυκτὸς H. 33, 13. 58, 1. 77, 4

νυκτὸς ἀγαλμα H. 8, 9

νυκτὸς πέπλον H. 6, 10

νυκτὸς φίλα τέκνα H. 6, 5

νύμφῃ H. 23, 1. 50, 1. ἰδ. F. 28, 2

νύμφαις H. 52, 2. 54, 22. L.

679

νυμφευθεῖσα 126. H. 28, 14

νυμφεύσας H. 17, 15

νύμφη Ζεὺς F. 6, 11

νύμφη 133

νύμφην E. 50. H. 21, 1. 70, 1.

L. 220

νύμφης L. 191

νυμφιδία H. 54, 11

νυμφιδίαις 1524

νυμφῶν 643. H. 21, 8. 45, 5

Νύξ ἄμβροτε μαῖα F. 10, 1

Νύσια H. 50, 14

Νύσιε H. 51, 2

Νύσιον H. 45, 2

νυχαιγῆς H. 2, 7 et 14. 70, 8

νυχία H. 8, 6. νύχια H. 69, 9

νωμᾶτ' H. 37, 8

νώνυμοι 834
 νώνυμον 1160
 νῶτα H. 25, 4
 νῶτον L. 214. 644

Ξ.

Ξανθῇ Δημήτρι L. 588
 ξεινήα 1234
 ξεινή 718
 ξενίαι Διοσ 990
 ξίστε 697
 ξισοίσι 1084
 ξίφειν H. 44, 3. 64, 5
 ξύμβληται L. 736. Συμβάλλε-
 σθαι forte conuenire, in se in-
 vicem incidere. Sic ξύμβλη-
 το. G E S K.
 ξυμβλήτες 684
 ξύμβλητο 654. vt ξύμβληται.
 ξυνήα 1234
 ξυνή 93. 767
 ξυνόν 88. 163
 ξυστοίς προκάλοισεν 1099

Ο.

Ὁ, pro οὔτα vel ἐπεὶ 851
 οαροίς 1324
 ὀβριμόγχιον F. 6, 33
 ὀβριμόθυμε E. 10. H. 11, 1.
 13, 6. 14, 6. 17, 1. 31, 2.
 64, 1. 65, 1
 ὀβριμοθύμης H. 18, 7
 ὀβριμοθύμων 413
 ὀβριμον 655
 ὀβριμοπάτη L. 569
 ὀγκον L. 503
 ὀδεύει H. 63, 5. 85, 7
 ὀδεύοι H. 62, 13
 ὀδεύων H. 3, 4
 ὀδηγητῆρα H. 40, 6
 ὀδίτης L. 736
 ὀδμή L. 699
 ὀδοὶ θεῶν ortus et occasus F. 6, 25
 ὀδόν H. 56, 11
 ὀδόντων L. 416

ὀδῶσι L. 336
 ὀδύναισι L. 499
 ὀδύνην L. 459
 ὀδύνῃσι L. 490
 ὀδυνήφατον L. 340
 ὀδυνήφατος L. 747
 Ὀδυσσεύς L. 18, 37
 ὀδωδὴν L. 466
 ὄζον L. 140
 ὄθι 543
 ὀθόνας 274. 627. 1151
 ὀθόνῃσι H. 58, 7

οἱ particulam expletiuam esse
 huic scriptori, obseruat Cl.
 Ruhnck Epist. Crit. 2 p. 69.
 Studij vsus illius et vim ad-
 eo inuestigare penitus, et
 haec deprehendisse mihi vi-
 deor.

I. οἱ cum redundantia quadam,
 reciproca tamen vel relativa
 certe significatione, vt *hunc*
suo sibi gladio etc. Sic 729.
 247. οἱ λαῶνι i. e. in ipsius
 gratiam. Sic plane 251. 654.
 11. II, 531 Ὅτι οἱ ἄν' ἤκουσεν
 εὐχαρίνοιο. illius gratia audi-
 vit, eo precante. 1254 Νῆα
 δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέσχευ' ἑὸς
 effugere conantem sibi, intra
 se seruauit. Vid. ad 551. Et-
 iam pluraliter, pro σφί vel
 σφίσι. Sic refertur 682 οἱ ad
 πέτραις. 493 οἱ πλώσει ἰπσῖς
 nauigantibus. Porro huc per-
 tinent: 268 Καὶ οἱ ἐπιγεομένη
 sibi instans, se vrgens Argo:
 huic plane similis 281 lectio
 Voß. ὄντινά οἱ κραδίη θυμός
 τε μενοινᾷ· cui simile illud
 Od. B, 92 νόος γέ οἱ ἄλλα
 μενοινᾷ· Et 294 οἱ ἤδη, sibi,
 suo commodo sciebat. 269
 Αἱ οἱ ὑπὸ τρώπῃ κείντο, illi,
 L 11 2

respectu illius: vt dexter mihi ibat.

II. pro $\dot{\alpha}$ (f. ex pronunciat. vt Boeotia) pro αὐτὴν 1306. σφᾶς, αὐτὲς (vt μιν) 1349.

III. Relatum ad substantiuum nomen expressum vt Orientis. Sic 243 οἱ-ψαμάθης: et 265 οἱ-νητ. Sic Vossiana lectio 673 Φινεῖ δέ οἱ.

IV. Est articulus nom. pl. 291 οἱ δ' ἄρα πάντες. 1275 V. N. Forte etiam 1262 οἱ πλώοντες.

V. Emendandum forte quibusdam locis, vt 1328 ἀλλ' ὃ οἱ (ἦ) βελή. Henr. Stephanus tale οἱ in προ mutandum censuit duobus locis v. 587 Τεινόμενος δὲ προῆκε βέλος. Et 531. v. v. ο ε σ κ η.

Visum est locos, in quibus οἱ occurrit, plenius enumerare. Monemus autem lectores, vt numeros in hoc pronomine indicari meminerint eos, qui nostrae editioni in margine adiecti sunt.

Οἱ *et*, *sibi*: singularis: 56. 63. 67. 269. 273. 300. 326. 416. 505. nisi hic abundat. 548. 580. 659. 810. 816. 864. nisi hic abundat. 871. 929. 980. 1205. 1206. 1228. 1318. 1341. nisi hic pluralis abundans. 1368.

Οἱ *sans*: 58. 791. 821. nisi in his duobus locis abundat. 1028. 1339.

Οἱ *et*, *sibi*: singularis abundans: 68. 174. 178. 185. 224. 228. 247. 272. 285. 277. 293. 298. 301. nisi pluralis. 305. 396. 411. 505. nisi *et*. 524. nisi hic pluralis abundans. 535. 536. 583. 590. 591. 659.

678. 680. 694. 695. 696. 725. nisi pluralis abundans. 737. 764. nisi *vobis*. 771. 773. 778. 781. 787. 791. nisi *suis*. 819. 821. nisi *suis*. 849. 864. nisi *et*. 869. 930. 1017. 1029. 1031. 1107. 1167. 1182. 1186. 1199. 1208. 1230. 1251. nisi *nobis*. 1258. 1262. 1265. 1268. 1299. 1303. 1316. 1319. 1360.

Οἱ *michi* abundans: 255. 1066. 1242. nisi *vobis*.

Οἱ *its*, *sibi*: pluralis: 251. 301. nisi singularis abundans: 476. 497. 509. 606. 687. 714. 808. 946. 1129.

Οἱ *sibi*: pluralis abundans: 234. 277. 475. 520. 524. nisi hic singularis abundans. 528. 532. 652. 688. 725. nisi singularis abundans. 734. 776. 839. 841. 846. 1038. 1068. 1121. 1145. 1146. 1179. 1277. 1279. 1284. 1289. 1314. 1341. nisi *et*. 1380.

Οἱ *vobis*: 1242. nisi *michi* abundans.

Οἱ *nobis*: 784. nisi singularis abundans. 892. 939. 941. 1251. nisi singularis abundans.

Οἱ *nobis*: abundans: 683. 720. 832. 1214. 1270.

Reliqua vide in indice et commentarios.

Οἱ ἀγγεῖο 76. 1373

οἶακας 1178

οἶδα L. 510

οἰδαίνοντος 363

οἶδαν 1115

οἶδμα H. 23. 6. 54. 20. 74. & ἡέρος F. 24. 1

οἶζον L. 21. 660

οἶζυος L. 3

οἶζυος L. 196

οἶζυοτε 682. 935

ἡζα 369. 531. 727
 ἡζον 1203
 ηκα H. 57, 8. 86, 1
 ηκα κρατύνει H. 63, 8
 ηκας 274. 1178
 κί' H. 50, 2
 κοι L. 13
 κοις H. 36, 3. 8
 κον L. 42. H. 65, 8. 83, 2
 κοντα 141
 κοφθόρον L. 584
 κτείρων L. 447
 κτρών H. 73, 6
 κρ 860
 κλευς 191
 κλον 935. H. 7, 7. 56, 1
 κνεύς 157
 κopa 97
 κos 416
 κu L. 602. *Elogium vini* F.
 28, 5
 κρ L. 339
 κμα 289
 κμένει L. 531
 κμενοι L. 41
 κs L. 611
 κασθα L. 562. 563
 κατο L. 123
 κεύων 521
 κois 175
 κρομανείς H. 50, 14
 κρον H. 70, 11
 κρον Πανικόν H. 10, 23
 κρος 47
 κρε 101
 κρωσα H. 31, 6
 κρ̄ 554
 κτον 1141. 1310
 κομένη 593
 κ L. 489
 κνοι L. 47
 κριόεντα L. 521
 κβιοδῶτα H. 33, 2
 κβιοδῶτην E. 35
 κβιοδῶτι H. 39, 2

κβιοδῶτιν H. 64, 9
 κβιοδῶτον H. 18, 21
 κβιοδῶμιζε H. 25, 6. 35, 9. 62,
 3. 66, 5
 κβιοδῶμιζον H. 33, 12. 38, 2
 κβιοδῶμιζω H. 8, 8
 κβιος L. 57
 κβιόχειρον H. 22, 8
 κβιοδότειρα H. 59, 7
 κβιοδότης H. 67, 9
 κβιοδότην H. 26, 9
 κβιον H. 16, 10. 83, 8
 κβιος L. 66
 κβu L. 166
 κλέθριος L. 549
 κλέθρε 1182
 κλέπει L. 501
 κλέσαντες 1227
 κλέσθαι 1157
 κλεσίμβροτον L. 444. V. etiam
 not. ad v. 77. Eodem verbo
 vititur Proclus, Hym. ad Sol.
 v. 41. Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας
 ΟΛΕΣΙΜΒΡΟΤΟΝ. ΤΥΑ.
 κλεσσα 595
 κλέτειρα H. 31, 12
 κλιγοδρανέων 428. *Homericum*.
 κλισθηροῖο L. 677
 κλοῖς 13
 κλοῖσι 928. 991
 κλον H. 86, 3
 κλλον H. 62, 11
 κλυμένης L. 565
 κλλύντες H. 37, 16
 κλοιτερος L. 445
 κλολύγμασι H. 13, 5
 κλομέλεια, ἐξᾶς F. 36 post 4
 κλοοῖο L. 557
 κλοὸν μένος L. 472
 κλοός L. 445
 κλοῦ L. 132
 κλοφυρόμενος L. 616
 Ὀλύμπιον L. 682
 Ὀλυμπον L. 9. H. 44. 4. 55.

- Ὀλύμπῳ H. 58, 12. 88, 3
 ὀμάδῳ L. 554
 ὀμάδῳ 112
 ὀμαλή 450
 ὀμαρτεν 509
 ὀμβρηγεγῆς H. 79, 4
 ὀμβριμόθυμε H. 88, 2
 ὀμβροιο H. 81, 3
 ὀμβρον L. 267
 ὀμβροτόχοι H. 20, 2
 ὀμβροτόπυς H. 81, 5
 ὀμβρος H. 18, 5. 20, 7. 81, 7
 ὀμβροχαρῆς H. 25, 8
 ὀμεύνε 1318
 ὀμηλικίην 1113
 ὀμηλικίης 508
 ὀμιλαδὸν 374. 802. L. 414
 ὀμιλεῖ L. 66
 ὀμιλήσας κυλίεσσιν L. 667
 ὀμιλον 196. 1318. L. 19. 213
 ὀμιλος θεῶν F. 3, 3
 ὀμίχλην 519. H. 5, 6
 ὀμογνήτη 1213
 ὀμόσσαι L. 395
 ὄμμα H. 7, 1. 33, 8. 68, 15
 ὄμμα δικαιοσύνης H. 7, 18
 ὄμμα δίκης H. 61, 1. 68, 15
 ὄμμα πυρὸς H. 10, 17
 ὄμμα τέλειον Διὸς H. 58, 13
 ὄμματι H. 32, 8
 ὀμόκλεον 939
 ὀμόκλεον 405
 ὀμοκλήσας 817
 ὀμοκλήσασα 539
 ὀμομήτορα F. 14, 2
 ὀμοῤῥοθέοντες 254
 ὄμοσαν 353
 ὀμοφροσύνη 351
 ὀμοφροσύνησιν ἀρρήκτοισιν L. 255
 ὀμφῇ 263
 ὀμφῇ 87. 188. 705. 999
 ὀμώνυμ' L. 341
 ὀμώνυμον L. 488
 ὄν 1317
 ὄνειδος 38. E. 14. L. 6. 337. 675
 ὀνείατα L. 20
 ὄνειρε H. 85, 1
 ὄνειρήεσσα H. 85, 14
 ὄνειρον 774
 ὄνειροπόλοισιν 35
 ὄνειροπόλον 599
 ὄνομηνα L. 613
 ὄνομηναν 1279
 τῶν ΟΝΤΩΝ πατρὶ Ιηλ. F. 5
 ὄξυ H. 88, 14
 ὄπα 251. L. 370
 ὄπαζεν 296
 ὀπάξδης H. 72, 9
 ὀπάζων H. 27, 11. 66, 8
 ὀπάλλιον L. 279
 ὄπασον H. 10, 22
 ὀπάσσαι L. 1. 579
 ὀπάσσαις 3
 ὀπάσσω L. 31. 189
 ὀπατρον γ. d. ὀμόπατροι 1025
 Sic et Ιλ. Α, 257. et M, 571.
 ΟΚΣΗ.
 ὀπ' 1274. L. 321
 ὀπιζομένη 878
 ὀπιπτέων 247
 ὀπισθεν 55. postero tempore,
 aliquando. Eυστ. ad Ιλ. α,
 197 p. 61, 38. ὀπισθεν τῷ
 ἔσεσθαι μέλλοντα. ΟΚΣΗ.
 ὀπλα 357. 1151. de funibus, π
 Οδ. Ε, 346. et Φ, 390. οεσ.
 ὀπλόδουπε H. 64, 3
 ὀπλον γλώσσης H. 27, 10
 ὀπλον ειρήνης H. 27, 7
 ὀπλον πτηνόν H. 18, 8
 ὀπλότεροι 16
 ὀπλοτέροις 107. 456
 ὀπλοτίων μακάρων 426
 ὀπλοφόροι H. 50, 4
 ὀπλοχαρῆς H. 51, 6
 ὀπλοχαρῆς H. 64, 2
 ὀπλων H. 64, 8
 Ὀπόεντα 178
 Ὀπόεντος 190
 ὀπὸν L. 499

ὀππιζέμεν L. 67

ὀππύθ' 1184

ὀππόσον L. 408

ὀππυς 1346

ὀπυιεν F. 14, 2. Honestum matrimonii verbum Od. B, 336.

ΟΡΕΝ.

ὀρώπεεν 181.

ὀρώπεον 1020

ὀρωπή L. 549

ὀρωπότας 672

ὀρώρας F. 3, 13

ὀρῶται F. 1, 10. videt.

ὀργανα Musica F. 28, 15

*Ὀργια 11. 31

*Ὀργια νυκτιφῆ H. 53, 10

*Ὀργιον H. 51, 5

ὀργιοφάνται H. 30, 5

ὀργιοφάνταις H. 5, 11

ὀρεα H. 31, 5

ὀρέγοντα L. 423. 447

ὀρειομανῆς H. 30, 5

ὀρειονόμυς 155

ὀρείτην L. 356. 451

ὀρεξάμενος L. 108

ὀρεσκήοιο L. 139

ὀρεσκήοισι L. 29

ὀρεσκήν L. 133

ὀρεσσιδρόμυ 21

ὀρέττεροι H. 30, 2

ὀρέων H. 18, 19. 35, 10. 16

ὀρέων ὄχθοι H. 14, 4

ὀρεῖα H. 35, 8

ὀρεδοδότειρα H. 75, 5

ὀρεδοῖδειρον H. 18, 8

ὀρεθν F. 10, 4

ὀρεθγιοι 1245

ὀρεθριον 756

ὀρεθρος 364

ὀρεα 149. fines.

ὀρενε L. 59

ὀρένει L. 471

ὀρένετο 838

ὀρένη L. 377

ὀρενομένης 686

ὀρίνω 248

ὀρχια 11. 25. 304. 465

ὀρχίζω F. 5, 1 et 2

ὀρχον L. 395. 761

ὀρχον ὑπερβάσιον 349

ὀρχοῖδιον H. 29, 5

ὀρχαίνητε H. 37, 15

ὀρχαίνοντες 517

ὀρχαίνουσα H. 71, 8

ὀρχαίνουσαν 1082

ὀρχαίνωνται H. 37, 15

ὀρχαῖς H. 57, 10

ὀρχάστειρα H. 31, 9

ὀρχῆ H. 9, 19. 73, 5

ὀρχῆ H. 18, 10. 57, 2. 60, 7

ὀρχηθεις 1370

ὀρχῆν H. 16, 9. 32, 2. 88, 13

ὀρχιδόν 915. (ὀρχιδον)

ὀρχοις 750. H. 80, 3

ὀρχυς 33

ὀρχώτων H. 37, 11

ὀρνιθες L. 740

ὀρνίθων L. 118

ὀρνυε L. 220

ὀρνυμένης L. 468

ὀρνυμένη 1030

ὀρόειν 689

ὀρόντες L. 113

ὀρεσ' 858

ὀρεῖται L. 128

ὀρέσας L. 145

ὀρόω F. 2, 20

ὀρπηκας 213. furculi, de filiis.

V. ῥάχυν. Tale Homericum

ῥνος. ὀρπηκος 925. GREN.

ὀρσαι L. 176

ὀρσει L. 182

ὀρση L. 373

*Ὀρτυγίη H. 34, 5

*Ὀρφεῦ 76

*Ὀρφεὺς H. 58, 21

*Ὀρφέως 1231

ὀρφισαίοιο 561

ὀρφνη 119. 1040

ὀρφνην 511. H. 33, 13

- ὄρφνη φαγή 963. *nigra palla*.
 ὀρῶντες f. ὀρῦντες L. 113. *οεση*.
 ὀσίας H. 76, 2. ὀσίην 27
 Ὀσίριδος 32
 ΟΣΙΡΙΣ *Inscr.* F. 5
 ὄσσα vox F. 6, 29
 ὄσσε 807. L. 223. 530. 539.
 661. 734
 ὄσσοις 181. 536. F. 1, 15
 ὄσσων H. 69, 6
 ὀσράκειον 320
 ὀσρίτην L. 339
 ὀσρη H. 69, 9
 ὀτις 1321. L. 186
 ὀτραλέως 964
 ὄας H. 18, 14
 ὄασι δηθύνοντα L. 461
 ὄατ' L. 37
 ὄατοῖς *legebatur* 219. *Vid.*
 ὕπατ. *οεση*.
 ὄδαλοιο 392
 ὄδας 439. L. 377. 642
 ὄδον 986
 ὄδατα L. 203
 ὄδατι L. 154
 ὄδατόεσσαν L. 696
 ὄδατοέσσης L. 191
 ὄλα πλάσματα 955. V. N. vbi
 de isto nomine. *οεση*.
 ὄλα ὄνειρε H. 85, 1
 ὄλομέλειαν F. 36
 ὄλον ὄνειρον 774
 ὄλοόν L. 676
 ὄλοπλάσματ' 955
 Οὐλύμπυ 462
 ὄνομ' L. 107
 ὄνομα L. 720
 Οὐρανὲ H. 3, 1
 ὄρανία H. 2, 8, 9, 2. 54, 1
 Οὐρανίαν E. 41. 46
 Οὐρανίας 206
 ὄρανίας λίμνης H. 58, 2
 ὄρανίδαγ L. 745
 Οὐρανίη H. 75, 9
 ὄρανίην L. 659
 ὄράνιοι H. 37, 2
 ὄρανιος διίμονας E. 52
 ὄρανίανας L. 279. F. 8, 40
 ὄρανιώνων E. 22. L. 324. 721
 ὄρανόθεν L. 638
 ὄρανόν H. 63, 5
 ὄρανόπαγ H. 26, 13
 οὐρανόπαιδ' H. 78, 1
 ὄρανόπλαγκτοι H. 20, 1
 ὄρανός H. 13, 9. 14, 5. 18, 5
 ὄρανῦ H. 12, 6. 18, 9
 ὄρα 261. H. 50, 8
 ὄραειν H. 13, 5
 ὄρασι λασιόσι L. 436
 ὄρασιφοῖτα H. 51, 10
 ὄρασιφοῖτιν E. 50
 ὄρης 697
 ὄρον 359. H. 21, 10. 73, 10
 ὄρος 482
 ὄρος λιγύς 1100
 Οὐρων 751
 ὕταμένοις L. 452
 ὀφείτην L. 356
 ὀφελον 1157
 ὀφίλισμον 467
 ὀφρων L. 49. 334. 458
 ὀρθαλμοὶ L. 118
 ὀρθαλμοῖσιν L. 281. 359
 ὀρθαλμῶν L. 380
 ὀφιήτιδα πέτρην L. 335
 ὄφιν L. 116. 704
 ὀφιοπλόκαμοι H. 68, 16. 69, 10
 ὄφιος L. 746
 ὀφιῶχε H. 27, 5
 ὄφει 977
 ὀφίτη L. 457. *Vid. Not. ad L.*
 11 pr. [339.] *οεση*.
 ὄφρα 1300. L. 193
 ὀφρῦσιν 469
 ὄχ' H. 53, 2. L. 14
 ὀχέας 78. *Recte, puto, solus*
redduntur. Eust. ad Il. M.
121 p. 832, 13 ὀχεὺς ὁ μω-
χλός. Hesych. ὀχεῖς κλειθεῖς
Κεχυραῖσι. Cum vectem f.

feram notaret, qua ianua clauditur, potuit facile trans-ferri ad claustra, fauces, quibus transitus saluum mun-
niuntur. οεσν.

ὄχεττα H. 61, 6

ὄχῆες 983. V. ὄχέας.

ὄχθας 211

ὄχθησι 1065

ὄχθοι ὄρεων H. 14, 4

ὄχθοις H. 54, 20

ὄχθες H. 31, 4

ὄχλιν 236. Mouere tanquam vecti. Homericum est et Cal-
limachi. οεσν.

ὄχοισιν H. 23, 4. ὄχοις H. 54,
20

ὄχος 1198

ὄχυντα H. 72, 6

ὄψιανοῖο L. 282

ὄψιν H. 77, 8

ὄψις H. 85, 14

Π.

Παγασήδας 110

παγγενέτην H. 19, 5. 72, 2

παγγενέτωρ H. 3, 1, 11, 6,
12, 5. F. 7, 28

πάγγενον ἄρμα H. 58, 8

πάγης 577. leg. πάλης.

παγπόσμιον H. 33, 20

παγκρατὲς H. 11, 5. 27, 2

παγκρατίοιο 581

πάγχνυ L. 61. 372. 562

πάγψ L. 520

πάδον 1345

Παιάν 173. 1353. H. 5, 4. 7,

12, 10, 11. 33, 1. 51, 11.
66, 1

παίγνια καμπεσίγνια F. 17, 1

παιδείης H. 75, 4

παίδειν 1115

παιδοφίλη H. 39, 13

παῖδ H. 51, 6. V. Ἡρικαπαῖς.

παίκτηρα H. 2, 9

παιονή 916

παιωνίδες H. 50, 14

Παντῶν 1071

παλαιγενέες L. 182. 192

παλαιγονίης L. 182. V. N. τυρ.

Παλαῖμων H. 74, 3

Παλαίμονα E. 34

Παλαιμόνιος 208

παλαιότερην L. 661

παλαιότεροι L. 129

παλαίφατε H. 9, 5

Παλαμήδαο L. 383. V. N. τυρ.

παλάμησι 318. L. 34. 640

παλαμναίην L. 506

πάλης 577

πάλι H. 2, 10. F. 6, 42. F.
23, 6

παλιδερκίος H. 61, 1

παλίνορσα L. 421

παλίσσυτον L. 121

Παλλάδα E. 38

Παλλάδος 266

Παλλάς H. 31, 1. L. 10

πάλλει H. 45, 4

Παλλήνη vid. Πελλ.

πάλλων L. 372

παλύνει L. 308

παμβασίλεια H. 9, 16. 13, 6.
15, 2. 9. 35, 11. 67, 1

παμβασίλειαν H. 43, 1

παμβασίλειαν χθόνα H. 10, 2.
17, 6

παμβασιλῆα H. 72, 3

πάμβελος H. 24, 4. in V. L.

παμμακάρων H. 18, 3

παμμέλαν 570

παμμέλανας 967

παμμήτειρα Rhea 545. Natura
H. 9, 1. Ceres 39, 1. οεσν.

— γαῖα F. 6, 37

παμποίκιλος H. 71, 6

παμφάγος H. 11, 6. 65, 5

παμφάγον H. 18, 10

παμφαῖς H. 5, 5

παμφαῖ H. 7, 14

- παμφανόοντα 779. F. 7, 18
 παμφανώσα H. 18, 13
 παμφλέκτες H. 18, 7
 Πᾶν Fr. 7, 28
 Πᾶνα H. 10, 1. 33, 25
 Πᾶνα μέγισον E. 15
 παναίολος H. 3, 7. F. 7, 28
 παναίολον 582
 παναίωλος F. 7, 14
 πάνακες 920
 παναπείρονες H. 58, 10
 παναυγής H. 9, 3
 πανδαμάτωρ H. 4, 5. 9, 3. 26.
 26, 12. 65, 5. ὕπνος F. 18, 4
 πανδερχίος H. 61, 1. L. 707
 πανδερχαῖος H. 3, 8. 7, 1. 33, 8.
 60, 2. F. 32, 2
 πανδότεια Terra H. 25, 2
 πανδώρη 972. idem significat,
 quod πανδώτεια. Hesych.
 Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς
 τὸ δῆν πάντα δωρεῖται. OESN.
 πανδώτεια Natura H. 9, 16
 πανείκελος L. 201
 πανέξοχον 80.
 πανετήτυμα 538
 πανετώσιοι 1226. πανετώσιον 1226
 πανεχθεῖς H. 60, 11
 πανημερίησι 1057
 πανημερίοισιν 509
 πανημερίων 1005
 πάνθειον H. 52, 9. 53, 7
 πάνθειον τελιτῆν H. 34, 7
 Παυλ H. 50, 8
 Πανικόν οἶτρον H. 10, 23
 πανιμφέλοις H. 18, 4
 παννέφελον H. 79, 3
 πανομφαίς 658. Iouis epitheton,
 quatenus ubique ὁμφαῖς et
 oracula reddit. OESN.
 πανομφαίω 1296. Cf. Apollo. 2,
 691. OESN.
 πανόπτης Ζεὺς Fr. 8, 1.
 Πανός H. 10, 3
 πάνρυτος H. 9, 23
 πάνσοφος H. 8, 10. 9, 16
 πάντα H. 54, 4
 πάντιμ' H. 13, 4. 78, 7
 πάντιμε H. 62, 3. 63, 12
 πάντιμοι H. 68, 1
 πάντιμος H. 24, 4
 παντογένεθλ' H. 14, 7
 παντογένεθλε H. 15, 4
 παντογένεθλα H. 57, 6
 παντοδαίαιτε M. 65, 5
 παντοδότηρια H. 39, 3
 παντοδότηριον H. 58, 18
 παντοδυνάτα H. 11, 4. 44, 2
 παντοδαλῆς H. 33, 16
 παντοῖην L. 605
 παντοίων H. 26, 10
 παντοκράτεια H. 9, 4. 28, 10
 παντοκράτωρ H. 17, 17
 παντολῆτεια H. 25, 2
 παντοτεχνῆς H. 9, 20
 παντοτινάτα H. 14, 8
 παντοφυῆς H. 10, 10
 παντόχροοι H. 42, 4
 πάντροφε H. 9, 12. 25, 2
 πανυπέρτατε H. 3, 8. 7, 17. 9.
 4, 11, 6. 60, 9. 65, 5
 πανυπέρτατον H. 18, 2
 πανυπέρφρονος H. 60, 12
 παρὰ f. παρά 1197
 παραδρομάδην 856
 παραί σο F. 32, 4
 παραΐσσει L. 598
 παραΐφασιν L. 91
 παραΐφασιν L. 674
 παραΐφάμενος 95. 758. 769. 1091
 παρακλίται 743
 παρακλιδόν 557
 παράκοιτιν E. 16
 παράμειβε 1026
 παραμαίβετο 629
 παραμαίβομενοι 750
 παραμείψε 1288
 παραμύδιον H. 84, 6
 παραπλώσθαι 1269
 παραπλώσαντες 751

παράγουμαι H. 30, 3
 παραταίης L. 206
 παρδαλὴν 447
 παρεγκλίναντες H. 62, 7
 πάρεδρε H. 54, 7
 παρείας 1221
 παρεκβαίνουσ' H. 76, 8
 παρελέξατο 860
 παρενήνοδε L. 628
 παρέσσεταί L. 202, 329
 παρεῦσιν F. 3, 9
 παρέσχε 720
 παρευνήθεις 134
 παρ-ἐφαίνεν 538
 παρήπαφον 702. Homericum, Iλ.
 Ε, 360. V. παρφάμενος.
 παρθελίην 1325. virginitatem.
 Sic 1336. G.E.S.N.
 παρθελής 86. 262. θαλάσσης. V.
 παρθελίοιο. Cognatum f. Promun-
 torium Parthenium in
 Taurica Cherfounele, et op-
 pidum in eadem apud Geo-
 graphos. Vid. Cell. p. 408
 et 410. An nomen a Diana
 Taurica? G.E.S.N.
 παρθενική L. 303
 παρθενικής L. 731
 Παρθελίοιο 728. Simpliciter pro
 mari eius nominis. G.E.S.N.
 παρθελίοις 864
 Παρθέλιος Paphlagoniae fl. Apoll.
 2, 937. V. Sch. G.E.S.N.
 παρθένοι H. 50, 19: 54, 25
 παρθένον L. 538
 Πάριν L. 351
 Πάρις L. 350
 παρκατέβηκα 310
 Παρνασσίδα 2
 παρνηίδος 226
 πάρος 258
 παρφαμένη 1317
 πασιφανής H. 7, 14: 35, 3
 πάσσε L. 337
 πατωγῆ 1131

παταγεῦσα H. 20, 5
 παταγοδρόμη H. 19, 3
 πάταγον H. 20, 4
 πατασσομένην H. 21, 3
 πάτερ H. 88, 4
 πάτρην L. 382
 πάτρησιν 1228
 ΠΑΤΡΙ τῶν ὄντων Inscr. F. 5
 πατρικὸς νόος F. 38, 1
 πατροκασίγητος 832
 παῦσον H. 65, 12
 παυσίπονος H. 49, 6
 παύων H. 86, 7
 Παφίης H. 56, 4
 Παφλαγόνων 732. V. Apoll. 2,
 358. G.E.S.N.
 παφλάζει L. 276
 παφλάζοντι 687
 παφλάζοντος L. 722
 πάχνη F. 31, 8
 παχνώδη 246. Sic Apoll. 4,
 1279. vbi Schol. ἀντὶ τῷ ἐπά-
 γῃ, ὁ τρόπος εἰληπταὶ ἀπὸ τῆς
 πάχνης. cf. 1169. vbi editum
 πυκνώδη. G.E.S.N.
 παχνώδησαν 808
 πεδηθῆς 522
 πέδησι H. 84, 4
 πεδίοις H. 41, 8
 πεδίω H. 58, 8
 πέδον L. 158
 πέδη H. 86, 9
 πείθεο L. 764
 πείθεταί L. 5
 πείθετο L. 442
 πείδοι H. 54, 9
 πειδομένοις L. 82
 πείδον 294
 πείδω H. 9, 13. L. 322
 πείρα L. 2, 14
 πείρατα H. 33, 14
 πειρεσίην 162
 πειρηθῆς 850
 πειρηθῆναι L. 328. 752
 πειρωτό L. 85

- πείσματ' ἔκτοφιν 1035
 πείσματα 358. 527. 1208. 1239
 Πεισματίνην 626
 πελάγει 88. πέλαγος 685
 πελαγοδρομος H. 73. 5
 πέλαζε L. 242
 πελάζειν H. 69, 11. 86, 10
 παλάξω F. 2, 40
 πελάξης H. 85, 17
 πελάσση 85. 92
 πελάσας 44
 πελάσσει L. 630
 πελασθεις 815
 πελάσθη 195. 861. H. 35, 8
 πελάσσει L. 302
 πελάσσας ὀφθαλμῶν L. 380
 πέλειται ἡγήσασθαι L. 535. exi-
 stimandus est. V. πέλοιτο.
 O E S N.
 Πελίοιο 221
 Πελίας 55
 Πελλήνην 215. 464
 Πελλήνης 154. Apud alios fere
 Παλλ. Vid. No. O E S N.
 πέλοιτο L. 570. necessitatem et
 fatum significat. Cf. πέλειται.
 O E S N.
 πελώριοι 896
 πελώριος L. 127
 πέλωρον 775. 937. L. 205
 πέμπε δ' ἐπὶ πρᾶξι δέσσειν 4
 πέμπε ἐπ' εἰρήνην H. 22, 7
 πέμποις H. 12, 10
 πέμποις τέλος ἐπ' ἔργοις H. 56,
 12
 πέμπον 1001
 πενήν H. 71, 8
 πενήκοντ' 298. H. 22, 2
 πεπαινομένων H. 9, 17
 πεπαλαγμένοι 1233. L. 475
 πεπαλαγμένοι 564
 πεπαλαγμένος H. 64, 3. L. 552
 πεπαρμένος L. 336
 πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι L. 490.
 Phrasin ἀμφ' ὀδύνῃσι docte
 illustrat Brunckius, Vir Cl. in
 nupera et emendatissima Apo-
 lonii Rhodii editione, ad L.
 II. v. 96. τῆν.
 πεπηγὸς L. 653
 πεπιθοντο 305
 πεπιθοντο F. 8, 34. paruerant.
 O E S N.
 πέπλοις L. 732
 πέπλον νυκτός H. 6, 10. Φονί-
 κρον F. 7, 13
 πέπλος 955. H. 42, 6
 πέπλω 310. V. N.
 πέπλων 810
 πεπνυμένα 1116
 πεπνυμένον 294. L. 17
 πεποθήμενα H. 80, 3
 πεποθήμενοι H. 45, 2
 πεποθήμενη H. 32, 8
 πεπονημένος L. 70
 πεποτημένα H. 68, 5
 πεπότηντο 219
 πεπότησθαι H. 58, 5
 πεπότηντο 694
 πεπρωμένα 104
 πεπρωμένη αἴσα H. 9, 26
 πεπρωμένον H. 61, 11
 πέπρωτο 654
 πεπυκασμένοι F. 23, 6
 πέπυσμα L. 360
 περᾷ 1197
 περὰς L. 575
 περᾶν 650
 πέρας 420. E. 42. H. 7, 13.
 22, 4
 περᾶσας 44
 πέρατ' 757
 περᾶτηθεν L. 600
 πέρδικε L. 106
 περδίκισσιν L. 122
 περῆσε 532
 περὶ-βαλὼν 541
 περιβληθεις H. 5, 5
 περιβρέμει 687
 περιβρεθῆ F. 38, 2

περιγίγνεται F. 1, 9

περίγληνοι L. 651, V. not. ΤΥΗ.

Praeter *Oppianum* illum, quisquis fuerit, τῶν Κυνηγετικῶν scriptorem, plures (ex recentioribus, opinor, poetis,) epitheton *περίγληνος* variis rebus adiunxerunt. Sic *Manetho* III. 182. Iouem *Stellam* vocat ΠΤΡΙΓΛΗΝΟΝ φαίνοντα. *Ioannes Gaza*us, Ἐκφρ. Κασμ. Πιν. v. 81. [ap. Rutgerf. V. L. p. 101.] *Virutem* describit *splendentem* ΠΤΡΙΓΛΗΝΟΙΣΙ προσώποις. Eadem vox, vt *sulpicor*, restitui debet *Pseudo-Orpheo*, in loco conclamato, Argonaut. v. 908: Λύσαν ἐπινεύσας ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκισσι. Libenter legeram, ΠΤΡΙΓΛΗΝΟΙΣ σκ. ΤΥΗ.

περίδρομε H. 10, 4

περίδρομον H. 7, 14. F. 7, 25

περιέξεν 1251

περί-ἐπήλυθεν 407. occupauit. ΟΕΒΝ.

περιετείρον 876

περιετίετο 805

περιθρόνια H. 6, 4

περι-καλύπτω F. 14, 5

περικαλλίος H. 59, 8

περικεκαμένη H. 15, 6

περικιόνιον H. 46, 1

Περικλύμενος 153

περικλυτή 131

περίπλυτον 64

περικλυτῶ. 201

περικτίονες 598

περικτιόνεσσι 382

περικτιόνων 500. 659

περικυκλάδες H. 42, 5

περικυκλούμενον 895

περικυμαίνει H. 82, 3

περιμήκω L. 423

περιμήκει 969

περιμήκεται f. 1a 969

περιμήκετον 893

περιμυκία 311 f. leg. περιμήκ.

περιμυκήσονται L. 207

περιναίεται 1062

περινίσσεται F. 1, 9. 2, 11

πέριξ 810. 979. H. 10, 15. F. 10, 4

περιπαχνωθεῖσα L. 520

περιπήγνυον L. 561

περιπτύξασα 879

περιπτύσσειν L. 34

περισμύχασα L. 596

περισσαίνειν L. 424

περιπαδὸν 316. 566. 943. Est etiam Ιλ. N, 551. ΟΕΒΝ.

περιτροφάδην 1256

περιτέλλει F. 2, 25

περιτέρμονα H. 82, 3

περίφαντον H. 19, 1

περιφεγγέος 212. L. 171

περιφεγγές F. 6, 32

περίφημον 24

περιφθινύθουσιν L. 515

περιφραδέως 320

περίφρωνι L. 94

περίφρων 681. H. 9, 21

περιώνυμοι 147

περιωπία 14

περιώσια 61

περιώσιον L. 507

Περκώτης 485

Περμητσοῖο 121

περόων L. 575

περσέπολις L. 673

Περσεὺς L. 534

Περσεφόνειαν H. 40, 5

Περσεφονείης H. 29, 6. 43, 6

Περσεφόνη H. 28, 1

Περσεφόνη H. 42, 7

Περσεφόνης H. 52, 3. 56, 5

Περσῆι L. 536. 545

Περσηϊάδαο L. 505

περσίαν E. 48. Dianae epitheton.

- Περσίδα L. 536. V. N.
 πετάσαντα L. 116
 πετεηνά 73
 πέτηλα 400
 πετράκτα L. 228
 πέρη L. 246. 750
 πετρήσση 132
 πετρηχία L. 228
 πέρην L. 200
 πέρην ὀφείτιδα L. 535
 πέρης L. 160
 πέτρον L. 363. 374. 498
 πετρώδεις H. 50, 9.
 πετρώται L. 511
 πύθετο legit Steph. 431
 πύκταις 967
 πύκταισι 170
 πευκαλίμῃσιν 1171
 πευκεδανοῖο L. 745
 πευκεδανῷ L. 603
 πευκεδανῶν L. 494
 πύκη L. 471
 πευκήσαν 1187
 πύκης 328
 πύκῃσιν 257
 πύση 49
 πεφρίκασιν L. 65
 πέφρικε H. 18, 13
 πεφυκότες 513
 πεφυλαγμένος 689. L. 413
 πηγῇ H. 36, 4
 πηγᾶται H. 50, 6
 πηγᾶν L. 209
 πηγῆς H. 21, 8
 πήγνυον L. 562
 πηγόρυτον H. 82, 5
 πηγυλίδες F. 31, 4. substant.
 frigora glacialia. Od. E, 476.
 est ὡς πηγυλῖς, et Apoll. 2;
 739. αὐτμή. G. B. N.
 πηδαλίων οἰήτα 727
 πήδημα H. 81, 1
 πηκτίδα 411. Pro ea est φός-
 μιγέ 417 et χέλυς 430.
 G. B. N.
 πηκτίδι 6. Vid. Wolf. ad
 Sapph. fr. 32. p. 234.
 G. B. N.
 πηκτῷ H. 33, 10
 Πηλέα 128
 Πηλεὺς 374
 Πηληῖα 1259
 Πηληϊ 578
 Πηλῖον 385
 Πηλίον 368. 432
 πῆμα L. 629
 πῆματα H. 66, 2. L. 478
 πῆμονα E. 31
 Πηνειοῖο 165
 Πηνειὸς 163
 Πηρῷ 147
 πῖα 504
 πίδακας H. 10, 8
 πίδακι L. 363
 πίδακος 596
 πείρα H. 9, 17
 πείραν L. 696
 Πιερίδες H. 75, 2
 Πιερίην 50
 πιδέσθαι L. 674
 πιδήσας 1084. L. 383
 πικρά H. 9, 15. πικρήν H. 88,
 12
 πικρῇσιν ὀδύνῃσι L. 490
 πιμπλάντες H. 37, 17
 Πιμπληΐας μῶσε F. 46
 πινέμεν L. 602
 πινέμεται L. 220. 679
 πινυτοῖο L. 91
 πινυτοῖσιν L. 4
 πίνος L. 180
 πίπτοντα L. 50
 Πισήτιδας 211
 Πισιδάτιδας 211
 Πισσαῖη 458
 Πίσιν E. 25
 πίσιν ἐπι-δέσθαι 304
 πιτοφύλαξ H. 7, 17
 πίσυρος fretus 42. Sed 263 pa-
 rens, obsequens non ex fi-

gnificatione τῷ πέποιθα, sed
 vt ó πειδόμενος. Sic 705. οκ.

Πιτύην 484

πίτυος L. 282

πιφάσκειν H. 49, 9. L. 757

πιφρύσκω 10. L. 185. 384

πλαγυγὰς 401. nisi corruptum
 est, mentas significare debet.

GRÆC.

πλάζοντες H. 37, 17

πλακέουσιν 567

πλακῆ 596. Locum planum ta-
 bulae instar intelligere licet,
 qui excipiat lacrimas, in fon-
 tem colligendas. GRÆC.

πλακόνει 949. Adiect. planus.

GRÆC.

πλακῆτας 206

πλάσμαθ' 955. figmenta massae
 fictae, ex diuersis rebus com-
 positaе, vt trochisci, pilae.

GRÆC.

πλάτειρα H. 9, 20

πλάτειγξι H. 62, 7

πλυτάνισοι 911

πλυτέεσσι 991

πλυτὺς L. 470

πλυίην L. 116

πλεῖον 1036

πλεκτοῖς 401. 955

πλεκτῶ 310

τὸ πλεόν H. 61, 7. 62, 10

Πλευρώνιος 205

πλεύσας 97

πληθός H. 71, 7

πληθύσαν ἐπὶ πτεάτεσσιν H. 71,
 10

πληθύσης μήνης 1107

πλημμύρεται 713

πλημμύρεσα 881

πλημμύρεσαι 1051

πλημμύρεσιν 492

πλησίσιος 755

πλόκη H. 9, 11 (πλοκή)

πλόον 197. 360

Πλετῆος 180

πλυτοδότηρα H. 39, 3

πλυτοδότην H. 72, 4

πλυτοδότην H. 17, 5

πλυτον H. 39, 20

Πλῆτος H. 67, 9

πλύτη δόξαν H. 14, 11

Πλύτων H. 17, 4. 70, 4

Πλύτωνος H. 28, 3

πλώοντος 1262. 1366

πλώουσι 493

πλώου 89

πλωτῆρσιν 468

πνεῦμα L. 296. 734

πνεύμασι συρίζων Ζεὺς F. 28, 14

πνεύμασιν H. 20, 5

πνεύματα H. 57, 6. πάντ' ἐτέ-
 κησε Κρόνος F. 22

πνοιαὶ H. 13, 10. 37, 3. 22

πνοιαῖς H. 42, 4

πνοιαῖσιν H. 20, 2

πνοιας 1006

πνοιήν L. 125

πνοιῆς 755

πνοιῆσι H. 28, 12. L. 483

πόδεσσι 110. L. 39

ποδωκείης 579

πόθειεν 232

ποθειναι H. 59, 5

ποθεινῇ H. 28, 11

ποθεινῆν H. 32, 1

ποθεινόταται H. 75, 3

ποθεινοτάτη H. 54, 12. 83, 6

ποθέων L. 433

ποθέων εἰρήνην H. 11, 8

πόθον H. 64, 7

πόθων 882

ποῖα L. 158

ποῖαις 1111

ποιάνθη 1048

Ποιάντιος L. 344. 351. 755

ποιήεσαν L. 767

ποιῆς 1052

ποικιλόβελ' H. 12, 2

ποικιλόβελε H. 27, 3

- ποικιλόμυθε H. 12, 5. 27, 8
 ποιμένι L. 257
 πολεμάτοισι H. 31, 10
 πολεμικά εἶδηρον L. 366
 πολέμοισι H. 31, 4
 πολεμόκλονε H. 13, 6. H. 31,
 2. 64, 4
 πόληας 44. 99. πόληος 1139
 πολῆς ἐχίδνης L. 341. θαλάσ-
 σης F. 1, 21
 πόλιν εἰ. 65, 8
 πολιοῖο εἰδήρου L. 302
 πολίων 917. L. 578
 πολίων γένος L. 391
 πολίσσοι H. 88, 2
 πολλὰ L. 323
 πολλὸν 735
 πόλοιο F. 7, 16. caeli. Et sic
 vbiq̄ue. OESK.
 πόλον H. 33, 16. 19
 πόλε 561. H. 26, 4
 πόλε ἀρχή H. 82, 7
 πολὺ H. 54, 14
 πολυαλγέα H. 66, 2
 πολυάνθεμε H. 25, 7
 πολυάνθεμοι H. 39, 17. 42, 3
 πολυανθίσσι H. 25, 7
 πολύανθοι H. 50, 7
 πολύβελε H. 29, 6
 πολύβελος H. 24, 4
 πολύγηθε H. 9, 10
 πολυγηθία H. 49, 4
 πολυγηθεῖς H. 25, 10. 50, 3
 πολυγηθὲς φάος F. 6, 41
 πολυγηθῆς H. 67, 4
 πολυγηθῆς H. 43, 3. 74, 1
 πολυδαίδαλον 71. 580
 πολυδαίδαλος H. 25, 8
 πολυδαίδαλε L. 244
 πολυδαῖμον H. 17, 11
 πολύδακρυον L. 21
 πολύδεγμον H. 17, 11
 Πολυδεύεα 125. 945
 Πολυδεύει 585
 Πολυδεύης 662
 πολυεθία 428
 πολυεθῶν H. 77, 11
 πολυεῖδα L. 604
 πολυεῖδῃ H. 25, 5
 πολυηγόρος loquax, Argūs ἐπι-
 theton 487. 1342. OESK.
 πολυήρατε H. 55, 6
 πολυήρατον 74. L. 18
 πολυήρατε H. 33, 25
 πολυθάλαμι H. 67, 1
 πολυθρέπτων H. 42, 6
 πολυθρέμμονες H. 50, 12
 πολυῖδμοις L. 709
 πολυῖδμοσι L. 691
 πολυῖτορις H. 6, 12
 πολυκάρα H. 54, 6
 πολυκλαύτοις βροτοῖσι L. 369
 πολυκλαύτων 951. de popule
 ad Eridanum, Phaethonta
 plorantibus: sic Eridanum
 ipsum vocat Aratus v. 360,
 vbi alii πολύκλαυτον. OESK.
 πολύκνημον 916
 πολυκρέκτῃ H. 33, 16
 πολύκριτα H. 10, 18
 πολύκτιτε H. 9, 2
 πολύκτιτι H. 9, 20
 πολυλλίσῃ H. 31, 14. 34, 2
 40, 9
 πολύλλιτε H. 11, 4
 πολυμήλε 196
 πολύμητι H. 5, 10. 9, 10
 πολυμήτιδι 124
 πολύμητιν 422
 πολυμήτιος L. 54
 πολύμητις L. 569
 πολυμήχανε H. 9, 1
 πολυμήχανος L. 310
 πολύμικτε H. 9, 11
 πολύμνησον H. 5, 4. 41, 2
 πολύμνητον H. 49, 2
 Πολύμνια H. 75, 9
 πολύμορφε H. 55, 3
 πολύμορφοι H. 68, 16. 75, 5
 πολυμόρφοις H. 24, 3

πολύμορφον H. 38, 5
 πολυμόρφον H. 13, 1. 28, 8
 πολύμορφοι ἄγγελοι F. 3, 9
 πολυμόρφοις H. 28, 15. 39, 4
 πολύμορφος H. 67, 10
 πολυμόρφων H. 36, 4. 72, 5
 πολυξείνοιο 230
 παλύοδοι H. 42, 4
 πολύολβε H. 31, 8. 42, 2. 59,
 3. 62, 1. 65, 9. 82, 6
 πολυόλβιε H. 2, 12
 πολυόλβοι H. 37, 2
 πολυόλβον H. 31, 15. 71, 7
 πολυόλβος H. 83, 4
 πολυόργιον H. 5, 4
 πολυάμονα 1061
 πολυάγθενη H. 51, 12
 πολύπειρε H. 9, 6. 21
 πολυπείρονας 33
 πολύπειρος H. 11, 13. 63, 10
 πολυπήμονα 1061
 πολύπλαγκτον H. 71, 5. 72, 3
 πολυπλάγκτη H. 40, 3
 πολυπλανέος 152
 πολυποίκιλε H. 25, 4
 πολυποίκιλοι H. 75, 11
 πολυποίκιλον H. 5, 11. 60, 4
 πολυποικίλῳ ὕλης F. 8, 17
 πολύποιτος Δίκη F. 20
 πολύποτμοι H. 69, 9
 πολυπότνια H. 39, 16
 πολύπυρον 150
 πολυρρήνοισιν 77. pecorosis, agno-
 rum diuitibus. G. E. N.
 πολύσεμνε H. 1, 1. 21, 9. 60, 3
 πολύσεπτε H. 25, 6
 πολυσερέσσι 5
 πολύσπορα H. 72, 7
 πολύσπορε H. 5, 10
 πολύσπορος H. 9, 19
 πολυτέφανον L. 81
 πολυτίκτον δέρμα F. 7, 15
 πολύτονα H. 72, 7
 πολυτρέπτοισι 1094
 πολυτροίβδιο 1092. V. N.

πολύτερε H. 9, 6
 πολύτεκνε H. 39, 16
 πολυτεργῆς ἔργου F. 6, 19
 πολυτεχνία 583
 πολύτιμε H. 14, 1
 πολυτίμητε H. 14, 1
 πολυτρίχον L. 643. V. N.
 πολυῦμνε H. 54, 1
 πολυῦμιον H. 75, 12
 πολυῦπνη H. 2, 4
 πολυφάρμακον L. 479
 Πολύφημος 166. 652
 πολυφθόρου 863
 πολυφλοίσβοιο L. 516
 πολυφύλων H. 60, 2. 61, 3
 πολυχανδές 578. q. d. pulchra
 hians, carax. G. E. N.
 πολυώνυμη H. 1, 1. 9, 13. 104,
 10. 15, 9. 26, 4. 35, 1. 39,
 1. 49, 2. 51, 1. 55, 1
 πολυώνυμοι H. 58, 2
 πομπός H. 56, 6
 πονείαν 765. 1153
 πονείατο 1153. Vid. leg. πο-
 νήατο. Est enim pro πεπό-
 νητο forma deponentis. G. E.
 πονεύμενοι 1057
 πονήατο 765. vt Il. O, 447 δ
 μὲν πεπόνητο καὶ ἵππες.
 πόνον H. 64, 6
 πόνυ L. 557
 πόντιε H. 16, 8
 πόντιος εἰνδλεος Ζεύς H. 62, 16
 ποντογενεῖς H. 80, 1
 ποντογενής H. 54, 2
 πόντοιο H. 16, 3. 73, 3. 74, 2.
 L. 38. 560
 ποντομέδων H. 16, 4
 ποντοπλανήτων H. 37, 5
 ποντοπλάνοι H. 23, 8
 ποντοπλάνοις H. 74, 6
 ποντοπόρος 1098
 ποντοπόρῳ 52
 πόντος H. 13, 10. 14, 5. 37,
 17. 57, 7.
 M m m

πόντω H. 10, 14, 18, 18, 22, 1.
 24, 1. 57, 5. 63, 3
 Πόντω 745
 πόντω H. 54, 7. L. 512
 ποπάνοισιν 314
 πορείας 37. 205
 πορείην H. 77, 4
 πορείης 779. ἄσρων F. 2, 24
 πόρεν 581. L. 601. F. 28, 16
 πορθμίδος 1139
 πορθμόν 1248
 πορίζεις H. 77, 12
 πόροι δ' ἐπὶ 639
 πόρον H. 80, 4
 πορόντος L. 689
 πόρῳθεν H. 86, 2
 πορσύνει 307
 πορσύναμεν 1295
 πόρσυνεν 236
 πορσύνετο 1331
 πορσύνοντες 273. 497
 πόρτιν κεραὴν 640
 πορφυρίοις H. 58, 7. F. 3,
 11
 πορφύρων F. 8, 36
 πορων L. 691
 Ποσειδάων H. 16, 1
 ποσειδάων θάλασσα F. 28, 3
 πύσιν 1259
 ποσὶν L. 349
 πόσον L. 748
 ποσσὶν H. 37, 9. L. 123, 125
 ποσσίφοτοι H. 30, 2
 ποτ-αμείβων 929
 ποταμοὶ H. 26, 8. 82, 4
 ποτῶτ' ἐπὶ πάντα F. 6, 36
 ποτίρωσε in vitram partem F. 8,
 33. GERM.
 πότμος 1284
 ποτὶ κῶας ἀμείβων 929
 ποτι-λαζόμενος 832
 ποτινέμενος F. 19, 11
 ποτιπτύσσειν L. 317
 ποτὶ σχεδόν 1132. prope, vt
 παρὰ σχεδόν, ἐπὶ σχεδόν.

Forte etiam iunctim, omisso
 praepositionis accentu, esse
 rebant. GERM.
 ποτιχρίμπτοις L. 53
 πόντι ἀνάγκη 877. Hefych. ἡ-
 σποινά. GERM.
 ποτνίαν 60
 πόντις H. 16, 8
 πραξιδίη H. 28, 5
 Πραξιδίης 31
 πραπίδας L. 529
 πραπίδεσσιν 4. 57. H. 46, 6. L.
 79
 πράσοιο L. 751
 πραύνοον H. 68, 17
 πρέμνοιο 1015
 πρέμνον 927
 πρέσβα 826. L. 62
 πρέσβειρα H. 9, 2. 26, 13
 πρεσβίκη 1258
 πρεσβίστην E. 24
 πρεσβυγένης 321 H. 3, 2
 πρεσβυγενῆ 602
 πρέσβυν L. 62
 πρέσβυτον 334
 πρεσβυτάτη L. 666
 πρησσασα L. 56
 πρηστήρ F. 8, 17
 πρηστήρας H. 18, 5
 πρηστήρος H. 18, 11. 46, 5
 πρηστήρεα F. 3, 8
 πρηῦ 761. H. 88, 10
 πρηύνοον H. 43, 11
 πρηῶνας 462
 πρηῶνι 376
 Πριαμίδας L. 388
 Πριαμίδη L. 684
 Πριαμίδης L. 350
 Πριάμοιο L. 441. 765
 Πρίηπον H. 5, 9
 προβλήσει 670. 744. Sine Di-
 phthongo scribendum, satis
 indicat alter casus προβλήτης
 731. 1263. 1271. Significat
 autem proiectam f. ποπε-

- ctam partem terrae, vel lit-
ris, promuntorium. ГЕСМ.
προβλώσκειν F. 31, 6. prodire,
Homericum. ГЕСМ.
πρόγονοι H. 56, 2
προγόνοιο L. 650
προγόνων H. 36, 8
προδέεσαν F. 23, 2
προδορόντας 543
προδορόντες 448
προδορῦσα 1330
Προδυραία H. 1, 4. 12
Προδυραίας H. 1
προϊάλλεν L. 465
προϊδότες L. 115
προϊδύσης L. 547
προκάλυμμα H. 18, 17
προκελιμένος 392
προκύδανε 1223
προληφθέν H. 85, 8
προλιπόντα 149
προλιπών L. 24
Προμηθεῦ H. 12, 7
προμολῦσα L. 53
πρόμος post 50
πρόνεια H. 9, 27
προνοίαις H. 10, 19. 24, 7
πρόνοϊαν E. 30
προπάντων H. 1, 14. 39, 7
προποδηγέτιν 340
πρόπλε H. 77, 6
προπρηνέας L. 474
προπροδέειν 1255
πρόρροις 433
προσέδρευε F. 1, 5. 5, 4
προεείπον 94
προσεκίλασμεν 1048
προσεπέτεχε 536
προσερχη H. 84, 3
πρόσευξιν H. 14, 2
προσηνείς H. 15, 3. 26, 6. 37,
24. 59, 7
προσηνής H. 1, 5. 39, 12
προσηύδα 278. c. Dat. L. 163
προσηύδανε 1223
προσηύδων L. 95
πρόσθε 809
προς - αλγίζω H. 65, 10
προσμίμνει L. 274
πρόσοφι H. 1, 2. 7, 3
προσπεφύσας L. 524
προσπτύσσεται L. 305
προσφωνῶν H. 85, 4
προσωνυμίας F. 7, 8
πρόσωπα L. 665
πρόσωπον H. 70, 12
πρωώπῳ H. 15, 10. 48, 7.
74, 4
πρωτὶ L. 661
προτιμυθήσασθαι L. 735
πρωτόνων 1151. 1290
πρωτροπάδην L. 64. 146
πρῶτῆκατο 574
πρῶχοντα 375
πρῶχύσαις 497
πρόφαινε H. 7, 20
προφαίνει H. 65, 7
προφαίνων H. 85, 18
προφανέντα 418
προφανής H. 70, 8
προφερέσας L. 611
προφερέσση F. 29, 1
προφερέσση L. 83
προφερέσση E. 2
προφῆτα H. 27, 4
προφρόνως 346
πρόφρων 82. 1234. L. 682
προφύγεσκειν L. 109
προφυγόντα H. 88, 17
προφυγόντε L. 166
προφυγών L. 21
προφωνῶν f. φα H. 85, 6
προχαγόντων H. 85, 9
προχέω 72
προχοαίς 667. H. 70, 2
προχοαίςιν 486
προχοαίς 1024. 1029
πρῦμνην 689
πρυμνόθεν 238. 275. 995
πρῶνα 652. 1046. verricem et
M m m 2

- cacumen montis utroque loco
 notat. ο κ ε ν.
 Πρωτία 337
 Πρωτίας H. 24
 πρῶτις 334
 πρῶτιστον 78
 πρωτόγαμον L. 253
 πρωτογένεια H. 9, 5
 πρωτογενῇ H. 24, 2
 πρωτογόν' H. 51, 6
 πρωτογόνοιο H. 13, 1. F. 8, 5
 πρωτογόνοισ H. 11, 10
 πρωτογόνον H. 5, 1. 29, 2
 πρωτοτόκου L. 191
 πταμένη L. 595
 πτελέσειν L. 159
 πτερόντα H. 57, 2
 πτέρυγες Dei F. 6, 35
 πτερύγεσσιν αἰετόμεναι F. 32, 3
 πτερύγεσσι 591. de corrigiis I.
 loris cothurni. H. 5, 2. 81, 2.
 ο κ ε ν.
 πτηνοῖς H. 11, 16
 πτηνὸν ὄπλον H. 13, 2
 πτηνοπέδιλα H. 27, 4
 πτηνῶν H. 36, 5. 77, 11
 πτήξας L. 149
 πτήσασιν H. 18, 14
 πτήσσει H. 37, 10
 πτολίην L. 68
 πτυχῇ F. 2, 21
 πυγμαχίης 584. 661
 πυθίσθα [96]
 Πύθιε H. 33, 3
 Πύθιη H. 78, 5
 πυθμένα 91. 421. L. 160
 πυθμένας 421
 πυθμὴν 891. H. 22, 4. F. 6, 12
 Πύθοι H. 78, 5
 πύθοιτο L. 347
 πυθοκτόνις H. 33, 4
 Πυθῶνος 1
 πυκάσαντα F. 7, 10
 πυκνολοί L. 147
 πυκνὰ 753
 πυκνὸν L. 357
 πυκνώθη f. παχ. 1169
 πύλας αἶθρο 1140. H. 17, 15
 πύλας αἶθρο H. 28, 4
 πύματος 1064
 πῦρ H. 10, 3. 65, 1. L. 131.
 181. 182. ἱελέον F. 23, 1
 αὐτόπυτον ibid. 2
 πυράντες H. 6, 5
 πυραυγία H. 18, 1. 88, 6
 πύργοισι 894
 πυρετὸς L. 445
 πυρετὸς πυρετὸς L. 628
 πυρῇ 313. 956
 πυρὴν 952
 πυρὶ L. 466
 πυριβρεμέτοις H. 48, 3
 πυριβρεμον H. 19, 2. 57, 2
 πυριβρόμου 1120
 πυρίγληνοι L. 651
 πυρίγληνοῖς 908
 πυρίδρομοι H. 7, 11
 πυρίδρομοι H. 6, 9
 πυρίδρομον H. 19, 2. 57, 2
 πυρίδρομου 1120
 πυρίπνοος H. 51, 3
 πυρίπνοος H. 4, 5. 9, 26
 πυρίπόλε H. 51, 3
 πυρίσπορος H. 44, 1. 51, 2
 πυριφεγγέος L. 171
 πυριφεγγές H. 51, 9. F. 6, 31
 πυριφλεγέων L. 627
 πυριφοίτους δαίμονας E. 35
 πυρκαϊῇ 327
 πυρόεις H. 7, 6
 πυρόεσσα H. 20, 3
 πυρόεσσαν L. 754
 πυρὸς H. 65, 12. 83, 2. L. 176.
 187. 274. 499
 πυρὸς ὄμμα H. 10, 17
 πυροφόροις H. 41, 8
 πυρσαῖς 1218
 πυρσαῖσιν L. 615
 πυρσαυγία H. 18, 1
 πυρσυνπία 14

πυρφόρος H. 46, 4
 πυρφόρῳ H. 43, 4
 πύειν 599. 1268. Auditionem
 vtroque loco significat. GERN.
 πῶλοι H. 88, 7. L. 90
 πῶῦ L. 213

P.

Ῥάβδῳ H. 56, 8
 ῥαδάμιγγες L. 647
 ῥαίγδην 1278. abrupte, celerī
 impetu. Sed leg. αἰγδην. V.
 N. GERN.
 ῥαίνων L. 214
 ῥαίσει L. 598
 ῥάμνῳ 951
 ῥᾶσα 889
 ῥάχιν L. 135. 745
 Ῥέα H. 13, 1. ac Δημητῆς
 quid differant F. 34. GERN.
 Ῥέας H. 12, 7.
 ῥεῖθροισ 162
 ῥέζειν L. 297
 ῥέζοι L. 265
 ῥέζοντας L. 738
 ῥέζουσι L. 101
 Ῥέη 545. 626
 Ῥέης 551
 ῥεῖα H. 14, 3. Sed vid. Not.
 Ῥεῖαν E. 26
 Ῥεῖν 533. 613
 Ῥεῖν 607. F. 8, 25
 Ῥεῖς 549
 ῥεῖθρα 342
 ῥεῖται 734. coni. Elchenbach.
 ῥέξα 1364
 ῥέξαι 283
 ῥέξαν 613
 ῥέξαντι L. 261
 ῥέξει 283
 ῥεύμασι H. 25, 9
 Ῥηβανῷ 711. [Ῥηβαῖα] Cf.
 Apollo. 2, 349. 652. GERN.
 ῥηγμῖνα 112. 1196. proprie lo-
 cus, vbi franguntur fluctus. GE.

ῥηγνυμένοιο 686
 ῥήγνυται H. 58, 4
 ῥήξασαι 965
 ῥῆξε L. 626
 ῥηξίχθων H. 49, 5, 51, 9
 ῥητή H. 31, 3
 ῥήγιον F. 18, 1
 ῥίξα L. 525
 ῥίξαι L. 404. χθονός F. 6, 39
 ῥιξαῖον Fr. 23, 3
 ῥίξας H. 22, 2. 33, 14. L. 410
 ῥίξης L. 404
 ῥίξης γένος 287
 ῥιζώματα H. 17, 10
 ῥιζῶν H. 37, 18
 ῥίμφα 1004. 1351. L. 56. 343
 ῥίνας L. 472
 Ῥίπαιον 1121
 Ῥιπαῖος 1077
 ῥιπαῖς H. 5, 7
 ῥιπίζων H. 79, 4
 ῥίπτεσθε F. 16, 3
 ῥοὰς 79
 ῥοάων 142
 ῥοδόεντι L. 498
 Ῥοδόπης 79
 ῥοδόπηχυν 158. 1312
 ῥοῆσι 193
 ῥόδιον L. 268
 ῥοδίος H. 18, 6
 ῥοδίων L. 268
 ῥόδος L. 422
 ῥολίβδησε 1252
 ῥοιζαῖον πῦρ F. 23, 3
 ῥοιζήμασι H. 37, 19
 ῥοιζήτορα H. 5, 5
 ῥοιζήτωρ H. 7, 6
 ῥοῖκοις H. 46, 5
 ῥοῖκοις H. 15, 8. 16, 6
 ῥοῖζον L. 48. 297
 ῥοῖζο H. 18, 10. 63, 6
 ῥοῖζω 1066
 ῥοιζωτήρ H. 7, 6
 ῥομβηται H. 30, 2
 ῥόμβος F. 17, 1

ρόμβη H. 5, 4 7, 7
 ῥοπή σελήνης L. 50
 ῥόπτρα χάλασα F. 27, 1
 ῥοχθίζων H. 43, 5
 ῥύμα motus celer, fluxus H. 9,
 22. G E E N.

ῥυνδαίης 630
 ῥυομένη H. 67, 13
 ῥυόμενος H. 74, 8
 ῥύσασθαι L. 51
 ῥύσσαι 1260
 ῥυσσοχίτωνα L. 715
 ῥυτίδες L. 359
 ῥωγάδος 1285
 ῥωγαλαίς 400
 ῥῶνιται L. 701

Σ.

Σαβάζιε H. 47, 1
 Σάβη H. 48, 2
 Σαγγάριος 714. Apoll. 2, 724
 σαῖνον 983
 Σαλαμίης 184
 Σαμοθράκη H. 37, 21
 Σαμοθράκην 29. H. 37, 4
 Σαμοθράκην 464
 σαόφρονος L. 388
 σαοφροσύνης L. 61
 σαόφρων L. 9
 Σαπίρων 753. Gens memorata
 Apollo. 2, 397. 1247. G E E N.
 Σαράγγης 1050
 σάργα αἱματόεντα L. 608
 Σαρδῶ 1280
 Σαρδῶν βυθὸν 1246
 σαρκοδακῆ βίον F. 12, 2
 σαρκοφάγον H. 69, 7
 Σατύροις H. 53, 7
 Σαυρομάτας 1060
 σαωθῆναι L. 622
 σαώσει L. 188
 σβεννύμενε H. 55, 5
 σβεννύμενον H. 7, 15
 σβίσαι L. 49
 σίβας L. 298

σεβάσθητε θανόντα 550
 σεβάσμιε H. 78, 7
 σεβάζμιον H. 27, 10
 σεβασμοῖς H. 17, 18
 σειραῖην μήροπον 241
 σειρὴν χρυσεῖην F. 10, 10
 σειρήνων 1269
 σεῖριος ἡέλιος 118
 σεισίχθονα 343
 σεισίχθων H. 14, 8
 σεισμὸς H. 22, 7
 σέλας H. 19, 3. 88. 10. F. 2,
 28
 σελασφόρε H. 9, 6
 σελασφύρον H. 4, 5
 σεληναίης H. 4, 2
 σελήνη H. 8, 1. 65, 6. ἀντίωσα
 F. 6, 26. vid. Μήνη.
 σελήνης H. 59, 6
 σελήνης ῥοπή L. 50
 Σεμέλην E. 34. H. 43, 2
 σεμνή H. 54, 2
 σεμνῶ H. 15, 6
 σευάμενος L. 12
 σευέμενη L. 723
 σεῦεν L. 348
 σεύεσθαι H. 88, 12
 σεύετ' L. 531
 σηκὸς 948. L. 215
 σηκῶ L. 206
 σῆμα 929. L. 632. F. 7, 18
 σημαίνειν 283
 σημάντορες H. 6, 6
 σημάτων H. 7, 10
 σήματ' L. 18, 54
 σημεία H. 85, 18
 σημείων 37
 Σηπιάς 458. Promuntorium
 Thessaliae: ἄκρη Apoll. 1,
 582. G E E N.
 σῆνος L. 385. 405
 σῆνος ἄγναμπος ἀνὴρ L. 27
 σίγα 700
 σιγαλήν 1001
 σιγαλῆος 1001

ειρηλός H. 85, 3
 Ειγύμων 754. Σίγυννοι sunt
 Apoll. 4, 320. ΟΕΞΝ.
 ειγώσαις H. 85, 6
 ειδηρίταθ L. 384
 ειδηρίτη L. 413
 ειδηρίτην L. 355
 ειδηρον πολεμισά L. 306
 ειδηρου πολιοιο L. 302
 Σιληνοῖς H. 53, 5
 Σιληνῶν H. 53, 2
 Σίνδης 746
 Σίνδων 1044
 είνετο 209
 Σιντιακαῖς 469
 Σιντῶν 1044
 Σινώπης 752
 Σιφάεσι 122. V. N.
 σκαιόν 1203
 σκαλμοῖσι 1177
 σκέδασεν 1278
 σκευῇ ιερᾷ F. 7, 11
 σκηπτῶχε H. 14, 6. 17, 3. 51,
 7. 88, 6
 σκηπτῶχε θεῶν H. 54, 11
 σκηπτωχῶς H. 9, 25
 σκηπτύχων H. 9, 25
 σκηπτρον 812
 σκίαθος 459
 σκιερῶ H. 58, 4
 σκιή λασία L. 159
 σκίοεντα H. 31, 5
 σκιρτηδόν F. 24, 1
 σκιρτηθῶν L. 218
 σκιρτηλά H. 10, 4. 44, 7
 σκιρτηταῖ H. 23, 7. 30, 1
 σκιρτῶσαι H. 50, 8
 σκολιόδρῆμοι H. 50, 4
 σκοπέλοις 1352
 σκοπιαῖ 367
 σκορόδοιο L. 493
 σκορήϊα L. 504
 σκορπίε L. 488
 σκορπίην ἀκωκὴν L. 616
 σκορπιῶθεν L. 755

σκορπίον L. 494
 σκοτερὴ 1040
 σκοτόεσσα H. 70, 8
 σκοτόεσσαν 519
 σκυζόμενος F. 8, 37
 Σκύζας 1072
 σκυλάκαινα 977
 σκύλακες L. 424
 σκυλάκισσι 908
 σκυλακίτι H. 35, 12. Dianae
 venatricis epith. ΟΕΞΝ.
 σκυλακίτιν E. 48
 σμάραγδον ἀηλῆεντα L. 608
 σμαραγεῖ H. 18, 15
 σμερδαλέην L. 534
 σμερδόν 815. 839
 Σμίλαξ 919
 Σμινθεῦ H. 33, 4
 σμύρναν H. 22
 σμύρνην L. 283
 Σολύμων 751. 1299
 σοφίας H. 68, 11
 σοφίην L. 69
 σοφίης H. 59, 7. 62, 11
 σπαρτῶν 872. Solenne epithet-
 ion primorum Thebanorum
 e sparsis Draconis dentibus
 enatorum, quorum similes hi
 ab Iasone seminati. ΟΕΞΝ.
 σπείρον L. 588
 σπένδοντας L. 693
 σπέος 388. 643. F. 6, 1
 σπέρμα H. 41, 2. 49, 2
 σπερμείη H. 39, 5
 σπέρμειος H. 33, 3
 σπέρχει 1162
 σπέρχει 262
 σπερχόμενοι L. 700
 σπήλυγγι 377. L. 55
 σπήλυγι H. 50, 5
 σπιλάδεσσι L. 614
 σπλάγχνοισιν 318. L. 480
 σπόρον 869
 σταθμῶς 660. Stabula reddidi.
 Vnice huc pertinet Eust. ad

- Ἰλ. Ε. p. 402, 31 καθμοι, τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζωοτάσια· αἱ ἐπαυλεις, καὶ ὅλως κατοικία ἀγροτική Hinc apparet, cur opponatur οἶκος ἀτεμφής, firma, solida. O E S N.
 εἶσιν H. 32, 3. 79, 3
 εἶσιν stant F. 2, 21
 εαχύεσσι L. 596
 εύχυν 872. Βορέν 216 filium, vt ὀπηνες.
 εαχυοπλόκαμος L. 240
 εαχυοστροφή H. 39, 3
 εαχύων L. 590
 εεινόμενοι 1350
 εἶνον 112
 εἶρησι L. 453
 εἶχετε H. 58, 7
 εἶχοντες L. 417
 εἶχοντι L. 98
 εἶχων L. 557
 εἶργει 1162
 εερεοῖσιν 253
 εερέσῃ 1319
 εἶρνοις 199. H. 76, 7
 εἶρνοισιν L. 531
 εἶρνη L. 304
 εἶρνων 46. 75
 εἶρξη 769
 εἶρξουσιν L. 42
 εεροπῇ H. 18, 4
 εεροπῆς H. 18, 2
 εερέοῖσιν 253
 εεῦμα L. 82
 εεφάνην 811. corona capitis συνανόεσσα. O E S N.
 εεφάνοιο L. 28. de corona victoris. O E S N.
 εεφάνοισι κυκλόμενον 895. de muris f. moenibus. O E S N.
 εεφανον 762. f. leg. εεφάνην.
 εεφάνη τύμβε est Apoll. 2, 920. Schol. ἀνα. O E S N.
 εἶφα L. 730
 εεφάμενον F. 15
 εἶφασθαι 323
 εἶθεσιν L. 322
 εἶθεσθιν L. 60
 εἶλαισι Ἡρακλῆος 1242
 εἶργημα H. 17, 7. 83, 5
 εηρίζατο F. 5, 3
 εἷσῃ L. 48
 εἷσασθε 282
 εἷσον ἔριν λυσώσαν H. 64, 6
 ειβάδεσσι 400. Stragula esse debent, quia illis subiacentur folia. Eustath. ad Ἰλ. Α. p. 26, 12. Εὐτελῆς καὶ παταπατημένη ερωμή. Et ad Ἰλ. Α. p. 805, 8 ἡ πεπιλημένη καὶ παταπεπτημένη ερωμή. Est igitur continuum quiddam, quod continet folia. O E S N.
 ειβαρήν χεῖρα F. 2, 19
 ειβαροῖς 198
 ειβαρόν L. 357
 ειλβοντες 1113
 ειχώσειν L. 269
 εοιχᾶς 916
 εοιχεῖον H. 4, 4. 65, 4
 τόμα L. 110
 εοναχεῖ H. 37, 17
 εορέσῃ 1319
 εράπτων H. 18, 2
 εράφας H. 11, 10
 ερεπτοῖ 621
 εροβελοβλεφάρη L. 666
 ερύθιον 958 (ερεθῖον)
 εροφάδεσιν ἀέλλαις 676
 εροφάλιγγι H. 9, 22
 εροφάλιγγι F. 7, 26
 εροφάλιγγος 529
 Στρυμονίης 79
 ερωφώμενος L. 509
 ερωφῶντι L. 476
 ευγεῖθ Κρονίδαο L. 550
 Στυγὸς E. 29. H. 68, 4
 τύπος 922
 τύρακα H. 29

ευφελόν 1010. 1117
 σύγγαμος 593
 σύγγονος 159
 σύγχορε H. 10, 9
 σύγχοτος 191. convictor. GRSN.
 συθεῖς impetu latus vel delatus
 775. GRSN.
 σύλληπτες H. 13, 4. 15, 2
 σύλληπτοι H. 76, 1
 σύλληπτον H. 66, 7
 Σύμης 746. De hoc monte no-
 scio an quis alius. Plane
 aliud est Syme Insula Carica.
 GRSN.
 συμπαίζοντα H. 57, 3
 συμπαίκτηρα H. 28, 9
 συμπαίκτορες H. 42, 7
 σύμπαν H. 10, 1
 συμπάσχεις H. 1, 8
 συμπλέκτειρα H. 28, 9
 συμπροχέων 573
 συνάγειρεν 69
 συναγρομένους L. 32E
 συνάργε H. 88, 4
 σύνδαιτι H. 54, 11
 συνειδὸς H. 62, 5
 συνέρχω H. 57, 9
 συνεσσεύοντο 980
 συνέσιος H. 39, 10
 συνεύνους 471
 συνευατήρας E. 341 vt Ευατήρας
 ab illa voce εὐοί. GRSN.
 συνεφέσπετο 182
 συνεχὲς αἰεὶ 719
 συν-έχουσα H. 25, 11
 συνθεσιάνων 304
 συνθεσίης 348
 συνθῆναι f. συθ. 778
 σύνθρονε H. 10, 4
 συνεχὲς 1133
 σύνοικον H. 76, 4
 συνοικῶν H. 63, 10
 συνόμαιμοι 1191
 συνόμευος H. 26, 12
 συνοπάσεις H. 30, 5

σύντροφε H. 74, 1
 συρίγμαθ' H. 33, 25
 σύριξ 993
 συρίζων L. 138. πνεύματι Ζτὺς
 F. 28, 14
 Σύριγγενός L. 259
 Συρίης H. 54, 17
 συρικτὰ H. 7, 11
 σύρυσσι H. 80, 4
 σύρρα πεφύκει F. 6, 8. V. N.
 Σύρτιν 1345
 σύσκιον 995
 σφάζων 504
 σφαιρηδόν H. 3, 3
 σφαίρης κίνημα F. 2, 25
 σφ' 1040. 1318
 σφετέρησι L. 623. pro ἑῇσι. TTR.
 σφῆ ἄτη, nostro damno 1141.
 GRSN.
 σφῆς 414. L. 166. pro σῆς. TTR.
 σφῆσιν 863. redundare videtur.
 940. GRSN.
 σφίγγατ' 1152
 σφιν redundat 467. 909. 1269,
 ubi tamen ad εἰλαμένην refer-
 ras: it. 1291. σφιν pro ἡμῶς
 1250. Vid. 12. K, 398. μετὰ
 σφίσιν, inter vos. Cf. ἐμν. οκ.
 σφι et σφιν superfluum, vers.
 huius ed. 170. 471. 649.
 1217. 1278. 1301. 1331. (nisi
 hic singularis). Singularis
 abundans 914. fort. etiam
 1217. vobis 1241. permuta-
 tum cum μιν aliquoties.
 σφίσιν L. 45
 σφράγισσι H. 23, 2
 σφραγίδα H. 33, 26. 63, 2
 σφυρά 209
 σφωτίτρωσιν L. 491. pro ἑῶν.
 TTR.
 σχεδόν 629. 1139
 σχεδόν 807. L. 467
 σχερόν 1134
 σχῆμα L. 523

σχήσειν 1170
 σχίζης L. 131
 σχίζων F. 3, 7
 σχιστήν 959
 σχολίοιο 269
 σώζειν H. 74, 5
 σώζοντ' H. 84, 10
 σώζουσα H. 8, 12
 σῶμα L. 313
 σώμασιν H. 65, 13
 σώματα H. 23, 5, 65, 9
 σώματι ἀργῇ F. 24, 4
 σώματος H. 86, 3. L. 649
 σωρίτι H. 39, 5
 σῶτειρα H. 1, 14, 13, 7, 35,
 13, 73, 4
 σῶτειρα Φρυγίης H. 26, 12
 σωτήρ H. 66, 8, 74, 7
 σωτήρας μέγας E. 21
 σωτήρες H. 37, 3
 σωτήριοι H. 37, 24
 σωτήριος H. 13, 11, 73, 7, 9

T.

Ταβείσα 269
 Ταιγαριεύς 203
 Ταίναρον 41, 1367
 ταλακάρδιον L. 84
 Τάλαος 146
 ταλασίφρονος L. 672
 Τανάγρης 145
 ταναηκίεες 1124
 ταναήν L. 135
 Τάναϊς 748
 ταναοῖο 925
 ταναὸν L. 11
 ταναὺς L. 698
 τανυηκίεες 1124
 τανύοντα L. 359
 τανύπεπλ' H. 8, 10
 τανύπτερον L. 124
 τανύταντες 255
 τανύτης F. 10, 9
 τανυσίπτερες H. 85, 1
 τανυσσάμενος 394

τανύσει L. 179
 τανυφλοίοις 170
 τανυφλοῖν 605
 τανυφύλλω 589
 τάξις F. 3, 8
 τάπητα 584
 τάπητας 507
 ταρσοῖς 437
 ταρσοῖσιν 219, 255
 τάγματα ἑστιάτα γαίης F. 6, 4.
 εὐρμέντα F. 6, 40
 ταρταρίοισι H. 36, 3
 ταρτάρων H. 17, 2
 τάρταρον H. 55, 10, 56, 10
 ταρταρόποις Hecate 975
 τάρταρος H. 57, 7
 Ταρτησσοῖο 1240
 τάρφειν L. 426
 τάσσει 58
 ταυροβόαν H. 5, 3
 ταυρογενὴς Διόνυσος F. 28, 7
 ταυροθύτης 612
 ταυροκόπως H. 8, 2, 51, 2
 ταυρομέτωπε H. 44, 1
 ταυροπόλον E. 49
 ταύρης ἀνδροφόνους 1073
 ταυροφόνος H. 13, 2
 ταυροφόνων H. 26, 3
 ταύρων L. 257
 ταυρωπὸν H. 5, 3, 29, 4
 ταχινὰ φλόγες H. 59, 6
 ταχύδρομον H. 26, 5
 ταχύτητι H. 86, 7
 Τηγέης 149
 τεθεις L. 188
 τέθηλεν H. 37, 13.
 τεθηπότες 513
 τεθνηιότες L. 541
 τεθνηιότης L. 52
 τεινόμενος 587
 τείρεα F. 10, 8
 τείρεσιν H. 88, 7
 τείρετο 1089
 τείροντα L. 469
 τειχεσιπλήτα H. 64, 2

τεῖχος 762
 τεῖως L. 107
 τεκεῖν L. 453
 τεκετόνος L. 309
 τέκεν 117
 τέκνα νυκτὸς ἀσέρες H. 6, 3
 τέκνον L. 519
 τεκνωθεῖς H. 29, 7
 τέκνωσ' H. 76, 2
 τεκνώσατο H. 28, 7. F. 8, 7
 τέκος 306
 τεκῶσα H. 43, 5
 τεκμήνατο 66
 τεκτονόχειρες F. 8, 44
 Τελαμών 182
 τελέθουσιν L. 100
 τελέθουσι f. έυσι G E S N. L. 586.
 F. 26, 4
 τέλειον H. 58, 13
 τελεῖται F. 2, 10
 τελέουσ' ἐπ' ἀέθλοις H. 41, 11
 τελέουσιν L. 586
 τελεῖται H. 86, 8
 τελεσιγόνουσι H. 52, 10. fructuum maturorum epitheton.
 G E S N.
 τελεσιπόος μοῖρα 1308. quatenus sua decreta perficit. G E.
 τελεσιφόρα H. 53, 9
 τελεσιφόρε H. 8, 9. 25, 2
 τελεταῖς H. 83, 3
 τελεταῖς οἰαίσι E. 51
 τελεταῖσιν H. 48, 2. 74, 3
 τελετάρχα H. 51, 3. 53, 4
 τελεταῖς 901. H. 42, 10. 75, 7.
 77, 8
 τελετήν H. 23, 10. 34, 7. 37, 6
 ὁ τῆς τελετῆς ποιητῆς F. 17
 τελετῆσι L. 720
 τελευτᾷ perficit F. 2, 34
 τελευτή H. 9, 8. 14, 7
 τελευτήν H. 10, 22. 19, 6
 τελεύτησαν 353
 τελευτήσεσθαι 1327
 τελευτήσουσιν! L. 227

Τελμισσοῖο 121
 τέλος L. 87. H. 12, 10. 63, 7.
 66, 8. 85, 12.
 τελῶσιν H. 43, 8
 Τέμβριος 713. Viderur Ortelio idem esse, quem Thymbrin f. Thymbrium vocant alii, et cum Sangario coniungunt. Sed aliter Hard. ad Plin. 6, 1. G E S N.
 τέναγος 1092
 τένοντα H. 39, 8
 τέσσαρα H. 40, 8
 τέρας L. 531. 555
 τεράτων 37
 τέρενα L. 280
 τερενόχροες L. 33
 τέρημα 1196
 τέγμα H. 58, 9. 82, 7. ὠκεανοῖο
 F. 1, 19
 τέγματα fines H. 10, 23. 13, 13.
 70, 11. Sed locum ipsum, in quo aliquid agendum est, notat 946. H. 33, 17. G E S N.
 Τερησοῖο 1240
 τέρπεις H. 31, 5
 τέρετο 613. L. 420
 τέρη H. 41, 5. 7
 τερπικέραυνον 424
 τέρποιτο L. 231
 τερπομένη H. 54, 8. 73, 4
 τερπομένοισιν L. 16
 τερπωλαῖς H. 85, 9
 τερπωλή L. 158. 527
 τερπωλῆς L. 254
 τερψίμβροτος 1047
 Τερψιχόρη H. 75, 9
 τέρφομαι I. 92
 τετανύσσεται L. 318
 τεταρταῖς L. 629
 τετελεσμένος H. 47, 3
 τετιμένα H. 9, 4
 τετιμένε H. 44, 5. 53, 2
 τετιμένον 295
 τετλάμεν 830

- τετληόσι L. 206
 τετληώτες 1347
 τετληῶτι L. 375
 τετραβάμοσι H. 7, 3
 τετραγών 869. Est autem, ut videtur, apud Homērum Od. H, 113 et Σ, 373 nomen, quod modum ac mēsuram certam agri significat, διέστημά τι, inquit Eust. p. 676, 44 ὅσον ἦν ἀροτριῶν ὡς εἰκὸς δι' ἡμέρας τὴς ἀγαθὺς ἐργάτας, καὶ χρωμένους βυθὶν δμοίοις. Ceterum eodem nomine in hac Iasonis aratione vititur Apollo. Σ. 1343. 683 H.
 τετρακίονος E. 9
 τετραόρον H. 7, 19. 16, 3
 τετραπέδοι L. 741
 τετραπόδων H. 77, 11
 τετριμμένον L. 496
 τετρώροις H. 17, 14
 τετυγμένα εἶδωλα F. 32, 7
 τετυγμένος L. 710
 τίτυκται 1137. F. 1, 8
 τίτυκτο F. 6, 33. Germanice dicas, *ist so beschaffen*. 68.
 τετύχθαι L. 281. 295. 510
 τευξαμένη H. 43, 6
 τεύξαν fabricarunt F. 8, 43. 68.
 τεύξη H. 18, 9
 τεύξω L. 30
 τεύξουσι L. 72
 τεύχε' 355. H. 37, 1
 τεύχεια 240. 1335
 τεύχεις H. 9, 28. 71, 7
 τευχήρεις 524
 τεύχος 319
 τεύχων H. 79, 5
 τέχνη H. 67, 5
 τεχνοδίατε H. 65, 3
 τεχνῶν H. 31, 8
 Τηθὺν H. 21, 1. F. 8, 22. F. 14, 2
 Τηθύος 333. 1102
 τέκειν L. 698
 τέκεται L. 635
 τέκων αἰθέρα F. 7, 1
 τηλεθάοντα 1132
 τηλεόρον H. 17, 9
 τηλεπόρου δίνης F. 7, 25
 τηλεσίφанта 339
 τηλεφανείς 745
 τηλεφανή 535
 τηλεφανής 1215
 τέλεια 179. τέλειον 1186
 τηλόσε 339
 τηλώπις 898
 τηλωνόν 1186
 τήμος 121
 τηρῶντα H. 63, 4
 Τιβαρηνά 739. V. Apollo. 2, 377. it. 1012. 683 H.
 τίεν 159
 τίεσθαι L. 32
 τίεμέσθαι μαρτυρίαν λυτήριον H. 14, 2
 τιθήναις H. 29, 9. 41, 10. 52, 6. 53, 5
 τιθνέ H. 53, 1
 τιθνεῖ H. 62, 15
 τιθήνη L. 222
 τιθνός H. 9, 18
 τιμαῖ H. 78, 16
 τιμαῖς H. 43, 6
 τιμήεντος L. 690
 τιμήεσσα H. 9, 24
 τιμωροὶ H. 68, 7. 69, 5
 τιμωρός H. 61, 4
 τινασσομένη H. 15, 8
 τινάσων H. 16, 6. 18, 3
 τίνων L. 152
 Τισαίη 458
 τίσει 1315. ἀμοιβὰς 1301
 Τισιφόνη H. 68, 2
 Τισσιφόνη 966
 τιταίνεις H. 13, 2
 τιτανομένην 591
 τιτανομένους 1272
 τιταῖον F. 23, 1

Τιταν 510. 1055. H. 7, 2. 11,
1. de Hercule. 12, 2. 53, 3

Τιτανis H. 36, 2

Τιτᾶνος H. 77, 3

Τιταρῆθεν 126

Τιτᾶσι 514

τιτηνάμενος 249. 1272

Τιτῆνες 36, 1

Τιτῆνας dicere ἀπὸ τοῦ τίττος
F. 8, 41. Add. de illis 8, 43
sq. οκαν.

τιτυοκτόνε H. 33, 1

Τίφυν 120. 722

Τίφους 272. 356. 369. 440. 488

τλήτε 1146

Τμῶλον H. 47, 4

Τμῶλος H. 48, 6

τόθι 626

τοῖην 1224

τοῖν L. 145

τοίχοιο 620

τοίφ 1233

τοκῆας 1365

τοκῆες L. 327

τοκῆος 795

τόλμα L. 301. 378

τομαῖς 1155

Τομαριάς 264. 1154

τόμον 1036

τρεαλῆ H. 57, 2

τοξευτῆρα L. 493

τοξοβέλεμνε H. 33, 6

τοξότι H. 35, 2

τοξοφόρος 1072

τόξω δισεύν 521

τόπαξοι L. 278

τότε post participium 553

τόφρ' 937

τόφρα L. 558

τραπίσαν H. 43, 9

τραπίσης 230

τραπήσθε L. 733

τραῦμα L. 592

τραφερῆν 298. L. 39. 647

τράφον 378

τρηχεῖαν L. 768

τρηχεῖην 178

τρίαιναν H. 16, 2

τρίαινη 1277

τρίβοις L. 251

τριβόμενον L. 251

τρίβον 57

τρίβος 68

τριγίγαντα 1348

τριγλώχινα 1249

τριγλώχινας 638

τρίγονον H. 29, 2

τριτῇ H. 29, 5

τριτῇ κῶμον H. 52, 5

τριτῆρα H. 52, 4. V. N.

τριετηρίδας H. 43, 7. 51, 8

τριετηρικῶ H. 51

τριετηρίσιν H. 53, 3

τριμόροισι 1954. V. N.

τριοδίτιν E. 45. F. 34, 1

τριπόδος L. 718. 723. 727

τρισσην 118. 130

τρισσοκάρηνος 974

τρισσοῖς 957

τρισσῶν H. 54, 5

τριτριχον 949

τριτάτης H. 16, 7. 88, 8

Τριτογένεια H. 31, 13

Τριτογένεια L. 580

Τριτογενείη 65. 490

τριτοπάτορες F. 53. et addenda
ad h. l.

Τρίτωνα 337. De hoc genere
Deorum, an monstrorum ma-
ris, videor quaedam non pla-
ne peruulgata dixisse ad Clau-
dianum. οκαν.

Τριτώνιον H. 23, 6

Τριτώνων H. 23, 4

τριφυῖς H. 51, 5

τρίχες L. 252

τρίφαντι L. 200

Τροίην L. 352

τρομέυσιν L. 554

τροπαίχιον H. 32, 4

- τροπί 269
 τροπιν 363
 τροπίς 707
 τροπόν H. 63, 6
 τροφάς H. 26, 6
 τροφῆ H. 26, 1
 τροφῆς H. 37, 14
 τροφεύ H. 53, 1. 55, 3
 τροφή H. 55, 3
 τροφιῶχε H. 27, 5
 τροφόν H. 48, 1. L. 512. 696
 τροφός H. 9, 18
 τροφῶ H. 54, 24
 τροχός L. 136
 τρύουσιν F. 31, 5 f. τρύχουσι, ve-
 xant. G E B N.
 τρυφερόν H. 80, 4
 τρύφος L. 130. 230
 Τρώεσσιν L. 348. 760
 Τρώων L. 683
 τυμβιδίαν E. 47. H. 71, 5
 τυμβιδίῳ 575
 τυμπανόδωπε H. 13, 3
 τυμπανοτέρη H. 26, 11
 Τυνδαρίδα 988
 τύπον H. 70, 7. σώματος F. 16, 2
 τύπτων L. 139
 τυπωτήν subst. fictorem F. 2, 8
 τυπωτήν adi. expressam H. 33,
 26. G E B N. (τυπῶτιν)
 τύραννε H. 88, 5. αἰθέρος F. 3, 1
 Τυρρήνας 1247
 τύρσιν 151
 τυτθόν 370
 Τύχη H. 71, 1
- Τ.
- Ἱταλοειδέες L. 277
 ἱάλωπιν ἱασπιν L. 607
 ἱβρίζοντες L. 69
 ἱβριος αἴση 828
 ἱγείαν H. 14, 10. 83, 8
 Ἱγίεια H. 67, 2
 ἱγίειζ H. 28, 18
 ἱγίειαν H. 9, 30. 14, 10. 16,
 10. 18, 21. 22, 8. 31, 16. 35,
 15. 39, 20. 66, 3. 7. 83, 8
 ἱγρήν 298
 ἱγροκέλευθε H. 21, 6. 82, 7
 ἱγροκέλευθοι H. 20, 3. 23, 2.
 50, 13
 ἱγροκελεύθῃ H. 79, 3
 ἱγροπόρευτον H. 81, 1
 ἱγροπόροις H. 50, 2
 ἱδασιν L. 260
 ἱδατος L. 501
 ἱδός 1130
 ἱδροδόμοι H. 23, 7 (ἱδροδόμοι)
 ἱδροκέλευθοι H. 20, 3
 ἱδρος μέλας L. 443
 ἱδωρ 1130. H. 68, 4. 79, 4. L.
 160. 274
 ἱδωρ λευκόν H. 58, 3
 ἱῖα 15. 64
 Ἱλας 225. 641
 ἱλήεντι 259
 ἱλήεντος 368
 ἱλην H. 24, 3. L. 331. 501
 ἱλης L. 180. 236
 ἱλογενῆς F. 2, 36
 ἱλονόμοι H. 50, 9
 Ἱμναιῖος F. 55
 ἱμναῖοις 1337
 ἱμνας 818
 ἱμνοῖσι 573. de laude defuncti.
 G E B N.
 ἱμνοῖσιν L. 695
 ἱμνον 419. 1274. H. 52, 6
 ἱμνω 479
 ἱμνω 3
 ἱπ' εἰρεσίησιν 370
 ἱπάγγ H. 85, 9
 ἱπῶ L. 217
 ἱπάκυσαν 964
 ἱπάκυσον 83
 ἱπαλύξα 104
 ἱπάλυξις 682
 ἱπαντιῶσα L. 99
 ἱπάρχεις H. 86, 2
 ἱπάρχων H. 86, 6

ὑπάτας H. 33, 22
 ὑπάτη θεῶν F. 10, 1
 ὑπάτην H. 33, 18
 ὑπάτης 1000
 ἐξ ὑπάτου γράττει F. 2, 39
 ὑπεγκλίνας 1203
 ὑπέδεικτο 717 sq.
 ὑπέδραμον 371
 ὑπεξεύξω H. 54, 4
 ὑπειρεσίησι 701. conf. ὑπό.
 ὑπέλοχε E. 12
 ὑπεκπροφυγεῖν L. 205
 ὑπέκκυρον L. 140
 ὑπεκφεύξεσθαι L. 346
 ὑπεναντίον L. 117
 ὑπένερθ' 1102
 ὑπεξεπέρησε 68
 ὑπ-ἐξεσάωσε 1261
 ὑπὲρ Λιβύης 141. in Libya.
 ὑπὲρ μοῖραν L. 127
 ὑπερβάσιον 349 (ὑπερβάσις)
 ὑπέρβιον ἡτορ F. 8, 47
 ὑπερβλήδην 255
 ὑπερβορέην 1080. Masculinum
 ad πόντον relatum: ὑπερβο-
 ρέας vel -έης, vt αὐτοβορέας.
 G E S N.
 ὑπερβορέας 1075
 ὑπερήνορα θῆρα 942
 ὑπερήνορι θυμῷ 669
 ὑπέρθυμος L. 310
 ὑπερίων 1215. H. 7, 2
 ὑπερίονα F. 8, 27
 ὑπερμενέουσιν L. 366
 ὑπερμενέος F. 6, 30
 ὑπερμενές F. 6, 33
 ὑπερμενέτα H. 88, 1
 ὑπέροπλον 806
 ὑπερόπλι 661. F. 8, 39
 ὑπεφαίνετο 985
 ὑπερφιάλοισιν 657. Hic impios
 notare videtur. Vid. Eust. ad
 Od. A. p. 33, 10. G E S N.
 ὑπερφρονέουσα H. 60, 7
 ὑπηῤοι 656

ὑπισχνῶμαι L. 82
 ὑπνε H. 84, 1
 ὑπνοδότης H. 56, 8
 ὑπνον H. 77, 9
 ὑπνον αἰώνιον H. 86, 5
 ὑπνος H. 86, 3
 ὑπνυ H. 85, 3
 ὑπνυ ἐξίσσυτο 784
 ὑπνυς H. 85, 5
 ὑπνυ L. 315
 ὑπνώνοντας 557. H. 56, 9
 ὑπ' εἰρεσίησιν 370
 ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην 787
 ὑπὸ μολπῇ 248
 ὑποβρέμει 1265
 ὑπογνάμψαι H. 88, 13
 ὑποδεξαμένη 596
 ὑποδέχυστο 82
 ὑπνοδότης H. 2, 7
 ὑπόδρομος 800
 ὑποείκαθε 704
 ὑπόεικε 174
 ὑποεζύσσα H. 39, 8. 14
 ὑπο-ζεύξασθαι 787
 ὑποθημοσύνησι 466
 ὑποθρώσκουσι 736
 ὑποκλίνετε 846
 ὑποκλινθεῖσα 193. succumbens
 mulier viro, vt ὑποκυσσαμέ-
 νη. G E S N.
 ὑποκόλπεις H. 51, 11
 ὑποκυσσαμένη 186. idem quod
 ὑποκλινθεῖσα. G E S N.
 ὑπο-μέμυκε F. 31, 8
 ὑπομνήσκουσα H. 76, 6
 ὑπόνευσον L. 99
 ὑποπέμπεις H. 85, 5
 ὑποτρέσας L. 23
 ὑποτρηχὺν L. 357
 ὑποτρομέοντι L. 385
 ὑποτροπὴν 265
 ὑπνατίοις ταρσοῖς 219
 ὑποφῆται L. 47
 ὑποφλοίσβοιο L. 516. V. N. τυα.
 ὑποχθονίοιο 180

- ὑποχθονίαις 546
 ὑποχθόνιον H. 17, 1
 ὑποχθονίους δαίμονας E. 33
 ὑποχθονίων H. 28, 6
 ὑπερεῖμαι 744. iugum et velut
 humeros montium nati, par-
 tes montium inferiores. αβ.
 ὑσμίνην L. 349
 ὕδατον L. 256
 ὕερόςπυς 1162
 ὑφαίνων 840
 ὕφαν' H. 58, 21
 ὑφασμένα E. 38, 4
 ὑφαύχενας H. 31, 4
 ὑφαύχενες H. 14, 4
 ὑψηλότες H. 14, 4
 ὑψιβρομον H. 18, 1
 ὑψικώρην' H. 57, 18
 ὑψικομον L. 115
 ὑψιμέλαθρον H. 4, 1
 Ὑψιπύλεια 472
 Ὑψιπύλη 576
 Ὑψιπύλην 477
 ὑφιφανής H. 4, 4
 ὑφόθεν H. 88, 10
 ὑφόςθι L. 325
 ὑποκόμοισιν F. 49

 Ω.
 Ωαίθοντα L. 90. 170
 Ωαίθων F. 7, 19 Sol.
 Ωαιναῖς H. 7, 15
 Ωαίνει F. 2, 9. declarat. αβ.
 Ωάεος H. 69, 7
 Ωασείμβροτος H. 65, 2
 Ωασείμβροτον H. 33, 8. 77, 1.
 L. 77
 Ωασείμβροτος 1076. 1103. L.
 164
 Ωασειμβρότης L. 129.
 Ωασσιρείθρον 122
 Ωαισφόρος H. 8, 1. 10, 11. 28,
 9. F. 1, 2
 Ωαιδρωπὲ H. 7, 6
 Ωαίητες 1293
 Ωαίητων 1307
 Φαινόμενα H. 50, 7
 Φαινόμενη H. 39, 12. 54, 10
 Φαινόμενος H. 74, 7
 Φαίνουσα H. 70, 12
 Φάλαγγας 268
 Φάλαγγι 237
 Φαλάρων 583
 Φάληρος 142
 Φάνην F. 23, 2
 Φανητα 15. H. 5, 8. F. 5, 8
 Cf. F. 6 ad 1. F. 7, 3 44
 F. 8
 Φάνθη 459
 Φαντὰ 359
 Φαντασίας H. 38, 10
 Φαντασιῶν H. 10, 7. 38, 4
 Φαντάσασιν H. 70, 6
 Φάος H. 67, 13. L. 367. 469
 Φάρεα L. 702
 Φάρεσιν L. 364
 Φάρη 963.
 Φάρμακ' 953. L. 658
 Φάρμακα L. 347. 458. 582 750
 Φασί 168
 Φάσιδος 1037
 Φάσιν 84. 262. 655. 757.
 Φάσις 748. 1050
 Φάσματα όνειρα 559
 Φάτις L. 534
 Φάτο 1329
 Φατόν 926
 Φέγγη νοερώς ὑφασμένα F. 324
 Φεραϊόθεν 173. 221
 Φέρασι H. 88, 2
 Φερεβά 1111
 Φερεγλαγίς L. 216
 Φέρεϊν L. 435
 Φέρεϊς H. 28, 16
 Φερέκαρπος H. 8, 5. 25, 3
 Φερέκαρποι H. 37, 25
 Φερέκαρπον H. 49, 10. L. 241
 Φερέσβιε H. 7, 12. 9, 12
 Φερέσβιος 321. L. 296
 Φερεσβίω 309. quercus epithe-

- ιον, quatenus illa cibum. Φιλέρημε H. 55. 2
 praebebat hominibus. Φιλέρημον H. I. 4
 Φέρεσθαι 584 Φίλετο 508. 719
 Φερεσαφύλοισιν L. 262 Φιλία H. 9, 11
 Φέρισε H. 12, 9. 63, 13 Φίλιππε H. 8, 5
 Φερητιάς 187 Φιλλυρίδης 450
 Φερόλβιε H. 63, 12. 67, 2 Φιλόδρομε H. 13, 10
 Φερσεφόνεια H. 28, 16. 56, 10 Φιλόδωρσε H. 53, 11
 Φερσεφόνειαν H. 45, 6 Φίλοιςρε H. 26, 13. 31, 9. 35, 5
 Φερσεφονείης H. 23, 11 Φιλοισρομανές H. 13, 3
 Φερσεφόνη H. 70, 3 Φιλοκτήταο L. 343
 Φερσεφόνην 23. 1190 Φιλοκτήτης L. 387
 Φερσεφόνης 26. H. 55, 9. 69, 3. Φιλόκωμ' H. 62, 8
 70, 5 Φιλομειδής H. 54, 1
 Φέρτατος L. 430 Φίλον H. 82, 7. L. 556
 Φέρτερον L. 199 Φίλος H. 45, 7
 Φεώνυμος 717 Φιλονάματα H. 7, 16
 Φεύγειν ἀπὸ χόλον L. 577 Φιλοξενία 503
 Φηγενήν 66 Φιλοπαίγμονες H. 50, 13
 Φηγοίο 888. 922 Φιλοπαίγμονι H. 10, 6
 Φηγόν 127. L. 115 Φιλόπαις H. 1, 3
 Φηγὸς 264. 989 Φηγῶ 764 Φιλοπάνυχε H. 2, 5. 54,
 Φήμας H. 33, 9 Φιλότητι 218
 Φήμην ἐνθεο εἰρνοῖσι F. 2, 41 Φιλότητος L. 36. 465
 Φάεξατο F. 5, 2 Φιλότροφε H. 1, 5
 Φάεξομαχ L. 326. F. 1, 1 Φιλοφροσύνης L. 166
 Φάη 129 Φίλτροις 477
 Φδιμένης L. 549 Φίλτρων 671. 882. 1170. H. 54,
 Φδιμένοις 172 14
 Φδιμένων 39 Φιλύρας 753. Apoll, 2, 395.
 Φδισθα 141 1235. GERN.
 Φδιτοῖσιν 176 Φινεῖ 673
 Φδόγγον L. 60 Φινεύς 669
 Φδόνον H. 63, 6 Φινῆος 678
 Φιν, idem quod σφιν vel σφ, Φιτροῖσιν 961
 pro αὐτοῖς ρονι videtur 107. Φιτρὸς 569. 950
 GERN. Φλεγέθυσαν H. 18, 4
 Φιάλην 324 Φλεγκρίων H. 31, 12
 Φιλαγρότι H. 35, 6 Φλέγη 1123
 Φιλάγρυπνε H. 8, 7. 53, 5 Φλίας 192
 Φιλάγρυπνος H. 76, 6 Φλόγα L. 181. 471
 Φιλάλυπον H. 49, 7 Φλόγα ἐπέμπεις L. 271
 Φίλανδρε H. 27, 4. 54, 12 Φλόγας L. 176
 Φίλατο 508. 719 Φλογέας 812. H. 65, 2
 Φιλένδρε H. 10, 5. 21, 51, 11 Φλογερός H. 18, 6

N p n

- φλόγες E. 5
 φλόγες ταχινῇ H. 59, 6
 φλογίαις H. 65, 2
 φλογόεντα H. 19, 2
 φλόγας L. 183
 φλογός L. 183. 186
 φλογός δ' ἀπέλαμπεν αὐτῇ
 1219
 φλοῖος L. 526
 φλόξ 328
 φοβερώπες H. 69, 8. 10
 φοβερωπὸν F. 8, 8
 φόβος H. 45, 7
 φόβων H. 38, 3
 φοῖβε H. 33, 1
 φοῖβην F. 8, 25
 φοιβήτορι L. 383
 φοῖβον H. 34, 4. 78, 6. L.
 392
 φοῖβος L. 354. 508
 φοῖβη H. 66, 6
 φοῖβη 138
 φοινικίην 580
 φοίνιον H. 38, 6
 φοιδέσσειν 927. L. 285
 φολίσιν 1013. H. 11, 10
 Φολόη 416
 φονεύεις H. 28, 16
 φονῆα L. 348
 φόνους H. 64, 2
 φόνυ L. 552
 φορβά 1111
 φορέεσκον 1160
 φορεύμεθα 1058
 φορεύμενος 928
 φορέωσι L. 300
 Φόρκυν F. 8, 26
 Φόρκυνα 337. Vid. Hes. Theog.
 238. it. 270. οκ. π.
 Φόρμιγγα 381. 417
 Φόρμιγγι 109
 Φόρμιγγος 999
 φράδμονες F. 32, 9. gnari. οκ.
 φρένα H. 31, 5. 76, 8. L. 477.
 527
 φρεσὶ H. 38, 13. L. 44, 45.
 198. 625. 638
 φρίκται H. 23, 2
 φρικτὰ 465
 φρικτὲ H. 64, 4
 φρικτοῖς H. 13, 5
 φρικτὸν H. 72, 1
 φρικτός F. 3, 16
 φρικώδεα 10
 φρικώδεις H. 18, 7
 φρικώδη H. 19, 4. 20, 4. 31, 1
 Φρίξοιο 792
 Φρίξη 859
 φρίσσουσιν F. 3, 3
 φρόνησις H. 31, 9
 φρυγεία 894
 φρυγὸν 981
 φρυγίη H. 41, 6. 48, 5
 φρυγίης H. 47, 5
 φρυγίης σῶτειρα H. 26, 12
 φυγέτην L. 77
 φυγόλεκτρος H. 31, 8
 φυή H. 12, 7. φυῆς H. 12, 7
 φυέσσιν 244
 φύκι L. 513
 φύλ L. 225
 φύλα 89. H. 33, 19. 68, 14. 77.
 10. L. 573
 φύλακες H. 30, 4
 φυλάκω 137
 φυλάξαι L. 120
 φυλασσίμενα L. 573
 φύλλα L. 515
 φύλλον H. 37, 19
 φύλον H. 54, 14
 φύλε Χαλδαίων F. 2, 23
 φυλόπιδος H. 88, 15
 φύξιν L. 573
 φύοντα L. 507
 φύσεις H. 10, 19
 φύσεως H. 24, 2. 65, 5. 65, 13.
 86, 3
 φύσι H. 9, 1
 φύσιν H. 15, 5. 68, 70
 φύσιος L. 244

Φύσις H. 24, 6
 Φυτάλιε H. 14, 9
 Φυταλιῆς L. 261
 Φυτάλιε H. 14, 9
 Φύτλην 428
 Φυτοσπόρου ἀλκῆς F. 41, 5
 Φυτῶν L. 512
 Φωκίδος 145
 Φωριαμῶ 954
 Φῶς L. 74. 163
 Φῶς H. 42, 8
 Φῶς ἀμείαντον H. 65, 6
 Φῶς ζωῆς H. 7, 18
 Φωςφόρε H. 7, 12. 33, 5. 65, 3
 Φωςφόρον ἡμαρ E. 24
 Φωςφόρος αἶγλη 1244
 Φῶτα L. 50. 84. 450. 463
 Φῶτας L. 297. 472
 Φῶτες L. 43. 234. F. 12, 1
 Φωτί L. 544
 Φωτὸς L. 297
 Φωτῶν H. 88, 5

X.

Χαβάζις L. 752
 χάεος 419
 χαῖρ' 78
 χαίρουσιν H. 65, 11
 χαίρων H. 17, 18
 χαίτα serpētis F. 8, 9
 χαϊτήεις ἵππος 976
 χαλαζαίη 764. Fagi epitheton.
 χάλαζαν L. 268. 591
 χαλάζει L. 752
 χαλᾶς H. 18, 17
 χαλάσσαι. 759
 χάλασσαν 372
 Χαλθαίων F. 2, 24
 χαλινοῖς H. 39, 14
 χάλκανθου 958
 χάλκεα L. 27
 χάλκειον 1348
 χάλκιμον 960. Quid rei sit,
 non inueniebam. G. E. N.
 Χαλκιοπή 860

Χαλκιοπήν 792
 χαλκοκόρυθα H. 88, 2
 χαλκόχροτε H. 13, 3
 χαλκόχροτοι H. 37, 1
 χαλκὸν L. 609
 χαλκοτόρευτον H. 16, 2
 χαλκῦ L. 276
 Χάλυβες 739. V. Apollo. 2,
 375. it. 1003. G. E. N.
 χαμαιζήλοιο 929
 χαμαιμήλον 919
 χαμεύνας 1332
 χαμεύνης 392
 Χασοῖν 127
 χάσς 12
 Χαρανδαίων 751. 1045. 1299
 χαρᾶς H. 72, 6
 χαράσσειν κῦμα 370
 κῆρασσον 701
 χαριδῶτι H. 54, 9
 χαρίεντα H. 81, 6
 χαρίεσσιν H. 45, 5
 χαρίζη H. 26, 10
 χαριζόμενα H. 42, 9
 χάριν H. 18, 20. 50, 15
 χάρισιν H. 27, 12
 Χάριτας E. 18
 Χάριτες H. 42, 8. 59, 1
 Χαρίτων H. 9, 13
 χαριτωπα H. 16, 5
 χάσμα H. 49, 7
 χαρμωσύνης H. 59, 4
 χαροδῶτι H. 8, 9
 χαροπαίγμονες H. 23, 2
 χαροπήν 457
 χαροποῖο θαλάσσης F. 1, 21
 χαροπὸν χεῦμα 256. 270
 χαροπὸν κῦμα 1265. Apud no-
 strum semper maris et flu-
 ctuum epitheton: apud Ho-
 merum et Homeristas leo-
 num: ut *ferunt* mare non mi-
 nus quam leones *feros* Lati-
 ni dicunt. G. E. N.
 Χάρυβδις 1252
 N n n 2

- χατίνοντι L. 637
 χίετα 734
 χεῖη L. 467. de latebra serpen-
 tis, vox Pindarica. ο κ ε η.
 χεῖλασιν L. 314
 χεῖλος 798
 χειμερίοις H. 79, 1
 χειμερίοισιν 496
 χειμῶνος H. 33, 21. 74, 6
 χεῖρ' L. 316
 χεῖρα L. 95
 χεῖρας ἐρετμώναντες 356. pro
 χερσίν. ο κ ε η.
 χεῖρεσσι L. 623
 χεῖρι 438
 χεῖρῶν L. 377
 Χείρων 376. L. 11
 Χείρωνι 406
 χελυκλέον 381. a testudine re-
 sonantem. ο κ ε η.
 χέλυ 71. 87. 1283
 χέοντες 1151
 χερσὶν L. 368. 521
 χερσὶ δρέπυσαν 1190
 χέρση 244
 χευάμενοι 724
 χευάμενος L. 213
 χεῦμα 187. 266. H. 15. 8. 16,
 7. 41, 10. νόματος F. 2, 27
 χεύμασιν 1049
 χεύματ' 781
 κηραμόεν L. 701
 κηραμόεσσι 1264
 κήτει L. 76
 χθαμαλή 1134
 χθόνα L. 590
 χθόνα παμβασίλειαν H. 17, 6
 χθονὶ 1012
 χθονία H. 2, 8. 35, 9. 39, 12
 χθονία μήτηρ H. 48, 4
 χθονία H. 50, 3
 χθονίαν H. 70, 1
 χθόνις H. 17, 3
 χθόνιοι inferi 973. H. 37, 2.
 terrestres. ο κ ε η,
 χθόνιοιο Διὸς H. 69, 2
 χθόνιον H. 52, 1
 χθόνιος δαίμονας E. 33
 χθονὸς H. 79, 6
 χθῶν H. 84, 2
 Χιδναίων 751
 χιονώδεα 1370
 χιονώδεις H. 79, 2
 χιτῶνα διαρρήξας H. 18, 16
 χλαῖναν 198
 χλαῖνας 507
 χλόαις H. 25, 7
 χλοεραῖς L. 615
 χλοεροῖο L. 751
 χλοερόν L. 158
 χλοόκαρπε H. 39, 5. 52, 8
 χλοοκάρποις H. 28, 13
 χλοόκαρπος H. 57, 6
 χλοόμορφε H. 83, 6
 χλωρόν 1222
 χολάδας 962
 χόλον H. 71, 8. 85, 11. L. 577
 χόλον αἶνόν L. 377
 χολώμενοι H. 37, 15
 χόλῳ L. 463
 χολωσάμενος 1276
 χορείαις H. 54, 21
 χορευτὰ E. 9
 χορομανές H. 51, 7
 χοροῖο H. 56, 3. 74, 1
 χοροῖς H. 22, 3. 42, 8
 χοροῖσι H. 48, 3
 χορόν L. 155
 χοροπαίγμονες H. 23, 2
 χοροποιὲ H. 33, 6
 χορὺς H. 52, 7. L. 102
 χρησμῷ L. 756
 χρησμός 28. H. 33, 9
 χρηστημφέ H. 85, 2
 χρίοις L. 251
 χροά L. 280
 χροῖη L. 781
 χροῖη L. 470
 χροῖην H. 70, 5. L. 566. 610
 χρόνους H. 86, 10

χρονοκάριον H. 18, 8
 χρόνον E. 29. H. 86, 2
 χρόνος H. 11, 3
 χρόνος μήτερος H. 8, 5
 χρυσοκάροις H. 28, 13
 χρυσάορι 138. Epitheton Apollinis etiam Hes. Esg. 771.

οεσν.

χρυσάορι L. 545. Persei. οεσν.
 χρυσαυγής H. 7, 2
 χρυσευγής H. 51, 11
 χρυσεῖην 324

χρυσόμαλλον 1016
 χρυσεοπήληξ H. 88, 1
 χρυσεοτάρσαις 338
 χρυσεοτεύκτοις H. 54, 18
 χρυσεοφεγγές F. 7, 28
 χρυσήνι 1277

χρυσήνιος 561
 χρυσοῖο L. 83
 χρυσοκόμα H. 53, 9
 χρυσόλιθος L. 295
 χρυσολίθω L. 293
 χρυσολύγη H. 7, 9. 33. 3
 χρυσόν L. 92

χρυσοπάτριω L. 546
 χρυσορός 1129
 χρυσόρραπις 135. L. 15. Mercurii epitheton ob virgam f. caduceum. οεσν.

χρυσότριχε L. 288
 χρυσῷ L. 690
 χρυσοχίτωνα L. 715
 χρώματ' L. 606
 χρωῶς L. 654

χύτλα 32. Osiridis, piamina, speciatim quae pingui ablutione constant. Sic de infectis χύτλων μερίγματα 571. Certe Schol. Od. Z, 8 Aristoph. Vesp. 1208 et Hesych. ac Suidas, τῷ μεθ' ὕδατος ἐλαίῳ mentionem faciunt. Commodissime ad hunc locum Schol. Apollo. 1, 1075.

χύτλα τῷ μεθ' ὕδατος ἐλαία· καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγίσματα, καὶ αἱ χοαί. Agil autem Apollonius de annuis honoribus Cyzico eidem habitis, ἐτήσια χύτλα χέωνται. οεσν.

χωομένη L. 477
 χωρὶς H. 59, 9
 χῶρον H. 28, 20

Ψ.

Ψαμάθοιο 233
 ψαμάθω 112
 ψαμαθώδεας 332. 631
 ψαμμώδεσιν H. 54, 23
 ψαφαραῖσιν ἡϊόνεσσι 308
 ψαφαρὸν δίκταμον 917. Videtur tenuissimam lanuginem significare, qua folia et flores quidam ut subtilissimo pulvere conspersi sunt. οεσν.

ψεδνοκάριος L. 250
 ψευδέα L. 762
 ψευδομένη H. 13, 7
 ψευδός L. 510
 ψευθεῖς H. 70, 4
 ψιθυραῖ H. 80, 2
 ψύλλιον 959 (ψυλλεῖον)
 ψυχαῖς H. 56, 6. 11. 85, 4. 6
 ψυχαῖσι H. 76, 4
 ψυχᾶς H. 56, 2. 84, 7
 ψυχῇ H. 60, 7
 ψυχῇ H. 54, 28
 ἐν ψυχῇ νῦν F. 24, 4
 ψυχῇν H. 86, 3. L. 52
 ψυχῆς H. 70, 11. 75, 5. 88, 13
 ψύχοντα H. 72, 5
 ψυχοτρόφοι H. 37, 22
 ψυχοτρόφος H. 15, 3
 ψυχοφθόρος H. 67, 6
 ψυχρῆσι L. 275
 ψυχρός L. 187
 ψυχῶσα τὰ πάντα ψυχῇ F. 24, 3

Ω.

Ὠγυγίη H. 58, 10
 ὠγύγιος H. 63, 10
 ὠδαῖσι H. 55, 2
 ὠδῆ L. 161
 ὠδῆν L. 314
 ὠδῖνα H. 34, 3
 ὠδῖνα γονίμην H. 43, 8
 ὠδῖνας H. 43, 4
 ὠδῖνων H. 1, 2. 35, 4
 ὠδίσι λοχίαις H. 25, 5
 ὠκα 441. 774. L. 186
 ὠκεανοῖο E. 27. H. 50, 1
 ὠκεανόν H. 37, 8. 82, 1
 Ὠκεανόν Titanem F. 8, 27. 31
 ὠκεανὸς H. 10, 15. γένεσις πάν-
 τεσσι F. 18, 6. ὠκεανὸς ἤρξε
 γάμοιο F. 14, 1
 ὠκεανῷ 331. H. 21, 1
 ὠκεῖαις H. 81, 2
 ὠπτεῖρεν 1316
 ὠρύαλον 469
 ὠρύδρομοι H. 68, 9
 ὠρυλόχεια H. 1, 4. 9. 19. 35, 8
 ὠρυπέτης L. 535
 ὠρυπόδεσσι 302
 ὠλετο L. 70
 ὠλίσθανε 267
 ὠμάδιε H. 51, 7. Bacchi epithet-
 on. ὠμάδιον H. 29, 5
 ὠμάρτησε 1212

ὠμητῶ L. 741
 ὠμητῆρος L. 640
 ὠμοῖς 198
 ὠμοῖσι L. 331
 ὠμον L. 239
 ὠναξ 1
 ὠογενῆ H. 5, 2
 ὠπασαν ἄτην 673
 ὠπασε 446. 1224. L. 461. 687
 Ὠρα H. 42, 1. 5
 ὠρα L. 561
 ὠραις H. 10, 4. 31, 14. 16. 50,
 17. 52, 7. 53, 3. 55, 5
 ὠραισι H. 25, 3. 55, 2
 Ὠρας E. 18. H. 43, 7
 Ὠρεῖθια 217
 ὠρεξεν 412
 ὠρίαις H. 9, 19
 ὠρίοναρκον H. 55, 11
 ὠριον H. 33, 23
 Ὠρίων L. 489
 ὠρον F. 7, 2
 ὠροτρόφος H. 7, 10
 ὠροτρόφοι H. 37, 25
 ὠρσεν 866. L. 99
 ὠστο L. 128
 ὠρύοντα L. 741
 ὠρῶν H. 28, 9
 ὠς τ' 858
 ὠσασθα 1318
 ὠτειλῆθεν L. 647
 ὠχρεῖς 1305 (ὠχρανε)

INDEX II

IN COMMENTARIOS.

A.

- A** forma accusativi pr. decl.
 pro ην L. 307
 • finale productum p. 701. 706.
 707. 712
 • vocat. pr. decl. a nominat.
 ης producitur p. 769
 ἀβολεῖν Arg. 471
 ἐγγελλιαφόροι praefat. Tyrwh.
 not. 9
 ἀγὸς Arg. 869
 ἀγχήρης Arg. 1076
 ἀγχιστεὺς Arg. 224
 αἶε H. 62, 11
 ἀελπος Arg. 940
 αἶε et αἶδν p. 723
 αἶδ' ὄφελον p. 825
 αἶθος L. 172
 αἶς forma dativi Arg. 700
 Αἴσηπος et Ἀσωπος Arg. 196
 αἴσσειν Arg. 972
 ἀκοή p. 813
 ἄλλοτε ἄλλος p. 732. 738
 ἀλύσκειν, ἀλυσπάζειν Arg. 439
 ἀμφιδοκέειν p. 824
 Ἀμφρυσος quo accentu Arg.
 190
 αν tertia plur. verb. producta
 p. 713
 ἄν πέν L. 247. et add. ad h. l.
 ἄν δ' ἄρ' et αὐτὰρ Arg. 728
 Ἀνάγκη Arg. 12
 ἀνάπυστος Arg. 1166
 ἀναρρώσθαι Arg. 1265
 ἀνατρέχειν Arg. 1209
 ἀνενείκατο Φωνήν p. 822. 823
 ἀνῆρ et Φῶς p. 749. 753
 ἀνταυγῆς H. 7. 5
 ἀντικρὺ vltima producta p. 706.
 713
 ἀντικρὺ et ἀντικρὺς p. 745
 ἀπαὶ non correpta vltima p.
 723
 ἀπελευθερία praef. Tyrwh. not. 9
 ἄπλητος Arg. 935
 ἀπλῶσαι p. 814
 ἀποσπάδιον addend. ad Hymn.
 18, 13
 ἀράσσειν p. 815
 Ἀρεία Ἀθήνη Arg. 31
 Ἀρεως vltimis contractis p. 825
 Ἀρης de prosodia Arg. 1078
 Ἀριμάσπη Arg. 1066
 ας accus. tert. decl. product.
 p. 707
 ἄση, ἄσις p. 712
 ἀσροχίτων p. 819
 Ἀσωπος et Αἴσηπος Arg. 196
 αὐτὰρ et ἄν δ' ἄρ' Arg. 728
 ἀφλοισμός L. 475
 ἀχείματος Arg. 11

B.

Βαρὺν ultima producta p. 708
 Βένδης H. 9, 8
 βόθρος Arg. 957
 Βράγχιος H. 34, 7
 βριθεῖν Arg. 258
 Βριμῶ terra Arg. 17

Γ.

Γαῖαν de prosodia Arg. 1287
 γαῖη p. 760
 γάρ post duo et plura vocabu-
 la p. 820
 γάρ et δέ permut. p. 778. 780
 bis 782. 783. 785 bis.
 γὰς et ὁ permut. p. 785
 γάρ et τὲ permut. p. 779. 783
 γομφὺν p. 814
 Γυμναῖοι et Διμναῖοι Arg. 1066

Δ.

Δὲ post duo et plura verba p.
 820. et addend. ad h. l.
 δέ et γάρ permut. p. 778. 780
 bis. 782. 783. 785 bis.
 δέ et καὶ permut. p. 737 bis.
 δεῖμα Arg. 934
 δῆμος cinitis Arg. 125
 διανθῆς Arg. 588
 Διδυμεὺς H. 34, 7
 δίμοιρον Arg. 1059
 δισσοῦς et δόλιχος Arg. 373
 δοκεύειν Arg. 894. p. 823
 δόλιος et δολιχὸς Arg. 122
 δολιχὸς et δόλιος Arg. 122. et
 διττὸς Arg. 373
 δόρπον μέγα Arg. 672
 δουπῆσαι p. 819
 δρύμα Arg. 681
 δυσάντητος Arg. 1348
 Δυσαύλης H. 41, 6
 δωμήσασθαι p. 821

E.

E habet digamma p. 773. ad-

ditum ab librariis p. 776. cf.

P. 779

Ε μιν p. 799

ἐανὸς Arg. 864

εἰ datiu. pro εἰ p. 822

εἰ datiu. ultima producta p.

712. 713

εἰ μὴ γάρ p. 825

εἰ δ' ὄγος Arg. 257

εἶθε cum infinit. Arg. 1166

εἰν p. 734

εἰν forma neutr. gen. pro εἰ p.

705

ἐκμάσσεσθαι Arg. 18

ἐκποθεῖν Arg. 824. p. 823. et ad-
 dend. ad h. l.

ἐλαύνειν Arg. 227

Ἑλλην opponitur Christiano
 Tyrwh. praef. not. 9

ἐλπετο et ἐπλετο Arg. 236

ἐλπίζω, ὡς Arg. 847

ἐμμεν p. 723

ἐν δέ Arg. 156. 159. p. 813

ἐνδύπιος p. 822

ἐντεα νηὸς Arg. 446

ἐξαλος Arg. 1368. p. 826

ἐξίς p. 816

ἐὸς abundat p. 746. 809. 815

ἐπάφιος H. 50, 7

ἐπεὶ an pro ἔπειτα Arg. 185.
 680

ἐπεὶ δ', ἐπεὶ ὡς contracta L.
 442

ἐπείγειν passivae Arg. 1029

ἐπὶ ultima producta p. 701. 711

ἐπ' ἡματι, ἐπὶ ἡματι p. 732.
 733

ἐπιήρανος Arg. 87

ἐπιθρῶσκειν Arg. 491

ἐπικλώθειν Arg. 714. et in ad-
 dendis ad h. v.

ἐπιπλεῖν Arg. 755

ἐπιφροσύνησιν et ἐφροσύνησιν
 add. ad Arg. 1303

ἐπλετο et ἔλπετο Arg. 236

ἐποπίζω L. 67
 ἤνω addend. ad Arg. 864
 ἔρηνος et ἔρυνος Arg. 85. 928
 ἐρετμῶσαι Arg. 360. p. 816
 ἔριβρεμέτης Bacchus H. 49. 3
 Ἐρμάων Arg. 385 p. 750. 816
 ἔρύειν κραδίην Arg. 318
 ἔρυνος et ἔρηνος Arg. 85. 928
 Ἐρως διφυής Arg. 14

ἔρωτες p. 823
 es plural. productus p. 702. 720
 es dativi forma Arg. 614. p. 821

ἔτις forma adiectiu. Arg. 515
 ἔτα accusf. adiectiu. fem. Arg. 515

εὖ Arg. 864
 Εὐθυλεύς, Εὐβυλος Arg. 24
 εὐθὺ et εὐθὺ Arg. 1041
 Εὐνομίη et Εὐρυνόμη Gratia H. 60, 2
 Εὐρυμνη Arg. 990
 Εὐρυνόμη et Εὐνομίη Gratia H. 60, 2
 εὐτε νοεῖται p. 759. et addend. ad p. 762

ἐφαπλῶν p. 816
 ἐφάπτωρ H. 50, 7
 ἐφετμή Arg. 6
 ἐφημοσύνη Arg. 1303. ἐφημοσύνησιν et ἐπιφροσύνησιν add. ad Arg. 1303
 εων gen. plur. contractus praecedente syllaba breui, add. ad Arg. 504

Z.

Ante ζ correpta vocalis p. 761

H.

H pro ea plural. p. 822
 ἥ et καὶ permut. Arg. 289. p. 750
 ἥ et ἥ cum leq. vocali contracta Arg. 847

ἡθός, ἡθεα p. 816
 ἡλασκάζειν Arg. 439
 ἡλθεν et ἡλυθεν p. 723
 ἡπεροπεύειν, ἡπεροπεύς Arg. 58
 Ἡρικεπαῖος H. 6, 4
 ἡσι datiuus Arg. 700
 ἡών, ἡόνες Arg. 564. p. 820

Θ.

Θεηγόρος p. 820. addend. ad p. 820
 θελεξίφρων p. 816
 θυιάς H. 55, 23
 θυρσεγγής add ad H. 45, 5
 θυρσόλογγον add. ad H. 45, 5

I.

Ἰάχειν, de prosodia, Arg. 822
 ἰδέ p. 812
 ἰθὺ et εὐθὺ Arg. 1041
 ἰκρίον Arg. 768
 ἰλεισθαί Arg. 947
 ἰν Arg. 781. p. 788
 ἵνα post verba iubendi p. 814

K.

Καὶ explicat Arg. 158. 605
 καὶ et ἥ permut. Arg. 289. p. 750
 καὶ productum ante vocalem Arg. 1117. p. 728. 729
 καὶ δὲ p. 768
 καλός prima breui Arg. 496. p. 817. seq.
 κανθός Arg. 936
 καρδιασθαί Arg. 318
 καρδιαικεῖν Arg. 318
 κάσις p. 825
 κατανικρὺ ultima producta p. 706
 κέν ἂν L. 247
 κέν κέν L. 247
 κενεών p. 824
 κέως Bacchus H. 52, 10
 κεύθεον pallius L. 584

πλαδεῶν Arg. 928. p. 824
 πλυτός Ism. Arg. 220. 476
 πόλποι Arg. 13.
 πολπῶν p. 825
 πραινέειν Arg. 1303. et add. ad
 h. v.
 πυδαίνειν, πυδάνειν Arg. 1230
 πύκλος Arg. 209. 327
 πυκλῶσθαι p. 816. 823
 Κυταῖας, Κυταῖς Arg. 1009

Λ.

Λεύσσειν Arg. 775
 λέχεα Arg. 571
 λεῶς p. 822
 λιανίτης H. 46
 Λιμναῖοι et Γυμναῖοι Arg. 1065
 λιτός prima breui Arg. 92. et
 in addend. ad h. v.
 λιτός *longinquus* add. ad Arg.
 92
 λλ et μ Arg. 105
 λοχεύειν p. 811. et addend. ad
 h. l.
 λόχος p. 821
 λύειν ὀθόνας Arg. 1158
 λύειν et λύεσθαι πείσματα Arg.
 1352. et addend. ad h. v.
 Λυκαία p. 684. 685
 λυρόεργος Arg. 7
 λυσεύς Bacchus H. 52, 2
 λύσιος Bacchūs H. 50

Μ.

Μ et λλ Arg. 105
 μαινόλης H. 45, 4
 Μαλεῆτις Arg. 206
 μέγα δόρπον Arg. 672
 Μελάντιοι σκοπέλοι Arg. 1363
 μέλειν et μέλεισθαι τινι. Arg.
 383. p. 815
 μὲν omissum p. 784. permut.
 cum δὲ p. 782. cum ἔσ' p.
 782. 784
 μέροπες substantiue p. 825

Μήλιος Hercules Arg. 24
 Μήλων Hercules Arg. 24
 μήρινθα add. ad Arg. 599
 μηροραφῆς H. 52, 3
 μηροτρεφῆς H. 52, 3
 μηρύεσθαι Arg. 638
 μὲν et σφὺν permut. p. 748.
 μὲν πολὶ ὅν p. 793. 799
 Μινυεύς, Μινυῆς etc. Arg. 592
 Μίσα H. 42, 3
 μισέλλην Tygrwh. praef. not. 9
 μιτρηφόρος Bacchus H. 52, 4
 μορφῇ p. 823
 Μόσσυνες, Μόσσυνοι Arg. 745
 μυχὸς Arg. 85

Ν.

Ν ἐφελευστικὸν praef. editoris.
 ναὶ μὴν καὶ Arg. 216
 νατός Arg. 576
 νεβρίτης L. 742
 νέκυν vltima producta p. 708.
 713
 νεόρρητος penultima longa, ad-
 dend. ad Hymn. 10, 22
 νέποδες H. 55, 20
 νεὼς *templum* p. 822
 νηῆσαι Arg. 957
 νῆκος p. 821
 νυκτέλιος H. 49, 5
 νῶν genitiuus p. 801

Ο.

Ὁ cum γὰρ permut. p. 785
 οἱ habet digamma p. 773. de
 eo p. 773 seqq. οἱ pro geni-
 tiuo p. 801. pro accusativo
 p. 802
 οἱ permutatur cum αἱ Arg. 1145
 — ἀμφ Arg. 1228
 — ἀπὸ Arg. 509
 — ἄρα Arg. 285. 678. 764.
 892. 1038
 — ἄρ' ἐπ Arg. 980
 — ἄρ' ἐς p. 808

- οἱ permut. cum αὐτῶ p. 782
 — γὰρ Arg. 532. 776
 — γὰρ Arg. 536. 1206. p. 726. 786. 806. 808
 — γ' ὅπ p. 695
 — δ' ἄρ Arg. 1314
 — δ' ἄρα Arg. 1028
 — δὲ Arg. 946
 — δὴ Arg. 224. 293. 652. 737. 778. 839. 846 1277. p. 808
 — εἰ Arg. 1029. 1107. p. 743 751. 806
 — εἰς p. 781
 — ἐπ' Arg. 411. 729
 — ἐπεὶ Arg. 185. 680. 685. 694. 1068
 — ἔπειτα Arg. 680
 — ἐπὶ Arg. 185. 326. 509. 680. p. 809
 — ἦ Arg. 476. (Arat. Phaen. 169)
 — θ' ὅπ p. 695
 — κ' Arg. 301
 — καὶ Arg. 68. 695. 1166. 1265. p. 695
 — κατ Arg. 688
 — κεν Arg. 287. 475. 819. 849. 930
 — μὲν p. 695
 — μὴν Arg. 841
 — μὲν Arg. 734. 773. 1179. 1199. 1242. p. 806. 808. 824
 — νῦν Arg. 781. 941
 — νοί p. 749
 — νῦ Arg. 832. p. 740. 807.
 — ὅς Arg. 1029
 — παρ' Arg. 63. 725
 — πῦ p. 809
 — πρὸ Arg. 396. 535
 — πρὸς Arg. 652
 — ῥά Arg. 864. p. 809 bis.
 — ῥά εἰ Arg. 808
 — ῥ' εἰ Arg. 1289
 οἱ permut. cum σφιν Arg. 1258
 — τὰδ' Arg. 714
 — τ' ἄρα Arg. 1380
 — τὲ p. 738. 747. 808
 — τὶ Arg. 832. p. 748. 806
 — τὸν Arg. 832
 — τοί Arg. 178. 524. 1121. 1319
 — τὸν Arg. 305
 — τὸτ' Arg. 416. 520. 1031 1182. 1230
 οἱ omiffum Arg. 583. 771. 1129. 1262. 1288. 1299. Lith. 484. 618. p. 807 saepius. 808 ter. 809 bis. omiffum verbis mutatis Arg. 590. 606. 869. 1017. 1251. 1303. αὖ οἱ mutatum in αἰὲν Arg. 787. νῦ οἱ in νῦν Arg. 1167. ῥά οἱ in τὸτ' ἄρ' Arg. 1214
 οἱ additum ab librariis p. 778. (v. addenda ad h. l.) 807. confer quae dicta sunt p. 789. 791
 οἰο genitiu. p. 722 seqq. raro ap. trag. p. 724
 οἶστος Arg. 47. 104
 ὀλκός Arg. 13
 ον particip. neutr. product. p. 710
 ον tert. plur. verb. producta p. 700
 ὀπίσω L. 67
 ὀπότερον male producta vlt. p. 717. c. indicat. add. ad Arg. 9
 ὀπωπε p. 825
 ὀρεῖν Arg. 775
 ὀρείτης L. 307
 ος genitiu. productus p. 703. 709. 715. 719
 ος particip. product. p. 714. 719. 720
 ὅς suus abundat p. 746. 803. 815
 ὅστις L. 299

ὄταν c. indicat. Arg. 9. male
producta vltima, p. 717. 718

ὅ εἶεν p. 799

ὅλος Arg. 960

ον pro εον p. 822

ος genit. pro εος p. 822

ὀφέλλιμος p. 816

ὀφελον p. 825. cum infinit. Arg.
1166

ὀφέλσιμος p. 816

ὀφis, ὄφιν vltimis productis p.
710

ὄφρα post verba iubendi p. 814

ὄχρα Arg. 79

Π.

Πάις Arg. 864. et add. ad h.
v. Vltima producta p. 706

πάλιν vltima producta p. 710

πανημέριος Arg. 1010

παννύχιος Arg. 1010

Πανόπεια p. 728

παρδίτης p. 766

πατέρα et υἱά permut. Arg. 15

πίπλος Orphicus Arg. 314

πέπλω et πλεπῶ permut. Arg.
314

περάσῃ Arg. 85

περικιόνιος H. 47

περιμήκετος p. 823

πηκτις Arg. 6. p. 811

πίτυνος vltima producta p. 704

πλεπῶ Arg. 314. πλεπτοὶ τά-
λαροι add. ad h. v. πλεπῶ
et πέπλω Arg. 314

πολυμήκετος p. 823

πολυχανδής p. 821

πονειάδω Arg. 770

Πραξιόκη Arg. 31

πρηών p. 616. not.

πρην productum p. 700

προχυδαίνειν Arg. 1230

προγέειν Arg. 1137

πρῶν p. 616. not.

πυρ et πυρ Arg. 317

πυρίγλινος L. 651. p. 824

πυρός vltima producta p. 708

P.

Ῥὰ et μὲν permut. p. 782. 784

ῥέειν acūue Arg. 1137

ῥεῖθρον p. 822

ῥύμα H. 10, 22. et addend. ad
h. v.

Σ.

Σαυρωτήρ p. 623. not.

σεῖριος p. 813

σημεῖον Arg. 37

Σπῶν vrbis Arg. 125

στάχυς Arg. 219. p. 814

τείνειν Arg. 115

τέργειν οἶατο Arg. 774

σύγχορτος Arg. 194

συνδεσίη, συνδεσίησι Arg. 352

σφιν p. 773 seqq. pro οἷ p. 792

797. productum p. 707. per-
mut. cum μιν p. 748

σχερὸν Arg. 1139

σχιστή Arg. 964

T.

Ταρσὸς p. 814. et addend. ad
h. l.

τὲ explicat Arg. 158. 605. post
duo et plura vocabula p. 815.
productum p. 699. 706. 710 seqq.
714. 720

τέταγος Arg. 1099

τίρας Arg. 37

Τηθύς mare Arg. 337. p. 814

τις productum p. 704. 705

Τιτάν βυκλόπος p. 616

τοῖος pro οἶος p. 746

τοῖς — σφιν p. 798. 799

Τομαριῶς Arg. 268

τὸν — μιν p. 798. 799

τόνοι λύρας H. 34, 17

τόφρα Arg. 349. pro ὄφρα p.
735

τρηχεινος add. ad Arg. 181
 τριβος p. 812
 τριμοιρον Arg. 1059
 τρισσοι p. 10 τρις Arg. 121
 Τύχη Diana H. 72, 3

T.

Τα accus. ling. ab nominat. us
 p. 814
 τῶ et πατέρα permut. Arg. 15
 υἱός Arg. 139
 ὕμνος p. 817
 ὑπατος Tyrwh. praef. not. 9
 ὑπειρεσία Arg. 670
 ὑπέμβρου p. 751
 ὑπισχνύμαι L. 82
 ὑποκλάζω Arg. 439. p. 816. et
 addend. ad h. l.

Ω.

Ωάτης Arg. 15
 Ωερώνημος, Ωερωμήνη p. 822

Φηγός Arg. 67
 Φίλτρον Arg. 481. p. 823
 Φιν p. 803 seq.
 Φυλάσσειν. πεφυλαγμένος p. 821
 Φώς et αἴης permut. p. 749.
 753

X.

Χάλαζα, χαλαζαῖος, χαλαζήεις,
 χαλαζεπής Arg. 766
 χαμαιζήλος p. 824
 χαράσσειν p. 815
 χθονίος ultima producta p.
 708
 χιλίαρχος Tyrwh. praef. not. 9
 χρόνον intelligitur H. 62, 11
 χρυσόπατρος Perseus L. 544

Ω.

Ωμάδιος H. 30, 5. 52, 7.
 ὦκ, ὄντος p. 824
 ὦς ἂν H. 62, 11

INDEX III

R E R V M.

A.

Abasgi populus Arg. 754
 Accusatiuus post datiuum Arg.
 824. primae declinationis cum
 genit. et datiuo permut. Arg.
 631
 Alectorides Arg. 139
 Alexandrinae verborum formae
 p. 677
 Anaphe inf. Arg. 1366
 Anaurus fl. Arg. 464
 Ancorae Arg. 494
 Apollinaris p. 763
 Arestorides Arg. 139
 Astrologia Arg. 209

B.

Batrachomyomachia p. 763
 Beatorum insulae p. 642 seqq.
 Britannia p. 684

C.

Cabiri Arg. 29
 Caesurae versus heroici p.
 692 seqq.
 Christodori numeri p. 690
 Coluthi numeri p. 690
 Coniunctiuus post praeteritum
 p. 736. 812
 Correctiones breuium vocalium
 ante mutam cum liquida p.
 755—764. ante s p. 761
 Cypria sacra Arg. 30

D.

Datiuus post accusatiuum Arg.
 824
 Dativus sing. primae decl. cum
 gen. et accus. permut. Arg.
 631
 Dativus pluralis primae decl.
 Arg. 700. tertiae decl. Arg.
 614
 Deorum sexus duplex Arg. 14
 Didacticorum poetarum numeri
 p. 760
 Digamma Aeolicum p. 688 lqq.
 ignorant in Homero gramma-
 tici p. 777. et addend. ad
 h. l.
 Draco Stratonicensis p. 678 seq-
 681
 Dualis pro plurali Arg. 823. L.
 77. p. 747. oblitteratus Arg.
 218. p. 696. 741. 743. 744.
 745. 747
 Dysaules H. 41, 6

E.

Elegiacorum versus p. 764 seqq.
 Epicae poeseos aetates p. 687
 seqq.
 Epitheta ornantia per copulam
 iuncta L. 81. et add. ad h.
 v. et p. 739. 763
 Euphorbus Lith. argum. II.

G.

Genitiuus primae decl. c. dat.
et accus. permut. Arg. 631

Geographia Homeri, Orphei,
Herodoti, p. 683

Gymnaei p. 684

H.

Hermionia p. 685

Heroica carmina quaedam in
Anthologia p. 690

Hexameter heroicus quas for-
mas habuerit ab Homero vs-
que ad sectatores. Nonni p.
687 — 691

Hexametri caesurae p. 692 seqq.
quarti pedis licentia p. 726
— 730. quinti pedis p. 741.
748

Hesiodi Ἔργων prooemium p.
689. Scutum Herculis p. 689

Hiatus p. 720 seqq. in recen-
tioribus epicis p. 725 seqq.
liciti in tragicis p. 724. 790.
in fine quarti pedis p. 726
seq. in pentametro elegiaco
p. 764

Hiatus admissus in
εσθε, ησθε terminat. verb. p.
734

ατε imperatiuo p. 743

ἄλλοτε ἄλλος p. 737. 738

ε datiu sing. p. 730. 734.
735 bis. 741. 743 bis. 744.

745. 746. 748. 750

ἐν ἡματι p. 734

περὶ p. 742. 744 bis.

τὶ p. 742

ὅτι p. 737

ὅ (in αὐτὰρ ὅ) p. 726. 738. 742

αο genit. p. 726. 734. 749.

αο, εο sec. perf. verb. p. 743

ειο genitui. p. 726

πρὸ p. 737

τὸ p. 733

Hiatus admissus in

ατο, ετο, υτο tert. perf.
verb. p. 741. 744. 745. 748

αντο, οντο, υντο tert. perf.
plur. p. 744

Hiatus ante ἀναξ p. 725

— εἶπειν p. 734. 746.

— εἶπελος p. 725

— ἐκαστος p. 725

— ἐκηλος p. 742

— ἐμῷ, ἐμὸς etc. p. 735

— εοικεν etc. p. 725.

740 seq.

— ἔργον p. 725. 736

— ἔρκος p. 742

— Ἡρη p. 735

— οἶδα p. 742

— οἶνος p. 742

— ὄλκα p. 735

Hibernia p. 684

Homeri carmina p. 687. 688.
addend. ad Arg. 864. et ad
p. 756. hymni p. 689. hy-
mnus in Mercurium p. 689.
in Panem p. 825. in Vestam
et Mercur. ibidem.

Homeri verba a librariis in Or-
pheum memoriae errore illa-
ta Arg. 442. 505. 515. 1251.
1304

Hyperborei p. 648 seqq.

I.

Ioannis Gazaei numeri p. 690
Ἰῆς μιλιανφόρος H. 42, 9

L.

Leontii numeri p. 690

Limnaei p. 684

Lycaonia Arg. 1287

M.

Macedonius: eius numeri p.
690

Manethonis lib. I. et V. Tyrwh.
praef. not. 9

Masculinum epith. c. nom. fem.
Arg. 263

Masculina adiectiva c. nom.
fem. H. 78, 4

Maximus philolophus, Tyrwh.
praef. not. 4

Maximus περὶ παραρχῶν Tyrwh.
praef. not. 7. et p. 680. &
praef. editoris.

Menetus Arg. 137

Minerva ἀρεία Arg. 31

Moschi Megara et Europa p.
760

Musaei numeri p. 690

N.

Noctis oracula Arg. 28

Nonni numeri p. 690

O.

Onomacritus p. 681

Optatius post praefens p. 812.
et addend. ad h. l.

Oratio recentiorum poetarum
p. 772

Orphei Hymni p. 676. Lithica
p. 676. Ἐφημέριδες, δωδεκε-
τήριδες, γεωργία, Tyrwh. praef.
not. 7. ἔργα καὶ ἡμέραι praef.
editoris.

P.

Paulli Silentarii numeri p.
690

Peplus Orphicus Arg. 314

Phasis p. 684

Pluralis et sing. permut. p. 751
bis 752 ter.

Praxidica dea Arg. 31

Productio brevis syllabae pro-
pter accentum Arg. 738. 1363

Productio brevis syllabae ob
caesuram p. 697

ante δ p. 715

— δίος p. 704

Productio brevis syllabae

ante δὴν, δηναίος, δηρόν, p.
705

— α p. 709

— λ p. 699. 701. 708

— λαπάρη p. 705

— λειμών p. 710

— λείκτρον p. 708. 715. 720

— λέχος p. 708

— λιαρός p. 713

— λιγύς p. 710. 713

— λιπαρός p. 706

— λῆς p. 700

— λόφος p. 706

— λυγρός p. 720

— μαζός p. 713

— μέγαρον p. 704. 706. 707.
720

— μέγας et composita p.
702. 703. 704. 706. 707.
708. 713. 718

— μέλας p. 711. 712. 713

— μέλιη p. 714

— μενεαίνω p. 704

— μέσος p. 703. 708. 709.
713

— μόθος p. 712. 713. 714

— μοῖρα p. 716

— μόρος p. 715

— μύχαιος p. 714

— νέκυσ p. 713 bis

— νεφέλη p. 707

— νέφος p. 702. 712. 713.
714. 720

— Νότος p. 711

— ὤς p. 700. 704. 706. 707.
714

in κατὰ νόμον p. 711

— μάλα μόλις p. 705

Prónomen suffixum Hebraeo-
rum p. 811

Pytheas Massiliensis p. 641

S.

Samothracia sacra Arg. 29

Scholiastes ineditus Hephaestio-
nis p. 682

Sinda vrbs vel mons Arg. 751

Singularis et plur. permut. p. 751
bis 752 ter.

Siphae vrbs Arg. 125

Stobaeum interpolavit C. Gell-
nerus, Tyrwh. praef. not. 2

Superlativus pro comparat. Arg.
293

- T.

Taurobolia Arg. 617

Theocriti carmen XXV. p. 691
seq. 758

Tryphiodori numeri p. 690

V.

Verbum compositum in repeti-
tione praepositionem amit-
tens L. 561

INDEX IV

S C R I P T O R V M

A.

Addaeus p. 770
 Aeschylus Prom. p. 724. Agam.
 p. 790. addend. ad Hymn.
 10, 22. Choeph. H. 78, 4. Sup-
 pl. H. 50, 7. 55, 23
 Agathiae epigr. p. 770. 785
 Alcaeus Mellenius p. 766
 Alpheus p. 767
 Anthologia: *σύνμικτ. ἡρώδ.* ad-
 dend. ad Arg. 9. 864. problem.
 arithm. p. 728 seq. 768. 769.
 Caeteros scriptores suis locis
 vide.
 Antimachus Arg. 196
 Antipater Sidonius p. 705. 728.
 767
 Antiphanes p. 770
 Apollodorus Arg. 147. 164
 Apollonides p. 767
 Apollonius Rhodius Arg. 200.
 Lith. 172. p. 695. 703 seqq.
 723. 731 — 736. 759 saepius.
 782. 799
 Aratus p. 695. 701 seqq. 726.
 782 ter. 824
 Archelaus p. 769
 Archias p. 769 bis.
 Archilochus p. 721 bis. 722
 Arisophanes Vesp. Arg. 1176

B.

Bacchylides p. 785. 821
 Batrachomyomachia Arg. 1041
 Bion p. 781

C.

Callimachus Arg. 85. p. 728.
 771. 774 bis. 788
 Chaeremo Athenaei Arg. 327
 Christodorus p. 719
 Crinagoras p. 770. 771 bis.

D.

Dioscoridis epigr. p. 766. 767.
 770
 Dionysii epigr. p. 767
 Dionysius Periegetes Arg. 85.
 681. 738. 1041. p. 648. 710
 seq. 757
 Draco Stratonicensis p. 678

E.

Empedocles p. 805
 Epigrammata incertorum p. 729.
 765. 766. 768 ter. 769. 770.
 785. 786 bis.
 Epigramma ab Hufchbio edi-
 tum p. 729
 Eratosthenes p. 765. 769
 Erycius p. 767

Etymologicum Magnum Arg.
1076

Etymologicum MS. Arg. 37. 85

Euphorion Arg. 1009

Euripidis Hec. p. 721. Orest.

Arg. 1176 bis. H. 45. 4. 71.

11. Phoen. Arg. 1176 bis. p.

723. add. ad Lith. 81. Me-

dea ibidem. Alceſtis p. 724.

725. Iph. Aul. p. 725. Iph.

Taur. ibidem. Bacch. L. 561

Eustathius ad Dionys. H. 52, 3

F.

Fauorinus Arg. 967

Fronto p. 768

G.

Gaetulicus p. 769

Ioannes Gazaeus p. 728. 754

H.

Hegesippus p. 785

Hermesianax Arg. 1293. p. 765

Herodes p. 711. 738. 782

Herodotus p. 612. 629. 630.

632. 648. 803

Heliodus *Egy.* p. 757. 780. 817.

bis. 820 bis. 822

Theogon. L. 544. p. 728.

756. 780. 813. 815 bis. 817.

820 bis.

Scut. Herc. Arg. 659. p. 616

not. 694 bis. 701. 702. 703.

757. 780. 817 bis. 820 bis.

822

fragm. 728 bis.

Hesychius Arg. 89. 92. 960.

965. 990. 1076. addend. ad

Arg. 92

Homerus p. 687. 700. 774. ad-

dend. ad Arg. 864. ad p. 688

Iliad. II. p. 775. 778

III. p. 756

V. p. 694. 775. 778.

addend. ad p. 778
bis.

Iliad. VI. p. 694. 723. 775 ter.
778 ter. 813

VII. Lith. 442. p. 687.

addend. ad Arg. 864

et ad p. 756

VIII. p. 687. addend.

ad Arg. 864. et ad

p. 756

IX. p. 687. 730. ad-

dend. ad Arg. 864

XI. p. 756. 775. 778.

addend. ad Arg. 864

XIII. p. 687. 775. 778.

813

XIV. p. 776. 778. 813.

addend. ad Arg. 864

XV addend. ad p. 778

XVI. p. 775. 778. ad-

dend. ad p. 756. 821

XVII. p. 694. 702

XVIII. (v. 364) p. 725

XIX. p. 776. 780

XX. p. 776. 778. 821.

addend. ad p. 756

XXI. add. ad Arg. 864.

ad p. 774

XXII. Lith. 299

XXIII. p. 687. 723. 756.

774. 776. 778

XXIV. p. 705. 756. 776

bis. 778. 779. 813 bis.

Odyss. I. p. 716. 776. 778

III. p. 776 bis. 778 bis.

IV. p. 774. addend. ad

Arg. 864

V. p. 756. 776. 778.

779. add. ad p. 778

VI. p. 776. 778

VII. p. 824. addend.

ad Arg. 864

VIII. p. 723. 756

IX. p. 776. 779. 813

X. p. 821

- Odyll. XI. p. 694. 756 bis.
 776. 779. 813 bis.
 addend. ad Arg. 864
- XII. p. 756 bis.
- XIII. p. 776. 779
- XIV. p. 756
- XV. Arg. 614. p. 756.
 775. 776. 778. 779.
 821
- XVII. p. 756
- XVIII. p. 716. 776. 779.
 addend. ad Arg. 864
- XIX. p. 824. addend.
 ad Arg. 864
- XXI. p. 756. 776. 778.
 821
- XXII. p. 813
- XXIII. p. 756
- Hymn. Apoll. Arg. 190. p.
 757. 780. 824
- Merc. Arg. 122. 1041.
 p. 725. 757. 780. 781.
 824
- Ven. Arg. 497. p. 716.
 757. 780
- Cer. H. 29, 13. p.
 729. 757. 780
- I.
- Julianus Aegyptius p. 770
- L.
- Leonidas Tarentinus p. 723.
 824
- Lexicon MS. p. 709. 751
- Luciani epigr. p. 768
- Lucillius p. 767. 768. 770.
 771
- M.
- Macedonius p. 771
- Manetho p. 716 seq. 749 seq.
 811. Tyrwh. praef. not. 9
- Marcellus p. 782
- Maximus πρὸς κατὰρχῶν Lith.
 247 bis. ad fragm. 36. 46. ad
- fragm. ined. 35. v. etiam 34.
 35. p. 715. 749
- Mimnermus Arg. 9
- Moschus p. 710. 729. 781 bis.
 814
- Musaenus p. 762
- N.
- Nestor p. 730
- Nicander p. 695 ter. 709 seq.
 736. 737. 746. 803. 804 bis.
- Nicarchus p. 765. 770
- Nonni Dionysiaca Arg. 420. 606.
 1287. p. 696 saepius. 718 seq.
 751 — 753. 762 saepius. 801.
 813. 814. 818. 820. 822. 823.
 addend. ad Arg. 92. 864. Pa-
 raphrasis Ioannis p. 818 seq.
- O.
- Oppiani Halieut. p. 711. 738
 seq. 783. Cyneg. Arg. 681. p.
 712. 759 seq.
- Orphei Arg. p. 692. 719 seq.
 754. 763 seq. 772 seq. 792 —
 797. 811 — 826. Lithica p.
 800
- Orphicus scriptor apud Orum
 Arg. 16. apud Stobaeum, ad-
 dend. ad fragm. 53
- Orus p. 678
- P.
- Palladas p. 768
- Pancrates p. 769
- Pantaleus p. 769
- Paulli Silentarii epigr. p. 730.
 'Εκφρ. S. Soph. addend. ad
 p. 696. ad p. 754 ter. ad p.
 762 sexies. ad p. 820. ad p.
 823
- Pausanias H. 60, 2
- Phalaecus p. 721. 785
- Phanias p. 780
- Phanocles p. 785

Philemon Stobaei ad fragm. 14
Philippus Theſſalon. p. 765 bis.
770

Phocylides p. 732

Photii lex. MS. addend. ad
fragm. 53

Pindarus Arg. 781. p. 721. 722
bis. 787 bis. 788 quinques.
789

Plato H. 78, 4. p. 636

Poeta de viribus herbarum p.
717 seq. 750 seq. 817

Posidippus p. 769

Proclus in hymnis p. 812

Ptolemaeus rex p. 730

Q.

Quintus Smyrnaeus p. 695 lae-
pius. 696 laepius. 703. 712
seqq. 740—748. 783 seq. 798
—809. 813 bis. 815. 821 bis.
825. addend. ad p. 799

R.

Rufinus p. 804

S.

Satyrus Thyillus p. 770

Scymnus Chius p. 684

Simonides p. 724

Solon p. 732

Sophoclis Ajax p. 724. Electra
p. 723. Oed. Tyr. Arg. 766.

Antigona Arg. 934. Oed. Col.

Hymn. 62, 11. p. 724. Trach.

Arg. 1272. p. 724. 790

Stesichorus p. 721

Strato p. 768. 771

Suidas Arg. 310

T.

Theaetetus p. 770

Theocritus p. 699 seqq. 759.

781 quater. 815

Theodoridas p. 729

Theognis p. 729 quater. 764.

765 bis. 787. 798

Tryphiodorus p. 696 bis. 713.

753 seq.

Tullius Geminus p. 785

Tullius Laurea p. 769

Io. Tzetzae exegesis MS. in Ili-
adem ad fragm. 32. 46. fragm. in-
ed. 33—36. et in addend. ad
Lith. 7. 11. 13. 48. 57. 63. 68.
91. 354. 360

Z.

Zosimi epigr. p. 769

SCRIPTORES CITATI IN SCHOL. AD ORPH.
ARG.

Homerus ad v. 63

Poeta incertus ad v. 63

I N D E X V

F R A G M E N T O R V M.

Ἄβροῶς ἔργα ined. 15
 Αἰθέρι πάντα sub 10, 5
 Αἰθέρος ἡδ' αἶθε 3
 Ἄλλα θεοὶ sub 29, 6
 Ἄν δὲ φάνης sub 8, 7
 Ἄνθρωποι δὲ ined. 23
 Ἄργα 15
 Ἄτλας δ' ἔρανον 35
 Αὐτὰρ ἐπεὶ sub 10, 9
 Αὐτὰρ ἔργα 22
 Αὕτη δὲ sub 35. ined. 12
 Αὐτὸς ἐῆς sub 8, 16
 Ἀφθιτον sub 5
 Βάλλειν ἔργα sub 36
 Βρόμιός τε μέγας sub 8, 1
 Γαῖα δέ τοι sub 14, 4
 Γῆ μήτηρ 51
 Γλυκερὸν δὲ 24
 Δάκρυα μὲν sub 36, 5
 Δειλοὶ πάνδελοι sub 30, 4
 Δεινὴ γὰρ sub 29, 5
 Δεῖξαι τ' ined. 7

Δευρὸ νυν sub 57
 Δηθύνοντι sub 26
 Εἰνοδίην Ἐκάτην 34
 Εἰς δὲ λόγον sub 5
 Εἰς Ζεὺς 4
 Ἐκτὴ δ' ἐν γενεῇ 13
 Ἐκτὴ ἐν ἡριγενεῖ ined. 33
 Ἐκτον ἔτος ined. 33
 Ἐνθεν αὖθην sub 8, 17
 Ἐν θήρεσσι λέοντες ined. 32
 Ἐνδ' ὧν Ὀκεανὸς 8, 31
 Ἐπτά δὲ πάντα sub 8, 46
 Ἐπτά μὲν εὐεΐδεις sub 8, 14 et
 21
 Ἔργα νοήσας 58
 Ἐρμῆς δ' ἐρμηνεύς 28
 Ἔς τ' ἂν Ῥεῖη p. 503
 Ἔσθ' δ' αὖτις sub 36, 2
 Ἔστι δὴ 39
 Ἔστι ὕδωρ sub 19, 2
 Ἐδτ' ἂν δὴ 49
 Ζεὺς χύσειε 30

- Ζεὺς δ' ἐφορᾷ 11
 Ζεὺς δέ τε πάντων sub 28, 13
 Ζεὺς Κρονίδης ined. 35
 Ζεὺς πρῶτος γένετο sub 6
 Ζηνὸς δ' ἐν 6, 8. ined. 11
 Ζῶον δ' 40
 Ἡ δὲ πάλιν 8, 13. p. 503
 Ἡ μὲν γὰρ εἰχῆσιν ined. 35
 Ἡδε γὰρ ἀθανάτων 29
 Ἡδ' ὕλην p. 504
 Ἥλιος ὦν sub 4
 Ἦν χρόνος 12
 Ἦνίκα κόσμον p. 503
 Θαλλῶ δ' ὅσα sub 19, 5
 Θῆρες τ' οἰωνοὶ τε sub 32
 Ἰσὺν ἐποιοχόμενῃ ined. 33
 Καὶ βέδου sub 19, 9
 Καὶ κρατεροὶ sub 8, 38
 Καὶ Μῆτις sub 8, 2. ined. 15
 Καὶ τὸ δικαιοσύνης p. 503
 Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην p. 503
 Καὶ φύλακ' sub 25, 4
 Καὶ φύσεως 19
 Κεῖτ' ἀποδ. sub 18, 2
 Κέκλυθι τηλεπόρου sub 7, 25
 Κοιόν τε sub 8, 26
 Κύρως δ' ὑρανίωνως sub 8, 40
 Κραῖνε μὲν 26
 Κρίας, ταυρεῖας p. 503
 Κύκλον ἀκαμάτε 44
 Κύκλον τ' αἰεας ined. 31
 Κύκλυ δ' ἄν 45
 Κῶνος 17
 Μαῖα θεῶν ὑπάτη 10
 Μαντοσύνην ined. 6
 Μετὰ δὴ πατρικῆς sub 24
 Μῆνιν αἶσδε 18, 6. ined. 33
 Μῆσατο 9
 Μῆτις τε κέλομαι p. 503
 Ναὶ μὴν ἀθανάτων sub 5
 Νῦν δ' ἄγε 46
 Νῦν μὲν ἐν ψυχῇ sub 24
 Νῦς δέ οἱ ἀφενθῆς ined. 26
 Νώτοις 25
 Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες ined. 22
 Οἱ Ζηνὶ βροντῇν sub 8, 43
 Οἷσιν ἐπεμβεβαῶς p. 503
 Ὅπλοισι λαμπομεν sub 29, 3
 Ὅρθυ δ' sub 10, 4. ined. 16
 Ὅς δ' ἡμῶν ἀτέλειος ined. 21
 Οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο ined. 33
 Οὐδέ τι λήθοντα 21
 Οὐρανὸν ὀρκίσω 6
 Οὐς καλέσει 50
 Ὅφρ' αὐτῷ sub 29, 4
 Ὅφρ' ἐν sub 9, 4
 Παλάμῃσι δὲ ined. 9
 Πάντ' ἐδάης 37
 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς p. 503
 Πατρός ἔχοντα νόον sub 7, 29
 Ποιμαίνων ined. 14
 Πολλὰ δ' ὑρανόθεν 51
 Πρωτίστος 47
 Πρωτόγονόν γε μὲν ined. 7
 Πρῶτον μὲν 41
 Πῦρ ἱκελον 23
 Πῶς δέ μοι sub 10, 5
 Ῥεῖη τοι νοερῶν sub 34
 Ῥίπτε βαθύν sub 8, 30
 Σειρὴν sub 10, 10
 Σηκάζειν ined. 33
 Σμήνεα δ' ἐργάζοιο ined. 35
 Σπέρμα φέροντα 8, 12
 Ταῦτά γε πάντα τελεῖν sub 7,
 10
 Ταῦτα πατὴρ 6
 Τετραῶσιν ined. 5
 Τήκων αἰθέρα 7
 Τιτῆνες sub 8, 47
 Τὸ δ' ὑπεργέσιον 33
 Τὸ πρὶν εἶν ined. 30
 Τὸν δὴ καλέσει 52
 Τένεκα σὺν τῷ παντὶ 6
 Τύνη δ' ἐστὶ 48
 Τῷ δὲ Δίῃ 20
 Τῷ λαμπρῷ p. 504
 Τῷ πυρὶ sub 26
 Τίε Διὸς 18, 8

952 INDEX V FRAGMENTORVM

'Τλης ὑφανίης ined. 19	'Ὡδε γὰρ αὖν ined. 34
'Τπνον ὅς ἐκ ined. 34	'Ὡκεανὸς ὡςπερ sub 18, 6
'Τπὸ Ζηνὶ 42	'Ὡκειανὸς πρῶτος 14
Φθίγξομαι 1 et 2	'Ὡρμήθη δ' p. 504
Χάλασα ῥόπτρα 27	'Ὡς εἰπῶσα 16
Χειρῶν ὀλλυμένων ined. 29	'Ὡς ἐνόησ' sub 8, 28
Χρυσεΐαις ined. 4	'Ὡς ὑ πύργον 18
Χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων 19, 10	'Ὡς τότε sub 8, 3
'Ὡ ἄνα Διτῆς 32	

L I P S I A E

E X O F F I C I N A D Ü R R I A.

